

E.H.NEW

303318569

Gilbert Murray

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ
ΠΕΡΙ
ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

HEPHAESTIONIS

ALEXANDRINI ENCHIRIDION

AD MSS. FIDEM RECENSITUM

CUM

NOTIS VARIORUM

PRAECIPUE LEONARDI HOTCHKIS, A. M.

CURANTE

THOMA GAISFORD, A. M.

AEDIS CHRISTI ALUMNO.

ACCEDIT

PROCLI CHRESTOMATHIA GRAMMATICA.

EDITIO NOVA ET AUCTIOR.

LIPSIAE,

SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI.

MDCCCXXXII.

LIBRARY
OF
CLASSICAL
LITERATURE

PRAEFATIO.

DATUR tibi in manus, Lector benevole, Hephaestionis Alexandrini, eruditi et perelegantis Grammatici, editio nova, scriptorum codicum, quotquot in Anglia reperiri potuerunt, subsidiis instructa, virorum insuper doctorum commentariis subinde illustrata. In contextu auctoris describendo, lectiones eas potissimum adoptavi, quas optimi quique codices repraesentabant. Emendationes ex coniectura perpaucas, nullas certe inconsulto lectore, admittendas iudicavi. In notulis ad inferiorem cuiuslibet paginae oram subiectis tam Manuscriptorum, quam editionum Florent. et Turneb. lectiones a receptis dissidentes, illas quidem plerumque mendosas, sed memoratu tamen haud indignas, exhibui. In uberioribus, quae ad calcem apponuntur, annotationibus, duo praecipue spectavi: primum, ut Grammaticorum Latinorum, ex Graecis fontibus, ut probabile est, sua omnia haurientium, auctoritate Hephaestionis nostri praecepta confirmarentur, et locorum similium inter se facta collatione dilucidiora evaderent. Adde quod haud paucas metrorum formas

quae ex Nostro, invidam epitomatoris manum passim experto, male exulabant, ex scriptoribus istis postliminio restitui posse arbitratus sum. Verba ad editionis Putschianae fidem fere semper citavi; nullos enim aut MSS. aut editiones veteres praesto habebam, si unam excipias Diomedis Mediolanensem. Fiat aliquando, ut ingens illa Grammaticorum veterum collectio, cum collatione MSS. etc. ex Bibliotheca Petri Bondami, viri edito variarum lectionum libello aliisque scriptis celeberrimi, in publicam [a] Academiae Leidensis illata, communibus eruditorum usibus, typographicae ope, subiiciatur.

Secundo, operae pretium facturus mihi videbar, si ex Poetis antiquis, metrorum, quae maxime frequentata essent, specimina nonnulla excerperem. Itaque Tragicorum, Comicorum, et Lyricorum loca nonnunquam integra in notas transtuli, nonnunquam, versuum tantummodo [b] numeris designatis, ad auctores ipsos lectorem ablegare malui. Pindarum et Aeschylum caeteris eapropter parcius laudavi, quod virorum in omni

---

a) Videnda *Ionae Guilielmi Te Water Narratio de Rebus Academiae Lugd. Bat.* 1802. 8vo. p. 78.

b) In citandis Tragicorum versibus, usus sum numeris Aeschyli ed. Pauwianae, Euripidis (praeterquam in 4. prioribus fabulis a Porsono emendatis) Musgravianae, Sophoclis, Brunckianae. In Aristophane, Kusterianae.

literarum genere, tum praecipue in re metrica, peritissimorum Hermanni Burneiique opera maximo cum fructu tironibus adiri posse censebam.

Excerpta ex Aristidis Quintiliani de Musica libris, D'Orvillii iussu, subiunxi.

Deinde tractatum Procli utilissimum, appendicis loco, annectendum curavi, cum notis Sylburgii, Schotti, et Nunnesii. In quibus etsi multa immutari, multa etiam haud male resecari posse intelligebam, mecum tamen constitui nihil innovare, si nonnulla excipias aperta operarum vitia hinc inde sublata, et pauca fortasse alia inter imprimendum emendata.

Vales B. L. et opellae nostrae in studiosae Iuventutis usus collocatae faveas, benique consulas.

Subsidia huius Editionis, et signorum explicatio.

B. Libri MSS. tres Bibliotheeae Bodleianae. Barocc. 72. 115. 165. MS. num. 74. Epitomen tantum continet.

C. Codex Collegii Caiio-Gonvilliensis apud Cantabrigienses, cuius usum mihi concessit vir humanissimus Martinus Davy, M. D. collegii istius magister.

H. Codex Harleianus, in Museo Britannico servatus.

N. Codex Norfolciensis, Bibliothecae Reg. Soc. Londini. Horum duorum codicum collationem mihi suppeditavit ingenuarum artium dum apud nos erat fautor optimus, Cyrillus Iackson, S. T. P. intra paucos menses Aedis Christi Decanus.

M. Codex Publicae Bibliothecae apud Cantabrigienses, olim Viri admodum Reverendi, Ioannis Mori, Episc.

Eliensis. Huius libri lectiones ad fidem collationis Bentleianae citantur.

D. Editio Turnebiana cum MS. collata, quam in Vanno Critica laudat D'Orvillius. Huius usum mihi obtulit Vir doctissimus Carolus Burneius L. L. D. Grenovicensis.

Bentl. Notulae quaedam ad marginem exemplaris Turnebiani adscriptae manu Ricardi Bentleii, in Bibliotheca Coll. SS. Trin. Cant. adservatae. Harum descriptionem industriae debeo P. P. Dobraei A. M. eiusdem Collegii Soc.

L. Hotchkis. Hephaestionis Enchiridion ex MSS. emendatum, et commentario illustratum, nondum tamen typis exscriptum, studio Leonardi Hotchkis A. M. Collegii S. Ioannis Bapt. apud Cantab. olim socii, necnon Scholae Regiae Salopiensis haud ita pridem magistri. Vir eruditus cuius industriae hoc emendatum Hephaestionis exemplar debemus, MSS. omnes Anglicanos adhibuerat, totumque opus, speciminibus versuum ex Poetarum veterum reliquiis undecunque allatis, illustrarat. Quantum ex illius laboribus profecerim, omnium optime potest statuere amicissimus Burneius, qui, pro sua literas Graecas voluntate, his copiis nostram editionem augere et locupletari dignatus est. Illud interim lectorem monitum velim, me Hotchkisii nomen, quotiescunque verba ipsius integra proferenda, aut emendationes in veterem aliquem auctorem propositae memorandae erant, fideliter adscripsisse: multa tamen alia illinc mutuo sumpsisse, quae singillatim recensere mihi non ubique licuit. Laudem itaque laborum ad Grammaticum nostrum explicandum feliciter susceptorum per me integram *habeat secum, servetque sepulcro.*

Tyrwhitt. Notulae quaedam manu Thomae Tyrwhitti ad marginem exemplaris ed. Pauw. penes cl. Burneium adscriptae.

Arnaldus. Georgii D'Arnaud Specimen Animadversionum Criticarum *Harlingae.* 1728. 8vo.

D'Orvillius. Critica Vannus in inanes I. C. Pavonis Paleas *Amstelaedami* 1737. 8vo.

Fl. Theodorus Gaza, G. Lecapenus, Em. Moschopulus, et Hephaestionis Enchiridion, *Florentiae* per haeredes Philippae Iuntae 1526. 8vo. min.

Turn. H. E. apud Adrianum Turnebum *Parisiis* 1553. 4to.

Pauw. H. E. cum animadversionibus I. C. de Pauw. *Traiecti ad Rhenum* 1726. 4to.

H. R. Ad Proclum emendandam adhibiti sunt duo codd. Museo Britannico servati, Harl. 5592. p. 261. Reg. 16. C. XIII. Priorem haud dubie usurparat Sylburgius.

Index Manuscriptorum, ex Fabricii Bibl. Gr. T. VI. p. 299. seq. ed. Harles. quos, uti sperandum est, futurus editor in consilium advocabit.

Hispania.

BIBLIOTH. REG. MATRIT. n. XL. fol. 56. Hephaest. enchir. de Metris: incip. εἰ μέλλοιμεν ἐμμελῶς. Sed non consentit cum editis. In eodem cod. sunt alia de metris fragmenta aut excerpta, etiam quantum equidem animadverti, diversa ab editis Hephaestionis, aut forsan quaedam sunt ab aliis ad Hephaestionem scripta scholia: ut fol. 38. averso, et fol. 41. de metro iambico: tum fol. 51. de eodem metro, et de longa, brevi, atque communi syllaba: fol. 68. de metris, praecipue de pedibus. fol. 105. de pedibus metri. Ab hoc cod. multis locis est diversus, nec vero cum editis conspirans cod. n. XCV. fol. 192. cum Constantini Lascaris notis, animadversionibus, scholiis, auctariisque. Vide *Iriarte* Cat. Codd. Gr. p. 147. et 380. sqq.

Italia.

ROMAE, in Bibliotheca Barberina, cod. chartac. saec. XIV.

MEDIOLANI, in Bibl. Ambros. teste Montfaucon. Diar. Ital. p. 17.

NEAPOLI in Bibl. Reg. cod. chart. n. XCVIII. et secundum Montfaucon loc. cit. p. 310. cod. rec. in bibl. S. Ioan. de Carbon. Augustinian.

VENETIIS, in bibliotheca D. Marci n. CCLXIII. et CCCCLXXXIII. cum quibusdam scholiis marginalibus, praemissis prolegomenis *Longini*. et epitome novem metrorum, sequitur expositio in Hephaest. enchiridion sine nomine auctoris; denique subsequitur opusculum de metris sine nomine auctoris, cum nota praefixa, *ἐγράφη ἐκ παλαιοῦ τινος βιβλίου·* init. *ποὺς μετρικὸν σύστημα.* Et alia opuscula grammatica. In Cod. DXXXI. Hephaest. de metris et Epitome novem metrorum ex illius enchiridio. Catal. Codd. Gr. pp. 130. 254. 287. Inter Codd. Nannianos n. CCXCI. sunt fragmenta ex Hephaest. sed in compendium redacta, et auctor catalogi illorum Codd. p. 488. collati cod. cum ed. Pauwii varias enotavit lectiones.

FLORENTIAE in Bibl. Medic. Cod. XXI. plut. X. n. 6. Cod. XXXIII. plut. 57. n. 3. Cod. XXXIII. n. 2. plut. 58. (Bandin. Cat. Gr. I. p. 489. II. col. 385. et 480.) In cod. VII. n. 35. plut. 55. est fragmentum adscripto quidem, at a manu recentiore, nomine Hephaestionis, sed eius textus, quia diversus est ab edito, Bandinio loc. cit. II. col. 264. ad alium grammaticum pertinere videtur.

Gallia.

PARISIIS in bibl. olim regia, Hephaest. aut excerpta ex illo sunt in XIV. codd. Nempe 1270. 2008. 2674. 2676. una cum scholiis quae ab editis discrepant, uti in sequenti cod. 2677. 2711. 2713. 2717. 2755. 2756. 2757. cum scholiis 2847. in nonnullis

differt ab editis. 2881. in quo etiam sunt *Longini* prolegomena, a Ioanne Boivin primum edita: anonymi de novem metrorum generibus, quae ad verbum exstant in scholiis ad Hephaest. ed. Turneb. p. 85. tum n. 5. Anonym. de variis metrorum generibus, auctore quodam Christiano; nam (p. 173.) S. *Sophronium* laudat, eumque ut multo se antiquiorem: (confector Catal. T. II. p. 565. id ineditum opus esse arbitratur: incip. *λοιδορεῖν βουλόμενοι*) n. 7. Anonymi fragm. de carminis pedibus, cuius auctor initio paginae *Dionysius* dicitur. n. 8. Anonym. de Iambico, Heroico, et Anacreontico metro: denique in cod. 2972. Hephaest. enchirid. et anon. tract. de metris e veterum scriptis collectus.

MONTPELLIER in Bibl. Pellicieri teste Montfaucon.

Germania.

MONACHII in bibl. Elect. Bavar. Cod. 175. Hephaest. cum additamento *Demetrii Triclinii.* Cat. Codd. Gr. pag. 69. [c]

[c) Notitiam accuratiorem huius codicis, quam Io. Christ. de Aretin in suis Beyträge zur Geschichte und Litteratur, Vol. III. p. 7 sqq. (Monachii. 1804, 8.) protulit, huc transcribimus. Est: „*Ἐγχειρίδιον ἡφαιστίωνος περὶ μέτρων καὶ πρώτων περὶ βραχείας συλλαβῆς.* Hephaestionis (Alex.) enchiridion de metris et primum de brevi syllaba.

A. *βραχεῖα ἐστὶν συλλαβή.* T. *ἐν ἑτέρῳ μέτρῳ ἐμπεῖπτειν.* — † Extat graece Traiect. ad Rhenum 1726. 4. cum scholiis antiquis. Codex electoralis ab editione plurimum differt alio iam capitulorum ordine, qui est: *περὶ βραχείας συλλαβῆς. μακρᾶς. κοινῆς. ἀντισπαστικοῦ. ἰωνικοῦ μείζονος. τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικοῦ. παιονικοῦ. τῆς κατ' ἀντιπάθειαν μίξεως. ἐπιωνικοῦ. ἀσυναρτήτων. λογαδικοῦ. χοριαμβικοῦ. συνεκφωνήσεως. ποδῶν. ἀποθέσεως. ἰαμβικοῦ. τοῦ τροχαϊκοῦ. δακτυλικοῦ αἰολικῶν. λογαδικῶν. ἀναπαιστικοῦ. τοῦ ἐλεγείου μέτρου. πολυσχηματίστων. ποιημάτων. στίχου. κώλου. κόμματος καὶ συστήματος. σημείων.* Quibus in editione finitis, codex Msc. quasi filo continuo sic pergit: *τὰ μὲν κατὰ στίχον. ὅσα ὑπὸ τοῦ*

BRESLAVIAE in bibl. Rhediger. teste Kranz in memorabil. bibl. Elizabet. Wratislav. p. 88. [Hinc inde ex hoc codice varietatem lectionis protulimus.]

αὐτοῦ μέτρον καταμετρεῖται κ. τ. λ. Tum incipiunt scholia in Hephaestionem de metris, ut in editione, sed differentia. Tituli autem sunt isti: περὶ διαφορᾶς μέτρου καὶ ῥυθμοῦ. ἐπιπλοκῆς. ἡρωικοῦ μέτρου. ἰαμβικοῦ. χωλιαμβικοῦ. τροχαικοῦ. δακτύλου. δακτυλικοῦ αἰολικοῦ. τοῦ λογαδικοῦ. ἀναπαιστικοῦ. τῶν αὐτῶν. ἡρωικοῦ. ἐλεγείου, ἀνακρεοντείου. συνιζήσεως· ἔπων χωλῶν. διαφορῶν τοῦ ἡρωικοῦ. ποδῶν. πόθεν ὀνομάζονται πόδες. ἔτι περὶ τῶν αὐτῶν ἐν συνόψει, τοῦ ἰαμβικοῦ. ἀναπαιστικοῦ. Facta collatione haec discrimina offendi in enchiridio. Pag. 4. cit. edit. ad tit. περὶ κοινῆς, post haec: σπανιώτερον ὄντως, ista sequuntur: αἱ κυθερείας ἐπιπνεῖ κ. τ. λ. quae in editione ad tit. περὶ τοῦ χοριαμβικοῦ leguntur ea, quae ad tit. περὶ κοινῆς in editione sequuntur, nempe ὡς τὸ τοῦ ἀρχελάου, foliis non mutatis. Ad tit. περὶ ἀσυναρτήτων, ad aliquod spatium conveniunt. Mox ea, quae ad tit. περὶ ἀναπαιστικοῦ pertinent, hic adiecta sunt usque ad finem et vicissim. Tit. περὶ συνεκφωνήσεως sic desinit: ὡς ἐν τῷ δενδρέῳ ἐφεζόμενοι καὶ χρυσέῳ ἀνασκήπτρῳ. Tit. περὶ ποδῶν desint: ὁ καὶ μονογενής. Caetera desunt. Ad scholia in Hephaestionem pag. 76. haec differunt. Pro: παρ' ὁμήρῳ ἡ προσυλλαβῇ. In fine leguntur haec: φωνή ἐστιν ἀνήρ πεπληγμένος. In tit. περὶ ἐπιπλοκῆς finis est: εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος et tit. incipit: περὶ ἡρωικοῦ μέτρου, quod in editione filo continuo est. In tit. περὶ ἰαμβικοῦ edit. cit. continetur etiam tit. περὶ χοριαμβικοῦ in Msc. In editione pag. 87. occurrit tit. ἔτι περὶ τοῦ αὐτοῦ, qui in Msc. est: περὶ τῶν αὐτῶν. In edit. pag. 90. tit. ἔτι περὶ τοῦ αὐτοῦ δακτυλικοῦ in Msc. est: περὶ ἡρωικοῦ. In tit. περὶ τοῦ ἐλεγείου pag. 94. in edit. scholium: ἰστέον, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κ. τ. λ. deest in Msc. Tis. περὶ ἔπων χωλῶν des. ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. Caetera desunt. In tit. περὶ ποδῶν cit. edit. continetur adhuc tit. πόθεν ὀνομαζόνται πόδες in Msc. Tit. Msc. ἔτι περὶ τῶν αὐτῶν ἐν συνόψει non occurrit in editione, neque etiam sequentes duo περὶ ἰαμβικοῦ et περὶ ἀναπαιστικοῦ."]

d) Ut ex notitia in *Catalogue des Manuscrits laissés par feu M. T. I. Bast.* Paris. 1812, 8. p. 10, no. XXIII. apparet, in bibliotheca Magni Ducis Hassiae codex mstus Hephaestionis, cum scholiis ad-

HEIDELBERGAE quondam in bibl. Palat. n. 132. et cum proleg. *Longini* n. 314. it. *Hephaest.* et *Is. Argyrus* metris de n. 386. in Sylburgii catal.
AUGUSTAE VINDEL. in bibl. publ. v. Reiseri Catal. pag. 88 [d].

Batavia.

LEIDAE. In Bibl. publ. inter codd. legati Scaliger. quaedam ex Hephaestione. Catal. p. 343. n. 61. Inter Codd. Is. Vossii n. 32. sive Cat. n. 2704. [e] [f]

---

hue ineditis asservatur, quamque codicem *Bastius* ipse contulit. Collatio autem postea in Angliam, in bibliothecam Oxoniensem, cum aliis *Bastii* relictis schedis venit.]

[e) Excerpta ex Hephaestionis Enchiridio, et alia Demetrii Triclinii de metris quibus Aristophanes usus est, praefixa sunt Aristophanis Aldinae editioni, a. 1498. prodita, *f. 3 a.*]

[f) *Bastius*, quod in *Catalogue d'une partie des livres de feu M. T. I. Bast. Paris.* 1812, 8. p. 25, no. 212. indicatur, *Villoisoni* exemplar Hephaestionis (Tri. ad Rh. 1726, 4.), cuius in margine hic nonnullas adscripserat notas, possessit.]

Testimonia Veterum de Hephaestione.

Ex Suida.

Ἡφαιστίων Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς ἔγραψεν ἐγχειρίδια περὶ μέτρων, καὶ μετρικὰ διάφορα, περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν, κωμικῶν ἀπορημάτων λύσεις, καὶ τῶν μέτρων τοὺς ποδισμοὺς, καὶ ἄλλα πλεῖστα.

Inter praeceptores Imperatoris Veri Hephaestionem recenset Iulius Capitolinus c. 2. p. 409. ubi Casaubonus: „Hephaestion hic videtur esse Alexandrinus Gram-„maticus, cuius exstat hodieque de re metrica elegans „libellus. Auctorem certe illum antiquissimum esse „nullus dubito.“

Prisciani verba p. 1327. et 1329. suis locis dedimus.

Hephaestionis saepe meminit Scholiastes Aristophanis Tragicorum et Pindari metricus; scholiastes Hermogenis p. 381. ὁ δὲ ῥυθμός ἐστιν, ὥς φησιν Ἀριστόξενος καὶ Ἡφαιστίων, χρόνων τάξις. Χρόνος δέ ἐστι μόριον ποδὸς, ἢ φωνῆς μέτρον ἐλάχιστον, ἢ μέτρον κινήσεως.

Ibid. 387. Ἰστέον δὲ ὅτι Ἡφαιστίων φυσικὰ μέτρα γενικὰ βούλεται εἶναι ἐννέα, δακτυλικὸν, ἀναπαιστικὸν, ἰαμβικὸν, τροχαϊκὸν, ἀντισπαστικὸν, χοριαμβικὸν, ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, κρητικόν· τὰ δὲ παρὰ ταῦτα ἀσυνάρτητα, καὶ συγκεχυμένα.

[NB. In hac nova editione paginas edd. Pauw. et prioris Gaisf. numeris margini appositis designari curavimus. Praeterea adnotandum, uncis his [ ] quae addidimus nova ubique circumsepsimus.]

θεσις συλλαβ
πόλεων χρησα
ον. Καὶ τοὶ
διπλασίονος
ρὸς τὴν μακ
αχρονίας. 2
Δάκτυλος]
δὲ ὁ δάκτυλο
στι. 15. Πα
ῖτος· ἐμπίπτει
γράφοντες τ
ἐλάσσονος βρ
ύτερος παίων
ε ἰωνικὰ, καὶ
ιέτρον τὸ ἰωνι
ῆς δευτερας κ
ὸν γίνεται. Κ
ικτον ποιεῖ· ὁ
ος λέγεται, ὁ
ν καὶ ἐπίτριτοι

ed. „metris s
bus „Ἴωνες πα
los „τες non
„num ad
„cell. Obs.
ta- „ricus illi
um „des Ionic
de „ἀπὸ τῶν

; - ◡ - ◡ Ἀρχέδημος
◡ - Ἀνακρέων

ΟΣ, ἢ ΚΑΡΙΚΟΣ - ◡ - - Εὐρυμήδης
καὶ ῬΟΔΙΟΣ - - ◡ - Δημοσθένης
ὁ καὶ ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ - - - ◡ Καλλιξεῖνος

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΠΟΣΟΤΗΤΟΣ ΣΥΛΛΑΒΩΝ.

α. ***Β****ΡΑΧΕΙΑ* *ἐστι συλλαβὴ ἡ ἔχουσα βραχὺ φωνῆεν, ἢ* [a] *βραχυνόμενον, μὴ ἐπὶ* [b] *τέλους λέξεως, οὕτως ὡς μὴ εἶναι μεταξὺ τούτου τοῦ φωνήεντος καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ σύμφωνα πλείονα ἑνὸς ἁπλοῦ, ἀλλ' ἤτοι ἓν, ἢ μηδὲ ἕν.* P. 1 G. 1

ΣΧΟΛΙΑ.

2. [c] *Ἰστέον ὅτι τὸ ΒΡΑΧΥΝΟΜΕΝΟΝ εἴρηκεν, ὡς μὴ εἶναι μεταξὺ τῶν φωνηέντων ἢ σύμφωνα ἢ διπλοῦν· τὸ δὲ, ΜΗ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΛΕΞΕΩΣ, εἴρηται ἵνα ἀντιδιαστείλῃ αὐτὴν πρὸς τὴν λεγομένην κοινήν.*

VARIAE LECTIONES.

a) *βραχυνόμενον* et sect. seq. *μηκυνόμενον*. Scilicet vocales medias sive ancipites, *Α. Ι. Υ.* quae vel breves vel longae pro re nata effici possint. L. HOTCHKIS.

b) *τέλους*. Sic editum ex C. D. N. Alii [in quibus Turn. et P.] *τέλει*. Mox *ἑνὸς ἁπλοῦ* om. N.

c) *Ἰστέον ὅτι* ex D. addita. Idem Codex post *κοινὴν* habet *τὸ προσῆκον πλῆθος*. N. B. Scholia, quae infra textum subiiciuntur, et quae ex Mss. fortasse Parisinis pri-

G. 2 β. ΜΑΚΡΑ ἐστι συλλαβὴ ἡ ἔχουσα μακρὸν φωνῆεν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ μίαν [d] τῶν καλουμένων διφθόγγων,

---

1. [e] Μακρὰ μὲν, σημείωσίς ἐστιν ἐκτεινομένου φωνήεντος· βραχεῖα δὲ, σημείωσις συστελλομένου φωνήεντος· καὶ τίθεται ἡ μὲν μακρὰ εἰς δίχρονον ἐκτεταμένον, οἷον, λιτότατος, ἰσχυρότατος, δυσπραγέστατος· ἡ δὲ βραχεῖα εἰς δίχρονον συνεσταλμένον, οἷον, ἁγιώτατος, ὀχυρώτατος, ἀγλαώτατος. [[f] ἰστέον ὅτι τὰ διὰ τοῦ ότερος καὶ ότατος, εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ο συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω [g] γράφεται. Βραχέα ὡς ἐπίπαν εἰσὶ πέντε· α. ε. ι. ο. υ. εὑρισκομένων δὲ δύο συμφώνων, ἐκτείνεται τὸ πρὸ [h] τοῦ φωνῆεν. οἷον ἁβρότατος καὶ λαμπρότατος. ἐκτείνουσι γὰρ τὸ μ. καὶ τὸ π. καὶ τὸ βρ. ὁμοίως δὲ καὶ ἑνὸς τῶν διπλῶν εὑρισκομένου ἐκτείνεται, οἷον [i] ἀψότερος καὶ ἀξιότερος, ἀντὶ γὰρ δύο συμφώνων εἰσὶ διπλᾶ.] [k] τὰ δὲ σεσημειωμένα ἐν τοῖς βραχέσι μακρὰ τῶν φωνηέντων, ἃ καὶ χωρὶς δύω συμφώνων καὶ διπλῶν ἐκτείνονται, ταῦτά ἐστι κατὰ στοιχεῖον. Ἄκρατος, ἀνιαρὸς, ἀνίατος, ἄνιαος, ἀπρόσιτος. Βούλιμος, βόθυνος, βρυχὴ, βριμῶν, βρίθω. Γλίφω, γλίχων, γρυπὸς, γρῖφος [γυρὸς D.]. Δύσπραγος, δυσπέρατος. Ἐπάρατος, εὐθύνω. Θέα, θυμός. Ἴσος, ἰσχυρὸς, ἴφθιμος. Κενὸς, κηλὶς, κνιπὸς, κριτὸς, κριθὴ, κίνδυνος, κῦμα, κῦρος. Λῖπος, λιρὸς, λιμὸς; [l] λῖτος, Λύπη. Μανὸς, μῦθος. Νίκη. Ξεναγὸς, ξένος. Οἰζυρὸς, ὅμιλος. Πρᾶος, πῖον, περάσω, πρᾶγος, πυγὴ, πυρὰ, πυρός. Ῥάθυμος, ῥάων, ῥινὸς, ῥιγῶ, ῥυσός. [m] Σιμὸς, σιλὼν, σέριφος. Τιμὴ, τρανὸς, τῦφος. Ὕλη. Φανὸς, φθίνω, φιμῶ, φλύαρος. Χαλινὸς, χρυσὸς, χυμὸς, χυλός. Ψαρὸς, ψιλὸς, ψυχή. Ταῦτα μὲν ἡ τῶν ποιητῶν χρῆσις μακρὰ δέχεται· ὅσα δὲ ἀπ' αὐτῶν, γράφεται διὰ τοῦ ότερος καὶ

---

mus, evulgavit Turnebus, a Codicibus nostris omnino absunt.

d) τῶν καλουμένων διφθόγγων. Sic C. Turn. διφθόγγων καλουμένων N. τὴν καλουμένην δίφθογγον Fl. et Mss. alii.

e) De his syllabarum notis υ‿ vide Villoisoni Prolegomena ad Homerum p. VII. quas, ne textui nostro insererentur, vetuerunt rationes typographicae. Et nemo vel levissime literis imbutus istarum usum, uti spero, desiderabit.

f) Verba uncinis inclusa suppeditat Ms. apud D'Orvillium.

g) Lege Porsoni notas breves in Xenophontis Anabas. p. XLIII. (90. l. 3.) [in edit. Anab. Bornemann. p. 579 sq.] Vide et Eustathium Il. P. p. 1114, 40. = 1154, 5.

h) τῶν Tyrwhittus.

i) „Certe ἀψότερος et ἀξιότερος corruptae voces." D'ORVILLIUS.

k) τὰ δὲ σεσημειωμένα] τὰ κατ' ἐπέκτασιν σεσημειωμένα τὰ καὶ διὰ τοῦ οτερος μικρὰ ποιοῦντα· εἰσὶ δὲ θ. D. [Statim post ταῦτά εἰσι Turn. P.]

l) λιτὸς D.

m) σιμὸς, σίλω, σ. σιγή. στρατηγός. D. „Vox στρα-

οὕτως, ὡς ἑξῆς εἶναι σύμφωνον, ἤτοι τελικὸν αὐτῆς τῆς συλλαβῆς, ἢ τῆς ἑξῆς ἀρκτικὸν, οἷον, [o] θὴς, θὼς, ναῦς, παῖς· εἰ δὲ μὴ, οὐκ εἰσὶν ἄντικρυς μακραὶ, ἀλλὰ κοιναὶ, ὡς ἑξῆς ῥηθήσεται. G. 3

Θέσει [p] δὲ μακραὶ γίνονται, ὅταν βραχέος ὄντος, ἢ βραχυνομένου φωνήεντος σύμφωνα πίπτῃ μεταξὺ [q] αὐτοῦ τε καὶ τοῦ τῆς ἑξῆς συλλαβῆς φωνήεντος, πλείονα ἑνὸς ἁπλοῦ, ἢ ἓν διπλοῦν. [r] Γίνεται δὲ τοῦτο κατὰ πέντε τρό-

---

ότατος. [[n] Διαλαμβάνει περὶ τούτων ὁ Δράκων ἐν τῷ περὶ μέτρων, πλατύτερον μετὰ πολλῆς ἄγαν τῆς ἀκριβείας, καὶ ὁ βουλόμενος ἐκεῖθεν σαφῶς εἴσεται.]

τηγὸς huc nihil facit.“ D'ORVILLIUS.

n) Haec suppeditavit D. Ad Suidam v. Δράκων provocat D'Orvillius. Draco Stratoniceus de Metris Poeticis occurrit inter Codd. Colbert. in Bibl. Parisiensi N. 1215. item inter Mss. de M. le Président de Mesme. v. Bibl. Bibl. Montefalconii p. 1326. C. Hunc Grammaticum citant Pierson. ad Moerin p. 70. Valckenaer. Diatribe Eurip. p. 217. Koën. praef. ad Gregor. p. XXII. Brunck. Fr. Soph. ΚΡΙΣΙΣ, et Lex. Soph. v. φάρος. [Editus est *Draconis Stratonicensis liber de Metris Poeticis* a G. Hermanno, Lips. 1812.] cf. Hermann. de em. rat. Grammat. pag. 443. et nota in Aeschyli fragmento ἴσον οὐρανῷ duos Mss. Bibliothecae Bodleianae Herodiani opus complectentes, et in nonnullis Hermanniano integriores, retinere. Quod superest, vix necesse est ut moneam in his schollis, prout nunc leguntur, multa esse falsissima; sed in emendandis iis aut refutandis oleam atque operam consumere vix tanti existimo. [Ceterum scholiasta Draconem hic non laudare videtur propter uberiorem disputationem de formis ότερος et ότατος proxime praecedentibus (de his enim in edito Dracone nihil legimus); sed propter expositionem de nominibus vocalem ancipitem habentibus, paulo ante enumeratis. Conf. Hermanni Praef. ad Drac. p. X. sq.]

o) θῆς, θῶς. Fl. B. παῖς καὶ ναῦς Turn. καὶ ναῦς omisso παῖς C.

p) δὲ deest Fl. C. B. H.

q) Sic B. H. Fl. αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ φ. Turn. τὰ φωνήεντα C. et mox omittit ἢ ἓν διπλοῦν.

r) γ. δ. τ. καὶ ἀεὶ ῥαδίως Mss. Fl. γ. δ. τ. κατὰ πέντε τρόπους Turn. Utrumque, D'Orvillio obsecutus, coniunxi.

πους καὶ ἀεὶ ῥᾳδίως. Ἤτοι γὰρ [s] λήγει εἰς δύο σύμφωνα, οἷον

P. 2 [t] Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρκεσε —

καὶ [Alcm. Fr. LXVI. coll. Welck. p. 68.]

[u] Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν ἥμενος μάκαρς ἀνήρ.

G. 4 καὶ [x] Τιμοκρέων ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι,

Ὧι ξυμβουλεύειν χὲρς ἄπο, νοῦς δὲ πάρα.

---

s) λήξει C.

t) Τίρυνς, οὐδέ τι. Sic Turn. cum H. N. C. Τίρυνς καὶ οὐκέτι τεῖχος ἐπήρκες Fl. B. De hac urbe Homerus Il. B. 559. Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν. Huius moenia a Cyclopibus condita Pausanias miranda ut Pyramidas Boeot. IX, 35. p. 783. et Argivos diruisse tradidit, Corinth. II, 17. p. 148. de quorum demolitione poeta haec scripsisse videtur. T. HOTCHKIS.

u) Καὶ κεῖνος. Sic Fl. H. B. κἀκεῖνος Turn. C. Pro ἥμενος Turnebus in calce pro varia lectione κείμενος exhibet. Hoc fragmentum Alcmanis esse testatur Apollonius Dyscolus post Maittairii librum de Dialectis a Reitzio editus p. 423. [de Pron. edit. Bekker. p. 73 sqq.] Αἱ διάλεκτοι ἀφαιροῦσι καὶ πλεονάζουσιν, ἑορτὴ, ὁρτή· τελέως, λέως· τρόμος, τέτρομος· ἐγὼ, ἐγώνη. Ἀλλὰ καὶ Ἀλκμὰν, ἅμα καρσ' ἐκεῖνος φησὶν (ἀμάκαρς ἐκεῖνος coniicit D' Orvillius). et mox, Δωριεῖς τῆνος.. καθηρημένος θὴν καὶ τῆνος ὑπὸ τῶ χρόνω. Σώφρων. Σπανίως διὰ τοῦ κ· Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἥμενας, Ἀλκμάν. Pro σάλεσι D' Orvillius coniicit τάπησι, et locum ita constituit, Κἀκεῖνος ἐν τάπησι πολλοῖς ἥμενος Ἀμάκαρς ἀνήρ. Pauwius hariolatur σάλεσσιν. Harum emendationum neutra mihi quidem arridet, neque quidquam interea melius habeo, quod ipse proponam. Videtur tamen esse versus Iambicus tetrametrus acatalectus, quam speciem ab antiquis Lyricis nonnunquam usurpari patet ex Nostro infra cap. V, licet ab ea Tragici et Comici constanter abstinuerint. [Censor Edin. pro κεῖνος emendat κῆνος, et pro σάλεσιν coniicit κάλλεσιν laudans Aeschyl. Agam. 925. et Eupolidis fr. in Etym. M. p. 486, 44. [in Eupol. Fr. ed. Runkel. p. 177.] Idem D' Orvillii ἀμάκαρς improbat. Adde quae de hoc versu disputavit Welcker. in Fragm. Alcm. Lyr. p. 68 sq., cuius coniecturam σαλέεσσιν (Dorice pro θαλέεσσιν) sententiae quippe aptissimam probat Censor Ien. 1816. N. 154. p. 300., si refingatur in σάλεασιν; et Bast. ad Greg. Cor. p. 575.]

x) Τιμοκρέοντος ἐκ τῶν ἐπι-

καὶ Ἐμπεδοκλῆς [Fr. Phys. l. I. v. 187. ed. Sturz.],

y ῞Αλς ἐπάγη ῥιπῇσιν, ἕως μένος ἠελίοιο —

Ἢ ἐν τῇ ἑξῆς ἐστι z ταύτῃ συλλαβῇ, οἷον, a ῞Ε-κτωρ.

γραμμάτων Turn. C. σερς ἀπὸ ν. δὴ π. Fl. B. H. χερσὶν σ' ἄπο C. σερσ' ἀπολινους δὴ N. χέρσι δὲ [? immo χέρσ' ἄπο] Turn. Edidi e verissima Toupii coniectura Append. ad Theocrit. XVI. 34. Verba Toupii sunt: „ὦ συμβουλεύειν, χέρσ' ἄπο, νοῦς δὲ πάρα. Ita scribendus iste versiculus, qui valde exercitos habuit viros eruditos. Dicitur autem χέρς, ut ἄρς pro μάκαρς, et si quae alia eiusdem farinae vocabula. Quare Timocreontis versiculus ita demum vertendus est: Qui mentem ad deliberandum habet, vires ad pugnandum non habet. Quod de Seniore aliquo intelligendum videtur.“ Ceterum de Timocreonte consulas Meursium Rhod. II. 13. [qui Timocreontem μελοποιὸν etiam Comicis veteris comoediae annumerat, secutus Suidam T. III. pag. 475.; quorum numero eum eximit Meinekius in Commentt. Miscell. Fasc. I. p. 31 sq. cf. praeterea Iacobs. ad Anthol. Gr. T. III. V. III. p. 962. Aliud eiusdem fragmentum affert Hephaest. infra cap. XII. extr.]

y) ῞Αλς. „Mare Boreae impetu fuit concretum, donec vis Solis illud solveret.“ Sic bene interpretatur Dorvillius. ἐπάγει Fl. et Mss. quidam. ἕως μένος Fl. ἐσσομένως Turn. ἐωσμενως C. [Sturzius recepit lectionem Turn. ἐσσομένος, pag. 594. haec scribens: „Quamvis propter ea, quae p. 312. ex antiquis scriptoribus tradidi, pene malim intelligere mare, atque ἐσσομένη legere: tamen verbum ἐπάγη, coagmentatus fuit, facit ut de sale interpretandum putem (cf. Tzetz. ad Lycophr. 135.), nisi ἐπάγη ad mare relatum explicare velis collectum s. arctum fuit“.]

z) ταύτῃ e Mss. addidimus.

a) „Hunc locum sanissimum iniuria turbat Cl. Corn. Pauw. Ad quod probandum ante omnia loci sensum exhibebo. Aut in sequenti sunt syllaba (duae consonantes) ut, ῞Εκτορ δ' ἐν κλισίῃσιν. Quo in casu observandum est, ne prior consonans sit muta, posterior vero liquida; tales enim syllabae communes sunt, ut in sequentibus dicetur. Aut syllaba desinit in unam consonantem, sequentem vero habet ab alia inchoatam: ut ἄλλος. Quo sensu nihil est clarius: nam in voce ῞Εκτορ duae consonantes secundam inchoant syllabam, in quibus casibus plerumque, et fere semper, prior consonans est muta, posterior liquida. In ἄλλος, priorem syllabam consonans prima claudit, et posteriorem in-

G. 5 Ἔνθα καὶ δεῖ παρατηρεῖν, μὴ τὸ μὲν πρότερον ἄφωνον ᾖ, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· αἱ γὰρ τοιαῦται κοιναί, ὡς ἑξῆς εἰρήσεται. Ἢ λήγει μὲν εἰς ἕν, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἑξῆς [b] ἀρχομένην ἀπὸ ἑτέρου, οἷον, ἄλ-λος. Ἢ εἰς διπλοῦν λήγει, οἷον, ἔξ. Ἢ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ διπλοῦ ἀρχομένην, οἷον, [c] ἔ-ξω.

---

choat secunda, quod manifesto vult Hephaestio. Huius loci integritate vindicata, Viri docti coniecturam examinabimus. Is locum ita constituit: Ἢ ἐν τῇ ἑξῆς ἐστὶ συλλαβῇ· οἷον, ἄλλος. Ἢ λήγει μὲν εἰς ἕν, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἑξῆς ἀρχομένην ἀπὸ ἑτέρου· οἷον, Ἕκτορ κ.τ.λ. Exempla ab Hephaestione allata hoc pacto male esse posita nemo est qui non videat; ἄλλος enim non habet syllabam a duabus consonantibus inchoatam; sed altera eius syllaba consonante finitur, altera inchoatur; unde patet non idoneum ei locum tribuere V. Cl. Alterum exemplum Ἕκτορ etc. itidem non debita locatur in sede; etenim in voce Ἕκτορ primam syllabam constituit ε, ultimam κτορ; et quamvis concederetur pronuntiari posse ἕκ-τορ, exemplum hoc in ordine locum habere non posset: quoniam subiunguntur illa, ex ipsius Viri Docti sententia, ἔνθα καὶ δεῖ etc. nam in vocibus habentibus syllabam ancipitem propter mutam vel liquidam, ut ἄκρος, ἄπλος etc., prior consonans non claudit syllabam, nec posterior sequentem inchoat; sed ambae ad sequentem referuntur, hoc pacto: ἄ-κρος, ὅ-πλον; alioquin syllaba, mutam et liquidam praecedens, non posset esse brevis, quod docet ipse Hephaestio p. 6." ARNALDUS. Exemplum restat in voce Ἕ-κτωρ. itaque reieci Ἕκτορ δ' ἐν κλισίῃσιν Turnebi, E fit longa ante KT. Pars reliqua versus omissa est in ed. Fl. et Mss. atque ut alia ex Homero plurima supplementa ab aliena manu addita fuisse videntur. L. HOTCHKIS. Recte statuisse videtur Vir eruditus; etsi ed. Fl. et Codices, quos vidi, omnes totidem literis exhibeant Ἕκτωρ δ' ἐν κλισίῃσιν.

b) Pro verbis ἀρχομένην ἀ. ἑ. ο. ἀ. ἤ ἢ ε. δ. λήγει C. habet ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην ἑτέρου.

c) „Doctissimus Corn. Pauw ἔξω genuinum esse dubitat, quia non credit veteres ἔ-ξω pronuntiasse pro ἔκ-σω; reponit igitur ἔζω. Sed nullus dubitem veteres ἔξω pronuntiasse, prout hic notat Hephaestio; constans enim regula esto, priscos in pronuntiando analogiam secutos esse, adeoque cum in prae-

γ. ΚΟΙΝΗ γίνεται συλλαβὴ κατὰ τρόπους τρεῖς· P. 3 G. 6
ἤτοι ὅταν μακρῷ φωνήεντι, ἢ διχρόνῳ μηκυνομένῳ, ἢ διφθόγγῳ ἐπιφέρηται φωνῆεν, οἷον (Od. α. 1.)

Ἄνδρα [d] μοι ἔννεπε μοῦσα [e πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ]
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης [ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε].

καὶ (Il. δ. 109.)

τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς [ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει].

Ῥᾷον μὲν οὖν γίνεται ἡ τοιαύτη [f] κοινή, εἴγε ἡ συλλαβὴ εἰς μέρος λόγου εἴη πεπερατωμένη, ὡς ἐν τοῖς προκει- G. 7

---

1. Κοινη] Κοινην την συλλαβην αμφίδοξον καλοῦσι, διὰ τὸ ἀμφίβολον εἶναι τὴν περὶ αὐτῆς δόξαν· πῆ μὲν γὰρ ἀντὶ μακρᾶς, πῆ δὲ ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται· διὸ ὅρον αὐτῆς οὐκ ἐκθετέον· οὐ γάρ ἐστιν, ἀλλὰ γίνεται. Ὅταν γὰρ ἡ χρεία καλέσῃ, ἢ μακρά, ἢ βραχειά ἐστιν. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν κειμένη, κοινὴ προσαγορεύεται.

7. Κέρα] Τὸ ρα μακρόν ἐστιν, ἀπὸ συναιρέσεως γινόμενον, μᾶλλον δὲ ἐκ κράσεως· ὡς γὰρ κρέας κρέατος καὶ κρέως, καὶ κρέατι, κρέαι, καὶ κρέα· καί ἐστι τοῦ κρέα τὸ α μακρόν. τὰ γὰρ δύο αα εἰς α μακρὸν κιρνᾶται. οὕτω καὶ τὸ κέρας λεγόμενον τοῦ κέρατος καὶ κέραος, καὶ κέρως, τῷ κέρατι καὶ κέραι καὶ κέρᾳ, καί ἐστι τὸ ρα μακρὸν ἐκ κράσεως, διὰ τοῦτο ἐστι τὸ ρα μηκυνόμενον.

8. Ῥᾷον μὲν] Ἡ γὰρ ἀνάπαυσις τοῦ λόγου τὰς συλλαβὰς ἀπ' ἀλλήλων χωρίζουσα, τρόπον τινὰ αὐτὰς μακρὰς καθίστησι. Φησὶ δὲ ὁ μετρικός, ὅτι ἡ κοινὴ συλλαβὴ ὅταν καταλήξῃ εἰς μέρος λόγου καλλίστη ἐστίν. Εὑρίσκεται δὲ μὴ εἰς μέρος λόγου πεπερατωμένη.

---

senti pronuntiarent ἔ-χω, in futuro dicebant ἕ-ξω. Eadem analogica pronuntiandi ratio servatur in τέ-χνη, τέ-κνον, ὕ-πνος, κυ-κνὸς, Αἰγύ-πτιος, ἔρε-τμὸν, ἐφε-τμὴ, et similibus; hinc etiam fit, ut vocales, istas consonantes praecedentes, fuerint ancipites habitae. Verum si concederemus V. D. veteres non ἕ-ξω sed ἔκ-σω pronuntiasse; ἕζω etiam hoc apud Hephaestionem locum non habere, probari posset. Nihil enim nos inducit, ut credamus veteres magis ἕ-ζω, vel soluta duplici ἕ-δσω, quam ἕ-ζω vel ἕδ-σω pronuntiasse. Viro Docto imposuit fortasse vulgaris vocis istas efferendi ratio, qua ἕξω pronuntiamus ἕκ-σω, et ἕζω ἕ-δσω." ARNALDUS.

d) Exemplum diphthongi, quae hic fit communis, est ΜΟΙ. Vocalis longa est Η in πλάγχθη. Vocalis producta est Α in κέρα. Κέρα enim a κέραα factum habet Α productum, ut et vocales contractae producuntur omnes, quae tamen ante alterum fient communes. L. HOTCHKIS.

e) Loca uncinis inclusa ignorant Codices quidam. Scholion κέρα — μηκυνόμενον ex D. additum est. [In seqq. καὶ ante v. τοῦ κέρα om. Turn. et P.]

f) κοινή. Sic Turn. C. Alii

μένοις παραδείγμασι· σπανιώτερον δὲ ἐπὶ μέσης λέξεως. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅμως εὑρίσκεται, καὶ μάλιστα ᵍ ἐν τοῖς ἄλλοις μέτροις· ἐν μὲν ἰαμβικῷ, Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ [Fr. 150. Vol. V. ed. Schütz.]

ʰ Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται.

---

5. Ἴστρος τοιαύτας] Κοινή ἐστιν ἐν μέσῳ τὸ ΤΟΙ. Ὁ γὰρ ἴαμβος ἐν ταῖς ἀρτίαις χώραις ἀπὸ βραχείας ἄρχεται. Τὸ δὲ, ΤΙΝΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ, Σωτάδου ἐστὶν, ὃν ἀνεῖλε Φιλάδελφος ὁ Πτολεμαῖος ἐλεγχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι τῇ ἀδελφῇ συγγίνοιτο.

Codd. cum Fl. addunt σύλλαβή. Mox ἢ pro εἴη C.

g) Ἐν τοῖς ἄλλοις μέτροις. C. habet ἐν τρομέτροις. Exempla modo allata fuerant in versibus Epicis Homeri. Nunc ait vocales longas vel diphthongos fieri communes, saepius in aliis versibus quam in Epicis. L. HOTCHKIS.

h) Ita C. M. et fere N. cum Prisciano I. p. 562. Fl. Turn. et alii Codices Οἶστρος τοιαύτης παρθένου. Sed Prisciani locus, tironum praecipue in gratiam, deinceps adscribendus est. Et sic quidem se habet editio, quae sola fere manibus studiosorum teritur, Putschiana: *Invenitur tamen haec diphthongus in media dictione correpta tunc, quando compositae dictionis antecedentis in fine est sequente vocali, ut praeustis. Virgil. in VII. Stipitibus duris agitur, sudibusve praeustis. Hom. ἀντιπτόποδες χαμαιεῦναι. sicut etiam longae vocales solent corripi, ut* dehisco. *Virgilius in* V. Infindunt pariter sulcos, totumque dehiscit convulsum remis, rostris stridentibus, aequor. *OE quoque idem patitur apud Graecos. Aeschylus* Ἴστρος τοιαύτας παρθένον λοχεύεται. *Unde quidam non sine ratione unum tempus et semis singulas eas habere dicunt. Ideoque si consequatur consonans, quae dimidium tempus habet, omnimodo producuntur.* Iam vero librorum quorundam varietates enotemus. Ac primum editio Iuntina anni 1525. (hanc enim temporis notam exemplar, quod ipse possideo, in calce excusam gerit, quum alteram 1554. in fronte praeferat, adeo ut quae huc usque pro diversis habitae sunt, unam esse eandemque luculento satis confirmetur testimonio) post *Hom.* addit *in* VI. *Iliados* σοὶ ναίους ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. In secundo Virgilii loco metrum certe salvum praestitit Putschius *Rostris stridentibus* edendo. Iuntina vero exhibet cum nonnullis Virgilii scriptis exemplaribus: *rostrisque stridentibus*, ubi molossus dactyli sedem occupat. Similiter Aldus: *rostrisque triden-*

καὶ[k] Σοφοκλῆς [Ai. 1097. Herm.] G. 8

οὐδ' ἂν τοιαύτην γλῶσσαν —

καὶ μὴν καὶ Ἀριστοφάνης (Ran. 13.)

εἴπερ ποιήσω —

ἐν δὲ ἰωνικῷ [l] τῷ ἀπὸ μείζονος, Σωτάδου ἐξ Ἀδώνιδος τόδε,

τίνα τῶν παλαιῶν ἱστοριῶν θέλετ' ἀκοῦσαι.

ἐν δὲ ἀντισπαστικῷ Ἀνακρέοντος [Od. LIX. ed. Fischer.]

[m] ἴκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου.

ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι σπανιώτερον οὕτως, ὡς τὸ τοῦ Ἀρχελάου [n] ὄνομα. [o] Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις οὐκ P. 4

---

10. Ἐν δὲ] Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος σύγκειται ἀπὸ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν. Ὁ γοῦν Σωτάδης ἀντὶ τῆς ἐν ἀρχῇ μακρᾶς δύο βραχείας, τὴν ΤΙΝΑ, παρέλαβε, καὶ ἐν τῷ τρίτῳ ποδὶ δύο συλλαβὰς βραχείας ἀντὶ μακρᾶς.

tibus. In Aeschyli fragmento ed. Iunt. sic: οἶστρος τοιαύτης, παρθένους λοχεύετε. Ed. Ald. οἶστρος τοιαύτας παρθένους μαιεύεται. Aldinae editionis vestigia sequuntur edd. Ascensiana Paris. M. XXVII. (sic) fol. et Basiliensis 1545. 8vo. [Plura de hoc loco suppeditabit Krehlius ad Prisciani l. l. Vol. I. p. 47 sq.]

i) Σωτάδου. Plutarch. II. p. 11. A. Τοῦ γὰρ Φιλαδέλφου γήμαντος τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην, Σωτάδης εἰπών, „Εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς", ἐν δεσμωτηρίῳ πολλοὺς κατεσάπη χρόνους, καὶ τῆς ἀκαίρου λαλιᾶς οὐ μεμπτὴν ἔδωκε δίκην· ἵνα δὲ γέλωτα παράσχῃ (nonne παράσχοι?) τοῖς ἄλλοις, αὐτὸς πολὺν χρόνον ἔκλαυσεν. Vide Athenaeum XIV. p. 620. F. et Eustathium ad Il. Π. p. 1069 = 1090, 32. Od. Ζ. p. 1565, 1. = 266, 27. De huius scriptoris Iliade, cuius infra mentio, vide Strabonem VIII. p. 345. C. ed. Paris. et confer Hermogenem p. 247. ed. Crispin. Demetrium Phalereum sect. 189. Eustath. ad Il. Α. p. 12 = 10, 10. [De versu Sotadeo cf. Herm. Elem. doctr. metr. p. 444 sq.]

k) Locos Sophoclis et Aristophanis exhibent soli C et M.

l) τῷ deest Turn.

m) οἴκου Fl. B. H. N. ἥκου C.

n) ὄνομα deest Fl. B. H.

o) Σοφοκλῆς. De Sophocle, Aristonis filio, Tragici celeberrimi nepote, qui elegias condidit, consulendus Maussacus ad Harpocrationem in v. ὀργῇ ἄνδρα δείκνυσι. [Vol. II. p. 128 sq. ed. Lips.] Singularia videntur Eustathii verba ad Il. Β. p. 264, 19. = 200, 24. πεύκλεως, πηνέλεως, ἀν-

ᾤετο ἐγχωρεῖν οὔτε εἰς ἔπος οὔτε εἰς ἐλεγείαν. Φησὶ γοῦν [p],

G. 9

> Ἀρχέλεως· ἦν γὰρ [q] σύμμετρον ὧδε λέγειν.

καὶ Παρθένιος δὲ ἐπικήδειον εἰς Ἀρχελαΐδα [r] γράφων ἐλεγειακὸν, τὸν τελευταῖον μόνον στίχον ἀντὶ ἐλεγείου ἰαμβικὸν ἐποίησεν, ἐν ᾧ τὸ ὄνομα [s] ἐρεῖν ἔμελλεν,

> Ἀμυσχρὸν οὔνομ' ἔσσετ' Ἀρχελαΐδας,

διὰ τοῦτο καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Il. ξ. 489.) συστέλλομεν τὴν

> [t] Πηνελέοιο ἄνακτος.

---

7. Ἀμυσχρὸν] Ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. Τὸ γὰρ Ἀρχελαΐδος καὶ τὸ Πηνελάοιο, τὸ λα ἐκτεταμένον ἐστί· γίνεται οὖν κοινή.

τικῶς· οὐ τὸ κοινὸν, ἄχρηστον ἡρωϊκῷ μέτρῳ· ἤγουν τὸ πηνέλαος· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Ἀρχέλεως ἐν Τραχινίαις. Haec vox in Sophoclis certe Trachiniis non exstat. Quid si ad locum a Nostro citatum respexerit doctissimus Praesul? Mox οὔτ' εἰς ἔπος οὔτ' ἐλεγείαν exhibet Turn. quasi pars esset versus heroici, improbantibus Pauwio et D'Orvillio.

p) γοῦν ὁ Σοφοκλῆς Turn.

q) τὸ σύμμετρον C.

r) γράφει Fl. H. B. Parthenius, elegiarum et aliorum carminum scriptor, vixit, teste Suida, usque ad Tiberii tempora. Pleniorem eius notitiam petas ex Vossio de Poëtis Graecis c. VIII. p. 70. et Fabricio Bibl. Gr. III, 27.

s) ἐρεῖν. εὑρεῖν N. [τοὔνομα Turn. P.]

t) Sic Mss. Fl. Πηνελάοιο Turn. Paullo ante συστέλλεται τὴν μὲν N. „Nota συστέλλεσθαι positum pro corripere, qua significatione id apud Grammaticos ut plurimum reperias, ut apud Athenaeum IX. p. 388. F. Πέρδιξ· τούτων πολλοὶ μὲν μέμνηνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης. (Τοῦ δὲ ὀνόματος αὐτῶν ἔνιοι ΣΥΣΤΕΛΛΟΥΣΙ τὴν μέσην συλλαβήν· ὡς Ἀρχίλοχος, Πτώσσουσαν ὥστε πέρδικα. Lib. X. p. 446. E. Ἐνίοτε δὲ καὶ ΣΥΣΤΕΛΛΟΥΣΙ τὸ ι (quod est in πίομαι), ὡς Πλάτων ἐν ταῖς ἀφ' ἱερῶν, Οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χρήματα. Καὶ ἐν Σύρφακι, Καὶ πίεσθ' ὕδωρ πολύ. Scholiast. β. Aeschyl. Sept. Theb. 509. [488.] Ὤφειλε δὲ τὸ δύσχιμον διὰ διφθόγγου γράφεσθαι ἀπὸ τοῦ χειμῶνος, νῦν δὲ ἠναγκάσθη διὰ τὸ μέτρον, καὶ ΣΥΝΕΣΤΕΙΛΕΝ αὐτὸ, ἔκτος γάρ ἐστι πούς. Apud Corinthum, seu potius Gregorium Corinthi Metropolitanum De Dialecto Dorica num. 86. [p. 274. ed. Sch.] Hephaest. Schol. p. 2. aliosque." ARNALDUS.

u Ῥίνθων μὲν γὰρ καὶ ἐν ἰάμβῳ ἐπισημασίας ἠξίωσε τὸ τοιοῦτον· ἐν γὰρ Ὀρέστῃ δράματι φησὶν,

Ὥς αὐ Διόνυσος αὐτὸς ἐξόλη θείη· G.10
Ἱππώνακτος τὸ μέτρον, οὐδέν μοι μέλει.

---

u) Ῥίνθων. De Rhinthone, φλυάκων, sive fabularum ubi res tragicae ludicro sermone tractabantur, scriptore, consulas Fabricium in notitia Tragicorum deperditorum B. G. II. XIX. et auctores ibi allegatos. [Tom. II. p. 320. Harl. Adde Osann. Anal. crit. p. 70 sqq.] Exstat in Rhinthonem Epigramma Nossidis satis venustum in Anthol. H. Steph. p. 208. Analect. Brunck. T. I. p. 196. Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο, καὶ φίλον εἰπὼν Ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί· Ῥίνθων εἴμ' ὁ Συρακόσιος, Μουσάων ὀλίγη τις ἀηδονίς· ἀλλὰ φλυάκων Ἐκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα. Sic enim locum exhibet Ms. Vaticanus. Edd. ante Brunckianam v. 3. male sistunt καλύκων, quae lectio viros longe doctissimos, in quibus Toupium, qui de hoc scriptore praeclare meritus est Emend. II. p. 136., mirum in modum exercuit. Sed quum Nossidis inciderit mentio, a me impetrare nequeo, quin aliud eiusdem Poëtriae Epigramma in collectione Brunckiana proxime antecedens, et a magno Bentleio in Dissert. Phalarid. p. 355. minus feliciter tentatum, ex Cod. Vaticani vestigiis a viro eruditissimo R. Porsono duobus in locis restitutum cum Lectoribus meis communicem. Ὦ ξεῖν' εἰ τύ γε πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μιτυλάναν, τὰν Σαπφῶ Χαρίτων ἄνθος ἐνοψόμενος, Εἰπεῖν, ὡς Μουσαῖσι ΦΙΛΑΘΗΝ, Α ΤΕ Λοκρὶς γᾶ Τίκτεν, ΙΣΑΙΣ Θ' ὅτι μοι τοὔνομα Νόσσις, ἴθι. Ceterum in fragmento quod sequitur amplexus sum lectiones C. et M. a Bentleio probatas. C. tamen habet διώνυσος. Fl. ὅδε διόνυσος αὐτὸς ἐξόλη θείης. εἶθ' ἱππώνακτος τὸ μέτρον οὐ μοι μέλλοι. Mss. nonnulli ὅ σε — ἐξώλη θείης vel ησ' et versu seq. μέλλει. Turneb. ὁ Διόνυσος — εἶθ' — οὔ μοι μέλει. Huc respicit Herodianus Ms. in Biblioth. Leidensi, quem plenius velim exscripsisset Valckenaerius ad Eurip. Phoen. 1508. πολλάκις — εὑρίσκομεν τὸ ΜΝ ἀποτελοῦν κοινὴν συλλαβὴν — ὁμοίως καὶ τὸ ΠΤ — καὶ τὸ ΚΤ, ὡς παρὰ Τυρίνθῳ, Ἱππώνακτος τὸ μέτρον οὐδέν μοι μέγα· ubi corrigendum monet vir egregius παρὰ τῷ Ῥίνθωνι Ἱ. τ. μ. οὐδέν μοι μέλει, et Nostri locum indicat. [„Quam correctionem, Porsoni iudicio auctam et confirmatam, receptae nunc demum anteferendam censeo." Ex Corrig.] Versum secundum, prout nunc editur, satis aspe-

καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ [1084. Matth.]

πάθη ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζόης.

Ὅμως μέντοι καὶ ἐν ἔπεσιν εὑρίσκεται, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (Id. XI. 18.) [z]

ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα.

G.11 καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Il. ν. 275.)

οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι, τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι.

καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείοις [Fragm. LVII. ed. Fischer.]

οὐδέ τί τοι πρὸς θυμόν, ὅμως γε μὲν ὡς [a] ἀδοιάστως.

ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν τοιούτων (Hom. Il. π. 235.)

σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι,

καὶ [b] πάλιν (Od. κ. 243.)

ἔδμεναι οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν,

[c] ἴσως διὰ τὸ φαντασίαν τινὰ παρέχειν τοῦ [d] ἀπηρτίσθαι τὴν λέξιν ἐν τῷ χαμαί, ὡς μία ἡ χαμαὶ ἀκούεται· τῇ
P.5 μέντοι γε [e] νι διφθόγγῳ ἐὰν παρακολουθήσῃ τὸ τοιοῦτον, τελείως τραχὺς ὁ στίχος γίνεται· οἷον (Il. η. 47.)

Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο —.

---

rum atque horridum esse fateor, et quem fastidiosae Atticorum aures procul dubio non tolerassent; a Siculis fortasse atque Italis paullo plus licentiae, poëtis praesertim ludicri generis, fuit concessum. Versum ex Euripidis Hecuba soli exhibent C. et M., sed ibi ζόης, metri causa, edidit Porsonus, quam formam legibus analogiae optime convenire docet Eustath. Il. Γ. p. 411. init. = 311, 28. [Cf. Elmsl. ad Eurip. Med. v. 946.] Editio Euripidis Basiliensis 1544, cum lectionibus e Mstis magnam partem ductis, in Bibl. Bodl. adservata, locum ita correctum dat, ζωῆς] ὁ ὡς πνέω πνοή, οὕτω καὶ ζέω ζοὴ τῇ χρείᾳ τοῦ μέτρου.

z) καὶ φησὶ addunt Mss. nonnulli. Mox γὰρ ἄειδε C. [Pro ἐς Turn. et P. habent εἰς.] Sequens ex Homero exemplum omittit N.

a) ἀδιάστως Fl. B.

b) πάλιν deest Mss. Fl.

c) ἴσως. ἴσθι C.

d) ἀπηρτῆσθαι Fl. B. ἀπαρτίσθαι C. A. καὶ πάλιν ad ἐν τῷ χαμαὶ desunt N. τὴν λέξιν ὡς ἐν τῷ Χάμαι ἀκούεται habet C.

e) Sic Codd. plures. τῇ μέντοι γ F. τῇ μέντοι γε διφθ. Turn. Ἕκτωρ C.

Δεύτερος [f] δέ ἐστι τρόπος, ὅταν βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι ἐπιφέρηται ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ σύμφωνα δύο, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον [g] ὑγρόν· οἷον, ὅπλον, ἄκρον, (Il. τ. 287.)

Πάτροκλέ μοι δειλῇ —

ὅταν δὲ [h] τὸ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ, οὐκέτι κοινή G.12

---

1. *Δεύτερός ἐστι*] Δεύτερον τρόπον φησὶ τῆς κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνον ᾖ, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· καὶ ὅταν κατὰ σύλληψιν ὑπάρχωσιν. Εἰκότως. Τὸ γὰρ ἄφωνον πάντως ἐστὶν ἀσθενὲς, ὡς κακόφωνον· τὸ δὲ δεύτερον εὐόλισθον καὶ τρέχον. Διὰ γοῦν τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀφώνου καὶ τὸ εὐκίνητον τοῦ ὑγροῦ οὐκ αἰσθάνεται ἡ ἀκοὴ τὴν μακρὰν, καὶ γίνεται κοινὴ συλλαβή. Ποιοῦσι δὲ κοινὴν τὴν συλλαβὴν δύο σύμφωνα, ἐπεὶ ἑκάστη συλλαβὴ ἔχει τινὰ σιωπήν· ὡς οὖν ἀσθενέστερα πλείω χρόνον ἐποίουν ἐν τῇ κινήσει, καὶ ἠλέγχετο ἡ κοινὴ συλλαβή.

6. *Ἡμίφωνον*] Οἷον, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ.

f) *δὲ* deest Turn.

g) *ἀμετάβολον* Barocc. 72. In scholiis pro *πλείω χρόνον* Pauwius coniicit *μείω χρόνον*.

h) *τὸ* deest Turn. „Sequitur *προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὑγροῦ*: unde apparet, mendam in his haerere: nam unum evertit alterum, et haec simul vera esse non possunt: dicam quod sentio tribus verbis: aut inter *ἄφωνα* et *ἡμίφωνα* non distinxit Hephaestion, aut *ὑγρὰ* et *ἡμίφωνα* pro iisdem habuit: si prius sumas, legendum *ὅταν δὲ προηγούμενον ὑγρὸν ᾖ, οὐκέτι κοινή ἐστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελέως μακρά. προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὑγροῖ*. Si posterius, contra scribendum *ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ, οὐκέτι κοινή ἐστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελέως μακρά. προτάσσεται δὲ ἄφωνον ὑγροῦ*. Tertium non datur hic: tu elige quod cupis: potes enim; quia non scimus certo, quid de aphonis, hemiphonis et liquidis praecise senserit Hephaestion.“ PAUW.

„Locum hunc, licet minime obscurum, haud videtur intellexisse V. D. Error ortus est ex ignoratis *ἡμιφώνοις*, vel semivocalibus, quas easdem credidit cum *ἀφώνοις*, vel cum *ὑγροῖς*; ideoque duplicem huius loci emendationem protulit; sed neutra vera est; sanissimus enim hic est locus, ut iam demonstrabimus. *Ἡμίφωνα* vel semivocales plerumque esse dicuntur istae literae, quae in pronuntiando a vocalibus incipiunt, quod tamen falsum esse recte demonstravit magnus I. G. Vossius Lib. I. de Arte Gramm. c. 14. Scholiastes Hephaest. scribit: *Ἡμίφωνον· οἷον, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ.* Sed ibi cum semivocalibus confundit liquidas. Quicquid eius sit,

G.13 ἐστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελέως μακρά· προτάσσεται

certum est, secundum Hephaestionem μ cum consonanti praeponitur semivocalem esse, at cum postponitur, liquidam; prius hac in pagina, posterius in sequenti docet. Praeter μ, secundum eundem, σ est semivocalis. Hae autem duae semivocales solae sunt, quae in eadem syllaba liquidae praeponuntur. Sensus ergo loci Hephaestionis hic est: *Secundus modus* (syllabae ancipitis) *est, cum natura brevi vel correptae vocali adiunguntur in sequenti syllaba duae consonantes, quarum prior est liquida, posterior muta* etc. *Cum vero primo in loco est semivocalis, non anceps est praecedens vocalis, sed prorsus longa.* Hunc esse huius loci verum et genuinum sensum, liquido patet ex eo, quod mox scribat Noster, ἤδη μέντοι ἡ διὰ τοῦ *MN* σύνταξις ἐποίησέ που καὶ βραχεῖαν, quae est exceptio regulae modo datae, de vocalibus liquidas praecedentibus." ARNALDUS.

„Non senserit diversa ab Dionysio Thrace in Gramm. apud I. A. Fabricium B. G. T. VII, p. 27. [Bekker. Anecdd. Vol. II. p. 631.] et Aristide Quintiliano L. I. p. 44. Et utrumque statum est, quod ponit, Hephaestionem non distinxisse inter ἄφωνα et ἡμίφωνα, vel non inter ὑγρὰ et ἡμίφωνα. Sed nescivit nomen generis haerere saepe speciei. Sic literae *M.* Σ. hic vocantur semivocales, quales re vera sunt, et quales sunt *Λ. N. P. Z. Ξ. Ψ.* sed illae rursus distinguuntur in *liquidas* et *duplices*. Ergo omnes liquidae sunt semivocales, sed non omnes semivocales liquidae, et liquidas sine vitio semivocales adpellamus. Ἡμίφωνα ὀκτώ, ait Dionysius (De Struct. Or. cap. XIV. p. 96. ed. Upton.) ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. Hic autem Hephaestion docet, quomodo syllaba produci debeat, quando semivocalis, quae simul liquida est, praemittitur liquidae; et verba ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ et verba προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον idem notant, et sibi lucem addunt invicem. Exempla adducit τοῦ *MN.* τοῦ *ΣM.* et τοῦ *ΣΛ.* nam Σ inter semivocales, *sed nec liquida, nec duplex*, ut me docuit Vossius, et *ΣN.* Hi sunt unici casus, ubi semivocalis potest praecedere liquidae. Et syllabae his semivocalibus praemissae longae sunt, nisi quod mox excipiat, ἤδη μέντοι ἡ διὰ τοῦ *MN* σύνταξις ἐποίησέ που καὶ βραχεῖαν, ὕμνος. Ita hic locus intelligendus, et nulla mutatione indiget. Homo posuit voces ἑσμὸς, ἀμάσλης, πάσνης corripi in prima. Minime gentium. Syllabae sunt longissimae: unica *MN* compositio

δὲ ἡμίφωνον ὑγροῦ, τὸ μὲν μ τοῦ ν, οἷον ἀμνός· τὸ [i] δὲ σ τοῦ μ, οἷον ἐσμός· καὶ τὸ σ τοῦ λ, κατὰ πάθος· ὡς ἐν τῷ [k] μάσλης· καὶ σπανίως τοῦ ν, ὡς ἐν τῷ [l] Πάσνης G.14 καὶ Μάσνης, ἃ δὴ ὀνόματα παρὰ Ξάνθῳ εἰσὶν ἐν τοῖς

---

excipitur. Haec scripseram cum vidi Arnaldum hic bene quoque refutasse Pauwium, dissimili aliquantum modo. Sed nobis facile convenerit. Dicit praeterea (Pauwius sc.) de quo non cogitaveram, primam in ἐσλὸς pro ἐσθλὸς corripi: de quo nec ipse Hephaestion cogitarat. Nam alioquin non solum *MN* adduxisset, ut idem animadvertit. Mox Arnaldus docet, male τὸ μὲν *M* τοῦ *N* mutari a Pavone in *Γ* τοῦ *N*. Nam prius se habet optime. Vide quoque M. Meibomium ad Aristidem Quintilianum p. 274." D'ORVILLIUS.

i) τὸ δὲ *Σ* τοῦ *M* desunt C.

k) μάσλης C. et sic coniicit Pauwius, κατὰ πάθος, i. e. *per omissionem literae* θ, more Dorico, pro μάσθλης. Ἀμάσλης Fl. Turn. cum maiore parte Codicum, et hanc lectionem defendunt Arnaldus et D' Orvillius. Locus Pollucis VII, 93. a D' Orvillio laudatus ita se habet: τὰς μέντοι Τυῤῥηνικὰς, ὁ Σαπφοῦς μάσθλης, ποικίλος εἴη, μάσθλης Λύδιον καχὸν ἔργον· ubi Iungermanni Codex τὰ μέντοι τυῤῥηνικὰ εἴη ἂν ὁ Σάπφους μάσκλης ποίκιλος, verbis Sapphus omissis. Falckenburgius, Hemsterhusio teste, aliam medelam adhibet: τὰς μέντοι τυῤῥηνικὰς, εἴη ἂν ὁ Σαπφοῦς μάσθλης (ad oram μάλης) ποικίλος μάσθλης εἶπε, Λύδιον καλῶν καλὸν ἔργον. Toupius Emend. T. IV. p. 232. rescribit: τὰ μέντοι Τυῤῥηνικὰ ὁ Σαπφοῦς μάσθλης ἂν εἴη. Ποικίλος μάσθλης, Λύδιον καλὸν ἔργον. Iudicium meum haud interpono; etsi pro varia lectione μάλης non omnino incommodum crediderim μάσλης. Similem literae θ omissionem in voce ἐσλὸς recte notat Pauwius, de cuius formae ratione consulenda est Hermanni disputatio ad Pindari Olymp. II. 34.

l) Sic C. Πάσνης καὶ Ἄσνης Turn. Μάσνης tantum Fl. H. B. Etymologus M. p. 249, 15. Δάσκληρα. Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ Δάσκληρα ὄνομά ἐστι λίμνης· (N. B. pro ἐστι Ms. D' Orv. habet δὲ τοῦτο) καὶ Βρυσμὸς, ἔστι δὲ ὄνομα βασιλέως· καὶ Πάσνης καὶ Μάσνης, ὀνόματα ποταμῶν· καὶ Ὀσῤοήνη, ὅπερ τινὲς Ὀῤῥοΐνη λέγουσιν, ἔστι δὲ χώρα οὕτω καλουμένη ἐν Συρίᾳ· τὸ σ ἐν συλλήψει ἐστὶ μετὰ τῶν ἐπιφερομένων συμφώνων. Similia habet Codex Ms. Barocc. 50. fol. 329. b. e quo saepius Etymologus restaurari et augeri potest: Μάσθλης ἐστὶν λῶρος ὁ τεθάλα-

μνημονικοῖς. Ἤδη μέντοι ἡ διὰ τοῦ μν σύνταξις ἐποίησε ποτὲ καὶ βραχεῖαν, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πανόπταις [Fragm. III. ed. Runk. p. 44.],

m) Ἀλλοτριογνώμοις, ἐπιλήσμοσι, μνημονικοῖσι —

καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Μεγαρίδι,

G.15 εὔυμνος

καὶ μουσικὰν n) ἔχοισα πᾶσαν φιλόλυρος

Ἠχή·

6. Εὔυμνος] Τροχαϊκὸν γὰρ μέτρον· καὶ ἔδει τὸν πρῶτον ἁπλοῦν πόδα εἶναι τροχαῖον. Ἐν γὰρ ταῖς περιτταῖς τὸ τροχαϊκὸν οὐ δέχεται σπονδεῖον, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀρτίαις. Ἦν οὖν εὔυμνος τὸ υ μακρόν· ἐπιφερομένου μέντοι τοῦ μν γέγονε κοινή.

κτος· δάσληρα, ὄνομα λίμνης· πάσνης καὶ μάνης (sic) ὀνόματα ποταμῶν· βόρσνος ὄνομα βασιλέως· δαρσίνη ὅπερ τινὲς λέγουσιν δῤῥότνη χώρα ἐστὶν ἐν συρίᾳ οὕτω λεγομένη. Vix dubitari potest quin ex Xanthi Historia verba ab Etymologo notata derivata sint. Xanthi reliquias collegit Fridericus Creuzer inter *Historicorum Graecorum antiquissimorum fragmenta*, Heidelbergae 1806. 8vo. Nostrum tamen non nisi ex Fabricii indice cognitum habuit: „Utrum qui ab *Hephaestione in Enchiridio* laudatus *Xanthus* hic *Lyricus* sit, an ille *rerum scriptor*; cum iste liber ad manus non sit, decernere nequeo." P. 136. [Pro εἰσὶν post Ξάνθῳ Turn. et P. habent ἐστίν.]

m) Sic C. Turn. et ita citat Aldus in Instit. Grammat. p. 250. ed. R. Steph. 1531. ἀλλοτριογνώμης ἐπιλήσμοσιν Fl. H. B. Legendum coniicit Arnaldus „Ἀλλοτρί*ΑΣ* γνώμ*Ης* ἐπιλήσμοσι· μνημονικοῖς *ΔΕ* — sensu a sequentibus, quae nobis invidit vetustas, pendente." Ἀλλοτριόγνωμος certe analogiae praesidio caret, ut ex usu vocum εὐγνώμων, συγγνώμων, μαλακογνώμων, et similium quisque statim intelliget. Longius tamen a Mss. vestigiis abit Arnaldus. [Citatur idem v. corrupte in Bekk. Anecdd. III. p. 1176.]

n) Epicharmi verba distribui quomodo voluisse videtur Spanhemius ad Callimachi H. Apoll. 31. Arnaldus cum Scholiaste metrum putat Trochaicum esse, et illud ἠχή, quod in Trochaici certe initio stare nequit, non ab Epicharmo profectum. Fortasse recte. Quum enim de vocis εὔυμνος tantum quantitate agatur, nulla causa est quare alterius versiculi initium, nempe ut sensus evadat integer, a Grammatico nostro prolatum existimemus, praesertim quum consuetudo eius fere perpetua sit

καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ (v. Fragm. Bentl. XXVII.), P. 6

o τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος —

p ἐὰν μέντοι ἐν τῇ προτέρᾳ συλλαβῇ τελικὸν ᾖ τὸ ἄφωνον, τῆς δὲ δευτέρας ἀρχικὸν τὸ ὑγρὸν, οὐκέτι γίνεται κοινὴ G.16 συλλαβὴ, ἀλλ' ἄντικρυς μακρὰ, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ [Fr. LXVI. coll. Matth. p. 53.],

q ἔκ με λάσαις ἀλγέων,

3. Τὸ ἄφωνον] Ὥστε εἶναι αὐτὸ κατὰ διάστασιν δηλονότι· οὕτω γὰρ ὁ ἐξηγητής φησι.

7. Ἔκ με λάσαις] Μακρὸν γὰρ ἔμεινεν ἡ εκ καίτοι ἑξῆς ὄντος ἀφώνου καὶ ὑγροῦ· ἀλλὰ κατὰ διάστασιν.

imperfectae sententiae locos ad regulas confirmandas adhibere. Sed, ne id omitterem, vetuit Mss. auctoritas, qui omnes, praeter N, ubi locus omnino deest, ἠχὴ retinent. ἔχουσα et φιλόληρος Fl. B. H. [Censor Anglicus Epicharmi locum sic corrigit: εὔυμνός ΤΕ — Καὶ μουσικὰν ἔχοισα πᾶσαν Ἁ φιλόλυρος Ἠχώ.]

o) Hoc Callimachi fragmentum citat Priscianus I. p. 542. 551. et H. p. 572. [Vol. I. p. 15 sq. 29. 64. ed. Krehl.] Priorem locum adscribam: *Sunt similiter in consonantibus ancipites vel liquidae, ut L et R, quae modo longam modo brevem post mutas positae in eadem syllaba faciunt syllabam. His quidam addunt non irrationabiliter M et N: quia ipsae quoque communes faciunt syllabas post mutas positae: quod diversorum confirmatur auctoritate tam Graecorum, quam Latinorum. Ovidius in X. Metamorphoseon.* Piscosamque Gnidon, gravidamque Amathunta metallis. *Euripides in Phoenissis:* ἰσότης ἔταξε κἀριθμὸν διώρισεν. *In eisdem:* ἀπωλόμεσθα, δύο κακὼ σπεύδεις τέκνον. *Apud Graecos invenitur tamen m ante n posita, nec producens ante se vocalem more mutarum. Callimachus:* τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ. Ubi Ed. Ald. habet ὤλεσεν αἰνῶν, in duobus aliis locis ὤλεσεν αἰνῶς. Ed. Flor. Euripidis versus corruptissime exhibet: ὅτι τὰ θνητὰ ζῆν κατ' ἀριθμὸν ὥρισε, et ἀπολλόμεσθα νῦν κακοῖς μητρὸς τέκνον· neque melius Callimachi: τῶς μὲν ὅμνησ' ἀργεῖος ἔφη ξένος, ὄλλυσεν αἰνῶς. In posteriore tamen p. aliquanto melius: ἰσότης ἔταξε καὶ κατὰ ἀριθμὸν διώρισε — ἀπολλόμεσθα. διὼ κακωσπούδεις τέκνον. τῶς μενομνὴς ἀργεῖος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ. [Cf. Bekker. Anecdd. III. p. 1176.]

p) κἂν Turn. deinde ἀρκτικὸν C.

q) Sic recte distinxit Bent-

(καὶ παρ' Ὁμήρῳ Od. ρ. 90.),

ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βάντες.

Φησὶ δὲ ὁ [r] Ἡλιόδωρος, τὸ μ ἐπιφερόμενον [s] ἀφώνῳ ἥττον τῶν ἄλλων ὑγρῶν κοινὰς ποιεῖν ἐν τοῖς ἔπεσι [t] συλλαβάς. Διὰ τοῦτο καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς [u] Χείρωσι πεποίηκε [Fr. IX. coll. Runkel. p. 64.],

G.17

---

3. Φησὶ δὲ ὁ Ἡλιόδωρος] Ἐπιλαμβάνεται Ἡλιοδώρου μὴ οἰομένου ποιεῖν κοινὴν, ὅταν μετὰ τὸ ἄφωνον τὸ μ ἐστίν· οἷον ΟΓΜΟΣ, καὶ ἐπιφέρει τὰ παραδείγματα.

leius post Horatium p. 709. [Praef. p. XVIII. ed. Lips.] Imitatur nempe Alcaeus Homericum ἐκ δέ με πάντων Ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, aut aliquid simile. Libri omnes male ἐκ μ' ἐλάσας. [Verba καὶ παρ' Ὁμήρῳ desunt in edd. Turn. et P.]

r) „Heliodorus dixerat, *M* parcissime ceterarum liquidarum post mutam corripere syllabam in *Epicis:* ideoque contenderat a Cratino dictum ἐλήλυμεν pro ἐλήλυθμεν, quod pro ἐληλύθαμεν alias ponitur. Eam opinionem refutat Hephaestion ostendens primo exemplis vocum ex ipso Cratino ἄκμων, ἀριθμητοὶ, τεκμαρτὸν, in *hexametris* correptarum. Dein et magis eum urguet, cum dicat in voce ἐλήλυμεν id non spectasse Cratinum, in *Epicis*, quia hac voce utuntur etiam in aliis metris, ut in trimetro hoc, Κύκνον δὲ πρῶτα πρὸς δόμους ἐλήλυμεν. Quin hanc Syncopen et usurpatam in aliis personis, ubi *M* locum habere non poterit, ut in hoc Trimetro Iambo: Τοιοῦδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυτε, pro ἐληλύθατε. Ad haec Sch. primo ait, ἐπιλαμβάνεται *reprehendit Heliodorum*, *qui putat syllabam non esse communem ante M cum muta.* Mox autem in alia nota ad versum Σκῆψιν· συνηγορῶν Ἡλιοδώρῳ δῆθεν ταῦτά φησιν. quasi dicat: *Patrocinatus Heliodoro scilicet haec dixit.* Nam re vera prima specie hoc ad Heliodori sententiam firmandam faciebat exemplum, nisi cetera argumenta in contrarium advocasset: quibus nempe patebat, eum in aliis usum positione debili ante *M*, et in aliis etiam metris, non Epicis solis, occurrere ἐλήλυμεν et ἐλήλυτε. * * * Heliodoro re vera συνηγορεῖ Aristides Quintilianus Lib. I. p. 47. ubi vide M. Meibomium". D'ORVILLIUS.

s) Sic Turn. C. ἄλλῳ Fl. H. N. B. et mox ὑγρὸν F. B.

t) συλλαβὰς, μᾶλλον δὲ μακράς C.

u) Χείρωσι.] Sic Edd. et Mss. praeter N. postulante metro. Vide Iungermannum ad Pollucem X. 186. Hemsterhusium ad Lucian. T. I. p. 556. Menagium ad Diogenem Laer-

[x] σκῆψιν μὲν, Χείρωνες, ἐλήλυμεν, ὡς ὑποθήκας —

ἀντὶ τοῦ ἐληλύθαμεν, ὅπερ ἐξηλέγξαμεν ψεῦδος ὄν· πρὸς γὰρ τῷ μυρίαν εἶναι τὴν χρῆσιν παρὰ τοῖς ἄλλοις, ἐδείξαμεν ἔτι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Κρατίνῳ πολλάκις οὖσαν, ὡς ἐν [y] Κλεοβουλίναις [Fr. V. coll. Runkel. p. 28.],

ἔστιν ἄκμων καὶ [z] σφῦρα νεανίᾳ εὔτριχι πώλῳ.

---

1. Σκῆψιν μὲν] Συνηγορῶν Ἡλιοδώρῳ δῆθεν ταῦτά φησιν. Ἠδύνατο γὰρ ἐλήλυθμεν εἶναι, εἰ μηδὲν ἐκώλυε· κατὰ σύλληψιν γὰρ ἐπέφερε τὸ ἄφωνον καὶ ὑγρόν· ψεῦδος δὲ τοῦτο. Ἀττικὸν γὰρ ἐστι τὸ ἐλήλυμεν· οὐ γὰρ διὰ τὸ μέτρον ἀφῃρέθη τὸ θ, ἀλλὰ σύνηθες αὐτῷ οὕτω λέγειν.

6. Ἔστιν ἄκμων] Ἐν ταύτῃ γὰρ ὀφειλούσῃ βραχείᾳ εἶναι ἐπιφέρεται τὸ μ· ἰδοὺ οὖν ἀφώνου ὄντος κ πρὸ τοῦ μ γίνεται κοινή. Οὐκοῦν οὐδὲν ἔβλαπτε καὶ εἰς τὸ ἐλήλυθμεν ἡ ἐπιφορὰ τοῦ ἀφώνου καὶ τοῦ μ.

tium I. 62. Itaque miror Hermannum ad Aristoph. Nub. Schol. 920. pravam adoptasse lectionem *Χείροσι*. [In edit. secunda p. 337. dedit *Χείρωσι*.] Versus Cratini apud Luciani Scholiasten, citati etiam a Suida v. *Ῥαδαμάνθυος ὅρκος*, et a Scholiaste Platonis p. 5. ed. Ruhnken. ita digerendi, *Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ Κύων, ἔπειτα χήν, θεοὺς δ' ἐσίγων.* Prior est Iambelegus, alter Iambicus trimeter catalecticus.

x) *Σκῆψιν.* Arnaldus putat *σκῆψιν* sumi pro *monitu*, ut apud Aesch. Ag. 895. *Τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει.* Nescio tamen an *Σκῆψις* in h. l. sit nomen civitatis, ut Etymolog. M. *Σκῆψίς ἐστι πόλις ἐν Τροίᾳ*, de qua civitate Strabo XIII. p. 607. atque hic legamus,

Σκῆψιν μὲν ΧΕΙΡΩΝΟΣ ἐλήλυμεν ὡς ὑποθήκας.

1. ΠΟΤΟΗΚΗΝ. Edidi secutus Turnebum. *Χείρωνας* F. H. B. *Χείρωνι* N. *σκῆψιν μὲν ὦ Χείρωνες* C. *ἐλήλυθμεν* Fl. Per vocem *ὑποθήκας* alludit fortasse Comicus ad opus, quod olim, Suida teste, sub Chironis nomine circumferebatur, *ὑποθήκας, ἃς ποιῆται πρὸς Ἀχιλλέα*, nisi mavis intelligere carmen *Χείρωνος ὑποθήκας* inscriptum, quod Hesiodo tribuunt complures, ab Aristophane in *Δαιταλεῦσιν* derisum auctor est Phrynichus Ecl. Att. p. 32. [p. 91. ed. Lob.] [Cf. Hanovii Exercitt. crit. in Comicos Gr. lib. I. p. 58.]

y) *Κλεοβουλίναις.* De hac fabula satagunt Viri docti ad Hesychium v. *Αἴθης.*

z) *σφῦρά* (sic) edidit Turn. [sequitur P.] *σφύρα* Fl. [et Gaisf. pravo accentu, quem correxi.] Causa nulla erat quare dubitaret D' Orvillius an ultima in *σφυρα* corriperetur. Aristoph. Pac. 565. *Νὴ Δί' ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἄν*

G.18 καὶ [a] πάλιν ἐν Πανόπταις [Fr. IV. coll. Runkel. p. 44.],

[b] κράνια δισσὰ φορεῖν, ὀφθαλμοὶ δ' οὐκ ἀριθματοί.

καὶ [c] πάλιν ἐν Ὥραις [Fr. X. coll. Runk. p. 70.],

[d] οὐδὲ πρὸς εἶδος ἄρ' ἦν οὐδὲν προσιδόντι τεκμαρτόν.

Ἄλλως τε καὶ τὸ [e] ἐλήλυμεν ἐδείξαμεν καὶ ἐν ἄλλοις μέ-
P. 7 τροις συνήθως αὐτοῖς λεγόμενον, ὡς παρ' Ἀχαιῷ ἐν [f] Κύκνῳ,

Κύκνου δὲ πρῶτα πρὸς [g] δόμους ἐλήλυμεν.

παρ' ᾧ καὶ τὸ δεύτερόν ἐστιν ἀκολούθως πρόσωπον,

τοιοῦδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυτε.

Τρίτος δέ ἐστι [h] τρόπος, ὅταν βραχεῖα συλλαβὴ τελικὴ [i] λέξεως ᾖ, μὴ ἐπιφερομένων τῶν τῆς θέσεως μακρᾶς [k] ποιητικῶν συμφώνων, ἀλλ' ἤτοι ἑνὸς, ἢ μηδενός· ὡς ἐν τῷ (Il. ξ. 421.)

ἐξωπλισμένη. [Cf. quae disputat Passow in Lex. Gr. s. h. v. ibique cit.] Melius tamen observat locutionem Cratino adhaesisse ex Hom. Od. Γ. 434. ἄκμονά τε σφῦράν τ' εὐποίητόν τε πυράγρην. Pro πώλῳ Fl. et Mss. B. H. πώπῳ. C. πόλῳ.

a) πάλιν deest Fl. B. D. H. Totum exemplum N.

b) Sic C. Turn. [Scribendum κράνία etc.] κράνεια δισσὰφόρα — ἀριθμητοὶ Fl. B. H.

c) πάλιν deest Fl. B. H.

d) Sic Turn. εἶδος οὐδὲν ἄρ' ἦν οὐδὲν π. τ. C. et puto M. ἄρ' οὖν οὐδέν τι προσιδόντες τ. F. H. et sic, vel τοι B. In Aristoph. Avv. 482. pro ἀλλ' ὄρνιθες, κἀβασίλευον, πόλλ' ἐστι τεκμήρια τούτων edidit Beekius, ἀλλ' ὄρνις, κἀβασίλευον, πόλλ' ἐστιν τεκμήρια τούτων. „Mutavi", inquit, „has lectiones metri causa." Immo recepta lectio unice vera est. Mutata metrum pessumdat.

e) ἐλήλυθμεν Fl. ἐλήλυθ^μεν (sic) C. i. e. ἐλήλυθεν, quod delet, substituens ἐλήλυμεν. Utramque lectionem coniungere videtur Fl. Deinde καὶ om. Fl. H. αὐτοῖς λεγόμενον desunt C.

f) Κύκνῳ. Hoc nomen Athenaeo VI. p. 270. E. recte restituit Casaubonus. Et alibi permutantur κύκνος et κύκλος. Sic in Eurip. Ion. 163. Aldus dedit: ὅδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει Κύκλος. Etymologus M. p. 544, 4. inter alias τοῦ κύκνος origines ponit κύκλος. [Ἀχαιῷ male Turn. P.]

g) δόμον ἐλήλυθμεν F. et paullo post ἐλήλυθε.

h) τρόπος κοινῆς συλλαβῆς [om. ἐστι] Turn.

i) λέξις Fl. B. H. θέσεως deest C.

k) ποιητικῶν deest Fl. B. H.

οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον — G. 19

[l] ἢ (Il. μ. 144. ο. 396.),

αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε —

καὶ (Il. ξ. 1.), P. 8

[m] Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης —

(Od. ι. 109.)

ἀλλὰ τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται.

(Il. ζ. 194.)

καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον —

ἐνταῦθα καὶ εἰς μέρος λόγου ἡ κοινὴ ἔληξε, καὶ [n] εἰς τὴν τοῦ ποδὸς [o] τελευταίαν· αἱ γὰρ ἄλλαι κοιναὶ, ἃς εἶπον, ἀρκτικαὶ [p] ποδῶν ἦσαν· αὕτη δὲ, καὶ τοῦ ποδὸς, [q] καὶ τῆς λέξεως ληκτικὴ, λέγω δὲ ἡ ΜΕΝ.

---

l) ἢ deest Turn. qui habet etiam θρόος τέ in fine versus. [καὶ ante Νέστορα om. Turn. P.]

m) Priscianus I. p. 563. [Vol. I. p. 60. ed. Kr.] citante D' Orvillio: *Apud Graecos tamen quoque ι sequente producere licet antecedentem ε brevem, ut Homer. in hoc versu, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης.*

n) εἰς τὴν deest C.

o) ποδὸς τελευτὴν ἔληξεν Turn. ἔληξεν quoque addit C.

p) ποδὸς Turn. C.

q) καὶ τῆς λέξεως om. C. λέγω δὲ ἡ ΜΕΝ desunt Turn. pro his καὶ μὲν habent C. M. pro ληκτικὴ N. dat ἀρκτική.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΕΚΦΩΝΗΣΕΩΣ.

G.20 ΣΥΝΕΚΦΩΝΗΣΙΣ ἐστιν, ὁπόταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μὴ ἔχουσαι μεταξὺ ἀλλήλων, ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσι. Τρόποι δέ εἰσι τῆς συνεκφωνήσεως οἵδε· ἢ γὰρ [r] δύο μακραὶ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, [s] οἷον (Il. ε. 349.),

G.21 ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις,

1. *Συνεκφώνησις*] Ἡ συνεκφώνησις ἀναγκαῖόν ἐστι μάθημα, καὶ πᾶσιν μετρικοῖς ἁρμοδιώτατον· πολλοὶ γὰρ λελυμάνθαι δοκοῦντες στίχοι, καὶ ἄμετρον ἔχοντες τὴν σύνθεσιν, διὰ τῆς συνεκφωνήσεως τὸν τῆς μετροποιΐας κόσμον ἀπολαμβάνουσι, τὸ γὰρ [Il. α. 18.]

ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,

εἰ κοινόν τις λάβοι, μέγιστον ποιήσει ἐναντίωμα τοῖς προειρημένοις. Φασὶ μὲν γὰρ κόσμον εἶναι κοινῆς, εἴ τις φωνῆεν λήγει, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην. Ἐνταῦθα δὲ κατὰ τὸν δεύτερον πόδα τῇ οι συλλαβῇ τὸ θεοι ἐπιφερόμενον σκάζειν ποιεῖ τὸν στίχον, εἰ μὴ τῷ τῆς συνεκφωνήσεως θεραπευθείη λόγῳ. Συνεκφωνεῖ γὰρ τὸ ε, καὶ γίνεται σπονδεῖος, μὲν θεοί. Αὕτη ἡ συνεκφώνησις λέγεται καὶ συνίζησις. Πάντως δὲ τετύχηκε τῶν ὀνομάτων, ὅτι ἡ φωνὴ ὑποθλίβουσα καὶ ὑποκλέπτουσά τι τῶν φωνηέντων, τὰς κακομετρίας ἀφαιρεῖ τῶν στίχων· ὅταν γὰρ φωνηέντων γίνηται ἀλληλεπάλληλος φορά, συνεκφώνησις γινομένη, καὶ ὑφιζάνειν ἀλλήλοις ποιοῦσα τὰ φωνήεντα, τὰς δύο συλλαβὰς εἰς μίαν συναιρεῖ· οἷον ἐπὶ τοῦ προκειμένου παραδείγματος τὸ θεοί, δισύλλαβον ὑποκλέψασα διὰ τὴν χρείαν ἡ συνεκφώνησις, τὸ μὲν ε συνεξέθλιψε· τὸ δὲ οι προσενεγκοῦσα, μονοσύλλαβον ἀντὶ δισυλλάβου πεποίηκε τοὔνομα, καὶ γέγονε θοι τρόπον τινά. Διαφέρει δὲ συνεκφώνησις συναλοιφῆς· κλοπὴ γάρ ἐστι χρόνων αὕτη, γραμμάτων οὔσης τῆς συναλοιφῆς· ὅτι ἡ μὲν συναλοιφὴ ὡς γράφεται καὶ βαίνεται, οἷον, ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα· οὐ γὰρ ὁλοκλήρως βαίνομεν, οἷον, ὡς ἔφατο, ἀλλὰ ὡς γράφεται, ἔφαθ'. Ἡ δὲ συνεκφώνησις ὁλοκλήρως μὲν γράφεται, βαίνεται δὲ ἐλλιπῶς, οἷον,

χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.

κοινὸν δὲ ἑκατέρας τὸ παρατηρεῖν, μὴ σύμφωνον ᾖ μεταξύ. Ἡφαιστίων δὲ προλαμβάνει καὶ τὸν λόγον τὸν περὶ συνεκφωνήσεως, ὡς συμβαλλόμενον αὐτῷ εἰς τὸν περὶ τῶν ποδῶν λόγον.

r) δύο deest Fl. s) ὡς τὸ Turn.

καὶ [u] πάλιν (Od. υ. 227.),

βουκόλ᾽ ἐπεὶ οὔτε κακῷ —

ἢ βραχεῖα καὶ μακρὰ εἰς μίαν μακρὰν [x] (Od. α. 183.),

πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,

ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν μακρὰν (Od. ι. 283.),

νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων [y] ἐνὶ πόντῳ,

ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν βραχεῖαν· ὅπερ ἐν τοῖς ἄλλοις εὑρίσκεται μέτροις, ὡς παρὰ Σωτάδῃ [z] ἐν τῇ Ἰλιάδι,

---

8. Ἐν τῇ Ἰλιάδι] Ἰλιάδα ἔγραψε Σωτάδης μεταθεὶς τὰ τοῦ ποιη-

u) πάλιν deest Mss. Fl.

x) Sequentia in omnibus, quae vidi, exemplaribus corrupte leguntur. Fl. B. H. sistunt ἢ γὰρ μακραὶ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, οἷον, ἢ οὐχ ἅλις ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ὑπεροπεύεις, καὶ βουκόλ᾽ ἐπεὶ οὔτε κακῷ, ἢ βραχεῖα καὶ μακρὰ εἰς μίαν μακράν. νέα μέν μοι κατέαξε ποσειδάων ἐνὶ πόντῳ. πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον, ἢ δύο βραχεῖαι ε. μ. β. et sic fere, C. N. In C. autem omittitur versus νέα μέν μοι κατέαξε, in N. deest βουκόλ᾽ ἐπεὶ οὔτε κακῷ. Diverso modo in T. scribitur: ἢ γὰρ δύο μακραὶ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, ὡς τὸ, Ἢ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. καὶ πάλιν, Βουκόλ᾽ ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ᾽ ἄφρονι φωτὶ ἔοικας: ἢ βραχεῖα καὶ μακρὰ, εἰς μίαν μακράν. Ἐπειδὴ δ᾽ εἰς νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο. καὶ πάλιν, Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον. ἢ δύο βραχεῖαι, εἰς μίαν μακράν. Νέα μέν μοι κατέαξε ποσειδάων ἐνὶ πόντῳ. ἢ δύο β. ε. μ. β. Sensu itaque postulante, sic locum refingendum curavi, ut in textu exhiberetur synizeseos schema ad sequentem normam accommodatum. 1mo, Duae longae in unam longam contrahuntur. 2ndo, Brevis et longa in unam longam. 3tio, Duae breves in unam longam. 4to, Duae breves in unam brevem. Quomodo et hic olim scriptum fuisse ex Eustathio ad Il. *A*. p. 12. = 10, 1. colligere mihi videor. Eustathium infra exscribam. Quod ad Hom. Od. *I*. 283. attinet, Νέα μέν μοι κ. non inutile erit monere Cod. Harl. 5674. in contextu habere Νῆα, et supra νέα μέν μοι οὕτως ἀρίσταρχος. Vocem νέα alibi apud Homerum non reperio. Quid igitur hic statuendum? Si versum a Turnebo editum, ex Hom. Il. *Ψ*. 1. servandum iudicabis, legendum plane cum Arnaldo et Bentleio, Ἐπειδὴ δ᾽ εἰς νέας τε. Quem tamen, Mss. omnibus adstipulantibus, reiicere non dubitavi.

y) „ἐνοσίχθων pro ἐνὶ πόντῳ Homeri edd.“ PAUW.

z) ἐν τῇ Ἰλιάδι desunt Fl. B. H.

G.22 σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ᾽ ὦμον.

ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι σπανίως· ὥσπερ [a] Κριτίας ἐν τῇ [b] εἰς
P. 9 Ἀλκιβιάδην ἐλεγείᾳ οὐκ ᾤετο [c] ἐγχωρεῖν τὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ὄνομα, φησὶ γὰρ ἐν ἐκείνῃ οὕτως [Fr. III. coll. Bach. p. 44.],

καὶ νῦν Κλεινίου υἱὸν [d] Ἀθηναῖον στεφανώσω,
Ἀλκιβιάδην νέοισιν ὑμνήσας τρόποις,
οὐ γάρ πως ἦν τοὔνομ᾽ ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ,
νῦν δ᾽ ἐν ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως.

ἔστι μέντοι καὶ [e] ἐν ἔπει, ὡς παρὰ Κορίννῃ ἐν τῷ πέμπτῳ (Ursin. p. 46.),

ἦ [f] διανεκῶς εὕδεις, οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα.

τοῦ εἰς ἴδιον μέτρον. Ἔστιν οὖν τὸ παράδειγμα Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· καὶ γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία, [g] ΗΝ ΠΗΛΙΑΔΑ, τῶν δύο βραχειῶν ἀντὶ μιᾶς λαμβανομένων.

12. Ἡ διανεκῶς] Ὁ πρῶτος πούς ἐστι [h] τετρασύλλαβος, τῆς ΔΙΑ ἀντὶ μιᾶς βραχείας παραλαμβανομένης. Παραλέλοιπε δὲ ἡ διαίρεσις

a) Κριτίας. Vide Plutarchum in vita Alcibiadis [c. 33.] T. I. p. 209. F. [T. I. p. 341. ed. Schaef.]

b) εἰς sic Turn. et Mss. quidam. πρὸς Fl.

c) ἐγχωρεῖν τοῦ Ἀ. τὸ ὄ. C. Turn.

d) Ἀθηναῖον B. et sic recitat Bentleius ad Manilium II. 898. Alii [Turn. et P.] Ἀθηναίου. [Pro υἱὸν, quod edd. Turn. P. Gaisf. exhibent, correxi υἱὸν cum Bachio ex Cod. Rehdig.] Paullo supra ἐν ἐκείνῃ οὕτως ex D. addita. [Hos vss. citari a Demetrio de Elocut. §. 189. omisso καὶ, monet censor Anglicus.]

e) ἐν deest Fl. [„ἐν ἔπει dictum est pro ἐν ἑξαμέτρῳ, nec id ad ἐν τῷ πέμπτῳ repetendum, sed ᾄσματι potius supplendum". Welcker. in Creuzeri Melet. P. II. p. 15.]

f) Sic Fl. Turn. et plerique Mss. quomodo sine mendi suspicione citat Piersonus ad Moerin p. 130. de voce διανεκῶς agens. Recte tamen, ut videtur, observat Pauwius διανεκῶς Doricum pro διηνεκῶς secundam producere, sed frustra emendat διανέχοισ᾽. Arnaldi coniecturam διακενῶς calculo suo comprobat Toupius Em. T. III. p. 288. διανυκεκῶς C. [cf. Blomfield. Gloss. ad Aesch. Agam. p. 187. ed. Lips. et Hermanni Elem. Metr. p. 54.] Mox οἶσθα Turn. in calce. Sed ἦσθα tuetur Koenius ad Gregor. p. 273.

g) Sic legendum videtur cum Pauwio pro vulg. καὶ Πηλιάδα.

[h) Ὁ πρῶτος πούς, ἐστὶ

καὶ παρὰ Πραξίλλῃ ἐν διθυράμβοις ἐν ᾠδῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀχιλλεὺς (Ursin. p. 53.),

Ἀλλὰ τεὸν οὔ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,

τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα (Il. α. 402.),

ὃν ἑκατόγχειρον καλέσασ' —

(Il. α. 350.) G.23

θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς —

οὐ μᾶλλον συνεκφώνησιν ἔχει ἢ συναλοιφήν· ἔστι δ' ὅπου καὶ βραχεῖα καὶ [i] *μακρὰ ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται, ὡς ἐν τῷ* (Il. γ. 152.),

Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι,

καὶ (Il. α. 15.),

χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.

δύο μακρῶν ἀντὶ βραχείας, ὅπερ οὐχ εὑρίσκεται· βραχεῖαν δὲ καὶ κοινὴν ἀντὶ μακρᾶς εὑρίσκομεν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τοῦ ποιητοῦ,

Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

τε τρισύλλαβος, τῆς etc. [illegible] in edd. Turn. et Pauw. Vitium odoratus Pauwius in Not. p. 107. proposuit legendum: Ὁ πρ. πούς ἐστι τρισύλλαβος, deleto τε, aut: ὁ πρ. πούς τετρασύλλαβος ἐστὶ τρισύλλαβος, τῆς διὰ etc. Tacite correxit Gaisf.]

i) κοινὴ Turn. C. Deinde παραλαμβάνονται C. [Paulo supra versui Hom. Θῖν' ἐφ' etc. edd. Turn. et P. praefixum habent καί.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΣΕΩΣ ΜΕΤΡΩΝ.

P.12 G.24 ΑΚΑΤΑΛΗΚΤΑ καλεῖται μέτρα, ὅσα τὸν τελευταῖον πόδα ὁλόκληρον ἔχει· [i] οἷον, ὡς ἐπὶ δακτυλικοῦ, [Alcm. Fr. IV. coll. Welck. p. 22.]

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διός.

---

1. Ἰστέον οὖν, ὅτι ἐὰν τὰ δακτυλικὰ ἢ ἀναπαιστικὰ βαίνηται κατὰ συζυγίαν, ἔχουσιν ἀποθέσεις ἕξ.

Ἀκατάληκτον, ἤγουν μὴ ἔχον τὸ τυχὸν ἔλλειμμα, ὡς τὸ,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διός.

Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἤγουν ἐνδέον τοῦ τελείου μιᾷ συλλαβῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παραδείγματος,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Δι.

Καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ἤγουν ἐνδέον δύο συλλαβαῖς,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ.

k Ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἤγουν ὁ πρὸς τῷ τελείῳ καὶ μέρος ἔλαβε πρὸς μονοσύλλαβον,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα.

Βραχυκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ,

Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα.

ταῦτα μὲν οὕτως ἐν τῷ δακτυλικῷ καὶ ἀναπαιστικῷ μέτρῳ εὑρίσκεται. Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις μέτροις αὐτάρκεις αἱ τέσσαρες, πλὴν τῆς καταληκτικῆς εἰς δισύλλαβον, καὶ ὑπερκαταλήκτου εἰς δισύλλαβον. δισυλλάβων γὰρ ὄντων τῶν ποδῶν, τὸ μὲν καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον ἀκατάληκτόν ἐστι· τὸ δὲ ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον, βραχυκατάληκτον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ αὐτό ἐστιν ἀπόθεσις καὶ κατάληξις· καὶ γενικόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἀπόθεσις· καὶ εἰδικὸν ἀντὶ τοῦ ἐλάττωσις. Ἀπὸ τούτου οὖν τοῦ εἰδικοῦ ὠνόμασται τὸ ἀκατάληκτον καὶ καταληκτικόν· τὸ γὰρ ὑπερκατάληκτον δύναται ἀπὸ τοῦ γενικοῦ. Ἰστέον δ' ὅτι ἐὰν ᾖ δισύλλαβος ὁ πούς, ὅπερ καὶ ἄνωθεν ἔφαμεν, καὶ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ, λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν· εἰ δὲ τρισύλλαβος ᾖ ὁ πούς, καὶ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ, λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς δύο συλλαβάς.]

i) οἷον ὡς καὶ C. ὡς om. N.

k) Schol. „Locus corruptus est, quem ita legere vellem: Ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἤγουν ὁ πρὸς τῷ τελείῳ, καὶ μέρος προσέλαβε μονοσύλλαβον, Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα. Illud θύγα ortum est ex sequenti exemplo Brachycatalectorum. Hoc vero exemplum, ut iam emendavimus, admodum aptum est:

ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΑ δὲ, ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν G.25
τελευταῖον πόδα· οἷον, [l] ἐπὶ ἰαμβικοῦ [Sapph. Fr. LXXVIII. coll. Neu.],

Χαίροισα νύμφα, χαιρέτω δ' ὁ γαμβρός.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ ΒΡΟΣ τελευταία συλλαβὴ ἀντὶ ὅλου ποδὸς ἰαμβικοῦ κεῖται.

Ἐὰν δὲ τρισύλλαβος ᾖ ὁ πούς, ὁ τὸ μέτρον συνιστὰς, δύναται καὶ παρὰ δύο συλλαβὰς εἶναι τὸ καταληκτικόν· οἷον, ἐπὶ δακτυλικοῦ [Archil. Fr. LXIV. coll. Lieb.],

Ἐν δὲ Βατουσιάδης.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ ΔΗΣ συλλαβὴ ἀντὶ τρισυλλάβου κεῖται [m] δακτυλικοῦ. Ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων τὸ μὲν παρὰ συλλαβὴν καλεῖται καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· τὸ δὲ παρὰ δύο συλλαβὰς καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. P.13

ΒΡΑΧΥΚΑΤΑΛΗΚΤΑ δὲ καλεῖται, ὅσα ἀπὸ διποδίας ἐπὶ τέλους ὅλῳ ποδὶ μεμείωται, οἷον, ἐπὶ ἰαμβικοῦ,

[n] Ἄγ' αὖτ' ἐς οἶκον τὸν Κλεησίππω.

ἐνταῦθα γὰρ ὁ ΣΙΠΠΩ πούς ἀντὶ ὅλης ἰαμβικῆς κεῖται διποδίας.

ΥΠΕΡΚΑΤΑΛΗΚΤΑ δὲ, ὅσα πρὸς τῷ τέλει προσέλαβε μέρος ποδός· οἷον, ἐπὶ ἰαμβικοῦ,

[o] Εἰμ' ὥστ' ἀπ' ὑσσάκω λυθεῖσα. G.26

---

plane enim respondet ei, quod affert Hephaestio, Ἐν δὲ Βατουσιάδης." ARNALDUS.

l) ἐπὶ μὲν ἰαμβικοῦ C. Sapphus fragmentum quod sequitur prout edidi exhibet Bentleius post Horat. p. 709. [Praef. p. XVIII. ed. Lips.] cum edd. Fl. Turn. et nonnullis Mss. χαίροις ἀνύμφα C. χαίροις ἀνύμφα B. 2. M. χαίροις ὦ Turnebus in calce contra metrum. χαίροις τυ Arnaldus. Non video quare aliquid immutetur. Sensus pendet ab antecedentibus. [Secus videtur Neuio Sapph. Fragm. p. 84.] Ad hunc vero poetriae locum respexit fortasse Theocritus, Id. XVIII. 49. χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ. Mox γὰρ deest Fl. Mss.

m) δακτυλικοῦ. Sic B. Fl. H. δακτύλου Turn. Vocem omittit C. [„δακτυλικοῦ cum C. deletam mallem." Ex Corrig.] Deinde post δύο συλλαβὰς, καλεῖται habet Turn.

n) ἄγατ' ἐς C. M. Mox [ὁ post γὰρ et] πούς deest Turn.

o) Ita correxit Bentleius ex

τοῦτο μὲν οὖν πλείονι [p] συλλαβῇ περιττεύει. Δύναται μὲν οὖν καὶ δισυλλάβῳ περιττεύειν, ὁπόταν ἑκάτερος τῶν ἐν τῇ συζυγίᾳ ποδῶν τρισύλλαβος ᾖ· οἷον, ἐπὶ ἀναπαιστικοῦ,

ὦ Ἄρτεμι, σὲ ὦ κόραι. [q]

τοῦτο γὰρ πρὸς τῇ ὁλοκλήρῳ συζυγίᾳ, δισύλλαβον ἔσχε τὸν τελευταῖον, ὅπερ ἀναπαίστου μιᾷ ἐνδεῖ συλλαβῇ. Καλοῦνται δὲ ταῦτα πάντα ἀποθέσεις.

P.14 β. Παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή, ὥστε δύνασθαι εἶναι αὐτὴν καὶ βραχεῖαν, καὶ μακράν· οἷον (Η. β. 1.),

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἐν μὲν γὰρ τῷ προτέρῳ μακρά ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ βραχεῖα.

γ. Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπίληπτά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σιμωνίδου ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων,

ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως [r] γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε, καὶ Ἁρμόδιος.

G.27 καὶ πάλιν [s] Νικομάχου τοῦ [t] τὴν περὶ ζωγράφων ἐλεγείαν πεποιηκότος,

---

vestigiis codicum C. et M. εἶμ' ὦ τὰ πύσσα καλυθεῖσα, citans (Hesychii verba) Ὑστσαχος· πάσσαλος. Verum partim viderat Pauwius, partim D' Orvillius cum Hemsterhusio in nota ad Hesychium II. p. 1089. In D. exhibetur α πυσ, quod ad veram lectionem proxime accedit. Ceteri omnes, εἶμ' ὥστ' ἀπὸ πυσσάλω λυεῖσα. Bentleianae etiam emendationi favet Ms. in Catalogo librorum apud Nannios p. 488. εἶμ' ὡς ἀπυσσάλακλω λυθεῖσα.

p) συλλαβῇ πλείονι Turn. C. Mox δύναται δ' Fl. et καὶ om. C.

q) κόρα Fl. B. Sed de hoc exemplo confer infra Cap. XI.

r) φόως deest in Fl. B. H. C. Hunc Simonidis locum ob usum vocis φόως citat I. Priceus ad S. Lucam I. 79. Paullo supra pro ἐπίληπτα Eustathius Nostrum compilans ad Il. Ξ. p. 984, 6. = 975, 2. habet ἐπιλήψιμα. Eustathii locum infra dabimus.

s) De Nicomacho vide Fabricii Bibl. Gr. IV. 22.

t) Sic C. M. τοῦ περὶ ζ. τὴν ἐ. Turn. τὴν om. Fl. H. B.

οὗτος δή σοι ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλό-
δωρος· [u] γινώσκεις τοὔνομα τοῦτο κλύων.

ταῦτα μὲν οὖν ἐγένετο διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἀνάγκην· οὐ γὰρ ἐνεχώρει. [x] Ἔνια δὲ καὶ παίζουσιν οἱ κωμικοὶ, ὡς Εὔπολις ἐν Βάπταις [Fr. XIV. coll. Runkel. p. 104.],

ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ [y] ἀλλὰ προ- P.15
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

---

u) γινώσκειν Fl.

x) ἔνιοι Fl. B.

y) οὐ γὰρ ἀλλὰ correxit et illustravit Bentleius ad Callimachi Fr. XCII. [p. 461. ed. Ern. Adde Hermann. Elem. D. Metr. p. 140.] ἄλλο Edd. Mss. Aristoph. Eq. 1205. ἄπιθ', οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις. Quo respexit Suidas, male a Kustero mulcatus, Ἄπιθ' οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. Aristophanis et Suidae locorum notitiam viri omnium longe eruditissimi Ricardi Porson indicationi debeo.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

G.28 ΤΟ ἰαμβικὸν [x] δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας, τοῦτ᾽ ἔστι πρώτην, τρίτην, [a] πέμπτην, ἰαμ-

1. Ἀπὸ ἰάμβου πρῶτον ὁ Ἡφαιστίων ἤρξατο, οὐχ ὅτι τῶν ἄλλων τιμιώτερος, ἀλλ᾽ ὅτι τῶν ἄλλων βραχύτερος· ἀπὸ δὲ τῶν βραχυτέρων ἐπὶ τὰ μείζω ἀναβαίνειν ἔθος· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς περὶ βραχείας, εἶτα περὶ μακρᾶς τὸν λόγον ἐποιήσατο, ἰαμβικὸν ἡμῖν προειπεῖν βουλόμενος. Ἴαμβος δὲ οὐ πᾶς ἐστι λοίδορος· ἐν κωμῳδίᾳ μὲν γὰρ στωμυλλεύεται καὶ λοιδορεῖ, ἐν τραγῳδίᾳ δὲ πενθεῖ· ἔσθ᾽ ὅτε δὲ καὶ ὕμνοι γράφονται τούτῳ, ὥστε καὶ εὐσεβής. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν καταληκτικῶν ἰάμβων, ὅταν ἐνδέῃ μιᾷ συλλαβῇ, ὁ ἴαμβος παραλήγει, καὶ μετ᾽ αὐτόν ἐστιν ἡ μία συλλαβὴ ἡ τελευταία· ὑπόκειται γὰρ ὁ τελευταῖος ποὺς ἐνδεῖν μιᾷ συλλαβῇ· ἢ ὁ τρίβραχυς παραλήγει. Ἀλλ᾽ εἰ μὲν ὁ ἴαμβος παραλήγει μετὰ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, λέγεται τὸ τέλος τοῦ ἰάμβου ἀμφίβραχυς, ἐκ τῆς βραχείας τοῦ ἰάμβου καὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ, καὶ τῆς βραχείας τῆς τελευταίας συλλαβῆς· εἰ δὲ ὁ τρίβραχυς παραλήγει, προστίθεμεν καὶ τούτῳ τὴν τελευταίαν συλλαβήν· καὶ εἰ μὲν μακρὰ εἴη αὕτη, ποιήσοι ἂν τὸν τέταρτον παίωνα· εἰ δὲ βραχεῖα, προκελευσματικόν· τὰ δὲ αὐτοῦ περὶ αὐτοῦ εἰρημένα, περὶ μόνης τῆς τοῦ ἰάμβου παραλήξεως εἴρηται· εἰ δὲ σπονδεῖος εἴη παραλήγων, εἰ μὲν μακρὰ εἴη ἡ λήγουσα, γίνεται μολοττός· εἰ δὲ βραχεῖα, [b] παλιμβακχεῖος· πάλιν, εἰ ἴαμβος παραλήγει, τῆς ἐπιφερομένης μακρᾶς οὔσης, γίνεται βακχεῖος. Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πεντάμετρα [c] βραχυκατάληκτα καλεῖται, οἷον τὸ [Archil. Fr. LXIII. coll. Lieb.],

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τοδί; τίς σὰς παρήειρε φρένας;

Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται στίχον τετράσημον εἶναι, ἀλλ᾽ εἰ εὑρεθείη, περίοδος καλεῖται, ἄχρι τούτου ἐστὶν ὁ κανών. Εἰ δὲ καθαρὰ ἦν τὰ ἰαμβικά, ἐδέχετο καὶ τὰς ἄλλας δύο παραυξήσεις· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται συζυγία ἑπτάσημος καὶ ὀκτάσημος, ἕως αὐτῶν ἔστησαν, τὴν μέσην τάξιν ὁδεύσαντες, δύο ποιήσαντες ἑπτασήμους, καὶ τὴν καταλεῖδα ἑπτάσημον.

x) Τὸ ἰαμβ. μέτρον δέχεται Turn. κατὰ μὲν τὰς πρώτας C.

a) καὶ πέμπτην Turneb. σπονδεῖον δάκτυλον om. C.

b) Schol. παλιμβακχεῖος. Sic emend. Pauwius. Vulgabatur ἐπίτριτος τέταρτος.

c) ἀκατάληκτα em. Pauwius, et mox pro τετράσημον

βον, τρίβραχυν, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους, τοῦτ' ἔστι δευτέραν, τετάρτην, ἕκτην, ἴαμβον, τρίβραχυν, καὶ ἀνάπαιστον· [d] τοῦτον δὲ G.29 παρὰ [e] μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς [f] ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς σπανιώτερον. Ὅτε μὲν οὖν ἀκατάληκτόν ἐστιν, ἐπὶ τῆς τελευταίας τὸν ἴαμβον δέχεται μόνον, ἢ τὸν πυῤῥίχιον διὰ τὴν ἀδιάφορον· [g] ὅτε δὲ καταληκτικὸν, τὸν ἴαμβον [h] παραλήγοντα, ἢ σπανίως τρίβραχυν, ὥστε γίνεσθαι τὴν κατακλεῖδα ἤτοι ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον. Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν [i] δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται· οἷον [Fr. XXXI. ed. Fisch.],

ἐρῶ τε [k] δῆτα κοὐκ-ἐρῶ, P.16
καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

τρίμετρα δὲ, ὡς τὸ [l] [Anacr. Fr. LI. ed. Fisch.],

ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες.

---

idem τριακαιτριακοντάσημον, et pro ὀκτάσημος, ὀκτασήμους.

d) Sic B. 1. 3. C. H. τοῦτο B. 2. Fl. τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον Turn.

e) Alii τοῖς, alii μέν. Utrumque coniunxi. [παρὰ μὲν τοῖς etiam Turn. P.] Deinde pro συνεχῶς legit συγγνῶς et hic et infra pp. 17. et 20. T. Hemsterhusius apud Gavellum in Observ. Misc. Nov. IV. pag. 236.

f) Scriptores intelligit quales erant Archilochus, Solon, et Simonides; vide infra ad Proclum.

g) ὅταν B. 1. H. C. Fl. ὅταν δὲ ἐστὶ B. 2.

h) παραλήγοντα ἔχει σπάνιως D.

i) τρίμετρα H. B. D. τρίμεθρα Fl. αὐτοῖς N.

k) δ' ἦτε C.

l) τὸ deest Turn. C. ἔσται ξένοι εἰλίχοις ἐοικότες Fl. B. H. ἔσται quoque C. Plutarchum adversus Stoicos T. II. p. 1068. B. ex editione Aldina citat Bentleius: διψῶντες οὖν ὕδατος, οὐκ ἔχουσι χρείαν, οὐδὲ ἄρτου πεινῶντες. Ἔσται ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες Στέγης μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις. Οὗτος οὐκ εἶχε χρείαν ὑποδοχῆς, οὐδὲ χλαίνης, ἐκεῖνος ὁ λέγων Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι, κάρτα (γὰρ) ῥιγῶ. Ubi miror non vidisse doctissimum Wyttenbachium lenissima medela duos senarios posse restitui, Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες, Στέγης τε μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις. Ad Hipponactis verba, quae paullo plenius laudat Plutarchus, p. 1058. D., Aristopha-

[m] τετράμετρα δὲ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου [Fr. XL. coll. Matth. p. 41.],

G.30 δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

[n] καταληκτικὰ δὲ, δίμετρα μὲν, ὡς τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον, οἷον [Od. XXXVIII. ed. Fisch.],

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γὰρ, μαχέσθω.

τρίμετρα δὲ, οἷον τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου [Fr. XCIV. coll. Lieb.],

ὄγμος κακοῦ δὲ γήρμος κάθαιρεῖ.

τετράμετρα δὲ, οἷον τὸ τοῦ Ἱππώνακτος [Fr. LXIV. coll. Welck.],

[o] εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα.

β. Ἔστιν ἐπίσημον ἐν τοῖς ἀκαταλήκτοις καὶ τὸ καλούμενον χωλόν· [p] ὅπερ τινὲς μὲν Ἱππώνακτος, ἄλλοι δὲ Ἀνανίου εὕρημα φασὶν εἶναι. Διαφέρει δὲ τοῦ ὀρθοῦ, ᾗ ἐκεῖνο μὲν τὸν τελευταῖον ἴαμβον ἔχει, ἢ πυῤῥίχιον [q] διὰ

---

nem in Avv. 935. respicere docuit Iosephus Scaliger ad Virgilii Catalecta, p. 232. Confer Interpretes Hesychii in v. Βαμβαλύζει.

m) τετράμετρον δὲ οἷον τὰ Ἀλκαίου C. [Cf. Liebel. ad Archil. Rel. p. 260.]

n) καταληκτικὸν δὲ δίμετρον τὸ καλούμενον C. Turn. τρίμετρα N. οἷον deest C. Turn. Huc respicit Scholiastes Aristoph. Plut. 302. ubi recte observat Hemsterhusius alterum Anacreontis versum cum priore non inepte coniungi posse; quomodo sentiebat etiam doctissimus Bondamus in Variis Lectionibus, p. 350. Plotium emendans *De metris*, p. 2642. Lemmata ista ἰαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικὸς cum plurimis eiusmodi, quae in ed. Turn. passim conspiciuntur, Manuscriptorum auctoritate delevi. Quod semel monuisse satis est. Sed, ut ad Anacreontem revertar, mirari satis nequeo Brunckium in Analectis T. I. p. 101. edentem παρέστω καὶ μαχέσθω, quum ex Hephaestione et Schol. Aristoph. veram lectionem dudum restituerit Barnesius. Mox τρίμετρον, et τετράμετρον Turn. C. [τοῦ ante Ἱππων. om. Turn. P.]

o) ἔμοι C. M. [„Omisi monere versum Hipponactis ab Hephaestione citatum sine auctoris nomine circumferri in Etymol. M. p. 26. Antep." scribit Gaisf. infra in Notis p. 246.]

p) [τὸ χωλ. καλ. Turn. P.] ὅπερ τ. μ. Ἰ. τινὲς δὲ Ἀνανίου φασὶν εὕρημα Turn. C. Dedimus ex Fl. B. H. N. D.

q) διὰ τὴν ἀδιάφορον om. C.

τὴν ἀδιάφορον· τοῦτο δὲ ἢ σπονδεῖον [r] ἢ τροχαῖον· [s] καὶ ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ τῶν παραληγόντων μετὰ τῶν δισυλλάβων δύο, [t] ἰάμβου καὶ σπονδείου, δέχεται καὶ τρισυλλάβους, τὸν δάκτυλον, τὸν τρίβραχυν, καὶ τὸν ἀνάπαιστον· P.17 τὸ δὲ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον, οὔτε τρίβραχυν, οὔτε ἀνά- G.31 παιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον, ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐστιν, ὡς τὸ,

ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω —

ἔσθ' ὅτε καὶ σπονδεῖον, ὅτε καὶ [u] τραχύτερον γίνεται, ὡς τὸ,

εἰς ἄκρον [x] ἕλκων, ὥσπερ ἀλλᾶντα ψύχων.

γ. Ἐπειδὴ δὲ πᾶσα [y] μέτρου ἀρχὴ ἀδιάφορος, καὶ [z] ὁ ἴαμβος ἐδέξατο [a] ἐν ἀρχῇ τὸν σπονδεῖον· τούτου δὲ κοινωνήσαντος τῷ μέτρῳ, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ λυθέντες [b] ἐκοινώνησαν· δάκτυλος, φημὶ, καὶ ἀνάπαιστος· ὁ γὰρ χορεῖος τοῦ ἰάμβου ἐστὶ λύσις. Εἰ τοίνυν τὸν σπονδεῖον ἐν ταῖς ἀρτίαις οὐ δέχεται, οὐδὲ τὸν ἀπ' αὐτοῦ λυθέντα ἀνάπαιστον ὀφείλει δέχεσθαι. Παρὰ μὲν οὖν τοῖς ἰαμβοποιοῖς τοῦτο σώζεται· παρὰ δὲ κωμικοῖς, οὐ λίαν ἀντιποιουμένοις συμμετρίας, οὐκέτι. Τὸν δὲ τροχαῖον, ὃς

---

r) ἢ τροχαῖον abest B. 2. hiatu tamen relicto.

s) καὶ ὅτι ἐκεῖνο cum reliquis ad καὶ τὸν ἀνάπαιστον absunt a C.

t) Sic N. quomodo emendavit Pauwius. Edd. et Mss. alii ἰάμβους καὶ σπονδείους.

u) [Sic Flor. probante Dorvill.] τραχύτερος Turn.

x) „Verterim: *In altum trahens, ac si frigefaceret botulum.* Ψύχειν saepe de eduliis quae frigefiunt usurpatur: ut apud Athenaeum IX. 383. E. Praeterea etiam ἀλλάντες fervidi et in frusta secti edendi apponebantur. Pherecrates [vid. Fr. ed. Runk. p. 43.] apud Polluc. VI. 58. φύσκαι τε καὶ ζέοντες ἀλλάντων τόμοι. Cf. Athen. VI. 268. F.“ Arnaldus. In Fl. B. N. H. ἥκων. [Cf. de utroque fragm. Welcker. in *Hipponactis Fragm.* p. 63 sq.]

y) μέτρων Turn. Totam hanc sectionem omittunt C. M.

z) Vel legatur ὁ ἰαμβικὸς, vel saltem ἴαμβος hic versum iambicum, non pedem, denotat. L. Hotchkis.

a) ἐν deest B. 1. Fl. H. ἀρχὴν N.

b) ἐκοινώνησαν καὶ οὗτοι τῷ ἰαμβικῷ μέτρῳ Turn.

ἀχυπαιθεῖ τοῦ ἰάμβου [illegible]. Εὑρίσκεται δὲ παρὰ [c] τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς ὁ ἀνάπαιστος· τὸν γὰρ βίον G.32 οὗτοι μιμούμενοι, θέλουσι δοκεῖν διαλελυμένως διαλέγεσθαι, καὶ μὴ ἐμμέτρως· ὁ δὲ ἀνάπαιστος διαλελυμένην ποιεῖ τὴν φράσιν διὰ τὸ [d] τετράσημον. Ἰαμβοποιοὶ μέντοι καὶ τραγῳδιοποιοί, ὡς μὴ ὄντες τοιοῦτοι, οὐ συνεχῶς κέχρηνται.

---

c) τοῖς om. H.

d) τετράσημον. Sic recte Mss. Fl. Male Turnebus τρίσημον. Male etiam Arnaldus conjicit τρισύλλαβον. Mox οὐ contra sensum omittunt Fl. et Pauw. recte habent Turn. N. H.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ϛ.

ΠΕΡΙ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ.

ΤΟ τροχαϊκὸν κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας δέχε- P. 81 G.33 ται τροχαῖον, [e] τρίβραχυν, καὶ δάκτυλον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους, τούτους τε καὶ σπονδεῖον, καὶ ἀνάπαιστον. [f] Ὅτε δὲ ἐστὶ καταληκτικὸν, τὸν παραλήγοντα μάλιστα μὲν τροχαῖον δέχεται, ἔστι δὲ ὅτε καὶ τρίβραχυν· [g] ἐὰν δὲ ᾖ βραχυκατάληκτον, οὐ βούλεται τὸν παραλήγοντα τετράσημον ἔχειν. Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ καταληκτικά· δίμετρον μὲν καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον, ἢ Ληκύθιον· οἷόν ἐστι (Phoen. 250.),

νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων
θούριος μολὼν Ἄρης·

1. Ἀκολούθως ὁ λόγος μετὰ τὸ ἰαμβικὸν ἥκει ἐπὶ τὸ τροχαϊκόν· ἄμφω γὰρ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἰσι, τῆς καλουμένης τρισήμου ἢ ἑξασήμου δυαδικῆς· ἄλλως τε καὶ ἀντιπαθής ἐστιν αὐτῶν, καὶ εὐπρεπὴς ἑκατέρα τομή· γένεσίς τέ ἐστιν ἑκατέρῳ ἡ αὐτή· καὶ γὰρ τῷ ἰαμβικῷ εἰ προσθείης κατ' ἀρχὴν μακρὰν συλλαβὴν, τροχαϊκὸν ποιήσεις· εἰ δὲ τῷ τροχαϊκῷ βραχεῖαν, ἰαμβικόν· ἐπειδὴ ὁ ἴαμβος κατὰ τὰς περιττὰς τοὺς πέντε δέχεται, κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους τοὺς τρεῖς· τὸ δὲ τροχαϊκὸν τοὐναντίον.

6. Τετράσημον] Σημασίαι οἱ χρόνοι παρὰ τοῖς μετρικοῖς καλοῦνται.

10. Νῦν δέ μοι] Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον, ἢ Ληκύθιον, ἁπλῶν ποδῶν τριῶν, καὶ μιᾶς συλλα-

e) Post τρίβραχυν tam in Edd. quam in Mss. quibusdam sequitur ἴαμβον. Hanc vocem delendam esse recte existimavit Pauwius, et sic tandem omisi auctoritate N. C. M. Contra Arnaldus male retinendam duxit, provocans ad Aristoph. Nub. 518. 607. Sed hi versus sunt Eupolidei polyschematisti, de quibus infra tractat Hephaestio, c. 16, 4.

f) καταληκτικὸν δὲ ὅτε ἐστὶ, μάλιστα μὲν τὸν παραλήγοντα C. et in prioribus Turn.

g) καὶ ἐὰν ᾖ Turn. C. mox αὐτοῖς et ληκύθειον N.

P.19 τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν, [h] οἷόν ἐστι τὸ Ἀρχιλόχου,
G.34 ὅ τινες ἀκέφαλον [i] ἰαμβικὸν καλοῦσι·

Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ [k] ἐδαισάμην.

τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, οἷον,

[l] Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός.

βῆς. Ληκύθιον δέ φασιν αὐτὸ, ἢ δι' Ἀριστοφάνην σκώπτοντα τὸ μέτρον ποὶ ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδου, τὸ (Ran. 1264.),

Θοαῖσιν ἵπποις. Α. ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ἢ διὰ τὸν βόμβον τὸν τραγικόν· βόμβος γὰρ γίνεται περὶ τὸ ληκύθιον ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτῷ ἀέρος κινουμένου, ἢ ὑπὸ πνεύματος ἀνδρὸς, ἢ ὑπ' ἄλλου· διὸ καὶ [m] Καλλίμαχος ΜΟΥΣΑΝ ΛΗΚΥΘΙΑΝ τὴν τραγῳδίαν λέγει.

3. Ζεῦ πάτερ] Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἢ ἀκέφαλον ἰαμβικὸν, πέντε πόδας ἔχον καὶ συλλαβήν· ἀκέφαλον δέ φασιν αὐτὸ εἶναι ὡς πρὸς ἴαμβον· ἐὰν γὰρ δέξηται ἔξωθεν βραχεῖαν συλλαβὴν, ἴαμβος γίνεται. Ἐπειδὴ δὲ ἀδύνατόν ἐστιν ὑπερβῆναι στίχον οἱονδήποτε τοὺς λβ χρόνους, διὸ βραχεῖαν ἔφαμεν δέχεσθαι.

---

h) οἷον τὸ Turn.

i) ἰαμβὸν Mss. Fl. v. Porsoni notam ad Eurip. Orest. 141.

k) Sic D. C. M. et Nannianus. Ceteri cum edd. ἐδασάμην. [Censor Anglicus praefert formam antiquiorem ἐδασσάμην. cf. Liebel. Archil. Reliq. p. 199.]

l) Ἐρξίη omittunt M. C. et pro δῆτ' habent δ' ἦντ'. De nomine Ἐρξίη nihil habeo quod confidenter affirmem. Etymologum citat D'Orvillius, Ἐρξίας ὄνομα κύριον, p. 376, 51. Bentleius remittit ad Athenaeum XIII. p. 561. F. ubi allegatur Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς. Herodotus vero VI. 98. δύναται δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν Δαρεῖος ἐρξείης. Ubi Wesselingius: „Advertit animum meum Ἐρξίης Arch. cui facile primas tribuo ob haec veteris poëtae apud *Hephaest.* Enchirid. p. 19. Ἐρξίη πῆ δῆτ' *) ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός. Quae quidem *Simonidis* si sint, *Iac. Uptoni* ea coniectura, pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, *Dario sane infelices comparantur copiae.* Haec vir doctus ad *Dionysium* de Struct. Or. Sect. III. p. 23." Commodum observat L. Hotchkis simile nomen in Anacreontis fragmento LXXIII. ed. Barnes. [Fr. IX. ed. Fisch.] ex Athenaeo XI. p. 498. C. occurrere: Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίωνι τῷ λευκολόφῳ μεστὸν ἐξέπινον. Deinde ὁ στρατὸς exhibet Fl. cum parte codicum. Ms. Nannianus ἔρξας ἰῇ· πῆ δ' ἦν κατ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός.

m) Vide Scholiasten Pindari p. 167. ed. Heynii, et Bent-

τούτου δὲ τὸ [n] τετράμετρον γίνεται καὶ χωλὸν τοῦ [o] παρατελεύτου ποδὸς σπονδείου γενομένου, οἷόν ἐστι καὶ τὸ,

[p] μὴ προτίμα δῆτ' ἐμὲ πρὸ τῷ σφύτῳ ἀνταλεσθαι. G.35

καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ, καίπερ ὄντι [q] ὑπερμέτρῳ, πολλοὺς κεχρῆσθαι συμβέβηκεν· οἷόν ἐστι καὶ τὸ Καλλιμάχου (Fr. Bentl. CXV.),

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διεκπρήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου.

1. Χωλὸν] Εἰ παραλήγει ὁ σπονδεῖος τοῖς καταληκτικοῖς, χωλὸν ἀποτελεῖ τὸ μέτρον· ἡ γὰρ πρὸ τῆς καταληγούσης συλλαβῆς χώρα ... ἴδιον· ἰβδόμη γάρ.
7. Ἔρχεται] Τροχαϊκὸν πεντάμετρον καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον

leium ad Callimachi Fragm. CCCXIX. [Adde Weichert. in *Poëtarum latin. Reliq.* p. 387 sqq.]

n) μέτρον Turn.

o) παρατελεύτου. Sic Mss. cum Fl. ut credo, omnes. παρατελευταίου Turn. Similis est harum vocum confusio in Mss. Moeridis p. 191. 192. et Athenaei III. p. 106. C. ubi consule Schweighaeuserum. Deinde οἷόν ἐστι καὶ τὸ absunt a Turn.

p) Μὴ προτίμα. Hic libri discrepant. Μητροτίμῳ Turn. C. M. μήτροτίμῳ Fl. μὴ προτίμῳ H. N. B. Sumo μὴ προτίμα; *ne praeiudica*, e calce ed. Turn. et Schol. p. 89. δ' ηὖτέ με H. δηῦτέ με N. C. [δεῦτέ με in textu habent Turn. et P.] δ' ἠὖτέ με Fl. B. 2. (pro δεῦτε, δ' αὖ D. δῆτ' Turn. in calce cum Schol.) puto δ' φῦτ' ut versus et sententia sit huiusmodi: *Ante ne damnate, non est iudicandum in obscuro*. L. HOTCHKIS. Huius versus scriptura displicere videtur Adriano Heringae Observ. c. XXI. p. 178, qui nihil tamen melius in medium profert. [Hunc vs. inter incerta Hipponactis fragmenta retulit Welcker. in *Fragm. Hipp.* p. 106, quem vid. Censor Anglicus contra Hotchkisium monet, μὴ προτίμα non posse significare nisi: *ne praefer*, et probat coniecturam a viro docto in *Monthly Review* Vol. XXVIII. propositam: μητροτίμῳ — σκοτίῳ etc.]

q) Ὑπερμέτρῳ. Inquit versum e duobus et triginta temporibus esse supra metrum, quod non ultra triginta extendere debet. Cap. XIII. p. 44. Bentleius ad Fragmenta Callimachi Fr. CXV. pro διανήξας ex Anthologia inedita restituit διατμήξας, quod metrum postulat, atque hunc versum addidit, Ἀμφορεὺς, πολὺς δὲ Λεσβίης ἄωτον νέκταρ οἰνάνθες ἄγων. forte τ' ἄγων. L. HOTCHKIS. Ms. Nannianus ἔρχεται πολὺς αἰγαῖον δὲ ν ξας ἀπ' οἰνηρῆς χίου.

τοῦτο μὲν οὖν πλείονι [p] συλλαβῇ περιττεύει. Δύναται μὲν οὖν καὶ δισυλλάβῳ περιττεύειν, ὁπόταν ἑκάτερος τῶν ἐν τῇ συζυγίᾳ ποδῶν τρισύλλαβος ᾖ· οἷον, ἐπὶ ἀναπαιστικοῦ,

σὺ δ' Ἄρτεμι, σὲ ὦ κόραι.

τοῦτο γὰρ πρὸς τῇ ὁλοκλήρῳ συζυγίᾳ, δισύλλαβον ἔσχε τὸν τελευταῖον, ὅπερ ἀναπαίστου μιᾷ ἐνδεῖ συλλαβῇ. Καλοῦνται δὲ ταῦτα πάντα ἀποθέσεις.

P.14 β. Παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβὴ, ὥστε δύνασθαι εἶναι αὐτὴν καὶ βραχεῖαν, καὶ μακράν· οἷον (Il. β. 1.),

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἐν μὲν γὰρ τῷ προτέρῳ μακρά ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβὴ, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ βραχεῖα.

γ. Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπίληπτά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σιμωνίδου ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων,

ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε, καὶ Ἁρμόδιος.

G.27 καὶ πάλιν [s] Νικομάχου τοῦ [t] τὴν περὶ ζωγράφων ἐλεγείαν πεποιηκότος,

---

vestigiis codicum C. et M. εἰμ' ὦ τὰ πύσσα καλυθεῖσα, citans (Hesychii verba) Ὑσσακος· πάσσαλος. Verum partim viderat Pauwius, partim D' Orvillius cum Hemsterhusio in nota ad Hesychium II. p. 1089. In D. exhibetur α πυσ, quod ad veram lectionem proxime accedit. Ceteri omnes, εἰμ' ὥστ' ἀπὸ πασσάλω λυεῖσα. Bentleianae etiam emendationi favet Ms. in Catalogo librorum apud Nanios p. 488. εἰμ' ὡς ἀπυσσαλάκλω λυθεῖσα.

p) συλλαβῇ πλείονι Turn. C. Mox δύναται δ' Fl. et καὶ om. C.

q) κόρα Fl. B. Sed de hoc exemplo confer infra Cap. XI.

r) φόως deest in Fl. B. H. C. Hunc Simonidis locum ob usum vocis φόως citat I. Priceus ad S. Lucam I. 79. Paullo supra pro ἐπίληπτα Eustathius Nostrum compilans ad Il. Ξ. p. 984, 6. = 975, 2. habet ἐπιλήψιμα. Eustathii locum infra dabimus.

s) De Nicomacho vide Fabricii Bibl. Gr. IV. 22.

t) Sic C. M. τοῦ περὶ ζ. τὴν ἐ. Turn. τὴν om. Fl. H. B.

οὗτος δή σοι ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλό-
δωρος· [u] *γινώσκεις τοὔνομα τοῦτο κλύων.*

ταῦτα μὲν οὖν ἐγένετο διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἀνάγκην· οὐ γὰρ ἐνεχώρει. [x] *Ἔνια δὲ καὶ παίζουσιν οἱ κωμικοί, ὡς Εὔπολις ἐν Βάπταις* [Fr. XIV. coll. Runkel. p. 104.],

ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ [y] *ἀλλὰ προ-* P.15
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

---

u) *γινώσκειν* Fl.
x) *ἔνιοι* Fl. B.
y) *οὐ γὰρ ἀλλὰ* correxit et illustravit Bentleius ad Callimachi Fr. XCII. [p. 461. ed. Ern. Adde Hermann. Elem. D. Metr. p. 140.] *ἄλλο* Edd. Mss. Aristoph. Eq. 1205. *ἄπιθ', οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις.* Quo respexit Suidas, male a Kustero mulcatus, *Ἄπιθ' οὐ γάρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ.* Aristophanis et Suidae locorum notitiam viri omnium longe eruditissimi Ricardi Porson indicationi debeo.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

G.28 ΤΟ ἰαμβικὸν [x] δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας, τοῦτ᾽ ἔστι πρώτην, τρίτην, [a] πέμπτην, ἰαμ-

1. Ἀπὸ ἰάμβου πρῶτον ὁ Ἡφαιστίων ἤρξατο, οὐχ ὅτι τῶν ἄλλων τιμιώτερος, ἀλλ᾽ ὅτι τῶν ἄλλων βραχύτερος· ἀπὸ δὲ τῶν βραχυτέρων ἐπὶ τὰ μείζω ἀναβαίνειν ἔθος· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς περὶ βραχείας, εἶτα περὶ μακρᾶς τὸν λόγον ἐποιήσατο, ἰαμβικὸν ἡμῖν προειπεῖν βουλόμενος. Ἴαμβος δὲ οὐ πᾶς ἐστι λοίδορος· ἐν κωμῳδίᾳ μὲν γὰρ στωμυλλεύεται καὶ λοιδορεῖ, ἐν τραγῳδίᾳ δὲ πενθεῖ· ἔσθ᾽ ὅτε δὲ καὶ ὕμνοι γράφονται τούτῳ, ὥστε καὶ εὐσεβής. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν καταληκτικῶν ἰάμβων, ὅταν ἐνδέῃ μιᾷ συλλαβῇ, ὁ ἴαμβος παραλήγει, καὶ μετ᾽ αὐτόν ἐστιν ἡ μία συλλαβὴ ἡ τελευταία· ὑπόκειται γὰρ ὁ τελευταῖος ποὺς ἐνδεῖν μιᾷ συλλαβῇ· ἢ ὁ τρίβραχυς παραλήγει. Ἀλλ᾽ εἰ μὲν ὁ ἴαμβος παραλήγει μετὰ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, λέγεται τὸ τέλος τοῦ ἰάμβου ἀμφίβραχυς, ἐκ τῆς βραχείας τοῦ ἰάμβου καὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ, καὶ τῆς βραχείας τῆς τελευταίας συλλαβῆς· εἰ δὲ ὁ τρίβραχυς παραλήγει, προστίθεμεν καὶ τούτῳ τὴν τελευταίαν συλλαβήν· καὶ εἰ μὲν μακρὰ εἴη αὕτη, ποιήσοι ἂν τὸν τέταρτον παίωνα· εἰ δὲ βραχεῖα, προκελευσματικόν· τὰ δὲ αὐτοῦ περὶ αὐτοῦ εἰρημένα, περὶ μόνης τῆς τοῦ ἰάμβου παραλήξεως εἴρηται· εἰ δὲ σπονδεῖος εἴη παραλήγων, εἰ μὲν μακρὰ εἴη ἡ λήγουσα, γίνεται μολοττός· εἰ δὲ βραχεῖα, [b] παλιμβακχεῖος· πάλιν, εἰ ἴαμβος παραλήγει, τῆς ἐπιφερομένης μακρᾶς οὔσης, γίνεται βακχεῖος. Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πεντάμετρα [c] βραχυκατάληκτα καλεῖται, οἷον τὸ [Archil. Fr. LXIII. coll. Lieb.],

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τοδί; τίς σὰς παρήειρε φρένας;

Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται στίχον τετράσημον εἶναι, ἀλλ᾽ εἰ εὑρεθείη, περίοδος καλεῖται, ἄχρι τούτου ἐστὶν ὁ κανών. Εἰ δὲ καθαρὰ ἦν τὰ ἰαμβικά, ἐδέχετο καὶ τὰς ἄλλας δύο παραυξήσεις· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται συζυγία ἑπτάσημος καὶ ὀκτάσημος, ἕως αὐτῶν ἔστησαν, τὴν μέσην τάξιν ὁδεύσαντες, δύο ποιήσαντες ἑπτασήμους, καὶ τὴν κατακλεῖδα ἑπτάσημον.

x) Τὸ ἰαμβ. μέτρον δέχεται Turn. κατὰ μὲν τὰς πρώτας C.

a) καὶ πέμπτην Turneb. σπονδεῖον δάκτυλον om. C.

b) Schol. παλιμβακχεῖος. Sic emend. Pauwius. Vulgabatur ἐπίτριτος τέταρτος.

c) ἀκατάληκτα em. Pauwius, et mox pro τετράσημον

βον, τρίβραχυν, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους, τοῦτ' ἔστι δευτέραν, τετάρτην, ἕκτην, ἴαμβον, τρίβραχυν, καὶ ἀνάπαιστον· [d] τοῦτον δὲ G.29 παρὰ [e] μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς [f] ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς σπανιώτερον. Ὅτε μὲν οὖν ἀκατάληκτόν ἐστιν, ἐπὶ τῆς τελευταίας τὸν ἴαμβον δέχεται μόνον, ἢ τὸν πυῤῥίχιον διὰ τὴν ἀδιάφορον· [g] ὅτε δὲ καταληκτικὸν, τὸν ἴαμβον [h] παραλήγοντα, ἢ σπανίως τρίβραχυν, ὥστε γίνεσθαι τὴν κατακλεῖδα ἤτοι ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον. Ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν [i] δίμετρα, οἷα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται· οἷον [Fr. XXXI. ed. Fisch.],

ἐρῶ τε [k] δῆτα κοὐκ-ἐρῶ, P.16
καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

τρίμετρα δὲ, ὡς τὸ [l] [Anacr. Fr. LI. ed. Fisch.],

ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες.

---

idem τριακαιτριακοντάσημον, et pro ὀκτάσημος, ὀκτασήμους.

d) Sic B. 1. 3. C. H. τοῦτο B. 2. Fl. τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον Turn.

e) Alii τοῖς, alii μέν. Utrumque coniunxi. [παρὰ μὲν τοῖς etiam Turn. P.] Deinde pro συνεχῶς legit συγχνῶς et hic et infra pp. 17. et 20. T. Hemsterhusius apud Gavellum in Observ. Misc. Nov. IV. pag. 236.

f) Scriptores intelligit quales erant Archilochus, Solon, et Simonides; vide infra ad Proclum.

g) ὅταν B. 1. H. C. Fl. ὅταν δὲ ἐστὶ B. 2.

h) παραλήγοντα ἔχει σπανίως D.

i) τρίμετρα H. B. D. τρίμεθρα Fl. αὐτοῖς N.

k) δ' ἦυτε C.

l) τὸ deest Turn. C. ἔσται ξένοι εἰλίχοις ἐοικότες Fl. B. H. ἔσται quoque C. Plutarchum adversus Stoicos T. II. p. 1068. B. ex editione Aldina citat Bentleius: διψῶντες οὖν ὕδατος, οὐκ ἔχουσι χρείαν, οὐδὲ ἄρτου πεινῶντες. Ἔσται ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες Στέγης μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις. Οὗτος οὐκ εἶχε χρείαν ὑποδοχῆς, οὐδὲ χλαίνης, ἐκεῖνος ὁ λέγων Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι, κάρτα (γὰρ) ῥιγῶ. Ubi miror non vidisse doctissimum Wyttenbachium lenissima medela duos senarios posse restitui, Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες, Στέγης τε μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις. Ad Hipponactis verba, quae paullo plenius laudat Plutarchus, p. 1058. D., Aristopha-

[illegible] δὲ Βακχυλίδης.

G.40 τῷ δὲ ἑφθημιμερεῖ Ἀλκμὰν [Fr. LXIV. coll. Welck.],

ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δᾶμος ἅπας.

καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ, τὸ τετράμετρον Ἀρχίλοχος ἔνδοξον ἐποίησε, διὰ τὸ προτάξαι [m] αὐτὸ τροχαϊκοῦ τοῦ καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ, οὕτως·

οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα· κάρφεται γὰρ ἤδη.

Ἀλκμὰν δὲ καὶ ὅλας στροφὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ κατεμέτρησε [Fr. IV. coll. Welcker.],

Μῶσ' ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διὸς,
ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἵμερον
[n] ὕμνον, καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

ταῦτα μὲν οὖν κοινὰ δακτυλικά.

---

l) Ἐν δὲ Βουσιάδης. Celebris hicce Archilochi versiculus adhuc delitescit in scriptio Prisciani de Pondere. [illegible] p. 1350. quem [illegible] olim [illegible] Vossius. Locus Prisciani sic se habet: Δίδυμος ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας. Υ. Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ, τὰ δύο ἥμισυ, ἥμισυ τρίτον φασὶ, καὶ τὰ ἓξ ἥμισυ τάλαντα, ἕβδομον ἡμιτάλαντον, καὶ τοὺς τέσσαρας ἥμισυ πήχεις, πέμπτον ἡμιπήχυον· καθάπερ φησὶν Ἡρόδοτος, προθεὶς τὸ ἐνδεκάτους. Ἴδθης ἐν τῷ περὶ μουσικῆς· [illegible] τρίτον ἡμιποδίου, [illegible] Ubi [illegible] verba καὶ τοὺς τέσσαρας [illegible] ad Herodotum non pertinere, ut bene observat Wesselingius ad l. 59. Quicquid autem de superioribus statuas, certissimum est nonnulla post Ἡρόδοτος excidisse, et pro portentosis istis ἐνδεκάτους. Ἴδθης restitui debere Ἐν δὲ Βουσιάδης. De locutione δύο ἥμισυ, praeter auctores ab Wesselingio allatos, vide Hesychium v. Ἡμιαύτριτον, (Archilochum, qui ab Hesychio laudatur, poterat quoque Didymus respicere) Ulpianum ad Demosthenem in Androt. pag. 386, 30. ed. Paris. et Bentleium in Epistola ad Davisium Anglice scripta post Dissert. Phalarid. ed. 1777. p. 444.

m) Sic C, N. H. αὐτὸ τοῦ τρ. Turn. αὐτοῦ τρ. Fl.

n) ὕμνῳ Fl. Turn. Mss. ὕμνον primus restituit F. Ursinus ad Lyricorum Fragmenta p. 65. ex Scholiasta Hermogenis p. 400, ubi legitur

β. Τὰ δὲ ΑΙΟΛΙΚΑ [o] καλούμενα, τὸν μὲν πρῶτον ἔχει πόδα [p] πάντως ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον, ἤτοι σπονδεῖον, ἢ ἴαμβον, ἢ τροχαῖον, ἢ πυῤῥίχιον· τοὺς δὲ ἐν μέσῳ, δακτύλους πάντας· τὸν δὲ τελευταῖον πρὸς τὴν ἀπόθεσιν, δάκτυλον μὲν, ἢ κρητικὸν, διὰ τὸ τῆς τελευταίας ἀδιάφορον, ἐὰν ἀκατάληκτον ᾖ· ἐὰν δὲ καταληκτικὸν, καὶ τὰ ἀπὸ τούτου μεμειωμένα, εἰς δισύλλαβον καὶ συλλαβήν. Τὸ μὲν οὖν Αἰολικὸν ἔπος τὸ καταληκτικὸν τοιοῦτόν ἐστι [Fr. Sapph. XXXIII. coll. Neu.], P.23

[illegible] τὸν χαρίεντα [illegible] ἀπαλλάσσαις, [q]

[r] εἰ χρὴ συμποσίας ἐπ' ὄνασιν ἐμοὶ γεγονῆσθαι.

Πεντάμετρα δὲ καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον [Fr. Sapph. XXXIV. coll. Neu.],

[s] Τίῳ σ', ὦ φίλε γαμβρὲ, καλῶς εἰκάσδω;

ὄρπακι [t] βραδίνῳ σε μάλιστ' εἰκάσδω.

---

14. Τίῳ σ', ὦ] Αἰολικὸν πεντάμετρον τοῦ ἑξαμέτρου δακτύλῳ μεμειωμένον. Τὸ δὲ ΒΡΑΔΙΝΩι, ἀντὶ τοῦ ῥαδινῷ ἐστι, πλεονασμῷ τοῦ β αἰολικῶς.

ἐπὶ δ' ἱερὸν ὕμνον. Ad hunc quoque locum provocat Bentleius. Recte coniungit ἐφίμερον ὕμνον Arnaldus, citans Theocrit. I. 62. Theogn. 987. Addo corruptum in Dianam canticum apud Athenaeum XIV. p. 636. D. Sensum vocis τίθει explicat Toupius Em. T. II. p. 295. [Ursini rationem improbat Welcker. in *Fragm. Alcm.* p. 22. et cum eo Censor Ienensis (Ien. Literatzt. 1816. Nr. 154. p. 290).]

o) καλούμενα μέτρα τὸ μὲν C.

p) πάντως deest Fl. H. B.

q) καλέσαι Edd. et credo Mss. paullo ante κέλλομαι Fl. H.

r) ἔχρην B. 2. ἐχρῆ B. 3. ἐπόνασιν Fl. B. H.

s) [illegible] citat Scaliger ad Catullum LVII. p. 46. τίῳ = τίνι Hesych. D'ORVILLIUS. Vide Eustath. Od. A. p. 1695. 21. [illegible] Edd. Mss. [illegible]

t) „Dictiones omnes, quae a P litera incipiunt, quae solet aspirari, Aeoles loco aspirationis B praeponunt, nam in eam literam mutari consuevit illorum digamma, ita βρόδον pro ῥόδον dicunt, βροτὴρ pro ῥυτὴρ, βράκος pro ῥάκος." Salmasius ad Consecr. templi in agro Herculis, p. 45. et v. Priscian. p. 547. H. HOTCHKIS. Vide Koenium ad Gregorium de Dialectis p. 270. [p. 572 sq. ed. Sch.] et auctarium ad Hesychii T. I. p. 239, 4.

τὸ δὲ τετράμετρον [Fr. Sapph. XXXVIII. coll. Neu.]:

u Θυρωρῷ πόδες x ἑπτορόγυιοι,

C.42 τὰ δὲ y σάμβαλα πεμπεβόεια,

πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

τῶν δὲ ἀκαταλήκτων, τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σαπ-
P.24 φικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ δεύτερον z Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται [Fr. XIV. coll. Neu.],

---

2. Θυρωρῷ] Αἰολικὸν τετράμετρον, τοῦ ἑξαμέτρου δυσὶ δακτύλοις μεμειωμένον· τὸ δὲ ἙΠΤΑΘΟΡΓΥΙΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἑπτορόγυιοι.

---

u) θυρόποδες Fl.

x) ἑπτορόγυιοι. Metrum recusat ἑπταθόργυιοι Turnebi, nec ἑπτόργυιοι e calce, ut sit spondeus pro dactylo, recipi potest, etsi Scholiastes contra auctorem ait, ἐπιδέχεται ὡσαύτως τῷ κοινῷ τούς τε δακτύλους καὶ σπονδείους. Lectio ed. Flor. et Mss. pene omnium est verisimilior, ἑπταρόγυιοι (ἑπταθορρόγυιοι C. M.) facta ab ἑπτορόγυιοι, quam veram puto. Etymologus M. p. 633, 5. Ὀρόγυια· ὀρέγω τὸ ἐκτείνω· ὁ μέσος παρακείμενος ὤρεγα, ἡ μετοχὴ ὠρεγυῖα· τὸ θηλυκὸν ὠρεγυῖα· συστολῇ καὶ τροπῇ ὀρόγυια. Similis error deformat Iambicum Aristophanis in Avibus v. 1130. Ἑκατοντοργυιον, ubi legendum puto Ἑκατοντορόγυιον· ὦ Πόσειδον τοῦ μήκους. I. HOTCHKIS. Vide *Menstruam librorum censuram (Monthly Review*, Vol. XXVIII. N. S. p. 430.), ubi criticus eruditissimus citat Photium Ms. ὀρογυιάς λέγουσιν, (i. e. Attici) οὐχὶ ὀργυιάς, Ἀριστοφάνης.

Consule quoque, si his non contentus sis, Stephanum Byzantinum in v. Ἀγυιά. Ms. Nannianus ἑπταόργυιοι. [Hanc Hotchkisii scripturam probat etiam Censor Anglicus.]

y) σύμβολα πενταβόεια Turn. πεντεβόηα C. M. „Hunc locum expressit fortasse Dem. Phalereus ἐν τῷ περὶ Ἑρμ. §. 167. scribens: ἄλλως δὲ σκώπτει (Σαπφὼ) τὸν ἄγροικον νυμφίον, καὶ τὸν θυρωρὸν τὸν ἐν γάμοις.“ URSINUS. σάμβαλα· σάνδαλα Hesych. Πίσυγγοι. Pollux VII. 82. τοὺς δὲ τὰ ὑποδήματα ῥάπτοντας ΠΙΣΥΓΓΟΥΣ ἔνιοι τῶν κωμικῶν καλοῦσι· καὶ τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν ΠΙΣΥΓΓΙΑ. In Athenaeo XV. p. 699. C. ingeniose corrigitur: ἔγραφε δ' ὡνὴρ Εὖ, παρ' Ὁμηρείην ἀγλαΐην ἐπέων, Πισύγγους, ἢ φῶρας ἀναιδέας —. Descriptio est Parodi celebris Homericorum carminum grandiloquentiam ad res vilissimas detorquentis.

z) ὅλον Σαπφοῦς C. H.

ἠράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν, [a] Ἀτθί, πάλαι πότα.

τὸ δὲ τετράμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι τοιοῦτον [Fr. Sapph. XXXVII. coll. Neu.],

[b] ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ
γλυκύπικρον ἀμάχανον [c] ὄρπετον.
[d] Ἀτθί, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο G.43
φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν πότῃ.

γ. Ἔστι δέ τινα καὶ *ΛΟΓΑΟΙΔΙΚΑ* καλούμενα *ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ*, ἅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις δακτύ-

---

1. Ἠράμαν] Ὁ πρῶτος δισύλλαβος, οἱ δὲ ἑξῆς τέσσαρες τρισύλλαβοι πόδες συλλαβῶν ιβ· καὶ οὕτω γίνεται τὸ ὅλον ιδ συλλαβῶν. Πανταχοῦ γὰρ ἐν τῷ αἰολικῷ ὁ πρῶτος δισύλλαβος ἀδιάφορος.

8. Λογαοιδικὰ ταῦτα καλεῖται, ὅτι ὁ μὲν δάκτυλος ἀοιδοῖς μᾶλλον ἐπιτήδειος· ὁ δὲ τροχαῖος λογογράφοις. Λογαοιδικὸν οὖν καλεῖται τὸ μέτρον ὡς ἐκ δακτύλου καὶ τροχαίου συγκείμενον, ἀοιδικὸν μὲν διὰ τὸν δάκτυλον, ἐπειδὴ εὔρυθμος· λογικὸν δὲ διὰ τὸν τροχαῖον. Διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ κέχρηνται αὐτῷ, ὅτι θέλουσι τρέχειν λόγον· τοιαύτη δὲ ἡ ῥητορικὴ καταλογάδην οὖσα.

a) Ἀτθί. Fl. Turn. B. H. N. cum Plotio p. 2636. exhibent ἄτε. C. M. vero propius ἀτϊ. Quod edidimus eleganter et optime coniecere Tyrwhittus et Bentleius. Unius lineolae additione sanam lectionem praestabit Ms. Nannianus, qui habet ἄτοι.

b) ἔρος δ' αὖτε μ' ὄλλυσϊ μελήσδων εἰ Fl. et sic fere Ms. Farnes. apud Ursinum p. 285. ἔρος etiam Mss. apud Koënium ad Gregor. p. 286. [p. 608. ed. Sch. coll. p. 664. §. 39.] Ἔρως Turn.

c) ὄρπετον. Rutgersius Var. Lect. IV, 6. corrigit ἕρπετον. Male. vid. Koën. ad Gregor. p. 284. [p. 605. ed. Sch.] In schol. secutus sum certam Hotchkisii coniecturam pro vulg. τέσσαρες τετρασύλλαβοι π.

d) Ἀτθί. Sic M. C. alii male Ἀτθίς. Lege canonem a Porsono prolatum in nota ad Euripidis Orest. 614. In versu sequente literas male separatas φροντὶς δ' ἦν sagacissime coniunxit Bentleius. φροντίσδην Aeolice pro φροντίζειν. Deinde πότῃ idem ex C. M. Ceteri ποτέ. Superest ut moneam, quod observarunt etiam viri doctissimi Bentleius et Hotchkisius, ad hunc locum respicere Terentianum Maurum pag. 2431. *Aeolicum ex isto genuit doctissima Sappho, Quod sit quinque pedum velut hoc modo perspicis: Nam primum addidit illa disyllabon ut libet; Spondeum nec enim capiti locat omnium: Sed quis mobilis hic locus, et chorion*

λους ἔχει· τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν. ἔστι δ' αὐτῶν[e] ἐπισημότατα, τό τε πρὸς δύο δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν, καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον [Fr. Alc. CXXIII. coll. Matth.]·

> καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν [f] οἰκεῖς.

καὶ τὸ πρὸς τρισί, καλούμενον Πραξίλλειον (Ursin. p. 53.),

> ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,
> παρθένε τὰν κεφαλάν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα.

---

solet Admiscere, dein quater addere dactylon: Cordi quando fuisse sibi canit Atthida Parvam, florea virginitas sua quum foret, Ille tetrametro datur ante disyllabus.

e) ἐπισημότατον Fl. Mss.

f) οἴκοις C. M.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ.

ΤΟ ἀναπαιστικὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται σπονδεῖον, ἀνάπαιστον, σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν· [1] παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς, [g] καὶ δάκτυλον. Εἰσὶ δὲ [h] αὐτοῦ ἀποθέσεις ἓξ κατὰ συζυγίαν [i] διαιρουμένου. [k] Ὑπερκατάληκτος εἰς δισύλλαβον, ὑπερκατάληκτος εἰς συλλαβήν, ἀκατάληκτος· καταληκτικὴ εἰς δισύλλαβον, καταληκτικὴ εἰς συλλαβήν, βραχυκατάληκτος. P.25 G.44

Ἐπισημότατον δὲ ἐν αὐτῷ ἐστὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν τὸ καλούμενον Ἀριστοφάνειον (Nub. 959.),

> Ὅτ᾽ ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο.

κέκληται δὲ Ἀριστοφάνειον, οὐκ Ἀριστοφάνους αὐτὸ εὑρόντος [l] πρώτου, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστὶ [Fr. coll. Runk. p. 56.],

> χαίρετε δαίμονες οἳ Λεβάδειαν Βοιώτιον οὖδας ἀρούρης

---

1. Ὥσπερ τροχαϊκὸν ποιεῖ τμηθεὶς ὁ ἴαμβος, οὕτω καὶ ἀναπαιστικοῦ γένος μὲν δάκτυλος, γένεσις δὲ δακτυλικόν· ἐὰν γὰρ μίαν ἀφέλῃς τοῦ δακτυλικοῦ συλλαβήν, τὸ καταλειπόμενον εἴη πάντως ἀναπαιστικόν· οἷον τοῦ

> τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

ἀφελομένης τῆς ΤΟΝ συλλαβῆς, ἀναπαιστικὸν γίνεται,

> ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

g) Inepte addunt καὶ ἴαμβον F. Turn. et pars codicum. Eas voces delevi auctoritate C. M. et Scholiast. Arist. Plut. 487. ubi vide Hemsterhusium. Alia est ratio loci Archilochei, cuius infra mentio p. 47, 10.

h) αὐτῷ Fl. B.

i) διαιρουμένου N. M. C. διαιρούμεναι Fl. Turn. αὐτῷ [ου] διαιρουμένῳ [ου] H.

k) Fl. cum nonnullis Mss, habet ὑπερκατάληκτον — ἀκατάληκτον — καταληκτικὸν — βραχυκατάληκτον.

l) πρῶτον Turn. et paullo post αὐτῷ κεχρῆσθαι πολλῷ.

G.45 ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν Ἀριστοφάνην πολλῷ αὐτῷ κεχρῆσθαι. Καὶ πρὸ Κρατίνου παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὅλα δύο δράματα τούτῳ τῷ μέτρῳ γέγραφε, τούς τε Χορεύοντας, καὶ τὸν Ἐπινίκιον. Ἀριστόξενος δὲ ὁ Σελινούντιος Ἐπιχάρμου πρεσβύτερος ἐγένετο ποιητής, οὗ καὶ αὐτὸς Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν m) Λόγῳ καὶ Λογίνᾳ,

οἱ τοὺς ἰάμβους n) καττὸν ἀρχαῖον τρόπον,
ὃν πρᾶτος ἁγήσαθ' ὡριστόξενος.

καὶ τούτου τοίνυν τοῦ Ἀριστοξένου μνημονεύεταί τινα τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγραμμένα·

τίς o) ἀλαζονίαν πλείσταν παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντεις.

τὸ μέντοι τὸν σπονδεῖον ἔχον, ἀλλὰ μὴ τὸν ἀνάπαιστον

---

6. *Καὶ Λογγῖνος*] Τοῦτο τινὲς μὲν ὡς στίχον μετροῦσιν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ ΟΙ ΤΟΥΣ ΙΑΜΒΟΥΣ, τινὲς δὲ λέγουσι τίθεσθαι αὐτὸ εἰς μνήμην τῶν Ἀριστοξένου λόγων.

m) Ita huius fabulae titulum scribendum esse me monuit Porsonus. *Λογίννα* foemininum est τοῦ *Λόγος*. Mss. habent *λογίνα*. *Λογγῖνος* Turn. et Schol. In Athenaeo III. p. 106. E. Ms. Veneto-Parisiensis dat *λογιναι* et VIII. p. 338. D. *λόγον εἶναι*. Ms. Hesychii a Schowio collatus *Λόγειαι*. [Miram dicit hanc Porsoni coniecturam Welckerus in Ephemerid. scholast. 1830. sect. II. Nr. 55. docens fabulae nomen esse *Λόγος καὶ Λογίνας*.]

n) *καττὸν ἀρχαῖον*. Et haec lectio Porsoni sagacitati debetur. Libri omnes habent *καὶ τὸν ἄριστον*. Prima vox ex Doricae dialecti ignoratione facile corrumpi potuit, *ἄριστον* ex *Ἀριστόξενος* paullo post sequente proculdubio irrepsit. *κατὰ τὸν ἄριστον* legebat L. Hotchkis, *καὶ τὸν ἀναπαίστων* Bentleius, *κατά γε τὸν ἄριστον* Hermannus. In v. sequenti *πρᾶτος* suppeditant pro *πρῶτος* C. M. *ὡριστόξενος* Mss. ut credo, omnes. Locutio *ἀρχαῖον τρόπον* occurrit in Fragmento Eupolidis apud Suidam v. *βαστάσας*, sic forsan constituendo: *Ἄγε δὴ πότερα βούλεσθε τὴν ΝΥΝ διάθεσιν ᾠδῆς ἀκούειν, ἢ τὸν ΑΡΧΑΙΟΝ ΤΡΟΠΟΝ; Ἀμφότερ' ἐρεῖς· ἐγὼ δ' ἀκούσας τῶν τρόπων (vel τοῖν τρόποιν), ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἱρήσομαι.* —

o) *ἀλαζονίαν*. Sic Hermannus. Edd. et Mss. *ἀλαζονείαν*. Quis non statim in memoriam revocat Aristot. Ethic.

παραλήγοντα, εἰσὶν οἱ Λακωνικοὶ καλοῦσι, προφερόμενοι G. 46
παραδείγματα, P. 26

ἄγετ' ὦ Σπάρτας ἔνοπλοι κοῦροι ποτὶ τὰν [p] Ἄρεως κίνασιν.

Ὅτι μέντοι καὶ ἐν τῷ Ἀριστοφανείῳ [q] καλουμένῳ ἀδιαφόρως εὑρίσκεται ὁ παραλήγων ἀνάπαιστος, ἢ σπονδεῖος, δηλώσει Κρατῖνος· εἰς γὰρ τοὺς Ὀδυσσέας εἰσβάλλων, τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρήσατο·

[r] τίνες αὖ πόντον κατέχουσ' ἄλαι; εἶφος οὐράνιον τόδ' ἐρῶμαι.

ἐποίησε δέ τινα στίχον καὶ ἀπονδείῳ τῷ παραλήγοντι κεχρημένον·

ὡς ἂν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἡ ναῦς ἡμῶν πειθαρχῇ.

[s] Περὶ μὲν οὖν τοῦ τετραμέτρου ταῦτα. Τῷ δὲ τριμέτρῳ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ὅλον ποιημάτιον ἔγραψεν, ὡς τὸ·

ἱστία ἁγνὰ ἀπ' ἀξείνων [t] μέσα τοίχων.

Τὸ δὲ δίμετρον καταληκτικὸν, καλεῖται μὲν παροιμιακὸν, διὰ τὸ παροιμίας τινὰς ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι· [u] οἷον·

πότε δ' Ἄρτεμις οὐκ ἐχόρευσε.
καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοισιν.

ἀλλὰ παροιμίαι εἰσὶ καὶ ἐπικαὶ καὶ ἰαμβικαὶ, καὶ οὐ τούτου τοῦ μέτρου [x] μόνου, ὥστε οὐκ εἰκότως [y] αὐτὸ μόνον

---

21. Οὐκ εἰκότως παροιμιακὸν] Οὐ καλῶς λέγει τοῦτο ὁ Ἡφαιστίων, οὐδὲν γὰρ πρᾶγμα, παροιμιακὸν αὐτὸ καλεῖσθαι, εἴ τινες γρά-

IV, 721 οἱ μὲν οὖν δόξης χάριν ΑΛΑΖΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ, τὰ τοιαῦτα προσποιοῦνται, ἐφ' οἷς ἔπαινος ἢ εὐδαιμονισμός· οἱ δὲ κέρδους, ὧν ἀπόλαυσίς ἐστι τοῖς πέλας, καὶ ἃ διαλαθεῖν ἐστι μὴ ὄντα, οἷον ἰατρὸν, ἢ ΜΑΝΤΙΝ σόφον.

p) Ἄρεος κίνησιν D.

q) καλουμένῳ om. N.

r) τίνες οὖν Fl.

s) τῷ δὲ τριμέτρῳ — ὡς τὸ om. Fl. περὶ — ταῦτα om. Turn. Ambo habent M. C.

t) Sic ed. Turn. μέσα τοι-χων Fl. B. ἑστία - μέσα τοίχων M. C. locum corruptum putant Micyllus et Hotchkis.

u) οἷον ex D. Καὶ κόρκορος. Vide Schol. Nicandri p. 41. ed. Colon. Schol. Aristoph. Vespp. 239.

x) μόνου Fl. Mss. μόνον Turn.

y) παροιμιακὸν τοῦτο μόνον Turn. De loco Cratini vide Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. p. 197. [Runkel. in Cr. Fr. p. 42. et Lucas in Diss. de Crat. et Eupol. p. 68.]

Θ.47 παροιμιακὸν καλοῦσι. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὀδυσσεῦσ ε χεῖ αὐτῷ ἐχρήσατο·

σιγάν. νῦν ἅπας ἔχε σιγᾶν·
καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσει·
ἡμῖν δ᾽ Ἰθάκη πατρίς ἐστι,
πλέομεν δ᾽ ἅμ᾽ Ὀδυσσεῖ θείῳ.

P.27 πρῶτος δ᾽ Ἀρχίλοχος ἐχρήσατο τῷ ᶻ μεγέθει τούτῳ, ἐν τοῖς τετραμέτροις προτάξας αὐτὸ τοῦ ἰθυφαλλικοῦ. Τὸ γάρ·

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε [illegible]

ἐφθημιμερές ἐστιν ἀναπαιστικόν. Ἐχρήσατο δὲ τῷ πρώτῳ ποδὶ καὶ ἰάμβῳ,ᵃ ὡς καὶ ἐκ τοῦ παραδείγματός ἐστι δῆλον· καὶ σπονδείῳ,

Δήμητρί τε χεῖρας ἀνέξων.

ψαντες παροιμίας, κατεχρήσαντο τῷ μέτρῳ, καὶ ἰαμβικῶν καὶ ἐπικῶν οὐσῶν παροιμιῶν. Ὡς γὰρ τὸ Ἀριστοφάνειον μέτρον, καίπερ Ἀριστοφάνους μὴ εὑρηκότος, ὅμως τῷ καταχρήσασθαι τοῦτον αὐτῷ, ὠνομάσθαι οὕτω τὸ μέτρον παρέσχετο· ὡσαύτως κἀνταῦθα· ὥστε μάτην Ἡφαιστίων ἐμέμψατο.

12. Καὶ ἰάμβῳ] καλῶς πάνυ ὁ Λογγῖνος ἐποίησε τὴν αἰτίαν, δι᾽ ἣν δέχεται τὸ μέτρον τοῦτο ἴαμβον· καί φησιν, ὅτι ἐν τῷ δακτυλικῷ μέτρῳ μετὰ τὸν πρῶτον τροχαῖον ἴαμβος εὑρίσκεται, καὶ οἱ ἄλλοι (ἀνάπαιστοι·) οἷον,

τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. — τροχαῖος καὶ λοιπὸς ἴαμβος καὶ ἀνάπαιστοι·

z) Pro μεγέθει coniecerat Marklandus legendum μέτρῳ· Sed recte se habet textus. Infra in Cap. de Ion. a min. τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν, τὸ μὲν ἐπισημότατόν ἐστι τὸ τετράμετρον κ. τ. λ. „Fl. μεγέθη. Saepe ita ει et η et οι et υ miscentur in Fl. ut in omnib. libris. Pro χαρίλαε habet χαρίλας,“ D'ORV., Lectio ed. Flor. videtur merus typorum error; quam tamen, modo metri lex pateretur, admittendam esse putet forfasse aliquis propter Athenaeum. X. p. 415. E. Ἀρχίλοχος δὲ ἐν τετραμέτροις Χαρίλαν εἰς τὰ ὅμοια διαβέβληκεν, ὡς οἱ κωμῳδιοποιοὶ Κλεώνυμον καὶ Πείσανδρον. Ex Athenaei Epitoma Eustathius ad Od. I. p. 1630, 8. = 356, 46. τὶς χαρίλας κατὰ Ἀρχίλοχον. Adde Aelianum V. H. I. 27. [et Liebel. in Reliq. p. 132 sq.]

a) ὡς καὶ ἐκ τ. Sic C. ὡς ἔκ τε π. Fl. B. D. H. ὡς καὶ ἐπὶ τ. π. Turn.

ἀναπαίστῳ δὲ τῷ πρώτῳ ἀλλὰ δύο [b] μόνον στίχων κεχρῆσθαι G.48 δοκεῖ·

ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων·

καὶ πάλιν,

φιλέειν στυγέειν τ' ἐπ' ἔρωτα.

ταῦτα δὲ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν ἴαμβον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα.

β. [c] Τῷ δὲ ἀναπαιστικῷ ὑποστέλλοιτο ἂν καὶ τὸ ΠΡΟΚΕΛΕΥΣΜΑΤΙΚΟΝ ὑπ' ἐνίων καλούμενον, οἷον τὸ τετράμετρον τοῦτο Ἀριστοφάνειον,

τίς ἄρα βαθύκομα τάδ' [d] ἐπέσυτο βροτῶν,

γίνεται [e] γὰρ, ἑκάστου τῶν πρώτων τριῶν ποδῶν ἀναπαίστων λελυμένου εἰς τὸν προκελευσματικὸν, [f] δίμετρον ἀκατάληκτον ἀναπαιστικόν. Τινὲς δὲ αὐτὸ κατὰ πόδα G.4 διαιροῦντες πυρριχαϊκὸν καλοῦσι· τοῖς δὲ χαριεστέροις δοκεῖ ἀναπαιστικὸν εἶναι, ἀντὶ ἑκάστου ἀναπαίστου προ-

6. Ἴαμβον ἔχει] Τοῦτό φησιν, ὅτι τὸ ΕΡΕΩ καὶ τὸ ΦΙΛΕΕΙΝ ἴαμβοι γίνονται κατὰ συνίζησιν τῶν δύο ἓν γινομένων, ΕΡΩ, ΦΙΛΕΙΝ. Καὶ ἔστιν, ὡς ἔοικε, ἰωνικὴ διαίρεσις, ἐπεὶ διά τινα αἰτίαν ἐπὶ μόνων τούτων καθαρῶς ἐχρήσατο τῷ παραδείγματι τοῦ ἀναπαίστου ἐν ἀρχῇ.

8. Ὑποστέλλοιτο ἄν] Ἀντὶ τοῦ ὑποπίπτοι, καθότι τῆς ἀναπαίστου διαλυθείσης μακρᾶς ὁ προκελευσματικὸς γίνεται.

13. Εἰς τὸν προκελευσματικὸν]. Ἐκ γὰρ τῶν πρώτων δύο προκελευσματικῶν γίνεται μία συζυγία ἀναπαιστικὴ, καὶ ἐκ τοῦ ἑξῆς προκελευσματικοῦ, καὶ τοῦ τελείου ποδὸς, ὄντος ἀναπαίστου, ἡ δευτέρα συζυγία· ὥστε γίνεσθαι τὸ δίμετρον ἀκατάληκτον κατὰ διποδίαν μετρούμενον, τοῦτ' ἔστιν ἔχον τελείους τέσσαρας ἀναπαίστους. Εἰκότως δὲ ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς λήγοντα ἔταξεν ἀνάπαιστον, ὅτι δάκτυλος ἂν ἴσως ἦν ὁ διαιρεθεὶς, ἢ ἄλλος ἰσόχρονος, οὐχὶ ὁ ἀνάπαιστος.

b) Sic C. δύο μόνων Turn. μόνων δύο Fl. mox πάλιν deest Fl. et aliis. De hisce exemplis plenius agetur infra infra in capite De Asynartetis.

c) δὲ et mox ἂν desunt Fl. B. H.

d) ἐπέσσυτο Fl. et Mss.

e) δὲ Fl. B. et mox λελυμένων.

f) δίμετρον. Sic C. M. τετράμετρον Fl. Turn. et alii. Marius Victorinus p. 2546. *Nam ex Dimetro Anapaestico Trimeter (lege Tetrameter) Proceleusmaticus figurabitur*

κελευσματικοῦ παραλαμβανομένου ἐπὶ τῶν ἄλλων χωρῶν· ἐπὶ δὲ τῆς τελευταίας φυλαττομένου αὐτοῦ καθαροῦ, καὶ μὴ λελυμένου.

γ. Ὥσπερ δὲ ἐν τῷ δακτυλικῷ ἦν τι ΛΟΓΑΟΙΔΙΚΟΝ, οὕτω κἀν τοῖς ἀναπαιστικοῖς, τὸ εἰς βακχεῖον περαιούμενον· οὗ ἐστιν ἐπισημότατον, τὸ μετὰ τέσσαρας πόδας αὐτὸν [g] ἔχον τὸν βακχεῖον, ὧν ὁ πρῶτος γίνεται καὶ σπονδεῖος καὶ ἴαμβος. Καλεῖται μὲν οὖν Ἀρχεβούλειον, ἀπὸ Ἀρχεβούλου τοῦ Θηβαίου ποιητοῦ χρησαμένου αὐτῷ κατακόρως· γέγραπται δὲ καὶ Καλλιμάχῳ [Fr. Bentl. CXLVI. ed. Ern. p. 500.]

Ἀγέτω θεός, οὐ γὰρ ἔχω δίχα [h] τῶδ' ἀείδειν

τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ ἀναπαίστου· ἀπὸ δὲ σπονδείου,

Νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἤδη.

ἀπὸ δὲ ἰάμβου,

Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

τοὺς δὲ μετὰ τὸν πρῶτον [i] πόδα τρεῖς, οἱ μὲν ἐν συνεχείᾳ γράψαντες τὸ μέτρον, πάντως ἀναπαίστους ἐφύλαξαν, Ἀλκμὰν δέ που καὶ σπονδείους [k] παραλαμβάνει.

---

f) Ἔχον τὸν βακχεῖον] Εὑρήσεται οὖν πρὸς τῷ τέλει ἴαμβος καὶ μία συλλαβή, ἵνα ᾖ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· ἐπεὶ καὶ χαίρει τῷ ἰάμβῳ ὁ ἀνάπαιστος, ὡς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένῳ· ὥσπερ ὁ δάκτυλος τῷ τροχαίῳ διὰ τὴν μακράν.

versus, longa eius in breves soluta, et syzygia in simplices pedes divisa.

g) ἔχοντα C.

h) τῶδ'. Ita Bentleius [probante Ern., dissentiente Pauwio in Not. p. 119.] ad Callimachum pro librorum lectione servata a Turn. τῶν δ'. Mox ἀείδεν mavult Ernestus. Paullo post hiatus vitandi causa, φιλώτερ' ἄπαρτι γὰρ οἱ reponendum suadet Ernestus, remittens ad Schol. Aristoph. Plut. 388.

i) πόδας. F. H.

[k) Cf. Welcker. Fragm. Alcm. Lyr. p. 12. 2.]

ΠΕΡΙ ΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΥ.

ΤΟ χοριαμβικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συν- G. 50
τίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς ἰαμβικάς· ὡς ἐπίπαν P. 29
δὲ, ὅτε καταληκτικόν ἐστιν, εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα περαιοῦται, τοῦτ᾽ ἔστιν, εἰς ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον διὰ τὴν ἀδιάφορον. Παραλαμβάνεται μὲν γὰρ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν, τὸν δάκτυλον, ἢ κρητικὸν, οἷον, διμέτρου μὲν, τὸ,

Ἱστοπόνοι μείρακες,

---

1. Τὸ χοριαμβικὸν] δέχεται τὸν χορίαμβον καὶ τὰς ἰαμβικὰς συζυγίας· ὅτε δὲ καταληκτικόν ἐστιν, ἔχει τὸν τελευταῖον βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν, ἢ δάκτυλον, ἢ κρητικὸν, τὸν καὶ ἀμφίμακρον, συνεχέστερον. Γίνεται δὲ καὶ διαλυομένης τῆς πρώτης μακρᾶς εἰς δύο βραχείας πεντασύλλαβος [ἐκ χορείου καὶ ἰάμβου· ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη. Μὴ διαλελυμένης γὰρ τῆς πρώτης μακρᾶς, ἔδει μᾶλλον τροχαϊκὸν καλεῖσθαι. Ἐπεὶ δὲ διαλύεται ἡ πρώτη μακρὰ, χοριαμβικὸν καλεῖται. Ὁ γὰρ χορίαμβος ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου σύγκειται, ἔχων μακρὰς καὶ δύο βραχείας καὶ μακράς.]

2. Ἐπίμικτον] Ἐπίμικτα καλεῖ τὰ ἔχοντα ἐπιμίκτους συζυγίας· ἐπίμικτα δὲ καθὸ καθ᾽ ἑαυτὸν μόνος ὁ χορίαμβος, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι τετρασύλλαβοι, ἢ δύο [illegible] καθ᾽ αὑτὸν μικτὸς, ἀλλὰ προσλαβὼν ἑτέρους [Ἴσως

7. Ἱστοπόνοι] Τὸ ἹΣΤΟΠΟΝΟΙ ΜΕΙΡΑΚΕΣ, χοριαμβικὸν δί-

l) καὶ addunt Fl. Bas. Ht.

m) Μείρακες] Hoc exemplum subiungens Piersoni notae ad Moerin. p. 262. inversis Cratini citandis metrum iugulavit Vir doctissimus. Repone, quemadmodum apud Suidam legitur; Ποδαποὺς ὑμᾶς εἶναι φάσκωμεν, ὦ μείρακες, εἴη ἂν ἁμαρτεῖν. Suidae locum tangit Hemsterhusius ad Luciani T. I. p. 260. ubi αὐτοῖς omnino retinendum esse statim patebit inspicienti Nostrum paullo supra p. 18. 6.

n) Ita em. Tyrwhittus, qui et sequentia uncinis inclusit. πενταδάκτυλος edd.

G. 51 τρίμετρον δὲ, ° οἷον,

οὐδὲ λεόντων σθένος, οὐδὲ τροφαί·

τετράμετρον δὲ,

αἳ p Κυθερείας ἐκπνεῖτ' ὄργια λευκωλένου.

ἀλλὰ τῷ ταῦτα συνεχέστερα εἶναι, ἀπρεπέστερά ἐστι. Τὰ δὲ εἰς τὸν ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον, δίμετρα μέν, τὰ ἐξ q Αἰολοσίκωνος Ἀριστοφάνους, [Fr. XIII. ed. Dind.]

οὐκ ἐτὸς, ὦ γυναῖκες,

P. 30 πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς

[illegible]

μετρόν ἐστι· μετρεῖται δὲ κατὰ διποδίαν καὶ τοῦτο, δηλαδὴ τὸ [illegible]. Μόνον γὰρ τὸ [illegible] [illegible] κατὰ [illegible]. Ἐπεὶ οὖν οἱ τετρασύλλαβοι πόδες οὐκ εἰσὶν ἁπλοῖ, ἀλλὰ διπλοῖ, ὥσπερ καὶ ὁ χορίαμβος· διπλοῦς γάρ ἐστιν ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου· οὐ δύνανται κατὰ [illegible] μετρεῖσθαι [illegible], καὶ τούτου [illegible], φαίημεν ἂν εἶναι τὸ παρὸν χοριαμβικὸν [illegible] ΙΣΤΟΠΟΝΟΙ ΜΕΙΡΑΚΕΣ, δίμετρον καταληκτικόν, ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου, καὶ αὖθις τρο[illegible] συλλαβῆς περιττῆς. Οὕτω μὲν οὖν ὅταν ὡς ἁπλοῦς αὐτοὺς θεωρῶμεν, ἐπεὶ [illegible]

ΙΣΤΟΠΟΝΟΙ ΜΕΙΡΑΚΕΣ, ἐστι χορίαμβος ὁ πρῶτος πούς· ὁ δὲ τελευταῖος [illegible] [illegible] τελευταία [illegible] ὅτε μακρά ἐστιν, [illegible] βραχεῖα [illegible], εἰς τὴν χοριαμβικὴν κατακλεῖδα. [Δεύτερον] [illegible] τὴν τελευταίαν μακράν, ὁ χορίαμβος [illegible] τὸ ΜΕΙΡΑΚΕΣ.

2. Οὐδὲ λεόντων] Τὸ ΟΥΔΕ ΛΕΟΝΤΩΝ ΣΘΕΝΟΣ ΟΥΔΕ ΤΡΟΦΑΙ [illegible]

4. Λευκωλένου] Ὁμοίως καὶ τὸ ΩΛΕΝΟΥ [illegible] δακτύλου. Εἰς γὰρ δάκτυλον γίνεται ἡ κατακλεὶς, τῶν πρώτων χοριάμβων ὄντων.

8. Γυναῖκες] Πρῶτος, χορίαμβος [illegible] ἴαμβος [illegible] ἀμφίβραχυς.

o) οἷον om. Fl. H. mox nonnulli habent τρίμετρα, et [illegible]

p) Κυθερῆας C. et [illegible]

q) Αἰολοσίκωνος. De titulo huius fabulae vide Casaubonum ad Athenaeum III. 15, IX, 6. [Cf. Dindorf. Fragment. Aristoph. p. 120. Ranke de Vita Aristophanis p. CCCLX. Ceterum pro οὐκ ἐτὸς edd. Turn. P. [illegible], quod P. in Not. recte correxit.]

[illegible]

r) Verba uncinis inclusa Pauwii monitu inserta sunt.

s) [illegible] παρὰ Pauwius.

t) [Al. χορίαμβος ἐστιν οἷον. Sic in Addend.]

u) [illegible] ἴαμβος cum Pauwio.

φλῶσιν ἑκάστοτ' ἄνδρες·
δεινὰ γὰρ ἔργα θρῶσαι
λαμβανόμεσθ' ἐπ' αὐτῶν.

τρίμετρα δὲ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος, [Fr. XXII. ed. Fisch.] G. 52

δακρυόεσσάν τ' ×ἐφίλησεν αἰχμάν·

τετράμετρα δὲ, ἃ καὶ συνεχέστερά ἐστιν, y οἷα ταυτὶ τὰ Σαπφοῦς [Fr. XII. ed. Neue.]·

z δεῦτε νῦν ἁβραὶ Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου ἄσματος ἐκ τριβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινὴν λύσιν τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς, [Fr. XXIII. ed. Fisch.]

a ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.

πολὺ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ καταληξίδι τὴν δευτέραν συζυγίαν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷόν ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι, [Fr. XXIV. ed. Fisch.],

---

4. Τρίμετρα δὲ] Τὰ τρίμετρα δύο ἔχουσι χοριάμβους, καὶ ἕνα ἴαμβον ἐπὶ συλλαβῇ· τὰ δὲ τετράμετρα, τρεῖς χοριάμβους καὶ ἕνα ἴαμβον, καὶ συλλαβήν. τρίμετρον χοριαμβικόν,
Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν.
τετράμετρον,
Δεῦτε νῦν ἁβραὶ Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

13. Ἀναπέτομαι] Ἡ γὰρ δὲ τοῦ τριβράχεος καὶ τοῦ ἰάμβου συζυγία, λύσις ἐστὶν ἰαμβικῆς τε συζυγίας καὶ χοριαμβικῆς· ἰαμβικῆς μὲν, τοῦ πρώτου ποδὸς κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν, λέγω τὴν μακρὰν, διαλυομένου εἰς δύο βραχείας· χοριαμβικῆς δὲ τῆς πρώτης μακρᾶς, διαλυομένης εἰς δύο βραχείας, καὶ τῆς ἑξῆς οὔσης βραχείας. Γίνεται οὖν τῆς ΑΝΑΠΕΤΟΜΑΙ λέξεως τὸ ΤΟΜΑΙ τρίβραχυς, τῆς ΜΑΙ συλλαβῆς τοῦ ἰαμβικοῦ, διαλυομένης εἰς δύο βραχείας. Καὶ πάλιν ἐκ τοῦ ΔΗ ΠΡΟΣ ΟΛΥΜ χοριάμβου, διαλύεται ἡ ΔΗ μακρὰ, καὶ γίνεται ἕτερος τρίβραχυς, καὶ μένει τὸ ΟΛΥΜ ἰαμβικόν.

x) ἐφίλησαν. N.

y) οἷον Fl. H.

z) δεῦτε νῦν C. δεῦτε νῦν alii. [Turn. P. quibus accedit Neuius p. 70.] Si legeris, inquit Bentleius, δεῦτε νῦν ἁ similis erit Horatiano, *Te Deos oro, Sybarin cur properes amando:*

a) Hoc fragmentum uno versiculo auctius legitur apud Scholiasten Aristoph. *Avv.* 1372. διὰ τὸν ἔρωτ' οὐ γὰρ ἐμοὶ πᾶις ἐθέλει συνηβᾶν. Ubi corrigendum esse οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν, me docuit eruditissimus Porsonus.

ἐκ ποταμοῦ [b] παρέρχομαι πάντα φέρουσα λαμπρά.

παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν [c] Ἀμφιαράῳ [Fr. XXIV. ed. Dind.],

G.53 *οἶδα μὲν [d] ἀρχαῖόν τι δρῶν, κοὐχὶ λέληθ' ἐμαυτόν·*

P.31 καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τὸν [e] Βράγχον συνέθηκε, [Fr. Bentl. XXXVI. ed. Ern. p. 427.],

δαίμονες εὐυμνότατοι Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχαι.

[f] Φίλικος δὲ ὁ Κερκυραῖος, εἷς ὢν τῆς [g] Πλειάδος,

---

9. *Εἷς ὢν τῆς Πλειάδος*] Ἑπτὰ γὰρ λέγονται εἶναι τραγῳδοί· διὸ καὶ Πλειὰς ὠνομάσθησαν· ὧν εἷς ἐστιν οὗτος ὁ Φίλικος. Καὶ Πτο-

b) *παρέρχομαι* C. M., quae non varia est lectio, sed merus scribae festinantis error, et ρ pro μ exarantis.

c) *Ἀμφιάρεω*. Sic Fl. B. H. *Ἀμφάρω* C. *Ἀμφιαράῳ* Turn. De hac Aristophanis fabula vide Hemsterhusium ad Plut. p. 233. [et Dindorf. in Fr. Aristoph.]

d) *ἀρχαῖόν τι δρῶν*. Sic Fl. cum Mss. *ἀρχαῖόν τ' ἰδὼν* Turnebus, typorum forsan errore, nam in corrigendis recte emendatur. Hoc tamen, utcunque sit, pravam Turnebiani textus lectionem in Aristophaneorum fragmentorum collectione adoptat Brunckius.

e) *Βράγχον*. Sic Fl. et Mss. [quod quoque legi vult D'Orvill. in Vanno crit. p. 444.] *Βάγχον* Turn. Lege Bentleium ad Callimachi fragmenta [p. 427. ed. Ern.] Strabo IX, p. 421. C. ed. Paris. *Τοῦ δὲ Μαχαίρεως ἀπόγονόν φασι ΒΡΑΓΧΟΝ τὸν προστατήσαντα τοῦ ἐν ΔΙΔΥΜΟΙΣ ἱεροῦ*. Vide etiam XIV. p. 634. C. D.

f) Naekius in commentatis Schedis criticis p. 18. vult *Φίλικος*, non *Φιλίσκος*. Aug. Meineke in Quaestionum scenicarum spec. III. p. 58. illum appellat *Philiscum*. Ante eum Santen. ad Terentianum Maurum T. II. p. 325. haec „Adscribo enim Doctis nescio quibus apud Salmasium ad Simmiae Alas p. 185. et Toupio, qui verum huius Poetae nomen *Philiscum* fuisse notat ad haec Suidae: *Φιλίσκος Κερκυραῖος, Φιλώτου υἱός, Τραγικός, καὶ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου ἐπὶ* (Cod. L. *ὑπὸ*) *τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου γεγονώς· καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ* (addit ex Reg. Cod.) *Φιλίσκιον* (Codex. *Φιλισκεῖον*) *μέτρον προσηγορεύθη, ἐπείπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο* etc.]

g) De Tragicorum Pleiade vide Fabricium Bibl. Gr. II. XIX. p. 688. [et Nackii perdoctam disputationem de sin-

h ἑξαμέτρῳ συνέθηκεν ὅλον ποίημα·

τῇ χθονίῃ μυστικῇ Δήμητρί τε καὶ ¹ Περσεφόνῃ καὶ Κλυμένῳ τὰ δῶρα.

τοῦτο δὲ καὶ ἀλαζονεύεται εὑρηκέναι ᵏ Φίλικος λέγων,

λεμαίου δὲ γεγόνασιν οὗτοι, ἄριστοι τραγικοί· εἰσὶ δὲ οὗτοι, Ὅμηρος νεώτερος, Σωσίθεος, Λυκόφρων, Ἀλέξανδρος, Φίλικος, Διονυσιάδης, Αἰαντιάδης.

gulis Pleiadi Tragicorum vulgo adscriptis poetis in eiusdem Schedis criticis, Halis Saxonum, 1812, 4. 32 pp. Nonnulla quoque proponit Aloys. Capelmannus in principio diss. suae, inscriptae: Alexandri Aetoli fragmenta collecta et illustrata. Bonnae, 1829. 8.] Pro *Κερκυραῖος* N. habet *πορφυραῖος*.

h) *ἑξαμετρον* Fl. et ali.

i) *Φερσεφόνῃ* Turn. C. [et Pauw.] *κεκλημένω* N. pro *καὶ Κλυμένῳ*.

k) *Φιλισκος* D. [Sic quoque Fl. et D'Orvill. in Vanno crit. p. 444.] Salmasius ad [Simmiae Rh.] Alas p. 244. [p. 185 sq. ed. Paris 1619.] *Perperam apud Atilium Fortunatianum in Arte* p. 2678. *Phalaecium metrum* pro *Philicum*, scriptum est. Sed et Phalaecus apud eundem male pro Philicus legitur, ubi dicit Phalaecum conscripsisse hymnos Cereri et Liberae, tali genere metri. Philicus enim non Phalaecus hoc metro carmen in honorem Cereris et Liberae composuerat, cuius initium *τῇ χθονίῃ μυστικῇ Δήμητρι* etc. quem versum sic ibidem latine reddidit, aut imitatus est Fortunatianus. *Frugiferae sacra Deae, quae colitis mystica, iunctaeque Iovi nefasto. Frugifera Dea* est *Δημήτηρ· Iupiter nefastus*, ὁ *κλύμενος*, hoc est, Pluto. *Iuncta Iovi nefasto*, Proserpina." [Quae Naeke in Schedis crit. p. 18 sq. de hac re disputat, cum illa commentatio certo in perpaucorum manibus sit, huc adscribimus. Sunt autem." Noster *(Poeta)* omnino *Φίλικος* appellandus est, non *Φιλίσκος*. *Φίλικον* dictum vidimus supra ab Hephaestione eiusq. Scholiasta, ad quem Pauw. p. 123. „*Φίλικος*) Ita legendum: — in aliis Membranis etiam male hic *Φιλίσκος*." Alter perperam *Φιλίσκος*. Pauwio praeiverant duo viri, Salmasius ad Simmiae Rh. Alas p. 185. 6. (Paris. 1619.)" — hexametra sunt, quae Philica Marius Sacerdos appellat in libro de metris, a Philico Corcyraeo poëta *τῆς πλειάδες*, qui sub Ptolemaeo Philadelpho vixit, — Hunc Philicum docti viri, Philiscus ut vocetur, contendunt: et quibuscunque locis apud auctores *Φίλικον* sceiptum repe-

kk καινογραφοῦς, συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοί, δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

G.54 ψεύδεται δέ· πρὸ γὰρ αὐτοῦ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ἐχρήσατο, ἔν γε τῷ Πελέκει.

---

4. Ἐν τῷ Πελέκει] Σύγγραμμα ὁ Πέλεκυς. Ἐπεὶ κατὰ μίμησιν πελέκυος συντέθειται· μακρὰν γὰρ ἑκατέρωθεν τέθεικεν· ἔστι δὲ καὶ Σφαῖρα, καὶ Θρόνος, σύγγραμμα καλούμενον.

riunt in Φιλίσκον mutant, quod miror: cum ipse Φιλίκον sibi nomen esse illo versu, quem supra ex Hephaestione attulimus, testatus sit; ubi si Φιλίσκον legerimus, non stabit versus. Fuere quidem et Φιλίσκοι in terra Graecia, sed hic Φίλικος vocabatur.“ Versus hic est: καινογραφῆς συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοί, δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς. In eandem sententiam sed paullo copiosuis disputat Vossius l. l. de P. Gr. p. 218. qui apud Marium Plotium in Arte de Metris Col. 265. P. quod carmen Philicum vocatur, Philicium corrigi iubet. Marius nunc ad manum non est, sed profecto a Φίλικος non potest carmen Philicum dici, ac miror non idem Salmasium vidisse, iusi apud hunc error calami vel typorum est. Philicium, Φιλίκιον, quod Suidas et Eudocia Φιλίσκιον in errorem delati vel aliorum auctoritate vel quod Φίλικος minus usitatum esset nomen quam illud. Post alios testes etiam Tzetzes commemorari potest quem vidimus [Περὶ γένους — Λυκόφρονος] Φίλικον appellare. Quam igitur Salmasio et Vossio praeeuntibus assumserant lectionem Pauw. et Kuster. ad Sidam, eam rursus auctor exstitit ut commutaremus cum altera, Toup. Em. in S. P. III. p. 546. z. Lps. „Nimirum syllaba secunda τοῦ Φιλίσκος, quod viros doctissimos fugit, nunc longa, nunc brevis est.“ Sane hoc et me fugiebat, infoetum. Delirat ubi semel in hanc quaestionem de correptione ante consonantes incidit Toup. Cuius nunc in memoriam mihi recurrit disquisitio de „Liquidarum natura parum hactenus perspecta“ ut in Indice ad Addenda in Theocr. p. 402. Illis abusus fuerat pluribus optimorum scriptorum partim dudum ab ipso demum corruptis locis, ut demonstraret — horresco referens —, ante μφ, λμ, μπ, ντ, ργ, posse corripi, etc.“ Adde quoque Santen. ad Terentianum Maur. T. II. p. 325 sq.]

kk) καινογραφοῦς Mss. et mox ὑμᾶς. Καινογραφῆς — ὑμᾶς Turn. [Censor Edin. damnat formas καινογραφοῦς et καινογραφῆς tanquam so-

Ἀνδροθέᾳ δῶρον [illegible] *μηδοσύνας ἦρα*
m *τίνων Ἀθάνᾳ.*

κἂν ταῖς Πτέρυξι,

n *λεύσσετε τὸν γᾶς τε* o *βαθυστέρνου ἄνακτ'* p *ἀκμονίδαν τ' ἄλλυδις ἑδράσαντα·*

πλὴν εἰ μὴ ἄρα ὁ Φίλικος, οὐχ ὡς πρῶτος εὑρηκὼς τὸ μέτρον λέγει, ἀλλ' ὡς πρῶτος τούτῳ τῷ μέτρῳ τὰ ὅλα ποιήματα γράψας.

---

loceas moneoque legendum esse καινογράφοις. Pauw.] καινογραφῆς. D'Orvill. καινογραφοῖς. Cod. [illegible]

l) [illegible] N.

m) τίων praefert Salmasius.

n) λεύσσετέ με Salm. [λεύσσετε. Fl.]

o) βαθύστερνον M. C. D. [βαρυστέρνου Fl.]

p) ἀκμονίδαν ἄλλυδις ἑδράσαντα M. C. [illegible] ἄλλυδος ἑδράσαντα Fl. et sic fere alii. ἔδρασσα Turn. Sensus est, interprete Salmasio: Vide me, qui [illegible] terram rex sum, [illegible] Caelum in alia sede constitui. Hesychius: [illegible] καὶ ὁ οὐρανὸς Ἄκμονος [illegible] Eustathius [illegible] p. 1154, 23. = 1209, 49. Ἄκμων δέ ὅτι καὶ ὁ τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἐδ[illegible] λέγεται πατὴρ διὰ τὸ ἀκάματον τῆς οὐρανίου κινήσεως [illegible] καὶ ὁ Ἄτλας [illegible] καὶ ὅτι ἀκμονίδαι οἱ οὐρανίδαι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί· ὡς δὲ Ἄκμονος ὁ οὐρανὸς, ὁ Ἀλκμὰν, φασὶν, ἱστορεῖ. Etymolog. M. p. 49, 46. Ἄκμων, σημαίνει [illegible] σίδηρον, ἐφ' ᾧ οἱ χαλκεῖς τύπτουσι, καὶ τὸν οὐρανοῦ τὸν πατέρα· οὕτω γὰρ αὐτὸν γενεαλογοῦσι. Καλλίμαχος· Τῷ [illegible] ἀκμονίδην ἔβαλεν. Plura non exscribam. [Cf. omnino de posteriori Simmiae loco, Mehlhorn. Anthol. Lyr. [illegible] 1823. edit. p. 66 [illegible] 23.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΙΚΟΥ.

G. 55 P. 32 ΤΟ ἀντισπαστικὸν τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα, [q] εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα· τὰς δὲ ἐν μέσῳ, καθαρὰς ἀντισπαστικάς· τὴν δὲ τελευταίαν, ὁπότε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν· ἐὰν δέ [r] που ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβι-
P. 33 καῖς, οὐ μόνον τὴν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα, ἀλλὰ καὶ τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπομένην. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ λύεται ὁ πρότερος ποὺς εἰς τρίβραχυν. Καὶ ἔστιν ἐπίσημα ἐν αὐτῷ τάδε· πενθημιμερὲς μὲν, τὸ καλούμενον [s] ΔΟΧΜΙΑΚΟΝ, οἷον,

---

1. Τὸ ἀντισπαστικὸν] Τὸ ἀντισπαστικὸν [illegible] τὸν πρῶτον πόδα ἀντίσπαστον, ἢ ἐπίτριτον τέταρτον, ἢ [illegible] τρίτον, ἢ διτρόχαιον· τὰς δὲ μέσας, ἀντισπαστικὰς ἰαμβικάς· τὴν δὲ τελευταίαν ὅτε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν· ὅτε δὲ καταληκτικόν, τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπομένην συζυγίαν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρῶτον πόδα εἰς τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα.

5. Ἐὰν δέ που] [illegible] φησὶν, ἐὰν ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβικαῖς ὁ ἀντίσπαστος, οὐ μόνον ἔχει τὴν πρώτην συζυγίαν τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας τοὺς δισυλλάβους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἰαμβικὴν συζυγίαν, τίθεται ὁ ἀντίσπαστος· καὶ πάλιν ὁ πρῶτος αὐτοῦ ποὺς τρέπεται εἰς τοὺς τέσσαρας τοὺς δισυλλάβους. Ἔστι γὰρ ἡ πρώτη διποδία ἀντίσπαστος, ἡ δευτέρα ἰαμβική, καὶ ἡ τρίτη πάλιν ἀντίσπαστος, καὶ τρέπεται κατὰ τὸν πρότερον πόδα· τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει. δύο γάρ ἐστι· κῶλα δὲ, ποδῶν ἁπλῶν δύο, καὶ συλλαβῆς.

q) τὰ deest Turn. Mox τετρασυλλάβου C. cum δισυλλάβου in marg.

r) ποῦ deest Fl. B. H. et forte aliis.

s) δοχμαϊκὸν edd. et Mss. nonnulli. Sed alterum praestant C. Marius Victorinus, p. 2534. Plotius p. 2657. aliique: et sic dudum emendavit

κλύων μαίετε Q. 56
[t] τὸν ἐγχώριον.

ἐφθημιμερὲς δὲ, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον, [Fr. VI. ἐν Κοριαννοῖ. coll. Runk.]

ὦ ἄνδρες, πρόσχετε τὸν νοῦν
ἐξευρήματι καινῷ,
συμπτύκτοις, ἀναπαίστοις.

δίμετρον δὲ ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Γλυκώνειον, αὐτοῦ [x] τοῦ Γλύκωνος εὑρόντος αὐτό·

---

5. Ἄνδρες] Ἐκ Κοριαννοῦς, ὡς κατὰ ... ἐφθημιμερὲς εἴρηται. ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν τριῶν, καὶ συλλαβῆς. ἔστι δὲ ὁ πρῶτος πούς, τέταρτος ἐπίτριτος, ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ἤτοι ἀντίσπαστος ἀπὸ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς.

Meibomius ad Aristid. Quint. p. 266. ex Etymolog. M. p. 285, 25. qui sic se habet: Δοχμιακὸς, εἶδος μέτρου ἀντισπαστικοῦ· ἔστι δὲ μονόμετρον ἀκατάληκτον·

Ἐγὼ δ' οὔτε σοὶ —

ἔστι δὲ Εὐριπίδου Φοινισσῶν. (357.) Πολλὰ ῥυθμῶν ὀνόματα καὶ ἄλλα· ὅμως δὴ καὶ ταῦτα, ἴαμβος, ἰαμβικός· δάκτυλος, δακτυλικός· παίων, ἐπίτριτος. οὗτοι μὲν οὖν ἄρθιοί εἰσι ῥυθμοί, ἐν ἰσότητι γὰρ κεῖνται· ἢ γὰρ μονὰς πρὸς δυάδα, ἢ δυὰς πρὸς τριάδα, ἢ τριὰς πρὸς τριάδα· ἢ τριὰς πλεονεκτεῖται μονάδος. ἐν τῷ δοχμιακῷ, τριάς ἐστι πρὸς πεντάδα, καὶ δύας ἢ πλεονεκτοῦσα. οὗτος οὖν ὁ ῥυθμὸς οὐκ ἠδύνατο καλεῖσθαι ὀρθὸς ἐκλήθη τοίνυν δοχμιακὸς, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἀνισότητος μεῖζον κατὰ τὴν εὐθεῖαν κρίνεται. καὶ τὸ μέτρον οὖν δοχμιακὸν, ὡς ἐμπιπτόντων ἐν αὐτῷ τῶν ὀκτὼ χρόνων.

t) „τὸν pro τὸ ante Pauwium jam scripserat Scaliger in Poet. 2, 19. Santen. ad Terentian. Maurum, T. II. p. 129.]

x) Pherecratis versus, (vide infra XV, 15.) e Nostro, ut videtur, citat Scholiastes Aristoph. Nub. 563. προσέχετε C. Codd. nonnulli συμπήκτοις. Fl. συμπύκτοις. C. συμπτύκτοις. Hermannus ait: „Pro ἀναπαίστοις vereor ne sit ἀντισπάστοις legendum, si quidem Pherecrates de hoc ipso metro, ut videtur loquutus est.“ Sed haec emendatio metrum prorsus corrumpit. [Paulo aliter de h. l. statuit Hermannus in Elem. Doctr. Metr. p. 603. Ceterum pro πρόσχετε, quod Turn. P. Gaisf. edd. tenent, scripsi, ut scribendum erat, πρόσσχετε, monente etiam censore Edin. Scripserat dudum Hermann. l. l.]

x) τοῦ deest Turn. C.

κάπρος ἤνιχ' ὁ μαινόλης
ὀδόντι σκυλακοκτόνῳ
Κύπριδος θάλος ὤλεσε.

δίμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον, ἢ Ἱππωνάκτειον, οἷον, [y]

καὶ κνίσσῃ τινὰ [a] θυμιήσας.

τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικόν, τὸ μόνην τὴν G. 56 πρώτην [b] ἀντισπαστικὴν ἔχον, τὰς δὲ ἑξῆς ἄλλας ἰαμβικάς, Φαλαίκειον καλεῖται οἷον,

[c] Χαῖρε, χρυσόκερω, βαβάκτα, κήλων
G. 59 Πάν, Πελασγικὸν Ἄργος [d] ἐμβατεύων.

---

6 Καὶ κνίσσῃ] Μετὰ διποδίαν, συλλαβὴ ἐπὶ τῶν ὑπερκαταλήκτων εὑρίσκεται. Εἰσὶν οὖν δύο ἀντίσπαστοι, καὶ συλλαβή.

10. Χαῖρ' ὦ] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται Φαλαίκειον. Δέχεται δὲ ἕνα ἀντίσπαστον, ἤτοι τέταρτον ἐπίτριτον, καὶ τρεῖς ἰάμβους, καὶ συλλαβήν.

[y) Incertum hoc fragmentum Welcker. vult adscribi Hipponacti et [illegible] CMH. ubi v.]

[z) Turn. et Pauw. Κορίδνους. Conf. Meineke Quaest. scen. II. p. 36.]

a) θωμήϊσας Turn.

b) ἀναπαιστικήν B. ἀνασπαστικὴν H.

c) χαῖρε. Sic editum ex Etymologo Magno p. 183, 42. Βαβάκτης, ὀρχηστής, λάλος, μανιώδης, βακχευτής· λέγεται δὲ καὶ ὁ Πάν. Κρατῖνος, Χαῖρε χρυσόκερω βαβάκτα κήλων Πάν· βαβάκτρια κηλ'. F. H. D. βαβάκτρια κήλων N. βαβάκτα κήλων C. βαβάκτα γάλλων Turn. De voce κήλων consulas Eustathium ad Il. B. p. 258. pen = 196. 15. Od. Θ 1597, 28 = 310, 2. Etymol. M. p. 510. 50. Lectioni γάλλων aliqua saltem ex parte patrocinabitur Eustathius Od. Δ p. 1494, 61 = 166, 18. τὰ μέντοι ἐναντία τοῦ ἀβακεῖν, βάβαξ, ἤτοι λάλος, μαινόμενος, ἄστατος, γάλλος κατὰ τοὺς παλαιούς· οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι (472) ὁ δ' αὐτὸς καὶ βαβάκτης ἐκ τοῦ βάζειν. Sed omnes Mss. edd. habent χαῖρ' ὦ χρυσόκερως. Misere se torquet Pauwius sequentem in modum a D'Orvillio castigatus: „ὦ non opus. Χρυσόκερω signatus vocativus non deterior." Et κήλων pro Γάλλων praestare pronunciavit iam Is. Vossius ad Catullum p. 163. qui ὀχευτὴν interpretatur, et postea explicatius Wesselingius ad Itine-

τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνην τὴν τελευταίαν ἔχον ἐμ- P. 34

rarium Antonini p. 641. interpretatus, secundum Suidam, θερμὸν εἰς τὴν συνουσίαν, Pani vasato, ut ad Calabr. VI, 480. vocas, aptum docuit. Et has lectiones esse veriores, nos [illegible] Etymologus editus affirmat: quocum codex meus eius Grammatici vetustissimus et accuratissimus consentit; sed et liber Florentinus Hephaestionis, quem laudat Vossius. Et sic laudavit quoque D. Heinsius ad Silium Italicum XIII, 329. quae omnia ille ignoravit, imo longe plura. Nam nec scivit esse Cratini fragmentum; quod Etymologus testatur: non Diphili [ex *Theseide* eius, quae ab Athenaeo p. 262. A. 451. B. memoratur, duo chiliambos affert Schol. Pind. Ol. X. 85.] ut male Heinsium laudasse animadvertit Wesselingius; et Cratini quidem Maioris, secundum Theod. Canterum in collectis Comicorum fragmentis. Imo haec non solum, sed ne cogitavit quidam inquirere, quid sit hic τὸ Πελασγικὸν Ἄργος; quod quidem notum ex Homeri Il. B. v. 681. et eius interpretibus. Unde possemus hic inqui credere Λύκαια vel similia festa non solummodo in Arcadia in Panis honorem, sed et in Thessalia celebrata; nisi minus verosimile esset Atheniensem Comicum Cratinum huc respicere. At cum Panos antrum et sacellum non procul ab Acropoli Atheniensi fuisse, doceat I. Meursius in Athenis Atticis II. c. 8 ex Pausaniae Att. c. 28. et Herod. VI. 105. et Euripidis Ione 938, et 492. ubi et [illegible] [illegible] quin Luciani locum ex *Bis Accusato* T. II, p. 219. idem Meursius adducat, ubi Pan dicitur (In fragmento Telephi Euripidei apud Dionys. Halic. T. II. p. 59. = Συνθετ. p. 256. ed. Upton. recte reposuit Musgravius ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον Πὰν ἐμβατεύεις. Euripidis versus ob oculos procul dubio habuit Castorio Athenaei X. p. 455 A. Ex Corrio.) τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλογγα οἰκεῖν μικρὸν ὑπὸ (forte ἀπὸ) τοῦ ΠΕΛΑΣΓΙΚΟΥ. Et Schol. dicat esse τόπον Ἀθηναῖς ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων. Possemus suspicari illud ipsum Templum Panos indicari non procul a loco *Pelasgico* dicto: et quem Cratinus hic ioco Comico vocat Ἄργος Πελασγικόν. Qua de re utinam doctissimus Tib. Hemsterhusius sententiam aliquando suam aperiat, ut sperare fecit Wesselingius, quem omnino consulito ad Antoninum et VV. Cl. Wassium et Dukerum ad Thucyd. II, 16." D'Orvillius.

d) ἐμβατεύων illustrat Arnaldus citans Sophoc. Oedip. Col. 679. (710) Eurip. Thes. 225. Aeschyl. Pers. 447.

βικήν, καλεῖται Ἀσκληπιάδειον, οἷον [e] τὸ Ἀλκαίου, (Ursin. p. 105.) [Blomf. no. XXXII. Matth. no. LXVII.]

> [f] ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς, ἐλεφαντίναν
> λαβὰν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων.

τὸ δὲ μέσην μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικὴν, τρεπομένην κατὰ τὸν [g] πρότερον πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα, ἑκατέρωθεν δὲ τὰς ἰαμβικὰς, ὧν ἡ πρώτη καὶ ἀπὸ σπονδείου ἄρχεται, [h] Ἀλκμαϊκὸν καλεῖται δωδεκασύλλαβον, οἷον,

G. 59

> [i] κόλπῳ σ' ἐδέξανθ' ἁγναὶ Χάριτες Κρόνῳ.

---

3. Ἦλθες] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Ἀσκληπιάδειον· ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν ἕξ, τὴν τελευταίαν μόνην ἔχον ἰαμβικὴν, τὴν ΛΕΦΑΝΤΙΝΑΝ. Πρὸς τὸ ἄνω δὲ τὸ, τὸ μὲν καταληκτικὸν, τὸ δὲ ἀκατάληκτον, ἐπήγαγε τὸ Ἀσκληπιάδειον, ἐκ δύο τροχαίων, καὶ ἀντισπάστου, καὶ δύο ἰάμβων τελείων· ἀκατάληκτον γάρ ἐστι. καὶ τὸ ἑξῆς πάλιν, τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο ἀντισπάστων καὶ ἐκ δύο ἰάμβων.

10. Κόλπῳ σ'] Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Ἀλκμαϊκὸν δωδεκασύλλαβον, ποδῶν ἁπλῶν ἕξ, τῆς μέσης μόνης ἀντισπαστικῆς οὔσης, ἑκατέρωθεν δὲ ἰαμβικῆς· τὸ σπονδεῖον ἤρξατο τοῦ ΚΟΛΠΩ. ἡ μέση δὲ ἀντισπαστικὴ καὶ αὐτὴ ἀδιάφορον ἔχουσα τὸν πρῶτον πόδα· σπονδεῖον γάρ. — Κατθνάσκει] Τὸ τετράμετρον καταληκτικόν ἐστιν, ἐκ τριῶν ἀντισπάστων, καὶ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς. ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν ἑπτὰ καὶ συλλαβῆς.

e) τὸ Ἀλκαίου desunt Fl. H. B. mox ἦλθεν Fl. H. ἦλθον B.

[f) ἦνθες et γᾶς pro ἦλθες et γῆς. Blomfield.]

g) κατὰ τὸν ἕτερον Edd. Mss. Immo contra omnes libros posui πρότερον. Pes prior secundae dipodiae potest esse quivis disyllabus. Versus enim constat ex Iambica dipodia, ante Glyconium, et in initio Glyconii pes prior Antispasticae est e quovis disyllabo. L. Hotchkis. Pro σχήματα D. habet τρήματα.

h) Ἀλκμαϊκόν. N. habet ἀλχκαϊκόν C. ἀλχαϊκόν.

i) κόλπος ἐδέξαδ' Fl. [Ob lectionis adnotatam varietatem ἀλκμαϊκόν pro ἀλκαϊκόν dubitatur an Alcmani utrum Alcaeo hoc fragmentum adnumerandum sit. Matth. p. 70. no. CXXIV. autem adscribit cum Blomf. no. XXXIII. Alcaeo Welcker. contra adnumerat Alcmanis fragmentis, ponitque no. XLII. Pauw. in textu χρόνω i. e. χρόνον legit.: ad calcem autem libri corrigit χρόνῳ i. e. tandem.]

τῶν δὲ τετραμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρόν ἐστι τὸ τοιοῦτον,

> k κατθνάσκει, Κυθέρη', ἄβρος Ἄδωνις· τί κε θεῖμεν·
> καττύπτεσθε, κόραι, καὶ l κατερείκεσθε χιτῶνας.

τὸ δὲ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον, καλεῖται Πριάπειον, οἷον,

> ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν m ἀποκλάς·
> οἴνου δ' ἐξέπιον n κάδον· νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
> ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ, κωμάζων o παιδὶ ἁβρῇ.

4. Καττύπτεσθε] Τέταρτος ἐπίτριτος, εἶς ἀντίσπαστος, εἶτα ἀντίσπαστος, καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβή· εἶτα πάλιν ἐστὶ τοῦ ΟΙΝΟΥ,

k) Posui κατθνάσκει pro καταθνάσκει ut Poetae frequenter, et ut versus hic postulat. Ita breviter scribi solet κατθνάσκει. L. Hotchkis. Sic citat Bentleius ad Horat. p. 710. Κυθέρη' habet C. Ceteri καταθνάσκει κυθέρει'. [Hermann. de Metris pag. 218: κατθνάσκει pro καταθνάσκει, quod sicut καττύπτεσθε quasi ex errore calami ortum, non probat Welcker. Mox τικεθεῖμεν uno ducto Fl. Pauw, autem „pro τι κε θεῖμεν pravo conamine proponit i. e. θέομεν, quid currimus", monuit Welcker. p. 82. Idem V. D. ib. „H. Steph. bene vertit quid faciamus? in quo respexerit Hesychii glossas Θείωμεν (l. Θείομεν) Ποιήσομεν, et Θείης· Ποιήσεις. Nam de forma Θίημι· Ποιῶ dubitare licet. Apud Atticos scriptores frequens est θεῖμεν pro θείημεν." Inter Alcaei fragmenta incerta hos binos versus retulit Matth. p. 70. cum Blomfieldo. Welcker, cum H. Stephano et Ionsio De poesi Aeolum p. 255. Alcmani tribuitur; Neuius contra (praeeunte ut videtur Hermanno in De Metris p. 218.) verisimilius Sapphoni adscribi existimat in Sapph. Fragm. p. 98.]

l) κατερείκεσθε. Sic optime Pauwius, probantibus viris doctissimis Wesselingio et Valckenaerio ad Herodotum p. 230. [V. etiam Blomf. Gloss. Aeschyl. Pers. 544.] Hic igitur Pauwium immerito castigat D'Orvillius, etsi in plerisque satis culpabilem. Peior est Bentleii emendatio καταρήγνυσθε, et a librorum lectione, κατερύκεσθε (C. κατερυσκεσθαι) exhibentium, remotior.

m) ἀπὸ κλάς Pauw. Rectius Turneb. ἀποκλάς. Santen. ad Terent. Maur. T. II. p. 360. legit ἀποκλάσιν.]

n) κάδον. Sic N. H. C. cum Athenaeo XI. p. 472. F. alii male κάδδον. L. Hotchkis.

o) ποδὶ ἁβρῇ Fl. H. B. I. potius ποδὶν (sic, voluit forte ποσὶν) ἁβρῶς. sed παιδὶ ἁβρῇ,

G. 60 πολυσχημάτιστον μὲν ἐὰν αὐτὸ ποιῶσιν· ἀλλὰ τό γε καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. Ἔστι δὲ κοινὸν καὶ τὸ τὴν δευτέραν μόνην ἀντισπαστικὴν ἔχον· [p] ᾧ μέτρῳ ἔγραψεν ᾄσματα καὶ Σαπφώ, [q] ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου, (Ursin. p. 9.) [no. XXXII. coll. Neu.]

[r] γλυκεῖα μᾶτερ, οὔ τοι δύναμαι κρέκειν [s] τὸν ἱστὸν,
πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς, [t] βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

τέταρτος ἐπίτριτος, εἷς ἀντίσπαστος, πάλιν ἀντίσπαστος, ἴαμβος καὶ συλλαβή.

6. Γλυκεῖα] Δύο ἴαμβοι, ἀντίσπαστος, τρεῖς ἴαμβοι, συλλαβὴ, καὶ τὸ ἑξῆς τοιοῦτον.

T. et Mss. alii, unde fuisse suspicor παῖδ' ἁβρῇ vel κόρῃ ἁβρῇ. L. Hotschk. ποθὶ ἁβρῷ citat Scaliger ad Catullum p. 16. et Vossius ad Catullum p. 344. [quem sequitur quoque Santen. ad Terent. Maur. T. II. p. 369. ποθὶ ἰαβρῃ D'Orvill.] Hoc fragmentum [„ex drilopotae Anacreontis poculo, ex quo corrigendus Athenaeus XI. 6. p. 472. F.“ Santen. ad Terentian. Maur. T. II. p. 369.] inter Anacreontea retulit Barnesius n. LXXX. ex Athenaeo XI, p. 472. F. XIV. 646. C. Polluce X. 70.

[p]) „ceteras puta iambicas: ᾧ μέτρῳ ἔγραψεν ᾄσματα καὶ Σαπφὼ ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου.“ Neue Sapph. fragmm. p. 14.]

q) [Hic vulgata lectio est retenta „unde Pauwius fecit ἐπὶ τῆς ς' τοῦ ἑ., male ob mentionem praegressam ᾀσμάτων.“ Neue Fragg. Sapph. p. 14.] ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου C. [„ex quo (eod.) etiam in Hephaestionis verbis ἐπὶ τοῦ ἑβδόμου pro vulgato ἐπὶ τῆς τοῦ ἑ. recipiendum esse, in expositione metrorum docuimus.“ Neue p. 56. sq.] ἐπί δε τοῦ ἑβδόμου Fl. H. B. Hae voces omnino desunt D. „Subaudiendum est ᾠδῆς. In Oda libri septimi. Ut vides, numerus Odae omittitur: et hunc adscripsit forte Hephaestio, sed male neglexerunt Hephaestionis scribae: commode profecto legi posset hic, ἐπὶ τῆς ς τοῦ ἑβδόμου, in sexta Oda libri septimi. Ita peccatum millies: nihil tamen affirmo.“ Pauw.

r) γλυκυα — κρέκην C. et mox ἑξκαιδεκασύλλαβον. Priorem versum sine auctoris nomine citat Etymologus M. p. 505. ult. „Vide Wolfium in Sapphicis p. 230. Vossium ad Catullum p. 345. Yvonem Villiomarum in Locos controversos R. Titii L. V. p. 101. ed. Commelin. Victor IX. Var. Lect. XVIII.“ D'Orvill. [„In Etymol. Gud. p. 316. 35. haec leguntur: Κερκὶς, κρέκω γὰρ προκατάρχει ῥῆμα, οἷον· Γλυκεῖα μᾶτερ, καὶ οὔτι δύναμαι

τὸ δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον· ᾧ τὸ τρίτον [u] ὅλον Σαπφοῦς γέγραπται· πολλὰ δὲ καὶ Ἀλκαίου ᾄσματα, (Ursin p. 105.) [Matth. no. LXVIII. Blomf. no. XXII.]

Νύμφαις [x] ταῖς Διὸς ἐξ αἰγιόχω φασὶ [y] τετυγμέναις.

[z] Σιμμίας δὲ καὶ τῷ ὑπερκαταλήκτῳ κέχρηται.

τὸν στυγνὸν Μελανίππου φόνον αἱ πατροφόνων [a] ἔριθοι.

ὅπερ [b] καὶ καλεῖται Σιμμιακόν· ὁ δὲ Ἀλκαῖος καὶ πενταμέτρῳ ἀκαταλήκτῳ ἐχρήσατο, (Ursin. p. 105.) [Matth. no. XXVI.] G.61

Κρονίδα βασιλῆος γένος, Αἶαν, τὸν ἄριστον [c] πεδ' Ἀχιλλέα.

---

5. *Νύμφαις*] *Ποδῶν ἁπλῶν ὀκτὼ, τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἰαμβικῆς οὔσης. τρεῖς ἀντίσπαστοι, δύο ἴαμβοι, ἀκατάληκτον γάρ.*

7. *Τὸν στυγνὸν*] *Τοῦτο ἀντισπαστικόν ἐστι, τετράμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σιμμίειον, ποδῶν ἁπλῶν ὀκτὼ, καὶ συλλαβῆς μιᾶς. Ἐπὶ γὰρ τῶν ὑπερκαταλήκτων, τίθεμαι συλλαβῇ μιᾷ. Εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ τρεῖς ἀντίσπαστοι, καὶ μία συλλαβή.*

11. *Ἀχιλλέα.*] *Ἐξ ὁλοκλήρου, τὸ ΑΧΙΛΛΕΑ, ἵνα γένηται ἀκατάληκτον· Ἐν τισὶ δὲ, τὸ τέλος κατὰ συνίζησιν τὸ ἈΧΙΛΛΕΑ ἵνα γένηται καταληκτικόν. εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ, τέσσαρες ἀντίσπαστοι, καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβὴ, εἰ καταληκτικόν· εἰ δὲ ἀκατάληκτον, δύο ἴαμβοι.*

κρέκειν τὸν ἱστόν· κρέκω κρεκὶς, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν κερκίς· παρὰ τὸ κρέκειν ὅ ἐστιν ἠχεῖν. περὶ παθῶν. Huius indicis liber crebro laudatur Herodiani nomine addito. Eadem, sed ordine turbato, habet Etym. M. p. 505. extr., in versu tamen Sapphonis καὶ recte omittit. Contracta praebet Zonaras Lex. p. 1190, is quoque οὔτι omissa vocula καὶ scribens." Neue Sapph. p. 51.]

[s) τον ἰαστόν· πύθῳ. D'Orvill.]

t) βραδινὰν idem quod ῥαδινάν. Per agilem Venerem, Spanhem. ad Callim. Lav. Pall. 72. v. Cap. VII. L. Hotchkis.

[u) Σάπφους ὅλον. D'Orvill.]

[x) ταὶς, pro accus. aeol. habens dedit Blomf., et φαισί, ut Priscian. p. 30.]

y) τετικμέναις Fl. B. τετυσμέναις H. [αἰγιόχου φασὶ τετικμέναις Fl.]

z) Σιμμίας μὲν N.

[a) ἔρυθοι. Fl.]

b) καὶ ex C. additum.

c) πεδ' Ἀχιλλέα. Ita dudum correxere viri doctissimi Casaub. ad Athen. XV, 15. [VIII. 273. Schw.] Portus ad lyricos p. 182. Bentl. ad Horatium, et fortasse alii. Mss. παιδ' Ἀχιλλέα. Turn. παιδ' Ἀχιλλέα. Vide sis Valkenaerium ad Eurip. Phoen. 1034.

kk καινογραφοῦς, συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοὶ, δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς.

G.54 ψεύδεται δέ· πρὸ γὰρ αὐτοῦ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ἐχρήσατο ἔν τε τῷ Πελέκει.

---

41 Ἐν τῷ Πελέκει] Σύγγραμμα ὁ Πέλεκυς. Ἐπεὶ κατὰ μίμησιν πελέκυος συντέθειται· μακρὰν γὰρ ἑκατέρωθεν τέθεικεν· ἔστι δὲ καὶ Σφαῖρα, καὶ Θρόνος, σύγγραμμα καλούμενον.

rinunt in Φιλίσκον mutant, quod miror: cum ipse Φίλικον sibi nomen esse illo versu, quem supra ex Hephaestione attulimus, testatus sit; ubi si Φιλίσκον legerimus, non stabit versus. Fuere quidem et Φιλίσκοι in terra Graecia, sed hic Φίλικος vocabatur." Versus hic est: καινογραφῆς συνθέσεως τῆς Φιλίκου, γραμματικοὶ, δῶρα φέρω πρὸς ὑμᾶς. In eandem sententiam sed paullo copiosuis disputat Vossius l. l. de P. Gr. p. 218, qui apud Marium Plotium in Arte de Metris Col. 265. P. quod carmen *Philicum* vocatur, *Philicium* corrigi iubet. Marius nunc ad manum non est, sed profecto a Φίλικος non potest carmen *Philicum* dici, ac miror non idem Salmasium vidisse, iusi apud hunc error calami vel typorum est. *Philicium*, Φιλίκιον, quod Suidas et Eudocia Φιλίσκιον in errorem delati vel aliorum auctoritate vel quod Φίλικος minus usitatum esset nomen quam illud. Post alios testes etiam Tzetzes commemorari potest quem vidimus [Περὶ γένους — Λυκόφρονος] Φίλικον appellare. Quam igitur Salmasio et Vossio praeeuntibus assumserant lectionem Pauw. et Kuster. ad Sidam, eam rursus auctor exstitit ut commutaremus cum altera, Toup. Em. in S. P. III. p. 546. z. Lps. „Nimirum syllaba secunda τοῦ Φιλίσκος, quod viros doctissimos fugit, nunc longa, nunc brevis est." Sane hoc et me fugiebat, infoetum. Delirat ubi semel in hanc quaestionem de correptione ante consonantes incidit Toup. Cuius nunc in memoriam mitti recurrit disquisitio de „*Liquidarum* natura parum hactenus perspecta" ut in Indice ad Addenda in Theocr. p. 402. Illis abusus fuerat pluribus optimorum scriptorum partim dudum ab ipso demum corruptis locis, ut demonstraret — horresco referens —, ante μφ, λμ, μπ, ντ, ρχ, posse corripi, etc." Adde quoque Santen. ad Terentianum Maur. T. II. p. 325 sq.]

kk) καινογραφοῦς Mss. et mox ὑμᾶς. Καινογραφῆς — ὑμᾶς Turn. [Censor Edin. damnat formas καινογραφοῦς et καινογραφῆς tanquam so-

Ἀνδροθέᾳ δῶρον ἐ... μηδοσύνας ἦρα
m τίνων Ἀθάνᾳ.

κἂν ταῖς Πτέρυξι,

n λεύσσετε τὸν γᾶς τε o βαθυστέρνου ἄνακτ' p ἀκμονίδαν τ' ἄλλυδις ἑδράσαντα·

πλὴν εἰ μὴ ἄρα ὁ Φίλικος, οὐχ ὡς πρῶτος εὑρηκὼς τὸ μέτρον λέγει, ἀλλ' ὡς πρῶτος τούτῳ τῷ μέτρῳ τὰ ὅλα ποιήματα γράψας.

---

locum monetque legendum esse καινογράφου. Pauw.] καινογραφῆς. D'Orvill. „καινογραφοῖς. Cod. καινογραφοῦς."

l) μηδοσύνας N.

m) τίων profert Salmasius.

n) λεύσσετέ μευ Salm. [λεύσσετε. Fl.]

o) βαθύστερνον. M. C. D. [βαθυστέρνου. Fl.]

p) ἀκμονίδαν ἄλλυδις ἑδράσαντα M. C. ἀκμονίδαν ἄλλυδος ἑδράσαντα Fl. et sic fere alii. ἔδρασσαν Turn. Sensus est, interprete Salmasio: Vide me, qui locum terrarum sursum, quasi Caelum, in alia sede constitui. Hesychius: Ἀκμονίδης ὁ Χάρων καὶ ὁ οὐρανός· Ἄκμονος γὰρ παῖς. Eustathius Il. Σ. p. 1154. 23. = 1209. 49. Ἄκμων δὲ ὅτι καὶ ὁ τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἐδρεθῇ λέγεται πατὴρ διὰ τὸ ἀκάματον τῆς οὐρανίου κινήσεως, ὡς ἐκ ἐτύμου καὶ ἡ ἄκμων λέγεται· καὶ ὅτι ἀκμονίδαι οἱ οὐρανίδαι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί· ὡς δὲ Ἄκμονος ὁ οὐρανός, ὁ Ἀλκμὰν φασίν, ἱστορεῖ. Etymolog. M. p. 49. 46. Ἄκμων, σημαίνει τὸν σίδηρον, ἐφ' οὗ οἱ χαλκεῖς τύπτουσι, καὶ τὸν οὐρανοῦ τὸν πατέρα· οὕτω γὰρ αὐτὸν γενεαλογοῦσι· Καλλίμαχος· Τῷ προσώπῳ ἀκμονίδην ἔβαλεν. Plura non exscribam. [Cf. omnino de posteriori Simmiae loco Mehlhorn. Anthol. Lyr. Lips. 1827. edit. p. 66 sq. et p. 123.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΙΚΟΥ.

G. 55
P. 32 ΤΟ ἀντισπαστικὸν τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα, [q] εἰς τὰ τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα· τὰς δὲ ἐν μέσῳ, καθαρὰς ἀντισπαστικάς· τὴν δὲ τελευταίαν, ὁπότε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν· ἐὰν δέ [r] που ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβι-
P. 33 καῖς, οὐ μόνον τὴν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα, ἀλλὰ καὶ τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπομένην. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ λύεται ὁ πρότερος ποὺς εἰς τρίβραχυν. Καὶ ἔστιν ἐπίσημα ἐν αὐτῷ τάδε· πενθημιμερὲς μὲν, τὸ καλούμενον [s] ΔΟΧΜΙΑΚΟΝ, οἷον,

---

1. Τὸ ἀντισπαστικὸν] Τὸ ἀντισπαστικὸν δέχεται τὸν πρῶτον πόδα ἀντίσπαστον, ἢ ἐπίτριτον τέταρτον, ἢ παίωνα τρίτον, ἢ διτρόχαιον· τὰς δὲ μέσας, ἀντισπαστικὰς ἰαμβικάς· τὴν δὲ τελευταίαν ὅτε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν· ὅτε δὲ καταληκτικὸν, τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπομένην συζυγίαν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρῶτον πόδα εἰς τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα.

5. Ἐὰν δέ που] Τοῦτό φησιν, ὅτι ἐὰν ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβικαῖς ὁ ἀντίσπαστος, οὐ μόνον ἔχει τὴν πρώτην συζυγίαν τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας τοὺς δισυλλάβους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἰαμβικὴν συζυγίαν, τίθεται ὁ ἀντίσπαστος· καὶ πάλιν ὁ πρῶτος αὐτοῦ ποὺς τρέπεται εἰς τοὺς τέσσαρας τοὺς δισυλλάβους. Ἔστι γὰρ ἡ πρώτη διποδία ἀντίσπαστος, ἡ δευτέρα ἰαμβική, καὶ ἡ τρίτη πάλιν ἀντίσπαστος, καὶ τρέπεται κατὰ τὸν πρότερον πόδα· τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει. δύο γάρ ἐστι· κῶλα δὲ, ποδῶν ἁπλῶν δύο, καὶ συλλαβῆς.

q) τὰ deest Turn. Mox τετρασυλλάβου C. cum δισυλλάβου in marg.

r) ποῦ deest Fl. B. H. et forte aliis.

s) δοχμαϊκὸν edd. et Mss. nonnulli. Sed alterum praestant C. Marius Victorinus, p. 2534. Plotius p. 2657. aliique: et sic dudum emendavit

κλύων μαίετε Q. 56
t τὸν ἐγχώριον.

ἑφθημιμερὲς δὲ, τὸ καλούμενον Φερεκράτειον, [Fr. VI. ἐν Κοριαννοῖ. voll. Runk.]

u ἄνδρες, πρόσχετε τὸν νοῦν
ἐξευρήματι καινῷ,
συμπτύκτοις ἀναπαίστοις.

δίμετρον δὲ ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον Γλυκώνειον, αὐτοῦ x τοῦ Γλύκωνος εὑρόντος αὐτό·

---

5. Ἄνδρες] Ἐκ Κοριαννοῦς, ὡς κατὰ ... ἑφθημιμερὲς εἴρηται. ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν τριῶν καὶ συλλαβῆς. ἔστι δὲ ὁ πρῶτος πούς, τέταρτος ἐπίτριτος, ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ἤτοι ἀντίσπαστος, εἶτα ἴαμβος καὶ συλλαβή.

Meibomius ad Aristid. Quint. p. 266. ex Etymolog. M. p. 285, 25. qui sic se habet: Δοχμιακὸς, ἀλλὰ μέτρον ἀντισπαστικοῦ· ἔστι δὲ μονόμετρον ἀκατάληκτον.

Ἐγὼ δ' οὔτε σοί —

ἔστι δὲ Εὐριπίδου Φοινισσῶν. (357.) Πολλὰ ῥυθμῶν ὀνόματα καὶ ἄλλα· ὅπερ δὴ καὶ ταῦτα, ἴαμβος, ἰαμβικός· δάκτυλος, δακτυλικός· παίων, ἐπίτριτος. οὗτοι μὲν οὖν ὀρθοί εἰσι ῥυθμοί, ἐν ἰσότητι γὰρ κεῖνται· ἢ γὰρ μονὰς πρὸς δυάδα, ἢ δυὰς πρὸς τριάδα, ἢ τριὰς πρὸς τριάδα· ἢ τριὰς πλεονεκτεῖται μονάδος. ἐν τῷ δοχμιακῷ τριάς ἐστι πρὸς πεντάδα, καὶ δυὰς ἡ πλεονεκτοῦσα. οὗτος οὖν ὁ ῥυθμὸς οὐκ ἠδύνατο καλεῖσθαι ὀρθὸς ἐκλήθη τοίνυν δοχμιακὸς, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἀνισότητος μεῖζον κατὰ τὴν εὐθεῖαν κρίνεται. καὶ τὸ μέτρον οὖν δοχμιακὸν, ὡς ἐμπιπτόντων ἐν αὐτῷ τῶν ὀκτὼ χρόνων.

t) „τὸν pro τὸ ante Pauvium iam scripserat Scaliger in Poet. 2, 19." Santen. ad Terentian. Maurum, T. II. p. 129.]

u) Pherecratis versus, (vide infra XV, 15.) e Nostro, ut videtur, citat Scholiastes Aristoph. Nub. 563. προσέχετε C. Codd. nonnulli συμπήκτοις. Fl. συμπύκτοις. C. συμπτίκτοις. Hermannus ait: „Pro ἀναπαίστοις vereor ne sit ἀντισπάστοις legendum, si quidem Pherecrates de hoc ipso metro, ut videtur loquutus est." Sed haec emendatio metrum prorsus corrumpit. [Paullo aliter de h. l. statuit Hermannus in Elem. Doctr. Metr. p. 603. Ceterum pro πρόσχετε, quod Turn. P. Gaisf. edd. tenent, scripsi, ut scribendum erat, πρόσσχετε, monente etiam censore Edin. Scripserat dudum Hermann. l. l.]

x) τοῦ deest Turn. C.

ἐνίοτε δὲ ἐναλλὰξ τὰς ἰωνικὰς ταῖς τροχαϊκαῖς παραλαμβάνουσιν, ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν, ἔσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες· ἀντὶ δὲ τῶν ἑξασήμων τροχαϊκῶν, ἔσθ' ὅτε τὰς ἑπτασήμους τροχαϊκάς, οἷον, (Ursin. p. 10.) [Neue coll. fragmm. Sapph. no. LV.]

u δέδυκε μὲν ἁ σελάνα καὶ πληϊάδες· μέσαι δὲ
P. 38 νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὤρα· ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

---

1. *Παραλαμβάνουσι*] Τουτέστι τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ βραχύνοντες, τὴν τοῦ τελευταίου ποδὸς βραχεῖαν μηκύνοντες, ὅ ἐστι, σπονδεῖον τὸν δεύτερον ἀπλοῦν πόδα ποιήσαντες, ὡς ἔθος τῷ τροχαίῳ.

3. *Παραλαμβάνοντες*] Ὅπου μὲν ἐξ ἰαμβικοῦ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένου, ὅπερ ἐστὶ παιωνικοῦ δευτέρου, καὶ τροχαϊκοῦ ἑπτασήμου, ἤτοι ἐπιτρίτου β, ὡς τὸ πρῶτον·

Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα.

ὅπου δὲ ὡς προείρηται, ἐξ ἰωνικῶν καθαρῶν καὶ τροχαϊκῶν. Τὸ οὖν Ἁ ΣΕΛΑΝΑ, ἑπτάσημός ἐστι τροχαϊκή. Τροχαῖος γάρ ἐστι καὶ σπονδεῖος, μακρὸν γάρ ἐστι καὶ τὸ τελευταῖον α. Ἔστιν οὖν τὸ Ἁ ΣΕΛΑΝΑ, ἐπίτριτος δεύτερος, τῆς α τελευταίας ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβανομένης.

t) *μάτοισαι* sic D. H. *μάτοισαν* Fl. B. *μάτεισαι* Turn. C. Scaliger ad Varron. p. 30. [Herman. Elem. doctr. metr. p. 444. 454. et Blomfieldus] citat *ματεῦσαι*, ubi [et Columna p. 103.] Versum Ennii [quem nobis Varro servavit] sic emendatum, *Ibant malacam viere Veneriam corollam*, ex Nostro translatum existimat. [V. prorsus quae Neue coll. fragmm. Sapph. p. 68. de hoc versu proponit.]

[u) „Tetrametros duos cum editoribus Hephaestionis facit Blomfieldus: per dimetros plérique describunt, in his Brunckius Anall. T. I. p. 56. et Schneiderus select. carm. pag. 45, probante Hermanno Elem. doctr. metr. p. 442.“ Neue. Fallitur. Omnes editores Hephaestionis (Flor. Turn. et Pauw., quibus adsentitur D'-Orvill. in Vanno crit. p. 447.) usque ad Gaisfordium, qui male tetrametros duos, recte, me nuper admonente Hermanno, per dimetros descripserunt. Neue Dimetros.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ. G. 66

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

ΤΟ [x] δὲ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικὸν συντίθεται μὲν καὶ P. 39 καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς [y] διποδίας οὕτως, ὥστε τὴν πρὸ τῆς τροχαϊκῆς ἀεὶ γίνεσθαι πεντάσημον, τοῦτ' ἔστι τρίτην παιωνικὴν, (καὶ τὴν τροχαϊκὴν, ὁπόταν προτάττοιτο τῆς ἰωνικῆς, γίνεσθαι ἑπτάσημον τροχαϊκὴν, τὸν καλούμενον δεύτερον ἐπίτριτον. Ἔσθ' ὅτε δὲ ἡ μὲν τρίτη παιωνικὴ συναιρεῖται εἰς παλιμβάκχειον, τῆς δὲ ἐπιφερομένης τροχαϊκῆς ὁ πρότερος λύεται εἰς τρίβραχυν. Ἐμπίπτουσι δὲ καὶ οἱ μολοττοὶ ἐπὶ τῶν περιττῶν χωρῶν ἐν τοῖς ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικοῖς, ὥσπερ [z] ἐν τοῖς ἀπὸ μείζονος ἐπὶ τῶν ἀρτίων.

Καὶ ὅλα μὲν οὖν ᾄσματα γέγραπταί ἰωνικὰ, ὡς [a] παρ' Ἀλκμᾶνι, (Ursin. p. 67.) [Welcker. no. VII.]

Ἑκατὸν μὲν Διὸς υἱὸν
τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

[b] καὶ παρὰ Σαπφοῖ, (Ursin. p. 13. [Neue coll. LII.]

---

7. Ἡ μὲν τρίτη παιωνικὴ] Τουτέστι τρίτος παίων. Γίνεται δὲ παλιμβάκχειος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων· ὥστε γίνεσθαι ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας· τοῦ δὲ ἰωνικοῦ τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων γίνεται ὁ μολοττός.

x) Τὸ δὲ Turn.

y) συζυγίας N.

z) ἐπὶ τοῖς Fl. H. B.

a) ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι C. alii ὥσπερ Ἀλκμᾶνι. [Mox Ἑκατον, *Apollinem*, cum Ursino pro ἑκατόν scribit Welcker.; et duos versus in unum coniunxit.]

b) καὶ παρὰ Σαπφοῖ D. alii Σαπφοῖ δέ.

τί με Πανδίονις ὠράνα χελιδών.

G. 67 Ἀλκαίῳ δὲ πολλὰ, ὥσπερ καὶ τόδε, (Ursin. p. 104.) [Blomf. no. XXXVI. Matth. no. LXIX.]

Ἔμε δειλὰν, ἔμε ᵈ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

Τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν τὸ μὲν ἐπισημότατόν ἐστι τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν, οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Φρυνίχου τοῦ τραγικοῦ τουτί,

Τό γε μὰν ξείνια δοῦσαις λόγος, ὥσπερ λέγεται
ὀλέσαι, ᵉ κἀποτεμεῖν ὀξεῖ χαλκῷ κεφαλάν.

---

9. Τό γε μὴν] Ἐκ τεσσάρων ἰωνικῶν· ἐνδεῖ δὲ συλλαβῇ, διὰ τὸ καταληκτικόν. Τοιοῦτον καὶ τὸ μετ' αὐτὸ, καὶ τὸ ἕτερον· τὸ δὲ Ἀ Α ΑΝΑΓΚΑ ἑνδέκατόν ἐστιν ἄρθρον, ἐν συστολῇ τὸ α ἔχον, ἀντὶ τοῦ ἄ τινα.

c) ὠράνα; Pauwius probat ὠρεῖα e calce Turnebi [qui in textu ὠράνα]. Arnaldus et D'Orvillius ὦ ῥαννά, quomodo et Vossius apud Koënium ad Gregor. de Dialectis p. 279. [nuper Lennep. quoque probat ad Santeni Terentian. Maur. v. 2060.] Sed ὠράνα retinet Bentleius ad Horatium Carm. III, 12. [et Hermann. in Elem. doctr. metr. p. 471.] Hesychius: Ὠράνα· χελιδόνων ὀροφή, ubi Vossius, „apud Sappho ponitur ὠράνα pro ὦ ἐρανά. Vide tamen num ὠράνα sit verna ab ὥρα [vel ὤρα] ver: unde eadem ἠρινὰ Aristophani.“ [Metro commodior Neue vult legi ὠράνια, vertitque v. sic: Quid me Pandionis ad caelum usque hirundo.] Locus Aristophanis est Pac. 800. [al. 798.] ὅταν ἠρινὰ μὲν φωνῇ χελιδὼν Ἑζομένη κελαδῇ, ubi Scholiastes: καὶ αὕτη πλοκὴ Στησιχόρειος· φησὶ γὰρ οὗτος· ὅταν ἦρος ὥρᾳ κελαδῇ χελιδών. Hesychii Glossa haud dubie corrupta est, et duplici modo tentat Toupius Em. T. III. p. 528, IV. p. 116. χελιδὸν in fine correxit Vossius. Debebat saltem χελιδοῖ. [Πανδιονὶς χελιδὼν apud Hesiodum est in O. et D. 566.]

d) [πᾶσαν Fl. πασᾶν Turn. Apud Pauw. vitiose, ut iam D'Orvill. monuit, excidit accentus]. κακοτάτων πεδ' ἔχοισαν C. κ. πόδ' ἔ. Turn. κακότητα παῖδ' ἔ. Fl. B. H. [et apud Ursinum p. 104. „ubi quoque κακοτάταν. quod vitiosum hic genitivus enim hanc terminationem non admittit, quod scio. Pindar. certe Nem.“ VIII. 3. ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων.“ D'Orvill.] Versum post Casaubonum emendavere Stanleius ad Aeschyl. Choëph. 587. et Bentl. ad Horat. Carm. III, 12.

e) κἀποτεμεῖν [legitur ib. κἀποτεμεῖν] emendatio est D'Orvillii, καὶ ποτέ μιν edd. et credo Mss.

καὶ παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ·

[f] Ἃ δ' ἀνάγκα 'σθ' ἱερεῦσιν καθυμνεῖν φράσομεν.

[g] Τοῦτο μέντοι καὶ ΓΑΛΛΙΑΜΒΙΚΟΝ, καὶ ΜΗΤΡΩΙΑΚΟΝ, καὶ ΑΝΑΚΛΩΜΕΝΟΝ καλεῖσθαι· ὕστερον P. 40 G. 67 δὲ ἀνακλώμενον ἐκλήθη· διὰ τὸ πολλὰ τοὺς νεωτέρους εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν γράψαι τούτῳ τῷ μέτρῳ· [h] ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς τρίτους παίωνας ἔχοντα καὶ τὸν παλιμβάκχειον, καὶ τὰς τροχαϊκὰς ἀδιαφόρως παραλαμβάνουσι πρὸς τὰ καθαρά, ὡς καὶ τὰ πολυθρύλλητα ταῦτα παραδείγματα [i] δηλοῖ,

Γαλλαὶ μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες,
αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα.

---

5. Ἀνακλώμενον] Τὰ εἰρημένα ἀνακλώμενα οὐκ εἰσίν. Οὔτε γὰρ ἡ ἐσχάτη τοῦ ἰωνικοῦ μακρὰ οὐδὲ γέγονε βραχεῖα, οὔτε δὲ τροχαϊκὴν ἔχουσιν, ἀλλὰ καθαρά εἰσιν. Ἴσως δὲ περὶ τῶν ἑξῆς ὁ λόγος. Γαλλιαμβικὸν δὲ ἐκλήθη, ἐπεὶ λελυμένον ἐστὶ τὸ μέτρον· οἱ δὲ Γάλλοι διαβάλλονται ὡς [k] θήλειαν νόσον ἔχοντες· διὸ καὶ σώματα [l] φόρον ἐτέλουν Ῥωμαίοις εἰς τοῦτο· οἱ τοιοῦτοι δὲ ἱερεῖς εἰσὶ Δήμητρος.

11. Γαλλαὶ] Ὁ πρῶτος μολοττός ἐστιν. Εἶπε γάρ, ὅτι δέχεται μολοσσὸν ἐν ταῖς περιτταῖς. Αἱ δὲ ἑξῆς ἰωνικαί· δηλονότι ἐπιμιγνύουσι τὰ προειρημένα τοῖς καθαροῖς· ἰδοὺ γὰρ τῶν ἄλλων καθαρῶν ὄντων τὸ μὲν πρῶτον ἔχει τὸν πρῶτον μολοττόν. περιττὴ

f) Sic Tyrwhittus et fere I. C. Scaliger Poet. II, 21. ἃ δ' ἀναγκαῖ Pauwius, ἅδ' ἀνάγκας θ' edd. [De Phrynicho v. A. Meineke Quaest. Scen. II. p. 6 sqq., Bernhardy Eratosth. p. 100.]

g) Concinnius haec ad sequentem modum refingas: Τοῦτο μέντοι καὶ Γαλλιαμβικὸν, καὶ Μητρῳακὸν καλεῖται (ὕστερον δὲ ἀνακλώμενον ἐκλήθη) διὰ τὸ κ. τ. λ. Marius Victorinus p. 2602: *Quod quidam* Metroiacum, *eo quod deum matris cantibus aptum sit, meritoque etiam* Galliambum *a Gallis ministris deae appellarunt.* Mox τούτῳ τῷ μέτρῳ desunt Fl. et Mss. quibusdam.

h) Arnaldus putat hunc locum sic esse constituendum e schol. Aristoph. Ran. 326. Ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς ΔΕΥΤΕΡΟΥΣ ΕΠΙΤΡΙΤΟΥΣ καὶ τρίτους παίωνας ἔχοντα. Pro καθαρὰ, καθὰ Fl. μακρὰ C.

i) Sic C. in marg. quomodo emendavit Pauwius δῆλον C. in textu. Ceteri δῆλα [quod rectius videtur.]

k) συντέθεικε Fl. N. H. B.

l) Vide Wesselingium et Larcherum ad Herod. 1, 105. et notas Longinum c. XXVIII. Adde *Jortin's Remarks on Eccles. Hist.* T. II. p. 261. ed. 1805.

καὶ τῷ βραχυκαταλήκτῳ δὲ Ἀνακρέων ὅλα ᾄσματα, [k] συνέθηκε. (Fr. l. XXXIX.)

> μεγάλῳ δ' ηὖτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
> πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

p. 69 τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν ἀκατάληκτον, (Ursin. p. 16.) [Neue. coll. fr. Sapph. no. LIII.]

> [n] ζαελεξάμαν ὄνας [o] Κυπρογενήα.

γὰρ ἡ χώρα· τὰς δὲ ἑξῆς ἰωνικὰς καθαράς· τὸ δὲ δεύτερον, ὁμοίως τῷ πρώτῳ, μολοττὸν, κατὰ συνίζησιν τῶν δύο βραχειῶν, τῶν μετὰ τὰς δύο μακρὰς, εἰς μίαν λαμβανομένων· ΑΙΣ ΕΝΤΕΑ, ΑΙΣ ΕΝΤΗ· ὁμοίως, καὶ ἐν τῷ ΧΑΛΚΕΑ, ΧΑΛΚΗ· Ἀνακλώμενον δὲ καλεῖται τὸ μέτρον διὰ τὴν ποιὰν τοῦ μέτρου συμπάθειαν· ἡ γὰρ τελευταία τῶν προτέρων ποδῶν, ἀνακλᾶται τῇ ἀρχῇ τῶν δευτέρων, διὰ τὸ ἐν ὀρχήσει ἀνακλασμὸν μελῶν γίνεσθαι.

3. Μεγάλῳ] Ταῦτα μὲν ἐξ ἐπιμιξίας εἰσὶν ἀνακλώμενα βραχυκατάληκτα. Ἔχουσι γὰρ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἰωνικοῦ βραχεῖαν ἀντὶ μακρᾶς. Εἴρηται δὲ κατ' ἀρχὴν, ὅτι ὅταν ἐπιμίσγηται τῇ τροχαϊκῇ, πάντως ἡ πρὸ αὐτῆς ἔσται πεντάσημος, ὅ ἐστι παιωνικὴ, ὡς ἡ, ΚΟΨΕΝ ΩΣΤΕ τροχαϊκὴ συζυγία οὖσα, ἔχει τὴν πρὸ αὐτῆς τὴν ΤΕ Μ' ΕΡΩΣ Ε παιωνικήν· τὸ δὲ ἑξῆς τὸ ΠΡΟΣΕΛΕΞΑΜΑΝ δύναται καὶ ἀνακλώμενον εἶναι, δύναται καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς, τῆς παιωνικῆς προκειμένης, ὁμοίως τοῖς προλεχθεῖσιν. Ἔστι γὰρ ἡ πρώτη συζυγία, ΠΡΟΣΕΛΕΞΑ, παίων τρίτος· ἡ δὲ δευτέρα ΜΑΝ ΟΝΑΡ ΚΥ μακρᾶς γενομένης διὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τὸ ΠΡΟ, ἐστὶ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, τῆς πρώτης μακρᾶς ἀνακλωμένης ἐπὶ τὴν τελευταίαν βραχεῖαν τῆς πρώτης συζυγίας. Βραχεῖαν γὰρ αὐτὴν εἶπε, καὶ οὐκ ἐποίει τὸ ἰωνικόν· κοινῆς δὲ συλλαβῆς γενομένης τῆς ΚΥ διὰ τὸ ἄφωνον εἶναι καὶ ἀμετάβολον, τὰ ἑξῆς ἔσται ἡ προειρημένη ἐπιμιξία.

m) Lampridium in Alexandro Severo c. 24. citat D'Orvillius. Mox pro Δήμετρος Scaliger ad Eusebium p. 122. corrigit Ἰδαίας μητρός.

n) ζαελεξάμαν. Sic C. probante Bentleio [quem deinde sunt secuti Blomfield. et Hermann. Elem. doctr. metr. p. 464. 471.] προσελεξάμην Fl. προσεδεξάμαν H. a p. m. προσελαβάμαν N. ζαελεξάμαν est pro διελεξάμην, more Aeolico, Etymologus M. p. 407, 7. Οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὸ διὰ, ζα φασί· καὶ τὸν διάπλουτον, ζάπλουτον. Iidem teste eodem in sequentibus, pro διαφλεγής dicebant ζαφλεγής, pro καρδία, κάρζα, pro διάμενής, ζαμενής, pro διάκορος, ζάκορος. Vide interpretes Hesychii in v. ζαβάλλειν, et praecipue ibi citatum C. I. Vossium in Etymolog. v. Zeta.

o) Κυπρογενήα Bentleius. κυπρογενεία Turn. et Mss. plerique. κυπρογέννα C. [quam codicis lectionem retinent Blomfield. et Hermann.]

παρὰ τῇ Σαπφοῖ· παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι ἐπίρρωξ κεχρημάτισται, (Fr. LXIX.)

ἀπό μοι θανεῖν γενοίτ'· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γενοίτ' [p] οὐδαμὰ τῶνδε.

τὸ δὲ καταληκτικὸν (Fr. CXXVI.)

Διονύσου [q] σαῦλαι [r] Βασσαρίδες.

---

6. Διονύσου] Ὁ δεύτερος στίχος μολοττὸν ἔχει ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθεισῶν· ὁ δὲ πρῶτος στίχος ἰωνικός.

p) Οὐδαμά. Vide Toupium ad Suid. T. II. p. 113. [Videtur γένοιτο οὐδ' ἅμα τῶνδε.]

q) Vocem σαῦλαι trisyllabum faciunt σάϋλαι Micyllus p. 98. et Panwius, improbantibus Arnaldo et D'Orvillio. Etymologus M. p. 270, 38. Διασαλακώνισον, ἀντὶ τοῦ διάθρυψαι, διαγαυρίασον· Ἀριστοφάνης, [Vesp. 1169] τρυφερόν τι διασαλακώνισον. Σαλάκωνας γὰρ ἐκάλουν τοὺς διαθρυπτομένους, ὑπὸ τοῦ σαλοῦσθαι, ὅ ἐστιν ἁβρῶς (sic enim Ms. D' Orvillianus, magno literarum nostrarum emolumento inter thesauros Bibliothecae Bodleianae haud ita pridem repositus, pro vulg. ἀκριβῶς, quomodo etiam Suidas), διαβαίνειν, καὶ οἱονεὶ σείεσθαι, παρὰ τὸν σάλον. Ὁρῶ γὰρ ὡς ὄμφακα διασαυλούμενον. Ἀριστοφάνης. (Fr. CV. ubi legendum videtur στόμφακα, quae vox occurrit Nub. 1370. nam ὄμφακα secundam corripit, uti testatur idem Acharn. 351. et Plato Comicus apud Schol. ibid. Suidam s. v. δεινὸν, ὄμφαξ. quem locum unicum hoc consilio proferunt Grammatici, Phrynichus Eclog. Att. p. 16. [Apparat. Sophist. Ms. τὰς ὄμφακας θηλυκῶς εἶπεν Πλάτων] Eustathius Od. Α. p. 1390, 54. = 19, 37. ut ὄμφαξ genere foeminino a veteribus usurpatam fuisse ostendant. Hac occasione liceat observare elegantem Babrii choliambum apud Etymologum p. 625, 53. iisdem fere verbis in Mss. D'Orvilliano exhiberi, quibus eum correxerat perspicacissimus Musgravius apud Tyrwhittum in Append. Dissert. de Babrio p. 53. Ὄμφαξ ὁ βότρυς, οὐ πέπειρος ὡς ᾤμην.) Διασαυλούμενος, ἁβρυνόμενος, καὶ διαθρυπτόμενος· παρὰ τὸν σαῦλον τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον· Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις, Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης. Aristophanis fragmentum post vocem διαθρυπτόμενος collocandum vidit Brunckius, sed ante Brunckium idem viderat Albertus

G. 70 [illegible] ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα, πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντί ἐστι, (Fr. CXVIII.)

---

ad Hesychium. In Vespis 1169. perpendi merentur variae lectiones apud Scholiasten διαλυκώνισον et διελακώνισεν. Consule H. Steph. Append. Thesaur. col. 743. C. D. F.

r) Βασσαρίδες erant Bacchae Etymologus M. p. 191, 2. *Βασσαρίδες, αἱ Βάκχαι, παρὰ τὸ διάγειν ἐν βήσσαις, ὅ ἐστιν ὀρεινοῖς τόποις· ἢ παρὰ τὸ βασσάρη τὸ λεγόμενον ὑπόδημα· ὅπερ εἴρηται παρὰ τὸ τῇ βύσει ἀρηρέναι. λέγονται βασσάραι αἱ Θράκιαι Βάκχαι. χιτῶνας οὖν ἐφόρουν ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου· ἀπὸ τῶν βησσῶν.* Haec sincera esse nemo affirmaverit, neque satis feliciter expedivit Sylburgius. Hesychius: *Βασσάραι, χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θράκιαι Βάκχαι.* Scholiastes Persii Sat. 1. 101. *Bassarides, Bacchae, quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utitur, demissa ad talos, quam Thraces Bassarin. Quidam a vulpibus, quarum pellibus Bacchae succingebantur. Vulpes Thraces Bassares dicunt.* Hinc fortasse Etymologus paullo verisimilius corrigi potest: *Λέγονται βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θράκιαι βάκχαι, ἀπὸ τοῦ Βασσάρου Διονύσου, ἢ ἀπὸ τῶν βησσῶν.* Huic emendationi favet aliquatenus Ms. D'Orvillianus, qui postrema sic exhibet *ἀπὸ τοῦ βα διον. ἢ ἀπὸ τῶν βησσῶν.* Voces *Βασσάρου Διονύσου* reperiuntur conjunctae apud Clementis Alexand. Cohort. p. 19, 12. *ὄργιον Διονύσου Βασσάρου.* Sed neque locutio *βάκχου Διονύσου*, licet ab hoc loco aliena, temere damnanda est. Eustathius Od. Z. p. 1551, 55. = 247, 29. *βακχείῳ — ἔχοντι τὴν κλῆσιν, ἀπὸ τοῦ βάκχου Διονύσου.* Hesychius v. *Βάκχου Διώνης· οἱ μὲν βακχευτηρίας Σεμέλης· οἱ δὲ Βάκχου τοῦ Διονύσου, καὶ Ἀφροδίτης τῆς Διώνης.* Athenaeus p. 78. C. et ex eo Eustathius Od. Ω. p. 1964, 16. = 839. 8. *Βακχέως Διονύσου·* vide et Wesseling. ad Diodor. Sic. IV. 5. Paullum diversa est Sophocl. Oed. Col. 678. *βακχειώτας Διόνυσος.* Eudocia in Anecdotis Graecis Villoisoni T. I. p. 87. *Βασσάραι αἱ τοῦ Βάκχου τροφοί· διὰ τὸ βάσιν ἐπ' ἀρᾷ ποιεῖσθαι τὸ μανιῶδες.* Eustathius ad Il. Ξ. p. 989. = 982. qui ex eodem fonte, ex quo Eudocia, hausit, habet *διὰ τὸ μανιῶδες, διὰ* vero emittit Phavorinus, p. 356, 22. et Basil. Cornutus c. 30. p. 219 ed. Gale. sic forsan distinguendus est: *καὶ τὴν κίτταν, ὡς λάλον ὄρνεον ἀφιεροῦσιν αὐτῷ. Καὶ Βασσαρέα καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ βάζειν κτ. λ.* Bacchus scil. voca-

Παρὰ δ' ᾔσε Πυθόμανδρον κατέβαν ἔρωτα φεύγων. G.71
τῷ δὲ [u] καθαρῷ ἐφθημιμερεῖ ὅλον ᾆσμα Τιμοκρέων συνέθηκε,

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

---

tur Bassareus, non ipsa, ut minus recte interpres. Sed ut ad Βασσαρίδας revertar, hoc nomine inscriptam fabulam composuit Aeschylus, cuius meminerunt et alii et Eratosthenes in Catasterismis p. 9. ed. Fell. unde nonnulla exscribam argumentum istius istius tragoediae exponentia. Orpheus τὸν Διόνυσον οὐκ ἐτίμα, τὸν δὲ Ἥλιον μέγιστον τῶν θεῶν ἐνόμιζεν εἶναι, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν· ἐπεγειρόμενός τε τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἑωθινὴν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πάγγαιον, προσέμενε τὰς ἀνατολάς, ἵνα ἴδῃ τὸν Ἥλιον πρῶτον. Ὅθεν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς αὐτῷ, ἔπεμψε τὰς Βασσαρίδας, ὥς φησιν Αἰσχύλος ὁ ποιητής, αἵ τινες αὐτὸν διέσπασαν, καὶ τὰ μέλη διέῤῥιψαν χωρὶς ἕκαστον· αἱ δὲ Μοῦσαι συναγαγοῦσαι ἔθαψαν ἐπὶ τοῖς λεγομένοις Λειβήθροις. — Valckenaerius in Callimacheis p. 186. e Ms. corrigit ἐπεγειρόμενος ἐπὶ τὴν ἕω, et paullo post e coniectura ἐπέπεμψε.

v) ἀνακαταληκτικὸν C.

w) Πυθόμανδρον sic V. et Mss. probante Bentleio ad Horat. Carm. I. 23, 5. Πυθόμενδρον C. πυθόμιαν δὲ Turn. typorum forsan errore, nam alia lectio ad eadem commemoratur.

x) καθαρῶς Turn. qui sequentia sic exhibet, Τιμοκρέων συνέθηκε σικελός, κομψὸς ἀνήρ. deinde ut versum Ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα. Haec vero prava verborum distinctio ad finem libri recte emendatur. Quod quidem fugisse videtur eruditissimum Meursium Rhod. II, 13. ubi ex hoc Nostri loco Timocreontem *Siculum* vocat. Ceterum ad hosce ipsos versus respicere videtur Plato in Gorgia p. 300. A. ed. Laemar. καὶ τοῦτο ἄρα τὶς μυθολογῶν, κομψὸς ἀνὴρ, ἴσως Σικελός τις ἢ Ἰταλικός. Inter Anacreonta n. CVI. male inseruit Barnesius, secutus fortasse Scaligerum Poet. II. 21.

G.72
P.41

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ.

ΠΕΡΙ ΠΑΙΩΝΙΚΟΥ.

ΤΟ δὲ [x] παιωνικὸν εἴδη μὲν ἔχει τρία, τό, τε ΚΡΗΤΙΚΟΝ καὶ τὸ ΒΑΚΧΕΙΑΚΟΝ, καὶ τὸ ΠΑΛΙΜΒΑΚΧΕΙΑΚΟΝ, ὃ καὶ ἀνεπιτήδειόν ἐστι πρὸς μελοποιΐαν. Τὸ δὲ κρητικὸν ἐπιτήδειον. Δέχεται δὲ καὶ λύσεις τὰς εἰς τοὺς καλουμένους παίωνας. Καλεῖται δὲ καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ποιητῶν κρητικὸν, ὥσπερ ὑπὸ Κρατίνου ἐν Τροφωνίῳ, [Runk. no. V. p. 60.]

P.42 [y] ἔγειρε δὴ νῦν, μοῦσα, κρητικὸν μέλος.

εἶτα ἐπιφέρει,

---

1. Τὸ δὲ κρητικὸν] Ὁ πρῶτος παίων τὰς ἐν τέλει βραχείας συνελὼν εἰς μίαν μακρὰν, ποιεῖ τὸν κρητικὸν, τοῦτ' ἔστι τὸν ἀμφίμακρον· ὁ δεύτερος πάλιν τὰς τελευταίας συνελὼν ποιεῖ τὸν βακχεῖον· ὁ δὲ τρίτος πάλιν, τὰς πρώτας δύο βραχείας συνελὼν, ποιεῖ τὸν παλιμβάκχειον.

4. Μελοποιΐαν] Εὑρισκομένων γὰρ δύο μακρῶν ἐφεξῆς καὶ [a] δύο βραχειῶν πάλιν, ἀῤῥυθμία πολλὴ γίνεται καὶ ἐν τετραπλασίονι λόγῳ εὑρήσεται. Ἐπὶ μέντοι γε ἀμφιμάκρου [a] διπλασίων ὁ λόγος γίνεται.

5. Λύσεις] Αὐτοὶ οὗτοι οἱ πόδες λύονται εἰς τοὺς παίωνας· ἡ γὰρ πρώτη συλλαβὴ τοῦ κρητικοῦ λυομένη ποιεῖ τὸν τέταρτον παίωνα· ἡ δὲ ἐσχάτη τὸν πρῶτον.

[x) Santen. ad Terentianum Maur. p. 122. cum Fl. vult semper scribi *Παιονικον*, quodque servat cod. Rhedig.]

y) δὴ νῦν cum Turnebo [et Pauwio] omittit Plotius pag. 2661. [sed retinet Fl. cod. D'Orvillianus, quorum describendi versus rationem probat Santen. quoque ad Terent. Maur. T. II. p. 99.]

z) Sic edd. Mss. cum Plotio l. c. Hermannus p. 355. scribendum putat δ' ἦλθες, οὗτοι πρὶν ἐλθοῦσα σαφές. ἀλλ' ὅπως. Vellem hunc locum plenius exscripsisset Toupius ad Hesych. T. III, p. 428.

a) μιᾶς βραχείας πάλιν coniicit Pauwius.

χαῖρε δή, μοῦσα· χρόνια μὲν ἥκεις· ὅμως
δ' ἦλθες, b οὐ πρὶν ἐλθεῖν. ἴσθι σαφές· ἀλλ' ὅμως.

ἐπιτηδεύουσι δὲ ἔνιοι τῶν ποιητῶν τοὺς πρώτους καλουμένους παίωνας παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας χώρας, εἰς ἣν τὸν κρητικὸν παραλαμβάνουσιν. Οὕτω G. 73 γοῦν τὸ πολυθρύλλητον τετράμετρον συντιθέασιν, οὗ c παράδειγμα ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Γεωργῶν· (Fr. VIII.)

ὦ d πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττική,
χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός.

κέχρηται δὲ αὐτῷ καὶ ἐν ἄλλοις δράμασιν ὁ Ἀριστοφάνης, καὶ ἐν Σφηξίν· (1266)

e ὦ μακάρι' Αὐτόμενες ὥς σε μακαρίζομεν,

καὶ Εὔπολις ἐν Κόλαξι, [Runk. p. 128. no. XI.]

φημὶ δὲ βροτοῖσι πολὺ πλεῖστα παρέχειν ἐγώ,
καὶ πολὺ μέγιστ' ἀγαθά· ταῦτα δ' ἀποδείξομεν.

ὅμως δὲ ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ἐποίησε τὸν τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου, οὐ τηρήσας τὸ πρῶτον παρατήρημα, (Fr. IX.)

ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ πλάτανον εὖ διαφυτεύσομεν.

---

9. Ὦ πόλι φίλη] Ὅλοι παίωνες πρῶτοι κοινῆς οὔσης τῆς ΚΕ ἐν τῷ ΔΗ ΚΕΚΡΟΠΟΣ τῆς τελευταίας μόνης τὸν κρητικὸν ἐχούσης. Ἔστι δὲ τὸ μέτρον παιωνικὸν τετράμετρον.

20. Ἐν ἀγορᾷ] Τὸ γὰρ ΕΝ ΑΓΟΡΑ τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου ἐδέξατο· τοὺς δὲ f τέσσαρας ἑξῆς πρώτους παίωνας.

b) Legendum videtur ἡμιόλιος, vide supra Schol. ad cap. 3. Marium Victorinum p. 2485.

c) παράδειγμα, sic C. alii παραδείγματα.

d) ὦ πόλι. Vide Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. p. 261. Totus hic locus valde turbatur in ed. Turn. οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός. Ὦ μακάρι Αὐτόμενες ὥς σε μακαρίζομεν· τούτῳ μὲν οὖν τῷ ὑστάτῳ κέχρηται Ἀριστοφάνης, καὶ ἐν ἄλλοις δράμασι, καὶ ἐν Σφηξίν· ἀλλὰ καὶ Εὔπολις ἐν Κόραξι· φησὶ γοῦν οὕτως. Dedimus ex Fl. et Mss.

[e) Ὦ μακάρι' Αὐτόμενες sive ut al. scribitur μακάριε in hoc versu desunt in Fl. Ut nunc scribitur, constituit versum D'Orvill. in Vanno crit. p. 453.]

f) Lege τρεῖς.

ἐν δὲ ταῖς [g] δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις, καὶ κρητι-
G.74 κοὺς πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς τετραμέτροις παρέλαβε,
(Fr. XXII.)

μήτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρύχους,
μήτε Χάριτας βοᾶν εἰς χόρον Ὀλυμπίας·
ἐνθάδε γάρ εἰσιν, ὥς φησιν ὁ διδάσκαλος.

P.43 Σιμμίας δὲ ἐπετήδευσεν ἔν τισι ποιήμασι τοὺς πλείστους κρητικοὺς παραλαμβάνειν,

---

5. *Εἰς χορὸν*] *Πάλιν τὸ ΤΑΣ ΒΟΑΝ κρητικὸν παρέλαβεν ἐν μέσῳ, καὶ τὸ, ΕΙΣΙΝ ΩΣ κρητικόν. Ὅλως δὲ οἱ τελευταῖοι ὁμοίως κρητικοί.*

g) δευτέραις. Omnes libri *προτέραις*. Exscribo Arnaldi notam. „Vir cel. T. Hemsterhusius ed Iul. Polluc. X, 152. iure merito pro *προτέραις* hic reponendum esse censet *δευτέραις*. At si sententia Cl. Pauw. vera foret, haec emendatio supervacanea esset; sed qui Thesmophoriazusae, quae ad nos pervenerunt, fuerint secundae, cum omnia loca et voces, quae a veteribus ex iis citantur, in nostris non inveniantur? Ita apud Athen. I. 29. A. et Harpocrat. v. *Πύλη*, ut iam notavit vir eruditus Lud. Kusterus, duo loca ex secundis citantur Thesmophoriazusis, quorum neutrum in nostris reperias. Iste, qui ab Harpecratione citatur, plenius exstat apud Schol. Aristoph. Nub. 623. sed ibi simpliciter est *ἐν Θεσμοφοριαζούσαις*. Addi possunt duo Suidae loca notata a viro apprime docto I. A. Fabricio Bibl. Gr. II, 21. pag. 677. Quorum locorum alter est in v. *Λακωνίζω*, alter in *Λύκος ἔχανεν*. Eam vocem idque proverbium, quo etiam usus est Euphron in Adelphis apud Athen. IX. p. 380. B. Suidas extare ait in Thesmophoriazusis secundis: utriusque tamen nec vola nec vestigium in nostris est Thesmophoriazusis. Statuendum itaque omnino, eas, quas habemus Thesmophoriazusas, primas esse; eoque magis quod A. Gellius N. A. XV. 30. locum citet ex primis Thesmophoriazusis, ut scribit, depromptum: qui etiam in nostris reperitur. Inde certo liquet pro *προτέραις*, hic legendum esse *δευτέραις*: versiculi enim, quos Hephaestio citat, in nostris Thesmophoriazusis non inveniuntur.“ v. Casaubon. ad Athen. 1, 23. Kuster. ad Thesmoph. init. D'Orvill. Crit. V. pag. 533.

μᾶτερ ὦ πότνια, κλῦθι, συμφᾶν ἀβρᾶν,
Δῶρι, κυμοκτύπων [h] *ἦραν' ἄλλων μυχῶν.*

καὶ πάλιν, G. 75

σοὶ μὲν εὔιππος, [i] *εὔπωλος, ἐγχέσπαλος*
δῶκεν αἰχμὰν Ἐνυάλιος εὔσκοπον ἔχειν.

ἓν δὲ ποίημα ἐπετήδευσε συνθεῖναι, ὥστε [k] ἀμφοτέρας τὰς ἑκατέρωθεν τοῦ κρητικοῦ μακρὰς λύσας τὸν [l] ἐκ πέντε βραχειῶν παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας, ἐφ' ἧς τὸν τέταρτον παραλαμβάνει παίωνα· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῆς [m] παρατελεύτου κέχρηται,

σέ ποτε Διὸς ἀνὰ πύματα νεαρὲ κόρε νεβροχίτων.

συντιθέασι δέ τινες καὶ ἑτέρῳ τρόπῳ τὸ τετράμετρον, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παίωνας· εἶτα τελευταῖον τὸν κρητικόν,

[n] *θυμελικὰν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.*

---

1. *Μᾶτερ*] Ὅλοι κρητικοί, τοῦ πότνια ο τῆς α ἀντὶ μακρᾶς, τῷ λόγῳ τῆς κοινῆς, καθὸ κατέμιξε, λαμβανομένης· ἔτι δέ, καὶ διὰ τὴν τῶν δύο συμφώνων ἐπιφοράν.

11. *Σέ ποτε*] Ἰδοὺ αἱ μὲν τρεῖς βάσεις ἐκ τοῦ πενταβράχεος· ἡ δὲ τετάρτη ἐκ τοῦ τετάρτου παίωνος, τῆς ΝΕ πάλιν, ἐν τῷ *ΝΕΒΡΟΧΙΤΩΝ* ἀντὶ βραχείας παραλαμβανομένης.

h) Ἦρα Turn. ἦραν Fl. Mss. ἦραν' lectio est Salmasii ad Simmiae Rhodii Securim p. 207.

i) *Εὔπωλος.* Sic omnes Edd. et Mss. defenditque Arnaldus ex Sophoclis Oed. Col. 711. Ex Pauwii coniectura *εὔκωλος* edidit Hermannus. *εὔμωλος* coniicit Toupius Em. T. III. p. 551. eodem plane modo, quo ad Sophoclem Musgravius. In versu sequente Turnebus habet *εὔσκοπόν γ'*, quod metrum pessumdat, *Ἐνυάλιος* enim secundam producit. Dionysius quidem Halicarn. *περὶ Συνθέσεως ὀν.* c. XVII. pag. 128. ed. Upton. allegat pro exemplo pedis Chorei, *Βρέμιε, δορατόφορ', ἐνυάλιε, πολεμοκέλαδε,* quem tamen locum hoc nomine vitii suspectum habeo. [Mox *ἔδωκεν* pro hic receptum *δῶκεν* habent Fl. et Mss., vitiose, monente D'Orvill. in V. Crit. p. 454.]

k) *ἀμφοτέρας* deest Fl. B. H. [et cod. Rhedig.]

l) *ἐκ πέντε βραχειῶν παραλαμβάνειν παίωνα* C. ἐ. π. β. *παραλαμβάνει πλὴν τῆς τελευταίας, ἐφ' ἧς τὸν δ' παίονα* Fl.

m) *παρατελευταίου* Turn.

n) *θεμελιακὰν* C.

o) Sic Pauwius pro *τὸ α.*

ᾧ δὴ ἔφαμεν τρόπῳ συνεχῶς κεχρῆσθαι αὐτοὺς ἐπὶ [p] τοῦ τετραμέτρου, ὥστε τοῖς τρισὶ παίωσι τοῖς πρώτοις ἐπά-
G.76 γειν κρητικόν· τούτῳ καὶ ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου [q] Θεόπομπος ὁ Κωμικὸς ἐχρήσατο ἐν Παισὶν, ἀφ᾽ οὗ καὶ Θεοπόμπειον καλεῖται,

πάντ᾽ ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐμῆς ἀπὸ συνουσίας.

[r] δύναται δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἑξαμέτρου [s] προκόπτειν τὸ μέ-
P.44 τρον, διὰ τὸ τριακοντάσημον μὴ ὑπερβάλλειν· καὶ εἴη ἂν ἑξάμετρον καταληκτικὸν τὸ καλούμενον τοῦ Ἀλκμᾶνος, ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων, (Ursin. p. 65.) [Welck. no. XXXIV.]

[t] Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ᾽ Ἔρως οἷα [u] παῖς παίσδει
ἄκρ᾽ ἐπ᾽ ἄνθη καβαίνων, ἃ μή μοι θίγῃς τῶ [v] κυπαιρίσκω.

---

1. Ὧ δὴ] Ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνατρέχει, ὅπου ἔφη, ἐπιτηδεύουσι λαμβάνειν τοὺς πρώτους παίωνας, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ φησὶ τὸ ὅμοιον καὶ ἐπὶ τῶν ο τετραμέτρων πεποιηκέναι Θεόπομπον.

7. Δύναται] Ὁ γὰρ παίων πεντάχρονός ἐστι, καὶ οἱ εἰς αὐτὸ τὸ μέτρον ἐμπίπτοντες, ὅ τε κρητικὸς, καὶ ὁ βακχεῖος· ὥστε εἶναι τὸ ἑξάμετρον τριάκοντα χρόνων· πέντακις γὰρ ἕξ, τριάκοντα. Ἕως τούτου δὲ προβαίνει ἡ ποσότης τῶν ἐν τοῖς στίχοις χρόνων κατὰ Ἡφαιστίωνα· ἐπεὶ καθ᾽ ἕτερον καὶ ἕως λβ. Ἔνθα τὰ ὑπὸ τὸ τρί-

p) τῶν τετραμέτρων. Fl. B. H. [De Theopompo comico v. A. Meinek. in Quaest. Scen. II. p. 68 sqq.]

q) Recte πενταμέτρων Pauw.

[r) δύναται καὶ etc. Tricha p. 40. med.]

s) προκόπτειν - ἑξάμετρον om. C.

[t) „Ego satius duxi, versus, ut sibi invicem alienos, puncto distinguere.“ Welck. Improbat illam coniecturam censor Ienens. p. 299., qui Bentleii et Toupii coniecturam a Gaisfordio receptam esse laudat.]

u) παῖς παῖδει. Sic cum Bentl. Toupius Em. T. III. p. 385. οἷα παίσδα [Ursin.] Fl. B. N. H. παίσδει C. et Turn. coni. in calce. παῖς δὴ Turn. [et Pauw. qui postea corrigit δῆτα. Idem pro καββαίνων, quod invenimus in cod. Rhed., καβαίνων scripsit. Καμβαίνων Ursin.]

v) κυπαιρίσκῳ sic recte Turn. C. Eustathii loca Il. Ξ. p. 969. = 954, 20. Φ. 1239. = 1328. 47. Od. Κ. 1648, 7 = 382. 31. citavit D'Orvillius. Vide Koënium ad Greg. p. 115. alii κυπαρίσκῳ [et Welckerem coll. fragmm. p. 56. sq.]

δεδηλώσθω δὲ, ὅτι καὶ ὅλα ᾄσματα κρητικὰ συντίθεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ, (Ursin. p. 202.) [no. XXII. coll. Bacch. Neue.]

[x] ὦ περικλειτὲ [y] δ' ἄλλ' ἀγνοήσειν μὲν οὔ σ' ἔλπομαι.

β. Τὸ δὲ ΒΑΚΧΕΙΑΚΟΝ, σπάνιόν ἐστιν· ὥστε, εἰ καὶ G. 77
που ποτὲ ἐμπέσοι, ἐπὶ βραχὺ εὑρίσκεσθαι, [z] *οἷον,*

ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν [a] κυρίξειν τιν' ἀρχὰν,
φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργοις προπηδήσεταί νιν.

τοσαῦτα περὶ τῶν ἐννέα τῶν μονοειδῶν καὶ ὁμοιοειδῶν μέτρων.

τον γένος τῶν ποδῶν ὡς ἔχοντα ἓξ χρόνους, οὐδέποτε ποιεῖ ἑξάμετρον ὑπερπίπτοντα τὸν λ. πλὴν σημειῶσαι, ὅτι τὸ κρητικὸν διαφέρει πρὸς τὰ ἄλλα μέτρα. Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κατ' ἀφαίρεσιν τὰ ἀντιπαθοῦντα αὐτοῖς μέτρα τίκτει· ὥσπερ τὸ ἰαμβικὸν κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ βραχείας τίκτει τὸ τροχαϊκὸν· τροχαϊκὸν δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ μακρᾶς τίκτει τὸ ἰαμβικόν· ταὐτὰ καὶ ἐπὶ τοῦ δακτυλικοῦ καὶ ἀναπαιστικοῦ. Τὸ μέντοι κρητικὸν κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ μακρᾶς, ποιεῖ τὸ βακχειακὸν μέτρον, ὃ [b] μονοειδὲς αὐτῷ. Αὔξεται δὲ τοῦτο καὶ μέχρι ἑξαμέτρου.

9. Μονοειδῶν] Μονοειδῶν ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀσυναρτήτων. Ἐκεῖνα γὰρ ἐκ δύο εἰδῶν συνέστηκεν.

9. Ὁμοιοειδῶν] Ὁμοιοειδῶν, διότι ὑπὸ τὸ αὐτὸ εἶδος ἀναφέρεται πλείονα· οἷον, ὑπὸ τὸ ἀντισπαστικὸν, τὸ Φερεκράτειον, τὸ Γλυκώνειον, ὁμοίως καὶ τῶν ἄλλων.

[x) Neue p. 35. corrigit Περικλειτίδα, ἀλλ'.]

y) τ' ἀλλ' Turnebus in calce. [ἀλλ' male Fl., et Pauw. in textu, quod postea corrigit.]

[z) οἷον omittunt Turn. et Pauw. addunt Flor. et C.]

a) κορύξειν Fl. B. κορίξειν H. κορύψειν D. κυρίζειν Turn. in calce. κηρύξειν C.

b) ὁμοιοειδὲς coniicit Pauwius, deinde αὐτῷ Tyrwhitt. ὁμοιοειδὲς αὐτῷ Bentleius.

G.78
P.45

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΝ ΜΙΞΕΩΝ.

ΤΗΣ δὲ κατὰ ἀντιπάθειαν μίξεως νῦν τὰ πυκνότατα παραθησόμεθα. ΕΠΙΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΝ μὲν οὖν, τὸ ΣΑΠΦΙΚΟΝ καλούμενον ʽΕΝΔΕΚΑΣΥΛΛΑΒΟΝ, οἷον,

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα.

τοῦτο δὲ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τροχαϊκὴν [c] ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, χοριαμβικήν· τὴν δὲ καταχλεῖδα ἐξ ἰάμβου, καὶ τῆς ἀδιαφόρου, ὥστε εἶναι τὰ πάντα] δύο σχήματα περὶ τὴν τετάρτην συλλαβήν, πῆ μὲν βραχεῖαν γινομένην, πῆ δὲ μακράν. Θάτερον μὲν οὖν σχῆμα, τὸ

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα

πρόκειται· θάτερον δὲ,

ἀλλὰ [d] τυίδ' ἔλθ' αἴ ποκα κατερῶτα.

ὥστε εἶναι τὸν κανόνα τοιοῦτον,

βαβα βααβ αββ
βαββ βααβ αβα

c) ἑξάμετρον Fl. B.

d) τυίδ' ἐλθ' αἴ ποτε κατ' ἔρωτα Fl. αἴ πότα C. τοί δ' ἔλθ' αἴποτε κ. ἔ. Turn. Locus exhibetur secundum Vossii emendationem ad Catullum, p. 116. Sed pro κατερῶτα videtur scribendum κατέρυτα. Vide Koënium ad Gregor. p. 274. In canonibus metricis edendis Editionum et Manuscriptorum nulla habenda erat ratio. Ubique ad Hephaestionis mentem, non monito lectore, reformavi. Hoc tantum notent tirones, syllabam brevem litera α, unum tempus, longam litera β, duo tempora significante, indigitari. Ceterum hunc locum egregie illustrabunt observata peritissimi verum musicarum interpretis Caroli Burneii, *History of Music* T. I. p. 74.

ἔστι δὲ καὶ παρ' [e] Ἀλκαίῳ, καὶ ἄδηλον ὁποτέρου ἐστὶν εὕρημα, εἰ καὶ Σαπφικὸν καλεῖται, οἷον,

χαῖρε Κυλλάνας [f] ὁ μέδεις, σὲ γάρ μοι. P. 46

τοιούτοις χρῶνται τρισὶν εἰς ἑκάστην στροφήν· εἶτ' [g] ἐπιφέρουσι τὸ τέταρτον πεντασύλλαβον, χοριαμβικὸν πενθημιμερές, συνεμπίπτον δακτυλικῷ τῷ εἰς δεύτερον τροχαῖον· [h] οἷόν ἐστι τὸ,

πότνια θυμόν.

τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ τροχαϊκῆς ἐστιν ἐπιχοριαμβικόν.

β. Ἀπὸ δὲ ἀντισπαστικῆς, τὸ καλούμενον ΠΙΝΔΑΡΙΚΟΝ [i] ἘΝΔΕΚΑΣΥΛΛΑΒΟΝ, ὃ τὴν μὲν πρώτην [k] ἀντισπαστικὴν ἔχει, τὰ δὲ λοιπὰ ὁμοίως τῷ Σαπφικῷ χοριαμβικὴν καὶ ἰαμβικὴν κατακλεῖδα· [h] οἷον, (Schneider l. XV.)

Ὁ [l] Μουσαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι.
ἄγοις ὦ κλυτὰ θρέψαντα Λατοῖ.

γ. ΕΠΙΩΝΙΚΟΝ δὲ ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ τρίμετρον καταληκτικόν ἐστι, τὸ καλούμενον ΑΛΚΑΙΚΟΝ ἘΝΔΕΚΑΣΥΛΛΑΒΟΝ· ὃ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει ἰαμβικὴν, ἤτοι ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικὴν ἀπὸ μείζονος, ἢ δευτέραν παιωνικήν· τὴν δὲ

---

e) Ἀλκαίῳ. Sic calx Turnebi cum Fabricio Bibl. Gr. VII, p. 19. Ἀλκαίωνι edd. et credo Mss. Ἀλμάνι quidem C. sed statim delet. [„mendum enim est παρ' Ἀλκμαίωνι, ut alibi Ἀκμαίων, Ἀλκμαῖος.“ Welcker. in Coll. fragmm. Alcmanis p. 13.]

f) μέδεις sic Mss. ὃς μεδέεις Fl. μέδων Turn.

g) ἐπιφέρουσι τὸ διχοριαμβικὸν Fl. B. H.

h) οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον Turn.

i) ἐνδεκασύλλαβον om. C.

k) ἀντισπαστικὴν Fl. H. B.

l) Μουσαγέτας est Epitheton Apollinis, qui ita vocatur a Platone Legg. II. init. Strabo X. p. 468. A. Aristides Quintilianus p. 4. invocat τὸν πρόσω θεὸν Μουσαγέτην, qui ibi est Ἀπόλλων Μουσῶν ἐπιστάτης. L. Hotchkis. Vide Bentleium ad Horat. Carm. IV. 6, 25. Pindar. Nem. V. 45. Aristoph. Av. 217. Eustath. Il. Α. p. 10 = 8, 45.

[illegible], ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου, οἷον, (Ursin. p. 104.) [Blomf. no. VI. Matth. no. XX. et no. VII.]

m) ὦ 'ναξ Ἄπολλον, παῖ μεγάλω Διός.

n) Μελάγχρος o) αἰδῶς ἄξιος εἰς πόλιν.

ὥστε εἶναι σχήματα μὲν αὐτοῦ τέσσαρα, κανόνα δὲ τοιόνδε,

αβαβ ββαα βαα
ββαβ ββαα βαα
αβαβ αβαα βαα
ββαβ αβαα βαα

δ. Τρίμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τούτου περιττεῦον συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ *ΑΛΚΑΙΚΟΝ ΔΩΔΕΚΑΣΥΛΛΑΒΟΝ*, οἷον, (Ursin. p. 102.) [Blomf. no. XXXVIII. Matth. no. XLII.]

P. 47 ἰόπλοκ', ἄγνα p) μειλιχόμειδε Σαπφοῖ.

---

m) ἄναξ - μεγάλοιο Fl. H. B.

n) Melanchrus Mitylenae tyrannus a Pittaco interficitur. Diog. Laert. 1. 74. Suidas in v. Πίττακος. Alcaeus Pittaco inimicus haec in laudem Melanchri scripsisse videtur. Vide D'Orvillii Van. Cr. p. 459. et Bentleium Dissert. Phalarid. p. 33. ed. 1699. L. Hotchkis. Bentleius in notulis Mss. nescio qua de causa scripserat, „Μελάγχρως καὶ μελαγχρὴς· ἀμφότερα Ἀττικά· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ η. Κρατῖνος. Photii Lex. Ms." Quibuscum tamen conferenda Eustathii Od. II. pag. 1799, 16 = 601, 1. Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ συγκόψας τὸ μελαγχροιὴς, μελαγχρὴς λέγει· ὅθεν καὶ Μένανδρος, μελαγχρές φασιν εἶπε μειράκιον. Menandri locus, ni fallor, Clericum effugit. Antiphanes Athenaei IV. p. 161. A. Eustath. Od. T. p. 1863, 55 = 694, 8. μάζης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει.

o) αἰδὼς Fl. Turn. Arnaldus αἴδρους legendum suadet, quod est verisimile, vel pro illo αἰδῶς. L. Hotchkis. Edidi αἰδῶς secutus Vossium ad Catullum p. 118. probante D'Orvillio.

p) μειλιχόμειδε. Hanc vocem ad corruptam Hesychii glossam bene admovit Toupius Em. T. III. p. 426. etsi in verbis lexicographi constituendis, Msti ope destitutus, a vero aliquantum aberraverit. Codex Venetus apud Schowium pro Musurianis Μειλιχόμητις, ἡδὺς, exhibet tantum μειλιχομετίδης. Una τ literula deleta omnia plana evadent; μειλιχομείδης, πραΰγελως, ἡδύγελως, ἡδεῖα, πραΰνοος. Non tamen negarim vocem ultimam τῷ μειλιχόμητις aptius convenire. Conferendus H. Stephan. Thesaur. II. p. 1612. A.

q οὗ κανὼν οὗτος,

αβαβ ββαα βαβα
ββαβ αβαα βαββ

ε. Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικὸν, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν, ἤτοι ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον, τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικὴν, ἢ δευτέραν παιωνικὴν, τὴν δὲ τρίτην τροχαϊκὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον· εἶτα τὴν ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου κατακλεῖδα· οἷον,

τοιοῦτος εἰς Θήβας παῖς r ἁρμάτεσσ' ὀχήμενος.
s μόλις μὲν Ἔννη λεπτὸν ἔχοισ' ἐπ' ἀτράκτῳ λίνον.

κανὼν δὲ αὐτοῦ οὗτος,

αβαβ ββαα βαβα βαα
ββαβ αβαα βαββ βαβ

ϛ. ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ δὲ ΕΠΙΩΝΙΚΟΝ τρίμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι παρ' Ἀλκμᾶνι· ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, τὰς δὲ ἑξῆς δύο ἰωνικὰς ἑξασήμους καθαράς, οἷον, (Ursin. p. 66.) [Welck. no. XXVV.]

περισσόν. αἲ γὰρ Ἀπόλλων ὁ t Λύκειος.
u Ἰνῷ σαλασσομέδοισαν ἀπὸ μάσδων.

κανὼν δὲ αὐτοῦ οὗτος,

αβαβ ααββ ααββ
ββαβ ααββ ααβα

ζ. Καθαροῦ μὲν ὄντος τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτο· ἀνακλωμέ-

---

23. Ἀνακλωμένου] Ἀνακλώμενον καλεῖται τὸ μέτρον, ὅτι πολλάκις ὁ λείπων χρόνος ἐν τινὶ βάσει ἀνακλᾶται εἰς ἄλλην βάσιν, ὥσπερ

q) καὶ ἔστιν ὁ κανὼν οὗτος Fl. B. D. H.

r) ἁρμάτεσσ' ὀχήμενος. Sic Bentleius ὀχούμενος Arnaldus. ἁρμάτεσσι χήμενος Turn. Fl. χείμενος C.

s) μᾶλις C. Ἔννα Toupius ad Suid. T. I. p. 168. Canon deest in ed. Turn. ἀκατάληκτον deest Turn.

t) Λύκηος C. Λύκιος Turn. Fl.

u) ἰνὼ σάλας ὁ μίδοισαν ἀπο μάσδων Fl. ἰνωσαλασσομέδοισαν ἀπὸ μάσδων C. Ἰνὼ σάλας ὁμέδοισαν ἀπομάσδων Turn. σάλασσα pro θάλασσα Doriensibus tribuit Etymologus Ms. Paris. apud Koën. Gregor. p. 137. [Ursin. p. 299: „pro σάλας ὁ μέδοισαν, emendavimus θαλασσομέδοισαν, nam inter maris Deas numeratur Ino. Lucil. in Epigr. p. 439: Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ."]

...νου δὲ ὄντος αὐτοῦ, προταχθεῖσα ἰαμβικὴ ἑξάσημος [x] ἢ ἑπτάσημος ποιεῖ τὸ τοιοῦτον· οἷον παρὰ Σαπφοῖ, (Ursin. p. 10.) [Neue no. LVIII.]

ἔχει μὲν [y] Ἀνδρομέδα καλὰν ἀμοιβάν.
Σαπφοῖ τί τὰν πολύολβον Ἀφροδίταν.

κανὼν δὲ αὐτοῦ [z] οὗτος.

αβαβ ααβα βαββ
ββαβ ααβα βαβα.

τῆς δευτέρας βάσεως τοῦ δευτέρου παραδείγματος λειπούσης χρόνῳ· παίωνα γὰρ ἔχει τρίτον πεντάσημον, ὁ λείπων χρόνος ἀνεκλάσθη ἐν τῷ ΑΦΡΟΔΙΤΑΝ, ἑπτάσημον γὰρ ἔχει διποδίαν τροχαϊκήν· ἔχει δὲ οὕτως ὡς ὑποτέτακται ὑπὸ τοῦ Τεχνικοῦ. Ἡ γὰρ τελευταία τῆς δευτέρας ὀφείλουσα εἶναι μακρὰ, βραχεῖά ἐστιν· ἡ δὲ πρώτη τῆς τρίτης ὀφείλουσα βραχεῖα εἶναι, μακρά ἐστιν, ἥ τις ἀνακλᾶται ἐπὶ τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν, καὶ κατὰ ἀντιστροφὴν νοεῖται.

x) ἢ ἑπτάσημος om. Fl. ἤτοι ante ἑξάσημος habet Turn.

y) Ἀνδρομέδαν καλὰ ἀμοιβὰν C. ψάφοι Fl. ψαπφοῖ B. H. C. [quod Neue recepit. Blomfield. sequitur Gaisfordium, qui aliter ac Neue seiungendorum versuum causa post ἀμοιβάν ponit punctum.]

z) οὗτος. ὅδε Turn.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ. G.63 P.48

ΠΕΡΙ ΑΣΥΝΑΡΤΗΤΩΝ.

ΓΙΝΕΤΑΙ δὲ [a] καὶ ἀσυνάρτητα, ὁπόταν δύο κῶλα μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι, μηδὲ ἕνωσιν ἔχειν, ἀντὶ ἑνὸς μόνου [b] παραλαμβάνηται στίχου. Πρῶτος δὲ [c] καὶ τούτοις Ἀρχίλοχος κέχρηται· πῆ μὲν γὰρ ἐποίησεν ἐκ τε ἀναπαιστικοῦ ἑφθημιμεροῦς καὶ τροχαϊκοῦ ἡμιολίου, τοῦ καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ, [Liebel. no. XLVII.] [e]

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον.

---

2. Μηδὲ ἕνωσιν] Ὡς τὰ ἐλεγεῖα. Τὸ γὰρ πρῶτον μέρος τοῦ ἐλεγείου πρὸς τὸ δεύτερον οὐχ ἥνωται ἐν τῷ μέτρῳ, οἷον μὴ κοινωνίαν ἔχοντα, ἀλλὰ ἀσυνάρτητα ὄντα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀσυνάρτητα γίνεται τὰ πάντα ξδ. Τὰ γὰρ ὀκτὼ μέτρα τοῖς ὀκτὼ μέτροις, τουτ' ἔστιν ἑαυτοῖς, ἐπιπλεκόμενα, τὰ ξδ ταῦτα γίνεται. Ἀπὸ τῶν ἑξασήμων μὲν, λϛ· ἑξάκις γὰρ τὰ ϛ, λϛ. Τῶν δὲ τετρασήμων [d] εἰσιν κδ, καὶ τέσσαρα τὰ λεγόμενα ἐπισύνθετα, ἃ καὶ αὐτά ἐστι τῶν ἀσυναρτήτων. Ἔτι καὶ δεύτερον τρόπον, τούτων μονοειδῆ μέν ἐστιν ὀκτώ· μονοειδὲς δὲ λέγεται ἀσυνάρτητον, οἷον τὸ ἐλεγειακόν· ὁμοιοειδῆ δὲ ὀκτὼ, οἷον, ὅταν τὰ ἰαμβικὰ μὴ τέλεια ὄντα χοριαμβικοῖς ἢ ἀντισπαστικοῖς ἐπιφέρηται, ἢ τροχαϊκὰ ἰωνικοῖς, ἢ ἐναλλάξ· ἐπισύνθετα δὲ κδ, ἀντιπαθῆ κδ, ὧν τὸ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μιᾶς συλλαβῆς ἐκτιθεμένης, τὸ ὅλον ἓν ποιεῖ, ΑΧΡΕΙΟΓΕΛΩΣ. Ἐν γὰρ τῷ ΛΩΣ ἔληξε τὸ μέρος τοῦ λόγου· τὸ δὲ ἑφθημιμερές ἐστιν ἐν τῷ Ο, καὶ ἔτεμε τὸ ὉΜΙΛΑΕ.

5. Ἡμιολίου] Ἡμιόλιον εἶπε τοὺς τρεῖς ἁπλοῦς πόδας, ἤγουν τὸ ἥμισυ τοῦ τριμέτρου.

a) Καὶ deest Turn.

b) παραλαμβάνωνται Turn. [Idem in fine παραλαμβάνεται. Receptam lectionem iam probavit D'ORVILL.]

[c) καὶ et hic abest Turn.]

d) Ita emendavit Pauwius, Turnebus edidit τῶν δὲ τετρασήμων τέσσαρα τὰ λ. ϛ. εἰσὶ κδ.

[e) Cum hoc versu VV. DD. duos infra initio p. G. 88. prolatos, quia metrum sententiaque eadem est, coniungunt quod si recte faciant dubitat Liebel.]

Τοῦτο δὲ οἱ μετ' αὐτὸν οὐχ ὁμοίως αὐτῷ ἔγραψαν· οὗτος μὲν γὰρ τῇ τε τομῇ δι' ὅλου κέχρηται τοῦ ἑφθημιμέρους, καὶ σπονδείους παρέλαβεν ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ [f] κώλῳ δύο, οἷον,

G. 84 Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν· οἱ δὲ πολλοί.

οἱ δὲ μετ' αὐτὸν τῇ μὲν τομῇ ἀδιαφόρως ἐχρήσαντο, ὥσπερ [g] Κρατῖνος, [Runk. no. LVIII.]

[l] Χαῖρ', ὦ μέγ' [h] ἀχρειόγελως, ὅμιλε ταῖς ἐπίβδαις,
τῆς ἡμετέρας σοφίας κριτὴς ἄριστε πάντων,
εὐδαίμον' [i] ἔτικτέ σε μήτηρ ἰκρίων ψόφησις.

ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως [k] τὸ τρίτον τέτμηται τοῖς Ἀρχιλοχείοις, τὰ δὲ πρὸ αὐτοῦ δύο πρὸ συλλαβῆς. Καὶ μὲν

2. Ἑφθημιμεροῦς] Ἑφθημιμερές ἐστι τὸ ἀπάρτιζον τὸ τοῦ λόγου μέρος μετὰ τρεῖς ἁπλοῦς πόδας καὶ συλλαβήν.

6. Οἱ δὲ μετ' αὐτὸν] Ὅ ἐστιν οὐκ εἰς τὸ ἑφθημιμερὲς τὸ μέρος τοῦ λόγου ἀπαρτίζοντες, ἀλλ' ἢ πρὸ, ἢ μετά· οἷον πρὸ τοῦ λῆξαι εἰς μέρος λόγου ἐγίνετο ἑφθημιμερές.

10. Εὐδαίμον'] Εὐδαίμον' ἔτικτε, σπονδεῖος ἀνάπαιστος· ἡ ΚΤΕ συλλαβὴ μὴ λήγουσα εἰς μέρος λόγου· ἴαμβος, τροχαῖος, ἴαμβος.

11. Ἐνταῦθα] Ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως, ὡς ἐν τῷ ἑφθημιμερεῖ, ἀπήρτισται τὸ τοῦ λόγου μέρος· ἐν δὲ τῇ πρὸ αὐτοῦ πρὸ συλλαβῆς τοῦ ἑφθημιμεροῦς, ἡ τομὴ τοῦ μέρους τοῦ λόγου γέγονε.

f) κύκλῳ Fl. N. H. B. κόλῳ C. tum δύο Turn. quod deest Fl. et credo Mss.

g) Κρατῖνος ἐν τοῖς τοιούτοις Turn. [ἐν τοῖς τοιούτοις om. Fl. C. ut adnotat D'Orvill. et cod. Rhed.]

h) Ἀχρειόγελως. [Receptam lect. coniecit D'Orvill.] Suidas ad hunc locum fortasse respiciens, Ἀχρειόγελως ἄνθρωπος ὁ ἐπὶ τοῖς ἀχρήστοις καὶ μὴ σπουδαίοις γελῶν καὶ χαίρων. Loquendi ratio deflúxit ex Od. Σ. 162. ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν. De ἐπίβδαις vide Ruhnkenium ad Timaeum p. 119, 120. quem Hermann. Elem. doctr. metr. III, 8. p. 594. sequitur.] Versum male repraesentat Turnebus Χαῖρ' ὦ μέγα Χρειογέλως ὁμιλετὴς ἐπίβδαις. ἀχρειόγελος ὁ μίταῖς Fl. ὁμιλετεῖν C. [Cod. D'Orvill. ὁμιλεταί. In Emendat. Turn. legitur ἴσως, ὁμιλετοῖς. Adnotante D'Orvill. V. C. p. 466. Canterus tribuebat fragm. hoc Iuniori Cratino, de quo praeter Runkelium v. Meineck. in Spec. III. Quaest. Scen. p. 46 sqq.]

i) ἔκτισέ τε — ψόφησιν Fl. μετ' αὐτὸν Ἀρχίλοχον Turn.

k) τὸ τρίτον. Sic Fl. et Mss. τρίμετρον Turn. τρίτον μέτρον coniicit Tyrwhittus.

l) τοῖς Pauwius.

τοι καὶ τοὺς σπονδείους παρῃτήσαντο τοὺς ἐν τῷ μέσῳ οἱ μετὰ τὸν Ἀρχίλοχον, οὐχ ὡς ἀναπαιστικὸν ἡγούμενοι,
ἀλλὰ ΠΡΟΣΟΔΙΑΚΟΝ, τὸ ἐξ ἰωνικῆς, καὶ χοριαμβικῆς, P.49
τῆς ἰωνικῆς καὶ βραχεῖαν τὴν πρώτην δεχομένης. Δύνα- G.85
ται δὲ καὶ εἰς [o] τρίτον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι εἰ ἀπὸ [p] σπονδείων ἄρχοιτο, οἷον τὸ Σαπφοῦς, (Urbin. p. 7.) [Neue. no. LXXII.]

αὐτὰ δέ συ Καλλιόπα.

τοῦ προσοδιακοῦ ἓν καὶ τοῦτο εἶδος, τὸ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ συγκείμενον.

---

4. Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον] Οἷον, ὡς ἀναπαιστικὸν, τρεῖς ἔχειν ἀναπαίστους· καὶ ὁ πρῶτος σπονδεῖος, δυνάμει ἀνάπαιστός ἐστι, καὶ ὁ [m] ἔξω πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ, ὡς συνέμπτωσιν εἶναι τῷ προσοδιακῷ πρὸς ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ, ΑΥΤΑ ΔΕ ΣΥ ΚΑΛΛΙΟΠΑ· [n] δύναται δὲ καὶ ὁ πρῶτος ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος εἶναι, ἐὰν ποδισθῇ οὕτως, ΑΥΤΑ ΔΕ ΣΥ, καὶ ἑξῆς χορίαμβος, ὅπερ ἐστὶ προσοδιακόν.

8. Αὐτὰ] Δύο συλλαβαί. τὸ ΑΥΤΑ ΔΕ ΣΥ ΚΑΛΛΙΟΠΑ δύναται εἶναι σπονδεῖος, καὶ ὁ δεύτερος ἀνάπαιστος· δύναται δὲ καὶ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος ὁ πρῶτος, καὶ ὁ δεύτερος χορίαμβος.

9. Τοῦ προσοδιακοῦ] Ἐσθ᾽ ὅτε γὰρ καὶ τὰς ἰαμβικὰς ἐπιμιγνύουσι ταῖς κατειλεγμέναις συζυγίαις, τῇ τε ἰωνικῇ, καὶ τῇ χοριαμβικῇ, πάλιν προσοδιακὸν καλοῦντες, ὥσπερ Εὔπολις ἐν ταῖς Πόλεσιν·

Ὦ δέσποτα, καὶ τάδε νῦν ἄκουσον [q] ἅ'ν λέγω σοι.

ἐφθημιμερὲς γὰρ ἰαμβικὸν τῷ προσοδιακῷ τῷ καθαρῷ ἐπιμέμικται,

m) ἑξῆς vel οἱ ἑξῆς Pauwius.

n) Sic Pauwius pro δύναται δὲ τὸ κα.

o) τρίμετρον ἀνάπαιστον T. [In textu; a Gaisfordio autem receptam scripturam Turn. in Emendatt. proposuit], τρίτον ἀνάπαιστον Fl. N. H. B. exhibent, ubi nullus dubito, quin scriptum fuerit εἰς Γ. ἀναπαίστους atque ex γ litera numerali τρίμετρον et τρίτον orta esse. Auctor vult, Prosodiacum ex Ionico a maiore et Choriambica dipodia posse dividi in Anapaesticum e Spondeo et duobus Anapaestis,

αὐτὰ — δὲ σὺ Καλ - λιόπα.

L. Hotchkis.

p) σπονδείου Turn.

q) ἅ'ν λέγω. Sic proculdubio corrigendum est, quod et me monuit Dobraeus. ἃ λέγω Turn. Particula ἂν alias nonnunquam a librariis omittitur. Sic in versu Euripidis Suppl. 736, ubi edd. recte habent ἅ'ν σὺ τυγχάνῃς, Plutarchus II. 1056. C. quomodo fere Diogenes Laërt. IX. 71. et Sui-

Τὸ τοίνυν ἀναπαιστικὸν εἴ τις οὕτω [r] διαιροῖτο, εὑ-
G.86 ρήσει τῷ προσοδιακῷ ἐφάρμοζον. Ἐὰν μὲν γὰρ σπονδεῖον ἔχῃ τὸν πρῶτον, τοὺς δὲ ἑξῆς ἀναπαίστους, τὰς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου δύο βραχείας [s] προστιθεὶς τῷ σπονδείῳ, [t] ποιήσει ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, [u] οἷς ἑξῆς χορίαμβος.

Δύναται δὲ κἂν ἀπὸ ἀναπαίστου κἂν ἀπὸ δακτύλου ἄρχηται τὸ ἀναπαιστικὸν ὡς ἰωνικὸν λελυμένον παρα-

---

καὶ προσοδιακὸν ὁμοίως καλεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ προσοδιακὸν δέχεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, παίωνα δεύτερον, ἢ μολοττὸν, καὶ χορίαμβον, ὅπερ ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ποδὸς ποιεῖ ἀναπαιστικόν. Τὸ ἑξῆς ΤΟΥΣ ΔΕ ἙΞΗΣ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΥΣ βούλεται δεῖξαι τὸν ἀνάπαιστον ᾠκειωμένον τῷ τοιούτῳ προσοδιακῷ. Ἐπεὶ γὰρ τὸ προσοδιακὸν σύγκειται ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριαμβικοῦ, φησὶν ὅτι, ἐὰν ᾖ ὁ πρῶτος ποὺς σπονδεῖος, οἱ δὲ ἑξῆς ἀνάπαιστοι, προστίθημι τὰς δύο βραχείας τοῦ ἀναπαίτου τῷ σπονδείῳ, καὶ γίνεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, καὶ λοιπὸν ὁ ἑξῆς εὑρίσκεται χορίαμβος, ἔκ τε τῆς μακρᾶς τῆς καταλειφθείσης τοῦ πρώτου ἀναπαίστου, καὶ ἐκ τῶν δύο βραχειῶν καὶ τῆς μακρᾶς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου.

7. Κἂν ἀπὸ δακτύλου] Καὶ πάλιν ἐπειδὴ λύσις τοῦ σπονδείου ἐστὶ δάκτυλος καὶ ἀνάπαιστος, ἐὰν ἐν ἀρχῇ τεθῇ ὁ δάκτυλος, τῶν ἑξῆς ὄντων ἀναπαίστων, τὸ αὐτὸ γίνεται· οἷόν ἐστιν ὁ δάκτυλος ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν. Γίνεται οὖν ὁ πρῶτος ἰωνικὸς, τῆς δευτέρας συλλαβῆς λελυμένης, ἐκ μακρᾶς καὶ τεσσάρων βραχειῶν τῶν δύο τοῦ αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο τοῦ ἀναπαίστου, καὶ γίνεται πρῶτος παίων· λοιπὸν ὁ ἑξῆς εὑρίσκεται χορίαμβος, ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς μεινάσης τοῦ ἀναπαίστου καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου ἀναπαίστου. Πάλιν, ἐὰν ἐν τῇ ἀρχῇ ᾖ ὁ ἀνάπαιστος, γίνεται ἰωνικὸς, ἔχων τὴν πρώτην λελυμένην μακρὰν, καὶ γίνεται δεύτερος παίων, καὶ ὁ ἑξῆς χορίαμβος ἐκ τῆς μεινάσης μακρᾶς καὶ τοῦ ἀναπαίστου. Διὸ καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐστὶν ὅτε· ἐπεὶ συγγενὴς ὁ ἴαμβος τῷ ἀναπαίστῳ. Ἐὰν γὰρ λάβωμεν στίχον ἔχοντα τομὴν ἐφθημιμερῆ, εἰς μέρος λόγου λήγουσαν, τὸ μετ᾽ αὐτὸ ἰαμβικὸν εὑρίσκεται, καὶ λοιπὸν ἀνάπαιστοι ἐξ αὐτοῦ· οἷον,

das v. Πυῤῥώνειοι, citat & σὺ τυγχάνεις. Λέγομεν e coniectura Pauwii recepit Hermannus, quod nequeo probare, quia tam Scholiastae, quam Eupolidis ipsius sententiae adversari videtur.

r) διαιροῖτο. Sic Turn. et C. ex emend. διαιρεῖ Fl. B. N. H. C. a p. m.

s) προσθεὶς C. Turn.

t) ποιήσεις C. Turn.

u) οἷς ἑξῆς χορίαμβος. Sic C. οἷς ἑξῆς χορίαμβον Fl. H. οἷον ἑξῆς χοριαμβικὸν Turn. Aliquando conieci ὄντος ἑξῆς χοριάμβου. Dobraeus καὶ τὸν ἑξῆς χορίαμβον.

λαμβάνεσθαι, [v] τοῦ δὲ ἑξῆς χοριάμβου γινομένου· διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ, ὥσπερ Ἀρχίλοχος ἐν τῷ,

[x] Ἐρασμονίδη Χαρίλαε.

ὡς δυναμένου καὶ τοῦ παιῶνος δευτέρου, ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος παραλαμβάνεσθαι, ἵνα μὴ ἀπεοικὼς τῷ G.87
προσοδιακῷ γένηται τὸ ἀναπαιστικόν. Παραιτοῦνται τοίνυν τοὺς ἐν μέσῳ σπονδείους, ἵνα μὴ ἀλλότριον γένηται τὰ ἀναπαιστικὸν τοῦ προσοδιακοῦ, ὅπερ ἐστὶν ἐξ [y] ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ· δύναται δέ τις βιαζόμενος καὶ ἑξῆς ὄντων δύο σπονδείων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ,

ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν

[z] τὸν πρῶτον σπονδεῖον καὶ τὴν τοῦ δευτέρου συλλαβὴν

καὶ τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσ —
ἔφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

λοιπὸν τὸ *ΕΦΗ*, ἴαμβος· τὸ δὲ *ΠΟΔΑΣ Ω* ἀνάπαιστος· καὶ *ΚΥΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ* ἀνάπαιστος καὶ συλλαβή· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαίστου, ἵνα εἰ μὲν ἀνάπαιστοι εἴησαν αἱ πρῶται δύο βραχεῖαι, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυμέναι· ἐὰν δὲ ἀπὸ δακτύλου, πάλιν αἱ μετὰ τὴν μακρὰν δύο βραχεῖαι, ὡς τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυμένου, καὶ ἡ συζυγία πεντασύλλαβος λαμβάνεται.

10. *Δύναται δέ τις*] Δύναται, φησὶ, τὶς βιάσασθαι καὶ προσοδιακὸν ποιῆσαι, ὄντων τῶν δύο ἑξῆς σπονδείων, Ἀστῶν οἱ μὲν κατόπισθεν, ἄχρι δύο σπονδείων. Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν, καὶ ἀνάπαιστον, καὶ τὴν συλλαβὴν τοῦ ἐφθημιμεροῦς, ἵνα ποιήσωμεν τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν, ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ λάβωμεν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος· συναίρεσις γάρ αὐτοῦ ἐστί· καὶ λοιπὸν γίνεται ὁ ἑξῆς, χορίαμβος. Χορίαμβός ἐστι, τὸ *ΜΕΝ ΚΑΤΟΠΙΣΘ*. Ἀλλ' οὐ τῷ προσοδιακῷ ἐμπίπτει ἡ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ μολοσσὸς, διὸ εἶπε, βιαζόμενος.

v) τοῦ δὲ ἑξῆς χοριάμβου γινομένου. Sic Fl. quacum conspirant N. H. B. in N. vero δὲ deest. τῶν ἑξῆς χοριάμβων γενομένων C. sed τῶν om. Turn.

x) Ἑρμονίδη Fl. B. H.

y) ἰωνικοῦ Fl. et Mss. ἰαμβικοῦ Turn.

z) τὸν — ποιήσας. Ita Fl. B. H. D. et sic fere Turn. ad calcem. τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν ποιήσας Turn. C. et mox αὐτῶν.

τὸν πρῶτον. Ita Fl. nempe Ἀστῶν δ' οἱ essent molossus, atque μὲν κατόπισ Choriambus. Sed Ionicus eam contractionem in molossum minime recipiet. Turnebus haec peius τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν ποιήσας L. Hotchkis.

μολοσσὸν ποιήσας, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ
P.50 ἀπὸ μείζονος, τὸν ἑξῆς χορίαμβον ποιῆσαι· εἰ μὴ ἄρα ἐν τῷ προσοδιακῷ, ἡ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ μόλοσσος, μὴ ἐμπίπτοι.

Ὑπονοήσειε δ' ἄν τις καὶ τρίτην διαφορὰν εἶναι τῷ Ἀρχιλόχῳ πρὸς τοὺς μετ' αὐτὸν, καθ' ἣν ἀναπαίστῳ δοκεῖ τῷ πρώτῳ χρῆσθαι,

G.88 Ἐρέω πολὺ φίλτατ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων.
φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα, μηδὲ διαλέγεσθαι.

ᾧ οὐκ ἐχρήσαντο ἐκεῖνοι· φαίνεται δ' οὐδ' αὐτὸς κεχρημένος, δύναται γὰρ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν εἰς ἴαμβον περιΐστασθαι. Ἡ δὲ τοῦ [a] ἀναπαίστου φαντασία γέγονε διὰ τὴν ἰωνικὴν ἐν ἑκατέρῳ διαίρεσιν· ὥστε τὰς προειρημένας δύο μόνας διαφορὰς εἶναι τοῖς νεωτέροις πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν Ἀρχίλοχον. Κρατῖνος δὲ ὅταν λέγῃ ἐν τοῖς [b] Ἀρχιλόχοις [Runk. p. 5. no. I.]

Ἐρασμονίδη Βάθιππε τῶν ἀωρολείων,

τοῦτο τὸ μέτρον ἀγνοεῖ, ὅτι [c] οὐκ ἄντικρυς μιμεῖται τοῦ Ἀρχιλόχου τὸν Ἐρασμονίδη, [Liebel. no. LXXVI.]

---

14. *Τρίτην διαφορὰν εἶναι*] Οἱ γὰρ ἄλλοι οὐδέποτε τὸν πρῶτον ἀνάπαιστον παραλαμβάνουσι, βουλόμενοι τὸ προσοδιακὸν εἶναι, καὶ εἰ ἰαμβικὸν λαμβάνουσι, τὸν δεύτερον παίωνα ποιοῦντες, ἢ σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ποιοῦντες.

15. *Πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν*] Τρίτον γὰρ πεποίηκεν ἴαμβον ὁ Κρατῖνος, καὶ οὐκέτι συμφωνεῖ αὐτῷ τὸ προσοδιακὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ

a) ἀναπαιστικοῦ C. mox γεγονέναι Fl. N. H. quod ortum ex γεγόναι (νε superscr.).

b) Ἀρχιλόχοις. De titulo huius fabulae vide Casaubonum ad Athenaeum III. 9. Menagium ad Laert. 1. 12. Hanc vocem Hesychio v. εὔδοντι admodum probabiliter restituit Sopingius. De fragmento sequente adi Sopingium ad Hesych. v. ἐράσμιον. De voce ἀωρολείων, praeter Suidam, conf. Casaubonum ad Sueton. 1. 47. et Toupium Add. Theocr. V. 90. Ad calcem Turnebi alia commemoratur lectio ἀωρυλλείων, quam habet quoque Scholiastes.

c) οὐκ ἄντικρυς. Hoc est, ut Hermanni verbis utar „pro Dactylico ordine Logaoedicum adhibuit,“ vel ad Nostri rationes accommodatius, iambum pro anapaesto in sedem tertiam introduxit.

β. Ἓν μὲν δὴ τοῦτο τῶν παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυναρτήτων. Ἄλλο δὲ, τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας, καὶ τοῦ αὐτοῦ Ἰθυφαλλικοῦ, [d] οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον, [Liebel. no. LXXVII.]

Οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα, κάρφεται γὰρ ἤδη.

γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος τῆς τετραποδίας, διὰ τὴν ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον, καὶ κρητικὸς, οἷόν ἐστιν οὗτος,

καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους οἷος ἦν [e] ἐφ' ἥβης.

τοῦτο [f] παρὰ τοῖς νεωτέροις πολὺ τὸ μέτρον ἐστὶν, ὥσπερ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, (Fr. CXCI.)

[g] τόν με παλαιστρίταν ὀμόσας θεὸν ἑπτάκις φιλήσειν.

παρὰ δὲ Κρατίνῳ ἐν τοῖς [h] Σεριφίοις, οὐκέτι ἀκατά-

Ἀρχιλοχείῳ. Δοκῶν οὖν τοῦτο μιμεῖσθαι, ἔλαθε μιμησάμενος ΤΩΝ ΑΩΡΤΛΛΕΙΩΝ. Ἀωρύλλειοι· οἱ ἔξω ἤδη ὥρας λειούμενοι, οἷον ἐν γήρᾳ καλλωπιζόμενοι.

2. Τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας] Τὸ ἐκ τεσσάρων δακτύλων καὶ τριῶν τροχαίων.

6. Ὁ τελευταῖος] Γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος ὥσπερ ἐν τέλει ἱ στίχου· στίχος γὰρ δοκεῖ εἶναι, εἴ γε δύο συνειρημέναι εἰσί· καὶ μακρὰ πολλάκις ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται.

d) οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον desunt Fl. et Mss. et mox οἷόν ἐστιν οὗτος.

e) ἐπ' ἥβης Fl. οἷον - ἐπήβης C. [Hermann. hunc v. tribuit Archilocho, vide Metr. p. 42.]

f) παρὰ μὲν τ. Turn. καὶ deest Turn.

g) De hoc Callimachi loco agit Valckenaerius in Dissertatione de Aristobulo p. 125. cuius verba expromam. „Ex omnibus aliis Poetis unus mihi *Callimachus* videtur, ipsius aetate Graece conversos libros evolvisse nostros sacros, hinc etiam transsumsisse nonnulla, quin septimum quoque diem mundo natalem laudare potuisse, numeri certe septenarii laudator H. in Del. v. 251. et seq. *Hephaestion* hunc dat versum *Callimachi* p. 50. Τόν με παλαιστρίταν ὀμόσας θεὸν ἑπτάκις φιλήσειν. ne oscula quidem absque Numine septies fuissent repetita. Certe hoc spectavit *Apuleius Met.* XI. p. 238. *marino lavacro se tradiderit septies submerso fluctibus capite.*“

h) Σεριφίοις. Edd. et credo Mss. habent Σερίφοις. Sed alteram lectionem praetulere Viri doctissimi ad Pollucem VII. 69. X. 156. quemadmodum Codex D'Orvillianus Ety-

ληκτόν ἐστι τὸ δακτυλικὸν τὸ ἡγούμενον τοῦ ἰθυφαλλικοῦ, ἀλλὰ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, [Runk. no. I. p. 56.]

χαίρετε πάντες θεοὶ, πολύβωτον, ποντίαν Σέριφον —

G.90 γ. Τρίτον δέ ἐστι παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον, ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς, καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου,

ἀλλά μ' ὁ [l] λυσιμελής, ὦ 'ταῖρε, δάμναται πόθος.

δ. Ἔνδοξόν ἐστι [m] καὶ ἐπισύνθετον, καὶ τὸ διπενθημιμερὲς, τὸ ΕΓΚΩΜΙΟΛΟΓΙΚΟΝ καλούμενον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς, καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν [n] καὶ Ἀλκαῖος ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχὴ, (Ursin. p. 104.) [Blomf. no. XL. Matth. no. LXX.]

Ἠ ῥ' ἔτι ο Διννομένει τῷ Τυῤῥακήῳ
ε' ἄρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινήῳ.

---

5. Ἀσυνάρτητον] [k] Τρία εἴδη ἀσυναρτήτων· ἐκ δύο δακτύλων, καὶ συλλαβῆς, καὶ δύο ἰάμβων.

9. Ἔνδοξόν ἐστιν ἐπισύνθετον]. Ἐπισύνθετον δὲ, τὸ ἐκ διαφόρων ποδῶν συγκείμενον, ἀσυμφώνων ἀλλήλοις κατὰ τὴν ποσότητα δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων.

mologi M. p. 751. 5. [De hac Cratini fabula eiusque inscriptione v. Lucas De Crat. et Eup. diss. p. 68 sqq.] In versu Cratini πολυβώτου ποντίας Σερίφου emendat Hemsterhusius ad posteriorem Pollucis locum, sine necessitati, ut vidit Pauwius. Pro ποντίαν Fl. male habet παντοῖαν. In C. πάντα θεοὶ οἱ πολύβρωτον ποντίαν. [Dobrae. Ar. Add. 126. 127.]

i) Sic Pauwius: erat στίχος. στίχον.

k) Corrigit Pauwius τρίτον εἶδος ἀ. ἐ. δ. δ. κ. σ. καὶ δ. h. e. τεσσάρων ἰάμβων.

l) λυσιτελὴς Mss. πάθος Turn. [Mox „Fl. ἑταῖρε not. πόθος, ut apud H. Stephanum, Vitio typographico πάθος in Turneb.“ D'ORV.]

m) καὶ om. Turn. et mox ἐστὶν Fl. H. B.

n) καὶ om. Turn. et mox ᾄσμασιν dat Fl.

o) διννομένη τῷ τυῤῥάκκῳ Fl. H. B. μυρσίνῳ Fl. C. B. μυρσίννῳ D. Bentleius in epistola ad medicum celeberrimum Ricardum Mead, p. 250. splendidi operis quod munificentiae viri de humanioribus literis optime meriti, C. Burneii, debemus, „in ηιον may be either pronounced and make a syllabe; or be adiunctum

[p] κέχρηται δὲ καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν, (Fr. CXX.)

[q] Ὀρσόλοπος μὲν Ἄρης φιλεῖ μεναιχμάν.

ε. Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον τούτῳ, ΙΑΜΒΕΛΕΓΟΣ καλεῖται· [r] τούτῳ δὲ ἐν συνεχείᾳ οὐκ ἴσμεν τινὰ κεχρημένον, διεσπαρμένως δέ·

πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν.
[s] κείνων λυθέντες σαῖς ὑπὸ χερσὶν ἄναξ.

ς. Γίνεται δὲ καὶ τριπενθημιμερὲς ἐκ τούτων, τὸ καλούμενον Πλατωνικὸν, ἐν ᾧ, τὰ μὲν ἑκατέρωθεν δύο [t] δακτυλικά εἰσι πενθημιμερῆ, τὸ δὲ μέσον ἰαμβικόν· κέχρηται δὲ αὐτῷ Πλάτων ἐν Ξαντρίαις.

---

4. Ἀντεστραμμένον]. Τὸ δὲ ἀντεστραμμένον, τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τοῦ ποσοῦ ἐκλήθη, τὸ δὲ δεύτερον τὸ ἰαμβέλεγος ἐκ τοῦ ποιοῦ· τοῦτο δὲ ἐν συνεχείᾳ. Τὸ πρῶτον γάρ ἐστιν ἐκ δύο ἰάμβων, καὶ συλλαβῆς· τὸ δὲ δεύτερον ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς μιᾶς· τὸ δὲ τρίτον, δύο ἴαμβοι καὶ συλλαβὴ, ὡς καὶ τύπος ἅπας, τέσσαρες ἴαμβοι καὶ δύο συλλαβαὶ καὶ τέσσαρες δάκτυλοι καὶ δύο συλλαβαί. Τὸ μὲν β διπλάσιον. Εἰ γὰρ ἐκ δισυλλάβου εἴη, οὐ δυνατόν· Τὸ γὰρ δεύτερον μέρος πάντως δισυλλάβους αἰτεῖ.

(that is, iota subscriptum,) in the Aeolian manner; as I remember these verses of Sappho (sic) in Hephaestion.“ Deinde citat nostri verba prout in textu leguntur. In notulis Mss. idem indicavit corruptum Athenaei locum XI. p. 460. D. Ἀλκαῖος. Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης διννομένη παρίσδων. Ms. habet παρίσδωνι. Sed haec ingeniis meo sagacioribus persananda commendo. D'Orvillii et aliorum super hos versus disputationes commodiore loco infra dabuntur.

p) κέχρηται – ᾄσμασιν om. D.

q) Ὀρσόλοπος sic C. et Codex Etymologi D'Orvillianus p. 634, 11. quemadmodum recte edidit Barnesius. ὀρσόλεπος Fl. H. ὀρσόλεπτος B. ὀρσ᾽ ὀλέπος Turn. φιλέειν Fl. H. B. μὲν αἰχμὰν Edd. Mss. μεναιχμήν vult Pauwius, alterum D'Orvillius.

r) τοῦτο Turn.

s) κείνων. Recte, ut videtur, inter Pindaricorum carminum fragmenta no. LXVII. edidit Schneiderus. Priorem versum Pindaro diserte tribuit Clemens Alexand. Strom. VI. p. 731. (Fr. C.) λυθέντες C.

t) Pro δακτυλικὰ C. habet πλατωνικά. Quod ad fabulae Platonicae epigraphen attinet, eodem plane, quo hic exhibetur, modo scriptam allegat,

χρῆος [illegible] ἀνδρῶν [illegible] [u] ξύλλογον [illegible]

ζ. Ἀντεστραμμένον δέ ἐστι τούτῳ τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον, (Fr. LXVIII.)

P. 52 ὅς καὶ [v] τυπεὶς ἀγνῷ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν

[x] σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς.

G. 92 η. Τοῦ δὲ [y] δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς δὶς λαμβα-

P. 54 νομένου γίνεται τὸ ΕΛΕΓΕΙΟΝ, ἀλλὰ τὸ μὲν δεύτερον αὐτοῦ μέρος ἑπτασύλλαβον ἀεὶ μένει, ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς· τὸ δὲ πρότερον, κινουμένους ἔχει τοὺς [z] δύο πόδας, ὥστε ἢ δακτύλους αὐτοὺς γίνεσθαι, ἢ σπονδείους· ἢ τὸν μὲν πρῶτον, δάκτυλον· τὸν δὲ δεύτερον σπονδεῖον· ἢ ἀνάπαλιν, τὸν μὲν πρῶτον, σπονδεῖον· τὸν δὲ δεύτερον, δάκτυλον. Παρ' ἣν αἰτίαν, τὸ μὲν δεύτερον ἀεὶ διπλασιαζόμενον τὴν ἐλεγείαν ποιεῖ· τὸ δὲ πρότερον οὐκέτι, ἐὰν μὴ ἐκ δύο [a] δακτύλων συνεστήκῃ· οἷον,

[b] Νήϊδες οἱ Μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

auctoris licet nomine omisso, Etymologus M. p. 595, 40. τῶνδε βούλευτις πόνων· ἐν ταῖς Ἐλαχρίαις. In p. 755, 43. Ms. D'Orvillianus praestat Πλάτων ξτ (i. e. ξάνταις) ἣν δὴ θόρμος τευταζόντων. Suidas etiam ξάνταις vv. Πλάτων. τευτάζειν. Adde Eudociam Villoisoni v. Πλάτων.

u) ξύλλογον N. πανσόφων C.

v) τί πῶς Fl. B. τυπῶς H.

x) σοφοί. Hunc versum inter Pindarica no. XXIX. Plutarchi auctoritate II. p. 116. D. recepit Schneiderus.

y) Pro δακτυλικοῦ C. habet καταληκτικοῦ. Pro δὶς Fl. exhibet δύο. [Ante Verba τοῦ δὲ δακτυλικοῦ κ. τ. λ. Turn. ponit Argumentum hoc ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.]

z) δύο om. C. mox αὐτοὺς om. Turn.

a) δακτυλικῶν Fl. B. συνεστήκοι Turn. συνεστήκει C.

b) Νήϊδες. Hunc versum ex Elegis Callimachi depromptum esse sibi persuasum habuit Hemsterhusius ad istius Poetae Fr. CXI. qui constructionem sic ordinat: φίλοι, οἳ οὐκ ἐγένοντο νήϊδες Μούσης. [Ad Elegias refert Valckenarius.] Citatur etiam hic versus sine auctoris nomine in Grammatico Ms. quem infra exscribam. Diserte imitantur Auctores Epigrammatum apud Brunck. Anal. T. III. p. 265. no. DXXXIX. Ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας εἰ δὲ πέφυκας Νῆϊς Μουσάων

τὸ μὲν δεύτερον διπλασιασθὲν ποιεῖ ἐλεγεῖον, τὸ δὲ πρότερον οὔ. Ὥστε αὐτὸ ποτὲ μὲν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ποτὲ δὲ [c] τρεισκαιδεκασύλλαβον, ποτὲ δὲ δωδεκασύλλαβον εἶναι.

Καὶ τοῦ μὲν τεσσαρεσκαιδεκασυλλάβου, ἓν σχῆμα·

[d] παίσατε, τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη.

ὁμοίως δὲ τοῦ δωδεκασυλλάβου ἕν· G.93

[e] τίκτεσθαι· βροντᾶν δ' οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ Διός.

τοῦ δὲ τρεισκαιδεκασυλλάβου, δύο σχήματα. ποτὲ μὲν πρῶτος ὁ δάκτυλος·

Νηΐδες αἳ Μούσῃς οὐκ ἐγένοντο, φίλαι.

ποτὲ δὲ δεύτερος·

ῥέξειν, καὶ στεφέων εὔαδε τῷ Παρίῳ. P.55

Δεῖ δὲ τὰ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως [f] καθ' ἕτερον

---

14. *Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον*] Ἀντὶ τοῦ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν· ἐὰν δὲ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἐλεγείου, οἷον τὸ, ΟΥΚ ΕΓΕΝΟΝΤΟ

ῥέψον ἃ μὴ νοέεις. et p. 269. no. DLXIV. Εἰ δέ σε φίλατο Καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ Νῆϊς ἔφυς Μουσέων, χερσὶ βάρος φορέεις. [Pro ἐλεγείαν quod sequitur, ἐλεγεῖον mavult Santen. ad Terent. Maur. p. 287.]

c) Ita legendum erat postulante sensu. Mss. et Fl. tantum habent δωδεκασύλλαβον [ex quo Pauw. recepit. Sic quoque cod. Rhed. ubi desunt verba ποτὲ δὲ δωδεκασύλλαβον εἶναι]. Turn. tantum τρεισκαιδεκασύλλαβον. Mox pro εἶναι quod deest Fl. γένεσθαι N. H.

d) Hunc versum, e poeta vestuto, forsan Callimacho, desumtum, mutatus est Agathias Brunck. Anal. III. p. 40. no. XX. Ἡ ῥαδινὴ Μελίτη ταναοῦ ἐπὶ γήραος οὐδῷ Τὴν ἀπὸ τῆς ἥβης οὐκ ἀπέθηκε χάριν. Ἀλλ' ἔτι μαρμαίρουσι παρηΐδες, ὄμμα δὲ θέλγον Οὐ λάθε. ΤΩΝ Δ' ΕΤΕΩΝ Ἡ ΔΕΚΑΣ ΟΥΚ ΟΛΙΓΗ. [„Οὐ λάθε. Si hoc epigramma citat Hephaestion, pro Οὐ λάθε legendum est Παῖς ἅτε, aut forsan ita fuerat in epigrammate, quod compilavit Agathias.“ Porson. ad Anthol. in Miscell. ed. Kidd. p. 25.]

e) Plutarchus, *Quomodo Adulator ab Amico internoscatur* T. II. p. 54. D. εὐφυής εἰμι ποιητὴς καὶ στίχον οὐ φαυλότατον γράφων· ΒΡΟΝΤΑΙΝ Δ' ΟΥΚ ΕΜΟΝ, ΑΛΛΑ ΔΙΟΣ.

f) καθ' ἕτερον. N. habet καθ' ἕκαστον. L. Hotchkis conicit κατὰ πρότερον.

τῶν πενθημιμερῶν· εἰ δὲ μή, ἔσται πεπλημμελημένον, οἷον τὸ Καλλιμάχου, (Fr. CXCII.)

[ff] ἱερά, τὸν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή.

θ. Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην

G. 84 ἀντιπάθειαν ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς, τοῦ καλουμένου Εὐριπιδείου· οἷον τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον [h] Ἰαβάκχοις. [Liebel. no. LXX.]

ΦΙΛΟΙ, διπλασιάσῃ τις, ποιεῖ ἐλεγεῖον· ἐπειδὴ καὶ τὸ πρῶτον μέρος καὶ τὸ δεύτερον δέχεται δακτύλους· τὸ δὲ πρῶτον ἐὰν διπλασιάσῃ τις, οὐ πάντως ποιεῖ ἐλεγεῖον. Ἐὰν γὰρ ἔχῃ τὸ πρῶτον μέρος σπονδεῖον, οὐ γίνεται· οὐδὲ γὰρ δύναται αὐτὸν τάξαι ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει, μὴ δεχομένου τοῦ δευτέρου μέρους σπονδεῖον· ἐὰν δὲ τὸ πρῶτον μέρος ἐκ δακτύλων ᾖ δυνατόν· διὸ [g] εἶπεν οὐ πάντως. Δεῖ δὲ τοῦτο ἐπισημειοῦσθαι, ὅτι ἐὰν ἡ τελευταία τοῦ δευτέρου μέρους συλλαβὴ βραχεῖα εἴη, οὐδὲ αὐτὸ ποιεῖ ἐλεγεῖον· εὑρήσεται δὲ ἡ τελευταία συλλαβὴ ἐν τῷ διπλασιάζεσθαι τοῦ πρώτου μέρους βραχεῖα· ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον, εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι ὅτι τῷ λόγῳ τῆς τελευταίας.

3. Διοσκουρίδεω] Ἡ γὰρ τομὴ τοῦ πρώτου πενθημιμεροῦς οὐκ ἀπήρτησεν εἰς μέρος λόγου. Λήγει γὰρ εἰς τὸ ΔΙΟΣ· τὸ δὲ ὅλον μέρος εἰς τὸ ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΕΩ.

4. Κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν] Πρώτη ἀντιπάθεια, ἡ ἐκ τῶν δισυλλάβων τῶν ἐναντίων σύνθεσις, πρὸς τοὺς δισυλλάβους ἢ ἐκ τρισυλλάβων, τοῦτ' ἔστι τῶν ἁπλῶν, ὅταν ἐξ ἀντιστροφῆς παραλαμβάνωνται· οἷον, εἰ ἀντὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχῆς ἰάμβου ὁ ἀπὸ μακρᾶς τροχαῖος παραληφθείη· καὶ ἀντὶ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχῆς δακτύλου καὶ δύο βραχειῶν, ὁ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος βακχεῖος, καὶ ἑξῆς

[ff) „Lege ἱρά.“ Blomf. Callim. p. 257.]

g) εἶπον Pauwius.

h) [Antea οἷόν ἐστι τὸ Turn. Pauw.] ἰοβάκχοις. „Fl. plenam distinctionem ante hanc vocem habet, et Cod. Ἰοβάκχης habet in initio versus. nec agnoscit voculam καί, sed recte vulgata se habet, vid. I. A. Fabricium Bibl. Gr. I. p. 572. ad hos Ἰοβάκχους in Bacchicis festis cani solitos respicit Pollux IV. c. VII. παροίνια, ἰόβακχοι. Vero simile autem fit, Archilochum forte primum Ἰόβακχον composuisse: deinde ab aliis poëtis alios hymnos eiusdem argumenti fuisse additos: sensum omnes illos in unum fasciculum collectos et ad unum auctorem relatos esse. Sic Pervigilia Veneris duo in unum locum collata coaluere ut probabile admodum nuper reddidit illustris I. Buherius in adnott. ad illud carmen, Petronii de bello civili Poëmatio subiunctum.“ D'Orvill. De his infra ad Proclum.

Δήμητρος ἁγνῆς καὶ Κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

ι. *Ἄλλο τούτου ἔλαττον κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, τὸ καλούμενον* [i] *Εὐριπίδειον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον· οἷον, παρὰ μὲν αὐτῷ Εὐριπίδῃ,* (Fr. inc. CXCVIII.)

Ἐῷος ἡνίχ' ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ.

παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ, (Fr. CXVI.)

[k] *ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χόρῳ· τῆς λύρης ἀκούω·*
καὶ τῶν Ἐρώτων ᾐσθόμην· ἔστι κ' Ἀφροδίτα.

G.95

ια. *Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ ἰαμβικοῦ ἑφθημιμεροῦς, ὅπερ, ἐὰν παραλλάξῃ τὴν τομὴν, γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικόν.*

[n] *ἐστί μοι καλὰ πάϊς χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν*
ἐμφερῆ ἔχοισα μορφὰν, Κλεῒς ἀγαπατὰ,
ἀντὶ τᾶς ἐγὼ οὐδὲ Λυδίαν πᾶσαν, οὐδ' ἐραννάν. P.56

ἔχων δύο μακρὰς παραληφθείη. Ἔστι δὲ [l] *ἀντιπάθεια ἡ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐναντίωσις· λέγω ἐν τοῖς τετρασυλλάβοις* [m] *οἷόν ἐστι τὸ ἀνιπαίστοις· ὡς εἶναι μὲν τριῶν μερῶν τῶν ἐπὶ τέλους τροχαίων, μὴ προσούσης τῆς συλλαβῆς· τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἰθυφαλλικὸν, συγκείμενον ἐκ τριῶν τροχαίων.*

6. *Ἐῷος ἡνίχ'*] *Ἐνδεῖ γὰρ ἡ συλλαβὴ τοῦ ἑφθημιμεροῦς· καὶ τὸ ἑξῆς ὅμοιον, καὶ τὸ γ.*

10. *Ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην*] *Πρώτην ἀντιπάθειαν λέγει τὸ α τῶν δύο ἀσυναρτήτων, τῶν συγκειμένων ἐξ ἐναντίων ποδῶν δισυλλάβων. Τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἰάμβων σύγκειται, τὸ δὲ ἐκ τροχαίων, οἵ εἰσιν ἐναντίοι.*

13. *Γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικὸν*] *Ὅλον τροχαϊκὸν λοιπὸν ἔσται, εἰ παραλλάξεις τοῦ δέοντος τόπου τὴν τομὴν, προκαταληκτικὸν, διὰ τὸ, κατὰ τὸν δέοντα τῆς καταλήξεως τόπον συμβαίνειν τὴν τομὴν, ὡς ἑξῆς ὑπόκειται.*

i) *Εὐριπίδειον.* Vide Schol. Aristoph. Equit. 753. in ed. Fl. male *ἔλαμψεν.*

k) In C. locus sic exhibetur mutilus, *ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χόρῳ τῆς λύρης ᾐσθόμην· ἔστι χ' ἀπόλλων ἀφροδίτη.* Verba *ἀκούω καὶ τῶν ἐρώτων* ibidem manu sua supplevit Bentleius. [Turn. in fine *ἐνεςι πολλῶν.*]

l) *ἡ β. ἀντιπάθεια* Pauw.

m) Legendum videtur *οἷόν ἐστιν ὁ ἀντίσπαστος.*

n) Hi versus omnes constant e Trochaico Dimetro et Iambico Hephthemimeri. Sed solus eorum secundus iuxta eam formam caesuram recipit. *ἐμφερῆ ἔχοισα μορφὰν* est igitur Trochaicus dimetrus aca-

τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον [o] δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς ὅτι οὕτως σύγκειται, [p] ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ
G.96 διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τοῦ ἑφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ· τὸ δὲ πρῶτον, διὰ τὸ πρὸ συλλαβῆς ἔχειν τὴν τομὴν, ἐγένετο προκαταληκτικὸν, ἐκ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς,

ἐστί μοι καλὰ πάϊς,

---

talectus, cuius pars reliqua debet esse Hephthemimeres Iambicum. Sed κλεῖς ἀγαπητὰ vel κλεῖς κἀγαπητὰ non est tale. Coniectura igitur suppleatur κλεῖςΤΕ κ᾽ αγαπητὰ. L. Hotchkis. Hunc versum etsi mendosum, prout in Mss. scribitur, reliqui. Bentleius sic: lege Κλεῖς ἀ᾽γαπατὰ, et totum fortasse sic, ἐστί μοι καλὰ παῖς || χρυσεοῖσιν ἀνθέμοισιν Ἐμφερῆ ἔχοισα μορ || φὰν, Κλεῖς ἀ᾽γαπητὰ Ἀντὶ τᾶς δ᾽ ἐγὼ οὐ θέλω || Λυδίαν πᾶσαν οὐδ᾽ ἐραννάν. Tyrwhittus voluit, ἐμφερῆ μάλιστ᾽ ἔχοισα || μορφὰν Κλεῖς ἀγαπατά. [Conf. Hermann. ad Orph. p. 722. et Boeckh. de metr. Pind. p. 102. Versum primum bis, sed eum diversa distinctione pedum exhibent Cod. D'Orvill. Turn. et Pauw. Ἀνθέσμοισιν Fl. cod. Rhed. ἔχουσα μορφὴν κλεῖς ἀγαπητά Ursin. Turn. Pauw. Fl. ἔχουσα μορφὰν κλεῖς ἀγαπατά. idem cod. Monac. ut adnotat Neue, nisi quod κλὲς praebet. Neue, scribet κληὲς ἀγαπατὰ. ἀντὶ τᾶς ἐγὼ οὐ Fl. et cod. Monac. in v. 3. subiunctaque explicatione τᾶς δ᾽ Ursin. Turn. Pauw., in explicatione τᾶς δ᾽. Λυδίαν Fl. cod. Rhed. λιδίαν cod. Monac. In explicatione λυδίας Fl. ἀραννὰν pro ἐραννάν cod. Monac. ἐραννάν Turn.] Πᾶσαν deest Turn. Ceterum Sapphoni recte, ut videtur tribuit Ursinus, p. 287. [et Neue p. 81 sqq., quem omnino v.]

o) δῆλον-ὅτι οὕτως. Libri omnes agnoscunt οὕτως. Turnebus vero, quia Κλεῖς κἀγαπητὰ non fuit Hephthemimeres Iambicum, ut debuit, ου posuit [Fl. utroque loco οὐ v. 3. habet], et ad calcem Libri abiecit οὕτως. Pauwius, ut in erroribus solet, hunc sequitur. Miror vero D'Orvillium, cui Hephaestio tantum debet, hoc probasse. L. Hotchkis. Turnebus ita locum exhibet: τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἑφθημιμερῆ ἔχον μορφὴν, Κλεῖς ἀγαπητὰ, δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς ὅτι οὐ σύγκειται [pro quo in fine ὅτι οὕτως σύγκ. Fl. om. δηλαδὴ τὸ ἑφθημιμερῆ .... ἀγαπητὰ.] D. quem male cepit D'Orvillius, hoc modo: τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἑφθημιμερὲς, τὸ ἐμφερῆ ἔχουσα μορφήν.

p) Pro ὡς προείρηται C. habet ὥσπερ εἴρηται.

καὶ διμέτρου ἀκαταλήκτου, τοῦ,

χρυσέοισιν ἀνθέμοισι.

τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου,

ἀντὶ τὰς ἐγὼ οὐδὲ Λυδίαν.

καὶ βραχυκαταλήκτου,

πᾶσαν οὐδ' ἐρεννάν.

ιβ. Ἀνακρέων δὲ οὐκ ἰαμβικῷ ἀλλὰ χοριαμβικῷ ἐπιμίκτῳ πρὸς τὰς ἰαμβικὰς ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν, (Fr. CLVII.)

τὸν λυροποιὸν ἠρόμην q *Στράττιν εἰ κομήσει.*

ιγ. Τούτου δὲ μεῖζόν ἐστι συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ τὸ καλούμενον Κρατίνειον. Ἔστι γὰρ ἐκ χοριαμβικοῦ ἐπιμίκτου, τοῦ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχοντος, καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς·

Εὔιε κισσοχαῖτ' ἄναξ, χαῖρ', r *ἔφασκ' Ἐκφαντίδης.*

---

2. *Χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν*] *Ἐὰν εἰς τὸ ΧΡΥ γένηται ἡ τομή, εὑρίσκονται τέσσαρες τροχαῖοι, καὶ τρεῖς ἴαμβοι, καὶ συλλαβή, καὶ ἡ τομὴ οὐ λήγει εἰς λέξιν. Ἐὰν δὲ ἡ τομὴ γένηται εἰς τὸ ΠΑΙΣ, καὶ εἰς λέξιν λήγει, καὶ εὑρίσκεται τὸ ὅλον τροχαϊκόν. Τὰ δύο τὰ ἐφεξῆς, ἐκ τροχαίων καὶ ἰάμβων. Τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ ΕΜΦΕΡΗ ΕΧΟΥΣΑ ΜΟΡΦΗΝ διὰ τὸ τρισύλλαβον, πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῆς δεούσης ἐν τῷ ΠΑΙΣ. Ἔδει γὰρ μεθ' ἑτέρων συλλαβῶν τετμῆσθαι.*

3. *Ἐξ ὑπερκαταλήκτου*] *Ὑπερκατάληκτόν ἐστι, τὸ μετὰ τελειότητος περιττεῦον συλλαβῇ, εἰ δισύλλαβοι εἶεν οἱ πόδες· εἰ δὲ τρισύλλαβοι καὶ δύο.*

5. *Καὶ βραχυκαταλήκτου*] *Παρὰ συλλαβὴν γὰρ εὑρίσκεται τὸ ἑφθημιμερὲς, ὥστε γίνεσθαι δίμετρον βραχυκατάληκτον.*

10. *Τὸν λυροποιόν*] *Ἔστι γὰρ χορίαμβος καὶ δύο ἴαμβοι, καὶ τρεῖς τροχαῖοι, τὸ ἰθυφαλλικὸν, ἕως τοῦ ΚΟΜΗΣΕΙ.*

q) *Στράτιν* et *κομίσει* Turn. *Στρατῖνον εἰ κομίσει* Scaliger Poet. II. 23. non ut notat Barnesius ad Anacreont. p. 305.

r) [*εὔιε κισσοχαῖτ' ἄνεξ χαῖρ' ἔφασκ' ἐκφαντίδης*. Conf. Meineke Quaest. Scen. I. p. 13 sqq. de Ecphantide poeta, deinde Naeke Choeril. p. 53.] *ἔφασκε Φαντίδης* Turn. Male [Runkel. in coll. fragmentorum Cratini refert hoc fragmentum inter incerta huius poëtae no. LIX.] Maussacus in dissert. Crit. p. 402. Harpocrat. ed. Blancard. ex citatione D'ORVILLII: „Ecphantis vel Ecphantides Poeta Comicus fuit ignobilis, et parum ob vetustatem et inscitiam notus: e cu-

G.97 πάντα φορητά, πάντα τολμητὰ τῷδε τῷ χορῷ,
G.98 πλὴν Ξενίου νόμοισι, καὶ Σχοινίωνος, ὦ Χάρον.

τὸ μὲν οὖν καθαρὸν Κρατίνειον τοιοῦτόν ἐστι.

P.57 ιδ. Πολυσχημάτιστον δὲ αὐτὸ πεποιήκασιν οἱ Κω-

---

ius Σατύροις hoc fragmentum habemus apud Athenaeum III. p. 96. C. πόδας τε εἰ δέοι πριάμενον καταφαγεῖν ἑφθοὺς ὑός." (Hermannus corrigit πόδας ἔτ' εἰ, ut versus sit Trochaicus tetrameter. Schweighaeuser, T. XIII. p. 414.) „Scholiastes Comici Vesp. 1182. Φραντίδην hunc vocat; sed ut animadverterunt docti viri, illic legendum est Τηλεκλείδης καὶ Ἐκφαντίδης, ut optime habet Pollux II. 127." Plura habet ibidem Vir eruditissimus sed longiora, quam ut hic commode exscribantur. Viri praestantissimi, quos reprehendit, sunt Iosephus Scaliger ad Virg. Copam, p. 261. et Florens Christianus ad Aristoph. Vesp. 151. Vide etiam Casaubonum ad Athenaei l. cit. Hesychius v. Ἐκκεχοιριλωμένη· τοῦ Χοιρίλου οὖσα. Ἐκφαντίδῃ γὰρ τῷ Κωμικῷ Χοίριλος θεράπων ἦν, ὃς συνεποιεῖτο κωμῳδίας. et Χορίλον Ἐκφάντιδος. Κρατῖνος τὸν Ἐκφάντιδος οὕτως εἶπεν, αὐτὸν τὸν Χορίλλον. Emendant Χοίριλον. Ubi eadem fere de causa Ecphantidem deridet Cratinus, qua Euripidem Aristophanes Ran. 975. Εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις, Κηφισοφῶντα μιγνύς. Schol. ὅτι ἐδόκει δοῦλος ὢν συμποιεῖν αὐτῷ ὁ Κηφισοφῶν, καὶ μάλιστα τὰ μέλη. Ecphantidae quoque meminit Aristoteles in Polit. VIII. p. 227, 15. ed. Sylburg. Sed omnino lectu digna sunt Aspasii verba in comment. ad Aristot. Ethic. Nic. p. 53. b. καὶ κωμῳδῶν χορηγῶν, σύνηθες ἐν κωμῳδίᾳ παραπετάσματα. 1 δέρρεις ποιεῖν οὐ 2 πορφυρίδας μυρτίλος ἐν τιτανόπαισι τὸ, 3 δεινῆς ἀκούεις ἡράκλεις. τουτέστι σοὶ τὸ σκῶμμα ἀσελγὲς καὶ μεγαρικὸν, καὶ σφόδρα ψυχρὸν γελᾷς, ὁρᾷς τὰ παιδία. διασύρονται γὰρ οἱ μεγαρεῖς ἐν κωμῳδίᾳ, ἐπεὶ καὶ ἀντιποιοῦνται αὐτῆς. ὡς παρ' αὐτοῖς πρῶτον εὑρεθείσης, εἴ γε καὶ σουσαρίων ὁ κατάρξας κωμῳδίας μεγαρεύς. ὡς φορτικοὶ τοίνυν καὶ ψυχροὶ διαβάλλονται. καὶ πορφυρίδι χρώμενοι ἐν τῇ παρόδῳ. καὶ γοῦν ἀριστοφάνης ἐπισκώπτων αὐτοὺς λέγει που, μὴ δ' αὖ γέλωτα μεγαρόθεν κεκλημένον. ἀλλὰ καὶ ἐκφαντίδης παλαιότατος τῶν ἀρχαίων ποιητὴς φησί· μεγαρικῆς κωμῳδίας ᾆσμα 4 διειμαια ἰσχύνομαι τὸ δρᾶμα μεγαρικὸν ποιεῖν. δείκνυται γὰρ ἐκ πάντων τούτων ὅτι μεγαρεῖς τῆς κωμῳδίας εὑρεταί. Codex Ms. C. C. C. obiter a me inspectus nihil discrepat a vulgatis, nisi quod 1. δέρρεις in textu omittat, suprascripto tamen δέρϊς. 2. habeat πορφύρας. 3. δεινῆς a. p. m.

μικτά. Τοὺς γὰρ σπονδείους τοὺς ἐμπίπτοντας ἐν τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς τροχαϊκοῖς, παρὰ τάξιν παραλαμβά-

1. Τοὺς γὰρ σπονδείους] Οἷον ἐν τοῖς ἀρτίοις δέχεται τὸν σπονδεῖον τὸ τροχαϊκόν· οὗτοι δ' ἐν περιτταῖς τιθέασι· καὶ τὸ ἰαμβικὸν οὗτοι δὲ καὶ ἐν ταῖς ἀρτίαις τιθέασιν.

sed δεινῶς ex em. D. et 4 διείμ' ᾐσχυνόμην. Diversum exemplar videtur secutus I. Bernard. Felicianus in Versione Latina Venetiis edita, 1589. fol. „*Splendorem autem et munificentiam absone affectat, qui sicut inquit, vel ἐρανισταῖς, id est, contributariis sodalibus convivium apparatu nuptiali factum exhibet, vel comoedos, hoc est, histriones comicos, purpureis stragulis in scenam inducit, cum tamen in comoedia non e purpura sed e ciliciis stragula fieri consueverint. Carpuntur autem Megarenses in comoedia, quod purpureis vestibus in ea uti soleant, quodque importuni, insulsi, ineptique in ea habeantur, cuius inventionem sibi vendicant. Susarion enim, qui comoediam auspicatus est, fuisse Megarensis perhibetur. Quos quidem taxans Myrtilus in ea fabula, quam Titanum filios inscripsit, ita inquit;* Graviter audis Hercules: Hoc est tibi dicterium petulans ac Megaricum. *Item Aristophanes in Vespis:* Et frigide admodum irrides: puerulos aspicis, Debetis expectare nunc nil maxumum A me: nec ut de Megarico hoc risum afferam Raptum solo ad vos. *Ecphantides quoque antiquissimus veterum comoediarum scriptor,* Praeterea, *inquit,* carmen Megaricae comoediae, Nam me pudet facere Megaricam fabulam. *Quibus omnibus ineptiae Megarensium importunitas videtur notari.*“ Aspasius fortasse ex melioribus Mss. aliquando redintegrabitur; interim consulas Aristoph. Vesp. 57. et in schol. corrige *Εὔπολις Προσπαλτίοις*. [*Προσπαλτίοις* correxerat Grotius Excerpt. p. 593. et versum sic constituerat τὸ *σκῶμμ' ἀσελγὲς ἠδὲ Μεγαρικὸν σφόδρα*. Ex Addendis.]

ε) *Σχοινίωνος*. „Apud Plutarch. de Mus. p. 1132. D. inter *νόμους* tibiarum recensetur *Σχοινίων*. Et *Σχοινίων* apud Hesychium quoque scribendum Cratinus apud Hephaest. p. 56. *Πλὴν ξ. κ. τ. λ.* et de hoc accipiendum est. Non recte igitur Is. Casaubon. ad Athen. XIV. p. 894. dictum putat, quod fracta et effeminata sit saltu suo.“ *Sopingius* ad Hesych. v. *Σχοίνων*. Vide et Pollucem IV. 65; 79.

ε) *ἐν ταῖς περιτταῖς* hic supplet Pauwius.

ἐσεσιὰ ἐν ταῖς μέσαις συζυγίαις τῇ τροχαϊκῇ καὶ τῇ ἰαμβικῇ. Εὔπολις δὲ ἐν τοῖς ", Ἀστρατεύτοις, καὶ

Ἐν ταῖς μέσαις]. Μέσαις τοῦ παντὸς μεγέθους, ἔν τε τῇ δευτέρᾳ τοῦ ἰαμβικοῦ, καὶ τῇ πρώτῃ τοῦ τροχαϊκοῦ.

u) [Runkel. coll. fragmentorum Pherecratis et Eupolidis in Eupolidi p. 92. no. VI. sed initio fragmentorum huius fabulae nihil de varia lectione in nomine eiusdem profert.] Ἀστρατεύτοις. „In aliis Codicibus est Ἐνστρατεύτοις (Turneb. in calc. B. C.) Sed hoc spurium est; satis enim frequenter huius fabulae verum nomen, quod est Ἀστράτευτοι, occurrit; ut apud Schol. Aristoph. Avv. [1555. Pac.] 808. Hephaest. p. 61. Athenaeum C. Diogenem Laertium et Suidam. Videtur Eupolis hoc dramate perstrinxisse homines molles militiaeque ob nimium otii studium et meticulosum ingenium ineptos. Id non leviter firmat alter huius dramatis titulus; duplici enim nomine vocabatur Ἀστράτευτοι et Ἀνδρογύνοι, teste Suida in v. Εὔπολις. Idem etiam, quod de dramatis huius argumento dixi, ferme colligi potest ex fragmentis, quae hinc et inde superant. Apud Schol. Aristoph. Av. 1555. exstat ex hoc dramate locus, in quo perstringit Pisandrum, hominem meticulosissimum, quem alii etiam Comici sale Comico perfricuerunt, et Atheniensibus in scena deridendum propinarunt. Eupolidis verba haec sunt: Πείσανδρος εἰς Πάκτωλον ἐστρατεύετο· Κἀνταῦθα τῆς σῆς στρατείας κάκιστος ἦν Ἀνήρ. Versum secundum, sensu et metro flagitante, ita legas velim: κἀνταῦθα τῆς ὅλης στρατιᾶς κάκιστος ἦν. Alius ex eisdem Astrateutis locus est apud Athenaeum IX. p. 397. C. Haec verba ita ad legem metricam sunt reducenda: μή ποτε θρέψω Παρὰ Φερσεφόνῃ τοιόνδε ταὼν Ὃς τοὺς εὕδοντας ἐγείρει. Versus sunt Anapaestici, quorum primus est posterius bisegmen dimetri Anapaestici. Secundus, integer Dimeter Anapaesticus. Tertius, Dimeter Catalecticus; quales non raro claudunt sententiam; apud Aeschylum fere semper. Tertius denique ex Astrateutis locus, nobis servatus est a Diogene Laert. III. 7. in quo Philosophus tangit. Ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ ARNALDUS. „Eupolidis fragmentum ita scribendum est, deleto σῆς, quod ex articulo τῆς in vicinia natum est, κἀνταῦθα τῆς στρατιᾶς κάκιστος ἦν ἀνήρ." Porsonus in Append. ad Toupii Em. T. IV. p. 467. Secundum eiusdem poetae fragmentum sic libentius constituerim, ut paroemiacum proxime antecedat ba-

x ἀτακτοτάτοις [illegible] ταῦτα ποιεῖ, G. 90

ἄνδρες ἑταῖροι, δεῦρ' ἤδη τὴν γνώμην y προΐσχετε
εἰ θνητὸν, καὶ μή τι μεῖζον πράττομαι, τυγχάνω b
τῇ δὲ τοιαῦτα
καὶ z ξυνεγεινόμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάγροισιν.

---

3. Ἄνδρες ἑταῖροι] Ἐν τῷ ἰαμβικῷ σπονδεῖον εἰς τὴν ἀρτίαν, λέγω δὴ τὴν τετάρτην, ἥ ἐστιν ἥδε ΔΕΥΡ' ΗΔΗ. Καὶ ἐν τῇ τροχαϊκῇ, εἰς τὴν περιττὴν, λέγω δὲ a τὴν πρώτην ἥ ἐστι ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ.

6. Καὶ ξυνεγινόμην] Τοῦτο καὶ τὸ ἑξῆς Ἀνακρεόντειον ἔχουσι, τὸν μὲν α χορίαμβον, εἶτα δύο ἰάμβους· καὶ πάλιν χορίαμβον καὶ

sis Anapaestica: Μή ποτε θρέψω παρὰ Φερσεφόνῃ Τοιούτων Ὃς τοὺς εὔδοντας ἐγείρει.

x) ἀτακτοτάτοις Turn. ἀτακτοτάτοις C. [ἀτακτοτάτως cod. D'Orvill.]

y) προΐσχετε recte Hermannus [qui constituit initium v. sic: Ἄνδρες ἑταῖροι, δεῦρο δὴ τὴν γνώμην κ.] Libri habent προΐσχετε — μή τι καὶ τυγχάνῃ Fl.

z) ξυνεγεινόμην citat Valckenaerius ad Eurip. Phoen. 360. [conf. Hermann. E. D. M. III. 5. p. 583. sqq. et Schaefer. ad Schol. Apollon. Rhod. p. 165.] ξυνεγινόμην Mss. Fl. Καὶ ξυνεγεινόμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς, φάγροισιν. Turneb. „Tolle distinctionem, quae est post ἀγαθοῖς, et hoc iunge cum φάγροισι, per quos, non homines, ut vult Cl. Pauwius, sed pisces intelligas velim. Ξυγγίνεσθαι vel συγγίνεσθαι per metaphoram ponitur pro comedere, ut a Teleclide apud Athen. II. p. 56. Vide de hac significatione κατὰ (Casaubonum) Animadvers. II. 15. III. 34. Φάγροι vero a veteribus in deliciis habebantur, hinc Metagenes apud eundem Athenaeum VI. p. 269. E. scribit, Τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι' ἐκ μὲν ἐντεῦθεν ῥέει Τευθίσιν ὀπταῖς καὶ ΦΑΓΡΟΙΣ καὶ καράβοις. Priorem versum metro postulante et sensu lege ita: Τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ ποτάμι' ἐντεῦθεν ῥέει, eiectis μὲν ἐκ, quae orta sunt ex priori vocis ἐντεῦθεν syllaba. Idem, quod de phagris dixi, liquet ex Mnesimachi Hippotropho apud Athen. IX. p. 403. B. cuius illi versus omnes in Anapaesticos dimetros sunt dispescendi. Carne vescebantur phagri, teste Platone in Cleophonte apud Athen. VII. p. 315. C. Σὲ γὰρ γραῦ συγκατῴκισας σαπρὰν Ὀρφῶσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν. Locus hic paullo aliter legendus est, et sic quidem: . . . . σὲ γὰρ γραῦ,

[illegible] αὐτῷ [illegible] Ἀνακρεοντείῳ τῷδε,

[illegible]

[d] πῇ δὲ καὶ ἄλλοις ἐχρήσατο. λίαν ἀνώτοις σχήμασι.

ιε. Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν δὲ [e] καταληκτι-

[f] τροχαῖον καὶ συλλαβήν· καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπάστων· ἀντίσπαστος δέ ἐστιν ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας. Εἴρηται δὲ ὅτι τὴν πρώτην συλλαβὴν τρέπει πρὸς τοὺς τέσσαρας [illegible]συλλάβους, καὶ ἡνίκα γίνεται ἡ [g] πρώτη ἀντὶ βραχείας, γίνεται ὁ τέταρτος ἐπίτριτος, ὥσπερ ἐνταῦθα. Τρία τοίνυν πέφυκεν ἐκ δύο [h] ἀναπαίστων περὶ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. Καταληκτικὰ γὰρ [illegible] εἶναι αὐτά.

συγκατῴκισεν σαπρὰν Ὀρφοῖς σελαχίοις τε καὶ φάγροις βορράν. Nota hunc posteriorem versum citari ab Athenaeo VII. pag. 327 solum, hoc pacto Ὀρφοῖς σελαχίοις τε καὶ φάγροις ἔοη βορά. Sed illud ἔοη a Glossatore profectum est, ne ad sensum supplendum sit ipsius Athenaei: quicquid eius sit, ex integro fragmento liquet, non ipsius id esse Poetae, sive sit ille Plato, vel Ameipsias: id enim etiam incertum; nam priore in loco, ubi hunc versiculum citat Dipnosophista, eum Platoni tribuit, in posteriore vero Ameipsiae. Optimi *Phagri* reperiebantur in Eretria, indeque Ἐρετρικοὶ dicuntur Antiphani ἐν Προβατεῖ apud Athen. VII. p. 295. D. De *Phagris* multa adhuc habet quae diximus firmantia, Athenaeus, p. 327. Ubi inter alia citat Strattidis locum ex Philoctete, qui ita ad Anapaesticos dimetros acatalecticos est redigendus: Κἆτ' εἰς ἀγορὰν ἐλθόντες ἁδροὺς Ὀψωνοῦσιν μεγάλους τε φάγρους, Καὶ Κωπαΐδων ἁπαλῶν τεμάχη Στρογγυλοπλεύρων." Arnaldus. „Parasitus hic loquitur et helluo qui se iactat semper ἀγαθοῖς φάγροις συγγενέσθαι, nempe τοῖς Ἐρετριακοῖς. Eos enim in deliciis fuisse patet ex Athenaeo VII. 295. D, τὰ ἀγαθὰ saepe de exquisitis ferculis dici notum, uti apud Latinos *Bonae* [illegible]." D'Orvillius.

a) Sic Pauwius pro τὴν μήν.

b) αὐτὸν Turn. C.

c) Σίμαλον. Sic Turn. C. et forte H. N. Σίμαλλον B. Σίμετρον Fl.

d) πῇ δὲ καὶ ἄλλοις. Sic C. quomodo emendavit Hermannus. Ceteri καὶ ἐν ἄλλοις, quae lectio, subintellecto δράμασι, retineri poterat.

e) καταληκτικὸν δίμετρον Fl. B. N.

f) ἴαμβον Pauwius.

g) μακρὰ Pauwius.

h) ἀντισπάστων παρὰ Pauwius.

τῶν διμέτρων [i] δικατάληκτον, ὁ Φερεκράτης ἐνώσας, σύμπτυκτον ἀνάπαιστον καλεῖ, ἐν τῷ [k] Κοριαννοῖ, [Runkel. no. VI.]

[l] ἄνδρες, πρόσχετε τὸν νοῦν ἐξευρήματι καινῷ συμπτύκτοις ἀναπαίστοις.

G.102

1. Δικατάληκτον ὁ Φερεκράτης] Ἐπεὶ ἐκ δύο ἀντισπαστικῶν καταληκτικῶν δικατάληκτον εἶπε.

2. Σύμπτυκτον ἀνάπαιστον] Οὐχ ὅτι ἐξ ἀναπαίστου σύγκειται, ἀλλ' ἔοικεν ἐν παραβάσει αὐτῷ κεχρῆσθαι ὁ Φερεκράτης μετὰ τὸ κομμάτιον, ἐν τῷ καλουμένῳ ἀναπαίστῳ, καὶ εἰ μὴ ἀναπαιστικὸν εἴη τὸ μέτρον.

4. Ἄνδρες πρόσχετε τὸν νοῦν] Ἡ γὰρ τελευταία ΤΕ ΤΩΝ ΝΟΥΝ

i) δικαταλήκτων C.

k) „Κοριαννοῖ. Athenaeus XIII. 3. πολλὰ δράματα ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. Φερεκράτους Κοριαννῷ. quem locum advocat Sylburgius ad Etym. M. in Ὑοσκύαμος. ubi habetur etiam in Cod. meo, ἐν Κοριαννοῖς. At apud Athenaeum semper ἐν Κοριαννοῖ. Vide dubitantem Iungermannum ad Polluc. X. 179. ubi Cod. Κοριαννοῖ. Photius vitiose. ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ Κοριάνις Φερεκράτις. πάντων γάρ εἰσι τῶν φίλων ἑνός γέ του. V. doctiss. Alberti Indicem. et Meursii Bibl. Attic. necnon ad Nicomachum pag. 175. et Fabric. Bibl. Gr. Miror tamen toties Κοριαννοῖς occurrere. An pluralis numerus de causa nobis ignota habuit locum, ut in Menaechmis Plauti, et Archilochis Cratini?" D'ORVILL. [Quae A. Meineke in Q. Scen. II. p. 36. disputavit de huius fabulae inscriptione, cum huiusmodi libelli admodum rari sint, adscribo. „Κοριαννώ, cui a meretrice nomen inditum esse constat ex Athen. XIII. p. 567. c., plerumque corrupto elogio laudatur, velut, Grammat. Seguer. I. p. 345. Φερεκράτης Κοριάνοις pro Κοριαννοῖ. Idem vitium ibidem p. 406. 412. 418. apud Suid. s. v. ἀνυδρεύσασθαι aliisque locis permultis, quibus omnibus Κοριαννοῖ restituendum est, contra ac Dorvillio visum est ad Hephaest. p. 101. Gaif., male comparanti Plauti Menaechmos et Cratini Archilochos. Eodem errore, ut videtur, Suidas: Κορίαννοι. Φερεκράτης κέχρηται, ubi frustra T. Hemsterh. ad Polluc. II. p. 1369. corrigit Κοριαννώ. Alius in huius nominis scriptura error hic est, si quando simplici νῦ effertur, ut in Schol. Hephaest. p. 56. Etym. M. aliisque locis permultis. Κοριαννώ formatum ut Νανὼ et similia, ac quemadmodum κορίαννα constanti usu duplici νυ scribitur, ita enim Κοριαννώ."]

l) [Schol. Aristophanis Nub. 563. Runkel. sic describit vv.

ιϛ. Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἑφθημιμερῶν δικατάληκτον Καλλίμαχος, [Blomf. epigr. XL.]

m Δήμητρι τῇ πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν,

n ὅπερ προέταξεν ἐπισυνθέτου, τοῦ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας καὶ ἰθυφαλλικοῦ, τοῦδε,

Ἀκρίσιος τὸν νηὸν o ἐδείματο ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης.

ιζ. Καὶ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο, ἡ Σαπφὼ p πεποίηκε, (Ursin. p. 7.) [Neue. no. LXXVII.]

P. 58 q δεῦρο δεῦτε Μοῖσαι χρύσεον λιποῖσαι.

ιη. Καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἑφθημιμερῶν τῶν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα, ἡ αὐτὴ ποιήτρια, (Ursin. p. 11.) [Neue. no. LXIII.]

κατακλεὶς ἀντισπαστική ἐστιν, ὅ ἐστιν ἀντίσπαστος παρὰ συλλαβὴν τὴν βραχεῖαν, ἥτις λείπει.

9. Δεῦρο δεῦτε] Χορίαμβος, καὶ ἴαμβος καὶ συλλαβή ἐστιν, ὅ ἐστιν ἑφθημιμερὲς, πέντε δὲ τοιαῦτα παρατίθεται· δοκεῖ δὲ τὸ Σαπφικὸν μὴ εἶναι ἀσυνάρτητον· δύο γὰρ τροχαϊκά εἰσι. Φαμὲν οὖν ὅτι ἐὰν συναρτήσωμεν τὰ δύο τροχαϊκὰ, εὑρίσκεται ἐν τῇ τρίτῃ χώρᾳ τῇ περιττῇ σπονδεῖος, ἐν τροχαϊκῇ, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον.

Ἄνδρες πρόσσχετε τὸν νοῦν || Ἐξευρήματι καινῷ, || Συμπτύκτοις ἀναπαίστοις. Conf. Hermann. E. D. M. III. 8. p. 603 sq.] προσέχετε C. ἐξευρήματι καινῷ desunt Fl.

m) Integrum Callimachi Epigramma est: Δήμητρι τῇ πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ [οὐκ Blomf.] Πελασγῶν Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης Καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος Εἴσατο τῶν κερδέων δεκατεύματα, καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως [ἐκ Πελασγῶν, Turn. Pauw. τῇ τούτων ὁ ἐκ Πελασγῶν Fl. „Codex Vatic. Anthol. vitiose οὐκ ἐπελασγῶν.“ D'Orvill in Van. Crit. p. 488.]

[n) ὅπερ προέταξεν ἐπισύνθετον, τοῦ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας Turneb. servat, om. cod. D'Orvill. ἐπὶ συνθέτου et ἢ ἰθυφαλλικοῦ Fl.]

[o) ἐδήματο Turn. ἐδείματο Flor. et apud Bentleium, Blomfieldum „et in Membrana Vaticana.“ D'Orvill. V. C. p. 488.]

p) πεποίηται C.

q) δηῦτε Fl. Mss. [et cod. Rhed. „Graecum non est, quod praeter librorum fidem vulgatur, δεῦρε δεῦτε.“ Neue. et ille legit Δεῦρο δὴ αὖτε, Μοῖσαι, κ. λ.]

ὄλβιε γαμβρὲ, σοὶ μὲν δὴ γάμος, r ὡς ἄραο,
ἐκτετέλεστ', ἔχεις δὲ παρθένον, ἂν ἄραο.

καὶ ὁ πούς συνῆψε τὴν λέξιν, (Ursin. p. 13.) [Neue. no. LXIV.]

s μελίχοος δ' ἐφ' ἱμερτῷ κέχυται προσώπῳ.

τοσαῦτα περὶ τῶν ἀσυναρτήτων.

---

3. *Καὶ ὁ πούς συνῆψε τὴν λέξιν] Οὐκ ἔτεμε γὰρ τὸ μέρος τοῦ λόγου εἰς τὴν καταχλεῖδα τὴν ἰαμβικὴν, ἀλλὰ συνῆψε τῷ ἐφεξῆς ΙΜΕΡΤΩ.*

r) ὥς ἀρᾶϊ C. [ὥς ἄρας cod. Rhed., et cod. Monac. ut adnotat Neue.] et mox [ἐκτετέλεσται cod. Rhed. deinde pro vulgo ἂν ἄραο quod recepit Turn.] ἄνδρας Fl. B. ἂν ἀρᾶθ C. [cod. Monac. et Rhed. habent] [Hermanno E. D. M. p. 605. videtur ἀρᾶϊ; conf. Neue fragmm. Sapph. pag. 30.]

s) μελίχρος δ' ἐπιμερτῷ Fl. [μέλιχροος δ' ἐπ' ἱμερτῳ Turneb.] μελίχρονος C. μελίχρως— κέχρηται N. μηλόχροος ex Pauwii emendatione recepit Hermannus. [Hermann. E. Doct. Met. p. 614. μελλίχιας.]

G.104
P.59

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ις'.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΣΧΗΜΑΤΙΣΤΩΝ.

ΠΟΛΥΣΧΗΜΑΤΙΣΤΑ δὲ καλεῖται ὅσα κατ' [t] ἐπιλογισμὸν μὲν οὐδένα πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων, κατὰ προαίρεσιν δὲ ἄλλως τῶν [u] χρησιμωτάτων ποιητῶν· τούτων δ' ἐπισημότατά [v] ἐστι τάδε.

Τὸ ΠΡΙΑΠΕΙΟΝ, οὐ μόνον ἰαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ

1. Πολυσχημάτιστα δὲ καλεῖται] Ὅταν παρὰ τοὺς ὡρισμένους τόπους τίθενται οἱ πόδες· οἷον αἱ ἄρτιαι τοῦ ἰάμβου δέχονται σπονδεῖον, ἢ δάκτυλον· ὅταν οὖν τις τῶν Κωμικῶν, θείη δάκτυλον ἢ σπονδεῖον, ἐν ταῖς ἀρτίαις τοῦ ἰαμβικοῦ, εἴτ' οὖν ἐν ταῖς περιτταῖς τοῦ τροχαϊκοῦ, τὸ τοιοῦτον λέγεται πολυσχημάτιστον· ἔδει δὲ πάλιν μετὰ τὰ ἀσυνάρτητα, περὶ συγκεχυμένων εἰπεῖν, καὶ ἑξῆς, περὶ ἀπεμφαινόντων· συγκεχυμένον δέ ἐστιν, ὅταν συζυγίᾳ τινὶ ἑτέρα συζυγία ἐναντία ἐπιφέρηται· ἀπεμφαίνοντα δὲ, ὅταν ἔν τινι μέτρῳ, κακῶς, τουτέστι παρὰ τόπον, κεῖται ποὺς, οἷον εἰ ἐν ἰάμβῳ εὑρεθείη ἐν ἀρτίᾳ βάσει σπονδεῖος, ἢ ἐν τροχαίῳ ἐν περιττῇ. τότε γὰρ τοῦ ὅλου μονοειδοῦς ὄντος, μία μόνη χώρα ἐστὶν ἀνώμαλος.

1. Κατ' ἐπιλογισμὸν] Κατὰ λόγον τινὰ καὶ κοινωνίαν, καὶ τῶν ποδῶν συγγένειαν.

2. Πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων] Οἷον κίνησιν χρόνων, καὶ ἐκ τούτων [w] διαφόρων ποδῶν σχέσιν. σχίματα γὰρ ἔλεγον, τὴν ποιὰν τῶν ποδῶν, καὶ τῶν χρόνων σύνθεσιν.

5. Τὸ πριάπειον] Τὸ καθαρὸν πριάπειον, ἀντισπαστικόν ἐστι τετράμετρον κατάληκτον, τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷον,

Ἠριστήσαμεν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀπόκλας.

5. Ἰαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ] Ὑπερτιθεμένου γὰρ τοῦ τῆς μακρᾶς χρόνου, ἐν τῷ ἰαμβικῷ, γίνεται χοριαμβικὸν σχῆμα. ὁ γὰρ διΐαμβος, ὑπερθεὶς τὴν ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ μακρὰν, ποιεῖ τὸ χοριαμβικόν.

t) ἐπιλογισμὸν, ἤτοι κατὰ λόγον τινὰ, καὶ κοινωνίαν, καὶ πόδων συγγένειαν N. μὲν om. C. [et Turneb.] et mox habet δέχεται.

u) χρησιμωτάτων Fl. B. D. χρησίμων N. χρησαμένων C. Turn.

v) ἐστι om. Fl. B. [et cod. Rhed.]

w) διαφόρον. Pauw. Mox Turn. habet τετράμετρον ἀκα-

χρώμενον, ἀλλὰ καὶ χοριαμβικῇ· καὶ τὸν ἀντίσπαστον
ἔσθ' ὅτε, τὸν πρῶτον τοῦ παντὸς μέτρου, εἰς σπονδεῖον
περαιοῦσιν, ἐάν τε ἀπὸ ἰάμβου ἄρχηται, ἐάν τε ἀπὸ G.105
τροχαίου, κατὰ τὸ [x] δεδομένον, ἐάν τε ἀπὸ σπονδείου· P.60
οἷον παρ' [y] Εὐφορίωνι τῷ Χερρονησιώτῃ·

[z] οὐ βέβηλος, ὦ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου,

---

2. Τοῦ παντὸς μέτρου] Περὶ αὐτοῦ τοῦ πριαπείου ὁ λόγος· ὁ γὰρ προηγούμενος τοῦ πριαπείου ἐστὶν ἀντίσπαστος, ὃς τὸν πρῶτον δισύλλαβον πόδα ἀδιάφορον ἔχων, πάντως τὸν δεύτερον τροχαῖον αἰτεῖ, ἵνα ἡ τελευταία γένηται βραχεῖα· πάλιν οὖν μακρὰ γενομένη ἡ τελευταία, καὶ σπονδείῳ τὸ σχῆμα τελέσασα, τὸ [a] ἀσυνάρτητον ποιεῖ.

7. Οὐ βέβηλος] Εἰς τὸ ΟΥ ΒΕΒΗΛΟΣ ἐστι πρῶτον ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· δεύτερον, χορίαμβος· τρίτον, ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· εἶτα τέταρτον, ἀντίσπαστος καταληκτικὸς παρὰ συλλαβὴν, ΔΙΟΝΥΣΟΥ· τὸ δὲ ΚΑΓΩ σπονδεῖός ἐστι.

τάληκτον et in exemplo ἀπόκλασμια.

x) δεδογμένον C.

y) Εὐφορίωνι τῷ χεῤῥονησιώτῃ. Χεῤῥονησίτῃ D. „Apud Stephanum εὐφορίων Θρακὶ bis laudatur. (Ut Annotavit Meursius ad Chrestomathiam Helladii pag. 967. Tom. X. Thesaur. Gronov. in ὀγκαῖα et ἄσβωτας) *fallor an idem opusculum est.* Θρᾷξ (Θράξ) et χεῤῥονησιώτης Pauw. haec suspicio ipso Pavone levior, nam Hephaestion dicit ΤΩ Χεῤῥονησιώτῃ in citationibus non solent addere articulum. Quid! nempe pro meo iure et probabilius dicam forte hos versus exstitisse in eius Διονύσῳ, cuius ter meminit Steph. Ἀκτή. Λύκαψος. et ὠρύχιον. quamvis versiculus sub voce ultima extans potius videatur Hexameter. Sed quis nobis dixerit toto poemate metro eodem usum Euphorionem.“ D'Orvillius.

z) οὐ βέβηλος. Hunc et sequentem versum citat Dionysius Hal. περὶ Συνθ. p. 4, 19. ed. Sylb. p. 30. ed. Upton. ubi ὡς λέγεται praebent edd. praeter Aldinam, quae cum Nostro τελεταὶ exhibet. [Versus hos A. Meineke in Diss. de Euphorionis Chalcid. Vita et Scriptis. Gedani 1823, 8. adhibet p. 4. in disputatione de vita.] In seq. εὐεργεσίης habet Aldus, ceteri ἐργασιῆς. τελεσταὶ Fl. Scholiastes Hermogenis p. 393. monente Bentleio, φησὶ τετράμετρα ταῦτα εἶναι προσῳδικὰ, καὶ ὅμοια τοῖς Πριαπείοις, ὑπό τινων δὲ Ἰθυφαλλικοῖς καλουμένοις τοῖσδε· Συμβέβηλος ὡς λέγεται τοῦ νέου Διονύσου Κἀγὼ δ' ἐξ εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἥκω.

a) πολυσχημάτιστον Pauw.

κέλω δ' ἐξ εὐεργεσίης ὠργιασμένος ἥκω,
ὀδμῶν Πηλουσιακὸν b κνεφαῖος παρὰ c τέλμα.

---

b) κνεφαῖος deest Fl.

c) „τέλμα. Fl. [et cod. Rhed.] λαῖτμα. hoc est natum e gl. λαῖτμα θαλάσσης notissimum erat: non adeo τέλμα. Nempe Euphorion respicit opinionem, qua Πηλούσιον ἀπὸ τοῦ πηλοῦ dictum volebant. Hesych. Τέλμα τόπος πηλώδης, ἔλαφος (ab ἕλος) πλὲξ, ἰλύς. Τελμῖνος μολύσματος πηλώδους. Τέλματα τὰ πηλώδη καὶ τελευταῖα τοῦ ὕδατος. Τελμύτων, πηλῶν. et quod extra dubium hanc rem ponit, en Strabonis testimonium XVII. pag. 1154. Μεταξὺ δὲ τοῦ Τανιτικοῦ καὶ τοῦ Πηλουσιακοῦ λίμναι, καὶ ἕλη μεγάλα καὶ συνεχῆ, κώμους πολλὰς ἔχοντα. καὶ αὐτὸ τὸ Πηλούσιον κύκλῳ περικείμενα ἔχει ἕλη, ἅτινες Βάραθρα καλοῦσι καὶ ΤΕΛΜΑΤΑ. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ πηλοῦ καὶ τῶν ΤΕΛΜΑΤΩΝ. Euphorionis autem ingenium erat non alienum ab his lusibus. Helladius loco modo laudato eum ait habere multas κακοζήλους λέξεις. hanc tamen locutionem inter has non retulerim. Boni Poetae etiam in his sibi indulserunt. Porro ait Strabo illa loca τέλματα et βάραθρα vocari, at in aliis Codd. Strabonis habetur βάθρα. βάραθρα reponit magnus Casaubonus ad L. XVI. et XVII. pag. 1076. et 1154. ex tribus locis Diodori, et ex altero Polybii, ubi βάραθρα διὰ τῆς ἀνύδρου vocari dicuntur. Si βάραθρα vera lectio, ut nihil dubito, illa etiam Suidae restituenda, ubi τέλματα explicantur βάθρα. Eodem modo apud Photium. Et id vero simile: quia et τέλμα φρέαρ et βάραθρον χάσμα φρεατῶδες explicatur Suidae. Aristoph. Av. 1592. Ὄμβριον ὕδωρ ἂν εἴχετ' ἐν τοῖς τέλμασι. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς φρέασι. Κυρίως δὲ τὸ πηλῶδες καὶ μὴ ἔχον ὕδωρ. Sed huius rei arbitrium esto penes doctissimum Wesselingium: qui Diodoro salutares admovit manus, et si quid in codd. eius varietar nos monere non gravabitur. Rursus certe apud eundem L. I. p. 26. (18.) de his locis verba, πέδια τελματώδη, τὰ προσαγορευόμενα βάραθρα firmant lectionem Euphorionis, et emendationem in Suida et Photio. Quin tamen Etym. M. βάθρα, in Codice meo quoque, agnoscitur; et praeterea definitur τόπος πηλώδης ὕδωρ ἔχων, ubi negans particula inserenda, ut ne Polybio et Schol. Aristophanis adversetur. βάθρα possent respondere vadis, quae circa Pelusiacum litus sunt: sed de illis cogitari nolim.“ D'ORVILL.

β. Ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ΓΛΥΚΩΝΕΙΩΝ [d] τοιαῦτα G.106
σχήματα παραλαμβάνεται· οἷον ἐν τοῖς Κορίννης, (Ursin. p. 46.)

[e] καλὰ γέροια εἰσομένα. G.107
Ταναγρίδεσσι [g] λευκοπέπλοις.
[h] μέγα δ' ἐμὴ γέγαθε πόλις
[i] λιγουροκωτίλης [k] ἐνοπῆς.

---

1. Καὶ ἐπὶ τῶν γλυκωνείων] Τὸ καθαρὸν γλυκώνειον, ἀντισπαστικόν ἐστι, δίμετρον, ἀκατάληκτον, ἔχον ἰαμβικὴν τὴν δευτέραν συζυγίαν· οἷον

Καπρὸς ἠνίχ' ὁ μαινόλης.

4. Καλὰ γέρεια εἰσομένα] Ὁ πρῶτος λέλυται εἰς τρίβραχυν, καὶ ἔστιν ἡ συζυγία ΚΑΛΑ ΓΕΡΕΙΑ· εἶτα ΕΙΣΟΜΕΝΑ, [f] ὑπερθὲν τῆς ἐν τῷ ἰαμβικῷ μακρᾶ εἰς τὸ χοριαμβικὸν σχῆμα· διὸ γέγονε πολυσχημάτιστον· καὶ τὰ ἑξῆς δὲ ὁμοίως.

Καλὰ γέρεια εἰσομένα,

ἀντίσπαστός ἐστιν, ἔχων τὴν μίαν λελυμένην· εἶτα ὁ δεύτερος, χορίαμβος ὁμοίως,

Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις

καὶ τὸ τρίτον ἐστὶν

μέγα δ' ἐμὴ γέγαθε

καὶ τὸ τέταρτον,

λιγουροκωτίλης.

καὶ τὸ πέμπτον,

καὶ πεντήκονθ', οὐψιβίας.

παραβεβίασται δὲ τοῦτο, ἔχον μακρὰν τὴν τελευταίαν, τὸ ΚΘΝ[l] τὴν γὰρ πρώτην ἀδιάφορον ἔχει.

7. Λιγουροκωτίλης] Βοιωτικὴ ἡ τοῦ ο προσθήκη, καὶ βραχεῖα μέν, ἡ ου. πάλιν δὲ οἱ πρῶτοι πόδες εἰς τρίβραχυν ἀνελύθησαν· διὸ καὶ πεντασύλλαβοι αἱ πρῶται συζυγίαι εἰσίν, ἀσυνήθως τῷ ἀντισπαστικῷ ἡ δευτέρα χοριαμβικὴ πολυσχημάτιστον ἐποίησε.

d) τὰ τοιαῦτα Turn.

e) καλὰ deest Fl. [et cod. Rhed. om.] mox γέρεια Turn.

f) ὑπερθὲν τὴν — μακρὰν Pauw.

g) λευκοπέπλους Fl.

h) μεγάδ' ἐμὴ μέγαδε Fl. μέγα δὲ σε πόλις sic C. spatio relicto.

i) λιγουροκοτίλης Fl. et Mss.] λιγουροκωτίλης. „Vide Metricis (Pauwii scil.) ignorantiam cum edat cum Turnebo λιγουροκωτίλης ἐνοπῆς, et secundam in prima voce producat, ignarus Boeotorum dialecto dici θουγάτηρ, et tamen corripi syllabam. Vide de hac re et de hoc versu Salmasium ad Inscript. p. 176. Sic mox pro γλυκοῦ scribendum γλουκοῦ, ut recte in Fl. Hinc forte varietas illa in ὑψιβίας, ubi forte an οὐψιβίας scriptum ab ipsa Corinna. Hinc suo iure Graeci Posthumus potuerunt ver-

G.108 ὧδε καὶ τόδε·

καὶ πεντηκόνθ' ῥάψιβίας.

ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη κέχρηται σχήμασιν,

[l] δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω.
[m] κατὰ μὲν βριμούμενοι,
πόλιν δ' ἐπράθομεν.
προφανὴς [n] Γλούκου δέ τις ᾄδων.
πελέκεσσι δονεῖται.

γ. Τάχα δὲ καὶ τὸ κωμικὸν, τὸ καλούμενον ΕΠΙΩΝΙΚΟΝ πολυσχημάτιστον συνέθεσαν. Μάλιστα δ' ἐν αὐτῷ ἀταξία πολλὴ, ἡ τοὺς σπονδείους ἐπὶ ἀρτίους χώ-

---

β. Πόλιν δ' ἐπράθομεν] Καὶ ταῦτα ἀντισπαστικὰ δίμετρα, βραχυκατάληκτα, πολυσχημάτιστα· ὁ γὰρ πρῶτος ἀντίσπαστος, ἄνω στρέψας τὸν τελευταῖον τροχαῖον, πεποίηκε καθαρὸν χορίαμβον, τοῦ πρώτου ὄντος τροχαίου· ἡ δὲ ὑπόθεσις, ἀντισπαστική· τὸ δὲ,

πόλιν δ' ἐπράθομεν,

ἀντίσπαστος καθαρὸς, καὶ ἴαμβος, διὰ τὴν ἀδιαφορίαν· τὸ δὲ,

προφάνης γλούκου δέ τις ᾄδων,

ἀντίσπαστος, καὶ χορίαμβος, καὶ συλλαβή· τὸ δὲ,

πελέκεσσι δονεῖται,

ἀντίσπαστος ἔχων λελυμένην τὴν μίαν μακρὰν, καὶ τροχαῖος.

tere Πόστουμος, nec tamen producere syllabam. Sed tamen p, 159. e Schol. hoc didicit, quem nondum antea perceperat. Nam hoc ad ipsum textum monitum oportebat; quod etiam ibi de Ταναγρίδεσσι factum oportuerat. Porro Criticum rogatum velim quid de hoc versiculo sentiat, sit ne Corinnae an alius. Ursinus et Wolfius in Corinnae fragmentis non adgnoverunt. Ego Corinnae putarim, quia sequitur, ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη κέχρηται σχήμασιν. Schol. una quoque explicat." D'ORVILL. Citat quidem Salmasius λιγουροχωτίλης ἐνιπῆς typorum forsan vitio. De Boeoticae dialecti usu, ου pro υ adoptantis, consulas velim Villoisonum in Prolegom. ad Homerum pag. XLIX. et Koënium ad Gregor. de Dialectis p. 179.

k) ἐνωπῆ C.

l) „Vidit I. C. Wolfius in Poetriis p. 45. agi de ἵππῳ δουρατέῳ Equo Troiano quo inclusi Danai hic dicunt, ut legendum est, ut puto, Δουρατέω τ' ἐφ' ἵππω κατὰ μὲν βριμούμενοι, Πόλιν δ' ἐπράθομεν." D'ORVILL.

m) καὶ τὰ C. βριμόμενοι C.

n) Γλυκοῦ TURN. receptam tuentur Mss. [γλουκουδέ Fl.] ἀείδων C. αἰδὼν Fl. [Cod. Rhed. ἀηδών.] Mox πελέκεσιν ARNALDUS.

ρας ἔχουσα τῶν ἰαμβικῶν συζυγιῶν, οἷον παρ' [o] Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ Γένει,

ὦ καλλίστη πόλι πασῶν ὅσας Κλέων ἐφορᾷ, G.109
ὡς εὐδαίμων πρότερόν τ' ἦσθα, νῦν δὲ μᾶλλον [p] ἔσει. P.61

δ. Καὶ τὸ Εὐπολίδειον τὸ καλούμενον ἐπιχοριαμβικὸν πολυσχημάτιστόν ἐστιν, ἐν ᾧ τὰς τροχαϊκὰς [q] παρα-

---

o) Priscianus, qui hunc ipsum Hephaestionis locum respicit in fine libri de Metris Comicis [c. 1330, 3. p. 253. Lindem. ed.] pleniore et meliore videtur usus Grammatici Nostri exemplo, quam quod in nostras manus devenit. Verba eius, etsi in editionibus insigniter corrupta, Lectori aliqua saltem ex parte integriora, proponam. *Hephaestion quoque metricus ostendit comicum epionicum spondeos paribus locis habentem iambicarum συζυγιῶν, id est, coniugationum, ut est apud Eupolim in fabula quae dicitur* χρουσὸς γένος δ' κακίστη πόλει πᾶς ὤνασας κλέων ἔρορρς, ὡς εὐδαίμων πρότερον γε σὺ νῦν τε μᾶλλον ἔσει. *Idem*: ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν πῶς οὖν, οὐκ ἄντις ὅμιλον χαίροι τοι ἄιδε πόλεις ἦν ἔξεστι πάννυδ' ἐν τῷ κακῷ γε τὴν ἰδέαν. *Hi omnes locis paribus spondeos habent.* Ita quidem Putschius Aldinum exemplar presse secutus. Meliorum vero lectionum vestigia suppeditat editio Iuntina: χρύσον, γένος ὠκαμίστη πόλει πάσω νόσας κλέωνε φοραίως εὐδέμων πρότερον γέσανιντε μᾶλλον ἔσει. *Idem*: ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων σηγορίαν πώσου νοῦ κάντις ὅμιλον χαιρίγειωιδε πολίειν ἔξεστιν πᾶν ὑλεν τῷ κακῷ γε τὴν ἰδέαν. Unde quivis facile eruet, quod et ad oram libri sui, in Bibliotheca Bodleiana servati, apposuerat magnus Scaliger χρυσοῦν γένος, ὦ καλλίστη πόλι πασῶν ὅσας Κλέων ἐφορᾷ Ὡς εὐδαίμων πρότερον τ' ἦσθα νῦν τε μᾶλλον ἔσει. *Idem*: Ἔδει πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν. Πῶς οὖν οὐκ ἄν τις ὁμιλῶν χαίροι τοιᾷδε πόλει ἵν' ἔξεστι. Pro corruptis πάννυ δ' ἐν scripsit Vir egregius πᾶν λεπτῷ unde nihil extrico. De fabula Eupolidis vide Casaubonum ad Athenaeum IX. 17. et Hemsterhusium ad Pollucem IX, 26. X, 63. [Runkel. in collect. fragmentorum Pherecratis et Eupolidis. Lips. 1829, 8. p. 160.]

p) ἔσσῃ C. alii ἔσῃ [sic Turneb. Pauw. et cod. Rhed. In v. priore pro ἐφορᾷ quod servat Fl. habet ἐφορᾶ Turn. et Pauw.]

q) παρατάξεις N. [Antea ἐπιχοριαμβικὸν in calce Turn. pro χοριαμβικὸν quod in tex-

τάξιν ποιοῦσι δέχεσθαι τὸν σπονδεῖον· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ποιοῦσιν· οἷον,

εὐφράνας ἡμᾶς ἀπόπεμπ' οἴκαδ' ἄλλον ἄλλοσε.
r ὁ σώφρων τε χὠ καταπύγων ἄριστ' ἠκουσάτην.

s. Καὶ τὸ Κρατίνειον δὲ τὸ ἀσυνάρτητον ἐκ χοριαμ-
110 βικοῦ καὶ τροχαϊκοῦ πολυσχημάτιστόν ἐστιν. Ἀρκέσει τοῦτο δεῖξαι ἡ παράβασις ἡ ἐν τοῖς Ἀστρατεύτοις Εὐπόλιδος πᾶσα, ἵνα μὴ νῦν μηκύνωμεν παραδείγματα παρατιθέμενοι. Τοσαῦτα περὶ τῶν μέτρων· περὶ δὲ ποιήματος ἑξῆς s ῥητέον.

---

4. Καὶ τὸ Κρατίνειον] Τὸ καθαρὸν κρατίνειον τετράμετρόν ἐστι, καταληκτικὸν, ἔχον τὴν πρώτην, χοριαμβικήν· τὴν δευτέραν, ἰαμβικήν· τὴν τρίτην, τροχαϊκήν· τὴν κατακλεῖδα, τροχαϊκήν· καὶ ἐν ταῖς ἰαμβικαῖς τοίνυν καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς παρὰ τάξιν τιθέντες τοὺς σπονδείους, πολυσχημάτιστον αὐτὸ ποιοῦσιν, οἷά ἐστιν ἡ παράβασις ἥδε,

Ἄνδρες ἑταῖροι δεῦρ' ἤδη τὴν γνώμην προσέχετε.

ἡ πρώτη, χοριαμβικὴ ΑΝΔΡΕΣ ἙΤΑΙ· ἡ δευτέρα ἰαμβικὴ οὖσα, ἐν τῇ ἀρτίῳ ἔσχε τὸν σπονδεῖον, ῬΟΙ ΔΕΥΡ' Η· ἡ τρίτη, τροχαϊκὴ οὖσα, ἐν τῇ περιττῇ, ἔσχε τὸν σπονδεῖον, ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ ΠΡΟ· καὶ λοιπὸν ἡ καταλείς τροχαϊκὴ ΙΣΧΕΤΕ.

Εἰ δυνατὸν, καὶ μή τι μεῖζον πράττουσα τυγχάνει.

ὁ πρῶτος χορίαμβος, ΕΙ ΔΥΝΑΤΟΝ· ὁ δεύτερος, ἐν ἰαμβικῇ γνησίῳ, ΚΑΙ ΜΗ ΤΙ ΜΕΙ· ἡ τρίτη, τροχαϊκὴ οὖσα ἐν τῇ περιττῇ ἔχει τὸν σπονδεῖον, ΖΟΝ ΠΡΑΤΤΟΥΣΑ· ἡ καταλείς πάλιν τροχαϊκὴ ΤΥΓΧΑΝΕΙ· ἑξῆς ὁμοίως ταῖς ἰαμβικαῖς, καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς παρὰ τάξιν ὁ σπονδεῖος ἐποίησε τεθεὶς τὸ πολυσχημάτιστον, ὡς ἤδη εἴρηται αὐτὸ ἐν τῷ ἀσυναρτήτῳ.

tu legitur. Cod. et Fl. εὐπολίδιον. Pro τοῦτο cod. habet τὸ. Pro ἐν ᾧ τὰς τροχαικὰς Cod. et Fl. ut iam monuit D'ORVILL. V. Crit. p. 494.]

r) ὁ σώφρων. Ex Aristoph. Nub. 529. [χ' ᾧ Turn. χὢ Fl.]

[s) ῥητέον quod om. Turn., addunt Fl. et cod. D'ORVILL.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α. G.111

[a] ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ. P.68

[ΤΩΝ ποιημάτων τὰ μέν ἐστι κατὰ στίχον, τὰ δὲ συστηματικὰ, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινά.

Κατὰ στίχον μὲν ὅσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μέτρου καταμετρεῖται, ὡς τὰ Ὁμήρου καὶ τὰ τῶν ἐποποιῶν ἔπη· [b] καταχρηστικῶς δὲ κἂν ὑπὸ κώλου ἢ κόμματος, ὡς τὸ Καλλιμάχειον τοῦνο ποιημάτιον,

ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος,
τὴν οἱ φασὶ τεκόντες.

καταμετρεῖται γὰρ ὑπὸ κόμματος ἀντισπαστικοῦ, καλουμένου Φερεκρατείου.

β. Συστηματικὰ δὲ ὅσα ὑπὸ πλειόνων μέτρων εἰς ἓν σῶμα [c] παραληφθέντων καταμετρεῖται ἢ συμπληροῦται.

γ. Μικτὰ δὲ ὅσα μέρος μέν τι ἔχει ὑπὸ στίχου καταμετρούμενον, μέρος δὲ συστηματικόν.

δ. Κοινὰ δὲ ὅσα ὑπὸ συστήματος μὲν καταμετρεῖ-

---

a) In edit. Turneb. inscriptio est, Ἡφαιστίωνος περὶ μετρικῆς εἰσαγωγῆς, ἢ περὶ ποιήματος. [In cod. D'orvill. et Fl. sic simpliciter περὶ ποιημάτων.] Sed totum hoc caput cum duobus sequentibus a mala epitomatoris sive interpolatoris manu profectum arbitror. Nihil enim continent quod non longe melius atque dilucidius in cap. IV. et reliquis exponatur. Quare, si vel unius probae notae codicis auctoritate instructus essem, e textu prorsus eliminassem. Ut nunc est, consultius putavi hanc meam suspicionem doctiorum iudicio permittere; ideoque uncinos tantum adhibui.

b) καταχρηστικῶς δὲ om. Fl. et alii [cod. Rhed.]

c) παραληφθέντων. Sic C. παραληφθέντα Fl. Turn.

τοῦτο γὰρ ἄντικρυς k) Ἰωνικόν ἐστιν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τῷ,

G.139 Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἁπαλᾶς Γυρίννως.

τὰς δὲ τῶν μέτρων συνεμπτώσεις ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπιδείξομεν.

ε. Διαφέρει δὲ μέτρον ῥυθμοῦ l). Ὕλη m) μὲν γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβή, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον· ὁ n) γὰρ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ.

---

k) Id est, a spondeo incipiens. *Ionicum* autem *a minori* illud est quod a *Pyrrhichio* incipit; ut, *Miserarum est neque amori dare ludum*, etc. Boivin. Sapphonis locus auctior legitur apud Hephaest. p. 37. Scribendum autem auctoritate Etymologi Magni et Choerobosci Grammatici *Γυρινῶς* sive *Γυριννῶς*. Etymol. *Γυριννώ, ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης. Εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρῖνος ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον. Γυρῖνος γυριννώ, ὡς ἔρατος Ἐρατώ καὶ κλέος, Κλεὼ καὶ Κλειώ.* Choeroboscus *περὶ τῶν εἰς ω.* p. 268. apud Ald. *Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει τοῦ ς ποιοῦσι τὴν γενικήν· οἷον, ἡ Σαπφώ, τῆς Σαπφῶς, καὶ ἡ Λητώ, τῆς Λητῶς· καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι. Τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἀμελγόμενος μέν τοι φέρω· καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ. Μάλα δὴ κεκορημένη Στοργάς·* (lege *Στοργῶς.*) *καὶ πάλιν· Εὐμορφοτέρα Μναΐδος καὶ τᾶς ἁπαλᾶς Πυρινῶς.* Lege *Γυρινῶς* ex Etymologo. Vides *Γυρινώ* facere *Γυρινῶς*, ut *Σαπφώ Σαπφῶς.* et notanda varia lectio apud Choeroboscum *Εὐμορφοτέρα Μναΐδος.* (Sic Fulvius Ursinus.) Sed vulgatam ut metrum tacitum, satis firmat Longinus. Recte autem emendavimus *Στοργῶς.* *Storgo* est nomen mulieris, ut Sappho et Gyrino, nisi praestat *Γοργῶς.* Gorgo enim ex Sapphus amasiis. Max. Tyr. Dissert. XXIV. 9. *Καὶ ὅ, τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι, Πρόδικος, καὶ Γοργίας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ ΓΟΡΓΩ καὶ Ἀνδρομέδα.* Ceterum quae hic *Γυρινὼ* sive *Γυριννὼ* dicitur, *Γυρίνναν* vocat Maximus. *Ὅ, τι γὰρ Σωκράτει Ἀλκιβιάδης, καὶ Χαρμίδης, καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ ΓΥΡΙΝΝΑ, καὶ Ἀτθίς, καὶ Ἀνακτορία.* Toupius.

l) Vide Quinctilianum in Instit. Orat. lib. IX. c. 4. et huc refer ea quae ab illo de *Rhythmi* et *Metri* differentia dicuntur. Boivin.

m) *Μὲν* abundat, et abest a Codice Vaticano. Boivin.

n) Pro *γὰρ* legendum *δὲ*. Boivin.

Ἴσθμια δὶς, Νεμέᾳ δὶς, Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ,
Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πάλᾳ.

δ. Μικτὰ δὲ, ὅσα μέρος μέν τι ἔχει κατὰ σχέσιν, μέρος δέ τι ἀπολελυμένον, ἢ ἐξ ὁμοίων.

ε. Κοινὰ δὲ, ὅσα καθ᾿ ἑτέραν μὲν ἰδέαν γέγραπται τοῦ [n] συστήματος· δύναται δὲ [o] καὶ καθ᾿ ἑτέραν γεγράφθαι δοκεῖν· οἷον, φέρ᾿ εἰπεῖν, ἐξ ὁμοίων ὄντα, κατὰ σχέσιν δοκεῖν γεγράφθαι. Τοσαῦτα μὲν δὴ ταῦτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

ΠΑΛΙΝ δὲ [p] ἕκαστον τῶν προειρημένων ὑποδιαιρετέον. Τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν, τὰ μέν ἐστι μονοστροφικὰ, τὰ δὲ ἐπῳδικὰ, τὰ δὲ κατὰ [q] περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰ δὲ ἀντιθετικὰ, τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, [r] τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν.

Τὰ μὲν οὖν [s] μονοστροφικά εἰσιν, ὁπόσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται.

β. Τὰ δὲ ἐπῳδικὰ καλεῖται ** ἐὰν δὲ ἐν τῇ πρώτῃ, προῳδικὰ, ἐὰν δὲ ἐν [t] μέσῃ, μεσῳδικά. Ταῦτα μὲν G.114 οὖν, καὶ ἐν τριάσιν ὁρᾶται· ἐὰν δὲ [u] ὑπερεξάγῃ τὴν τριάδα, γίνονται καὶ ἄλλαι ἰδέαι δύο. Ἤτοι γὰρ περιῳδικά ἐστιν, [v] ὅταν αἱ μὲν ἑκατέρωθεν ἀνόμοιαι ὦσιν,

---

n) σώματος Fl. B. D.

o) καὶ deest Fl. B.

p) ἕκαστα Turn. C.

q) περικοπήν. Sic C. Fl. παρακοπὴν et alii. Praepositiones περὶ et παρὰ in Mss. quam saepissime confunduntur; ideoque in huius generis varietatibus enotandis in posterum operae meae parcam.

r) τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν om. Fl. B. D. et forte alii.

s) μονόστροφα εἰσὶν ὅσα Fl. B. D. [In cod. Rhed. nulla lacuna in sequentibus.]

t) ἐν μέσῳ ᾠδικὰ Fl. B. [μέσῳ ᾠδικά cod. Rhed.]

u) ὑπερεξαγάγῃ sic C. ὑπὲρ ἓξ ἀπάγῃ Fl. ὑπὲρ ἓξ ἐπάγῃ Turn. [et cod. Rhed.]

v) ὅτε εἰ Fl.

ἀλλήλαις μὲν ὅμοιαι, ταῖς δὲ περιεχούσαις ἀνόμοιαι. [x] Ἢ παλινῳδικὰ, ὅταν αἱ ἑκατέρωθεν ἀλλήλαις μελοποιΐαι ὅμοιαι ὦσιν, [y] καὶ αἱ ἐν μέσῳ ταῖς περιεχούσαις ἀνόμοιαι.

γ. Τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ τὰς περικοπὰς ὁμοίας ἀλλήλαις ἔχει· τὰς δὲ ἐν ταῖς περικοπαῖς περιόδους ἀνομοίους· καλεῖται δὲ, τὰ μὲν δυαδικὰ, ὅσα δύο τὰς ἐν τῇ περικοπῇ περιόδους ἔχει· τὰ δὲ τριαδικὰ, ὅσα τρεῖς· τὰ δὲ τετραδικὰ, ὅσα τέσσαρας· καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.

δ. Ἀντιθετικὰ δὲ, ὅσα κατὰ [z] σχέσιν μὲν γέγραπται, οὐ μέντοι κατὰ τὴν αὐτὴν [a] τάξιν [b] παραβάλλεται
P. 65 ἀλλήλοις τὰ ἀντιστρέφοντα· [c] ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ τέλους τῷ πρώτῳ παραβάλλεται τῷ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς· καὶ τὸ δεύτερον ἀπὸ τέλους τῷ δευτέρῳ τῷ ἀπ' ἀρχῆς· τὸ δὲ τρίτον ἀπὸ τέλους τῷ τρίτῳ· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν οὕτω. Ταύτης δὲ τῆς ἰδέας ἐστὶ τὸ Ὠὸν τοῦ Σιμμίου καὶ ἄλλα παίγνια.

ε. Μικτὰ δὲ κατὰ σχέσιν εἰσὶν, ὅσα ἐκ μέτρων ἐστὶν, ἐκ πάντων μὲν κατὰ σχέσιν, ὁμοίως δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδέαν, ἔκ τε ἐπῳδικῶν, καὶ μονοστροφικῶν,
G. 115 ἢ κατὰ περικοπήν.

ς. Κοινὰ δέ ἐστι κατὰ σχέσιν, ὅσα καθ' ἑτέραν μὲν [d] ἰδέαν τῶν κατὰ σχέσιν γέγραπται, δύναται δὲ καὶ καθ' ἑτέραν γεγράφθαι δοκεῖν; οἷον, εἰ μονοστροφικῶς γραφεῖν, δύναται τοῦτο καὶ ἐπῳδικῶς γεγράφθαι δοκεῖν.]

---

x) ἢ παλινῳδικὰ — ὦσιν om. C.

y) καὶ αἱ — ἀνόμοιαι om. Fl. B. [et cod. Rhed.]

z) σχέσιν. Emendatio est Meibomii ad Aristidem Quintil. p. 282. edd. et Mss. habent θέσιν.

a) πρᾶξιν C.

b) παραβάλλονται Fl. D.

c) ἀλλὰ om. C. et mox ἀπὸ τέλους, et τῷ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς.

d) ἰδεῶν Turn.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

[e] ΠΕΡΙ ΣΤΙΧΟΥ, ΚΩΛΟΥ, ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ. G.118

ΣΤΙΧΟΣ ἐστὶ ποσὸν μέγεθος μέτρου, ὅπερ οὔτε ἔλαττόν ἐστι τριῶν συζυγιῶν, [f] οὔτε μεῖζον τεσσάρων. Τὸ δὲ ἔλαττον ὂν [g] τριῶν συζυγιῶν, ἐὰν μὲν πλήρεις ἔχῃ τὰς συζυγίας, ἀκατάληκτόν ἐστι, καὶ καλεῖται ΚΩΛΟΝ, ἐὰν δέ τι ἐλλείπῃ, ΚΟΜΜΑ.

β. ΣΥΣΤΗΜΑ δέ ἐστι μέτρων συναγωγή, ἤτοι δύο ἢ πλειόνων, ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων· ἀνομοίων μέν, ὡς τὰ ἐλεγεῖα· ἑξαμέτρου γάρ ἐστι πρὸς πεντάμετρον

---

1. Στίχος ἐστὶ] Ἰστέον ὅτι τὸ μέν ἐστι μετροῦν, ὡς ἡ συλλαβή· τὸ δὲ μετροῦν καὶ μετρούμενον, ὡς οἱ πόδες. Μετρεῖται μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς συλλαβῆς πᾶς πούς· μετρεῖ δ' αὐτὸς τὰ μέτρα· τὸ δὲ μετρούμενόν ἐστι, ὡς τὰ ποιήματα. Διαλαβὼν οὖν ὁ τεχνικὸς περὶ μόνου μετροῦντος, καὶ μετροῦντος καὶ μετρουμένου, νῦν περὶ μόνου μετρουμένου διδάσκει, ὅ ἐστι περὶ ποιήματος.

8. Ἑξαμέτρου πρὸς πεντ.] Τὸ ἑξάμετρον καὶ τὸ ἐλεγεῖον, ἐκ ποσοῦ ἔχουσι τὴν διαφοράν.

e) Inscriptio in ed. Turn. Τοῦ αὐτοῦ Ἡφαιστίωνος σαφεστέρα διδασκαλία περὶ μετρικῆς εἰσαγωγῆς, ἢ περὶ ποιήματος. Et haec sane inscriptio mihi saltem superiorum capitum interpolationem indicare videtur. Ceterum novam capitum et sectionum divisionem, Hotchkisii monitu adoptavi.

f) οὔτε μεῖζον τεσσάρων desunt Fl. B. [In cod. Rhed. οὔτε μεῖζον τεσσάρων. Τὸ δὲ ἔλαττον ὂν τριῶν συζυγιῶν desunt.]

g) δύο Turn. C.

μέτρον προσαγορεύεται,[f] [καὶ ἕκαστον τῶν μετρούντων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας· χρόνος γὰρ συλλαβὴν ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, πούς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ στίχον, στίχος δὲ ποίημα, πάντα οὖν εἰκότως μέτρα προσαγορεύεται.]

η. Γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ μείρω ῥήματος, ὅ ἐστι μερίζω· ἀφ' οὗ παρὰ τῷ ποιητῇ,

[g] Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

ὡς δὲ παρὰ τὸ σείω σεῖστρον γίνεται, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον. Ὄνομα γοῦν ἐστι, καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας, τοῦ μερισμοῦ.

θ. Περὶ δὲ ὅρου μέτρου νῦν εἰπεῖν οὐκ ἀναγκαῖον. Αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον, ὅτι τοῖς [h] ἐπαρχομένοις γράφει· τοῖς γὰρ ἀπείροις, καὶ τοῖς μήπω τῆς μετροποιΐας [i] γεγευμένοις, ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὅρον.

ι. [k] Ἐπιγέγραπται δὲ ἘΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, οὐχ ὥς τινες ᾠήθησαν διὰ τὸ ξίφος, [l] ἀλλὰ διὰ τὸ ὀξύνειν τῶν μετιόντων τὰς ψυχὰς, καὶ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τοὺς βουλο-
G.142 μένους τὰ κεφάλαια τῶν μετρικῶν [m] παραγγελμάτων. Ὅτι δὲ ταῦτα [n] οὕτως ἔχει, Ἡλιόδωρος τοῦ Ἐγχειριδίου ἀρχόμενος οὕτω λέγει· τοῖς βουλομένοις ἐν χερσὶν ἔχειν τὰ κεφαλαιωδέστερα τῆς μετρικῆς γέγραπται τὸ βιβλίον τοῦτο.

ια. Ἤρξατο δὲ μέντοι ὁ Ἡφαιστίων, ὥς ἔφην, ἀπὸ

---

f) Uncis inclusa absunt a Codice Vaticano. BOIVIN.

g) Post ἴσον, et post ἥμισυ, subauditur μέτρον. Itaque perinde est ac si Homerus dixisset, ἴσον ἐμοὶ μέτρον βασίλευε, καὶ ἥμισυ μέτρον μείρεο τιμῆς. Iliad. I. ver. 16. BOIVIN.

h) Ὑπαρχομένοις. Cod. Vat. BOIVIN.

i) Γεγευσμένοις. BOIVIN.

k) Pro ἀλλὰ lego καὶ, et mox pro καὶ lego ἀλλά. Trajectio manifesta. BOIVIN.

l) Forte μὴ εἰδόσιν. L. HOTCHKIS.

m) παραδειγμάτων Ms. Harl. inter lineas.

n) Ita in Cod. Vat. in aliis male οὐχ οὕτως.

συλλαβῆς, ὅλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβή· καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συσταίη τὸ μέτρον. Τὸ ποιοῦν πρὸ τοῦ ποιηθέντος, ὅθεν ἄρξασθαι δίκαιον. Οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους δὲ [o] ἤρξαντο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἴδους. Διαφέρει δὲ εἶδος καὶ γένος, ᾗ γένος μέν ἐστι τὸ πρωτότυπον, εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον· εἶδος δὲ, τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διῃρημένον, οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἴδη δὲ αὐτοῦ, ἄνθρωπον, ἵππον, καὶ τὰ λοιπά. Οὐκοῦν γένος μέν ἐστιν ἡ συλλαβή· εἴδη δὲ αὐτῆς, βραχεῖα, καὶ μακρά, καὶ κοινὴ καλουμένη. Οὐκ ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γένους ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· τεχνικὸς γὰρ οὗτος ὁ λόγος, καὶ οὐ πάνυ τοῖς μέτροις συμβάλλεται, οὔτε ὅρῳ τὴν συλλαβὴν περιλαβεῖν, οὔτε τὸν περὶ αὐτῆς εἰπεῖν λόγον τῆς ἐτυμολογίας. Καίτοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς [p] ἔλεγχον ἔσχεν ὁ ὅρος.

ιβ. [q] [r] Ἔστιν ἡ συλλαβὴ . . . . .

ιγ. Ἔτι ἡ συλλαβὴ παρὰ τοῦτο ὠνόμασται, παρὰ τὸ ποσότητα στοιχείων εἰς ταυτὸν συλλαμβάνειν, ὧν [s] ἔξεστιν ὑφ' ἕνα φθόγγον παραλαβεῖν, [t] ἂν μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτους. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητείτωσαν οἱ τεχνικοί.

ιδ. Ἐν δὲ τοῖς μετρικοῖς εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα βραχεῖα ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση. Καθόλου γὰρ αἱ μέν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι· ἐντεῦθεν τὸν μὲν Δάκτυλον καλοῦμεν τετράχρονον, τὸν δὲ Πυῤῥίχιον δίχρονον, οὐ πολυπραγμονοῦντες τῆς ποιητικῆς λέξεως ἢ συλλαβῆς τὰ

---

o) Ἤρξατο Cod. Vat. BOIVIN.

p) Ἔλεγχον ἔσχεν ὁ ὅρος. Sic interpungo, ut post ἔσχεν subaudiatur Ἡφαιστίων, et ut ὁ ὅρος initium sit vel argumentum sectionis duodecimae quae deficit. BOIVIN.

q) Definitio syllabae omissa a Librario, quem [illegible] ctionum similia initia in errorem induxerunt. BOIVIN.

r) Ita legitur in Cod. Vatic. in aliis ἔστι ἡ συλλαβή. Hinc patet definitionem praecessisse. BOIVIN.

s) In Ms. οὐκ ἔξεστιν perperam. BOIVIN.

t) Ita lego. in Ms. εἴποι τις sine ἂν μή. BOIVIN.

φάνειον ἔκδοσιν, ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης· κατὰ δὲ τὴν νῦν τὴν Ἀρισταρχεῖον, καὶ ἐπὶ ποιημάτων μεταβολῆς.

[n] Καὶ ἡ μὲν διπλῆ, ἡ ἔξω βλέπουσα, παρὰ μὲν τοῖς Κωμικοῖς καὶ τοῖς Τραγικοῖς, ἐστι πολλή· παρὰ δὲ τοῖς Λυρικοῖς σπανία· παρὰ Ἀλκμᾶνι γοῦν εὑρίσκεται. [o] Ἔγραψε γὰρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ἄσματα· ὧν τὸ μὲν ἥμισυ, τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησεν ἑπτάστροφον· τὸ δὲ ἥμισυ, ἑτέρου. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἑπτὰ P.75 στροφαῖς [p] ταῖς ἑτέραις τίθεται. Ἡ δὲ διπλῆ σημαίνει τὸ μεταβολικῶς τὸ ᾆσμα γεγράφθαι.

β. Τούτοις τοῖς σημείοις τοῖς προειρημένοις, πλὴν τοῦ ἀστερίσκου, καὶ ἑτέροις τισί, περὶ ὧν λέξομεν, ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα. Τῇ μὲν οὖν κορωνίδι, κατὰ τρόπους τρεῖς· ἤτοι ὅταν τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινά, καὶ ἀπαλλαγέντων, [q] καταλείπηται ὁ χορός, ἢ ἔμπαλιν· ἢ ὅταν μετάβασις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῇ τῆς σκηνῆς. Τῇ δὲ παραγράφῳ, ἤτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαῖα ἔν τε τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς χορικοῖς, μεταξὺ τῆς τε στροφῆς καὶ τῆς [r] ἀντιστρόφου. Ἐὰν μέντοι ἡ στροφὴ G.135 ἐξ ἀμοιβαίων τυγχάνῃ συγκειμένη, οὐκ ἐξαρκεῖ [s] πρὸς τὸ δηλῶσαι ὅτι πεπλήρωται ἡ στροφὴ ἡ παράγραφος, ἐπιφερομένης ἄλλης στροφῆς· ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἑκάστου κώλου οὐδὲν ἧττον τίθεται· ἀλλὰ κεῖται καὶ ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ· τοῦτο δέ, ἐὰν ἀντίστροφος ἐπιφέρηται· ὡς ἐάν γε μεταβολὴ μόνον ἢ [u] στροφῶν, ἡ ἔξω βλέπουσα τίθεται.

γ. Εἰπόντων δὲ ἡμῶν ὅτι ἐστι τινὰ κατὰ περιορι-

gomenis ad Homerum §. XLIV. p. CCXVI. et sqq. De Aristarcho vide eundem capite sequente. [De utroque disputavit Stoecker. in diss. de Sophoclis et Aristophanis interpretibus graec. 1826, 4. p. 6 sq.]

n) ἡ δὲ διπλῆ Turn. C.

o) γράψας C.

p) ταῖς ἑτέραις τέθειται ἡ διπλῆ, σημαίνουσα τὸ μ. Turn.

q) καταλείπεται Turn. καταλίπηται C.

r) ἀντιστροφῆς Fl. B.

s) προσδηλῶσαι C.

t) γραφὴ C.

u) στροφῆς Turn.

γ. *Μετρικὰ δὲ ΑΤΑΚΤΑ ἐστιν, ἅπερ μέτρῳ μὲν γέγραπταί τινι, οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, οὔτε ἀνακύκλησιν· οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα,*

Ἴσθμια δὶς, Νεμέᾳ δὶς, Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ,
n Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πάλᾳ.

τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ Μαργίτης Ὁμήρου· οὐ γὰρ τεταγ- G.120 μένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν τὸ ἰαμβικὸν ἐπιφέρεται. P. 67

δ. *ΕΞ ὉΜΟΙΩΝ δὲ ἐστιν, ἅπερ ὑπὸ o ποδὸς, ἢ συζυγίας, ἢ περιόδου καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινὸς ὡρισμένου, ὡς ἐὰν τεταγμένος ἀριθμὸς ᾖ, οὐκ ἔστιν ἐξ ὁμοίων, ἀλλὰ κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχὴ,*

ἐμὲ oo δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων p πεδέχοισαν.

γενέσθαι, ἀλλὰ ἀδιάφορον τὴν τῶν μέτρων ἐξαλλαγήν· οὔτε δὲ τὰ ἀπολελυμένα, φησὶν, ἀνακύκλησιν ἔχει, ἀλλ' αὐτόθεν ἐστὶν ὁμολογούμενα, οἷον τὸ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα, Ἴσθμια δὶς, Νεμέᾳ δίς. Δακτυλικὸν γὰρ ἑξάμετρον, καὶ ἐλεγεία, καὶ ἴαμβος, οὔτε κατὰ στίχον, καὶ ὅμοια ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ σχέσιν ἀνταποδιδόμενα.

8. *Οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν*] *Ἀλλ' ἀτάκτως ὅποι ποτὲ, τὸ ἄτακτον ἐποίησε μετρικόν· οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ· μετὰ γὰρ δέκα στίχους ἐπιφέρει ἴαμβον· καὶ πάλιν μετὰ πέντε καὶ ὀκτώ.*

10. Ἐξ ὁμοίων δέ ἐστι] *Περὶ τούτων καὶ ἐν τῇ εἰσβολῇ ἐπεσημήνατο· τῶν γὰρ μέτρων, τὰ μὲν ὑπὸ ποδὸς, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, ὡς τὰ ἰαμβικὰ, καὶ τὰ ὅμοια· τὰ δὲ ὑπὸ περιόδου καταμετρεῖται· περίοδος δέ ἐστιν, ἡ ἐκ διαφόρων ποδῶν ἐν τῷ στίχῳ σύνθεσις· οἷον, δακτύλου, τροχαίου, ἀναπαίστου, ἰάμβου, καὶ εἴ τι τοιοῦτον· ἀκολούθων μέντοι ὄντων καὶ τῶν ἑξῆς· οἷον, καὶ τὸ προσοδιακόν ἐστιν.*

10. *Ἢ συζυγίας, ἢ περιόδου*] *Περίοδός ἐστι ποδικὴ ἐν τρισὶ ποσὶ καταρίθμησις· ὥσπερ γὰρ τὸ μὲν δακτυλικὸν, ὑπὸ ποδὸς μετρεῖται, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, τουτέστι δύο ποδῶν ἁπλῶν, οὕτω καὶ ὑπὸ*

n) Edd. et fere Mss. [adsentitur quoque cod. Rhed.] *Ἀριστόδημος θρασὺς ἀλεῖος πάλᾳ.* Quod edidi ex coniectura ex Scaligeri ad Eusebium, p. 266. ed. pr. p. 428. ed. sec. cui adstipulantur Bentleius et D'Orvillius. Ipso citante Pausanias VI. 3. p. 457. *ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἠλιδος παλαιστὴς ἀνὴρ Ἀριστόδημος Θράσιδος.*

o) *ποδῶν* Fl. B.

[oo) *δειλᾶν* Turn. et cod.

G.137

ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

1.

α. Ἀλλ' [a] [b] ἔστι καὶ νῦν μέτρον ἢ ῥυθμὸν, τὰ Μούσης ἔργα ποικίλως, ἑκάτερον ἔχει καλῶς. Ἀρχαία μὲν γὰρ οὖσα, διὰ τῆς παλαιότητος ἔχει τὴν σεμνότητα· νέα δὲ οὖσα, τὸ θελκτικὸν κατὰ [c] τὸν Ὅμηρον,

Τὴν γὰρ ἀοιδὴν [d] μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἥτις [e] ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Μέτρου δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ [f] θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ ἔσχεν τὴν ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀνεφθέγξατο.

---

a) Haec integrius exhibentur ex Longini ed. Hudsoniana. Mutila sunt in edd. et Mss. Hephaestionis.

b) Praecesserat nempe aliquid de artis metricae antiquitate. BOIVIN.

c) Odyss. α. 351. BOIVIN.

d) In vulgatis, non πάντες, sed μᾶλλον. BOIVIN.

e) Αἰόντεσσι Codex Vaticanus: item Codex Ambrosianus. BOIVIN.

f) Videntur haec pertinuisse ad fragmentum de Metri origine divina, quod infra exhibebimus. BOIVIN. Haec corrupta sunt, atque sic emendanda: Μέτρου δὲ πατὴρ ῥυθμὸς καὶ θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ γὰρ ΕΣΧΕ τὴν ἀρχὴν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ΑΝΕΦΘΕΓΞΑΤΟ. Suidas Ἐλεγεῖνειν· τὸ παραφρονεῖν τινὲς τῶν παλαιῶν. Καὶ τὸ ἐλεγεῖον μέτρον ἀπὸ τούτου τινὲς κλη-

β. Τοῦ δὲ περὶ μέτρων λόγου πολλοὶ πολλαχῶς G.138
ἤρξαντο· οἱ μὲν ἀπὸ στοιχείων, ὡς Φιλόξενος· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μέτρου ὅρου, ὡς Ἡλιόδωρος· ἡμεῖς δὲ Ἡφαιστίωνι κατακολουθήσομεν, ἀπὸ συλλαβῆς ἀρξάμενοι. Πρότερον δὲ ὀλίγα προσθεῖναι δίκαιον.

γ. Τεκμήριον μέτρου ἀκοή. Ἔνιοι γοῦν οὕτως ὁρίζονται· ΜΕΤΡΟΝ ΕΣΤΙ ΠΟΔΩΝ Η ΒΑΣΕΩΝ ΣΥΝΤΑΞΙΣ, ΑΙΣΘΗΣΕΙ ΤΗ ΔΙ' ΑΚΟΗΣ ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΗ. εἰ δὲ τὸ κρίνον ἐστὶν ἀκοή, τὸ κρινόμενον ἐστὶ φωνή. Ὡς γὰρ πρὸς ἦχον τῆς εὐρυθμίας ἐκτείνουσά τε καὶ συστέλλουσα φωνὴ σχηματίζει τὰς συλλαβάς, οὕτως [illegible] κρίνει ἡ ἀκοή.

δ. Διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν μέτρων συμβέβηκεν ἀποκρύπτεσθαι σιωπώμενα ἐν τῇ κατὰ πεζὸν ῥήσει· καὶ αὖ πάλιν πολλὰς πταίσεις ἔχει πρὸς ἄλλα μέτρα. Εὕροι γοῦν ἄν τις παρὰ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι στίχον ἡρωϊκὸν κεκρυμμένον, ὃς ἠδυνήθη λαθεῖν, διὰ τὸ πεζὴν οὖσαν τὴν προφορὰν συναρπάσαι τῷ λόγῳ τὴν ἀκοήν· φησὶ γοῦν·

Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν
Ἦλθε Φίλιππος.

στίχος ἐστὶν ἡρῷος. Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰωνικόν, ὅταν λέγῃ,

[illegible] καὶ θορύβου γιγνομένου παρ' ἡμῖν.

θῆναι νομίζουσι, ὅτι Θεοκλῆς Ναξίτης [illegible] πρῶτος [illegible] Hic perturbatus est locus. Confer Etymol. v. Ἐλεγαίνειν. Atque hinc facile emendandus Scholiast. Hermogen. p. [illegible] Διὸ καὶ μέτρου [illegible] ῥυθμὸν φασί [illegible] Immo, μέτρου πατέρα. Eodem respicit Schol. Aristoph. Nub. 638. Διαφέρει δὲ μέτρον καὶ ῥυθμός, [illegible] ὅτι ΠΑΤΗΡ ΜΕΤΡΟΥ ΡΥΘΜΟΣ, quem locum mihi subindicavit amicissimus Ruhnkenius. TOUPIUS. Hesychius ab eruditissimo Praesule Asaphensi refictus, Ῥυθμός, μέτρου κανών.

g) Supple τὰ μέτρα: vel legendum ἔσχε. Mox in Codice Vaticano legitur ἔχον. BOIVIN.

h) Demosthenes in orat. de Corona p. 333. edit. Basil. BOIVIN.

i) Γρ. καὶ θορύβων γιγνομένων. BOIVIN.

τοῦτο γὰρ ἄντικρυς [k] Ἰωνικόν ἐστιν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τῷ,

G.139 Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἁπαλᾶς Γυρίννως.

τὰς δὲ τῶν μέτρων συνεμπτώσεις ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπιδείξομεν.

ε. Διαφέρει δὲ μέτρον ῥυθμοῦ [l]. ὕλη [m] μὲν γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβή, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον. ὁ [n] γὰρ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ.

---

k) Id est, a *spondeo* incipiens. *Ionicum* autem *a minori* illud est quod a *Pyrrhichio* incipit; ut, *Miserarum est neque amori dare ludum* etc. BOIVIN. Sapphonis locus auctior legitur apud Hephaest. p. 37. Scribendum autem auctoritate Etymologi Magni et Choerobosci Grammatici Γυρινῶς sive Γυριννῶς. Etymol. Γυριννώ, ὄνομα κύριον Λεσβίας κόρης. Εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρῖνος ὃ δηλοῖ τὸν βάτραχον. Γυρῖνος γυριννώ, ὡς ἔρατος Ἐρατώ καὶ κλέος, Κλεὼ καὶ Κλειώ. Choeroboscus περὶ τῶν εἰς ω. p. 268. apud Ald. Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει τοῦ ς ποιοῦσι τὴν γενικήν· οἷον, ἡ Σαπφώ, τῆς Σαπφῶς, καὶ ἡ Λητώ, τῆς Λητῶς· καὶ δηλοῦσιν αἱ χρήσεις οὕτως ἔχουσαι. Τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἀμελγόμενος μέν τοι φέρω· καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ. Μάλα δὴ κεκορημένη στοργᾶς· (lege Στοργῶς.) καὶ πάλιν· Εὐμορφοτέρα Μναΐδος καὶ τᾶς ἁπαλᾶς Πυρινῶς. Lege Γυρινῶς ex Etymologo. Vides Γυρινὼ facere Γυρινῶς, ut Σαπφὼ Σαπφῶς. et notanda varia lectio apud Choeroboscum Εὐμορφοτέρα Μναΐδος. (Sic Fulvius Ursinus.) Sed vulgatam ut metrum taceam, satis firmat Longinus. Recte autem emendavimus Στοργῶς. *Storgo* est nomen mulieris, ut Sappho et Gyrino, nisi praestat Γοργῶς. Gorgo enim ex Sapphus amasiis. Max. Tyr. Dissert. XXIV. 9. Καὶ ὅ, τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι, Πρόδικος, καὶ Γοργίας, τοῦτο τῇ Σαπφοῖ ΓΟΡΓΩ καὶ Ἀνδρομέδα. Ceterum quae hic Γυρινὼ sive Γυριννὼ dicitur, Γυρίνναν vocat Maximus. Ὅ, τι γὰρ Σωκράτει Ἀλκιβιάδης, καὶ Χαρμίδης, καὶ Φαῖδρος, τοῦτο τῇ Λεσβίᾳ ΓΥΡΙΝΝΑ, καὶ Ἀτθίς, καὶ Ἀνακτορία. TOUPIUS.

l) Vide Quinctilianum, in Instit. Orat. lib. IX. c. 4. et huc refer ea quae ab illo de *Rhythmi* et *Metri* differentia dicuntur. BOIVIN.

m) Μὲν abundat, et abest a Codice Vaticano. BOIVIN.

n) Pro γὰρ legendum δέ. BOIVIN.

Ὅταν μὲν γὰρ τοὺς χαλκέας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμὸν [o] ἀκούομεν· καὶ ἵππων δὲ πορεία ῥυθμὸς ἐνομίσθη, καὶ κίνησις δακτύλων, καὶ [p] μελῶν καὶ σχήματα, καὶ χειρῶν κινήματα, καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερίσματα. Μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς. Ἔτι τοίνυν διαφέρει ῥυθμοῦ τὸ μέτρον, ᾧ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρόν τε καὶ βραχὺν, καὶ τὸν μετὰ τούτων τὸν κοινὸν καλούμενον, ὃς καὶ αὐτὸς πάντως μακρός ἐστι καὶ βραχύς· ὁ δὲ ῥυθμὸς ὡς βούλεται ἕλκει τοὺς χρόνους· πολλάκις γοῦν καὶ τὸν βραχὺν χρόνον ποιεῖ μακρόν. Ὅτι δὲ ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ τὴν διαφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταί· λάβωμεν παραδείγματα παιζούσης κωμῳδίας ἐν σπουδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ. [q] Ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης· πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν; ἀντιδιέστειλε γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα. Εἰς ἑκάτερον γοῦν τὸ παράδειγμα σημειωτέον, ὅτι τε ῥυθμὸς μέτρου διαφέρει, καὶ ὅτι ἴσασιν ἐν διδασκαλίᾳ [r] οἱ παλαιοὶ τὴν τῶν μέτρων θεωρίαν.

Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς. Καὶ γὰρ τὴν [s] εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν, ΜΕ-

o) Ita in Cod. Vat. ἀκούομεν, in aliis Codd. Boivin.

p) Legendum καὶ μελῶν σχήματα, ut in edit. Oxon. Boivin. D'Orvillius Vann. Crit. p. 540 legit πτερύσματα. Sed neutra vox Graeca est. Ut a πτύσσω πτύγμα, sic a πτερύσσω πτέρυγμα, non πτέρυσμα. Quare scribendum sine dubio, πτερυγίσματα. Quod et Ruhnkenio placebat. Toupius.

q) Legendum videtur, ὁ γοῦν ἐν ταῖς νεφέλαις φησὶ Σωκράτης· etc. vel sic interpungendum, ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωθάζει Ἀριστοφάνης· πότερον, etc. Boivin. Posteriora haec glossema sapiunt. Quare lego, ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις. Πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν; Occurrit autem iste versiculus apud Aristoph. Nub. 638. ubi recte legitur. Πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν; Toupius.

r) Voces οἱ παλαιοὶ absunt a Codice Vaticano. Boivin.

s) συμμετρίαν Sch. Hephaest.

ΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ· εἶπε σοφὸς ἀπόφθεγμα, εἴτε
G.140 θεῖον ἀνάθημα, Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ἀφιερώσαντο, ἐπεὶ καὶ μέτρων εὑρετής. Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν, καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν εἴπωμεν τὸν μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον· ἀμφότερα δὲ καλεῖται μέδιμνος· καὶ αὖ πάλιν u) αὐτοὶ χόα τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ μετροῦμεν ποσότητά τινα· καὶ αὖ πάλιν αὐτὴν τὴν ποσότητα χόα προσαγορεύομεν· x) [καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν προσαγορεύομεν.]

---

t) Ita locutus est Iulian. Or. 2. Ἔστι γὰρ ὁ νόμος ἔκγονος τῆς δίκης, ΙΕΡΟΝ ΑΝΑΘΗΜΑ ΚΑΙ ΘΕΙΟΝ ἀληθῶς τοῦ μεγίστου θεοῦ. Idem apud Suid. v. Ἀμφίων. Ἡ γὰρ οὐχὶ τοῦτον αὐτὸν (Ἀμφίονα) ἀκοῇ παραδέγμεθα, οὐ τὰς ἁρμονίας μόνον, αὐτὴν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξευρεῖν τὴν λύραν, ΕΙΤΕ δαιμονιωτέρᾳ χρησάμενον ἐπινοίᾳ, ΕΙΤΕ ΤΙΝΙ ΘΕΙΑι ΔΟΣΕΙ, διά τινα συμμαχίαν ἀμήχανον. Quae plane gemella sunt. Confer Porphyr. apud Ioannem Stobaeum Serm. XXI. p. 185. Quod sequitur, Λέγεται — μέδιμνος, depromptum videtur ex Plutarcho de Oracul. Defect. p. 416. Ἀλλὰ μὴν κἀκεῖνο δῆλον, τὰ πολλάκις ΤΟ ΜΕΤΡΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΑ τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι προσαγορεύεσθαι, κοτύλην, καὶ χοίνικα, καὶ ἀμφορέα, καὶ ΜΕΔΙΜΝΟΝ. Toupius. Similiter Eustathius ad Il. B. p. 196, 29. = 149, 1. Ἰστέον γὰρ ὅτι ὥσπερ μέδιμνος τό τε σκεῦος τὸ μετροῦν, καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ μετρούμενον, ἔτι δὲ καὶ χοῖνιξ ὁμοίως, λέγομεν γὰρ μέτρον τι χοίνικα, καὶ πῆχυς δὲ αὐτός τε ὁ μετρῶν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον, [illegible] καὶ τάλαντον, οὐ μόνον ὁ σταθμὸς, δι' οὗ τὰ βάρη διακρίνεται τῶν σωμάτων ἐντιθεμένων ταῖς πλάστιγξιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ βάρος τὸ σταθμώμενον. Quae partim repetit ad Od. Θ. 1782, 57. = 577, 4.

u) Εἴποιμι uterque Cod. Vat. et Ambros. Boivin.

x) Uncis inclusa aberant a Codice Regio: exstant autem in Vaticano. Vide Hephaestionis Enchiridion, p. 76. edit. Turnebi, ubi haec eadem rectius. Boivin. Sic leguntur: λέγεται μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, ὡς ὅταν λέγωμεν πῆχυν· καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον, ἐν ᾧ μετροῦμεν ποσότητά τινα· καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ μετρούμενον ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν λέγομεν.

Οὕτω μὲν οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς θεωρίας πολλαχόθεν λέγεται μέτρον. Μέτρα τε γὰρ καλοῦμεν πᾶν τὸ μὴ πεζόν· ὅταν εἴπω, τὰ μὲν Πλάτωνος, πεζὰ, τὰ δὲ Ὁμήρου, μέτρα. Μέτρον καλεῖται καὶ εἶδος ἑκάστου· ὡς ὅταν εἴπω, μέτρον Ἰωνικὸν, καὶ μέτρον Ἰαμβικὸν, y) καὶ μέτρον Τροχαϊκόν. Μέτρον καλεῖται καὶ στίχος ἕκαστος· ὡς ὅταν εἴπω ἡ πρώτη Ὁμήρου ῥαψῳδία μέτρα ἔχει χ· τοῦτο δὲ z) Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο. a) Εἰ τοίνυν μέτρον καλοῦμεν τὴν συζυγίαν, τουτέστι τὴν G. 141
διποδίαν, b) ὅταν τὸ Ἰαμβικὸν, τὸ ἀπὸ ἓξ ποδῶν συγκείμενον, τρίμετρον καλῶμεν. Μέτρον καλοῦμεν καὶ τὸν χρόνον· ὃν τινὲς τῶν c) ῥυθμικῶν σημεῖον προσαγορεύουσιν. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, παράδειγμα τεθήσεται, ὃ τινὲς μὲν Ὀρφέως, τινὲς δὲ τῆς Πυθίας παραλαμβάνουσι· περὶ γὰρ τῶν ἐπῶν λέγων, ἡ λέγουσα,

Ὀρθίων ἑξαμέτρων τετόρων καὶ εἴκοσι μέτρων·

καὶ ταῦτα οὕτως ἔχει, ὥσπερ εἴρηκα. Μέτρον δὲ καὶ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον· οἷον καὶ ἐπὶ τῶν d) προειρημένων αὐτὸ e) τὸ μέτρον, τουτέστι τὸ ποίημα,

---

y) Καὶ abest a Codice Vaticano. Boivin.

z) De Ulysse metrico quidem nihil quidquam habeo compertum. Joannes Fabricius, vir doctissimus, legebat, Ὀδυσσεὺς Ὁμηρικός. Quod minor. Ceterum haec verba non leguntur in scholiis ad Hephaestionem. Quare ex margine huc invecta videntur. Quod et cl. Mero visum. Toupius. Habent h. l. Longini Mss. τοῦτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς etc. Legendum puto, ἡ πρώτη Ὁμήρου ῥαψῳδία μέτρα ἔχει ΥΜΔ, τοῦτο δὲ Ὀδυσσείας ἐσημειώσατο. Scilicet in libro primo Odysseas esse metra, i. e. versus 444. Ex his scriba minime peritus facile mutavit Y in X, atque ex ΜΔ ὁ μετρικὸς abbreviari somniavit, tum ab Ὀδυσσείας ille novus metricus formatur. L. Hotchkis.

a) Pro εἰ τοίνυν, legendum videtur, ἔτι νῦν. Boivin.

b) Ὡς ὅταν in edit. Oxon. Boivin.

c) Μετρικῶν Cod. Vat. Boivin.

d) Post προειρημένων, virgula, non punctum. Boivin.

e) Recte cl. Pearcius, αὐτὸ μετρούμενον. Schol. ad Hephaest. p. 71. ed. Pauw. τὸ δὲ μετρούμενόν ἐστι, ὡς τὰ ποιήματα. Toupius.

μέτρον προσαγορεύεται. f [καὶ ἕκαστον τῶν μετρούντων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας. χρόνος γὰρ συλλαβὴν ποιεῖ, συλλαβὴ δὲ πόδα, πὸυς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ στίχον, στίχος δὲ ποίημα, πάντα οὐκ εἰκότως μέτρα προσαγορεύεται.]

η. Γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ μείρω ῥήματος, ὅ ἐστι μερίζω· ἀφ' οὗ παρὰ τῷ ποιητῇ,

g Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

ὡς δὲ παρὰ τὸ σείω σεῖστρον γίνεται, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον. Ὄνομα κοινόν ἐστι, καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας, τοῦ μερισμοῦ.

θ. Περὶ δὲ ὅρου μέτρου νῦν εἰπεῖν οὐκ ἀναγκαῖον. Αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡφαιστίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον, ὅτι τοῖς h ἐπαρχομένοις γράφει· τοῖς γὰρ ἀπείροις, καὶ τοῖς μήπω τῆς μετροποιΐας i γεγευμένοις, ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὅρον.

ι. Ἐπιγέγραπται δὲ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, οὐχ ὥς τινες ᾠήθησαν διὰ τὸ ξίφος, k ἀλλὰ διὰ τὸ ὀξύνειν τῶν μετιόντων τὰς ψυχὰς, καὶ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τοὺς βουλο-
G.142μένους τὰ κεφάλαια τῶν μετρικῶν m παραγγελμάτων. Ὅτι δὲ ταῦτα n οὕτως ἔχει, Ἡλιόδωρος τοῦ Ἐγχειριδίου ἀρχόμενος οὕτω λέγει· τοῖς βουλομένοις ἐν χερσὶν ἔχειν τὰ κεφαλαιωδέστερα τῆς μετρικῆς γέγραπται τὸ βιβλίον τοῦτο.

ια. Ἤρξατο δὲ αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, ὡς ἔφη, ἀπὸ

---

f) Uncis inclusa absunt a Codice Vaticano. Boivin.

g) Post ἴσον, et post ἥμισυ, subauditur μέτρον. Itaque perinde est ac si Homerus dixisset, ἴσον ἐμοὶ μέτρον βασίλευε, καὶ ἥμισυ μέτρον μείρεο τιμῆς. Iliad. I. ver. 16. Boivin.

h) Ὑπαρχομένοις. Cod. Vat. Boivin.

i) Γεγευσαμένοις. Boivin.

k) Pro ἀλλὰ lego καὶ, et mox pro καὶ lego ἀλλὰ. Trajectio manifesta. Boivin.

l) Forte μὴ εἰδόσιν. Hotchkis.

m) παραδεδομένων Ms. Harl. inter lineas.

n) Ita in Cod. Vat. In aliis male οὕτως.

συλλαβῆς, ὕλη γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συσταίη τὸ μέτρον. Τὸ ποιοῦν πρὸ τοῦ ποιηθέντος, ὅθεν ἄρξασθαι δίκαιον. Οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους δὲ ° ἤρξαντο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ εἴδους. Διαφέρει δὲ εἶδος καὶ γένος, ᾗ γένος μέν ἐστι τὸ πρωτότυπον, εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον· εἶδος δὲ, τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διῃρημένον, οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἴδη δὲ αὐτοῦ, ἄνθρωπον, ἵππον, καὶ τὰ λοιπά. Οὐκοῦν γένος μέν ἐστιν ἡ συλλαβή· εἴδη δὲ αὐτῆς, βραχεῖα, καὶ μακρὰ, καὶ κοινὴ καλουμένη. Οὐκ ἔδοξεν οὖν αὐτῷ ἀπὸ τοῦ γένους ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν· τεχνικὸς γὰρ οὗτος ὁ λόγος, καὶ οὐ πάνυ τοῖς μέτροις συμβάλλεται, οὔτε ὅρῳ τὴν συλλαβὴν περιλαβεῖν, οὔτε τὸν περὶ αὐτῆς εἰπεῖν λόγον τῆς ἐτυμολογίας. Καίτοι ἐν τοῖς τεχνικοῖς p ἔλεγχον ἔσχεν ὁ ὅρος.

ιβ'. q Ἐστὶν ἡ συλλαβὴ . . . . . .

ιγ'. r Ἔτι ἡ συλλαβὴ παρὰ τοῦτο ὠνόμασται, παρὰ τὸ ποσότητα στοιχείων εἰς ταυτὸν συλλαμβάνειν, ὧν s ἔξεστιν ὑφ' ἕνα φθόγγον παραλαβεῖν, t ἂν μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτους. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητείτωσαν οἱ τεχνικοί.

ιδ'. Ἐν δὲ τοῖς μετρικοῖς εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα βραχεῖα ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση. Καθόλου γὰρ αἱ μέν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι· ἐντεῦθεν τὸν μὲν Δάκτυλον καλοῦμεν τετράχρονον, τὸν δὲ Πυῤῥίχιον δίχρονον, οὐ πολυπραγμονοῦντες τῆς ποιητικῆς λέξεως ἢ συλλαβῆς τὰ

---

o) Ἤρξατο Cod. Vat. Boivin.

p) Ἔλεγχον λέγει ὁ ὅρος. Sic interpungo, ut post λέγει subaudiatur Ἡφαιστίων, et ut ὁ ὅρος initium sit vel argumentum sectionis duodecimae, quae deficit. Boivin.

q) Definitio syllabae omissa a Librario, quem [illegible] etionum similia initia in ceterum induxerunt. Boivin.

r) Ita legitur in Cod. Vatic. In aliis ἐστι ἡ συλλαβή. Hinc patet definitionem praecessisse. Boivin.

s) In Ms. οὐκ ἔξεστιν perperam. Boivin.

t) Ita lego. In Ms. εἴποι τις sine ἂν μή. Boivin.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

ΕΣΤΙ δέ τινα ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ τὰ καλούμενα *) ΕΦΥΜΝΙΑ, ἅπερ ταύτης τῆς προσηγορίας τετύχηκεν, ἐπειδὴ καὶ ἐφύμνιόν τε εἰώθασιν ἐπάγειν οἱ ποιηταὶ ταῖς στροφαῖς, οἷά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα,

ἰήϊε παιάν,

καὶ

ὦ ἰὼ διθύραμβε.

ὅταν δὲ τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφὴν, ἀλλὰ μετὰ στί-
G.129 χον κέηται παραλαμβανόμενον ἄλλῳ στίχῳ, ΜΕΣΥΜΝΙΟΝ καλεῖται τὸ ποίημα, οἷόν ἐστι τὸ παρὰ Σαπφοῖ, (Ursin. p. 11.) [Neue. no. LXXIII.]

ὁ ὕψι δὴ τὸ μέλαθρον,
Ὑμέναιον,

---

1. Τὰ καλούμενα ἐφύμνια] Ταῦτα καὶ ἐν μέτροις ... εἰώθασι.
8. Μὴ μετὰ στροφὴν] Οἷον, μεταξὺ δύο στίχων, ὡς τὰ μεσῳδικὰ, ὑπὸ τῆς ἐπῳδοῦ. μεγάλῳ στίχῳ, ἀντισπαστικῷ ἢ ἀναπαιστικῷ.

*) ἐφύμνια. Vide Spanhenium ad Callimach. H. Apoll. 98: [adde quos Santen. citat ad Terent. Maur. p. 152.] In Scholiis pro μεγάλῳ στίχῳ forte legendum ἄλλῳ στίχῳ, ex Hephaest. p. sq.

[nn) De hoc Bacchii epitheto v. Diss. Luetkii de Graecorum Dithyrambis. Berol. 1829. p. 9 sqq.]

o) [ὑψοῖ δὲ cod. Rhed.] ὕψοι δὲ Fl. ἴσως ἄρει Fl. „Fulvius Ursinus ὕψι δὴ et ἄρηι. ὕψι. μετέωρον. ἄνω. ὑψηλοῦ. apud Hesych. Suid. et sic apud poetas saepius. Portus quoque ὑψιδή. Sic recte edidit Wolfius. Sic extat apud Demetrium Phalereum de Eloc. §. CXLVIII. quem ignoravit Pavus, qui pro auctoritate, ὕψοι idem quod ὕψου. Porro Demetrius quoque recte habet ἄρηι, et praeterea εἰσέρχεται." D'ORVILLIUS. [Fischer. in ed. Demetrii sua ad h. l. varietatem adnotat „ὕψι — ἀείρατε τέκτονες. Ald. νίψω — ἀέρα τε τέκτονα. Fisch. et Schneid. legunt ἀείρατε. Ἄνδρες apud Demetrium non legi iam notum. Fisch. et Schneid. εἰσέρχεται.] ὠείρατε Fl. Turn. ἀείρετε C. [ἴσος Ἀρεϊ Turn. quod quoque Schneider. in ed. Demetrii recepit. Fisch. ib. scripsit ἴσος Ἄρηϊ.] Hunc versum voce Ὑμέναιον eiecta, in exemplum Hexametri aeolici adducit Bentleius post Horatium p. 710. Ὑψὶ δὴ τὸ μέλαθρον ἀέρρετε, τέκτονες ἄνδρες. Edd. Mss. habent ὑμήναιον.

ἀέῤῥετε τέκτονες ἄνδρες·
Ὑμήναιον,
γαμβρὸς ἔρχεται ἴσος Ἄρηϊ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ.

ΕΙΣΙ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ οἱ ἀῤῥενικῶς οὕτω καλούμενοι ΕΠΩιΔΟΙ, ὅταν μεγάλῳ στίχῳ περιττόν τι ἐπιφέρηται, οἷον,

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
τίς σὰς παρήειρε φρένας;

καὶ ἔτι,

p Εὖτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροΐζετο,
ἐν δὲ Βατουσιάδης.

β. Ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἡ τάξις ᾖ, ΠΡΟΩιΔΟΣ καλεῖται, ὡς παρ' Ἀνακρέοντι, (Fr. 123.) G.139

ἀρθεὶς δ' ἦντ' ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης, ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

γ. Ὥσπερ δὲ ταῦτα εὑρίσκεται, οὕτω γένοιντ' ἂν q τινες καὶ ΜΕΣΩιΔΟΙ, ὅταν περιέχῃ μέν τι μεῖζον, μεταξὺ δὲ τὸ μεῖον ᾖ τεταγμένον.

---

4. Πάτερ Λυκάμβα] Προτέτακται γὰρ ὁ ἐπῳδός· ἀντισπαστικὰ γάρ εἰσιν· οἷον τὸ μὲν ἡγούμενον, δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δὲ ἑπόμενον, τετράμετρον ἀκατάληκτον.

9. Ὅταν δὲ ἔμπαλιν]. Οἷον ὅταν τὸ βραχὺ προτάττηται.

14. Ὅταν περιέχῃ μέντοι] Ὡς τὰ μεσῳδικά, καὶ τὰ ἐφύμνια· διαφορὰς ταῦτα τὰ ἐφύμνια συνέχειαν φυλάττουσι, πρὸς τὰς στροφάς, τὰ δὲ ἐπιφθέγματα, οὔ.

p) Εὖτε. Sic citat Bentleius ad Horatii Ep. I. XIX. 29. Edd. et Mss. plerique εὖ τοι. C. habet εὖ τι.

q) τινες C. Turn. abest a ceteris.

συνεχθῇ, μακρὰν ποιήσει τὴν συλλαβὴν, ὥσπερ τὸ, ῥᾶξω ἀδίκως. [illegible] τὸ ἰαμβεῖον, [illegible]

k ΠΡΟΗΛΘΕ δὲ τὰ μέτρα ἐκ Θεοῦ, μέτρῳ τά τε οὐράνια καὶ ἐπίγεια κεκοσμηκότος. Ἁρμονία γάρ τίς ἐστι καὶ τοῖς ἐπουρανίοις καὶ ἐπιγείοις. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως συνέστη τόδε τὸ πᾶν, εἰ μὴ ῥυθμῷ τινι καὶ τάξει διακεκόσμητο; καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν δὲ κατασκευαζόμενα ὄργανα μέτρῳ πάντα γίνονται. Εἰ δὲ πάντα, πολλῷ γε μᾶλλον ὁ λόγος, ἅτε καὶ περιεκτικὸς ἁπάντων ὤν. Ἔστι μὲν γὰρ καὶ τῷ πεζῷ ἁρμονία τίς· καὶ δῆλον ἐξ ὧν τοῦ μὲν ὁ λόγος ἐστὶν εὐρυθμότερος, τοῦ δὲ οὔ. Μᾶλλον δὲ πρόσεστι τῷ ποιητικῷ, πάθεσι πλείστοις χρωμένῳ καὶ λέξεσι· καὶ δὴ καὶ μύθοις καὶ πλάσμασι, δι' ὧν ἁρμονία κατασκευάζεται. Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρους μᾶλλον τοὺς [l] οἰκείους ἐποίουν λόγους, ἢ πεζούς. Καὶ

---

k) Addo (ex Cod. Reg. 2765, 2.) tertium fragmentum, quod puto initium fuisse horum ipsorum quae damus Longini in Hephaestionis Enchiridion προλεγομένων. Nam ea initio carere perspicuum est: et hoc iis exordium ita convenit, ut nullum possit aptius excogitari. Descriptum autem est ex Codice Regio, ubi inter alia multa, et ipsa suspicor esse Longini, hoc de Metri origine divina legitur. BOIVIN.

l) Οἰκεῖοι λόγοι sunt sermones familiares. Quare vertendum: Idcirco antiqui stricta potius quam soluta oratione in sermone familiari utebantur. Philosophus in Poeticis, c. 4. Λέξεως δὲ γενομένης αὐτὴ ἡ φύσις τὸ οἰκεῖον μέτρον εὗρε, μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι. Σημεῖον δὲ τούτου· πλεῖστα γὰρ ἰαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους. Idem in Rhetor. III. 8. ὁ δὲ ἴαμβος αὐτή ἐστιν λέξις ἡ τῶν πολλῶν· διὸ μάλιστα πάντων τῶν μέτρων ἰαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες. Demetr. Phal. de Elocut. §. 43. ὁ δὲ ἴαμβος εὐτελὴς καὶ τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὅμοιος. Πολλοὶ γοῦν μέτρα ἰαμβικὰ λαλοῦσιν οὐκ εἰδότες. Cicero in Orat. ad M. Brutum §. 189.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ.

ΕΣΤΙ δέ τις ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ ἡ καλουμένη [u] *ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ, ἥ τις ἐὰν τελεία γράφηται, ἐστὶν αὐτῆς* [x] *εἴδη ἑπτά. Καλεῖται δὲ παράβασις, ἐπειδὴ εἰσελθόντες εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἀντιπρόσωποι ἀλλήλοις στάντες οἱ χορευταὶ παρέβαινον, καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀπο-* G.132 *βλέποντες ἔλεγόν τινα.*

Τὰ δὲ [y] *εἴδη τῆς παραβάσεώς ἐστι ταῦτα· ΚΟΜΜΑΤΙΟΝ, ὃ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς οὕτως* [z] *ὠνομά-*

---

u) Grammatico Nostro lucem haud exiguam hic loci affundet Pollux IV, III. deinceps exscribendus: *Τῶν δὲ χορικῶν ᾀσμάτων τῶν κωμικῶν, ἕν τι καὶ ἡ παράβασις, ὅταν ἃ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸ θέατρον βούληται λέγειν, ὁ χορὸς παρελθὼν λέγει ταῦτα. Ἐπιεικῶς δὲ αὐτὸ ποιοῦσιν οἱ κωμῳδοποιηταί, τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν· ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. Ἐν μέν γε ταῖς Δαναΐσι, τὸν χορὸν τὰς γυναῖκας, ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παρειπεῖν, ἐκλαθόμενος ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκεῖνον ἁμίλλης ποιεῖ σπανιάκις, ὥσπερ ἐν Ἱππόνῳ. Τῆς μέντοι παραβάσεως τῆς κωμικῆς, ἑπτὰ ἂν εἴη μέρη, κομμάτιον, παράβασις, μακρὸν, στροφὴ, ἐπίῤῥημα, ἀντίστροφος, ἀντεπίῤῥημα. Ὧν τὸ μὲν κομμάτιον, καταβολή τις ἐστὶ βραχέος μέλους. Ἡ δὲ παράβασις, ὡς τὸ πολὺ μὲν ἐν ἀναπαίστῳ μέτρῳ· εἰ δ' οὖν καὶ ἐν ἄλλῳ, ἀνάπαιστα τὸ ἐπίκλην ἔχει. Τὸ δὲ ὀνομαζόμενον μακρὸν, ἐπὶ τῇ παραβάσει βραχὺ μελύδριόν ἐστιν, ἀπνευστὶ ᾀδόμενον. Τῇ δὲ στροφῇ ἐν κώλοις προςᾳσθείσῃ, τὸ ἐπίῤῥημα, ἐν τετραμέτροις ἐπάγεται. Καὶ τῆς ἀντιστρόφου τῇ στροφῇ ἀντᾳσθείσης, τὸ ἀντεπίῤῥημα τελευταῖον ὂν τῆς παραβάσεως, ἐστὶ τετράμετρα, οὐκ ἐλάττω τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐπιῤῥήματος.* „Quum suo nomine populum alloqui poeta vult, per Chorum id facit, et *Παράβασις* dicitur, cuius generis plures exstant in Aristophane. Numquam autem tum iambicis utebatur chorus, sed semper anapaestis, vel tetrametris." Bentleius Dissert. Phalar. p. 111. ed. Lennep. p. 204. ed. 1699.

x) *μέρη* Fl. Mss.

y) *μέρη* Fl. B.

z) *ὠνομάσθη* Turn. C.

G.147

ΣΧΟΛΙΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

P.77 [m] Ο ΜΕΝ τεχνικὸς τρεῖς μόνους εἶπε τρόπους κοινῆς συλλαβῆς, ὡς πρὸς εἰσαγομένους τὸν λόγον ποιούμενος. οἱ δέ εἰσι δυοκαίδεκα· δύο μὲν, οἱ τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφέροντες· δέκα δὲ, οἱ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφέροντες. καὶ πρῶτος ἐστὶ τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφερόντων οὗτος· (Il. γ. 164.)

οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι.

Τρεῖς δὲ λέγει παραφυλακὰς ἔχειν· τὸ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν, τὸ εἰς φωνῆεν, καὶ τὸ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεσθαι. Θάτερος δὲ τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφερόντων ἐστὶν, ὅταν δύο σύμφωνα ἐπιφέρηται ἐν συλλήψει· τὸ μὲν δεύτερον, ἀμετάβολον, τὸ δὲ ἡγούμενον, ἓν τῶν ἀφώνων· οἷον,

Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ·

τρίτος τρόπος κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν βραχεῖα οὖσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· οἷον,

[illegible] οὐχ ἅλιον [illegible] κινοῦντα καὶ ἕλκης.

καὶ πάλιν,

οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν.

τούτων οὖν τῶν τριῶν τρόπων, ὁ μὲν φύσει, φαίνεται ἐν τῷ,

Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί·

ὁ δὲ, θέσει, ἐν τῷ,

Πάτροκλέ μοι δειλῇ.

---

m) Desunt in Fl. ad ἐμμενεῖ τὴν να συλλαβήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ.

[f] ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ. P. 74 G. 133

ΤΑ [g] σημεῖα τὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἄλλως παρ' ἄλλοις κεῖται· λέγω δὲ, ὁποῖά ἐστιν ἥ τε ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ —, καὶ ἡ ΚΟΡΩΝΙΣ ⸎, καὶ ἡ ΕΞΩ ΝΕΝΕΥΚΥΙΑ ΔΙΠΛΗ <, καὶ ἡ ΕΣΩ >, καὶ ὁ ΑΣΤΕΡΙΣΚΟΣ ※, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον.

Παρὰ μὲν οὖν τοῖς λυρικοῖς, ἂν μὲν μονόστροφον τὸ ᾆσμα ᾖ, καθ' ἑκάστην μὲν στροφὴν ἡ παράγραφος, εἶτα ἐπὶ τέλους τοῦ ᾄσματος ἡ κορωνίς. Ἐὰν δὲ κατὰ περικοπὴν τὰ ᾄσματα ᾖ γεγραμμένα, ὥστε εἶναι στροφὴν, καὶ ἀντιστροφὴν, καὶ ἐπῳδὸν, ἡ παράγραφος μὲν [h] ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ [i] ἀντιστρόφου κεῖται, ἐπὶ δὲ τῇ ἐπῳδῷ ἡ κορωνίς· καὶ οὕτως ἡ παράγραφος, ἣ διορίζει τά τε ὅμοια καὶ τὰ ἀνόμοια.

Ἐπὶ μέντοι τῷ τέλει ὁ ἀστερίσκος τίθεται, γνώρισμα τοῦ [k] τετελέσθαι τὸ ᾆσμα, ἐπεὶ ἡ κορωνὶς ἐπὶ πασῶν τίθεται τῶν ἐπῳδῶν. Καὶ μάλιστα εἴωθεν ὁ ἀστερίσκος τίθεσθαι, ἐὰν ἑτερόμετρον ᾖ τὸ ᾆσμα τὸ ἑξῆς· ὃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν μονοστροφικῶν γίνεται, Σαπφοῦς τε, καὶ Ἀνακρέοντος, καὶ Ἀλκαίου· G. 134 ἐπὶ δὲ [l] τῶν Ἀλκαίου ἰδίως, κατὰ μὲν τὴν [m] Ἀριστο-

---

f) De his signis eruditissime agit Villoisonus in Prolegomenis ad Homerum, p. XIII. sqq. qui et hoc caput edidit e Codice Veneto p. LIX. Vide praecipue, quorum non oblitus est Villoisonus, Viros doctos ad Ciceronis Ep. ad Atticum VIII, 2. p. 751. ed. Graevii. Casaubonum et Menagium ad Diogen. Laert. III. 65. Lectu etiam dignissima Noltenius, in re non multum dissimili, habet in Lexico Antibarbaro parte Orthograph. v. *Signa distinctionis.*

g) Τὰ σημεῖα παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἄλλοις ἄλλως κ. Fl.

h) ἐπὶ τὶ τέλους Fl.

i) ἀντιστροφῆς Fl.

k) τετελέσθαι C. Ven. τετελέστου Fl. τετελειῶσθαι Turn.

l) τῶν sic C. τοῦ alii.

m) De Aristophane Byzantino Critico perillustri, erudite agit, F. A. Wolfius in Prole-

τὴν ° ΠΟ βραχεῖαν οὖσαν ἡ ὀξεῖα τοῦ ἜΘΕΝ ἐμήκυνεν· ὅθεν ὁ στίχος δοκῶν πάθος ἔχειν τὸ λεγόμενον λαγαρὸν, ἀπαθὴς, ὡς οἷόν τε, γέγονε, διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τῆς ὀξείας· ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ποδὸς, μὴ λαχόντος μηδεμίαν βοήθειαν, ἔμεινε τὸ προλεχθὲν πάθος τὸ λαγαρόν. p) Τοῦ γὰρ ΠΑΡΕΙΠΩΝ τὸ Α, οὐδεμίας τῶν δέκα τρόπων
G.149 ἔτυχε βοηθείας. Τῶν ἀναφερομένων τὴν βραχεῖαν εἰς
P. 78 μακρὰν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἜΘΕΝ ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας ἐμηκύνθη· καὶ ἔξεστι τούτοις τοῖς δέκα τρόποις κεχρῆσθαι· ἡμῖν δὲ τῶν δέκα πάρεστιν ἑνὶ μόνῳ ἑκάστοτε κεχρῆσθαι, ὃν μετ' ὀλίγον ἐροῦμεν.

Τρίτος τρόπος, ὁ διὰ τῆς περισπωμένης. Αὕτη τοίνυν προκειμένη καὶ μετακειμένη· οὐ γὰρ τίθεται ἐπάνω βραχείας· τῆς γὰρ περισπωμένης ἐκ δύο τότε συγκειμένης, καὶ ἐπιζητούσης τὴν συλλαβὴν, δύο χρόνους ἔχουσαν φύσει, οὐ θέσει. Οἱ γὰρ τόνοι, ὡς φύσει ὄντες, καὶ τὰς φύσει μακρὰς ἴσασι, καὶ οὐχὶ τὰς διὰ συμφώνου θέσει μακρὰς γιγνομένας, τῆς βραχείας χρόνον ἐχούσης, καὶ μὴ δυναμένης ἀποδέξασθαι τῶν δύο χρόνων τὴν τονικὴν δύναμιν. Αὕτη τοίνυν περισπωμένη τῇ πρὸ αὐτῆς, ἢ τῇ μετ' αὐτὴν, δύναμιν χαρίζεταί τινα, καὶ ἀπὸ βραχείας εἰς μακρὰν ἀναφέρει· καὶ τὴν μὲν πρὸ αὐτῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ, (Il. ζ. 81.)

πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν,

τοῦ γὰρ ΠΡΙΝ τὸ Ι συστελλόμενον ἐμηκύνθη διὰ τῆς ἐπιφερομένης· τὴν δὲ μετ' αὐτὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ, (Il. ζ. 366.)

οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην —

πάλιν γὰρ τὸ ΑΣ συστελλόμενον, διὰ τῆς προκειμένης περισπωμένης μηκύνεται.

Τέταρτος τρόπος ὁ διὰ τῆς δασείας. Αὕτη τοίνυν ἡ δασεῖα, ἐπικειμένη καὶ μετακειμένη, καὶ προκειμένη,

---

o) Sic recte Pauwius. Erat ἀπὸ βραχείας.

p) Scribe τοῦ γὰρ ΠΑΡΕΙΠΩΝ τὸ Α, οὐδεμίας τῶν δέκα τρόπων ἔτυχε βοηθείας, τῶν ἀναφερόντων τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἜΘΕΝ ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας, ὃ ἐμηκύνθη. Pauwius.

τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀνάγει· ἐπικειμένη μὲν, ὡς ἐπὶ τοῦ, (Il. α. 193.)

q ἕως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

προκεφάλου γὰρ ὄντος τοῦ στίχου, τὸ μὲν Ε ἐν ἀρχῇ οὐ μετρεῖται· τὸ δὲ ΩΣ Ὁ ἀντὶ σπονδείου παραλαμβάνεται, τῆς δευτέρας συλλαβῆς τὸ Ο μόνον ἐχούσης, καὶ μὴ ἐπιφερομένων δύο συμφώνων· ἀλλ' ἡ δασεῖα ἐπικειμένη ἐμήκυνεν αὐτὴν τῷ πνεύματι, καὶ τῇ διαστάσει τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, τῶν μᾶλλον διατεινο- G.150
μένων ἐν τῇ προφορᾷ τοῦ πλείονος πνεύματος. Προκειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος τουτουῒ στίχου, (Il. η. 353.)

ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.

τοῦ γὰρ ἽΝΑ τὴν ΝΑ συλλαβὴν βραχεῖαν οὖσαν, ἡ ἐπὶ τοῦ ι, δασεῖα προκειμένη ἐμήκυνεν. Ἀλλ' εἴποι τὶς ὅτι τὸ ΜΗ ἐπιφερόμενον ἐμήκυνε τὴν ΝΑ συλλαβήν.

r Ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλως λαμβάνουσι τὸν χρόνον οἱ μετρικοὶ, ἤγουν οἱ γραμματικοὶ, καὶ ἄλλως οἱ ῥυθμικοί· οἱ γραμματικοὶ ἐκεῖνον μακρὸν χρόνον ἐπίστανται, τὸν ἔχοντα δύο χρόνους, καὶ οὐ καταγίνονται εἰς μεῖζόν τι· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ λέγουσι τόνδε εἶναι μακρότερον τοῦδε, φάσκοντες τὴν μὲν τῶν συλλαβῶν εἶναι δύο ἡμίσεως

---

q) Eustathius Il. A. p. 80. = 60, 50. Τὸ δὲ ἘΩΣ Ὁ ΤΑΥΘ' ὨΡΜΑΙΝΕ πάθος ἔχει περὶ τὴν τοῦ στίχου κατ' ἀρχὴν προκεφάλου εἴτουν μακροκεφάλου ἔθος. Τὸν γὰρ πρῶτον τόπον ποὺς ἐπέχει ἀμφίβραχυς ἘΩΣ Ὁ. Ὁ δὲ ἀμφίβραχυς ἀνοίκειος μέτρῳ δακτυλικῷ, εἰ μὴ θεραπεύοιτο, καθάπερ καὶ ἐνταῦθα θεραπειά τις τῷ πάθει τῆς τοῦ στίχου κεφαλῆς ἐφεύρηται. Τὸ μὲν γὰρ ἘΩΣ κατὰ λόγον συνιζήσεως εἰς μίαν καταλογίζεται μακρὰν συλλαβήν· τὸ δὲ Ὁ κατὰ τέσσαρας τρόπους κοινῆς συλλαβῆς ἐκ τοῦ ταπεινώματος τῆς βραχείας ἀνίσταται μηκυνόμενον. Καὶ γὰρ καὶ δασύνεται, καὶ τόνον ἔχει ὀξὺν, ἔτι ἡ συνέπεια βαρύνει αὐτό· καὶ εἰς μέρος δὲ λόγου καταπεραιοῖ, καὶ διὰ τοῦτο δύναται στίζεσθαι· ἔχει δὲ καὶ τὸ τ ἐπιφερόμενον.

r) Haec usque ad finem capitis in Ed. Fl. leguntur post vocem παραλαμβάνει p. 92. ed. Turn. qui numerus margini nostrae recensionis appingitur.

χρόνων, τὴν δὲ τριῶν, τὴν δὲ πλειόνων· οἷον τὴν ΩΣ, οἱ γραμματικοὶ λέγουσιν εἶναι δύο χρόνων· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ δύο ἡμίσεως· δύο μὲν τοῦ Ω μακροῦ, ἡμίσεως δὲ χρόνου τοῦ Σ. Πᾶν γὰρ σύμφωνον λέγεται ἔχειν ἥμισυν χρόνον· Ἱστέον ὅτι παρὰ τοῖς μετρικοῖς ἡ ὀξυτονουμένη συλλαβὴ μείζων ἐστὶ τῆς βαρυνομένης, οἷον ἡ ΛΟΣ συλλαβὴ, ἡ ἐν τῷ ΚΑΛΟΣ, μείζων ἐστι τῆς ἐν τῷ ΦΙΛΟΣ: γίνεται γὰρ βραδύτης τὶς τοῦ χρόνου, ὡς καὶ ἐν τῇ δασείᾳ λέγεται, διὰ τῆς ὀξείας· ἡ δὲ περισπωμένη ἐστὶ τῶν δύο, τῆς μὲν μακρᾶς βραχυτέρα, τῆς δὲ βραχείας μακροτέρα. Πάλιν ἡ ὀξυτονουμένη, συλλαβὴ, ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ καὶ προαναπέμποντος ἐν αὐτῇ τῆς συλλαβῆς τὸν τόνον, μείζων ἐστὶ τῆς ἁπλῶς ὀξυτονουμένης, καὶ μὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ, οἷον, (Il. ι. 457.)

Ζεύς τε,

(Od. ψ. 13.)

καί τε χαλιφρονέοντα.

Ὑγρὰ στοιχεῖα λέγεται τὰ ἀμετάβολα.

Ἱστέον ὅτι ὅταν αἱ δίφθογγοι καθαριεύωσι, καὶ τὰ μακρὰ τῶν φωνηέντων πρὸς τὴν ἑξῆς συλλαβήν· ἤτοι ὅταν φωνῆεν ἐπιφέρηται τῷ διφθόγγῳ, ἢ τῷ μακρῷ φω-
51*νήεντι, ἢ τῷ Ρ· ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ὡς φωνῆεν τοῖς παλαιοῖς λαμβάνεται, καὶ διὰ τοῦτο καὶ* [s] *δασύνεται· ὅταν ταῦτα ἔμπροσθεν εὕρηται διφθόγγου ἢ μακροῦ φωνήεντος, ἀντὶ κοινῆς συλλαβῆς ἡ δίφθογγος καὶ τὸ μακρὸν εὕρηται φωνῆεν.*

s) *δασύνεται.* Videsis Fischerum in Animadv. ad Welleri Grammat. Gr. T. I. pag. 244, 245. et auctores ibi laudatos, viz. Anonymum *περὶ πνευμάτων*, post Ammonium Valkenaerii p. 114. Schol. Venet. ad Homer. Il. A. 56. Porphyrium in Villoisoni Anecdotis p. 114. Villoisonum in Proleg. ad Homer. p. 4. Anecdot. Gr. p. 121.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΙΖΗΣΕΩΣ.

ΣΥΝΙΖΗΣΙΣ ἐστι σύλληψις δύο συλλαβῶν εἰς μίαν ἐν τῷ βαίνειν, ἢ δύο μακρῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ βραχείας καὶ μακρᾶς εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ μακρᾶς καὶ βραχείας εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακράν· δύο μὲν μακρῶν εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ,

ἢ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις.

ἐνταῦθα γὰρ καὶ τὸ Η καὶ τὸ ΟΥ ἀμφότερα μακρὰ ὄντα, εἰς μίαν συλλαβὴν μακρὰν καταλογίζονται. Δύο δὲ βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ, (Il. γ. 237.)

Κάστορά θ' Ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

τῆς ΚΕ καὶ Α συλλαβῆς, καὶ ἀμφοτέρων βραχειῶν οὐσῶν, εἰς μίαν μακρὰν συναιρουμένων. Τοῦτο δέ τινες οὔ φασιν εἶναι συνίζησιν, ἀλλὰ διάλυσιν τῆς τελευταίας τοῦ σπονδείου μακρᾶς. Ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ,

ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ ΤΕ καὶ ΟΝ συλλαβὴ, εἰς μίαν βραχεῖαν συνιζάνονται· τινὲς δὲ μᾶλλον τὴν ΟΝ καὶ ΟΥ εἰς μίαν μακρὰν συλλαμβάνουσι. Βραχείας δὲ καὶ μακρᾶς εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἔχει τε ἡ ἄνω χρῆσις, καὶ ἐν τῷ, (Il. η. 159.)

Ὑμέων οὔπερ ἔασι.

τῆς ΜΕ καὶ ΩΝ εἰς μίαν μακρὰν συναιρουμένης. Καὶ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ, (Il. γ. 152.)

δενδρέῳ ἐφεζόμενοι.

τῆς Ε καὶ Ω εἰς μίαν βραχεῖαν. Μακρᾶς δὲ καὶ βραχείας εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ, (Il. ω. 769.)

Δαέρων ἢ γαλόων.

τῆς ΔΑ καὶ Ε εἰς μίαν μακράν. Ὅτι δὲ τὸ ΔΑ μακρόν ἐστι, δῆλόν ἐστιν ἐκ τοῦ, (Il. χ. 180.)

Δαὴρ αὐτ' ἐμὸς —

G.153 καὶ, (Π. ξ. 156.)

αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα.

ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ,

δενδρέῳ ἐφεζόμενοι,

δύναται γὰρ καὶ οὕτω γενέσθαι συνίζησις τοῦ Ω καὶ Ε εἰς μίαν βραχεῖαν. Ἐν τούτῳ δέ τινες τὸ Ω κοινὴν συλλαβὴν ποιοῦσι πρότερον, ἵνα δύο βραχείας εἰς μίαν μακρὰν συναιρήσωσι. Διαφέρει δὲ συναλοιφὴ συνεκφωνήσεως, ἤγουν συνιζήσεως. Ἡ μὲν γὰρ συναλοιφὴ ὡς γράφεται, οὕτω καὶ ἐκφωνεῖται· ἡ δὲ συνίζησις οὐχ ὡς γράφεται ἐκφωνεῖται. ἀλλ' ἐν τῷ βαίνειν τὰς δύο συλλαβὰς ὁμοῦ ὑπὲρ τῆς τοῦ μέτρου θεραπείας συνεκφωνεῖται· διὸ καὶ συνίζησις λέγεται· συνιζάνειν γὰρ λέγεται τὸ ἔκ τινος μείζονος εἰς ἔλαττον συμπίπτειν. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοῦ περὶ τοὺς καθεζομένους συμβαίνοντος· ἐπειδὴ οὗτοι καθεσθέντες συστέλλουσι τὸ μέγεθος αὐτων.

G.154

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

ΠΕΡΙ ΠΟΔΩΝ.

ΠΟΥΣ ἐστι ποιῶν καὶ ποσῶν συλλαβῶν σύνθεσις εἰς εὐπρεπὲς σχῆμα· ποιῶν μὲν, ὅτι δεῖ τὰς μὲν μακρὰς εἶναι, τὰς δὲ βραχείας· ποσῶν δὲ, ὅτι δεῖ δύο εἶναι, ἢ πλείους· εἰς εὐπρεπὲς δὲ σχῆμα, ὡς ὅταν εἴπωμεν τὰς συλλαβὰς ἢ καθ' ἑαυτὰς συντίθεσθαι ἀλλήλαις, ἢ τῆς μακρᾶς λυομένης εἰς δύο βραχείας. Τινὲς δὲ οὕτως ὡρίσαντο, πούς ἐστι τάξις συλλαβῶν ἄρσιν ἢ θέσιν περιέχουσα. Οἱ δὲ οὕτως, πούς ἐστι μετρικὴ συλλαβῶν σχέ-
P. 80 σις ἀπὸ δύο ἕως τεσσάρων ἢ πέντε· ἐν αἷς γνωρίζομεν τὸ τοῦ μέτρου εἶδός τε καὶ μέγεθος. Ὕλη δὲ ποδῶν συλλαβαὶ ἐν ποσότητί τε καὶ ποιότητι εὐπρεπῶς κινούμεναι. Αἱ γὰρ δύο συλλαβαὶ, βραχεῖά τε καὶ μακρὰ ἀλλήλαις συμπλεκόμεναι τοὺς τετρασυλλάβους ἀποτελοῦσι.

Πᾶν γὰρ διφυὲς ἑτέρῳ [t] διφυεῖ συμπλεκόμενον τέσσαρα σχήματα ἀποτελεῖ, ὡς ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων εἴπομεν· καὶ ἡ ἀριθμητικὴ δὲ δυὰς ἐπὶ τὴν δυάδα πολλαπλασιαζομένη τὸν δ ποιεῖ. Εἰσὶν οὖν οἱ δισύλλαβοι ἁπλοῖ πόδες τέσσαρες ἐκ τῆς τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ βραχείας, συμπλοκῆς ἀποτελούμενοι· μετ' αὐτοὺς δὲ εἰσιν οἱ τρισύλλαβοι ἁπλοῖ καὶ αὐτοὶ ὄντες, εἰς ὀκτὼ δὲ τοὺς πάντας ἀπαρτιζόμενοι. Καὶ ἁπλοῖ μὲν εἰσι, ὅτι οὐκ ἐκ συνθέσεως τῶν δισυλλαβῶν γίνονται, ἀλλὰ συλλαβῶν προστιθεμένων αὐτοῖς. Ἐπεὶ οὖν δύο εἰσὶν αἱ συλλαβαὶ, μακρὰ καὶ βραχεῖα, προστιθέμεναι τοῖς δ δισυλλάβοις, τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ποιοῦσι. δὶς γὰρ τὰ δ, ὀκτώ. Ἐκκειμένων γὰρ τῶν [u] τεσσάρων δισυλλάβων, τοῦ τε πυῤῥιχίου, τοῦ ἰάμβου, τοῦ τροχαίου, καὶ τοῦ σπονδείου, ἑκατέρα τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ τῆς βραχείας, ἑκάστῳ προσιοῦσα δύο πόδας ποιεῖ. Καὶ γοῦν ἡ μὲν βραχεῖα τῷ πυῤῥιχίῳ προσιοῦσα τὸν τρίβραχυν, ἤγουν τὸν χορεῖον, ποιεῖ· ἡ δὲ μακρὰ τὸν δάκτυλον· τῷ δὲ ἰάμβῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν ἀνάπαιστον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν ἀμφίμακρον· [x] τῷ δὲ τροχαίῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν ἀμφίβραχυν, ἡ δὲ μακρὰ τὸν παλιμβάκχειον· τῷ δὲ σπονδείῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν βάκχειον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν μολοσσόν. Οἱ δὲ τετρασύλλαβοι ἐκ συνθέσεως τελείων τῶν τεσσάρων δισυλλάβων γίνονται· διὸ καὶ ἑκκαίδεκα εἰσί. τετράκις γὰρ τὰ δ, δεκαέξ. Καὶ γὰρ ὁ πυῤῥίχιος ἐφ' ἑαυτὸν συντιθέμενος τὸν προκελευσματικὸν ποιεῖ· ἐπὶ τὸν ἴαμβον δὲ, τὸν τέταρτον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τρίτον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος. Ὁ δὲ ἴαμβος ἐπὶ μὲν τὸν πυῤῥίχιον, τὸν δεύτερον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν ἀντίσπαστον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν διίαμβον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν πρῶτον ἐπίτριτον. Ὁ G.155

t) συμφύει Mss.
u) γὰρ τῶν δ συλλαβῶν Fl. τῶν τεσσαρῶν Mss. τῶν δισυλλαβῶν Turn.
x) Maneus erat locus in edd. emendavimus e Mss.

δὲ τροχαῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυῤῥίχιον, τὸν πρῶτον παίωνα ποιεῖ· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν χορίαμβον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν διτρόχαιον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν δεύτερον ἐπίτριτον· Ὁ δὲ σπονδεῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυῤῥίχιον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν τρίτον ἐπίτριτον· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τέταρτον ἐπίτριτον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν δισπόνδειον. Ὅτι δὲ ἕκαστος τούτων σύνθετός ἐστιν ἐκ δύο ποδῶν δισυλλαβῶν, δῆλον ἐκ τοῦ λέγεσθαι ἕκαστον αὐτῶν καὶ διποδίαν, ἢ καὶ συζυγίαν. Ποσοῦνται τοίνυν [y] οὗτοι, οἵ τε δισύλλαβοι τέσσαρες, οἱ τρισύλλαβοι ὀκτὼ, καὶ οἱ τετρασύλλαβοι ἑκκαίδεκα, εἰς εἴκοσι ὀκτώ. Καὶ μεχρὶ μὲν οὖν τούτων οἱ ἀκριβέστεροι τῶν μετρικῶν ἱστῶσι τοὺς πόδας· καὶ εἴ που δὲ εὑρεθῇ πεντασύλλαβος ποὺς, λυομένης, φασὶ, τῆς ἔν τινι [z] τετρασυλλάβῳ ποδὶ μιᾶς μακρᾶς εἰς δύο βραχείας, γίνεσθαι τοῦτον. Ἄλλοι δέ φασι, τοὺς τετρασυλλάβους προσλαμβάνοντας ἑκατέραν [a] τῶν συλλαβῶν, πεντασυλλάβους ἀπογεννᾷν τριάκοντα δύο, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων. ὥσπερ γὰρ, φασὶν, οἱ δισύλλαβοι τέσσαρες ὄντες τὰς δύο συλλαβὰς προσλαμβάνοντες τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐποίησαν, οὕτω καὶ οἱ ἑκκαίδεκα τετρασύλλαβοι τὰς τοιαύτας [b] ἑκατέρας προσλαμβάνοντες, τοὺς λβ πεντασυλλάβους ποιοῦσιν· οἷς ὀνόματα μὲν οὐκ ἔθεντο ἰδίως ἑκάστοις, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τῶν προειρημένων μετὰ συλλαβῆς συνθέσεως ἕκαστον δηλοῦσι, καὶ τὰς διαιρέσεις αὐτῶν διπλᾶς ποιοῦνται, [c] τρισυλλάβους φάσκοντες εἶναι μετὰ δισυλλάβων, ἢ δισυλλάβους μετὰ τρισυλλάβων. αὐτίκα γὰρ, (Eurip. Phoen. 2.)

ἥλιε θοαῖς ἵπποισι.

---

y) οὕτως Turn.

z) τετρασυλλάβου ποδίας Fl. B. 1. τετρασυλλάβου διποδίας B. 2.

a) τῶν δύο συλλαβῶν. Sic bene Pauwius.

b) ἑκατέραν Fl. Mss.

c) Sic emendavimus Pauwium fere secuti. Fl. et Mss. δισυλλ., φ. ε. μ. τρισ. ἢ τρισ. μ. τρισ.

δύνανται διαιρεῖν καὶ ἰαμβικῶς, καὶ τροχαϊκῶς. Ἰαμβι- G.156
κῶς μὲν, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιοῦντες [d] τρισύλλαβον, ἤγουν δάκτυλον, τὸν δὲ δεύτερον ἴαμβον· τροχαϊκῶς δὲ, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιοῦντες δισύλλαβον, τροχαῖον· τὸν δὲ δεύτερον, ἀναπαῖστον, ἰσοδυναμοῦντα τῷ σπονδείῳ. Πάλιν δὲ τούτοις τοῖς λβ πεντασυλλάβοις ἑκατέραν τῶν δύο συλλαβῶν ([e] προστιθέντες) ἑξασυλλάβους P.81
ποιοῦσι ξδ. καὶ εἰσὶν ὁμοῦ οἱ πάντες δ, η, ις, λβ, ξδ, συγκροτούμενοι εἰς ρκδ. Ἄλλοι δὲ τοὺς ιβ ἁπλοῦς πόδας, ἤγουν τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐφ' ἑαυτοὺς [f] πολυπλασιάζοντες, ἤγουν δωδεκάκις δώδεκα ποιοῦντες, ρμδ ποιοῦσι· καὶ πῶς ἂν λυθείη ἡ δοκοῦσα ἐν τούτοις διαφωνία; ὅτι κατὰ μὲν τὴν προτερὰν μέθοδον, καθ' ἣν οἱ τετρασύλλαβοι ἐκ προσλήψεως ἑκατέρας τῶν δύο συλλαβῶν τοὺς πεντασυλλάβους ποιοῦσι, λβ εἰσὶν οἱ πεντασύλλαβοι· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν μέθοδον τὴν ἐκ δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων συντιθεῖσαν αὐτοὺς, ἢ ἐκ τρισυλλάβων καὶ δισυλλάβων, ξδ γίνονται. Πολυπλασιαζόμενοι γὰρ οἱ δισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους, λβ. καὶ πάλιν οἱ ὀκτὼ τρισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, ἄλλους λβ. καὶ ὁμοῦ ξδ. ις οὖν τετρασύλλαβοι καὶ ξδ πεντασύλλαβοι [g] (καὶ ξδ ἑξασύλλαβοι) ρμδ ποιοῦσι τοὺς συνθέτους τῶν ἁπλῶν. Δῆλον τοῦτ' ἔστι τῶν τεσσάρων δισυλλάβων, καὶ τῶν ὀκτὼ τρισυλλάβων μὴ συναριθμουμένων αὐτοῖς. Εἰ γὰρ συναριθμηθεῖεν καὶ οὗτοι αὐτοῖς, ρνς ἔσονται οἱ πάντες. Τὸ δὲ τὰ τοιαῦτα τῶν συλλαβῶν ὀνόματα πόδας ὀνομάζεσθαι, μεταφορικῶς εἴληπται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζώοις ποδῶν, δι' ὧν ποιοῦνται τὴν κίνησιν. Ὥσπερ γὰρ οἱ τῶν ζώων πόδες ἀλλήλοις ἀντικείμενοι τὴν πορείαν ἐργάζονται, οὕτω καὶ οἱ μετρικοὶ πόδες ἀλλήλοις ἀντιταττόμενοι τὴν ὁδὸν τοῦ λόγου σχηματίζουσι, καὶ τὴν αὐτοῦ

---

d) Sic cum Pauwio. vulgo δισ.

e) Vocem supplevit Pauw.

f) πολλαπλασιάζοντες Turn.

g) Supplevimus secuti Pauvium.

κίνησιν εὔρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον [h] ἀποτελοῦσι. Λέγεται δὲ τὸ τοῦ πόδος ὄνομα καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων. Λέγομεν γὰρ τραπέζης πόδας, καὶ ἐπὶ πηδαλίου νηός· καὶ τοῦ ἀρμένου δὲ ὀξύτερον μέρος τὸ πρὸς τῇ νηΐ, ποὺς κέκληται. Ἕκαστος μέντοι τῶν τοιούτων ποδῶν ἰδίου τετύχηκεν ὀνόματος, ἢ ἀπὸ ῥυθμῶν, ἢ [i] ἐθῶν, ἢ συνθέσεων τῶν ἐξ ἀλλήλων, ἢ ἀριθμῶν, περὶ ὧν ἐφ' ἑκάστῳ δηλώσομεν.

G.157 Ἔστιν οὖν ὁ ΠΥΡΡΙΧΙΟΣ ἐκ [k] δύο βραχειῶν συγκείμενος. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι βραχύτατόν ἐστι, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖται τὴν κίνησιν τῶν χρόνων, ὥσπερ καὶ ἡ καλουμένη πυῤῥίχη, ἐνόπλιος ὄρχησις οὖσα. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ Πύῤῥου παρωνομάσθαι φασί. Πρώτῳ γὰρ [l] τούτῳ ἐκ τοῦ Δουρίου ἵππου πηδήσαντι, ἐπινίκιον ὕμνον συνέθεντο τοιοῦτον ἔχοντα μέτρον. Καλεῖται δὲ παρά τισι καὶ [m] παρίαμβος, ἐπεὶ παρὰ τὰ τέλη τῶν ἰαμβείων μέτρων εὑρίσκεται· ἢ ὅτι πυῤῥίχιος καὶ ἴαμβος παρά τι ὅμοιοί εἰσι, περὶ τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν [n] διαλλάσσοντες, ἥτις ἐστὶν ἀδιάφορος ἐπὶ πάντος μέτρου. Ἄλλοι δὲ καὶ Ἡγεμόνα φασὶν αὐτὸν, ἐπεὶ ἐξ αὐτοῦ οἱ ἄλλοι πόδες· οὗτος δὲ κατὰ πόδα μὲν οὐ βαίνεται, διὰ τὸ [o] κατάπυκνον γίνεσθαι τὴν βάσιν, καὶ συγχεῖσθαι τὴν αἴσθησιν· κατὰ διποδίαν δὲ συντιθέμενος, καὶ τὸν προκελευσματικὸν ποιῶν,

---

h) Vocem e Mss. restituimus.

i) ἐθνῶν conii. Pauw. ex altero schol. ἀπὸ ῥ. ἢ σ. ἢ πόλεων χρησαμένων. Idem mox ἢ ἀριθμῶν delet.

k) δύο abest Fl. Mss. De saltatione Pyrrhica vide Athenaeum XIV. pag. 629, 630. Eustath. ad. Il. N. 957, 46. = 938, 8. Etymolog. M. p. 634, antip. *Mémoires de Littérature* T. I. p. 119. *Histoire de l'Académie des Inscriptions* T. XXXV. p. 262.

l) πρ. γ. τῷ Πύῤῥῳ B. 2.

m) παρίαμβος. *Pariambus ideo* (dictus) *quod minus habeat unum tempus ab Iambo: παρὰ enim Graeci minus dicunt.* Marius Victorinus pag. 2486.

n) διαλλάσσονες Fl. Turn.

o) κατάπυκτον — συγκεῖσθαι Fl. Mss.

τὰ καλούμενα προκελευσματικὰ, ἢ [p] πυῤῥιχιακὰ μέτρα ποιεῖ, ὧν παραδείγματα,

ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπίδεσμα ἐλάφου πτεροφόρον χερσὸν καθημένα,

ὁ προκελευσματικός.

Δεύτερος ΙΑΜΒΟΣ, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς συγκείμενος. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τῆς Κελεοῦ θεραπαίνης, ὅτι ἡ Δημήτηρ περίλυπος οὖσα ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς ἑαυτῆς θυγατρὸς, καὶ πλανωμένη παρεξενώθη τινὶ ὀνόματι Κελεῷ, καὶ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ [q] Μετανείρῃ· καὶ τούτου ἡ θεράπαινα, ἡ καὶ Ἰάμβη καλουμένη, ὡς G.158 ἔφαμεν, παρεμύθησατο τὴν Δήμητρα ὀρχησαμένη, καὶ ᾄσματα ἐν τοιούτῳ ῥύθμῳ προενεγκοῦσα· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τινὸς κόρης αἰσχρῶς ὑβρισθείσης, καὶ διὰ τοῦτο ἀγχόνῃ χρησαμένης· ἢ ἀπὸ γραός τινος Ἰάμβης καλουμένης, ἢ πλυ-

---

p) πυῤῥιακὰ Fl. Mss. Exemplum quod sequitur satis probabiliter expedire nequeo. Pauwius, cui adstipulatur Toupius Em. III, 426. corrigit ἐπὶ δέσμα, sed in ceteris nihil iuvat. [Santen. ad Terent. Maur. p. 231. legit sic ἐπι δεμνί' ἐλάφον, πτεροφόρον ἐπὶ χέρα καθέμενε.]

q) Edd. et Mss. male τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νῆρι. Edidimus secuti Heinsium ad Ovid. Fast. IV. 539. qui Meursium compilavit Athen. Att. III, 1. docente Ruhnkenio ad Homeridae H. in Cer. 161. Scholiastes Nicandri a Ruhnkenio laudatus sic se habet: Ἰστέον ὅτι τῆς κόρης, ἤγουν τῆς Περσεφόνης ἁρπαγείσης ὑπὸ τοῦ, Πλούτωνος, ἡ μήτηρ αὐτῆς ἡ Δηὼ περιήρχετο νῆστις ζητοῦσα αὐτήν. Ὑπεδέχθη δὲ ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἱπποθόωντος, ὃς ἦν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀλόπης τῆς Κερκύονος ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μετανείρας· ἥ τις Μετάνειρα παρέθηκεν αὐτῇ τράπεζαν, καὶ ἐκέρασεν αὐτῇ οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει. Ἡ δὲ θεὸς οὐκ ἐδέξατο λέγουσα μὴ θεμιτὸν εἶναι πιεῖν αὐτὴν οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει τῆς θυγατρὸς, ἀλφίτων δὲ αὐτὴν κυκεῶνα ἐκέλευσε κατασκευάσαι, ὃν δεξαμένη, ἔπιεν. Ἰάμβη δέ τις δούλη τῆς Μενανείρας, ῥαθυμοῦσαν τὴν θεὸν ὁρῶσα, γελοιώδεις λόγους, καὶ σκώμματά τινα πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεὸν ἔλεγεν. Ἦσαν δὲ τὰ ῥηθέντα ὑπ' αὐτῆς ἰαμβικῷ μέτρῳ ῥυθμισθέντα, ὅπερ αὐτῇ πρῶτον εἶπεν. Ἐξ ἧς καὶ τὴν προσηγορίαν ἔλαβον ἴαμβοι λέγεσθαι. Adde Eustathium ad Od. Λ. p. 1684. = 435. quem infra dabimus ad p. 87.

νούσῃ συντυχὼν ὁ Ἱππῶναξ, καὶ ἀψάμενος τῆς σκάφης, ἐφ' ἧς ἔπλυνεν ἡ γραῦς τὰ ἔρια, ἤκουσε λεγούσης,

ἄνθρωπ' ἄπελθε· τὴν σκάφην qq ἀνατρέπεις.

ἢ ὅτι τὸ λοιδορεῖν ἰαμβίζειν ἐλέγετο, ἀπὸ τοῦ [r] ἴον βάζειν, τοῦτ' ἔστι λόγους μιστοὺς πικρίας λέγειν· ἔστι δὲ τὸ μέτρον λοιδορικόν.

P. 82 Τρίτος ὁ ΤΡΟΧΑΙΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, οὕτω λεγόμενος ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων, οἵ τινες ἐν τῷ προϊέναι ἀπὸ μακροτέρας ἀρχόμενοι ὁδοῦ, κατὰ μικρὸν βραχύνουσιν αὐτήν.

Τέταρτος ὁ ΣΠΟΝΔΕΙΟΣ, ἐκ δύο μακρῶν συγκείμενος. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιούτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο [s] πολυχρονιωτέραν ἔσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς, καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι.

Τῶν δὲ τρισυλλάβων, πρῶτος μὲν ὁ ΧΟΡΕΙΟΣ, ὁ καὶ ΤΡΙΒΡΑΧΥΣ, ἐκ τριῶν βραχειῶν. ἐκλήθη δὲ χορεῖος, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν χορευόντων ᾀδόμενοι ἐν ταῖς χορείας ὕμνοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοιούτων συνίσταντο μέτρων· ὁ καὶ τροχαῖος καὶ βραχυσύλλαβος. Δεύτερος ὁ ΜΟΛΟΤΤΟΣ, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ τριῶν μακρῶν. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μολοσσοῦ τοῦ Πύρρου καὶ Ἀνδρομάχης ᾠδὰς ἐν τοιούτῳ μέτρῳ εἰπόντος [t] ἐν τῷ ἱερῷ Δωδώνης· ὁ [u] καὶ τρίμακρος· ἢ διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων

[qq) „Ex Tricha ἀνατρέφεις emendandum est.“ Welcker in Hipponactis et Ananii fragmm. coll. p. 17.]

r) ἴον βάζειν. Sic emendavit Tyrwhittus pro vulg. ἰβάζειν. Etymologus M. p. 463, 23. Ἰάμβη. Τινὲς ὅτι Ἰάμβη Ἠχοῦς καὶ Πανὸς θυγάτηρ (sic Schol. Nicandri loco supra citato) τὴν Δημήτραν δὲ λυπουμένην παίζουσα καὶ ἀχρηστολογοῦσα, καὶ σχήματα ἄχρηστα ποιοῦσα, ἐποίησε γελάσαι· καὶ ἰαμβεῖον εἴρηται, ἀπὸ τοῦ ἰαμβίζειν τὸ ὑβρίζειν, ἀπὸ τοῦ ἴον βάζειν, ἢ ὡς βέλη βάλλειν τὰ λεγόμενα· ἢ ἀπὸ τῆς εὑρούσης γυναικὸς βάκχης τινὸς Ἰάμβης καλουμένης· ἢ ἀπὸ τοῦ ἴον βάζειν· ἡ γὰρ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων φωνὴ ἴα καλεῖται.

s) πολυχρονίαν B. 2.

t) ὡς ἐν τῷ ἱ. Δ. B. 1. 2.

u) Sic B. 2. τριμακρὸς δὲ Fl. Turn.

μολοσσὸς κέκληται· [x] τοὺς γὰρ μηκίστους οἱ παλαιοὶ μολοσσοὺς ἐκάλουν. Τρίτος ὁ ΔΑΚΤΥΛΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, οὕτω κεκλημένος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁρμογῶν τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων. ἀπὸ γὰρ μείζονος ἁρμογῆς ἐπὶ τὰς δύο ἐλάττους πρόϊασιν· ἢ ἀπὸ τῶν δακτύλων οὓς ἐπιλαβομένη τῆς γῆς ἀνῆκεν ἡ Ῥέα, οὓς καὶ Κουρῆτας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ περὶ τὸν Δία κοῦρον ὄντα G.159 εἱλεῖσθαι· οἱ δέκα ὄντες, καὶ τούτῳ τῷ μέλει ᾄδοντες καὶ ὀρχούμενοι, τὸν Κρόνον ἠπάτων. Καλοῦσι δὲ τοῦτον καὶ ἡρῷον, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ γενεὰς ἡρώων καὶ πράξεις καταλέγειν. Τέταρτος ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΣ, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οὗ χάριν ἀνάπαιστος κέκληται, οἱονεὶ ἀναπεποδισμένος, τουτέστιν ἀντίστροφος [y] δακτύλῳ, ὁ καὶ ἀντιδάκτυλος. Πέμπτος ὁ ΑΜΦΙΒΡΑΧΥΣ, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τῆς [z] μακρᾶς ἔχειν τὰς βραχείας· ὁ καὶ ὑπερθετικὸς, ὅτι ὑπερτιθεμένην ἔχει τὴν βραχεῖαν. Ἕκτος ὁ ΑΜΦΙΜΑΚΡΟΣ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ μακρᾶς, καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τῆς βραχείας ἔχειν τὰς μακρὰς, ὁ καὶ ΚΡΗΤΙΚΟΣ καὶ [a] παιωνικός· τὸ μὲν ὅτι ὑπὸ Κρήτων εὑρεθῆναι δοκεῖ· τὸ δὲ, ὅτι πρὸς τὰ παιωνικὰ καλούμενα μέτρα ἥρμοσται. Ἕβδομος ὁ ΒΑΚΧΕΙΟΣ, ἐκ βραχείας, καὶ δύο μακρῶν. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ οἱ τῶν διθυραμβοποιῶν πρὸς Διόνυσον ὕμνοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τούτου τοῦ μέτρου ἦσαν· ὁ καὶ ὑποβακχεῖος. Ὄγδοος ὁ ΠΑΛΙΜΒΑΚΧΕΙΟΣ, τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος διὰ τὸ ἀντίστροφος εἶναι τῷ βακχείῳ· ὁ καὶ Διονύσιος, καθὰ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ διονυσιακὰ μέλη πεποίηται· ὁ καὶ προσοδιακὸς, καὶ πομπευτικὸς, διὰ τὰ

---

x) ὅτι τὸ παλαιὸν τοὺς μ. ἐ. B. 2.
y) δάκτυλος Fl. B. 1. 2.
z) βραχείας Fl.

a) παιωνικὸς — παιωνικά. Sic dudum emendavit Micyllus de Re Metrica p. 6. b. ἰωνικὸς — ἰωνικα Mss. Edd.

ἐν [b] προσοδίοις ὕμνοις οὕτω καλουμένοις; καὶ ἐν ταῖς διονυσιακαῖς πομπαῖς [c] ἐπιτήδειος εἶναι. Τῶν δὲ τετρα-
G.160 συλλάβων μνείαν οἱ σχολιογράφοι οὐκ ἐποιήσαντο· διὰ τοῦτο οὐδὲ ἡμεῖς πολλὰ περὶ αὐτῶν φιλοκρινοῦμεν. Τέως εἰσὶν οὗτοι, πρῶτος ὁ *ΠΡΟΚΕΛΕΥΣΜΑΤΙΚΟΣ*, οὕτω καλούμενος, ἐπειδὴ πρῶτός ἐστι τῶν διπλῶν, ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο πυῤῥιχίων. Δεύτερος ὁ ἀντικείμενος αὐτῷ, *ΔΙΣΠΟΝΔΕΙΟΣ*, ἐκ τεσσάρων μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο σπονδείων. Τρίτος, ὁ *ΔΙΙΑΜΒΟΣ*, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, σύνθετος ὢν ἐκ δύο ἰάμβων, ὁ καὶ παράλλη-

---

b) ποδίης Fl. ποδίοις B. 1. 2.

c) ἐπιτήδειον Fl. B. 1. Mox φιλοκρινοῦμεν *accuratius tractabimus*, interprete Toupio Emend. III. p. 428. Nescio quomodo accidit, ut hoc verbum Thucydideo usu satis probatum, et a Budaeo in commentarios fideliter relatum, ex H. Stephani Thesauro prorsus exulet. Vide Wassii indicem in v. et Abreschii Dilucid. p. 581. Auctar. p. 373. *Φιλοκρινεῖν* vel *φυλοκρινεῖν* saepe usurpat Eustathius, cuius loca in eorum praecipue gratiam qui lexicis condendis operam daturi sunt, quanta scilicet ad manum enotata habeo, iam deinceps transcribam. Il. *B*. p. 339, 35. = 257, 10. *Τὴν γὰρ Ἀχιλλέως πανοπλίαν τί χρὴ καὶ λέγειν, τὸ τῆς Ἰλιάδος δαιδάλεον ἔργον; οὕτω καὶ τοὺς κρείττους τῶν ἵππων, οἷά τι καὶ αὐτοὺς ὅπλον φιλοκρινεῖ.* I. 773. = 681, 25. *Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὕτω πολὺς περὶ τοῦ Καλυδωνίου τούτου συὸς λόγος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ γένος αὐτοῦ φυλοκρινεῖν*, et paullo post *Ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον ἀγρίους αἱ ἱστορίαι σύας μεγάλους φυλοκρινοῦσιν.* Λ. 865, 12. = 810, 35. *οἱ δὲ ταῦτα φυλοκρινοῦντες.* Σ. 1154, 17. = 1209, 42. *τούτου δὲ τὴν αἰτίαν φιλοκρινεῖ πιθανῶς Πλούταρχος.* Υ. 1212, 52. = 1291, 27. *φιλοκρινοῦνται δὲ τοῖς ἥρωσι τὰ τοιαῦτα οὐ μόνον στρατηγικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ πολυμάθειαν.* X. 1262, 50. = 1361, 14. *οἱ τὰ περὶ ζώων φυλοκρινήσαντες.* Od. Θ. 1591, 46. = 301, 46. *καί κεν ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα ἀμφαφόων. ἤγουν διερευνώμενος ἀφῇ, φιλοκρινῶν, περιβλεπόμενος.* I. 1619, 26 = 341, 19. *οὕτω καὶ τοὺς εἰς γεωργίαν δεξιοὺς τόπους τεχνηέντως ὁ ποιητὴς φιλοκρινεῖ.* X. 1918, 57. = 773, 32. *οἷα συγκεχυμένου τοῦ Εὐρυμάχου καὶ μὴ φυλοκρινοῦντος λόγου ἀκρίβειαν.* Ω. 1957, 17. = 829, 8. *οἱ ταῦτα φυλοκρινοῦντες.*

λος ἴαμβος, ἢ ἰαμβικὴ ταυτοποδία. Τέταρτος ὁ ἀντικείμενος τούτῳ, ΔΙΤΡΟΧΑΙΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ κρητικὸς καὶ Διχόρειος, ἢ Τροχαϊκὴ Ταυτοποδία. Πέμπτος, ὁ ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΣ, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ πυῤῥιχίου καὶ σπονδείου, ὁ καὶ ὑποκύκλιος. Ἕκτος, ὁ ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΣ, ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ δύο μακρῶν, καὶ δύο βραχειῶν, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ περσικός· ἰωνικὸς μὲν, ὅτι οἱ Ἴωνες αὐτῷ ἐκέχρηντο· περσικὸς δὲ, διὰ τὸ τὰς ἱστορείας τὰς περσικὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγράφθαι. Ἕβδομος ὁ ΑΝΤΙΣΠΑ- P.83 ΣΤΟΣ, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου συγκείμενος, ὁ καὶ σπονδειακὸς, καὶ βραχεῖος κατὰ ἴαμβον. Ὄγδοος ὁ ΧΟΡΙΑΜΒΟΣ, ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ μακρᾶς δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ κύκλιος, ἢ ὑποβάκχειος, ἢ βακχεῖος κατὰ τροχαῖον. Ἐφεξῆς δὲ τούτων οἱ τέσσαρές εἰσι ΠΑΙΩΝΕΣ, κοινῷ μὲν ὀνόματι οὕτω καλούμενοι, μίαν δὲ [d] μόνην συλλαβὴν ἔχοντες ἕκαστος μακρὰν, τὰς δὲ λοιπὰς τρεῖς βραχείας. Περιερχομένης [e] δὲ τῆς μακρᾶς τὰς τέσσαρας τούτου χώρας, διαστέλλονται ἕκαστος τῷ πρῶτος λέγεσθαι, καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. Ἔστι τοίνυν πρῶτος παίων, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν συγκείμενος, ὁ καὶ παιωνικὸς, διὰ τὸ ἐν τοῖς παιᾶσιν ὕμνοις παραλαμβάνεσθαι· δεύτερος ὁ ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, καὶ δύο βραχειῶν, ὁ καὶ συμβλητὸς, καὶ κρητικὸς λεγόμενος, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν· τρίτος ὁ ἐκ δύο βραχειῶν μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ διδυμαῖος, ἢ κουρητικὸς, G.161 ἢ δελφικὸς, ἢ [f] δρόμιος· τέταρτος ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν

d) μονοσυλλάβον ἕ. ἕκαστον Fl. Mss.

e) δὲ deest Fl. Mss. mox διαστέλλεται Turn.

f) δρόμοιος et mox ὑποχρηματικὸς Fl. Marius Victorinus p. 2539. *Dehinc quia aptum saltantibus videtur,* ὑπερχρωματικὸν *a Graecis dicitur.* Lege ὑπορχηματικόν.

καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ ὑπορχηματικὸς, καὶ κρητικός. Ὁμοίως τούτοις ἔχουσι καὶ οἱ καλούμενοι ΕΠΙΤΡΙΤΟΙ, τέσσαρες ὄντες καὶ οὗτοι, καὶ ἕκαστος τρεῖς μακρὰς καὶ μίαν βραχεῖαν ἔχοντες· περιεχομένης δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς τῆς βραχείας συλλαβῆς, κατὰ τὴν θέσιν αὐτῆς διαστέλλονται ἀλλήλων τῷ τε πρῶτος λέγεσθαι καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. Ἔστιν οὖν πρῶτος ἐπίτριτος, ὁ ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, ὁ καὶ ἵππειος, ἢ χαρικὸς, ἢ δόχμιος· δεύτερος ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ δύο μακρῶν· τρίτος ὁ ἐκ δύο μακρῶν, βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ [g] περιοδικός· τέταρτος ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ὁ καὶ μονοχαρής. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τούτων ἐννέα μόνου πόδες συνιστῶσι τὰ μέτρα· ὁ ἴαμβος, ἀφ' οὗ τὸ ἰαμβικόν· ὁ τροχαῖος, ἀφ' οὗ τὸ τροχαϊκόν· ὁ δάκτυλος, ἀφ' οὗ τὸ δακτυλικὸν, ἤγουν τὸ ἡρωϊκόν· ὁ ἀνάπαιστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀναπαιστικόν· ὁ χορίαμβος, ἀφ' οὗ τὸ χοριαμβικόν· ὁ ἀντίσπαστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀντισπαστικόν· ὁ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ὁ ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος· καὶ ὁ κρητικὸς, ἤγουν ὁ ἀμφίμακρος, ἀφ' οὗ τὸ παιωνικόν. Οἱ δὲ λοιποὶ πόδες συνέρχονται μετὰ τούτων εἰς συμπλήρωσιν τῶν μέτρων, καθ' ἑαυτοὺς δὲ μέτρα οὐ συνιστῶσι.

G.162 ## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΣΕΩΣ.

ΚΑΤΑΛΗΞΙΣ καὶ ἀπόθεσις ταυτόν ἐστι. Κατακλεῖδά φησι τὸν πρὸ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς πόδα μετὰ καὶ αὐτῆς τῆς συλλαβῆς. Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν τὸ καλούμενον πενθημιμερὲς, ποδῶν δύο καὶ συλλαβῆς ἐστι μιᾶς· πενθημιμερὲς δὲ κα-

g) παροδικὸς Mss.

λεῖται, ὅτι τὰ δύο ἥμισυ ἀναλυόμενα πέντε μέρη ποιοῦσιν. Ὡσαύτως καὶ τὸ δακτυλικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ ἑφθημιμερὲς, ποδῶν ὑπάρχον τριῶν ἥμισυ, φανερὸν ὅτι [h] ἑπτὰ μέρη ἔχει. Ὑπερκατάληκτον, εἰς δισύλλαβον μὲν, ὅταν μετὰ τὴν συζυγίαν δύο συλλαβαὶ καταλήξωσιν· εἰς συλλαβὴν δὲ, ὅταν μετὰ τὴν συζυγίαν συλλαβὴ μία καταλήξῃ· Ἀκατάληκτον δὲ, ὅταν ἡ συζυγία ἀπαρτισθῇ εἰς τὴν κατάληξιν. Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ὅταν μετὰ ἕνα πόδα συλλαβοὶ δύο καταλήξωσιν, ὥστε παρὰ συλλαβὴν πεπληρῶσθαι τὴν συζυγίαν· καταληκτικὸν δὲ εἰς συλλαβὴν, ὅταν μετὰ ἕνα πόδα εἰς συλλαβὴν λήξῃ, λειπουσῶν δηλαδὴ δύο συλλαβῶν. Βραχυκατάληκτον δὲ, ὅταν εἰς ἕνα πόδα ὁλόκληρος κατάληξις γένηται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΠΛΟΚΗΣ.

ΕΠΙΠΛΟΚΗ ἐστι τοῦ μέτρου τὸ ἀνώτατον γένος, ἐξ ἧς τὰ μέτρα γίνεται. Εἰσὶ μὲν οὖν ἐπιπλοκαὶ κατὰ μέν τινας καὶ ἄλλαι· πλὴν αἱ νῦν ἀναγκαιόταται τρεῖς· καὶ ἡ μὲν P. 84
καλεῖται τρίσημος δυαδική· ἡ δὲ, τετράσημος δυαδική· ἡ δὲ, ἑξάσημος τετραδική· καὶ δυαδικῆς μὲν τρισήμου εἴδη δύο, τό τε ἰαμβικὸν καὶ τὸ τροχαϊκόν· τῆς δὲ τετρασήμου δυαδικῆς, δύο, τό τε δακτυλικὸν, καὶ τὸ ἀναπαιστικόν· τῆς δὲ ἑξασήμου τετραδικῆς, τέσσαρα, τό τε ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τὸ χοριαμβικὸν, τὸ ἀπ᾽ ἐλάσσονος ἰωνικὸν, καὶ τὸ ἀντισπαστικόν. Ὠνομάσθησαν δὲ ἐπιπλοκαὶ, ἐπειδὴ τὰ ἐκ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἴδη ἀπ᾽ ἀλλήλων εἰς ἄλληλα τὰ εἴδη μεταπίπτει. Ἐροῦμεν δὲ καὶ ἑκάστης τὸ ἴδιον. ἡ μὲν γὰρ πρώτη, τρίσημος καλεῖται δυαδική· τρίσημος

---

h) ἑπτα μερῶν ἥμισυ Turn. ἑπτα μέρη ἥμισυ Fl.

μὲν, ὡς τῶν ποδῶν τριχρόνων ὄντων· δυαδικὴ δὲ, ὅτι εἴδη δύο ἐξ αὐτῆς γίνεται, τὸ ἰαμβικὸν, καὶ τὸ τροχαϊκόν· καὶ ἡ τέτρασημος δὲ δυαδικὴ ὡσαύτως, ὅτι οἱ πόδες τετράχρονοί εἰσι· δύο δὲ εἴδη ἐξ αὐτῆς ἀποτελεῖται, τό τε δακτυλικὸν, καὶ τὸ ἀναπαιστικόν. Καὶ ἡ ἑξάσημος δὲ τετραδικὴ ἀσφαλῶς εἴρηται· ἐὰν μὲν γὰρ κατὰ πόδα βαίνωμεν ἁπλοῦν, τρίσημος ὠνομάσθη δυαδική· ἐὰν δὲ κατὰ συζυγίαν, ἑξάσημος τετραδική· μεταπίπτει δ᾽ ἀπ᾽ αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὰ εἴδη τόνδε τρόπον· ἐπιθήμι καθαρὸν ἴαμβον τόνδε,

Ἰὼ [i] Κάϊκε Μύσιαι τ᾽ ἐπιῤῥοαί.

τούτου εἰ ἀφέλοις τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται τροχαϊκὸν, ἀπὸ τοῦ τριμέτρου [k] δίμετρον, ἀπὸ ἀκαταλήκτου καταληκτικόν· καὶ αὖ πάλιν εἰ ἀφέλοις, ἰαμβικὸν γίνεται τὸ τροχαϊκόν. Οὐ μόνον δ᾽ ἐν ταῖς ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσι τὸ τοιοῦτον τῆς ἐπιπλοκῆς διασώζεται· φέρε γὰρ, τῷ προειρημένῳ στίχῳ εἰ προσθείην κατὰ τὴν ἀρχὴν μακρὰν συλλαβὴν, πάλιν γίνεται τροχαϊκόν.

Νῦν ἰὼ Κάϊκε Μύσιαι τ᾽ ἐπιῤῥοαί.

G.164 συμβαίνει οὖν κατὰ τὰς προσθέσεις, ἢ ἀφαιρέσεις τάδε ἀλλήλοις ἐπιπλέκεσθαι. Ταῦτα περὶ τρισήμου δυαδικῆς. Ἡ δὲ τετράσημος δυαδικὴ δύο μὲν εἴδη γεννᾷ, δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικόν· καὶ διὰ τοῦτο καλεῖται δυαδικὴ τετράσημος, ὅτι ὁ δάκτυλος καὶ ὁ ἀνάπαιστος τετράσημοί εἰσιν, ἤγουν τετράχρονοι. Κληθείη δ᾽ ἂν καὶ ὀκτάσημος, εἰ κατὰ συζυγίαν μετροῖτο, καὶ βαίνοιτο ὡς τὰ ἀναπαιστικά. Ἐπιπλέκεται δὲ ἀλλήλοις ἀεὶ τὸν τρόπον τοῦτον· ἔστω στίχος ὅλος δακτυλικὸς, (Od. ε. 39.)

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε.

τούτου τοίνυν πρώτην ἀφελὼν συλλαβὴν, τὸ λειπόμενον γίνεται ἀναπαιστικόν· καὶ αὖ πάλιν, ἐὰν τὰς ἑξῆς ἀφέλῃς βραχείας δύο συλλαβὰς, γίνεται δακτυλικόν.

---

i) Aeschylus apud Strabonem XIII. p. 916. = 884. ed. Oxon. Macrobium V. 20.

k) τρίμετρον Fl. B. Pauwius legendum coniicit, ἀπὸ τοῦ τριμέτρου ἀκαταλήκτου τρίμετρον καταληκτικόν.

Θέν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε.

ἢ κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἐὰν προσθῶ δύο βραχείας, ἀναπαιστικὸν τὸ εἶδος γίνεται

Ὅτε Ἰλιόθεν.

Τὸ αὐτὸ οὖν ποιεῖ καὶ πάσχει τὸ ἀναπαιστικὸν, πλὴν ὅτι τὰς δύο βραχείας κατὰ τὴν ἀρχὴν ὑφαιρεῖται, ἢ προσλαμβάνει μίαν μακράν. Δεῖ οὖν σε, ὅταν λαμβάνῃς δυαδικὴν τετράσημον, ἐὰν μὲν μακρὰν εὑρίσκῃς, μίαν ἀφαιρεῖν· ἐὰν δὲ βραχείας δύο, μίαν προστιθέναι μακράν· καὶ οὕτω σοὶ τὸ μὲν δακτυλικὸν γίνεται ἀναπαιστικὸν, τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν δακτυλικόν. Ἐὰν μέντοι ὁ ἡρωϊκὸς στίχος καὶ σπονδεῖον ἔχῃ συγκαταμεμιγμένον, πάλιν τὸ ὅμοιον συμβαίνει· ἐν γὰρ ταῖς ἁρμοζούσαις προσθέσεσί τε καὶ ἀφαιρέσεσι, τὸ εἶδος εἰς ἀναπαιστικὸν εἶδος ὑγιὲς ἀλλάσσεται, ὡς ἐπὶ τοῦδε, (Il. η. 1.)

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

ὑγιὲς ἐποίησα ἀναπαιστικὸν, προσθεὶς βραχείας δύο,

Ὁ δὲ ὣς εἰπὼν πυλέων·

διὰ τί δὲ ἐν ταῖς πρώταις ἐπιπλοκαῖς κατὰ μίαν ἀφαι-
ροῦμεν ἢ προστίθεμεν, ἐν δὲ τούτοις ἔσθ᾽ ὅτε κατὰ δύο;
μάλιστα μὲν, ἐπεὶ ἐκεῖνα ἐξ ἁπλῶν δύο σύγκειται συλλα-
βῶν, ταῦτα δὲ ἐκ τριῶν· καὶ ὥσπερ ἐν τῷ περὶ καταλήξεως
διεσήμαινε, τὸ καταληκτικὸν καὶ ὑπερκατάληκτικόν· κατα- P.85
ληκτικὸν μὲν, τὸ καταλῆγον εἰς δισυλλαβίαν· ὑπερκατα-
ληκτικὸν δὲ, τὸ καταλῆγον εἰς μονοσυλλαβίαν· οὕτω κἀν-
ταῦθα οὐ κατὰ μίαν μόνον, ἀλλ᾽ ἐνίοτε καὶ κατὰ δύο.
Ἔτι δὲ κἀκεῖνο ῥητέον, ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λό- G.165
γῳ, ταῦτα δὲ ἐν διπλασίῳ· πρὸς οὖν τὴν μίαν μακρὰν,
τὰς δύο δεῖ ἀφαιρεῖν, ἢ προστιθέναι βραχείας, ἵνα ἐν
ἴσῳ ὁ λόγος διατηρηθῇ. Ἡ δὲ τρίτη ἐπιπλοκὴ, καλεῖ-
ται μὲν τετραδικὴ, ἐπειδὴ τέσσαρα εἴδη ἐξ αὐτῆς ἐπιπλέ-
κεται, ἀντισπαστικὸν, χοριαμβικὸν, καὶ ἰωνικὰ δύο. Ἑξά-
σημος δὲ, ὅτι ἕκαστος τούτων ἑξάχρονός ἐστιν. Ἐπι-
πλέκεται δὲ ἐξ ἀλλήλων τοῦτον τὸν τρόπον· τίθημι μέ-
τρον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος,

Βλαστεῖ δ᾽ ἐπὶ γῆς δένδρεα παντοῖα φύοντα.

τοῦτο ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκ-

τον· ἀφαιρῶ αὐτοῦ τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται χοριαμβικὸν,

στεῖ δ' ἐπὶ γῆς.

ἀφαιρῶ καὶ τὴν δευτέραν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος,

ἐπὶ γῆς δέν.

ἀφαιρῶ καὶ τὴν τρίτην, τὸ καταλειπόμενόν ἐστιν ἀντισπαστικὸν,

πὶ γῆς δένδρε.

εἰ δὲ καὶ τὴν τετάρτην ἀφέλοις, ἀναδραμεῖται εἰς τὸ ἀρχαῖον τὸ ἀπὸ μείζονος,

γῆς δένδρεα.

οὐ μόνον δὲ ἐν ταῖς προειρημέναις ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσιν αἱ εἰρημέναι σώζονται ἐπιπλοκαί· τὸ χάριεν δὲ τῆς παρατηρήσεώς ἐστι τοιοῦτον· ἐν μὲν ταῖς ἀφαιρέσεσι μετὰ τὸ ἰωνικὸν γίνεται χοριαμβικὸν, εἶτα ἀπ' ἐλάσσονος, εἶτα ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος· ἐν δὲ ταῖς προσθέσεσι, τὸ ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπ' ἐλάσσονος, εἶτα τὸ χοριαμβικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος.

Τοῦ μὲν ἡρωϊκοῦ μέτρου σχήματά εἰσι τριάκοντα δύο. ὅλων γὰρ ὄντων δακτύλων, ἓν σχῆμα γίνεται, καὶ ὅλων σπονδείων, ἕν· δάκτυλος δὲ μετὰ σπονδείων, ε. σπονδεῖος δ' αὖ μετὰ δακτύλων, ε. δύο δὲ σπονδεῖοι μετὰ τριῶν δακτύλων, ι. καὶ δύο δάκτυλοι μετὰ τριῶν σπονδείων, ι. καὶ ἐστὶν ἡ μέθοδος οὕτως· ἑκάστη τῶν ε χωρῶν, δύο δέχεται πόδας, δάκτυλόν τε καὶ σπονδεῖον. καταγράφω τοίνυν πεντάκις τὴν δυάδα β. β. β. β. β. καὶ πολλαπλασιάσας τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν β, ἤγουν δὶς δύο, ποιῶ τέσσαρας· εἶτα τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ β γεγονότα, ἤγουν τὰ τέσσαρα, ἐπὶ τὴν τρίτην, τοῦτ' ἔστι τὰ δύο δὶς τέσσαρα λέγων, καὶ ποιῶ, η. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ, ἤγουν τὰ δύο, καὶ γίνονται ις. δὶς γὰρ τὰ ὀκὼ, ις. καὶ G.166 ταῦτα ἐπὶ τὴν ε, καὶ γίνονται λβ. δὶς γὰρ ις, τριάκοντα δύο. ἔλθωμεν καὶ ἐπὶ τὸν ἰαμβικόν· ἡ πρώτη χώρα δέχεται πόδας ε, ἴαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, δάκτυλον,

σπονδεῖον. ἡ δευτέρα τρεῖς, ἴαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον· ἡ τρίτη πέντε, ὁμοίως τῇ πρώτῃ· ἡ τετάρτη τρεῖς, ὁμοίως τῇ δευτέρᾳ. ἡ πέμπτη, πέντε· καὶ ἐκτίθημι οὕτως ε, γ, ε, γ, ε. τῇ ὁμοίᾳ οὖν χρώμεθα μεθόδῳ. πολλαπλασιάζω τὴν α, ἐπὶ τὴν β. πεντάκις τὰ γ, ιε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν γ. πεντάκις ιε, γίνονται οε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ. τρὶς οε, σκε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε. πεντάκις τὰ σκε, ͵αρκε. ὥστε εἶναι τὰ τρίμετρου ἰαμβικοῦ σχήματα, ͵αρκε. Διὰ τὶ οὖν τὴν ἕκτην χώραν οὐ μετροῦμεν; ὅτι πάντως ἐστὶν ἴαμβος. κἂν γὰρ πυῤῥίχιος ᾖ, τῷ ἀδιάφορον εἶναι τὴν ἐσχάτην, ἴαμβός ἐστιν. Ὁ αὐτὸς οὖν ἀεὶ σχῆμα ἕτερον οὐ ποιεῖ· καὶ ἐπὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ δὲ ὁμοίως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ϛʹ. G.167

ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον, κατὰ μὲν τὸ περιφανέστατον αὐτοῦ μεχρὶ τοῦ τριμέτρου πρόεισι· κατὰ δὲ τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὕροις κόμμα, καὶ μεχρὶ τοῦ πενταμέτρου παραύξεται. Δέχεται δὲ κατὰ μὲν περιττὰς χώρας τοὺς πέντε τούτους πόδας, ἴαμβον, χορεῖον, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· εἰς δὲ τὰς ἀρτίους, τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, ἴαμβόν φημι, καὶ χορεῖον, καὶ ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὴν ἕκτην χώραν, ἴαμβον μόνον, ἢ πυῤῥίχιον. Τρίμετρον δὲ ἔφαμεν, τὸ ἓξ ἔχον πόδας, ἢ χώρας· καθὸ κατὰ διποδίαν βαίνοιτο τὸ τοιοῦτον μέτρον. Ὑφίσταν- P.68 ται δὲ ἀπὸ τούτου τοῦ μέτρου κατὰ ἀφαίρεσίν τε καὶ πρόσθεσιν μονόμετρά τε καὶ δίμετρα, καὶ τετράμετρα, καὶ πεντάμετρα. Ἀποθέσεις δὲ αὐτῶν αἵπερ καὶ πάντων· καὶ γὰρ ἃ μὲν αὐτῶν ἐστὶν ἀκατάληκτα, ἃ δὲ ὑπερκατάληκτα, ἃ δὲ καταληκτικὰ, ἃ δὲ βραχυκατάληκτα.

Μονόμετρον μὲν οὖν ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον ταῦτα,
Φεῦ φεῦ.

λείπει γὰρ ὅλος ποὺς πρὸς τὸ μονόμετρον ἀπαρτίσαι. Ἀκαταληκτὸν δὲ τοῦτο,

φεῦ φεῦ. ἰώ,

καταληκτικὸν δὲ τοῦτο,

ἄραρεν·

εἰς συλλαβὴν γὰρ ἡ τελευταία χώρα λήγει. Ὑπερκατάληκτον δὲ τοῦτο,

πάτερ Λυκάμβα.

ἡ γὰρ διποδία νῦν μιᾷ πλεονάζει συλλαβῇ. Δίμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τοῦτο,

ἦλιε Θοαῖς ἵπποις.

λείπει γὰρ ὅλος ποὺς εἰς ἀπάρτισιν τῆς διποδίας. Ἀκατάληκτον δὲ ὡς τοῦτο,

ἐρῶ τε δῆτα κοὐκ ἐρῶ,
καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

καταληκτικὸν δὲ ὡς τοῦτο,

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι.

G.168 μιᾷ γὰρ συλλαβῇ λείπει πρὸς τὸ διποδίαν ἀπαρτίσαι. Ὑπερκατάληκτον δὲ ὡς τόδε,

ἔσπειρεν αὐτὸς καὶ πέτρας δή.

μιᾷ γὰρ πλεονάζει τῆς διποδίας.

Τρίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω,

λείπει γὰρ ὅλῳ ποδί. Ἀκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ,

ἥκω φέρων σοὶ τῆς ἐρήμου καρδίας.

καταληκτικὸν δὲ, ὡς τὸ,

ὄγμος κακοῦ δὲ γήραος καθαιρεῖ.

ὑπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς.

Τετράμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν ὡς τοῦτο,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σάς.

λείπει γὰρ ὅλῳ ποδὶ πρὸς τετράμετρον. Ἀκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

πλήρεις γὰρ ἔχει τὰς δ διποδίας. Καταληκτικὸν δὲ, ὡς τόδε,

εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα,

λείπει γὰρ μιᾷ συλλαβῇ πρὸς τετράμετρον. Ὑπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

l) οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς τὴν φάτταν πεφυρμένην ψυχὴν γεωργεῖν.

πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τόδε,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σὰς παρήειρε.

ἀκατάληκτον δὲ,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λογον· τίς σὰς παρήειρε φρένας.

καταληκτικὸν δὲ τόδε,

πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον· τίς σὰς φρένας σ' ἀφεῖλεν.

Ὑπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὅπου καὶ αὐτὸ τὸ ἀκατάληκτον σπανιώτατόν ἐστι, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τὸν ἴαμβον ἐπὶ πλέον τῶν λβ χρόνων ἀνέρχεσθαι.

Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἰαμβικὸν, καλούμενον χωλιαμβικὸν, ὃ τοῦ ὀρθοῦ τούτῳ διαφέρει. G.169 Τὸ μὲν γὰρ ὀρθὸν τὴν τελευταίαν βάσιν ἰάμβῳ ἢ πυῤῥιχίῳ ἀπαρτίζει, καὶ ἀδιαφορεῖ κατὰ τὸν παραλήγοντα πάντας δεχόμενον τοὺς εἰς ἴαμβον συντελοῦντας πόδας, μηδὲν μικρολογούμενον περὶ τὴν τῶν συλλαβῶν ποσότητα· τὸ δὲ χωλὸν τὴν μὲν κατακλεῖδα, ἤτοι τὴν βάσιν, σπονδειακὴν ἀπαιτεῖ, ἢ τροχαϊκὴν πάντως, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς· τὸν δὲ παραλήγοντα πόδα οὐ μόνον δισύλλαβον, ἀλλὰ καὶ ἴαμβον πάντως, ἢ σπονδεῖον· ἴαμβον μὲν ὡς P.87 τόδε,

ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

σπονδεῖον δὲ ὡς τοῦτο,

ἐπ' ἄκρον ἕλκων ὥσπερ ἀλλᾶντα ψύχων.

καὶ περὶ ἰαμβικοῦ τοσαῦτα.

---

l) Laborat versus: nam in quarto loco spondeus subsistere non potest. An legendum τὴν φάτναν πεφυρμένην." Sic PAUWIUS, quo sensu ipse viderit. Φάτταν haud dubie corrupta est vox, quam quidem in praesenti corrigere nequeo.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον ἐστὶ μὲν ἑξάμετρον· διαιρεῖται δὲ εἰς δύο. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ καλεῖται τραγικόν τε καὶ κωμικὸν, ᾧ καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πολλοὶ ἐχρήσαντο. δέχεται δὲ τοῦτο, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, καὶ τρίτῃ, καὶ πέμπτῃ βάσει πόδας ε, δάκτυλον, σπονδεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, καὶ τὸν ὁμώνυμον ἴαμβον. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ, τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τοῦτ᾽ ἔστιν ἀνάπαιστον, χορεῖον, καὶ ἴαμβον: ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, ἴαμβον ἢ πυῤῥίχιον· δεῖ γὰρ αὐτὴν εἶναι πάντως δισύλλαβον· καὶ τὴν μὲν πρὸ τέλους εἶναι βραχεῖαν, τὴν δὲ ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον. Τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ἰαμβικοῦ μέρος καλεῖται καθαρόν τε καὶ τρίμετρον· τούτῳ δὲ ὀλίγοι τῶν ἀρχαίων ἐχρήσαντο· δέχεται δὲ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ βάσει, ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὁμοίως καὶ ἐν τῇ τρίτῃ καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ ἴαμβον μόνον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ ἴαμβον ἢ πυῤῥίχιον. Ἐκλήθη δὲ ἴαμβος, ἀφ᾽ οὗ τὸ μέτρον παρονομάζεται ἰαμβικὸν, ἐπείπερ οἱ ὑβρίζειν καὶ λοιδορεῖν τινὰς βουλόμενοι, τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ.
G.169[m] ἰαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν, ὅπερ ἐστὶ

m) Vide Aristotelem in Poet. sect. 7 et ibi Tyrwhittum, quem etiam adi ad sect. 37. Eustathius ad Od. Λ. p.1684. =435, 4. Ἰστέον δὲ ὅτι πολλῶν προσώπων ἁψαμένων βρόχους ἐπὶ λύπαις, ἔπαθον οὕτω κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν καὶ οἱ Λυκαμβίδαι ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι, μὴ φέροντες (lege αἱ Λυκαμβίδες — φέρουσαι) τὴν ἐπιφορὰν τῶν κείνου σκωμμάτων· ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ δεινὸς ὑβρίζειν. Ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν οὕτω σκώπτειν εὐφυῶν, τὸ, Ἀρχίλοχον πεπάτηκας, ὡς εἴ τις εἴπῃ σκορπίον ἢ ὄφιν ἢ κακὴν ἄκανθαν. Καὶ κόρη δέ τις φασὶν Ἰάμβη αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα κατέλυσε τὸν βίον ἀγχόνῃ, διὸ καὶ ὁ παρωνομασμένος αὐτῇ ἴαμβος ἐκ βραχείας ὢν καὶ μακρᾶς, αἰνίττεται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη, τὸ καὶ τὴν ὕβριν, ἧς εἶδος καὶ τὸ σκώπτειν, ἀπό τινος βραχέος αἰτίου ἀρχομένην, εἰς κακὸν μέγα καταλήγειν, ζήλῳ τῆς Ὁμηρικῆς ἔριδος, ἣ ὀλίγη τὰ πρῶτα κορυσσομένη, τέλος ὑψοῦται ὅπου φησὶν ὁ ποιη-

καὶ πικρίας ἀνάμεστα ῥήματα λέγειν· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης οὕτω καλουμένης κόρης, ἥτις αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα ἀγχόνῃ κατέλυσε τὸν βίον, ὅπερ καὶ αἱ Λυκαμβίδες ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι. Καὶ διὰ τοῦτό φασι συντεθῆναι τὸν ἴαμβον ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ τὴν ὕβριν ἐκ βραχείας ἀρχομένην αἰτίας εἰς μέγα λήγειν κάκον. Μαρτυρεῖ δὲ τῷ λεγομένῳ Ὅμηρος ὁ σοφώτατος, (Il. δ. 442.)

ἥτ' ὀλίγη μὲν, (λέγων,) πρῶτα κορύσσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Πόδες οὖν τοῦ ἰαμβικοῦ ἕξ· ἴαμβος, χορεῖος, σπονδεῖος, δάκτυλος, ἀνάπαιστος, πυῤῥίχιος· μετρεῖται δὲ τὸ ἰαμβικὸν κατὰ διποδίαν, ὅθεν καὶ τρίμετρον λέγεται· εἰ γὰρ καὶ ἑξάμετρον ἔφημεν αὐτὰ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀλλ' ἁπλῶς εἴπομεν, ἀντὶ τοῦ ἑξάποδον.

Τοῦ δὲ ἰαμβικοῦ μέτρου χαρακτῆρές εἰσι τέσσαρες, τραγικὸς, κωμικὸς, σατυρικὸς, καὶ οὕτω πως ἰδίως λεγόμενος ἰαμβικός. Καὶ ἔστι τραγικοῦ μὲν ἴδιον, τὸ ἐπὶ πλεῖστον μὲν ἐκ σπονδείων καὶ ἰάμβων συγκεῖσθαι, σπανίως δὲ καὶ ἕνα τρισύλλαβον ἐπιδέχεσθαι, οἷον, (Euripid. Bacch. 1.)

ἥκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίων χθόνα
Διόνυσος, ὃν τίκτει πόθ' ἡ Κάδμου κόρη.

κωμικοῦ δὲ ἴδιον, τὸ καὶ ἐκ τρισυλλάβων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκεῖσθαι, οἷον, (Aristoph. Ran. 101.)

καὶ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν.

ἴδιον δὲ σατυρικοῦ, τὸ μέσον εἶναι τραγικοῦ καὶ κωμικοῦ, ἤγουν δέχεσθαι καὶ τοὺς τρισυλλάβους μὴ κατακόρως, οἷον,

---

τῆς. Ὅτι δὲ σκωπτόλης τὰ πρῶτα ὁ ἴαμβος, δηλοῖ καὶ ὁ πικρὸς Ἱππῶναξ, χωλιαμβοποιῶν ἀκράχολα. Ὅτι δὲ καὶ ἱλαροί τινες ἥδοντο ἴαμβοι δηλοῖ ὁ ἱστορήσας ὡς Δημήτηρ λυπουμένη ἐπὶ ἡρπαγμένῃ τῇ κόρῃ, παρεξενώθη Κελέῳ καὶ τῇ γυναικὶ Μετανείρῃ ἐν τῇ Ἀττικῇ· Θεράπαινα δὲ αὐτῶν Ἰάμβη παρεμυθεῖτο αὐτὴν ὀρχουμένη τοιούτῳ μέτρῳ. Vide et Strabonem IX. p. 422. A. = 611, 20. ed. Oxon.

κίνησιν εὔρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον [h] ἀποτελοῦσι. Λέγεται δὲ τὸ τοῦ πόδος ὄνομα καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων. Λέγομεν γὰρ τραπέζης πόδας, καὶ ἐπὶ πηδαλίου νηός· καὶ τοῦ ἀρμένου δὲ ὀξύτερον μέρος τὸ πρὸς τῇ νηῒ, ποὺς κέκληται. Ἕκαστος μέντοι τῶν τοιούτων ποδῶν ἰδίου τετύχηκεν ὀνόματος, ἢ ἀπὸ ῥυθμῶν, ἢ [i] ἐθῶν, ἢ συνθέσεων τῶν ἐξ ἀλλήλων, ἢ ἀριθμῶν, περὶ ὧν ἐφ᾽ ἑκάστῳ δηλώσομεν.

G.157 Ἔστιν οὖν ὁ ΠΥΡΡΙΧΙΟΣ ἐκ [k] δύο βραχειῶν συγκείμενος. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι βραχύτατόν ἐστι, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖται τὴν κίνησιν τῶν χρόνων, ὥσπερ καὶ ἡ καλουμένη πυῤῥίχη, ἐνόπλιος ὄρχησις οὖσα. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ Πύῤῥου παρωνομάσθαι φασί. Πρώτῳ γὰρ [l] τούτῳ ἐκ τοῦ Δουρίου ἵππου πηδήσαντι, ἐπινίκιον ὕμνον συνέθεντο τοιοῦτον ἔχοντα μέτρον. Καλεῖται δὲ παρά τισι καὶ [m] παρίαμβος, ἐπεὶ παρὰ τὰ τέλη τῶν ἰαμβείων μέτρων εὑρίσκεται· ἢ ὅτι πυῤῥίχιος καὶ ἴαμβος παρά τι ὅμοιοί εἰσι, περὶ τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν [n] διαλλάσσοντες, ἥτις ἐστὶν ἀδιάφορος ἐπὶ πάντος μέτρου. Ἄλλοι δὲ καὶ Ἡγεμόνα φασὶν αὐτὸν, ἐπεὶ ἐξ αὐτοῦ οἱ ἄλλοι πόδες· οὗτος δὲ κατὰ πόδα μὲν οὐ βαίνεται, διὰ τὸ [o] κατάπυκνον γίνεσθαι τὴν βάσιν, καὶ συγχεῖσθαι τὴν αἴσθησιν· κατὰ διποδίαν δὲ συντιθέμενος, καὶ τὸν προκελευσματικὸν ποιῶν,

---

h) Vocem e Mss. restituimus.

i) ἐθνῶν conii. Pauw. ex altero schol. ἀπὸ ῥ. ἢ σ. ἢ πόλεων χρησαμένων. Idem mox ἢ ἀριθμῶν delet.

k) δύο abest Fl. Mss. De saltatione Pyrrhica vide Athenaeum XIV. pag. 629, 630. Eustath. ad. Il. N. 957, 46. = 938, 8. Etymolog. M. p. 634, antip. *Mémoires de Littérature* T. I. p. 119. *Histoire de l'Académie des Inscriptions* T. XXXV. p. 262.

l) πρ. γ. τῷ Πύῤῥῳ B. 2.

m) παρίαμβος. *Pariambus ideo* (dictus) *quod minus habeat unum tempus ab Iambo: παρὰ enim Graeci minus dicunt.* Marius Victorinus pag. 2486.

n) διαλλάσσονες Fl. Turn.

o) κατάπυκτον — συγκεῖσθαι Fl. Mss.

περιτταῖς χώραις τὸν ἐλάσσονα· ἐν δὲ ταῖς ἀρτίοις τὸν μείζονα· οἷον,

ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψας
ἀγίων περσιδέμων [p] κόσμον εἶτα,

καί,

Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κοῦρε.

Τινὲς δὲ συντάττουσιν αὐτοῖς καὶ ἕτερον ἐξ ἑνὸς τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν τὴν συστροφὴν ἔχοντα, ἤγουν ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃν καὶ ἀνακλώμενόν φασι, ἐπιδεχόμενον δὲ τομὴν ἑφθημιμερῆ, τουτέστι μετὰ τὰς τρεῖς τοῦ δευτέρου ποδὸς περαιουμένην τὴν τομὴν εἰς μέρος λόγου· οἷον,

ἀρετῆς ἔργα φέρων ἔμπαιος ἦθη.

Ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀπὸ χοριάμβου ἄρχεται ὁ τοιοῦτος στί- G.173
χος, εἶτα ἔχει τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας, καθὰ τῷ ἁγίῳ Σωφρονίῳ καὶ ἄλλοις ἀρχαιοτέροις δοκεῖ· οἷον,

Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.

Καὶ οὕτω μὲν ἐκ τριῶν τετρασυλλάβων· εἰ δὲ βούλει ἐκ δισυλλάβων ἕξ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ, τροχαίου· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἰάμβου· ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, πυῤῥιχίου· ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, σπονδείου· ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ, πάλιν πυῤῥιχίου· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, τροχαίου, ἢ σπονδείου, διὰ τὴν ἀδιάφορον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η. G.174

ΠΕΡΙ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ.

Ἔστι δὲ τὸ τροχαϊκὸν ὡσαύτως, κατά τε τὰς τῶν ποδῶν παραυξήσεις, καὶ τὰς τομάς, καὶ ἔτι τὰς ἀποθέσεις· βαίνεται δὲ παραπλησίως ἐκείνοις κατὰ διποδίαν. Ἐπισημότατα δ' αὐτοῦ, τό τε δίμετρον καταληκτικόν, καὶ

---

p) κόσμον ἀεὶ ὢν Ms. Barocc.

νούσῃ συντυχὼν ὁ Ἱππώναξ, καὶ ἁψάμενος τῆς σκάφης, ἐφ' ἧς ἔπλυνεν ἡ γραῦς τὰ ἔρια, ἤκουσε λεγούσης,

ἄνθρωπ' ἄπελθε· τὴν σκάφην qq ἀνατρέπεις.

ἢ ὅτι τὸ λοιδορεῖν ἰαμβίζειν ἐλέγετο, ἀπὸ τοῦ [r] ἰὸν βάζειν, τοῦτ' ἔστι λόγους μιστοὺς πικρίας λέγειν· ἔστι δὲ τὸ μέτρον λοιδορικόν.

P.82 Τρίτος ὁ ΤΡΟΧΑΙΟΣ, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, οὕτω λεγόμενος ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων, οἵ τινες ἐν τῷ προϊέναι ἀπὸ μακροτέρας ἀρχόμενοι ὁδοῦ, κατὰ μικρὸν βραχύνουσιν αὐτήν.

Τέταρτος ὁ ΣΠΟΝΔΕΙΟΣ, ἐκ δύο μακρῶν συγκείμενος. Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιούτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο [s] πολυχρονιωτέραν ἔσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς, καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι.

Τῶν δὲ τρισυλλάβων, πρῶτος μὲν ὁ ΧΟΡΕΙΟΣ, ὁ καὶ ΤΡΙΒΡΑΧΥΣ, ἐκ τριῶν βραχειῶν. ἐκλήθη δὲ χορεῖος, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν χορευόντων ᾀδόμενοι ἐν ταῖς χορείας ὕμνοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοιούτων συνίσταντο μέτρων· ὁ καὶ τροχαῖος καὶ βραχυσύλλαβος. Δεύτερος ὁ ΜΟΛΟΤΤΟΣ, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ τριῶν μακρῶν. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μολοσσοῦ τοῦ Πύῤῥου καὶ Ἀνδρομάχης ᾠδὰς ἐν τοιούτῳ μέτρῳ εἰπόντος [t] ἐν τῷ ἱερῷ Δωδώνης· ὁ [u] καὶ τρίμακρος· ἢ διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων

[qq) „Ex Tricha ἀνατρέφεις emendandum est." Welcker in Hipponactis et Ananii fragmm. coll. p. 17.]

r) ἰὸν βάζειν. Sic emendavit Tyrwhittus pro vulg. ἰβάζειν. Etymologus M. p. 463, 23. Ἰάμβη. Τινὲς ὅτι Ἰάμβη Ἠχοῦς καὶ Πανὸς θυγάτηρ (sic Schol. Nicandri loco supra citato) τὴν Δημήτραν δὲ λυπουμένην παίζουσα καὶ ἀχρηστολογοῦσα, καὶ σχήματα ἄχρηστα ποιοῦσα, ἐποίησε γελάσαι· καὶ ἰαμβεῖον εἴρηται, ἀπὸ τοῦ ἰαμβίζειν τὸ ὑβρίζειν, ἀπὸ τοῦ ἰὸν βάζειν, ἢ ὡς βέλη βάλλειν τὰ λεγόμενα· ἢ ἀπὸ τῆς εὑρούσης γυναικὸς βάκχης τινὸς Ἰάμβης καλουμένης· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰὸν βάζειν· ἡ γὰρ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων φωνὴ ἴα καλεῖται.

s) πολυχρονίαν B. 2.

t) ὡς ἐν τῷ ἱ. Δ. B. 1. 2.

u) Sic B. 2. τριμακρὸς δὲ Fl. Turn.

Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στράτος.

ὑπερκατάληκτον δὲ,

κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε νῦν κοῦρα.

Πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τόδε,

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρᾶς δέ.

ἀκατάληκτον δὲ, τὸ αὐτὸ, προσκειμένου τῷ τέλει τοῦ Χίου. Καταληκτικὸν δὲ, τὸ αὐτὸ πάλιν λείποντος τοῦ δὲ τοῦ συνδέσμου,

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρᾶς Χίου.

ὑπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τῷ ἰαμβικῷ.

Ἔστι δὲ καὶ χωλὸν τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, ὃ τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὡς τόδε,

μὴ πρόστιμα δῆτ' ἐμὲ χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι.

Χωλὸν δὲ λέγει, ὅτι τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὃν ἀποστρέφεται τὰ καταληκτικὰ τροχαϊκὰ, ταῦτα γὰρ φιλεῖ τὴν κατακλεῖδα, ἢ χορεῖον, ἢ τροχαῖον φέρειν· τροχαῖον,

Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στράτος.

χορεῖον,

τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιοεργοὺς ἀποφανῶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ. G.176

ΠΕΡΙ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ.

Τὸ δακτυλικὸν, βαίνεται μὲν κατὰ μονοποδίαν, αὔξεται δὲ μέχρι ποδῶν ἕξ. Ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς· τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ ἐστὶ κοινὸν, τὸ δὲ αἰολικὸν, τὸ δὲ λογαοιδικόν. Τὸ μὲν οὖν κοινὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται ἀδιαφόρως δάκτυλον καὶ σπονδεῖον· ὑφίστησι δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν δίμετρά τε καὶ τρίμετρα· μονόμετρα δὲ οὐκ ἔχει, τῷ μὴ βαίνεσθαι κατὰ διποδίαν· συνέμπτωσιν γὰρ ἂν ἐποίει τῶν τοιούτων μέτρων πρός τε τὰ τροχαϊκὰ καὶ ἰαμβικά. Ἔχει δὲ ἀποθέσεις τρεῖς, καταληκτικὸν

εἴς τε συλλαβὴν, καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτον. Καὶ δίμετρον μὲν ἀκατάληκτον, τὸ,

Ὑμῖν μὲν θεοί.

Τρίμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ πενθημιμερὲς καλεῖται, καὶ Ἀρχιλόχειον, τὸ,

Ἐκ δὲ Βατουσιάδης.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, ὡς τὸ, (Il. α. 2.)

οὐλομένην ἣ μυρί',

ἀκατάληκτον δὲ τὸ,

Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι.

Τετράμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ ἑφθημιμερὲς, ᾧ Ἀλκμὰν κέχρηται,

ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἅπας.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καὶ Ἀρχιλόχειον,

φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι.

ἀκατάληκτον δὲ, τὸ Ἀρχιλόχειον, ὃ καὶ δίμοιρον ἔπους λέγεται,

οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα.

Πεντάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, (Il. β. 441.)

ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον Σιμμίειον,

χαῖρε ἄναξ ἑταῖρε ζαθέας μάκαρ ἥβας.

ἀκατάληκτον δὲ, (Il. β. 2.)

εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος.

Ἑξάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν οὐκ ἔχομεν· εἰ δέ τις ἐντύχοι, ἐστὶ τὸ μιᾷ

G.177 συλλαβῇ περιττεῦον τοῦ πενταμέτρου ἀκαταλήκτου. Κα-

P.90 ταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, πάντα τὰ Ὁμηρικὰ ἔπη. Ἀκατάληκτον δὲ σπάνιον ἐξ αὐτῶν, ὡς τὸ, (Od. ι. 347.)

Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα.

Τὸ δὲ δακτυλικὸν τὸ Αἰολικὸν, κατὰ μὲν τὰς ἄλλας χώρας πάσας ἐπιδέχεται ὡσαύτως τῷ κοινῷ τούς τε δακτύλους καὶ σπονδείους, ὁμοίως καὶ κατὰ τὰς r) ἀποθέσεις

---

r) Sic Mss. προθέσεις Edd. omisimus: Mera enim est ipsi-
Caeterum huius Scholii reliqua us Hephaestionis repetitio.

τὸν δὲ πρῶτον πόδα ἔχει ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον. Ὅτε μὲν οὖν ἐστὶν ἀκατάληκτον, δάκτυλον ἢ ἀμφίμακρον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· ἐὰν δὲ καταληκτικὸν, εἰς δισύλλαβον μὲν, σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἔχει τὸν τελευταῖον· εἰς συλλαβὴν δὲ, ἀδιάφορον. Ὑφίστανται δὲ καὶ ἐν τούτῳ κατὰ ἀφαιρέσεις δίμετρά τε καὶ τρίμετρα, καὶ ἔτι τετράμετρα καὶ πεντάμετρα· μονόμετρα γὰρ οὐκ ἔχει· καὶ ταῦτα καταληκτικά τε εἰς συλλαβὴν, καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ Ἡρωϊκὸν μέτρον ἑξάμετρόν ἐστιν· ἓξ γὰρ χώρας ἐπιδέχεται, καὶ κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται. Κατὰ μὲν οὖν τὰς πέντε χώρας ἐπιδέχεται δάκτυλον, καὶ σπονδεῖον ἀδιάφορον, ἐνίοτε δὲ καὶ παλιμβάκχειον καὶ ἀμφίμακρον· καθαροὺς μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένους. Καθαροὶ δέ εἰσιν, ὅταν ἀπαρτίζωσιν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἔχωσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· καὶ παλιμβάκχειον μὲν, ὡς ἐν τῷ, (Od. α. 2.)

πλάγχθη· ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.

ἀπήρτισται γὰρ εἰς μέρος λόγου τὸ πλάγχθη, καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος τοῦ ε. Ἀμφίμακρον δὲ, ὡς ἐν τῷ (Il. γ. 164.)

οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι.

καὶ εἰσὶν ἐν τούτῳ τρεῖς ἀμφίμακροι, ἔν τε τῇ ΜΟΙ συλλαβῇ δύο, καὶ ἐν τῇ αἰτίῃ· ἀπηρτισμένον γὰρ εἰσὶν εἰς P. 91
μέρος λόγου, καὶ τὰς ἑξῆς ἔχουσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένας. ἡ δὲ ἕκτη χώρα σπονδεῖον δέχεται καὶ τροχαῖον. ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή. Ἡρωϊκὸν δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, ἐπείπερ Ὅμηρος ὁ ποιητὴς τὰς τῶν Ἡρώων πράξεις διεξιὼν, τούτῳ κέχρηται τῷ μέτρῳ. Χρὴ δὲ γινώσκειν ὅτι ὁ παλιμβάκχειος εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν θεραπεύεται, τοῦτ᾽ ἔστιν, ἵνα ἡ G. 178

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον ἐστὶ μὲν ἑξάμετρον· διαιρεῖται δὲ εἰς δύο. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ καλεῖται τραγικόν τε καὶ κωμικὸν, ᾧ καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πόλλοι ἐχρήσαντο. δέχεται δὲ τοῦτο, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, καὶ τρίτῃ, καὶ πέμπτῃ βάσει πόδας ε, δάκτυλον, σπονδεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, καὶ τὸν ὁμώνυμον ἴαμβον. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ, τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τοῦτ᾽ ἔστιν ἀνάπαιστον, χορεῖον, καὶ ἴαμβον: ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, ἴαμβον ἢ πυῤῥίχιον· δεῖ γὰρ αὐτὴν εἶναι πάντως δισύλλαβον· καὶ τὴν μὲν πρὸ τέλους εἶναι βραχεῖαν, τὴν δὲ ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον. Τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ἰαμβικοῦ μέρος καλεῖται καθαρόν τε καὶ τρίμετρον· τούτῳ δὲ ὀλίγοι τῶν ἀρχαίων ἐχρήσαντο· δέχεται δὲ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ βάσει, ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὁμοίως καὶ ἐν τῇ τρίτῃ καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ ἴαμβον μόνον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ ἴαμβον ἢ πυῤῥίχιον. Ἐκλήθη δὲ ἴαμβος, ἀφ᾽ οὗ τὸ μέτρον παρονομάζεται ἰαμβικὸν, ἐπείπερ οἱ ὑβρίζειν καὶ λοιδορεῖν τινὰς βουλόμενοι, τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ.
G.169[m] ἰαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν, ὅπερ ἐστὶ

m) Vide Aristotelem in Poet. sect. 7 et ibi Tyrwhittum, quem etiam adi ad sect. 37. Eustathius ad Od. Λ. p. 1684. = 435, 4. Ἰστέον δὲ ὅτι πολλῶν προσώπων ἁψαμένων βρόχους ἐπὶ λύπαις, ἔπαθον οὕτω κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν καὶ οἱ Λυκαμβίδαι ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι, μὴ φέροντες (lege αἱ Λυκαμβίδες — φέρουσαι) τὴν ἐπιφορὰν τῶν κείνου σκωμμάτων· ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ δεινὸς ὑβρίζειν. Ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν οὕτω σκώπτειν εὐφυῶν, τὸ, Ἀρχίλοχον πεπάτηκας, ὡς εἴ τις εἴπῃ σκορπίον ἢ ὄφιν ἢ κακὴν ἄκανθαν. Καὶ κόρη δέ τις φασὶν Ἰάμβη αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα κατέλυσε τὸν βίον ἀγχόνῃ, διὸ καὶ ὁ παρωνομασμένος αὐτῇ ἴαμβος ἐκ βραχείας ὢν καὶ μακρᾶς, αἰνίττεται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη, τὸ καὶ τὴν ὕβριν, ἧς εἶδος καὶ τὸ σκώπτειν, ἀπό τινος βραχέος αἰτίου ἀρχομένην, εἰς κακὸν μέγα καταλήγειν, ζήλῳ τῆς Ὁμηρικῆς ἔριδος, ἣ ὀλίγη τὰ πρῶτα κορυσσομένη, τέλος ὑψοῦται ὅπου φησὶν ὁ ποιη-

καὶ πικρίας ἀνάμεστα ῥήματα λέγειν· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης οὕτω καλουμένης κόρης, ἥτις αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα ἀγχόνῃ κατέλυσε τὸν βίον, ὅπερ καὶ αἱ Λυκαμβίδες ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι. Καὶ διὰ τοῦτό φασι συντεθῆναι τὸν ἴαμβον ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ τὴν ὕβριν ἐκ βραχείας ἀρχομένην αἰτίας εἰς μέγα λήγειν κάκον. Μαρτυρεῖ δὲ τῷ λεγομένῳ Ὅμηρος ὁ σοφώτατος, (Il. δ. 442.)

ἥτ' ὀλίγη μὲν, (λέγων,) πρῶτα κορύσσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Πόδες οὖν τοῦ ἰαμβικοῦ ἕξ· ἴαμβος, χορεῖος, σπονδεῖος, δάκτυλος, ἀνάπαιστος, πυῤῥίχιος. μετρεῖται δὲ τὸ ἰαμβικὸν κατὰ διποδίαν, ὅθεν καὶ τρίμετρον λέγεται· εἰ γὰρ καὶ ἑξάμετρον ἔφημεν αὐτὸ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀλλ' ἁπλῶς εἴπομεν, ἀντὶ τοῦ ἑξάποδον.

Τοῦ δὲ ἰαμβικοῦ μέτρου χαρακτῆρές εἰσι τέσσαρες, τραγικὸς, κωμικὸς, σατυρικὸς, καὶ οὕτω πῶς ἰδίως λεγόμενος ἰαμβικός. Καὶ ἐστι τραγικοῦ μὲν ἴδιον, τὸ ἐπὶ πλεῖστον μὲν ἐκ σπονδείων καὶ ἰάμβων συγκεῖσθαι, σπανίως δὲ καὶ ἕνα τρισύλλαβον ἐπιδέχεσθαι, οἷον, (Euripid. Bacch. 1.)

ἥκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίων χθόνα
Διόνυσος, ὃν τίκτει ποθ' ἡ Κάδμου κόρη.

κωμικοῦ δὲ ἴδιον, τὸ καὶ ἐκ τρισυλλάβων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκεῖσθαι, οἷον, (Aristoph. Ran. 101.)

καὶ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν.

ἴδιον δὲ σατυρικοῦ, τὸ μέσον εἶναι τραγικοῦ καὶ κωμικοῦ, ἤγουν δέχεσθαι καὶ τοὺς τρισυλλάβους μὴ κατακόρως, οἷον,

---

της. Ὅτι δὲ σκωπτόλης τὰ πρῶτα ὁ ἴαμβος, δηλοῖ καὶ ὁ πικρὸς Ἱππῶναξ, χωλιαμβοποιῶν ἀκράχολα. Ὅτι δὲ καὶ ἱλαροί τινες ἥδοντο ἴαμβοι δηλοῖ ὁ ἱστορήσας ὡς Δημήτηρ λυπουμένη ἐπὶ ἡρπαγμένῃ τῇ κόρῃ, παρεξενώθη Κελέῳ καὶ τῇ γυναικὶ Μετανείρῃ ἐν τῇ Ἀττικῇ· Θεράπαινα δὲ αὐτῶν Ἰάμβη παρεμυθεῖτο αὐτὴν ὀργουμένη τοιούτῳ μέτρῳ. Vide et Strabonem IX. p. 422. A. = 611, 20. ed. Oxon.

G.171 ⁿ ἦν δ' ἄγκος ὑψίκρημνον ὄρεσι περίδρομον.

ἴδιον δὲ ἰαμβικοῦ, τὸ δισυλλάβους μόνους ἐπιδέχεσθαι πόδας, καὶ μάλιστα ἴαμβον, οἷον,

πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε.

G.172 ## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΥ.

Τὸ μὲν ἀνακρεόντειον οἱ ἀρχαῖοι τὸ δίμετρον ἰαμβικόν φασι, τὸ καὶ ἀκατάληκτον, ὅπερ καὶ ὀκτασύλλαβόν ἐστιν, ἐπιδεχόμενον, κατὰ μὲν τὴν πρώτην καὶ τρίτην χώραν, ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὡς ἔθος· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἴαμβον μόνον· κατὰ δὲ τὴν τετάρτην ἴαμβον ἢ πυῤῥίχιον, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς.
P.88 Οἱ δὲ νεώτεροι διαιροῦσιν αὐτὸ εἴς τε κῶλα ἕξ, καὶ εἰς δύο· καὶ τὰ μὲν ἓξ κῶλά φασιν ᵒ οἴκους, τὰ δὲ δύο κουκούλιον· καὶ ἐπιδέχονται οἱ μὲν οἶκοι ἀνάπαιστον καὶ δύο ἰάμβους, καὶ περιττὴν συλλαβήν· οἷον,

ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ῥεῖθρον.

καί,

ἀπὸ τῆς φίλης ἐρίμου.

τὸ δὲ τούτων κουκούλιον σύγκειται ἔκ τε τοῦ ἐλάσσονος τῶν δισυλλάβων ποδῶν, τουτέστι τοῦ πυῤῥιχίου, καὶ ἐκ τοῦ μείζονος, ἤτοι τοῦ σπονδείου· καὶ ἔχει ἐν μὲν ταῖς

---

n) Est versus Euripidis Bacch. 1051. ubi quidem legitur, ἦν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον ὕδασι διάβροχον. Hoc me olim docuit Porsonus.

o) *Οἶκος*. Hymni genus, in Dei vel Sancti alicuius laudem, ita constructum, ut quasi, *Compagem Aedificium, fabricamque* virtutum eius et gloriae videatur componere: et ideo κοντακίῳ opponitur, ut eo amplius et diffusius. Italorum quoque poemata habent *Stanze*, id est *Domus* sive *Habitacula*. Ita *Goarus* apud *Du Cangium* in *Glossario* ubi plura. Idem etiam in v. κουκούλιον Nostro utitur, et comparat Anonymum Mstum περὶ μέτρων, vix tamen dignum qui a nobis iterum describatur.

περιτταῖς χώραις τὸν ἐλάσσονα· ἐν δὲ ταῖς ἀρτίοις τὸν μείζονα· οἷον,

ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψας
ἀγίων περσιδέμων [p] κόσμον αἴτων,

καὶ,

Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κοῦρε.

Τινὲς δὲ συντάττουσιν αὐτοῖς καὶ ἕτερον ἐξ ἑνὸς τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν τὴν συστροφὴν ἔχοντα, ἤγουν ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃν καὶ ἀνακλώμενόν φασι, ἐπιδεχόμενον δὲ τομὴν ἑφθημιμερῆ, τουτέστι μετὰ τὰς τρεῖς τοῦ δευτέρου ποδὸς περαιουμένην τὴν τομὴν εἰς μέρος λόγου· οἷον,

ἀρετῆς ἔργα φέρων ἔμπανος ἥβη.

Ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀπὸ χοριάμβου ἄρχεται ὁ τοιοῦτος στί- G.173
χος, εἶτα ἔχει τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας, καθὰ τῷ ἁγίῳ Σωφρονίῳ καὶ ἄλλοις ἀρχαιοτέροις δοκεῖ· οἷον,

Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.

Καὶ οὕτω μὲν ἐκ τριῶν τετρασυλλάβων· εἰ δὲ βούλει ἐκ δισυλλάβων ἕξ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ, τροχαίου· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἰάμβου· ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, πυῤῥιχίου· ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, σπονδείου· ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ, πάλιν πυῤῥιχίου· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, τροχαίου, ἢ σπονδείου, διὰ τὴν ἀδιάφορον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η. G.174

ΠΕΡΙ ΤΡΟΧΑΪΚΟΥ.

Ἔστι δὲ τὸ τροχαϊκὸν ὡσαύτως, κατά τε τὰς τῶν ποδῶν παραυξήσεις, καὶ τὰς τομὰς, καὶ ἔτι τὰς ἀποθέσεις· βαίνεται δὲ παραπλησίως ἐκείνοις κατὰ διποδίαν. Ἐπισημότατα δ' αὐτοῦ, τό τε δίμετρον καταληκτικὸν, καὶ

---

p) κόσμον ἀεὶ ὧν Ms. Barocc.

τον· ἀφαιρῶ αὐτοῦ τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται χοριαμβικὸν,

στεῖ δ' ἐπὶ γῆς.

ἀφαιρῶ καὶ τὴν δευτέραν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος,

ἐπὶ γῆς δέν,

ἀφαιρῶ καὶ τὴν τρίτην, τὸ καταλειπόμενόν ἐστιν ἀντισπαστικὸν,

πὶ γῆς δένδρε.

εἰ δὲ καὶ τὴν τετάρτην ἀφέλοις, ἀναδραμεῖται εἰς τὸ ἀρχαῖον τὸ ἀπὸ μείζονος,

γῆς δένδρεα.

οὐ μόνον δὲ ἐν ταῖς προειρημέναις ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσιν αἱ εἰρημέναι σώζονται ἐπιπλοκαί· τὸ χάριεν δὲ τῆς παρατηρήσεώς ἐστι τοιοῦτον· ἐν μὲν ταῖς ἀφαιρέσεσι μετὰ τὸ ἰωνικὸν γίνεται χοριαμβικὸν, εἶτα ἀπ' ἐλάσσονος, εἶτα ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος· ἐν δὲ ταῖς προσθέσεσι, τὸ ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπ' ἐλάσσονος, εἶτα τὸ χοριαμβικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος.

Τοῦ μὲν ἡρωϊκοῦ μέτρου σχήματά εἰσι τριάκοντα δύο. ὅλων γὰρ ὄντων δακτύλων, ἓν σχῆμα γίνεται, καὶ ὅλων σπονδείων, ἕν· δάκτυλος δὲ μετὰ σπονδείων, ε. σπονδεῖος δ' αὖ μετὰ δακτύλων, ε. δύο δὲ σπονδεῖοι μετὰ τριῶν δακτύλων, ι. καὶ δύο δάκτυλοι μετὰ τριῶν σπονδείων, ι. καὶ ἐστὶν ἡ μέθοδος οὕτως· ἑκάστη τῶν ε χωρῶν, δύο δέχεται πόδας, δάκτυλόν τε καὶ σπονδεῖον. καταγράφω τοίνυν πεντάκις τὴν δυάδα β. β. β. β. β. καὶ πολλαπλασιάσας τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν β, ἤγουν δὶς δύο, ποιῶ τέσσαρας· εἶτα τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ β γεγονότα, ἤγουν τὰ τέσσαρα, ἐπὶ τὴν τρίτην, τοῦτ' ἔστι τὰ δύο δὶς τέσσαρα λέγων, καὶ ποιῶ, η. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ, ἤγουν τὰ δύο, καὶ γίνονται ις. δὶς γὰρ τὰ ὀκὼ, ις. καὶ
G.166 ταῦτα ἐπὶ τὴν ε, καὶ γίνονται λβ. δὶς γὰρ ις, τριάκοντα δύο. ἔλθωμεν καὶ ἐπὶ τὸν ἰαμβικόν· ἡ πρώτη χώρα δέχεται πόδας ε, ἴαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, δάκτυλον,

Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στράτος.

ὑπερκατάληκτον δὲ,

κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρε χρυσόπεπλε νῦν κοῦρα.

Πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τόδε,

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρᾶς δέ.

ἀκατάληκτον δὲ, τὸ αὐτὸ, προσκειμένου τῷ τέλει τοῦ Χίου. Καταληκτικὸν δὲ, τὸ αὐτὸ πάλιν λείποντος τοῦ δὲ τοῦ συνδέσμου,

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρᾶς Χίου.

ὑπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τῷ ἰαμβικῷ.

Ἔστι δὲ καὶ χωλὸν τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, ὃ τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὡς τόδε,

μὴ πρόστιμα δῆτ' ἐμὲ χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι.

Χωλὸν δὲ λέγει, ὅτι τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὃν ἀποστρέφεται τὰ καταληκτικὰ τροχαϊκὰ, ταῦτα γὰρ φιλεῖ τὴν κατακλεῖδα, ἢ χορεῖον, ἢ τροχαῖον φέρειν· τροχαῖον,

Ἐρξίη πῆ δῆτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στράτος.

χορεῖον,

τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ. G.176

ΠΕΡΙ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ.

Τὸ δακτυλικὸν, βαίνεται μὲν κατὰ μονοποδίαν, αὔξεται δὲ μέχρι ποδῶν ἕξ. Ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς· τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ ἐστὶ κοινὸν, τὸ δὲ αἰολικὸν, τὸ δὲ λογαοιδικόν. Τὸ μὲν οὖν κοινὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται ἀδιαφόρως δάκτυλον καὶ σπονδεῖον· ὑφίστησι δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν δίμετρά τε καὶ τρίμετρα· μονόμετρα δὲ οὐκ ἔχει, τῷ μὴ βαίνεσθαι κατὰ διποδίαν· συνέμπτωσιν γὰρ ἂν ἐποίει τῶν τοιούτων μέτρων πρός τε τὰ τροχαϊκὰ καὶ ἰαμβικά. Ἔχει δὲ ἀποθέσεις τρεῖς, καταληκτικὸν

εἴς τε συλλαβὴν, καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτον. Καὶ δίμετρον μὲν ἀκατάληκτον, τὸ,

Τμῖν μὲν θεοί.

Τρίμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ πενθημιμερὲς καλεῖται, καὶ Ἀρχιλόχειον, τὸ,

Ἐκ δὲ Βατουσιάδης.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, ὡς τὸ, (Il. α. 2.)

οὐλομένην ἣ μύρι',

ἀκατάληκτον δὲ τὸ,

Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι.

Τετράμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ ἐφθημιμερὲς, ᾧ Ἀλκμὰν κέχρηται,

ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἅπας.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καὶ Ἀρχιλόχειον,

φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι.

ἀκατάληκτον δὲ, τὸ Ἀρχιλόχειον, ὃ καὶ δίμοιρον ἔπους λέγεται,

οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα.

Πεντάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, (Il. β. 441.)

ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν.

καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον Σιμμίειον,

χαῖρε ἄναξ ἑτῦρε ζαθέας μάκαρ ἥβας.

ἀκατάληκτον δὲ, (Il. β. 2.)

εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος.

Ἑξάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν οὐκ ἔχομεν· εἴπου δέ τις ἐντύχοι, ἐστὶ τὸ μιᾷ
G.177 συλλαβῇ περιττεῦον τοῦ πενταμέτρου ἀκαταλήκτου. Κα-
P.90 ταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, πάντα τὰ Ὁμηρικὰ ἔπη. Ἀκατάληκτον δὲ σπάνιον ἐξ αὐτῶν, ὡς τὸ, (Od. ι. 347.)

Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα.

Τὸ δὲ δακτυλικὸν τὸ Αἰολικὸν, κατὰ μὲν τὰς ἄλλας χώρας πάσας ἐπιδέχεται ὡσαύτως τῷ κοινῷ τούς τε δακτύλους καὶ σπονδείους, ὁμοίως καὶ κατὰ τὰς r) ἀποθέσεις

r) Sic Mss. προθέσεις Edd. omisimus: Mera enim est ipsius Hephaestionis repetitio. Caeterum huius Scholii reliqua

τὸν δὲ πρῶτον πόδα ἔχει ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον. Ὅτε μὲν οὖν ἐστὶν ἀκατάληκτον, δάκτυλον ἢ ἀμφίμακρον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· ἐὰν δὲ καταληκτικὸν, εἰς δισύλλαβον μὲν, σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἔχει τὸν τελευταῖον· εἰς συλλαβὴν δὲ, ἀδιάφορον. Ὑφίστανται δὲ καὶ ἐν τούτῳ κατὰ ἀφαιρέσεις δίμετρά τε καὶ τρίμετρα, καὶ ἔτι τετράμετρα καὶ πεντάμετρα· μονόμετρα γὰρ οὐκ ἔχει· καὶ ταῦτα καταληκτικά τε εἰς συλλαβὴν, καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ Ἡρωϊκὸν μέτρον ἑξάμετρόν ἐστιν· ἓξ γὰρ χώρας ἐπιδέχεται, καὶ κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται. Κατὰ μὲν οὖν τὰς πέντε χώρας ἐπιδέχεται δάκτυλον, καὶ σπονδεῖον ἀδιάφορον, ἐνίοτε δὲ καὶ παλιμβάκχειον καὶ ἀμφίμακρον· καθαροὺς μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένους. Καθαροὶ δέ εἰσιν, ὅταν ἀπαρτίζωσιν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἔχωσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· καὶ παλιμβάκχειον μὲν, ὡς ἐν τῷ, (Od. α. 2.)

πλάγχθη· ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.

ἀπήρτισται γὰρ εἰς μέρος λόγου τὸ πλάγχθη, καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος τοῦ ε. Ἀμφίμακρον δὲ, ὡς ἐν τῷ (Il. γ. 164.)

οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι.

καὶ εἰσὶν ἐν τούτῳ τρεῖς ἀμφίμακροι, ἕν τε τῇ ΜΟΙ συλλαβῇ δύο, καὶ ἐν τῇ αἰτίῃ· ἀπηρτισμένον γάρ εἰσιν εἰς P. 91
μέρος λόγου, καὶ τὰς ἑξῆς ἔχουσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένας. ἡ δὲ ἕκτη χώρα σπονδεῖον δέχεται καὶ τροχαῖον. ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή. Ἡρωϊκὸν δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, ἐπείπερ Ὅμηρος ὁ ποιητὴς τὰς τῶν Ἡρώων πράξεις διεξιὼν, τούτῳ κέχρηται τῷ μέτρῳ. Χρὴ δὲ γινώσκειν ὅτι ὁ παλιμβάκχειος εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν θεραπεύεται, τοῦτ᾽ ἔστιν, ἵνα ἡ (1.178

αὕτη ἡ δευτέρα συλλαβὴ τοῦ παλιμβακχείου εἰς μέρος λόγου, καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος· οἷον,

πλάγχθη ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε.

ὁ δὲ ἀμφίμακρος κατὰ τὴν τρίτην, λήγουσαν καὶ ταύτην ὁμοίως εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχουσαν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον,

οὔ τι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν.

ἔπη δὲ λέγονται κυρίως οἱ τοῦ ἡρωϊκοῦ τούτου μέτρου καὶ ἑξαμέτρου στίχοι.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΩΝ ΗΡΩΙΚΟΥ.

Διαφοραὶ δὲ τῶν ἡρωϊκῶν στίχων εἰσὶν ἑπτά· κατενόπλιον, περιοδικὸν, βουκολικὸν, σαπφικὸν, ὑπόρρυθμον, τέλειον, καὶ πολιτικόν. Κατενόπλιον μὲν οὖν ἐστὶ τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον, (Il. α. 357.)

ὣς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

Περιοδικὸν δέ ἐστι, τὸ ἔχον ἕνα δάκτυλον, καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον,

οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

Βουκολικὸν δὲ τὸ μετὰ τρεῖς πόδας ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου, οἷον, (Il. κ. 475.)

ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτοις ἱμᾶσι δέδεντο.

Σαπφικὸν δέ ἐστι τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ σπονδείου, καὶ λῆγον εἰς σπονδεῖον, (Il. β. 1.)

ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί.

Ὑπόρρυθμον δέ ἐστι, τὸ καθ' ἕκαστον πόδα ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου, οἷον, (Il. α. 214.)

s ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

---

s) Eustathius ad Il. I. p. 740 init. = 635, 32. Ἑπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα, Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους. Τούτων δὲ τῶν στίχων ἑκατέρου ἡ εἰς ἀνὰ δύο ἐννοίας τομὴ, οὐ πάνυ μετρίως ἔχειν δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, οἵ φασιν ὅτι τὸ μέτρον χαίρει

Τέλειον δέ ἐστι τὸ ἔχον πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου, οἷον, (Il. χ. 59.)

πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε. G.179

Πολιτικὸν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου πεποιημένον, οἷον, (Il. λ. 679.)

ἵππους τε ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ [t] *λογοειδεῖ.*

μὲν συνδεσμεῖσθαι τοὺς πόδας ἀλλήλοις, ὡς κατὰ μηδὲν εἰς μέρος ἀπαρτίζειν λόγου, οἷον, Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε. Παραιτεῖται δὲ ὥσπερ τὸ κατὰ πόδα τέμνεσθαι, οἷον, Ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν. Ἔνθα καθ' ἕνα ἕκαστον πόδα καὶ μέρος λόγου ἀπαρτίζεται. Οὕτω καὶ τὴν δίχα τομὴν, ἤγουν τὴν εἰς δύο ἐννοίας, ὡς τὸ, Ἔνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων. Οὕτω δὲ καὶ τὴν τριχῆ καὶ ἐπὶ πλεῖον διαίρεσιν. Ῥυθμικὰ γάρ φασι ταῦτα, ἢ μετρικά. Οὐκοῦν καὶ τὰ ῥηθέντα δύο ἔπη ῥυθμικώτερον διάκειται.

t) **De differentiis et affectionibus versuum heroicorum plura vide infra p. 181 sqq. Interim non inopportunum opinor sequentia ex Eustathio ad Od. Φ. p. 1899. = 746, 9. excerpere.** *Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν. ὃς δὴ στίχος καὶ ἐπαινεῖται ὡς ὁλοσπόνδειος, καὶ τῷ στασίμῳ τοῦ μέτρου ἐξομοιούμενος τῇ στάσει τῶν συναντώντων ἀλλήλοις κατὰ φιλίαν. Ὥσπερ αὖ πάλιν ἐπαινετοὶ ἑτέρωθι κατ' ἄλλον τρόπον οἱ ὁλοδάκτυλοι. Ὁποῖον καὶ τὸ, Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων. Ὅτι δὲ τὸν ἐκ πέντε δακτύλων συγκείμενον στίχον καὶ ἕκτου σπονδείου ἢ βραχυκαταλήκτου μάλιστα οἴδασιν οἱ παλαιοὶ, ὁ τεχνικὸς παραδίδωσιν. Ἔνθα σημειωτέον τὸ μάλιστα δοκοῦν πρὸς διαστολὴν ἑτέρου εἰρῆσθαι ἡρῳϊκοῦ ἔπους. Εἴη δ' ἂν τοιοῦτον, ὃ κατ' ἐνόπλιον ῥυθμὸν πεποδισμένος στίχος, οὗ μέμνηται καὶ ὁ κωμικός.* **(Aristophan. Nub. 651.)** *Ὁποῖος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ μετὰ δύο δακτύλους ἔχων σπονδεῖον κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν· οἷον, Ὣς φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ. Λέγοιτο δ' ἂν ἴσως κατ' ἐνόπλιον, διὰ τὸ πρέπειν μὲν ῥυθμὸν τοιοῦτον καὶ τοῖς ἄλλοις κινουμένοις μετὰ συντονίας· ἐπὶ πλέον δὲ, τοῖς μεθ' ὅπλων σεμνῶς πηδῶσι, καὶ κοῦφα πυῤῥιχίζουσι.* **Cf. etiam Il. *Β*. p. 282. med. = 213, 48. *Λ*. p. 836, 15. = 770, 32. Od. *Χ*. pag. 1923, 48. = 780, 32.**

G.180 ## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ.

Τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν, κατὰ διποδίαν μὲν βαίνεται, κατὰ πᾶσαν δὲ χώραν δέχεται ἀδιαφόρως σπονδεῖον καὶ ἀνάπαιστον, σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματαποιοῖς καὶ ἴαμβον καὶ δάκτυλον. Ἔχει δὲ καὶ ἀποθέσεις ἕξ· βραχυκατάληκτον, καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἀκατάληκτον, ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. Δίμετρον μὲν καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν, ὃ καὶ παροιμιακὸν καλεῖται, τὸ,

πότε δ' Ἄρτεμις οὐκ ἐχόρευσε.
καὶ κέρκορος ἐν λαχάνοισιν.

τούτῳ δὲ καὶ Κρατῖνος καὶ Ἀρχίλοχος ἐχρήσαντο. Τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καλούμενον Σιμμίειον, τὸ,

Ἱστία ἁγνὰ ἀπ' εὐξείνων μέσα τοίχων.

Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον Ἀριστοφάνειον, ᾧ καὶ Ἀριστόξενος καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Κρατῖνος ἐχρήσαντο, τὸ,

ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο.

P.92 ἀναπαιστικὸν δὲ τετράμετρον, τὸ διὰ προκελευσματικῆς ἐκλύσεως, τῶν ἀναπαίστων γινόμενον, ἔστι τὸ Ἀριστοφάνους, τὸ,

τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπέσυτο βροτῶν.

Ἔστι δὲ καὶ λογαοιδικὸν ἀναπαιστικὸν, ὅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις τοὺς αὐτοὺς ἐπιδέχεται πόδας τῷ ἀναπαιστικῷ καθαρῷ, ἐν δὲ τῷ τέλει ἴαμβον καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον τοῦτ' ἔστιν, ἢ βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν. Ἔστι δὲ ἐπισημότατον αὐτοῦ, τὸ καλούμενον Ἀρχεβούλειον, ᾧ καὶ Καλλίμαχος ἐχρήσατο, ἔχον τὸν πρῶτον πόδα ἀνάπαιστον, ἢ σπονδεῖον, ἢ ἴαμβον τοὺς δὲ ἐφεξῆς πάντας, ἀναπαίστους· οἷον,

Ἀγέτω θεός· οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶνδ᾽ ἀείδειν·
Νύμφα σὺ μὲν Ἀστερίαν ὑφ᾽ ἅμαξαν ἤδη.
u Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ ἡ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

ἐν τοῖς διὰ μέσου μέντοι ἀναπαίστοις ὁ Ἀλκμὰν καὶ σπονδείους παραλαμβάνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

ΠΕΡΙ ΕΠΩΝ ΧΩΛΩΝ.

Γίνονται τὰ ἔπη x χωλά, ἢ κατὰ πλεονασμὸν, ἢ κατ᾽ ἔνδειαν. Ἑκατέρου δὲ τούτων διαιρουμένου κατά

---

u) Hermannus ad Orphica p. 788. „In Callimachi fragmento, quod Hephaest. p. 38. servavit, scribi debet, αἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα. Οἱ enim ex ἡ natum est, quod scholiastes Hephaest. hoc versu habet p. 92. „Immo οἱ ex α male exarata derivatur. Vide Porsonum ad Eurip. Med. 44.

x) Versus ἀκεφάλους, λαγαροὺς, μειούρους memorat Athenaeus XIV. p. 632. D. Saepius Eustathius: viz. Il. α. p. 114. = 86, 26. τὸ δὲ πάθος τοῦ στίχου (ὀλοῇσι φρεσὶ θύει) θεραπεύουσιν οἱ μετρικοὶ ὡς οἴδασιν ἐκεῖνοι, Λαγαροῦ ὄντος, καὶ ἐκτείνοντος μουσικῶς τὴν ΔΟ συλλαβὴν, διὰ τῆς ἐφεξῆς περισπωμένης. Τίνες μέντοι ἐτόλμησαν γράψαι ὀλοιῇσι φρεσὶν, ἵνα οὕτως ἀπαθὴς εἴη ὁ στίχος. Il. γ. p. 399. = 302. 51. Διπαθὴς δὲ, λαγαροειδῶς ὁ ῥηθεὶς στίχος περὶ τὸ μέσον ἐν τῷ, φίλε ἑκυρὲ, δυσὶ γὰρ ποσὶ σκάζει. Ὧν ὁ μὲν, ψευδοδάκτυλος, ὁ δὲ, σπονδεῖος, βίαιος. Ἡ γὰρ ΛΕ συλλαβὴ ὡς μακρὰ λαμβανομένη διά τε τὴν προκειμένην ὀξεῖαν καὶ τὸ καταπεραιοῦν στιγμικῶς, καὶ διὰ τὴν ἐπιφερομένην δασεῖαν, δάκτυλον ἀπαρτίζει μετὰ τῶν ὑπ᾽ αὐτὴν δύο συλλαβῶν. Ἡ δὲ ἐφεξῆς ΡΕ συλλαβὴ ὁμοίως ἐκτεινομένη τριχῶς λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς διὰ τὸ ὀξέως τονοῦσθαι, καὶ διὰ τὸ πέρας εἶναι λέξεως, καὶ διὰ τὸ προκεῖσθαι τοῦ Δ δυναμένου καὶ αὐτοῦ τεχνικῶς ἐκτείνειν διὰ τὸ πεφυκέναι διπλασιάζεσθαι, σπονδεῖον ἀποτελεῖ· καὶ οὕτως ἡ τοῦ μέτρου ποδικὴ ἐκθεραπεύεται χώλανσις. Il. ζ. 641 = 500. ult. Τὸ δὲ μένος ἐκτείνει μετρικῶς ἐνταῦθα τὴν λήγουσαν διὰ τὴν ἀρέσκουσαν Ἀριστάρχῳ τελείαν στιγμὴν, καὶ τὸ ἐν αὐτῇ οὕτω χρονίζον καὶ στάσιμον τῆς φωνῆς λόγῳ κοινῆς

G.181 τε τὴν ἀρχὴν, τὸ μέσον, καὶ τὸ τέλος, γίνονται τρόποι ἕξ. ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ δύο, ὁ πσοκέφαλος καὶ ἀκέφαλος·

συλλαβῆς. Ἄλλως δέ γε δύο παθῶν ὥσερ κεφαλικῶν τῶν ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ ῥηθέντων, οὕτω καὶ κοιλιακῶν ὡς ἄν τις ἐρεῖ ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς ἔπεσιν ὄντων. Ἑνὸς μὲν, κατὰ μέγεθος εἴτουν πλεονασμὸν, ὃ δὴ προκοίλιον ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοιούτων λέγεται ζώων. Ἑτέρου δὲ κατ᾽ ἔνδειαν, ἤτοι ἔλλειψιν, ὃ σφηκῶδές τε καὶ σφηκοειδὲς λέγεται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἐκ τῶν σφηκῶν, ἔτι δὲ καὶ λαγαρὸν τὸ αὐτὸ ἐκ τῆς κατὰ λαγόνας ἀπαχείας. Εἴη ἂν ὁ παρὼν στίχος τοῦ τοιούτου εἴδους, ὡς τρίχρονος τὸ μέσον, ἤγουν τὸν τέταρτον πόδα, ἰαμβικῶς, καὶ μὴ τετράχρονος σπονδειακῶς, ἢ δακτυλικῶς ὡς ἐχρῆν ἐν μέτρῳ ἡρωϊκῷ. Τοιοῦτον καὶ τὸ, Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα. Ἡ γὰρ ἄρχουσα τοῦ Αἰόλου καὶ ἡ μετ᾽ αὐτὴν εἰ καὶ μὴ κατὰ ἴαμβον, ἀλλ᾽ οὖν κατὰ τροχαῖον σφηκικὴ καὶ ἀπαχής ἐστι λαγαρουμένη. Καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Προκοιλίου δὲ παράδειγμα τὸ, Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱέ. Ὁ γὰρ τρίτος ποὺς τετρασύλλαβος ὢν, ὄγκωται οἷον τὴν κοιλίαν, καὶ δέεται συστολῆς μετρικῆς. Τοιοῦτον καὶ τὸ, Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσφι. Καὶ αὐτὸ γὰρ ἐν τῷ τρίτῳ ποδὶ ἀσυμμετρίαν ἔχον, ἐθέλει σφίγγεσθαι τῇ συνιζήσει. Ὅμοιον καὶ τὸ πρῶτον ἔπος τῆς Ἰλιάδος. Καὶ τὸ πρὸ ὀλίγων ῥηθὲν, Βελλεροφόντης δὲ χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον, καὶ τὸ, Πατρόκλου ποθέων ἀνδρότητα. Καὶ οὕτω μὲν καὶ τάδε. Οἱ δὲ τὸ προκοίλιον λαγαρὸν καλέσαντες διὰ τὸ ἀκούειν ἴσως λαγαρὸν εἶναι οὗ τὸ πάχος ἐκκεκένωται εἰς πλάτος, οὐκ ἂν ἀρέσκοιεν τοῖς παλαιοῖς. Il. μ. p. 900. = 858, 20. Ἐν δὲ τῷ, Τρῶες δ᾽ ἐῤῥίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν, στιχηρόν ἐστι πάθος ὃ λέγεται καὶ μυουρία, διὰ διχρόνου τοῦ κατὰ τὴν ἀρχήν, καὶ μειουρία διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὡς ἐν τῷ τέλει πυῤῥιχισθέντος τοῦ στίχου καὶ συστολὴν παθόντος κατὰ μυὸς οὐρὰν, ἢ κατὰ μείωσιν οὐραίου, ἤτοι τέλους ἄκρου, ὥσπερ ἔμπαλιν ἀκέφαλος λέγεται στίχος, ὁ περὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ οἱονεὶ κεφαλὴν συσταλεὶς, ὁποῖον καὶ τὸ, Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. Αἴτιον δὲ τοῦ ῥηθέντος μειουρισμοῦ, ἡ τῆς ἕκτης χώρας ἐν τοῖς ἔπεσιν ἀδιαφορία. Ἕτεροι δὲ τὴν ὀξεῖαν τάσιν ἐκτατικὴν εἰδότες, ἀπ᾽ αὐτῆς φασὶ προστεθῆναί τι χρόνου τῇ τοῦ φυσικῇ βραχύτητι, ὡς εἰς τροχαίου ἀπάρτισιν. Ἄλλοι δὲ ὄπφιν μετέγραψαν, οἷα ὀκνοῦντες διπλάσαι τὸ φ, διὰ τὸ οὐχ Ἑλληνικὸν τῆς γραφῆς. Ἀνὴρ

ἐν τῷ μέσῳ δὲ, ὁ προκοίλιος καὶ ὁ λαγαρός· ἐν δὲ τῷ τέλει, ὁ δολιχόουρος, ὃν καὶ μακροσκελῆ φασὶ, καὶ ὁ μείουρος· οὓς καὶ πάθη τῶν στίχων φασί.

ΠΡΟΚΕΦΑΛΟΣ οὖν ἐστιν, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλεονάσῃ συλλαβῇ, ὡς ἐν τῷ, (Od. δ. 682.)

Ἢ εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο.

καὶ ἐν τῷ,

Ἢ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις.

πλεονάζει γὰρ ἐν τούτοις ἀμφοτέροις τὸ ἠ.

ΑΚΕΦΑΛΟΣ δὲ, ὅταν ἐν τῇ ἀρχῇ ἐλλείπῃ χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,

γὰρ Ἕλλην οὐ διπλάζει τὰ δασέα. Ὑφαιρουμένου τοῦ ὀφφικίου, αὐτὸ δὲ οὐ γλωσσῆς Ἑλλήνων ἐστί. Διὸ καὶ τὸ κὰπ φάλαρα ἀντὶ τοῦ κατὰ φάλαρα, περὶ οὗ καὶ προείρηται. Monet deinde καὶ ῥὰρ ἐγχωροῦν εἰπεῖν, Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν ὅπως ὄφιν αἴολον εἶδον, ὅμως Ὅμηρος τὸν Ἑλληνικὸν ἐμφαίνει φόβον, καὶ τὴν συστολὴν, καὶ τὴν εἰς τὸ τάχυ φεύγειν ῥοπὴν, τῇ συστολῇ τοῦ μέτρου, καὶ τῷ τάχει τοῦ ἔπους εἰς βραχείας τελευτῶντος συλλαβάς. Il. O. p. 1012, 33 = 1013. pen. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ στίχος οὐ ἐν τῷ τέλει κεῖται τὸ, Οὓς τέκετο Ῥέα, εἰ καὶ εἰς τρίβραχυν πόδα δοκεῖ καταλήγειν, ἀλλ' οὖν εἰς δάκτυλον λογίζεται, οἷα τοῦ ῥῶ ἐκτείνοντος τὴν πρὸ αὐτοῦ συλλαβήν. Ὡς καὶ ἐν τῷ, Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσι. Καὶ γίνεται οὕτως ὁ στίχος μακροσκελὴς, κατὰ τὸ, Καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Εἰ δὲ γράφεται, οὓς τέκε Ῥέα, κατά τινα τῶν ἀντιγράφων, μυουρίζεται τὸ ἔπος κατὰ τὸ, ὡς ἴδον αἴολον ὄφιν. Vide etiam ad Iliad. ρ. 1114, 42. = 1154, 8. Il. χ. 1274, 50. = 1378, 2. Od. γ. 1464, 61. = 123, 39. Od. κ. 1647, 23. = 381, 36. Od. λ. 1676, 15. = 422. ult. Od. ο. 1775, 35. = 566, 20. Demetrius Phalereus, §. 255. Ἔστι δ' ὅπη κακοφωνία δεινότητα ποιεῖ; καὶ μάλιστα ἐὰν τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα δέῃ τοιαύτης, ὥσπερ τὸ Ὁμηρικὸν, τὸ, Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν ὅπως ἴδον αἴολον ὄφιν· ἦν μὲν γὰρ καὶ εὐφωνοτέρως εἴποντα σῶσαι τὸ μέτρον· Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν ὅπως ὄφιν αἴολον εἶδον· ἀλλ' οὔτ' ἂν ὁ λέγων δεινὸς οὕτως ἔδοξεν, οὔτε ὄφις αὐτός. „Ὄφιν pronunciandum ὄπφιν. Neque est μείουρος στίχος, quod omnibus vetustissimis Criticis persuasum fuit." Scaliger ad Eusebium p. 111. = 119. Adi sis Marium Victorinum p. 2511.

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.

καὶ ἐν τῷ, (Il. α. 70.)

ὃς ᾔδει τά τ' ἐόντα,

λείπει γὰρ ἐν τούτοις τῷ πρώτῳ ποδὶ χρόνος εἷς πρὸς τὴν τοῦ μέτρου σύστασιν.

ΠΡΟΚΟΙΛΙΟΣ δέ, ὅταν ἐν τῷ μέσῳ πλεονάσῃ ἢ συλλαβῇ, ἢ χρόνῳ· συλλαβῇ μέν, ὡς ἐν τῷ, (Il. β. 544.)

Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσιν.

πλεονάζει γὰρ ἐν ΔΗΙΩΝ ἡ Ι. χρόνῳ δὲ ὡς ἐν τῷ, (Il. α. 17.)

Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.

πλεονάζει γὰρ ἐν τῷ ΚΑΙ χρόνος.

ΛΑΓΑΡΟΣ δέ, ὃν τινὲς καὶ σφηκοειδῆ καλοῦσιν, ὁ κατὰ τὸ μέσον ἐλλιπὴς χρόνῳ ἢ συλλαβῇ, ὡς ἐν τῷ, (Od. κ. 60.)

Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κατὰ δώματα,

ἐλλείπει γὰρ κατὰ τὸ Ο χρόνος ἢ συλλαβή.

G.183 ΔΟΛΙΧΟΥΡΟΣ δέ, ὁ κατὰ τὸ τέλος πλεονάζων συλλαβῇ, οἷον, (Od. ε. 231.)

λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυΐ.

πλεονάζει γὰρ τῇ Ι συλλαβῇ.

ΜΕΙΟΥΡΟΣ δέ, ὁ κατὰ τὸ τέλος ἐλλείπων χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν.

τούτων μὲν οὖν τῶν ἓξ τρόπων, ὅσοι δύνανται, ἢ διὰ κοινῆς συλλαβῆς, ἢ διὰ συνιζήσεως θεραπεύεσθαι, οὐ κυρίως ἂν κληθεῖεν πάθη. ζητήσειε δ' ἄν τις περί τε τοῦ, (Il. ι. 5.)

Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον.

καὶ τοῦ, (Od. σ. 246.)

Πλέονές κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

καὶ τῶν ὁμοίων, πότερον ἀκεφάλους χρὴ λέγεσθαι, ἢ μή. προκέφαλοι μὲν γὰρ οὐκ εἰσιν, οὔτε γὰρ χρόνῳ πλεονάζουσιν οἱ πρῶτοι πόδες, ἐπειδὴ τετράχρονοί εἰσι, καὶ ἰσοδυναμοῦσι τοῖς δακτύλοις. φαμὲν οὖν κατὰ λόγον αὐτοὺς ἀκεφάλους καλεῖν, εἰ καὶ μὴ ἐλλείπουσι χρόνῳ ἢ

συλλαβῇ· κεφαλὴν γὰρ ἔπους καθόλου τὴν ἄρχουσαν μακρὰν χρὴ νομίζειν εἶναι. ἐὰν οὖν αὕτη τῆς οἰκείας χώρας ἐκπέσῃ, καὶ ἀντ᾽ αὐτῆς βραχεῖα τεθῇ, ἀκέφαλον ἐξ ἀνάγκης τὸ ἔπος γίνεται. καὶ τούτων τῶν προτεθέντων P. 93 στίχων, ὁ μὲν,

Πλέονές τε μνηστῆρες,

δυνάται διὰ συνιζήσεως θεραπευθῆναι τῆς πλε, καὶ ο, συλλαβῆς εἰς μίαν μακράν· ὁ δὲ ἄλλος ἀθεράπευτός ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ, (Od. η. 119.)

Ζεφυρείη πνείουσα.

φασὶ δέ τινες καὶ περὶ τούτων, ὅτι ὁ ποιητὴς εὐφωνίας μᾶλλον, ἢ μέτρου φροντίζων, ἐστὶν ὅπου τῆς τοῦ μέτρου ἀκριβείας ὑπερορᾷ· καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ,

Τρῶες δ᾽ ἐῤῥίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν

ἠδύνατο γὰρ εἰπεῖν,

Τρῶες τ᾽ ἐῤῥίγησαν, ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον,

ἢ ὅτι ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἥσθετο τῆς τοῦ δασέος Φ ἐκφωνήσεως, πλέον τὶ ἐχούσης διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ πνεύματος, ὡς καὶ Ἡλιοδώρῳ δοκεῖ τῇ δασείᾳ πλέον τὶ νέμειν. τὸ αὐτό φασι καὶ περὶ τοῦ Ζεφυρείην. ἀλλὰ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον δόξειεν ἂν κἀν τούτῳ τὴν ΖΕ συλλαβὴν μακρὰν εἶναι διὰ τὴν τοῦ δασέος Φ ἐπαγωγὴν, ὡς καὶ ἐν τῷ ΟΦΙΝ. ἀλλ᾽ ἡ ΡΕΙ συλλαβὴ διὰ διφθόγγου γραφομένη οὐκ ἐᾷ τὸν λόγον τοῦτον ἄπταιστον προβῆναι. οὐ γὰρ δύναται διὰ τῶν τριῶν τούτων συλλαβῶν G.184 δάκτυλος συνίστασθαι, εἰ μή που τὴν ΡΕΙ συλλαβὴν διὰ τοῦ Ι φήσειε γράφεσθαι. ἤδη δέ τινες καὶ τοῦ ΒΟΡΕΗΣ τὴν [y] ΒΟ, καὶ ΡΕ, συλλαβὴν, ἐπεχείρησαν διὰ συνιζήσεως εἰς μίαν μακρὰν συνάπτειν, λέγοντες ὡς μετὰ τὴν ΒΟ συλλαβὴν τοῦ Ρ ἐπιφερομένου, ὅπερ ὡς φωνῆεν καταλογίζεται· (διὰ τοῦτο γὰρ καὶ δασύνεται ἐν πάσῃ ἀρχῇ λέξεως) οὐδὲν ἔσται ἐμπόδιον κοινὴν γενέσθαι συλλαβήν. Ἀκέφαλος οὖν πάντῃ ἀθεράπευτός ἐστιν, ὡς ἐν τῷ, (Il. α. 193.)

---

y) Lege τὴν ΡΕ καὶ ΗΣ συλλαβήν. Pauw.

Ἕως ὁ ταῦτ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

καὶ ἐν τῷ, (Od. δ. 90.)

Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα.

οὐδεμιᾷ γὰρ μηχανῇ οὔτε διὰ συνιζήσεως, οὔτε διὰ κοινῆς συλλαβῆς δύναται θεραπευθῆναι· καὶ εἰσὶν ὁμολογουμένως πάθη. τούτοις ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ, (Hom. Od. μ. 423.)

Ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς.

Εἰσὶ δὲ καὶ εἴδη στίχων ἕξ· ἰσόχρονος, ἀπηρτισμένος, τραχὺς, μαλακοειδὴς, κακόφωνος καὶ λογοειδής. ΙΣΟΧΡΟΝΟΣ μὲν οὖν ἐστὶν, ὁ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν ἐσχάτων τὰ αὐτὰ ἔχων, ἤγουν ἐξ ὅλων σπονδείων συγκείμενος, ὡς τὸ, (Od. φ. 15.)

Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν.

ΑΠΗΡΤΙΣΜΕΝΟΣ, ὁ διάνοιαν αὐτοτελῆ ἔχων ἐν αὐτῷ· οἷον,

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

ΤΡΑΧΥΣ δέ ἐστιν, ὁ τὸν ῥυθμὸν τῶν φθόγγων ἐκ τραχυτέρων λέξεων συνιστῶν· οἷον, (Il. γ. 363.)

Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.

ΜΑΛΑΚΟΕΙΔΗΣ δέ ἐστιν, ὁ λείως ἐμπίπτων ταῖς ἀκοαῖς· οἷον, (Il. ρ. 51.)

Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.

ΚΑΚΟΦΩΝΟΣ δέ ἐστιν, ᾧ πολλὰ φωνήεντα πρόσεστιν· οἷον, (Od. λ. 127.)

Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ.

ΛΟΓΟΕΙΔΗΣ δέ ἐστιν, ὁ πεζότερος τῇ συνθέσει· οἷον,

Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

Ἐπίχαρμος μνημονεύει) Ὁ Ἐπίχαρμος τὸ οἰκεῖον δρᾶμα οὕτως ἐκάλεσε λόγον καὶ λογίαν.

G.185 Εἷς ὢν τῆς πλειάδος) Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἑπτὰ ἄριστοι γεγόνασι τραγικοὶ, οὓς πλειάδας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὥσπερ ἄστρα τὰ ἐν τῇ πλειάδι· εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ὅμηρος, οὐχ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' υἱὸς [z] Ὁμηροῦς τῆς Βυ-

z) Lege Μυροῦς. Pauw.

ζαντίας ποιητρίδος· καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Αἰαντιάδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ Φιλίσκος.

Τῶν ἀωρολείων) Ἀωρόλειοι οἱ ἔξω ἤδη ὥρας λειούμενοι, τοῦτ' ἔστιν, ἐν γήρᾳ καλλωπιζόμενοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ. G.186

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΥ.

Τὸ δὲ ἐλεγεῖον μέτρον, τινὲς μὲν πεντάμετρον P. 94 αὐτό φασιν εἶναι, συντιθέντες, τὰς μὲν δύο χώρας αὐτοῦ, τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν, ἀπὸ δακτύλου καὶ σπονδείου ἀδιαφόρως, ἢ ἀμφιμάκρου, ἢ παλιμβακχείου, καθαρῶν μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένων, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡρωϊκῷ εἴρηται· τὴν δὲ τρίτην, ἐκ σπονδείου· [a] τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀναπαίστου ἢ χορείου, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς. βέλτιον δὲ οὕτω μετρεῖν· ἐπεὶ καὶ εἰς δύο διήρηται πενθημιμερῆ, εἰς μέρος λόγου ἀπαρτιζόμενα κατὰ τὴν τομήν· πενθημιμερὲς δέ ἐστι τὸ ἐκ δύο ποδῶν καὶ συλλαβῆς. ἐπιδέχεται οὖν κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν χώραν δάκτυλον καὶ σπονδεῖον ἀδιαφόρως, ἢ καὶ παλιμβάκχειον, ἢ ἀμφίμακρον, θεραπευομένους, ὡς εἴρηται· εἶτα συλλαβὴν μακρὰν ἀπαρτιζομένην εἰς μέρος λόγου· καὶ μετὰ ταύτην πάλιν ἕτερον πενθημιμερὲς ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς ἀδιαφόρου, οἷον,

Νήϊδες αἳ μούσης, οὐκ ἐγένοντο, φίλοι.

τούτου γὰρ ἡ τομή ἐστιν ἐν τῷ μούσης. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον πενθημιμερές ἐστιν ἐκ δακτύλου καὶ σπονδείου, καὶ συλλαβῆς μακρᾶς, ὅπερ ἐστὶν, ὅτι καὶ ἀμφοτέρους

---

a) τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀναπαίστου, τὴν δὲ πέμπτην ἐξ ἀναπαίστου ἢ χορείου, Hermannus de Metris, p. 233.

τοὺς πόδας ἐπιδέχεται δακτύλους ἢ σπονδείους, ἢ καὶ τὸν πρῶτον σπονδεῖον καὶ τὸν δεύτερον δάκτυλον· τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερὲς πάντως ἔχει δύο δακτύλους καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον.

Ἰστέον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐποίουν στίχους δύο μείζους, καὶ ἕνα ἐλάττονα· τῶν οὖν μειζόνων τὸν πρότερον στροφὴν ἐκάλουν, παρὰ τὸν βωμὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς ᾄδοντες αὐτὸν καὶ χορεύοντες· τὸν δὲ δεύτερον ἀντίστροφον, ἐναλλάξαντες τὴν χορείαν· τὸν δὲ ἐλάττονα, ἐπῳδὸν, ᾄδοντες αὐτὸν ἑστηκότες. ἐδήλου δὲ, ὥς φασι, ἡ μὲν στροφὴ τὴν τῆς ἀνωτάτω σφαίρας κίνησιν· ἡ δὲ ἀντίστροφος, τὴν τῶν πλανωμένων· ἡ δὲ ἐπῳδὸς, τὴν τῆς γῆς ἠρεμίαν.

ΕΚ ΤΩΝ G.187

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΚΟΙΝΤΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

ΑΡΧΗ μὲν οὖν ἡ τῆς μετρικῆς ὁ περὶ στοιχείων λόγος· εἶθ' ὁ περὶ συλλαβῶν· εἶθ' ὁ περὶ ποδῶν· εἶθ' οὕτως ὁ περὶ τῶν μέτρων· τελευταῖος δὲ ὁ περὶ ποιήματος, πρὸς ἔνδειξιν τοῦ σκοποῦ τῆς μετρικῆς παρατιθέμενος.

Στοιχεῖον μὲν οὖν ἐστι φωνῆς ἐνάρθρου μέρος ἐλάχιστον. Τῶν δὲ στοιχείων τὰ μὲν τορὸν καὶ ἐξάκουστον προϊέντα τὸν ἦχον, φωνήεντα λέγεται· τὰ δὲ ἀμυδρῶς τῆς ἀκοῆς καθικνούμενα, ἡμίφωνα· τὰ δὲ μικρὸν καὶ ἀμαυρὸν ἠχοῦντα παντάπασιν ἄφωνα, a) οἷον ὀλιγόφωνα, προσαγορεύεται. Τῶν μὲν οὖν φωνηέντων, τὰ μὲν ἐλα- M. 44 χίστῳ χρόνῳ προενεχθῆναι δυνάμενα, βραχέα λέγεται· τὰ δ' ἐξ ἀνάγκης μείζονι, μακρά· τὰ δ' ἐπαμφοτερίζοντα τῷ χρόνῳ, καλεῖται δίχρονα. Τῶν δ' ἡμιφώνων τὰ μὲν δύο συμφώνοις ἐν τοῖς μέτροις ἰσοδυναμοῦντα, λέγεται διπλᾶ· τὰ δὲ ἔλαττον ἑνὸς συμφώνου δυνάμενα

a) Verba *οἷον ὀλιγόφωνα* desunt Mss. Magd. Meibomius citat Martianum Capellam lib. III. *Mutae ideo hoc nomine nuncupantur, quoniam nisi illis vocales associatae succurrerint, intra oris sonitum ante auspicia moriuntur.*

G.188 κατὰ συμπλοκάς, ὑγρὰ καλεῖται· τὰ δὲ μηδετέρας τού-
των κοινωνοῦντα διαφορᾶς, ἰδιαζόντων μέντοι γε ἀφώ-
νων, τὰ μὲν ἐπιπολῆς κινοῦντα τὸ πνεῦμα, ψιλά· τὰ δὲ
ἔνδοθεν μετὰ σφοδρότητος ἐξάγοντα, δασέα· τὰ δὲ με-
ταξὺ ποιοῦντα, μέσα προσαγορεύεται.

Τούτων συντιθεμένων γίνονται συλλαβαί, ταῖς τῶν
φωνηέντων διαφοραῖς, ὧν ἐπέχουσιν, ὁμώνυμοι. Καὶ
αἱ μὲν ἐξ ἑνὸς ἔχουσι τὰς δυνάμεις· αἱ δὲ ἐκ πλειόνων.
Καὶ τούτων αἱ μὲν ἐκ φωνηέντων, ὡς αἱ δίφθογγοι,
ἃς ἤτοι κατὰ κρᾶσιν, ἢ κατὰ συμπλοκήν, [b] κατ' ἐπι-
κράτειαν γίνεσθαι φαμέν· αἱ δὲ καὶ διὰ συμφώνων, ὡς
αἱ θέσεις σχηματιζόμεναι. Αἱ μὲν οὖν μακρὸν ἔχουσαι
[c] στοιχεῖον, ἢ δίχρονον ἐκτεινόμενον, ἢ [d] βραχὺ στοι-
χεῖον διχρόνῳ συμπλακέν, ἢ δίχρονα δύο ἀλλήλοις συμ-
πλακέντα, καλοῦνται μακραί· αἱ δὲ βραχὺ φωνῆεν, ἢ
M.45 δίχρονον συστελλόμενον, ἤτοι καθ' αὐτό, ἢ μετὰ ἁπλοῦ
συμφώνου βραχεῖαι λέγονται. Καὶ αὗται μὲν φυσικαὶ
τῶν συλλαβῶν διαφοραί. Γίνονται δέ τινες καὶ κατὰ
πρόσθεσιν τῶν συμφώνων μακραὶ συλλαβαί· ἤτοι διὰ
τὴν ἰδίαν θέσιν προσλαβοῦσαι μῆκος, ὡς ἡ εἰς δύο σύμ-
φωνα λήγουσα· ἢ εἰς ἓν διπλοῦν. ἢ ἀπὸ τῶν ἑξῆς, ὡς
ἡ ἔχουσα δύο σύμφωνα ἐπιφερόμενα ἢ ἓν διπλοῦν· ἢ
ἀπ' ἀμφοτέρων, ὡς ἡ λήγουσά τε εἰς ἁπλοῦν, ἔχουσά
τε ἐπιφερόμενον, ἁπλοῦν. Ταύτην οὖν οὕτως ἐχόντων
δέδεικται τὰ μεγέθη τῶν στοιχείων τοῖς διαστήμασιν ἰσά-
G.189 ριθμα τοῦ τόνου. Τὸ μὲν γὰρ ἐλάχιστον αὐτῶν τοῦ με-
γίστου τεταρτημόριόν ἐστιν, ὡς ἡ δίεσις τοῦ τόνου· τὸ
δὲ μέσον, ἥμισυ μὲν τοῦ μείζονος, διπλάσιον δὲ τοῦ
ἐλάσσονος. Τῆς μὲν γὰρ μακρᾶς ἡμίσεια ἡ βραχεῖα·

b) ἢ κατ' ἐπικρ. legendum censeo. MEIBOM.

c) pro στοιχεῖον hic et infra mallem φωνῆεν. MEIBOM.

d) Ut syllaba ει in εἶδος, syllaba οι in οἶκος, sic εὖρος, οὖρος. Sequentis versus exempla sunt, αι, αυ, υι, in nominibus αἷμα, αὖλαξ, ἅρπυια. Hos duos versus uno vocabulo comprehendere potuisset, scribendo, ἡ δίφθογγον. MEIBOM.

τῆς δὲ βραχείας, ἁπλοῦν σύμφωνον. Δῆλον δὲ ἐκ τοῦ τὴν βραχεῖαν ἢ διπλοῦ συμφώνου παρατεθέντος, ἢ ἑνὸς φωνήεντος, γενέσθαι μακράν. Ἔτι τῶν συλλαβῶν αἱ μὲν οἷαι καθ' ἑαυτὰς θεωροῦνται, τοιαῦται κἂν ταῖς παραθέσεσι τῶν ἑπομένων φαίνονται· αἱ δὲ μεταβάλλουσαι, ὡς ἔκ τε τῶν θέσει μακρῶν, κἀκ τῶν κοινῶν ἐστι συνιδεῖν. Ἐκ γοῦν τῶν εἰρημένων διαφορῶν ἐν ταῖς συλλαβαῖς, διαφοραὶ συνίστανται τῶν λεγομένων κοινῶν ἢ μέσων ἐν τοῖς ποσί. Μέσαι μὲν οὖν εἴρηνται καὶ κοιναί, διὰ τὸ ποτὲ μὲν βραχείας, ποτὲ δὲ μακρὰς ἐκπληροῦν χρείας. Τούτων δὲ αἱ μὲν ἀπὸ τῶν φύσει μακρῶν λαμβάνονται, ὅταν εἰς φωνῆεν μακρὸν λήγῃ συλλαβή, τῆς ἑξῆς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης. Τῷ γὰρ οὐκ ἔχειν M.46 μεταξὺ συμφώνων τὸ συνάπτον αὐτάς, κεχηνότας ἀπεργαζόμεναι τοὺς ἤχους, τὴν τῆς φωνῆς διαλύουσιν εὐτονίαν. ἥ τε ἡμετέρα σπουδὴ τοῦ τὴν δευτέραν ἐπιλαβεῖν διὰ τὴν τῆς φωνῆς συνέχειαν, πρὶν ἐντελῆ [e] προσενέγκασθαι τὴν προτέραν, τῆς τοῦ καθηγουμένου τόνου μακρότητος ἀποτέμνεται. Αἱ δ' ἀπὸ τῶν φύσει βραχειῶν ὅταν εἰς μέρος λόγου συλλαβὴ λήγῃ· ἡ γὰρ μεταξὺ διάστασις τῆς τοῦ προτέρου τελευτῆς, καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου, μῆκος [f] τῆς συλλαβῆς παρέχεται. Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν θέσει μακρῶν, ὅτε δυοῖν ἐπιφερομένοιν συμφώνοιν, τὸ μὲν ἄφωνόν ἐστι· τὸ δὲ, ὑγρόν· ὑπὸ γὰρ τοῦ καθηγουμένου τῆς συμπλοκῆς στοιχείου, παχυφωνοτέρου τυγχάνοντος [g] ὁ τοῦ δευτέρου λεπτότερος ὢν ἐκθλίβεταί τε καὶ πιέζεται. Πάλιν τούτων τινὲς ἀπὸ μὲν τῶν φύσει μακρῶν ἧττον κοιναὶ γίνονται, ὅταν ἡ φωνηέντων πάσχουσα συλλαβὴ σύγκρουσιν, εἰς μέρος λόγου τε λήγῃ, καὶ διὰ [h] φθόγγων γίνηται τῶν κατὰ συμπλοκήν, λέγω

e) Melius puto προενέγκασθαι. Meibom.

f) τῇ συλλαβῇ Mss. Ox. Melius. Meibom.

g) Videtur subaudiendum esse ἦχος, licet non praecesserit. Alias bene foret, τὸ τοῦ δευτέρου λεπτότερον ὄν. Meibom.

h) φθόγγων] Scribendum censeo φωνηέντων. Certe per sonos intelligere debemus vo-

δὲ τῶν δι᾽ αὐτῶν συντιθεμένων· [i] εὐτονωτέρους γὰρ [k] οὕτως προϊοῦνται τοὺς ἤχους ἀμφότερα φανερῶς ἐκβοῶσαι τὰ φωνήεντα. [l] Ἀπὸ δὲ τῶν βραχειῶν, ὅταν εἰς μέρος λόγου λήγουσα συλλαβὴ φωνηέντων πάσχῃ σύγκρουσιν λίαν ἀσθενής· μῆκος δὲ προσλαμβάνουσα πλέον ἢ κατὰ κοινὴν, τὸ ἀρχικὸν τῆς μετ᾽ αὐτὴν συλλαβῆς στοιχεῖον συμβαίνῃ δασύνεσθαι. Αἱ δ᾽ ἀπὸ τῶν θέσει μακρῶν,
M.47 ὅτε καθηγησαμένου κατ᾽ ἐπιφορὰν ἀφώνου [m] τὸ μ τῶν ἀμεταβόλων συμπλέκεται. Τῶν γὰρ λοιπῶν ὑγρῶν κατὰ πρόεσιν πνεύματος ἐκφωνουμένων, τοῦτο μόνον ἐμφράττοντες [n] ἡμῶν τοὺς πόρους ἐκφωνεῖν βιαζόμεθα. Κατὰ γοῦν τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐναντιοπαθοῦν τὸ φωνητικὸν ὄργανον οὐκ ἀπεικότως [o] κολούει τὴν τῆς φωνῆς ὁμαλότητα. Τοιγαροῦν κἂν [p] ἀμετάβολον αὐτῷ συμπλέξωμεν, ἀμφότερά τε τρανῶς ἐθέλοιμεν ἐκφωνεῖν, οὐκέτι κοινὴν, θέσει δὲ μακρὰν τὴν συλλαβὴν ποιησόμεθα. Ἀμέλει
G.191 καὶ τῶν ἀρχαίων τινὲς, βουληθέντες τὴν προκειμένην τούτῳ βραχεῖαν πολλαχοῦ ποιεῖν, τὸν μὲν τοῦ μ παρατρέχουσι φθόγγον, τὸν δὲ τοῦ ν μόνον ἐξάκουστον ἀποστέλλουσι. Χρὴ δὲ κἀκεῖνο θεωρεῖν, ὡς εἰ μὲν μόνην τὴν συλλαβὴν ἐθέλοιμεν [q] κινεῖν, ἐκ τῶν ἑαυτῆς στοιχείων τὸ μέγεθος αὐτῆς ἡμῖν ἐπιγνωστέον· εἰ δὲ ἐν ποδικῷ σχήματι, καὶ τὴν ἑξῆς προσληπτέον πρὸς ἐντελῆ γνῶσιν τῆς τοῦ ποδὸς ἐπισκέψεως. Αὐτίκα παντὸς μέ-

---

cales. Sunt autem φωνήεντα κατὰ συμπλοκὴν vocales per connexionem, ex quibus diphthongus fieri potest, ut αι, αυ, ει, ου. Meibom.

i) pro εὐτονωτέρους legendum εὐφωνοτέρους. Meibom.

k) οὕτως. legendum e Mss. αὗται scil. συλλαβαί. Meibom.

l) ἀπὸ δὲ τῶν βραχειῶν] Mallem ut supra φύσει βραχειῶν ἧττον κοιναὶ γίνονται. Meibom.

m) Idem sensit Heliodorus apud Hephaestionem p. 7. Immerito illum reprehendit Hephaestio. Meibom.

n) Quid si χειλῶν τοὺς πόρους, labiorum vias? Meibom.

o) κωλύει Mss.

p) Per ἀμετάβολον intelligitur ἡμίφωνον. Idem docet Hephaestio p. 5. Meibom.

q) κινεῖν] puto legendum ἰδεῖν vel κατιδεῖν. Meibom.

τρου τὴν τελευταίαν ἀδιάφορον ἀποφαινόμεθα, μηδεμιᾶς
αὐτῇ συλλαβῆς ἐπιφερομένης, δι' ἧς ἀφωρισμένως ἑνὸς
μεγέθους αὐτὴν ἂν εἰπεῖν προσήκει.

Τούτων δὴ συντιθεμένων ἀλλήλαις γίνονται πόδες·
παρὰ καὶ συστήματα συλλαβῶν [r] εἴρηται. Δύο μὲν οὖν
συντεθεῖσαι γίνονται τέσσαρες· ἢ γὰρ ἄμφω βραχείας ἔχων
γίνεται πυῤῥίχιος, ὁ καὶ παρίαμβος· ἢ μακρὰς, σπον- M. 48
δεῖος· ἢ βραχεῖαν καθηγουμένην, ἑπομένην δὲ μακρὰν,
ἴαμβος· ἢ ἐναντίως, τροχαῖος. Τριῶν δὲ συγκειμένων,
ὀκτώ· ἢ γὰρ τὰς τρεῖς βραχείας [s] ἔχει, καὶ ποιεῖ χο-
ρεῖον· ἢ τὰς τρεῖς μακρὰς, καὶ ποιεῖ μολοσσὸν, ἀπὸ
ἔθνους οὕτω προσαγορευόμενον· ἢ μίαν μακρὰν, τὰς δὲ
λοιπὰς βραχείας κατὰ τὰς τρεῖς χώρας, καὶ ποιεῖ δάκ-
τυλον, ἀμφίβραχυν, ἀνάπαιστον· ἢ μίαν βραχεῖαν καὶ
δύο μακρὰς ἀμοιβαδὶς, καὶ γίνεται βακχεῖος, ἀμφίμα-
κρος, παλιμβακχεῖος. Τεσσάρων δὲ συλλαβῶν ἐκτεθει-
σῶν γίνονται πόδες δέκα ἓξ, οὓς δυνατὸν διὰ τῶν ὁμοίων
θεωρεῖν μεθόδων· ἢ γὰρ τέσσαρας ἔχων βραχείας κα- G. 192
λεῖται προκελευσματικὸς, ἢ τέσσαρας μακρὰς, δισπον-
δεῖος· ἢ δύο βραχείας ἡγουμένας ἔχων, δύο δὲ μακρὰς
ἑπομένας, ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος· ἢ ἐναντίως ἐσχημα-
τισμένος, ἀπὸ μείζονος· ἢ περιεχούσας ἔχων τὰς μακρὰς,
ἐν μέσῳ δὲ τὰς βραχείας, χορίαμβος· ἢ ἐναντίως ἔχων,
ἀντίσπαστος· ἢ τὰς μὲν μακρὰς ἐν περιτταῖς ἔχων χώ-
ραις, τὰς δὲ βραχείας ἐν ταῖς ἀρτίοις, διτρόχαιος· ἢ
ἐναντίως ἔχων, διίαμβος· ἢ μίαν μὲν μακρὰν ἔχων, τὰς
δὲ λοιπὰς βραχείας, παίωνας ποιεῖ τέσσαρας, ἀπὸ τοῦ
τόπου τῆς μακρᾶς τὴν ὀνομασίαν λαμβάνοντας· τὸν μὲν
[t] οὖν πρώτην ἔχοντα, πρῶτον· τὸν δὲ δευτέραν, δεύτε-
ρον, καὶ τὰς ἑξῆς ἀνάλογον. Εἰ δὲ μίαν μὲν ἔχει βρα- M. 49

r) εἴρηται] Mallem εἴρηνται scil. οἱ πόδες. Ibidem O. συντεθεῖσαι, pro quo omnino leg. συντεθεισῶν, ut p. 48. Meibom.

s) ἔχει] Aliquid deesse videtur: vel oratio est ἀνακόλουθος. Quo enim respicit verbum ἔχει? Restituerim non ὁ πούς, sed ἡ λέξις. Meibom.

t) οὖν Mss. deinde καὶ τοὺς ἑξῆς scilicet παίωνας. Meibom.

χεῖαν, τὰς δὲ λοιπὰς μακρὰς, τοὺς ἐπιτρίτους ἀποτελεῖ, ἀπὸ τῆς χώρας, ἐν ᾗ τίθεμεν τὴν βραχεῖαν κατὰ ταῦτα τοῖς παίωσι τὴν ὀνομασίαν λαμβάνοντας. Ἐπίτριτον δὲ καλεῖται τὸ σχῆμα, ἐπεὶ συνέστηκεν ἐκ ποδῶν λόγον ἐχόντων ἐπίτριτον, ὃν ἔχει τέσσαρα πρὸς τρία. Ὁ μὲν γὰρ τῶν δισυλλάβων ἐν αὐτῷ τρίσημος· ὁ δὲ τετράσημος. Τούτων πάλιν συντιθεμένων γίνονται πόδες, δισυλλάβων μὲν καὶ τρισυλλάβων πεντασύλλαβοι [u] λβ· τῶν δὲ τρισυλλάβων ἀλλήλοις παρατιθεμένων, ἑξασύλλαβοι ἑξηκοντατέσσαρες, οὓς καὶ μετρικὰς προσαγορεύουσι συζυγίας. Μέχρι γὰρ ἑξάδος ηὐξήθη συλλαβή τε καὶ πούς, καὶ
G.193 μέτρον, διὰ τὴν τοῦ ἀριθμοῦ τελειότητα, καὶ τῷ περιέχεσθαι πάντας ἐν αὐτῷ τοὺς τῆς [x] συμφωνίας λόγους.

Ἐκ δὴ τῶν ποδῶν συνίστανται τὰ μέτρα. Μέτρον μὲν οὖν ἐστι σύστημα ποδῶν ἐξ ἀνομοίων συλλαβῶν συγκείμενον, ἐπὶ μῆκος σύμμετρον. Διαφέρειν δὲ τοῦ ῥυθμοῦ φασιν, οἱ μὲν, ὡς μέρος ὅλου· τομὴν γὰρ ῥυθμοῦ φασιν αὐτὸ, παρὸ καὶ μέτρον εἰρῆσθαι, διὰ τὸ μείρειν, ὃ σημαίνει, μερίζειν· οἱ δὲ κατὰ τὴν ὕλην. Τῶν γὰρ γινομένων ἐκ δυοῖν ἀνομοίων τοὐλάχιστον [y] γεννώμενον, τὸν μὲν ῥυθμὸν ἐν ἄρσει καὶ θέσει τὴν οὐσίαν ἔχειν· τὸ δὲ μέτρον ἐν συλλαβαῖς, καὶ τῇ τούτων ἀνομοιότητι. Ταύτῃ τοι ῥυθμὸν μὲν συνίστασθαι καὶ διὰ τῶν ὁμοίων συλλαβῶν, καὶ διὰ τῶν

---

u) λβ. Quum enim quatuor sint pedes disyllabi et octo trisyllabi, iis inter se multiplicatis 32 pedes quinûm syllabarum consurgunt. Atque hoc liquebit si singulis disyllaborum octo trisyllabi addantur. Eodem modo singulis trisyllaborum ad octo trisyllabos additis, habebantur hexasyllabi pedes 64. Meibom.

x) συμφωνίας λόγους. Hoc de numero consonantium intelligendum, quarum sex cum Aristoxeno plerique omnes Harmonici statuebant, recepta in illarum numerum, contra Pythagoricorum sententiam, dia pason et dia tessaron consonantia. Meibom.

y) γεννώμενον] Eod. Seal. γεννωμένων. Oxon. γενωμένων. Melius scriberetur γενόμενον. Meibom.

ἀντιθέτων ποδῶν· μέτρων δὲ διὰ μὲν τῶν πά-
σας ὁμοίας[z] *ἐχόντων μηδεπώποτε· διὰ δὲ τῶν ἀντιθέ-* M.50
των ὀλιγάκις. Τῶν δὴ μέτρων πρωτότυπα μέν ἐστι καὶ
ἁπλᾶ τὸν ἀριθμὸν ἐννέα· δακτυλικὸν, ἀναπαιστικὸν,
ἰαμβικὸν, τροχαϊκὸν, χοριαμβικὸν, ἀντισπαστικὸν, ἰωνι-
κὰ δύο, παιωνικόν. Τούτων τὰ μὲν ἄλλα μέχρι τεσσά-
ρων ποδῶν εὐπρεπῶς ηὔξηται· τὸ δὲ δακτυλικὸν, ὅτε,
καταληκτικὸν γίνεται μέχρι ς΄. . . .[a] *Τὸ μὲν γὰρ καθ' ἕνα*
βαίνεται πόδα, καὶ προχωρεῖ σύνεγγυς κδ χρόνων, ἰσα-
ρίθμων ταῖς ἐν τῷ διὰ πασῶν διέσεσι· τὰ δὲ, κατὰ
[b] *διποδίαν ἢ βαίνοντα τὸ προειρημένον τῶν χρόνων πλῆ-* G.194
θος διαιροῦντες εἰς δύο σύνθετα προσηγόρευσαν. Τῶν
δὲ μέτρων τὰ μὲν ἀκατάληκτα καλεῖται, ὅσα ταῖς ἐναύ-
σαις συλλαβαῖς συναπαρτίζει τοὺς πόδας· ἃ δὲ καταληκ-
τικὰ, ὅσα συλλαβὴν ἀφαιρεῖ τοῦ τελευταίου ποδὸς, σε-
μνότητος ἕνεκεν τῆς μακροτέρας καταλήξεως· τὰ δὲ βρα-
χυκατάληκτα, οἷς ποὺς δισύλλαβος ἐλλείπει· τὰ δ' ὑπερ-
κατάληκτα, ἐν οἷς μία συλλαβὴ περισσεύει. Εἰ γὰρ
ποὺς πλεονάζει, ταυτὸν γίνεται τῷ βραχυκαταλήκτῳ.
Καὶ μὴν ἃ μὲν αὐτῶν ἐστι δίμετρα, ἃ δὲ τρίμετρα, ἃ
δὲ τετράμετρα, ἕως ἕξ. Ἔτι τὰ μὲν διὰ μόνων τῶν ἰσο-
χρόνων γίνεται ποδῶν· τὰ δὲ, διὰ πλεοναζόντων τοῖς
χρόνοις. Καὶ τὰ μὲν δέχεται τοὺς ἰσοχρονοῦντας, εἰ
δύναιτο τὴν αὐτῶν διατηρεῖν φύσιν· τὰ δ' οὐχὶ, ὅσα
διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν εἰς ἑτέρου μέτρου φαντασίαν πε- M.51
ριΐσταται. Πάλιν τὰ μὲν αὐτῶν ἐξ ὁλοκλήρων ἄρχεται

---

z) Bene Cod. Magd. *ἐχόντων ποδῶν μηδὲ πώποτε.* Sed ultimum melius coniunctim. Meibom.

a) *τὸ μέν.* Scribo *τὰ μέν.* Meibom.

b) *διποδίαν ἢ βαίνοντα*] Codd. Oxon. *διποδίαν ἢ συζυγίαν καὶ προχώρων χρόνων, ἢ ὀλίγῳ πλειόνων. ὅθεν τινὲς τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ προειρημένον.* Doctiss. Langbainius hic in marg. *προχωρεῖ μέχρι . . . ων χρόνων.* Aliquid enim deesse nemo non videt. Scribo *μέχρι τῶν αὐτῶν χρόνων, ἤ.* Meibom.

τῶν ποδῶν, ὧν τὰς ἐπωνυμίας ἔχει· τὰ δὲ ἐξ ἐλαττόνων, ὡς τὰ λογαοιδικά. Καὶ τὰ μὲν ποιεῖται συνεκφωνήσεις συλλαβῶν, χρείας ἕνεκεν μέτρου· τὰ δὲ οὐχί. c Συνεκφώνησις δέ ἐστιν, ὅτε διὰ τὴν τοῦ ποδὸς συμμετρίαν, δύο συλλαβὰς σύμφωνον οὐκ ἐχούσας μεταξὺ, ἤτοι δύο βραχείας, ἀντὶ μιᾶς βραχείας, ἢ βραχεῖαν καὶ κοινὴν ἀντὶ κοινῆς, ὅπερ γίνεται σπανίως. πάλιν δύο βραχείας, ἢ βραχεῖαν καὶ μακρὰν, ἢ κοινὴν καὶ μακρὰν ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβάνομεν.

G.195 Εἴπωμεν δὴ βραχέα περὶ ἑκάστου, ποιησάμενοι τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ δακτυλικοῦ· σεμνότερον γὰρ ἁπάντων, διὰ τὸ τὴν μακρὰν ἀεί ποτε καθηγουμένην ἔχειν. Τὸ δὴ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΝ ἐπιδέχεται δάκτυλον, σπονδεῖον, ὡς ἰσόχρονον· προκελευσματικὸν δὲ οὐδαμῶς· ἀπρεπὲς γὰρ διὰ τὸ τῶν βραχέων πλῆθος. Ἄρχεται δὲ ἀπὸ διμέτρου, καὶ πρόεισιν ἕως ἑξαμέτρου· ὁτὲ μὲν ἀκατάληκτον· ὁτὲ δὲ καταληκτικὸν, ἡνίκα καὶ τοῦ τροχαίου κατὰ τέλος δεκτικὸν γινόμενον, ἡρῷον καλεῖται. Μόνον δὲ τὸ ἑξάμετρον ταύτης τυγχάνει τῆς προσηγορίας, σεμνότερον γὰρ γίνεται διά τε τὸ μέγεθος, καὶ διὰ τὸ συλλαβὴν μὲν κατάρχειν αὐτοῦ μακρὰν, λήγειν δὲ εἰς κατάληξιν εὐμεγέθους διαστήματος. Τομαὶ δὲ εὐπρεπεῖς αὐτοῦ, πρώτη μὲν ἡ μετὰ δύο πόδας εἰς συλλαβὴν, ἣ
M.52 καὶ διπλασιαζομένη ποιεῖ τὸ ἐλέγειον· οὗ πέφυκεν ἀρετὴ τὸ τὴν μὲν τῆς προτέρας συζυγίας συλλαβὴν περιττὴν ἐξ ἀνάγκης μακρὰν ἔχειν· τὴν δὲ δευτέραν συζυγίαν ἀναμφιβόλως ἐξ ἀμφοῖν συγκεῖσθαι δακτύλων. Δευτέρα, ἡ μετὰ d δύο πόδας. Τρίτη δὲ, ἡ μετὰ τρεῖς εἰς συλ-

c) De hac figura videri quoque potest Hephaestio. Primum autem illius modum, qui est cum duae longae pro una longa adsumuntur, non habet Aristides: potest tamen, secundum Hephaestionis exempla, ad illum referri, quo brevem et longam pro longa adsumimus. Meibom.

d) δύο πόδας. Plane addendum εἰς δισύλλαβον. Meibom.

λαβήν. Τετάρτη κατ' ἴσους τέσσαρας δακτύλους· ἢ, ὅπερ ἄμεινον, [e] τέταρτος τροχαῖος· ἡ γὰρ εἰς ὅμοια μέρη, διαίρεσις μᾶλλον ἢ τομὴ καλεῖται. Τομὴ δέ ἐστι μόριον μέτρου τὸ πρῶτον ἐν αὐτῷ λόγον ἀπαρτίζον, ὑπὲρ δύο πόδας εἰς ἀνόμοια μέρη διαιροῦν τὸ μέτρον. Τοῦ δὲ γενικοῦ δακτυλικοῦ πεποιήκασιν οἱ μετὰ ταῦτα εἴδη· δίμετρον, τρίμετρον, τετράμετρον, πεντάμετρον. Παραβαίνουσι δέ τινες αὐτὸ, καὶ κατὰ συζυγίαν ποιοῦν- G.196 τες τετράμετρα καταληκτικά. Τινὲς δὲ κἀν ταῖς πρώταις χώραις μόναις ἀμείβοντες τὸν δάκτυλον, καὶ τοὺς ἀνισοχρόνους αὐτῶν δισυλλάβους τιθέντες, ποιοῦσι τὰ καλούμενα λογαοιδικά.

Τὸ δ' ἀντίστροφον τούτῳ τὸ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΝ δέχεται πόδας, δάκτυλον, (σεμνότερον γὰρ ὑπ' αὐτοῦ γίνεται) καὶ τὸν ἰσόχρονον σπονδεῖον, καὶ τὸν προκελευσματικόν. Καὶ ἄρχεται μὲν ἀπὸ διμέτρου καὶ προχωρεῖ μέχρι τετραμέτρου. Καὶ ὅτε μὲν ἐστιν ἁπλοῦν καθ' ἕνα πόδα γίνεται· ὅτε δὲ σύνθετον, δι' ἣν προειπομένην αἰτίαν, κατὰ συζυγίαν ἢ διποδίαν. Διποδία δ' ἐστὶ ποὺς τετρασύλλαβος· τί δ' ἡ συ- M.53 ζυγία προειρήκαμεν. Καὶ τὰ εἴδη δὲ τῶν καταλήξεων ἐπιδέχεται πασῶν. Καὶ τὴν τῶν λογαοιδικῶν μέθοδόν τε καὶ χρῆσιν· οὐ κατὰ τὰς πρώτας χώρας μόνον πόδας δισυλλάβους βραχυσημοτέρους παραλαμβάνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς τελευταίας τοὺς βακχείους.

Τὸ δὲ ΙΑΜΒΙΚΟΝ δέχεται δάκτυλον, τρίβραχυν, ἀνάπαιστον· τροχαῖον δὲ οὐδ' ὅλως· εἰς ἕτερον γὰρ τραπήσεται μέτρον. Σπονδεῖον δὲ δέχεται μὲν ἐν ταῖς περιτταῖς· ἐν δὲ ταῖς ἀρτίοις οὐδαμῶς. Ὁ γὰρ χωρίσας αὐτὸ τῆς πρὸς τὸ δακτυλικὸν ὁμοιότητος, ὁ κατὰ

---

e) τέταρτος τροχαῖος. Hoc est dactylicum tetrametrum, in disyllabum desinens, quo primus usus est in Epodis Archilochus, ut scribit Hephaestio. Meibom.

f) Vox e Mss. addita.

τὴν ἄρτιον χώραν ἴαμβός ἐστι. Διὸ καὶ τοὺς ἰσοχρόνους τῷ σπονδείῳ λίαν σπανίως καὶ κατὰ τὰς [f] περιττὰς παραλαμβάνει. Δέχεται δὲ ἐπὶ τελευτῆς ἐν τοῖς ἀκαταλήκτοις καὶ πυῤῥίχιον, σπονδεῖον δὲ, ὅτε τὸ καλούμενον [g] χωλὸν γίνεται· ἐν δὲ τοῖς καταληκτικοῖς, ἀμφίβραχυν, G.197 ἢ βακχεῖον διὰ τὴν [illegible]. Ἄρχεται δὲ ἀπὸ διμέτρου προχωρεῖ μέχρι τετραμέτρου. Καὶ βαίνεται κατὰ διποδίαν. Ἐπιδέχεται δὲ καὶ τὰ τῶν καταλήξεων εἴδη πάντα καὶ τομὰς εὐπρεπεῖς· τήν τε μετὰ δύο πόδας εἰς συλλαβὴν, ἣ πενθημιμερὴς καλεῖται, καὶ τὴν μετὰ τρεῖς, ἥτις ἑφθημιμερὴς ὀνομάζεται.

Τὸ δὲ ἀντικείμενον τούτῳ ΤΡΟΧΑΪΚΟΝ δέχεται M.54 τρίβραχυν, δάκτυλον, ἀνάπαιστον. σπονδεῖον δὲ ἐν ταῖς ἀρτίοις μόναις, διά τε τὰς ἐπὶ τοῦ [k] ἰάμβου προῤῥηθείσας ἡμῖν αἰτίας, καὶ ὅτι ἐφεξῆς πολλῶν κειμένων μακρῶν, ἡ τῆς φωνῆς συνέχεια τοῖς ἐπαλλήλοις μεγέθεσι τῶν συλλαβῶν διακόπτεται. Εἰ δὲ εἴη καταληκτικὸν, καὶ ἀμφίμακρον ἢ δάκτυλον. Καὶ ἄρχεται μὲν ἀπὸ διμέτρου· πρόεισι δὲ ἄχρι τετραμέτρου. Γίνεται δὲ καὶ χωλὸν ὅταν τις ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν περιττῶν χώρᾳ σπονδεῖος ἐμπέσῃ. Χαριεστέρα δ' αὐτοῦ τομὴ εἰς τρεῖς τροχαίους· ἐπιδέχεται δὲ καὶ τὰς ἄλλας.

Τὰ δὲ ἐκ τούτων συγκείμενα χοριαμβικόν τέ ἐστι καὶ ἀντισπαστικόν. Τὸ μὲν οὖν ΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΝ ἐπιδέχεται διποδίαν ἰαμβικὴν καθαρὰν, καὶ τὴν ἑπτάσημον σπανίως· [l] συζυγίαν, καὶ τὴν ἰσόχρονον αὐτῷ. Ἄρχεται δὲ ἀπὸ διμέτρου, καὶ πρόεισιν ἕως τετραμέτρου, ὅτε ἐστὶν ἁπλοῦν· ἔτι δὲ καὶ τῶν καταλήξεων τὰς διαφορὰς

g) Sic emendavit Meibomius. O. κῶλον.

h) Sic recte Meibomius. O. τινὰ διάφορον.

i) Sic Mss. In ed κατὰ τῶν.

k) [illegible] Meibom.

l) καὶ auctore Meibomio delevi.

ἐπιδέχεται. Τὸ δὲ ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΙΚΟΝ μετρεῖται μὲν τῷ ὁμωνύμῳ ποδί· πολλάκις δὲ τὸν πρότερον δισύλλαβον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δισυλλάβους μεταβάλλει· εὐπρεπέστερον μὲν ἦν καὶ εἰς σπονδεῖον, σπανίως δὲ εἰς τοὺς λοιπούς. Καὶ ἀρξάμενον ἀπὸ διμέτρου πρόεισιν G.198
ἄχρι τετραμέτρου· τὰς εἰρημένας χρήσεις τοῦ κατ' ἀρχὴν ποδὸς ἐν πάσῃ χώρᾳ παραλαμβάνον, τὴν κατάληξιν εὐπρεπείας ἕνεκεν εἰς ἰαμβικὴν καθαρὰν ποιεῖται. Ὅτε δὲ καταληκτικὸν γίνεται, δέχεται καὶ τὸν ἀμφίβραχυν, ἢ τὸν βακχεῖον. Καὶ ὅτε μὲν ταῖς περιτταῖς προκειμένης ἀντισπαστικῆς ἐπιφέρει τὴν ἰαμβικήν· ὁτὲ δὲ τοὐναντίον M.55
ποιεῖ. Ὁμοίως καὶ τῆς ἰαμβικῆς τὸν πρότερον πόδα τρέπον εἰς τοὺς λοιποὺς δισυλλάβους· ἐνίοτε δὲ εἰς τρίβραχυν, ἢ ἀνάπαιστον, διὰ τὴν πρὸς τὸν ἴαμβον συγγένειαν.

Τῶν δὲ ΙΩΝΙΚΩΝ τὸ μὲν ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ σύγκειται διὰ σπονδείου καὶ πυρριχίου· τρέπει δὲ πολλάκις ἐν τῇ πρώτῃ διποδίᾳ τὸν σπονδεῖον εἰς ἴαμβον, κατὰ πᾶν μέγεθος μέτρου. Πρόεισι δ' ἀπὸ διμέτρου μέχρι τετραμέτρου, καὶ τὰ τῶν καταλήξεων εἴδη δέχεται. Τροχαϊκὴν δὲ δέχεται διποδίαν, κατὰ μὲν τὴν περιττὴν χώραν, καθαράν· κατὰ δὲ τὴν ἄρτιον, καὶ ἑπτάσημον. Πολλάκις δὲ καὶ τὸν μολοσσὸν παραλαμβάνει, συνάγον τὰς βραχείας εἰς μακρὰν ἢ συζυγίαν ἰαμβικὴν, πεντασύλλαβόν τε καὶ ἑξασύλλαβον· λύον τὰς μακρὰς εἰς βραχείας. ΤΟ δ' ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ μετρεῖ μὲν ὁ πους ὁ ὁμώνυμος· πολλάκις δὲ καὶ ὁ διτρόχαιος· ὃν ὅταν παραλαμβάνωμεν, τὴν προκειμένην διποδίαν τρίτον παίωνα ποιοῦμεν, ἵνα μὴ τριῶν ἐφεξῆς μακρῶν κειμένων σκληρὸν γίνηται τὸ ποίημα. Δέχεται δὲ καὶ τὰ τῆς καταλήξεως εἴδη, καὶ ποικίλλεται τάς τε βραχείας εἰς μακρὰς συνάγον, καὶ λύον τὰς μακρὰς εἰς βραχείας.

Τὸ δὲ ΠΑΙΩΝΙΚΟΝ καλεῖται μὲν καὶ ΚΡΗΤΙΚΟΝ διὰ τὸ ποτὲ μὲν τοῖς παίωσι καθαροῖς· ποτὲ δὲ

G.199 τοῖς κρητικοῖς μετρεῖσθαι. Αὔξεται δὲ μέχρι τετραμέτρου· τινὲς δὲ καὶ πεντάμετρα πεποιήκασι. Γίνεται δὲ
M.56 ταῦτα καὶ διὰ τοῦ τετάρτου παίωνος καθαροῦ, οὗ πολλάκις ἤτοι τὰς δύο μέσας βραχείας συνάγοντες εἰς μακρὰν, διὰ βακχείου καθαροῦ ποιοῦσι βακχειακὸν ἢ τὴν τελευταίαν μακρὰν εἰς δύο βραχείας λύοντες δι᾽ ὅλων βραχειῶν τοῦτο ποιοῦσι τὴν κατακλεῖδα μόνην τέταρτον παίωνα τηροῦντες, διὰ τὸ πρὸς μακρὰς εἰς ἀναπαύσιν εὐπρεπές. Τὰ μὲν οὖν ἁπλᾶ μέτρα καὶ πρωτότυπα ταῦτά ἐστι.

Γίνεται δὲ ἐκ τούτων τῶν αὐτῶν μὲν διπλασιαζομένων μέτρων σύνθετα· τῶν δὲ ἀνομοίων ΑΣΥΝΑΡΤΗΤΑ. Τούτων δὲ τὰ μὲν ἐκ δυοῖν μέτρων ἓν ἀποτελεῖ κῶλον· τὰ δὲ ἐκ μέτρου καὶ τομῆς, ἢ μέτρου καὶ τομῶν, ἢ ἐκ πασῶν τομῶν, ἢ ἀνάπαλιν τομῆς καὶ [m] μέτρου καὶ μέτρων. ὧν ποικίλη μὲν ἡ χρῆσις, καὶ ἡ ἐπ᾽ ἀκριβὲς τεχνολογία· εὐχερὴς δὲ τοῖς ἐπισταμένοις εἰς κατανόησιν. Γίνεται δὲ καὶ ΚΑΤ᾽ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΝ μέτρα δύο, ὧν τὸ μὲν ΕΠΙΩΝΙΚΟΝ καλεῖται, ὅτε διποδίας ἰαμβικῆς προκειμένης ἰωνικὴν ἐπιφέρεσθαι συμβαίνει, ἥτις οἰκειότητα πρὸς τροχαϊκὸν, ὡς ἐπεδείξαμεν, ἔχουσα, δεόντως ἂν ἀντιπάσχειν τῇ ἰαμβικῇ λέγοιτο· τὸ δὲ, ΕΠΙΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΝ, ὅτε τροχαϊκῆς προκειμένης διποδίας ἐπιφέρεται χοριαμβικὴ, οἰκειότητα πρὸς τὴν ἐναντίαν τοῦ [n] τροχαίου τὴν ἰαμβικὴν, ὡς προειρήκαμεν,
M.57 ἔχουσα. Ἐπιφέρεται δ᾽ αὐτῇ πολλάκις καὶ ἰωνικὴ, ἣ
G.200 συμπέπονθε τῇ τροχαϊκῇ· ἐπιφέρεται δὲ καὶ τῇ πρὸς αὐτὴν ἀντικειμένῃ, λέγω δὲ, τῇ ἀντισπαστικῇ. Αὔξεται δὲ καὶ ταῦτα μέχρι τετραμέτρων· καὶ τὰ μὲν αὐτῶν

---

m) μέτρου καὶ μέτρων] Puto legendum μέτρου, ἢ τομῶν καὶ μέτρου. Namque colon duo membra non excedit. Meibom.

n) Pro τροφαίου rect. Oxon. τροχαϊκοῦ, nisi malimus τῆς τροχαϊκῆς. Meibom.

ἀκατάληκτα· τὰ δὲ καταληκτικὰ ὁρίνεται. Μέσα δὲ καλεῖται μέτρα, ὅτε δύο ποδῶν ἀντιθέτων εἷς μεταξὺ πίπτων, οἰκειότητα πρὸς ἀμφοτέρους ἔχων, δυσδιάκριτον ποιεῖ τὴν βάσιν· οἷον ἐκκειμένου μὲν ἑνὸς δακτύλου, διμέτρου δὲ ἀναπαιστικοῦ, κατὰ μέσον πέσῃ σπονδεῖος· ἄδηλον πότερα δύο φήσομεν εἶναι μέτρα· τὸ μὲν δακτυλικόν· τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν, ἄμφω δίμετρα, ἢ τὸ σύμπαν τετράμετρον ἀναπαιστικόν· καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ μέτρων ταυτὸ θεωρεῖται. Συγκεχυμένα δ' ἐστὶ τὰ διὰ τῶν συνθέτων γινόμενα ποδῶν· ὅταν τῶν μὲν μακρῶν λυομένων, τῶν δὲ βραχειῶν συναγομένων ἐν αὐτῇ διποδίᾳ, δυσχερὲς ᾖ ποτέραν ἀποφαντέον. Οἷον εἴ τις διαλύσειε μὲν τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἀπὸ μείζονος ἰωνικοῦ, συναγάγοι δὲ τὰς βραχείας; ἄδηλον πότερον ὁ μείζων πέφυκεν ἰωνικὸς, ἢ ὁ ἐλάττων. Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα τῶν μέτρων, ἤτοι ἐκ τῶν καθαρῶν διποδιῶν, αἷς παρατίθεται, καταλαμβάνεται· ἢ ἐκ τῶν ἑπομένων κώλων, ἢ ἐκ τῶν ταῖς ἀντιστρόφοις ἀποδιδομένων. Καλεῖται δέ τινα καὶ Ἀπεμφαίνοντα, ὅταν ἐν τοῖς συνθέτοις ° ποσὶν, ὅπου χρεία βραχείας, μακρὰ παραληφθῇ. ᾧ τινες καὶ τῶν ἀρχαίων κέχρηνται διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἀνάγκην.

Τὸ δὲ ἐκ τῶν μέτρων εὐπρεπὲς σύστημα καλεῖται M. 58
ΠΟΙΗΜΑ. Τούτων δὲ τὰ μὲν γίνεται κατὰ στίχον, ὡς τὰ Ὁμήρου· τὰ δὲ ἐκ δύο μέτρων, ὡς τὰ ἐλέγεια· τὰ δὲ, ἐκ τριῶν, ὡς ὅταν ἐλεγείῳ προστιθῇ τις ἰαμβεῖον ἢ ἄλλό τι· τὰ δ' ἐκ πλειόνων. Καὶ τούτων τὰ μὲν G. 201
ἀπολελυμένα· τὰ δὲ, κατὰ σχέσιν. Ἀπολελυμένα μὲν, ὡς παρὰ τοῖς κωμικοῖς αἱ παραβάσεις· κατὰ σχέσιν δὲ, ὡς τὰ ἀντιστρέφοντα. Καὶ πάλιν τούτων ἃ μὲν διμερῆ, ἃ δὲ τριμερῆ, ὡς τὰ καὶ τὴν ἐπῳδὸν προσλαμβάνοντα. Καὶ τὰ μὲν ὁμοίως τῇ τάξει· τὰ δὲ, ἐναντίως ἔχει.

---

o) Pro ποσὶν ferme legerim ὀνόμασιν, ut illud Simonid. epigram. quod p. 14. habet Hephaestio, genuinum hic sit exemplum. ἢ μέγ. Ἀθ. κ. τ. λ. Meibom.

ὁμοίως μὲν, ὡς ὅταν τὸ πρῶτον τῆς ἀντιστρόφου τῷ τῆς στροφῆς ἀποδοθῇ πρώτῳ· τὸ δὲ δεύτερον, τῷ δευτέρῳ, καὶ τὰ ἑξῆς ὁμοίως. ἐναντίως δὲ, ὡς ὅταν τὸ πρῶτον τῷ τελευταίῳ· τὸ δὲ δεύτερον, τῷ [p] παρατελευταίῳ. καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. ἀρκεῖ καὶ ταῦτα περὶ μέτρων καὶ ποιήματος, ἱκανῶς γὰρ ἡμῖν ὁ τεχνικὸς τῆς μουσικῆς πεπέρανται λόγος.

---

p) Sic Mss. παρατελάτῳ ed. παρατελεύτῳ em. Meibom.

ΤΕΛΟΣ.

NOTAE.

N O T A E. G.205

CAPUT PRIMUM.

De Quantitate Syllabarum.

I. 1. p. 1. DEFINITIONEM syllabae ab Hephaestione praetermissam, librariorum quoque incuria ex Longini Prolegomenis p. 142, exulantem, ita tradunt Grammatici Latini. Priscianus II. p. 565. *Syllaba est comprehensio literarum consequens, sub uno accentu, et uno spiritu prolata. Abusive tamen etiam singularium vocalium sonos, syllabas nominamus. Possumus tamen et sic definire: Syllaba est vox literalis, quae sub uno accentu et uno spiritu indistanter profertur.* Idem p. 671. *Syllabas nominamus, non quod omnes comprehensione literarum constent, sed quod pleraeque.* Diomedes II. p. 422. *Syllaba est proprie congregatio, aut comprehensio literarum enuntiata.* (Sic enim recte edit. Mediolan. 1497. Putschius male *enunciatio.*) *Fit autem ex omnibus vocalibus, etiam ex singulis, syllaba tam brevis quam longa, et ex copulatione vocalium consonantiumque, temporum capax: Syllabae autem dicuntur Graece, παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα: Latine* connexiones *vel* conceptiones *dici possunt, quod literas concipiunt atque connectunt.* Sergius in Donati edit. primam p. 1829. *Syllaba dicta est ex interpretatione Graeca, ἀπὸ τοῦ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα, eo quod complectitur et conglutinat literas; unde et in quaestionem illud venit, quare una vocalis syllaba dicitur. Intelligendum est tamen, quod hoc sibi non ratione, sed abusive deposcit.* Terentianus Maurus p. 2411.

Una vocalis iugata consonanti aut pluribus
Syllabam reddat necesse est: syllabam Graeci vocant,
Ore quod simul prolatae copulant unum sonum;

Vinculum nam signat ista congregale dictio,
Et tamen vocalis una quando pars sermonis est,
Syllabam dici necesse est, quum sit una litera.

et in iisdem fere verbis permulti alii. Ex syllabis aliae breves sunt, aliae longae. Dionysius Halicarn. περὶ Συνθεσ. Ὀν Sect. XV. p. 104. ed. Upton. Ἐκ δὴ τῶν γραμμάτων — αἱ καλούμεναι γίνονται συλλαβαί. Τούτων δέ εἰσι καὶ μακραὶ μὲν ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ τῶν φωνηέντων τῶν μακρῶν, ἢ τῶν
G.206 διχρόνων, ὅταν μακρῶς ἐκφέρηται, καὶ ὅσαι λήγουσιν εἰς μακρὸν ἢ μακρῶς λεγόμενον γράμμα, ἤτοι τῶν ἡμιφώνων καὶ ἀφώνων· βραχεῖαι δέ, ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ βραχέος φωνήεντος ἢ βραχέως λαμβανομένου, καὶ ὅσαι λήγουσιν εἰς ταῦτα. Μήκους δὲ καὶ βραχύτητος συλλαβῶν οὐ μία φύσις, ἀλλὰ καὶ μακρότεραί τινές εἰσι τῶν μακρῶν, καὶ βραχύτεραι τῶν βραχειῶν. Postrema haec quae docta subtilitate explicare pergit scriptor disertissimus, quum ad rem metricam vix quidquam adiumenti conferant, latius persequi nolim. Consulendus tamen Gregorius de Dialectis cum Koenii notis p. 282. Sextus Empiricus adversus Mathematicos I. 6. p. 242. Πᾶσα οὖν συλλαβή, ἢ μακρά ἐστιν, ἢ βραχεῖα. μακρὰ δὲ γίνεται, φασί, διχῶς, φύσει τε καὶ θέσει. φύσει μὲν τριχῶς· ἢ ὅταν ἔχῃ στοιχεῖον φύσει μακρὸν, ὡς ἐπὶ τῆς ΗΩΣ λέξεως· ἑκατέρα γὰρ τούτων τῶν συλλαβῶν ἐστι μακρὰ, διὰ τὸ τὴν μὲν τὸ Η, τὴν δὲ τὸ Ω φύσει ἔχειν μακρόν. ἢ ὅταν ἐκ δυοῖν φωνηέντων συνεστήκῃ, ὡς ἐπὶ τῆς ΑΙΕΙ λέξεως. αἱ γὰρ δύο συλλαβαὶ μακραὶ, τῷ ἑκατέραν ἐκ δυοῖν φωνηέντων ὑπάρχειν· ἢ ὅταν κοινὸν ἔχῃ τὸ στοιχεῖον μακροτόνως παρειλημμένον, ὡς ἐπὶ τῆς ΑΡΗΣ· τὸ γὰρ Α δίχρονον, νῦν μακροτόνως ἐκφέρεται. οὐκοῦν φύσει τριχῶς μακρὰ γίνεται συλλαβή, θέσει δὲ πενταχῶς· ἤτοι ὅταν εἰς σύμφωνα τελευτᾷ ἁπλᾶ δύο, ἢ ὅταν ἡ μετ' αὐτὴν συλλαβὴ ἀπὸ συμφώνων δύο ἄρχηται, ἢ ὅταν εἰς σύμφωνον λήγῃ, καὶ ἀπὸ συμφώνου ἡ ἑξῆς ἄρχηται· ἢ ὅταν εἰς διπλοῦν λήγῃ στοιχεῖον, ἢ ὅταν μετ' αὐτὴν διπλοῦν ἐπιφέρηται. Diomedes loco citato: *Syllabarum modi sunt tam duo, natura et positione, quam tres qualitates. Aliae enim breves, aliae longae, aliae communes sunt. Breves sunt quae correptam vocalem habent, et non desinunt in duas consonantes, vel in aliquid quod sit pro duabus consonantibus.* Ubi ed. Med. habet, *vel in aliud quod possit.* In brevi syllaba tempus unum est, in longa duo.

I. 2. p. 3. Κατὰ πέντε τρόπους. Syllabarum positioue productarum plures commemorant species Grammatici Latini; sed nimis forsan curiose. Diomedes p. 423. *Positione longa fit*

syllaba modis septem. Primo, cum correpta vocalis in duas desinit consonantes, ut,

Ēst in secessu longo locus;

Altero, cum excipitur a duabus consonantibus, ut,

Ā-crisioneis Danaë.

Tertio, si desinat in consonantem, et excipiatur a consonante, ut,

Ār-ma.

Quarto, si desinat in duplicem literam, ut,

Nōx erat.

Quinto, si sequens a duplici incipiat, ut,

Ā-xis.

Sexto, si desinat in unam consonantem, et excipiatur a vocali loco consonantis posita u *vel* i, *ut,*

Āt Venus. Āt Iuno.

Septimo, cum correpta vocalis desinat, et interposita i, *excipiatur a vocali, ut,*

Furias Ā-i-acis Oilei. G.207

et,

Trō-i-aque nunc stares.

et,

Nate dea, nam de mā-i-oribus.

Confer Marium Victorinum p. 2471—2474. Valerium Probum p. 1431. Sosipatrum Charisium p. 3. aliosque.

I. 3. p. 6. Diomedes p. 423. *Communium syllabarum modi sunt septem. Primus est, cum correpta vocalis excipitur a duabus consonantibus, quarum prior sit muta, sequens liquida. Brevis enim hic est,*

nostrosque ab rupe Cyclopas.

et,

Albanique pătres.

Longa ibi,

At genus e sylvis Cyclopum e montibus.

et,

Perpetuis soliti patres considere mensis.

syllaba enim, quae sine hac observatione poterat esse positione longa, brevis efficitur. F *quoque litera, si praeposita fuerit liquidae, quamvis semivocalis sit, mutae tamen obtinens locum, brevem facit quae positione fieri longa poterat, ut est,*

[illegible] fremebant.

et,

Taliă flammato.

Secundus est, cum locum brevis longa occupat syllaba, per productam vocalem vel diphthongum, finita partis orationis, nec ulla interposita consonante; ut est,

Te Corydon ŏ Alexi.

et,

Insulăe Ionio in magno.

ut est Homericus ille,

οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.

βούλετᾰι ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.

Tertius, cum in fine partis orationis, versa vice; longa ponitur vocalis correpta, una interposita consonante; ut,

Emicat Euryalūs, et munere victor amico.

Item,

[illegible]

et,

Omnia vincit amŏr, et nos cedamus amori.

et ut est apud Homerum,

Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχή —.

Quartus, cum correptam vocalem duae consonantes sequuntur,
G.208 *quarum prior est s litera; quae syllabae ratione communis, velut sibilus posita, vim consonantis amittit. Interdum enim liquidarum mutat legem. Siquidem illae subiunctae mutis, utramque potestatem possident, haec vero plurimum sibi defendit. Non enim solum subiungitur, verum etiam contraria praeposita, loco liquidae fungitur, ut est,*

Ponitĕ spes sibi quisque.

et apud Lucilium,

Infantibŭs parvis.

sicut et Homericus versus ille testatur,

ἢ μὲν δὴ μάλα a) πολλᾶς μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν.

Quintus est, cum correptam vocalem suscipit Z duplex, quae quum positione longam possit efficere, vim plerumque duplicis consonantis amittit, ut,

nemorosă Zacynthus.

---

a) πολλάς Il. B. 798. ubi libri meliores habent πολλά: nonnulli tamen, nominatim Edit. Flor. MS. Lips. et duo Uratislavienses, πολλάς. Diomedes Heynii diligentiam elusit.

Sed hic modus non tam ratione syllabae communis admissus est, quam nominis necessitate susceptus, ut est b,

ὀλίγοσσι Ζάκυνθος.

et,

αἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον.

Sextus est, cum pronomine, hic vel hoc, c litera terminato, vocalis statim subsequitur, quando in his pronominibus c litera crassum et quasi geminatum continet sonum, ut,

Hic vir, hic est, tibi quem promitti saepius audis.

est enim in hoc tam prima syllaba longa, quam tertia brevis. Septimus est, cum excepta vocalis in unam duntaxat consonantem, sequente h, quae plerisque aspirationis nota videtur, ut,

Terga fatigamus hasta.

Item,

Aenean hominum quisquam,

Sed modus superior quibusdam superfluus visus est, praecipue autem hic, quoniam sufficit finitam esse partem orationis. Ex his omnibus modis uno duntaxat uti admittunt qui metrorum rationum sunt admodum perspicaces. His similia vide apud Grammaticos modo citatos. Quod autem ad S inceptivae potestatem spectat, si exempla Terentiani Mauri regulae adversantia iusto examine ponderabis, paucissima omnino reperies, quorum auctoritati seu MSS. seu rationes criticae adstipulantur. Terentiani verba sunt, p. 2406.

Quae sibi tres tantum poterit subiungere mutas,
Siquando SCutum, SPumas, *vel* STamina *dico,*
Haec sola efficiet nudo ut remanente trochaeo
Spondeum geminae possint formare sonorae: G.209
Exemplis an prava sequar, vel recta probabo.
Quisque scire *cupit*, *vel* quisque scribere *curat*,
Ante stare *decet*, *cum dico*, *et separe verbum*.
Ante Stesichorum *vatem natura creavit*.
Ultima vocalis remanens in fine trochaei
Excipitur geminis queis proximus exoritur pes,
Quae, quamquam capite alterius verbi teneantur,
Sufficiant metro vires ac tempus oportet.

Bene autem observat Dawesius, c „qui minus integram servari „in illis Horatii scriptis, quae sermoni propriora ipse est pro-

---

b) Vide Dawes. Miscel. Crit. p. 92. *c)* Sic Dawes.

G.199 τοῖς κρητικοῖς μετρεῖσθαι. Αὔξεται δὲ μέχρι τετραμέτρου· τινὲς δὲ καὶ πεντάμετρα πεποιήκασι. Γίνεται δὲ
M.56 ταῦτα καὶ διὰ τοῦ τετάρτου παίωνος καθαροῦ, οὐ πολλάκις ἤτοι τὰς δύο μέσας βραχείας συνάγοντες εἰς μακράν, διὰ βακχείου καθαροῦ ποιοῦσι βακχειακόν· ἢ τὴν τελευταίαν μακρὰν εἰς δύο βραχείας λύοντες, δι' ὅλων βραχειῶν τὸ τοιοῦτον τὴν κατακλεῖδα μόνην τετάρτου παίωνα τηροῦντες, διὰ τὸ πρὸ μακρᾶς εἰς ἀνάπαυσιν εὐπρεπές. Τὰ μὲν οὖν ἁπλᾶ μέτρα καὶ πρωτότυπα ταῦτά ἐστι.

Γίνεται δὲ ἐκ τούτων τῶν αὐτῶν μὲν διπλασιαζομένων μέτρων σύνθετα· τῶν δὲ ἀνομοίων ΑΣΥΝΑΡΤΗΤΑ. Τούτων δὲ τὰ μὲν ἐκ δυοῖν μέτρων ἓν ἀποτελεῖ κῶλον· τὰ δὲ ἐκ μέτρου καὶ τομῆς, ἢ μέτρου καὶ τομῶν, ἢ ἐκ πασῶν τομῶν, ἢ ἀνάπαλιν τομῆς καὶ [m] μέτρου καὶ μέτρων. ὧν ποικίλη μὲν ἥτε χρῆσις, καὶ ἡ ἐπ' ἀκριβὲς τεχνολογία· εὐχερὴς δὲ τοῖς ἐπισταμένοις εἰς κατανόησιν. Γίνεται δὲ καὶ ΚΑΤ' ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΝ μέτρα δύο, ὧν τὸ μὲν ΕΠΙΩΝΙΚΟΝ καλεῖται, ὅτε διποδίας ἰαμβικῆς προκειμένης ἰωνικὴν ἐπιφέρεσθαι συμβαίνει, ἥτις οἰκειότητα πρὸς τροχαϊκὸν, ὡς ἐπεδείξαμεν, ἔχουσα, δεόντως ἂν ἀντιπάσχειν τῇ ἰαμβικῇ λέγοιτο· τὸ δὲ, ΕΠΙΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΝ, ὅτε τροχαϊκῆς προκειμένης διποδίας ἐπιφέρεται χοριαμβικὴ, οἰκειότητα πρὸς τὴν ἐναντίαν τοῦ [n] τροχαίου τὴν ἰαμβικὴν, ὡς προειρήκαμεν,
M.57 ἔχουσα. Ἐπιφέρεται δ' αὐτῇ πολλάκις καὶ ἰωνικὴ, ἡ
G.200 συμπέπονθε τῇ τροχαϊκῇ· ἐπιφέρεται δὲ καὶ τῇ πρὸς αὐτὴν ἀντικειμένῃ, λέγω δὲ, τῇ ἀντισπαστικῇ. Αὔξεται δὲ καὶ ταῦτα μέχρι τετραμέτρων· καὶ τὰ μὲν αὐτῶν

---

m) μέτρου καὶ μέτρων] Puto legendum μέτρου, ἢ τομῶν καὶ μέτρου. Namque colon duo membra non excedit. Meibom.

n) Pro τροχαίου rect. Oxon. τροχαϊκοῦ, nisi malimus τῆς τροχαϊκῆς. Meibom.

ἀκατάληκτα· τὰ δὲ καταληκτικὰ ὁρίνεται. Μέσα δὲ καλεῖται μέτρα, ὅτε δύο ποδῶν ἀντιθέτων εἷς μεταξὺ πίπτων, οἰκειότητα πρὸς ἀμφοτέρους ἔχων, δυσδιάκριτον ποιεῖ τὴν βάσιν· οἷον ἐκκειμένου μὲν ἑνὸς δακτύλου, διμέτρου δὲ ἀναπαιστικοῦ, κατὰ μέσον πέσῃ σπονδεῖος· ἄδηλον πότερα δύο φήσομεν εἶναι μέτρα, τὸ μὲν δακτυλικόν· τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν, ἄμφω δίμετρα, ἢ τὸ σύμπαν τετράμετρον ἀναπαιστικόν· καὶ ἐπ' ἄλλων δὲ μέτρων ταυτὸ θεωρεῖται. Συγκεχυμένα δ' ἐστὶ τὰ διὰ τῶν συνθέτων γινόμενα ποδῶν, ὅταν τῶν μὲν μακρῶν λυομένων, τῶν δὲ βραχειῶν συναγομένων ἐν αὐτῇ διποδίᾳ, δυσχερὲς ᾖ ποτέραν ἀποφαντέον. Οἷον εἴ τις διαλύσειε μὲν τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἀπὸ μείζονος ἰωνικοῦ, συναγάγοι δὲ τὰς βραχείας, ἄδηλον πότερον ὁ μείζων πέφυκεν ἰωνικὸς, ἢ ὁ ἐλάττων. Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα τῶν μέτρων, ἤτοι ἐκ τῶν καθαρῶν διποδιῶν, αἷς παρατίθεται, καταλαμβάνεται· ἢ ἐκ τῶν ἑπομένων κώλων, ἢ ἐκ τῶν ταῖς ἀντιστρόφοις ἀποδιδομένων. Καλεῖται δέ τινα καὶ Ἀπεμφαίνοντα, ὅταν ἐν τοῖς συνθέτοις [o] ποσὶν, ὅπου χρεία βραχείας, μακρὰ παραληφθῇ. ᾧ τινες καὶ τῶν ἀρχαίων κέχρηνται διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἀνάγκην.

Τὸ δὲ ἐκ τῶν μέτρων εὐπρεπὲς σύστημα καλεῖται M.58
ΠΟΙΗΜΑ. Τούτων δὲ τὰ μὲν γίνεται κατὰ στίχον, ὡς τὰ Ὁμήρου· τὰ δὲ ἐκ δύο μέτρων, ὡς τὰ ἐλέγεια· τὰ δὲ, ἐκ τριῶν, ὡς ὅταν ἐλεγείῳ προστιθῇ τις ἰαμβεῖον
ἢ ἄλλό τι· τὰ δ' ἐκ πλειόνων. Καὶ τούτων τὰ μὲν G.201
ἀπολελυμένα· τὰ δὲ, κατὰ σχέσιν. Ἀπολελυμένα μὲν, ὡς παρὰ τοῖς κωμικοῖς αἱ παραβάσεις· κατὰ σχέσιν δὲ, ὡς τὰ ἀντιστρέφοντα. Καὶ πάλιν τούτων ἃ μὲν διμερῆ, ἃ δὲ τριμερῆ, ὡς τὰ καὶ τὴν ἐπῳδὸν προσλαμβάνοντα. Καὶ τὰ μὲν ὁμοίως τῇ τάξει· τὰ δὲ, ἐναντίως ἔχει.

---

o) Pro ποσὶν ferme legerim ὀνόμασιν, ut illud Simonid. epigram. quod p. 14. habet Hephaestio, genuinum hic sit exemplum. ἢ μέγ᾽ Ἀθ. κ. τ. λ. Meibom.

ὁμοίως μὲν, ὡς ὅταν τὸ πρῶτον τῆς ἀντιστρόφου τῷ τῆς στροφῆς ἀποδοθῇ πρώτῳ· τὸ δὲ δεύτερον, τῷ δευτέρῳ, καὶ τὰ ἑξῆς ὁμοίως. ἐναντίως δὲ, ὡς ὅταν τὸ πρῶτον τῷ τελευταίῳ· τὸ δὲ δεύτερον, τῷ [p] παρατελευταίῳ. καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. ἀρκεῖ καὶ ταῦτα περὶ μέτρων καὶ ποιήματος, ἱκανῶς γὰρ ἡμῖν ὁ τεχνικὸς τῆς μουσικῆς πεπέρανται λόγος.

p) Sic Mss. παρατελάτῳ ed. παρατελεύτῳ em. Meibom.

NOTAE.

NOTAE. C.205

CAPUT PRIMUM.

De Quantitate Syllabarum.

I. 1. p. 1. DEFINITIONEM syllabae ab Hephaestione praetermissam, librariorum quoque incuria ex Longini Prolegomenis p. 142, exulantem, ita tradunt Grammatici Latini. Priscianus II. p. 565. *Syllaba est comprehensio literarum consequens, sub uno accentu, et uno spiritu prolata. Abusive tamen etiam singularium vocalium sonos, syllabas nominamus. Possumus tamen et sic definire: Syllaba est vox literalis, quae sub uno accentu et uno spiritu indistanter profertur.* Idem p. 671. *Syllabas nominamus, non quod omnes comprehensione literarum constent, sed quod pleraeque.* Diomedes II. p. 422. *Syllaba est proprie congregatio, aut comprehensio literarum enuntiata.* (Sic enim recte edit. Mediolan. 1497. Putschius male *enunciatio.*) *Fit autem ex omnibus vocalibus, etiam ex singulis, syllaba tam brevis quam longa, et ex copulatione vocalium consonantiumque; temporum capax. Syllabae autem dicuntur Graece, παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα: Latine* connexiones *vel* conceptiones *dici possunt, quod literas concipiunt atque connectunt.* Sergius in Donati edit. primam p. 1829. *Syllaba dicta est ex interpretatione Graeca, ἀπὸ τοῦ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα, eo quod complectitur et conglutinat literas; unde et in quaestionem illud venit, quare una vocalis syllaba dicitur. Intelligendum est tamen, quod hoc sibi non ratione, sed abusive deposcit.* Terentianus Maurus p. 2411.

Una vocalis iugata consonanti aut pluribus
Syllabam reddat necesse est: syllabam Graeci vocant,
Ore quod simul profectae copulant unum sonum;

Vinculum nam signat ista congregale dictio,
Et tamen vocalis una quando pars sermonis est,
Syllabam dici necesse est, quum sit una litera.

et in iisdem fere verbis permulti alii. Ex syllabis aliae breves sunt, aliae longae. Dionysius Halicarn. περὶ Συνθεσ. Ὀν Sect. XV. p. 104. ed. Upton. Ἐκ δὴ τῶν γραμμάτων — αἱ καλούμεναι γίνονται συλλαβαί. Τούτων δέ εἰσι καὶ μακραὶ μὲν ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ τῶν φωνηέντων τῶν μακρῶν, ἢ τῶν G.206 διχρόνων, ὅταν μακρῶς ἐκφέρηται, καὶ ὅσαι λήγουσίν εἰς μακρὸν ἢ μακρῶς λεγόμενον γράμμα, ἤτοι τῶν ἡμιφώνων καὶ ἀφώνων· βραχεῖαι δὲ, ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ βραχέος φωνήεντος ἢ βραχέως λαμβανομένου, καὶ ὅσαι λήγουσιν εἰς ταῦτα. Μήκους δὲ καὶ βραχύτητος συλλαβῶν οὐ μία φύσις, ἀλλὰ καὶ μακρότεραί τινές εἰσι τῶν μακρῶν, καὶ βραχύτεραι τῶν βραχειῶν. Postrema haec quae docta subtilitate explicare pergit scriptor disertissimus, quum ad rem metricam vix quidquam adiumenti conferant, latius persequi nolim. Consulendus tamen [illegible] p. 282. Sextus Empiricus adversus Mathematicos L. 1. p. 242. Πᾶσα οὖν συλλαβὴ, ἢ μακρά ἐστιν, ἢ βραχεῖα. μακρὰ δὲ γίνεται, φασὶ, διχῶς, φύσει τε καὶ θέσει. φύσει μὲν τριχῶς· ἢ ὅταν ἔχῃ στοιχεῖον φύσει μακρὸν, ὡς ἐπὶ τῆς ΗΩΣ λέξεως. ἑκατέρα γὰρ τούτων τῶν συλλαβῶν ἐστι μακρὰ, διὰ τὸ τὴν μὲν τὸ Η, τὴν δὲ τὸ Ω φύσει ἔχειν μακρόν. ἢ ὅταν ἐκ δυοῖν φωνηέντων συνεστήκῃ, ὡς ἐπὶ τῆς ΑΙΕΙ λέξεως. αἱ γὰρ δύο συλλαβαὶ μακραὶ, τῷ ἑκατέραν ἐκ δυοῖν φωνηέντων ὑπάρχειν· ἢ ὅταν κοινὸν ἔχῃ τὸ στοιχεῖον μακροτόνως παρειλημμένον, ὡς ἐπὶ τῆς ΑΡΗΣ· τὸ γὰρ Α [illegible] νῦν μακροτόνως ἐκφέρεται. οὐκοῦν φύσει τριχῶς μηκύνεται συλλαβή· θέσει δὲ πενταχῶς· ἤτοι ὅταν εἰς σύμφωνα [illegible] λήγῃ δύο, ἢ ὅταν ἡ μετ' αὐτὴν συλλαβὴ ἀπὸ συμφώνων δύο ἄρχηται, ἢ ὅταν εἰς σύμφωνον λήγῃ, καὶ ἀπὸ συμφώνου ἡ ἑξῆς ἄρχηται· ἢ ὅταν εἰς διπλοῦν λήγῃ στοιχεῖον, ἢ ὅταν μετ' αὐτὴν διπλοῦν ἐπιφέρηται. Diomedes loco citato: *Syllabarum modi sunt tam duo, natura et positione, quam tres qualitates. Aliae enim breves, aliae longae, aliae communes sunt. Breves sunt quae correptam vocalem habent, et non desinunt in duas consonantes, vel in aliquid quod sit pro duabus consonantibus.* Ubi ed. Med. habet, *vel in aliud quod possit.* In brevi syllaba tempus unum est, in longa duo.

I. 2. p. 3. Κατὰ πέντε τρόπους. Syllabarum positione productarum plures commemorant species Grammatici Latini; sed nimis forsan curiose. Diomedes p. 423. *Positione longa fit*

syllaba modis septem. Primo, cum correpta vocalis in duas desinit consonantes, ut,

Ēst in secessu longo locus.

Altero, cum excipitur a duabus consonantibus, ut,

Ā-crisioneis Danae.

Tertio, si desinat in consonantem, et excipiatur a consonante, ut,

Ār-ma.

Quarto, si desinat in duplicem literam, ut,

Nōx erat.

Quinto, si sequens a duplici incipiat, ut,

Ā-xis.

Sexto, si desinat in unam consonantem, et excipiatur a vocali loco consonantis posita u *vel* i, *ut,*

Āt Venus. At Iuno.

Septimo, cum correpta vocalis desinat, et, interposita i, *excipiatur a vocali, ut,*

Furias Ā-i-acis Oilei. G.207

et,

Trō-i-aque nunc stares.

et,

Nate dea, nam de mā-i-oribus.

Confer Marium Victorinum p. 2471—2474. Valerium Probum p. 1431. Sosipatrum Charisium p. 3. aliosque.

I. 3. p. 6. Diomedes p. 423. *Communium syllabarum modi sunt septem. Primus est, cum correpta vocalis excipitur a duabus consonantibus, quarum prior sit muta, sequens liquida. Brevis enim hic est,*

nostrosque ab rupe Cyclopas.

et,

Albanique pătres.

Longa ibi,

At genus e sylvis Cyclopum e montibus.

et,

Perpetuis soliti patres considere mensis.

syllaba enim, quae sine hac observatione poterat esse positione longa, brevis efficitur. F *quoque litera, si praeposita fuerit liquidae, quamvis semivocalis sit, mutae tamen obtinens locum, brevem facit quae positione fieri longa poterat, ut est,*

ore fremebant.

et,

Taliă flammato.

Secundus est, cum locum brevis longa occupat syllaba, per productam vocalem vel diphthongum, finita parte orationis, nec ulla interposita consonante; ut est,

Te Corydon ŏ Alexi.

et,

Insulăe Ionio in magno.

ut est Homericus ille,

οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.

βούλεται [illegible]

Tertius, cum in fine partis orationis, versu vinctus longa ponitur vocalis correpta, una interposita consonante; ut,

Emicat Euryalŭs, et munere victor amici.

Item,

Ostentans artem pariter, arcumque sonantem.

et,

Omnia vincit amŏr, et nos cedamus amori.

et ut est apud Homerum,

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή —.

Quartus, cum correptam vocalem duae consonantes sequuntur,
G.208 *quarum prior est s litera, quae syllabae ratione communis, velut sibilus posita, vim consonantis amittit. Interdum enim liquidarum mutat legem. Siquidem illae subiunctae mutis, utramque potestatem possident, haec vero plurimum sibi defendit. Non enim solum subiungitur, verum etiam contraria praeposita, loco liquidae fungitur, ut est,*

Ponitĕ spes sibi quisque.

et apud Lucilium,

Infantibŭs parvis.

sicut et Homericus versus ille testatur,

ἢ μὲν δὴ μάλα [a] πολλὰς μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν.

Quintus est, cum correptam vocalem suscipit Z duplex, quae quum positione longam possit efficere, vim plerumque duplicis consonantis amittit, ut,

nemorosă Zacynthus.

---

a) πολλὰς Il. B. 798. ubi libri meliores habent πολλά: nonnulli tamen, nominatim Edit. Flor. MS. Lips. et duo Uratislavienses, πολλάς. Diomedes Heynii diligentiam elusit.

Sed hic modus non tam ratione syllabae continuae admissus est, quam nominis necessitate susceptus, ut est b),

ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

et,

αἱ δὲ Σκαιὰν ἵκανον.

Sextus est, cum pronomine, hic vel hoc, c litera terminata, vocalis statim subsequitur, quando in his pronominibus c litera crassum et quasi geminatum continet sonum, ut,

Hic vir, hic est, tibi quem promitti saepius audis.

est enim in hoc loco prima syllaba longa, quum natura brevis. Septimus est, cum sequente vocali in unam desinit consonantem, sequente h, quae plerisque aspirationis nota videtur, ut,

Terga fatigamus hasta.

Item,

Aenean hominum quisquam.

Sed modus superior quibusdam superfluus visus est, praecipue autem hic, quoniam sufficit finitam esse partem orationis. Ex his omnibus modis uno duntaxat uti admittunt qui metrorum rationum sunt admodum perspicaces. His similia vide apud Grammaticos modo citatos. Quod autem ad S inceptivae potestatem spectat, si exempla Terentiani Mauri regulae adversantia iusto examine ponderabis, paucissima omnino reperies, quorum auctoritati seu MSS. seu rationes criticae adstipulantur. Terentiani verba sunt, p. 2406.

Quae sibi tres tantum poterit subiungere mutas,
Siquando SCutum, SPumas, *vel* STamina *dico,*
Haec sola efficiet nudo ut remanente trochaeo
Spondeum geminae possint firmare sonorae. G.209
Exemplis an prava sequar, vel recta probabo.
Quisque scire *cupit, vel* quisque scribere *curat.*
Ante stare *decet, cum dico, et separe verbum.*
Ante Stesichorum *vatem natura creavit.*
Ultima vocalis remanens in fine trochaei
Excipitur geminis queis proximus exoritur pes,
Quae, quamquam capite alterius verbi teneantur,
Sufficiunt retro vires ac tempus oportet.

Bene autem observat Dawesius, „eam minus integram servari „in illis Horatii scriptis, quae sermoni propriora ipse est pro-

b) Vide Dawes. Miscel. Crit. p. 92. *c)* Sic Dawes.

,,fessus." Illud porro monendum est, hanc [illegible], quae apud ,,Graecos perpetua est, apud Latinos, non nisi post Lucretii ,,tempora obtinuisse." Sed hanc questionem post Aldum Manutium, Micyllum, aliosque, uberius tractavit Iustus Zinzerlingius in Diatribe subiuncta libello, cui titulus, *Iusti Zinzerlingii Thuringi Criticorum Iuvenilium Promulsis.* *Lugdun.* 1610. pp. 208. 12mo.

,,An ultima dictionis in vocalem natura brevem desinentis ,,syllaba debeat vi positionis, si vocabulum sequens a duabus ,,his consonis, sc, sp, st, incipiatur, produci, controversia ,,est non ignobilis. De illa visum est impraesentiarum agere; ,,ita tamen, ut causam magis dem aliis, quid sequi debeamus, ,,decidendi, quam ipse id dissidium componam. Atque hanc ,,equidem viam insistam, ut quid Grammatici, aliique viri do- ,,cti, hac de re senserint, primo indicem; postea exempla ex ,,veteribus Poetis petita in utramque partem subiungam."

,,Affirmativae sententiae caussam, ut Graecos taceam, defen- ,,dunt principes, Diomedes, Priscianus, et Terentianus Mau- ,,rus; quibus nostro seculo calculum adiecit maximus Germa- ,,niae nostrae vates, et Franciae suae gloria, MELISSUS, ,,qui in carminibus suis studiose hoc semper servavit, aliosque ,,uti servarent monuit. Paria cum hoc facit Taubmannus, quem ,,disserentem vide praefatione suorum Melodaesiorum. Neque ,,abhorrent ab hac opinione Lipsius et Gruterus, duo erudito- ,,rum lumina; quorum illum vide in notis ad Senecae Medeam ,,v. 393. hunc in notis ad eandem v. 111. ad Theb. 448. et ,,Hercul. Oet. v. 1038. Uti et Giphanius in notis marginali- ,,bus ad Lucretium."

,,Abeunt vero ab his Iul. Caes. Scaliger in Poetica sua, ubi ,,Catullum, quod Graecos hac in re imitari amaverit, repre- ,,hendit; Raderus in Comm. ad Martialem V. 66. vanum vocans ,,Terentianum, quod secus senserit; et novissime, Henningius ,,Rennemannus IC. clariss. amicus noster singularis, in proble- ,,matis prosodiacis. Atque hos videre contigit, huius dissidii ,,meminentes. Iam spatiemur per amoena Poetarum viridaria,
G.210 ,,et quod in hanc rem ibi est inventu, enotemus. Praemoneo ,,vero, me, quamquam herciscundus mediam insistam senten- ,,tiam, ut talismodi syllabam et produci et corripi posse autu- ,,mem, modo parce fiat, paullo tamen in affirmativam partem ,,esse procliviorem, cum deprehenderim haud paucis locis cor- ,,ruptis alteram fulciri, quibus nonnulla hoc capite fiet me- ,,dicina."

,,Principem locum teneat princeps Latinorum Poetarum, in

„quo [illegible], qui [illegible] sibi, [illegible] utraque sententia niti-
„tur. Prior illa, lib. X. 37.

Ferte cito ferrum, date tela, scandite muros.

„Quamquam auxiliatores non defuerunt, qui languere sibi vi-
„sum pedem voluerunt vigori suo restituere, aliis et infercienti-
„bus, *adscendite* scribentibus aliis. Cui addatur alter versus,
„ut est ex emendatione Scaligeri in Castigat. Catullianis Aen.
„VI. 687.

„*[illegible] parentes*,

„aliique, in quibus caesurae hoc adscribitur, non [illegible].
„Posterioris sententiae [illegible] est in dato loco Aen. XI. 309.

„*Spem si quam accitis Aetolum habuistis in armis*
„*Ponite — spes sibi quisque.*

„Videri poterat, et [illegible] pro [illegible] syllabae stare,
„qui in quibusdam add. [illegible] scribitur. Aen. V. 153. et
„VIII. 690.

„*Convulsum remis rostrisque [illegible] aequora* —

„Sed iamdudum explosa est haec lectio ab Erythraeo, et *tri-*
„*dentibus* repositum ipsa in [illegible] syllabae initialis quantitate
„hac [illegible]. [illegible] Nam, in qua
„etiamsi nullum productae syllabae nostrae exemplum notarim,
„praeter unum quod ex MS. erutum alibi indicavi in his libris,
„plura vero correptae: illa tamen, paucis exceptis, talia sunt,
„ut non valde movere possint dehinc alios, si has meas ad ea
„notas inspicere fuerint digniati. Met. VII. 440.

„*Occidit ille Scinis, magnis male viribus usus.*

„Sed *Sinis* fieri debet, MS. et Plutarcho poscentibus. Idem
„Art. II. 671.

„*Aut mare navigiis, aut vomere scindite terram.*

„Sed ora ed. Bersmanianae refert in quibusdam esse *findite*,
„quod in nostris etiam servabatur membranis. Neque haec
„variatio hoc solum loco est. Est et in Ep. Medeae XII. 94.

„*Et solidum [illegible] vomere findis humum.*

„Uti et ibi in margine vides. In Trist. V. 362.

„*Et Scythicum profugis scindere puppe fretum.*

„Membranae: *findere puppe.* Neque ideo quidquam huic rei
„discondncit iste versus, quod non antecedit syllaba brevis.
„Eo enim dico, ut constet de varietate harum vocum. Eadem
„ipsa quoque est in Sen. Herc. Fur. 335. ubi Delr. Lucret. p.
„17. et Claud. I. 454. in Eutrop. ubi in MS. *Elysias findis*
„*Serrane novales.* Prudentius etiam maculatus tali macula,

„in cultu Psychomachia alicubi legitur; quia extans volumus,
G.211 „quo loco membranae veteres eadem malo alibant, legendo „*fissa*. Sed pergo in Nasone Art. III. 726.

„*Oraque fontana fervida*[d] *spargit aqua*.

„MS. cum illis facit, qui habent *fervida pulsat aqua*. Quod „quo altero remotius, eo certius est mihi, prae illo glossemate „sro duntaxat."

„Eod. libr. 741.

„*Nomine suspectoque mihi spiritus exit in auras*.

„Et hic MS.

„*Nomine suspectae iam spiritus exit in auras*.

„Lib. II. de Ponto II. 34.

„*Saepe creat molles aspera spina rosas*.

„Sed hic versus cum eo, qui proxime antecedente, videtur mihi „suppositius. Maxime, quia alii duo, in quorum sedem hi „forsitan suffecti, diu exsularunt; quos emendatos reddidi in „Promulsis. c. 44. quo vise[e].

„Eod. libr. Eleg. 10. 28.

„*et olentia stagna Palici*.

„Membranae, *et olentis stagna Palici*. Epist. Oenones V. 2[f].

„*Ista Mycenaea litera scripta manu*.

„Uterque MS. *litera facta manu*.

„Epist. Ariadnes, X. 106.

„*Strataque Cretaeam bellua stravit humum*.

---

d) Codd. plerique apud Heinsium, MS. Bodl. et Ed. Pr. habent *pulsat*. Duo Heinsiani *lavit*. Wakefieldus ad Lucret. IV. 77. de hac re consulendus, legendum censet *mulcet*.

e) Pont. II. 2.

„Qui rapitur fatis, quid praeter fata requirit?

„Saepe creat molles aspera spina rosas.

„Qui rapitur spumante salo, sua brachia campi

„Porrigit ad spinas, duraque saxa manus."

„Duo sunt in his versibus quae „haud dubie cuivis legenti scrupu„lum iniiciunt. Repetitio cum ini„tii, *Qui rapitur*, tum vocis *spi*„*na*: et dissolutio versus quarti. „Ego praeter laudatum librum duos „alios secundae bonitatis hoc loco „consului; quorum alter omnino „cum Bersmani editione consentit, „excepto quod pro *campi* habet „*nanti*. Alter integre,

„*Qui rapitur ventis, quid prae-*
„*ter fata reliquit?*

„Di quanta ista variatio! vera le„ctio est in tertio, bonitate pri„mo, libro;

„*Qui rapitur spumante freto,*
„*sua brachia nauti*
„*Porrigit, et spinas duraque*
„*saxa capit.*"

f) Eiusdem epist. 26. Est in *qua nostri litera scripta memor*. Et sic MSS, quos inspexi, omnes. Burmannus tamen ad v. 2. hic etiam *litera facta* multos codices exhibere affirmat.

„Non abit hic MS. quem inspexi. Ubertinus tamen notat „quosdam legere *tinxit.*" Diversitas sane permagna inter haec „duo. An fors fuerat *lavit,* cuius expositio sit *tinxit?* Hae„reo. Pugnat pro recepta lectione exemplum Pedonis Albino„vani in obitum Mecaenatis:

„*Membra nec in strata sternere discat humo.*

„Quem certum est Nasonem expressisse in suis carminibus, ut G.212
„evincunt isti versus:

„*Caussarumque triplex vaticinatur opus.*

„*Altius et vitiis exseruisse caput.*

„Uti quidam etiam hoc argumento permoti Ovidio tribuerint „eius Elegiam in obitum Drusi. Idem igitur potuit et hic esse „factum. V. Trist. 13. 35.

„*Carmina scripta mihi sunt nulla.*

„Ita plane etiam membranae. Sed suspecta est mihi haec vox, „cum viderim illam alia etiam loca occupasse in membranaceis „libris, germanis extrusis. Qualia sunt IV. Trist. El. II. 20. „*Oppida scripta leget*, ubi recte ex aliis editur, *capta leget.* „V. Trist. I. 7. *laeta et iuvenilia scripsi*, ubi *lusi.* I. de Pont. „El. V. 2. *Ut sua scripta legas*, ubi *verba.* Quod si hoc „non accidit huic versui, suspicio tamen esse potest de trans„positione, ex qua simile quid natum nobis Metam. III. 66. „ubi Ciof. legit,

„*fixum lentae curvamine spinae* g,

„Cum recte edatur *lentae spinae curvamine fixum*, quod in „optimis membranis ita ad apicem expressum vidi. Tale est, „quod in membranis inveni apud Claud. in Ruffin. II. 230.

„*Quorsum audet ferro leges imponere stricto.*

„Ubi recte impressum, *leges vibrato imponere ferro.* Alia „praetereo, quae sana in vulgatis libris in unis alterisque mem„branis depravata inveni. De illo exemplo, quin genuinum „Ovidî sit, nullus dubito, in Art.

„*Altera Scylla maris monstrum.*

„An plura talium in eius scriptis inveniantur, nescio h. Certe

---

g) MSS. Bodleiani vel *medio lentae spinae curvamine fixum*, vel, *Quod lentae medio spinae curvamine fixum.*

h) In Metam. I. 38. Edd. Pr. cum MSS. exhibent,

Addidit et fontes et stagna immensa lacusque.

Met. IV. 280. Libri vett. cum Stephano Byzantino, *Sithon.*

Met. XII. 438. MS. Bodl. Auctar. F. 4. 22. „*Et exprimitur per multa foramina densus.* In duobus aliis MSS. eiusdem Bibliothecae (F. 1. 17. 4. 30.) hic et alter versus deest.

„in eius lectione, (sed attendi ad hoc) non observavi. Ego „scopum praefinitum mihi tetigisse iam videor, cui animus „fuit fidem plerorumque exemplorum dubiam facere, quae pot- „erant in illam partem adduci ex Nasone. Lucretius paullo „amplius favet isti parti. Hos enim in illo habes versus.

„quam lecti mollia strata.
„Quidque superbia spurcitia.
„Libera sponte sua.
G.218 *„Speluncasque velut saxis pendentibus structas.*
„ — guttis manantibus stillant.
„Tenuia sputa minuta, etc.
„Alioque est altera nata
„Endo statu.

„Memoria igitur lapsus fuit olim vir doctus, perpetuo hoc vi- „tatum Caro adserens.

„Nec desunt tamen apud eumdem, quae in contrarium possis „adducere. Qualia sunt haec:

„Exspiretque foras in aperta promtaque caeli.
„plurimaque plus
„Montibus in summis vestigia cernimus ignis.
„Hinc illa primum Veneris dulcedinis in cor
„Stillavit gutta.
„En hoc usque mare speluncae, etc.
„Nilus in aestate crescit, etc.
„Complere spatium.

„Quod tamen postremum est ex coniectura Gifani: variantque „in uno atque altero libri. Et hoc si, ut vides, admissum in „muta, cui liquida subiungitur, magis aedepol in geminatis „mutis nostris admittetur, quae potentiores.

„Catullus omnino stat ab illorum parte, qui producunt; „quod haec produnt exempla:

„In phaselo:

„Propontida trucemve, etc.

Art. Am. III. 289. Edd. priores et MSS. *ridet.*

Amor. III. 5. 6. *Ante fuit*, MS. Bodl. et sic editi ante Heinsium.

Fast. VI. 305. legendum, *scamnis considere longis*, ut Neapolis, et unus MS. Bodl. In tribus aliis (Auctar. F. 4. 24.) *longis — flammis.* (F. 4. 29.) *flammis* in textu, *scamnis* pro v. l. et *sedilibus* pro gl. Sed (F. 4. 28.) habet *scamnis.*

„Ibid.

„Et inde tot per impotentia freta.

„Et Priapeio ad Coloniam,

„Si pote stolidam repente excitare veternum.

„In Mamur.

„quod comata Gallia

„Habebat unctum et ultima Britannia.

„Ad Fundum Tiburtem,

„Nec deprecor iam si nefaria scripta

„Sexti recepso.

„In Galliambo,

„Ut apud (miser) ferarum gelida stabula forem.

„In Nupt. Pelei,

„Nulla fugae ratio, nulla spes.

„Estque unicum, quod his opponi possit, in Nuptiis Pelei,

„Testis erit magnis virtutibus unda Scamandri.

„Sed quod ipse etiam Homerus insuper habuit, Il. B. 495.

ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον.

„et ibid. 467.

ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ.

„Quum tamen constet Graecos magna religione contrarium ser- „vare. Adfinxit alterum Catullo, qui substituit in lacunam „carminis ad Cinnam,

„In pede stans fixo carmina ructat hians. G.214

„Sed ab illustri Castigatore, ut debuit, acceptum.

„In Horatii Odis et Epistolis, pro neutra quidquam invenias „sententia. Quod data opera factum, vix est ut negari possit. „In Satiris sex locis brevi syllabae cursum suum permisit, non „inhibentibus consonis istis sequentibus. Opinari possis, ut „frena sibi indulsit in alios invehendi, ita enim in versu quam- „dam sumsisse licentiam, quam alibi sibi non permittebat. „Quin satirographi esse, ut quandoque in haec et similia im- „pingat ex ipso Horatio et Chrysippo pulcre docet Casaub. ad „Pers. Sat. I. ver. 111.

„Iuvenalis contra quater longam facit hanc syllabam, bre- „vem ne semel. Uti neque Tibullus, qui tamen et ipse scripsit,

„Pro segete spicas, pro grege ferre dapem.

„Propertius quater [1] corripuit, produxit nunquam. Stati „Papini haec sunt in hanc rem loca Theb. II. 700. „VI. 551.

„*Tela nova, fragiles aevo circumspice muros.*
„ — *agile studium et tenuissima virtus.*
„Pro adversa parte, (Achill. I. 348.) k
„*sparsosque studet componere crines.*
„Possis et istum versum adducere Theb. VII. 733.
„*fas et mihi spernere Phoebum,*
„sed noris MSS. habere, *fas et me spernere Phoebum.*
„In Silio haec adnotavi exempla: III. 111.
„*gelidosne scandere tecum*
„*Deficiam montes.*
„IX. 576.
„*Immane stridens agitur.*
„Ult. 551.
„*arva*
„*Diversa spatio.*
„Sed et hic unum abit: XIV. 259.
„*Mille Agathyrna dedit, perflataque* l *Strongilos*
„*Austris.*

„In Valerio Flacco ne vestigium quidem horum videas. Idem „de Claudiano dico; nisi illud adferas de bello Gildonico v. „136.
„*rescissae vestes, et spicea sparsim*
„*Serta iacent.*
„Attamen hoc tanti nondum fuit aestimatum, ut dignati fuerint „contextu. In ora enim haeret ed. Delrianae. Saepeque va„riatur in his dictionibus. Tale illud Senecae in Theb.
„*Mea membra sparsim spargite.*
G.215 „Ubi et nostrae et Palat. membranae *passim*. Quamquam fal„sitas huius lectionis, absque etiam libris esset, auribus se „prodit. Apud eundem huius generis aliquid repertum fuit „olim in Troad. V. 31.
„*Tuosque manes, quodque stetit ante Ilion.*
„Dactylum enim quarta gressio spernit, necessarioque tribra-

i) Propertii sex loca, quorum memini, sunt, III. IX. 53. 39. XVII. 21. IV. I. 41. IV. 46. V. 17.

k) „Non contemnendus liber, *Sparsosque tumet componere crines.*" Gronovius.

l) Sed hic ex MS Coll. Remgin. Oxon. et duabus edd. vetustioribus *Trogilos* edidit Drakenborchius.

„chys faciundus, absque bellissima Lipsi e vet. lib. emendatio-
„ne esset, *quo stetit stante Ilion*.

„In Manilio hoc unicum vidi correptae exemplum,

„m) *Tertia forma stetit summo iam proxima coelo.*

„Productae in Martiale duo II. 66.

„*Ut digna speculo fiat imago tuo.*

„V. 70.

„*Quid gladium demens Romana stringis in ora.*

„Nullum correptae.

„Atque hactenus ex Poetis illos lustravimus, quos attendens „ad hoc mihique talia enotans legi. Iam ex aliis pauca, quos „adeo non nuper inspexi, neque oculis huius rei curiosis. Me-„mini tamen quorumdam adhuc. In Terentio illud legimus „Prolog. Hecyrae.

„*Quia sciebam dubiam fortunam esse scenicam.*

„Martian. Cap.

„*Crinale spicum pharetris depromo Cupido*
„*Libens capillum solvere.*

„Prudentius saepissime producte extulit, sed dum haec scribo, „non est ad manus: quamquam idem semel alicubi in Hamar-„tigen. corripuit. Ex Lucano pro syllabae productione, si „recte memini, quaedam adferri solent: quem denuo, uti et „alios, huius causa peragrare nec licet nunc, nec libet: qui „vix tumultuarie haec temporis inopia concipio. Faciat hoc „alius, et rudibus his lineamentis colores addat.

„Ego, si mentem meam aperire mihi licet, cum, quia Grae-„ci, e quorum poesi plurima hausit Latina, syllabam, de qua „loquor, producere amant, veteresque Grammatici Latini, qui „et propius abfuerunt a tempore florentis Poeticae, et plures, „indubieque meliores Poetarum libros habuerunt, idem praeci-„piunt; tum quia contrariae opinionis haud pauca fulcra, ope „veterum librorum, demolitus sum, illorumque exiguus apud „paucos invenitur numerus, apud quosdam vix unum, et ne „hoc quidem in Tibulli, Val. Flacci, Iuvenalis, Claudiani, Se-„necae Tragoedi, Horatique (praeter Satiris) versibus: vereor „ut regula in hanc partem firma constitui possit, et exceptio „pauciora, ex Catullo praecipue, Iuvenali, Silio, Statio, aliis-

m) Manilii, quas vidi, editiones sic habent: III. 604. *Tertia forma est, et summo iam proxima caelo.* Et mox in loco Martialis excudendum curavi *Romana* pro *aliena*, quod exhibuerat Zinzerl.

G.216 „quae habitura sit exempla. Neutrum igitur improbem, si par„ce fiat; utrumque si frequenter; quomodo hodie fere peccatur „corripiendo."

De communi syllaba Eustathius ad Il. *Δ*. p. 480 = 366, 30. Ἐν δὲ τῷ, ΥΙΕ ΠΕΤΕΩΟ, ἐκτείνεται ἡ λήγουσα τῆς κλητικῆς, ὡς καὶ ἑτέρωθι δηλοῦται λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. (cf. Il. A. p. 80, 1 = 61, 1.) διά τε τὴν προηγουμένην δασεῖαν, καὶ διὰ τὴν ἐπικειμένην ὀξεῖαν, καὶ διὰ τὴν τῆς λέξεως καταπεραίωσιν, καὶ διὰ τὸ δύνασθαι διπλασιάζεσθαι τὸ ἐπαγόμενον ἄφωνον. Z. p. 625 = 478, 48. Ὅρα δὲ ἐν τῷ ΠΑΡΕΙΠΩΝ, ἐκτεταμένην οὐκ ἀναλόγως τὴν τῆς προθέσεως παραλήγουσαν. οὕτω δ' εὐθὺς ἐφεξῆς καὶ τῆς ΑΠΟ προθέσεως ἐκτείνεται ἡ λήγουσα ἐν τῷ, Ο Δ' ΑΠΟ ΕΘΕΝ ΩΣΑΤΟ ΧΕΙΡΙ. Τινὲς δὲ θεραπεύοντες αὐτὸ, μεταγράφουσιν ΑΠΑΙ ΕΘΕΝ, καὶ οὕτω τὸ μέτρον ἀναπληροῦσιν. Οἱ μέντοι ἀκριβέστεροι ἐκτείνουσιν ὡς ἐρρέθη τὸ Ο ἐνταῦθα τῆς προθέσεως διαφόροις λόγοις τῆς κοινῆς συλλαβῆς· μέρους τε γὰρ λόγου καταπεραίωσίς ἐστι, καὶ δασεῖα καὶ ὀξεῖα τοῦ ΕΘΕΝ ἐπιφέρονται, δυνάμεναι τὴν λήγουσαν ἐκτείνειν τῆς προθέσεως, ὡς οἱ γραμματικοὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ περὶ κοινῆς συλλαβῆς. cf. p. 641, 28 = 500, ult. 654, 47 = 519, 15. Od. *Γ*. p. 1465. init. = 123, 44. K. p. 1665 = 407, 19. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ΟΥΤΕ ΠΟΙΗΤΑΩΝ, ὃ ἀνωτέρω ἐγράφη, ὡς βραχεῖα ἐλήφθη ἡ ἄρχουσα, λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. Οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ,

Ἴστρος τοιαύτας παρθένους μνηστεύεται n,

ἡ δευτέρα χώρα βραχεῖαν ἔχει τὴν καταρχουσαν λέξιν. cf. etiam Od. P. p. 1818, 33 = 628, 41. Diphthongum *οι* in *ποιεῖν* etc. etc. o *οἷος*, *τοιοῦτος* saepe corripi monuit Brunckius ad Aristoph. Lysist. 128. *δείλαιος* Vesp. 165. Eubulo Athenaei IV. p. 559. C. Eurip. Phoeniss. 1302. vide Porsonum ad 1319. *γεραιὸς* in nota Hermanni ad Euripidis Hecub. 64. *ἔμπαιος* Eustath. ad Od. *Υ*. p. 1896, 43 = 741, 6. *ἱκταίου* Aeschyl. Suppl. 381. ubi vide Burneium. *Πειραιῶς* Alexis. Athenaei XIII. p. 562. A. Comicus incertus apud Dion. Chrysost. Or. 64. p. 596. post Valckenaerii ad Euripidis Hippol. 210. Callimach. p. 24. conamina sequentem in modum a Porsono persanatus:

---

n) Notanda diversa loci Aeschylei lectio. Voces *Οἶστρος* et *Ἴστρος* permutantur Euripid. Iphig. Taur. 395.

o) Fallitur autem Brunckius de v. *ποῖον* Equit. 33. Plane enim legendum ex tacita Porsoni emendatione Hec. 794. *Βέβαιος*; τὸ ποῖον ἐτεόν; ἡγεῖ γὰρ θεούς.

[illegible] ἁπασῶν, πότνι' Ἀθηναίων πόλις,
ὡς καὶ καλόν σου φαίνεται τὸ νεώριον·
καλός γ' ὁ παρθενών· καλὸς δ' ὁ Πειραιεύς·
ἄλση δὲ τίς πω τοιαῦθ' ἔσχ' ἄλλη πόλις;
καὶ τοὐρανοῦ γ', ὥς φασιν, ἐστὶν ἐν καλῷ.

Versus tertii dimidium καλός γ' ὁ παρθενὼν servavit Diogenes Laërtius VII. 6. In Euripidis Electra 500. per metrum stare potest παλαιὸν, quamquam ibi malim cum Scaligero et Piersono πολιόν. De diphthongo ει numquam apud Poetas Atticos ante vocalem correpta vide Valckenaerium ad Phoen. 1475. et consule Etymolog. M. p. 462. in v. Θυσία.

P. 11, 16. Δεύτερος τρόπος. Exempla Clarkio ad Homeri Il. B. 537. prolata, partim non huc spectant, partim mendosa sunt. Homerica verba Αἰγυπτίας, Ἠλεκτρύωνος, Ἱστιαίαν, intacta praetereo. In Theocrito IV. 52. legendum erat fortasse, certe pronunciandum, G.217

καὶ 'τρακτυλλίδες ἐντί· κακῶς ὁ πόρτις ὄλοιτο.

In Euripide ματεύων, numquam μαστεύων scribendum esse nemo ignorat. Vide Marklandum ad Euripidis Suppl. 87. 984. Qui ex Aeschylo et Euripide citantur versus ἀμπλακήματα ἀμπλακὼν prima brevi continentes, eos iamdudum emendarunt viri docti:

Eumenid. 934. τὰ γάρ ἐκ προτέρων ἀπλακήματά νιν.
Alcest. 245. ὅστις ἀρίστης ἀπλακὼν ἀλόχου.
Iphig. Aul. 124. καὶ πῶς Ἀχιλεὺς λέκτρων ἀπλακών.

Alia est Clarkii regula ad Il. A. 51. „Syllaba natura brevis, „in *vocalem brevem* desinens, sequentibus in *eadem* voce *con-* „*sonantibus duabus*, ut τέ-κνον, φιλότε-κνος, ἄ-τεκνος, (quae „in *oratione soluta*, ut ex Scriptorum Tragicorum et Comico- „rum *Iambis* constat, semper corripitur) in heroico Carmine, „propter *positionem* istam, (sicuti in Latinis vocabulis *tene-* „*brae*, *volucris*, et similibus) produci potest.“ Huc referendi etiam Dawesii Canones, Miscell. Crit. p. 197. I. „Vocalis „brevis ante tenues, quas vocant, consonantes π, κ, τ, vel „aspiratas φ, χ, θ, sequente quavis liquida, uti et ante me- „dias β, γ, δ, sequente ρ, syllabam brevem perpetuo claudit.“ Sed hanc regulam Tragici saepe violant. II. „Vocalis brevis „ante consonantes medias β, γ, δ, sequente quavis liquida „praeter unicam ρ, syllabam brevem numquam terminat, sed „sequentium consonarum ope longam semper constituit.“ De quo audi Porsonum ad Euripidis Hecubam 298. „Dawesius „canonem paullo temerius, ut solet, statuit, nullam syllabam „a poeta scenico corripi posse, in qua concurrant, consonan- „tes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Haec regula plerumque vera,

„nonnumquam ab Aeschylo, Sophocle, Aristophane violatur, „ab Euripide, credo, numquam."

Quod Noster mox affirmat, vocalem scilicet consonantibus μν praepositam nonnumquam corripi, quodque idoneis auctoritatibus comprobat, minime debuit Toupium movisse ut in Euripid. Bacch. 1134, corrigeret, ἡ δ' ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις· ΕΓΥΜΝΟΥΝΤΟ ΔΕ Πλευραὶ σπαραγμοῖς. Veram haud dubie huius loci emendationem protulit, sed tacite, Porsonus ad Euripidis Hec. 1042. ΓΥΜΝΟΥΣΙ ΔΕ ΠΛΕΥΡΑ σπαραγμοῖς. Neque debuit Brunckius ad Sophocl. Ai. 1077. statuisse. „Nuspiam apud Atticos scenae poetas vocalis ante li„teras κτ, πτ, MN, σχ, σμ, corripitur, ne quidem in diver„sis vocibus, sed vocalis brevis ante illas literas semper pro„ducitur, ut in hoc Euripidis senario, Med. 1046. λυποῦσαν, „αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά. Vide Ai. 1360. Antig. 204. „Rata est haec prosodiae lex, a qua discessionem numquam „fieri licuisse ostendunt cum alii, tum Marklandus ad Suppl. „646. 984. Succurrit tamen Euripidis senarius, qui virum G.218 „doctissimum fugit, in quo si nihil a librariis peccatum, cul„pam ipse poeta commeruit. Sed exemplum unicum est, quo „lex non labefactatur. Versus est in Ione 1198. οἰνηρὰ σκεύη „μικρὰ, μέγαλα δ' εἰσφέρειν. Verum est, quod ait Marklan„dus, ab Homeri versibus hexametris ad Tragicorum senarios „argumentum metricum non recte transferri. Nam vitium hu„ius senarii frustra defenderetur exemplo Hesiodi, qui hanc „licentiam sumere potuit in hoc Operum versu: εἴη πετραίη „τε σκιὴ, καὶ βίβλινος οἶνος." Tragicos aliquando vocalem ante μν corripere contra Brunckium ostendit Porsonus in Append. ad Toupium T. IV. p. 442. prolatis ex Euripide duobus locis, Iph. Aul. 68. δίδωσ' ἑλέσθαι θυγατρὶ μνηστήρων ἕνα. et 852. ἀλλ' ἦ πέπονθα δεινά· μνηστεύω γάμους. In choro Aeschyli S. Theb. 83. penultimam vocis ἐλεδεμνὰς brevem indicat Burneius, ut et antepenultimam vocis ὁμοδέμνιον in Agam. 1108. Dixit etiam Euripides Bacch. 73. ἀεὶ Διόνυσον ὑμνήσω, modo versus iste sit paroemiacus. Sophocles Trach. 1136. ἅπαν τὸ χρῆμ' ἥμαρτε, χρηστὰ μνωμένη. ubi tamen Heathio reponenti μωμένη viri docti adstipulantur.

Quod ad consonantes reliquas attinet, vera est fortasse Brunckii observatio; exceptiones saltem apud scriptorum veterum reliquias inveniuntur paucissimae. Toupio Emendat. T. I. p. 414. lectionem Suidae in versu Eupolidis defendenti,

αὕτη νεανισκεύοντος ἐπεθύμησέ μου,

breviter respondet Porsonus in appendice ex Photio citans, quod antea coniectando detexerat Hotchkisius, νεανισκοῦντος.

In Aeschylo apud Strabonem IV. p. 278. = 252. Oxon. legitur,

νεφέλην δ' ὑποσχὼν νιφάδι στρογγύλων πέτρων.

ubi MSS. optimorum auctoritate γογγύλων reponit Gronovius. In Ione 1198. οἰνηρὰ τεύχη dudum emendavit Porsonus. De Sophoclis Trachin. 292. vix quicquam pronunciare ausim. Erdfurtius Toupii coniecturam adoptat τὰ δὲ πεπυσμένη. Sed in Electra 21. haud dubito quin rem seu tetigerit Hotchkisius, noster,

[illegible] ἐνταῦθ', ἵνα [illegible]

Οὐκ ἔστιν ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

cui correctioni favere quodammodo videtur Codex MS. olim D'Orvillianus p). In Diphilo Athenaei VI. p. 236. C. vulgatur

ἐὰν | δὲ πλέῃ | ος καὶ | λέπτος εὐθ | έως | νοῶ,

ubi miror Schweighaeuserum ne memorasse quidem facilem Grotii correctionem ἂν δὲ πλάγιος. Alexis Athenaei IV. p. 164. C. Χοίριλος, Ὅμηρος, Ἐπίχαρμος, συγγράμματα. Quam saepissime in propriis nominibus exarandis peccasse librarios G.219 vix necesse est ut moneam. Quid si igitur pro Ἐπίχαρμος substituamus Ἐπικράτης? Poetam illum mediae Comediae, de quo nonnulla Toupius ad Suid. T. I. p. 192. Sed hoc valde incertum est. In Philostephano Athenaei VII. p. 293. A. sine controversia reponendum Θίβρωνα, ut ex Sopatro ibid. VI. p. 230. F. cuivis patebit. Lege omnino Sylburgium ad Aristotelis Polit. VII. 14. et Wesselingium ad Diodorum Sic. XIV. 36. Photius Lex. MS. [p. 72.] Θιβρώνιον νόμισμα [ἐδόκει] ἀπὸ Θίβρωνος τοῦ χαράξαντος εἰρῆσθαι. Trochaicus Antiphanis apud Athen. X. p. 449. B. νεογενοῦς ποίμνης δ' ἐν αὐτῇ πνικτὰ γαλακτοθρέμμονα, proculdubio corruptus est, et nescio annon vere Grotius pro πνικτὰ substituerit τέκνα. Ibid. XI. p. 503. B.

παραθέμενος ψυκτῆρα τ' οἴνου μεθύσκεται.

Qui senarius nemini, ut opinor, placebit. Toupio Addend. Theocrit. XXI. 26. breviter respondet Porsonus ad Euripid. Med. 284. Caetera loca quantillum ponderis habeant cuivis diligentius inspicienti statim apparebit.

---

p) Nunc in Bibl. Bodl. X. 1. 3, 14. signatus. Locum Glossis sic suprascriptum exhibet;

ὑπάρχομεν
ὅπου ὑπάρχει ἐνταῦθ' ἐσμὲν
ἵν' οὐκετ' ὀκνεῖς (sic)

Bentleium Epist. ad Hemsterhus. p. 96. in versu Aeschyli laudantem Λινᾶ δὲ σπεῖρα pene obstupefactus miror.

P. 15. In versu Epicharmi cum Arnaldo concordat Toupius Emend. T. I. p, 117.

P. 18, 11. *Τρίτος — τρόπος.* De productionibus ob ictum metricum sive arsin, ob thesin, et ob caesuram multi multa. Vide praecipue Hermannum cum alibi, tum in Libro de Metris I. c. 21. p. 67. Bene autem observat vir idem doctissimus p. 66. „Haec quidem omnia, quae de productionibus ob „metrum diximus, non in omnibus versuum generibus, sed „maxime in hexametro heroico et aliis quibusdam carminibus „locum habent.“ Quod vero ad vocem *ἀθάνατος* spectat, cuius primam nunquam in versibus iambicis produci, Brunckio auctore, affirmat, id strenue negat Porsonus ad Euripid. Med. 139. n. I. Nescio an Epicos solum Poetas ob oculos habuerit Strabo IX. p. 642=608. Oxon. cum haec scriberet: *Πρώτην δὲ Φημονόην φασὶ γενέσθαι Πυθίαν· κεκλῆσθαι δὲ καὶ τὴν προφῆτιν οὕτω, καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι· ἐκτετάσθαι δὲ τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀθανάτου, καὶ ἀκαμάτου, καὶ διακόνου.* Sed hoc utcunque sit, eadem est vocis *ἰσόθεος* ratio: vide Porsonum ad Euripid. Orest, 9. Aeschyl. Pers. 80. 858. Sophocl. Antig. 837. Minime autem h. l. silentio praetereunda literae *ρ* inceptivae potestas, apud Poetas alios tum praesertim Atticos finalem vocis antecedentis brevem producentis; de qua egere D'Orvillius Crit. Vann. p. 334. Dawesius Miscell. Crit. p. 160. Marklandus ad Suppl. 94. Toupius Emend. T. I. p. 300. Brunckius ad Euripid. Orest. 857. Aristoph. Plut. 1065. Addas Sophocl. Scyr. Fr. IV. ex Stobaeo Grot. p. 225. *λέπτης ἐπὶ ῥοπῇσιν ἐμπολὰς μακράς.* Aristoph. Ran. 1059. *μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίκτειν.* Sic enim MS. Barocc. 127. Antiphanes Athenaei X. p. 449. A. *τοῦτ' ἔστιν· ἣν δ' ὁ γρῖφος*
G.220 *ἐνταῦθα ῥέπων.* Epigenes eiusdem XI. p. 469. C. *ψυκτῆρα, κύαθον, κύμβια, ῥυτὰ τέτταρα.* Euripides Erectheo apud Lycurgum in Leocrat. p. 205. *ὡς θεῶν τε βωμοὺς, πατρίδα τε ῥυώμεθα.* Eupolis Pollucis IX. 58. *νῦν δὲ ῥύπου γε δύο τάλαντα ῥᾳδίως.* Paucissima isto loco correptae vocalis reperiuntur exempla. Aeschyl. Prom. 711. *χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα.* 991. *πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ.* Sophocl. O. T. 72. *τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.* Euripid. Bacch. 59. *τύμπανα Ῥέας τε μητρός.* Helen. 1129. *ὃς ἔδραμε ῥόθια*, cui in Antist. respondet *ὅτ' ἔσυτο πατρίδος.* et 1140. *ἀμφὶ ῥυτάν.* Sed in Chori cantibus fortasse maior licentia. Simylus Stobaei Flor. p. 231. ed. Grot. *κριτὴν, τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι.* Simonides inter Gnomicos

Brunckii p. 99. οὐδὲ ῥίγιον κάκης. Sed in carmine περὶ γυναικῶν, v. 63. λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ῥύπον.

Diphthongos αι et οι nonnumquam ante consonantem corripi existimarunt viri primarii Salmasius ad Aram Dosiadae p. 242. et Casaubonus Lect. Theocrit. c. XVIII. quos plene et certissime refutat Bentleius in nota ad Callimachi Hymn. in Iovem v. 87. T. II. p. 5. ed. Ernesti. [p. 82. Blomf.]

CAP. II.

De Synizesi.

P. 20. NON sine fructu hic legentur quae de συνιζήσει sive συνεκφωνήσει collegit Eustathius ad Il. A. p. 11, 21 = 9, 22. Ὅτι τὸ ΠΗΛΗΙΑΔΕΩ ΑΧΙΛΗΟΣ οὐ φυσικῶς ἔχει τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου. τοῦ ἐκ δακτύλων καὶ σπονδείων συγκειμένου, ἀλλὰ πάθος ἴσχει ὃ λέγεται συνίζησις. Αἱ γὰρ τέσσαρες συλλαβαὶ αἱ μετὰ τοὺς τέσσαρας πόδας, ἤγουν τὸ ΔΕ, καὶ τὸ Ω, καὶ τὸ Α, καὶ τὸ ΧΙ, εἰς δάκτυλον καταλογίζονται, τοῦ ΔΕ καὶ τοῦ Ω λαμβανομένων ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς. Κατὰ δέ τινας ἡ μετὰ τοὺς πρώτους τρεῖς πόδας τετρασυλλαβία, τὸ ΛΗΙΑΔΕ, δακτυλικῶς ποδίζεται, ὡς τοῦ Ι καὶ τοῦ Α καταλογιζομένων ἀντὶ βραχείας μιᾶς. Λέγεται δὲ τὸ πάθος συνίζησις, καθά που καὶ ἡ συναίρεσις παρὰ Ἡρωδιανῷ, κατὰ μίμησιν τῶν συνιζανόντων καὶ συμπιπτόντων σωμάτων, καὶ πυκνουμένων ἐξ ἀραιότητος, καὶ ἐκ πλείονος κατεχόντων ὀλιγώτερον τόπον κατά συμπίλησίν τινα, ὃ δὴ καὶ ἐπὶ σεισμῶν ποτε γίνεται. Καὶ γὰρ καὶ ἐνταῦθα ὁ καταλογισμὸς τῶν δύο συλλαβῶν εἰς μίαν συλλαβὴν δοκεῖ ποιῆσαι αὐτὰς συνιζῆσαι καὶ οἷον κατασμικρυνθῆναι καὶ στενοχωρηθῆναι ἐκ πλατυσμοῦ εἰς στενότητα. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ συνεκφώνησις λέγεται, διότι τὰ τῶν δύο λέξεων φωνήεντα ἐν τῷ μετρεῖσθαι νοοῦντα, οὐκ ἔτι ὡς δύο, ἀλλ' ὥσπερ ἐὰν τῇ φωνῇ τοῦ ἑνὸς συνανεκράθη καὶ ἡ τοῦ ἑτέρου, καὶ ὡς ἕν τι ἄμφω συνεξεφωνήθησαν. Et paullo post, συνεκφώνησις, ἤτοι συνίζησίς ἐστιν, ὅταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μεταξὺ μὴ ἔχουσαι, ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσι. Διὸ καὶ εὖ εἴρηται ὅτι τὸ συνεκφωνούμενον τὰς δύο συλλαβὰς μίαν ἐν τῷ μέτρῳ ποιεῖ. Καὶ ὅτι πολλαχῶς ἡ συνίζησις, ἤγουν συνεκφώνησις, γίνεται, διέλαβον οἱ G.221 τῆς γραμματικῆς ἐξηγηταί. Ἢ γὰρ δύο φωνήεντα χρόνου ὁμοίου, ἀντὶ ἑνὸς παραλαμβάνονται, οἷον, δύο μακρὰ ἀντὶ

μιᾶς μακρᾶς συλλαβῆς, καὶ δύο βραχέα πάλιν ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς, ἢ καὶ ἀντὶ μιᾶς βραχείας. Ἢ δύο ἀνόμοια, οἷον, μακρὸν καὶ βραχὺ, ἀντὶ ἑνός. Καὶ κοινὴ δέ ποτε συλλαβὴ, ἵνα μὴ πλείω λέγωμεν, μετὰ ἑτέρου φωνήεντος συνίζησιν ποιεῖ, ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ *ΠΗΛΗΙΑΔΕΩ*, τὸ Ω οὔτε μακρὸν ἀναντιῤῥήτως ἐστὶν, ἀλλ' οὐδὲ μὴν βραχὺ, κοινὴν δὲ συλλαβὴν αὐτό φασιν οἱ γραμματικοὶ, ὅπερ συνεκφωνηθὲν καὶ συνιζῆσαν τῷ πρὸ αὐτοῦ βραχεῖ φωνήεντι, ἐλογίσθη σὺν ἐκείνῳ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς. Παραδείγματα δὲ τῶν εἰρημένων τρόπων τῆς συνιζήσεως μυρία χορηγοῦσιν οἱ ποιηταί· μόνου δὲ τοῦ τὰς δύο βραχείας ἀντὶ μιᾶς νοεῖσθαι, ὀλίγα εἰσὶ τὰ παραδείγματα. Προφέρεται γοῦν ἓν μὲν τοῦ Σωτάδα ἐν τῷ,

σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον,

ὃ καὶ παρὰ τῷ Ἑρμογένει κεῖται. Τὸ γὰρ *ΑΙ* καὶ τὸ *Α*, ὡς μία λογίζονται βραχεῖα συλλαβὴ πρὸς ἀπαρτισμὸν ποδὸς τοῦ ἀπὸ μείζονος ἰωνικοῦ. Ἕτερον δὲ παράδειγμα ὅμοιον ἐκ Πραξίλλης, ἐν τῷ,

ἀλλὰ τέος οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

τὸ γὰρ *ΤΕ* καὶ τὸ *ΟΝ*, δύο αὗται βραχεῖαι συλλαβαὶ, ἀντὶ μιᾶς βραχείας ἐλήφθησαν. Εἰ δὲ καλῶς ἐπόδισάν τινες καὶ τὸ *ΛΗΙΑΔΕ* ὡς προείρηται, ἴδοι καὶ τοῦτο τέως τρίτον παράδειγμα. Τοιαῦτα δὲ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ τὸ,

ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον,

καὶ τὸ,

χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσσεύς,

δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἡ κατὰ κοινὴν συλλαβὴν συνίζησις ἢ μακρά ἐστιν, ὡς ἐν τῷ, *ΔΕΩ ΑΧΙΛΗΟΣ*, ἢ συνέσταλται ὡς ἐν τῷ, *ΧΡΥΣΕΩ ΑΝΑ ΣΚΗΠΤΡΩ*, καὶ, *ΔΕΝΔΡΕΩ ΕΦΕΖΟΜΕΝΟΙ*. Confer pag. 25, 21 = 19, 29. 52, 8 = 39, 17. *H. E.* p. 514, 19 = 389, 16. K. p. 805, 20 = 725, 4. *Ω.* 1372, 7 = 1513, 22. Od. *K.* pag. 1655 = 393, 1. Marius Victorinus p. 2509. *Observanda praecipue in metris literarum vocalium inter se collisio, quae trifariam evenit, id est, per συναλοιφὴν, ἔκθλιψιν, συνεκφώνησιν, vel συναίρεσιν, quarum inter se differentia talis est. Nam συναλοιφὴ est cum inter duas loquelas duarum vocalium concursus alteram elidit; id est, cum duae partes orationis ita coeunt, ut altera in vocalem desinat, et altera incipiat a vocali, ut,* Hic hasta Aeneae stabat, *Item*, Priamique evertere gentem. *Nec tamen putaveris quemlibet e duabus eximi posse. Illa enim quae supervenit priorem semper excludit, non prior sequentem. Ἔκθλιψις autem, vel ἔκτριψις, fit, cum duae inter se dictiones dure concurrentes aliquam pluresve vocalium cum consonanti duntaxat exprimunt,*

ut, Multum ille et terris iactatus et alto. *Item*, Circumdat necquicquam humeris, et inutile ferrum. *Συνεκφώνησις vero, cum duae vocales in unam syllabam coguntur, quae possunt duarum syllabarum locum divisae complere, duntaxat interposita consonante: cum, Phaethon, in metro sic enuntiatur ut ex trisyllabo nomine disyllabon faciat, ita*, Cum te flagranti deiecit fulmine Phaethon. *Et illud Maronis*, Villis onerosum atque unguibus aureis. *Quidam superioribus tribus* G.222 *quartam speciem addiderunt, quam Graeci dicunt κρᾶσιν, id est, cum unius literae vocalis in duas syllabas fit communio, ut*, Audire est operae pretium procedere recte. *Item*, Quaecumque est fortuna mea est. *Quae veluti per contrarium συνεκφώνησιν in metris imitatur.*

Harum συνιζήσεων, συναλοιφῶν, κράσεων nonnullas amplectuntur Poetae Scenici, nonnullas vero reiiciunt. Temere certe ageret, qui Sotadis, neoterici neque nimis probati scriptoris, auctoritate ad Aldinam Sophocl. Philoct. 1333. lectionem Ἀσκληπιαδῶν defendendam abuteretur. Vide modo Porsonum in Appendice ad Toupium T. IV. p. 444. et praef. ad Euripid. Hec. p. XXXV. Est asperrima synizesis in Sophoclis O. T. 640. δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, quam defendere videtur Porsonus ubi supra p. 441. emendandi conatu, sed infausto illo atque infelici, tollit Hermannus de Emend. Rat. Grammat. p. 47. δυό γ' ἀποκρίνας κακοῖν. Ut vere, quod sentiam, loquar, δυοῖν e Glossa in textum irrepsit; et fere pro comperto habeo unice probandam esse correctionem, quam haud ita pridem mecum communicavit Elmsleius, quamque in Sophoclearum fabularum editione viri istius doctissimi auspiciis inchoata stabilitam iri, et idoneis auctoritatibus confirmatam spero, τοῖνδ' ἀποκρίνας κακοῖν. Sed vix emendatione indiget Euripid. Iph. T. 938. ubi Ἐριννύων pedem Bacchium efficit. Praetereo voces θεὸς, νεὸς, et si quae his similes sint, μονοσυλλαβῶς pronunciatas; alias, ut χρυσέαν disyllabon, Euripid. Hecub. 468. formas Atticas, βασιλέως, Μενέλεως, crases ἢ οὐ, μὴ οὐ; ἐγὼ οἶδα, sive ἐγῷδα cf. Valckenaer. ad Phoeniss. 723. Consule Porsonum ad Euripid. Orest. 591. Phoen. 903. 1277. 1651. Diphthongus in τοι sequentem vocalem brevem longam efficit Med. 863. Sic in Aristoph. Ran. 509. legendum, quod me aliquando monuit Vir idem eruditissimus περιόψομαι ἀπελθόντ' ut fiat crasis. Plato Ποιητῇ apud Athenaeum XIV. p. 644. A. — μόνος δ' ἄγευστος, ἀσπλαγχνος ἐνιαυτίζομαι ἀπλάκουντος, ἀλιβάνωτος.

P. 22. Ἀλκιβιάδην. Habemus simile exemplum in Epigrammate (Brunck. Anal. T. III. p. 304.)

Νύμφαι κρηναῖαί με συνήρπασαν ἐκ βιότοιο
Καὶ τάχα που τιμῆς εἵνεκα τοῦτ' ἔπαθον,
Νηπίη, οὐδὲ δυοῖν ἐτέοιν τέλος ἐξανύσασα,
Φιληραίη τὴν κλῆσιν, Αὐσονὶς γένος.

ubi in versu quarto auctor pro Dactylico exhibuit Iambicum ob contumaces syllabas vocis φιληραίη. D'Orvill. in Charit. p. 258 = 356. *L. Hotchkis.*

G.223

CAP. III.

De Pedibus.

SYLLABARUM rationibus iam expositis, secundum institutum nostrum plenior aliquanto dilucidiorque ex Grammaticis excerpenda est pedum notitia. Terentianus Maurus p. 2412.

Ergo cum duas videbis esse vinctas syllabas,
Effici pedem necesse est, sint breves ambae licet.
Una longa non valebit edere ex sese pedem,
Ictibus quia fit duobus, non gemello tempore.
Brevis utrinque sit licebit; bis feriri convenit,
Parte nam attollit sonorem, parte reliqua deprimit,
Ἄρσιν hanc Graeci vocarunt, alteram contra θέσιν.
Una porro bis feriri quando poterit syllaba,
Temporum momenta sane lege certa dividunt,
Seu duas pes quisque iunget, sive plures syllabas.
Aut enim quantum est in ἄρσει, tantum erit tempus θέσει·
Altera aut simplo vicissim temporis duplum dabit,
Sescuplo vel una vincet alterius singulum.

Dionysius Halic. περὶ Συνθ. c. 17. p. 124. *Πᾶν ὄνομα, καὶ ῥῆμα, καὶ ἄλλο μόριον λέξεως, ὅ τι μὴ μονοσύλλαβόν ἐστιν, ἐν ῥυθμῷ τινι λέγεται· τὸ δ' αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμόν.*

Marius Victorinus p. 2485. *Pes est certus modus syllabarum, quo cognoscimus totius metri speciem, compositus in sublatione et positione: fiunt enim ex syllabis pedes ordine incrementorum, quem Graeci συλλαβικὴν παραύξησιν vocant:*

item temporum, quam Graeci χρονικὴν παραύξησιν nominant. Syllabarum autem incrementa fiunt quinque, incipientia a dissyllabis usque ad hexasyllabum. Temporum vero incrementa a duobus ad duodecim procedunt, id est, a disemo ad duodecasemum. Etenim cognationis et cuiusdam ad augmentum propagationis, qua pedes multiplicati noscuntur orti a disyllabis quatuor, ratio talis est. Syllaba quae ad incrementum pedum adiicitur, aut longa est, aut brevis; huius adiectione ita numerus propagabitur. Sic Pyrrhichius e duabus brevibus, hunc brevis Tribrachum, longa Dactylum vel Anapaestum facit. Sic Spondeus e duabus longis, hunc brevis Palimbacchium, seu Bacchium, in prima sede posita longa Molossum reddit. Quo genere trisyllabi et tetrasyllabi usque ad hexasyllabos additamento temporum processerunt, ut dictum est a disemo ad duodecasemum, seu a dichrono ad duodecachronum. Σημεῖον autem veteres χρόνον i. e. tempus non absurde dixerunt, ex eo, quod signa quaedam accentuum, quae Graeci προσῳδίας vocant, syllabis ad declaranda temporum spatia superponuntur, unde tempora, signa Graeci dixerant. Sed et hoc, loco suggerente, non praetermiserim, easdem figuras pedum secundum spatia temporum per literas ita designasse, ut brevis syllabae loco, quae sit unius temporis ponatur B p), longae autem loco, quae sit temporum duorum M, hoc ideo, ut per literas regula pedum facile intelligatur. Pes autem dictus est sive quaedam pars mensurae et modus quidam. Similiter pes vocatur, sive quia in percussione metrica pedis pulsus ponitur, tolliturque; seu quia, ut nos pedibus ingredimur atque progredimur, ita et versus per hos pedes metricos procedit et scandit. Inter pedem autem et Rhythmum hoc interest, quod pes sine Rhythmo esse non potest; Rhythmus autem sine pede decurrit; non enim gradiuntur Μέλη pedum mensionibus, sed Rhythmis fiunt. G.224

Iam vero de singulis accuratius agendum est. Ac primum de PYRRHICHIO. Terentianus Maurus p. 2412.

Primus ille est, iure primus, ἡγεμὼν qui dictus est,
Auctor et ductor metrorum, qui duas breves habet,
Ante enim breve est creatum, redditum longum dein:
Sicut unum numerus ante quam secundum prodidit.
Ergo natura repertus iure princeps dicitur
Ante quem non est creatus; quem sequuntur caeteri:

---

p) Notavit Hephaestio per α, et β. cf. p. 78. et sic etiam ipse Victorinus p. 2492.

Δίβραχυν dixere Graeci, quod sit ambabus brevis:
Πυῤῥίχιος idem vocatur, quippe et aptus pyrrhichae,
Tam cito motu recursat, quam breves hi sunt soni:
Tertium detrecto nomen, lege nam metri vetor;
Παρίαμβος namque dicunt, si probaris ἔκτασιν,
Ars vetat primae negare spatia binae syllabae.
Reddere autem pedibus iisdem plura cogor nomina,
Ne quis erret quando nomen aliud alibi invenerit,
Ac putet pigrum, vel artis usque ad ista nescium.
Huius exemplum videbis esse, quum dices hŏnŏr.

De Pyrrhicha vide Salmasium ad Solinum c. XI. p. 119. Lectu digna habet Diomedes p. 472. sed mire corrupta et turbata, cf. Kusterum ad Aristoph. Ran. 153. Haec autem alibi non temere inveneris. *Apud Italos vero*, (i. e. pes pyrrhichius, vocatur) GRADIVUS, *a Gradivo* Ἄρεος καὶ Ἐνυοῦς, *id est*, *Martis et Bellonae filio, quem eo primum pede usum poetae fingunt, quod cum cacumina montium et difficilia collium concitato cursu caprae more superaret, quoties praedatoria vice grassaretur, citipedem hunc cursum sibi reperisse testificantur.* Dionysius Halic. ubi supra p. 126. Ὁ μὲν οὖν βραχυσύλλαβος ΗΓΕΜΩΝ τε καὶ ΠΥΡΡΙΧΙΟΣ καλεῖται, καὶ οὔτε μεγαλοπρεπής ἐστιν, οὔτε σεμνὸς, σχῆμα δ' αὐτοῦ τοιόνδε·

λέγε δὲ σὺ κατὰ πόδα νεόδματα μέλεα.

TROCHAEUS teste Mario Victorino p. 2487. *dictus a cursu et celeritate. Nam* τρόχος ἀπὸ τοῦ τρέχειν *vocabulum sumsit,*
G.225 *idem et* Choreus ἀπὸ τῆς χορείας. Photius p. 2625. *Trochaeus ex longa et brevi constat, temporum trium, ut* cera. *Dictus a velocitate rotae, quam suo sono imitatur, quae Graece* τροχὸς *nuncupatur. Alii* χορεῖον *appellant, quia ad choros aptam modulationis continet rationem.* Diomedes p. 474. *Huic* (Iambo sc.) *contrarius est* Trochaeus, *quem* χορεῖον *appellant. constat ex longa et brevi, temporum trium, ut* Roma. *dictus* [q] ἀπὸ τοῦ ἐπιτρέχοντας λέγειν: *quippe eius modulationem, poematum sive metrorum compositioni accommodatam, rotatim et volubiliter dicebant. Trochaeum etiam a Mercurio repertum satis constat, quod is praecipitem festinationem ex impetu longa in brevem gressum finiri ostenderet. Unde plerique Graecorum ex longa et brevi eum pedem*

---

q) Al. ἀπὸ τοῦ τρόχου, *h. e. rotatione.* Graeca omittit Med.

composuerunt; vel παρὰ τὸ τρέχειν, [t] *ex discursu, trochaeum frequentaverunt: ac musici viri ocyori melo intenti, ex rotae situ et volubili modo rythmulum eius et tonum designant;* [s] *qui et decursionibus aptum iudicant, quod hi qui in bello laborant, quoties amissos ordines reparant, ex longo et disperso ambitu in brevem et arctum ordinem coguntur; rotae scilicet similitudine* [t] *se ventilantes, cuius satis latus ac breviatus canthus, radiatus luminibus in angustum modioli circulum cohibetur. Aiunt hunc Trochaeum Auruncos* Rotulum *nuncupasse, nimirum simili ratione, qua Graeci* [u] *a rota invitati, vel diversa appellatione persuasi; quod cum aciem constituerent prolatis pedibus scuta brachiis protenderent; breviterque dextris succedentibus pedibus vestigia sisterent; ac reductis manibus, ingenti clamore, quae vibraverant, tela iaciebant; quae res huic melo ingenitum nomen acquisivit.* Hermogenes p. 312. ed. Crispin. περὶ γοργότητος agens, inquit: πλεονάζειν μέντοι πάντως ἐνταῦθα τοὺς τροχαίους καὶ τὰς τροχαϊκὰς συζυγίας προσήκει. καὶ τούτου γε τεκμήρια ἐναργῆ πολλὰ καὶ τῆς τραγῳδίας, ἔνθα ἐπείγεσθαι ὁ λέγων δοκεῖ, τροχαϊκῶς συντεθέντα. (Vide Euripid. Orest. 728. ubi Scholiastes Hermogenis p. 404. dat ἠκόμην δι᾽ ἄστεος, et v. 730. θανοῦντας pro κτενοῦντας.) καὶ παρὰ τῷ Μενάνδρῳ. ὁ δὲ Ἀρχίλοχος αὐτὸ καὶ σαφέστερον ἐποίησε καὶ γοργότερον. οἱ γὰρ τετράμετροι αὐτῷ διὰ τοῦτ᾽ (οἶμαι) καὶ γοργότεροι καὶ λογοειδέστεροι τῶν ἄλλων εἶναι δοκοῦσι διότι τροχαϊκῶς σύγκεινται. τρέχει γὰρ ὡς ὄντως ἐν τούτοις ὁ ῥυθμός.

IAMBUS. Nonnulla de Iambo pede attulimus ad Schol. p. 157, 158. Alia dabit Terentianus Maurus p. 2413. Marius Victorinus 2487. Plotius p. 2625. Diomedes p. 473. utcunque depravatus, dignus est tamen qui hic legatur. *Iambus qui constat ex brevi et longa, ut* Dīēs, *versui maledico habilis,* παρὰ τὸ ἰαμβίζειν *graece* [x] *appellatur. Huius autem origo verbi ex nomine Iambes famulae Celei* [y] *derivatur, quae Cererem, filiam quaerendo ad Meganiram* (lege *Metaniram*) *coniugem Celei delatam, cum vidisset sollicitam, male tractavit. Quidam autem ferunt Iambum quasi* [z] Triambum *a* G.2

r) Al. *hoc est a currendo.*
s) Al. *quia decursoribus.*
t) Al. *eventilantis.*
u) Al. *trocho nominandi.*
x) *nominatur* Med.
y) *nominatur* Med.
z) Hesychius, Θρίαμβος, Διονυσιακὸς ὕμνος, ἴαμβος. Photius MS. Θριάμβους. Ἰάμβους ἔνιοι λέγουσι. Vide Toupii Em. T. III. p. 29. Etymologus M. p. 455, 16. Θρίαμβος ἐπίδειξις νίκης, πομπή, καὶ τὸ σεμνύνεσθαι. ἐν τισι πόλεσιν, ὅταν ἤνθουν αἱ συκαῖ, παῖδες περιέλοντες σῦκα σὺν αὐτοῖς τοῖς θρίοις ἔπαιζον, προσφέρον-

Triumphatorem Liberum cognominatum. Sed alii a Marte ortum Iambum [a] *strenuo duce tradunt, qui cum crebiter pugnas iniret, et telum cum clamore torqueret, παρὰ τὸ* [b] *ἴον βάλλειν Iambus appellatur. Idcirco ex brevi et longo pedem hunc esse compositum; quod hi qui iaculentur ex brevi accessu in extensum passum proferuntur, ut promtiore nisu telis ictum confirment. Auctor huius librationis Archilochus graecus his versibus perhibetur.*

[c] ὁ ἴαμβος
ἐξ ὀλίγου διαβὰς προφόρῳ ποδὶ ὄφρα οἱ γυῖα
τεινόμενα ῥώοιτο καὶ εὐσθενὲς εἶδος ἔχησι.

Igitur hunc pedem vel Iambicum gressum prisci Apuli Daunium, a Duce suo Daunio, prodiderunt, quod is primus quum adversus acrem Diomedis pugnam bellum asperum iniisset, [d] *gradali pugna suos dimicare instituit, et colluto pede, assequenti paullatim dextero distento, et progredienti laevo et brevi successu, et longo distentu gradus simul et nisus firmaretur; unde non immerito melon hunc Iambicum, Gradalem quidam nuncupant, Gradivoque Marti augurant, quod gradariae pugnae huius effectu moveantur.*

SPONDEUS nomen habet Aristid. Quintil. p. 37. διὰ τὸ ἐν σπονδαῖς αὐτὸν ᾄδεσθαι. Diomedes p. 472. *Dictus παρὰ τὴν σπονδὴν, quia in templis hoc pede quaedam carmina componebantur, scilicet ut libantes sonum vocis abominosae (ominosae* Salmasius ad Solin. p. 88.) *audire non possent.* Et paullo post, ex emend. Salmasii loc. cit. *Cum aulis paribus ture incensis altaribus auspices choros geminis gressibus explicaret, et aequipedi sono tibicen spondeulium canere iuberet, ut duabus longis melodiis, quasi duplicibus, et iugibus votis prospera deorum voluntas firmaretur. Numam Pompilium, divinitate praeditum, hunc pedem* Pontificium *appellasse memorant, cum Salios iuniores aequis gressibus circulantes induceret spondeo melo patrios placans indigetes.* Terentianus Maurus p. 2413.

Qui quod in templis canorus a sono vocis malae
Auribus libantis obstat, et favet, σπονδεῖος *est.*

Marius Victorinus p. 2487. *Spondeus e duabus longis, ut*

τες ἰαμβεῖα τετράμετρα, ἢ ἡμιάμβεια.

a) Sic Med. *strenuum ducem* Putsch.

b) Sic Med. Putsch. παρὰ τὸ ἵεναι καὶ βοᾶν. An leg. παρὰ τὸ ἰέναι βάδην ex Mario Victorino p. 2487?

c) ΔΙΙαμβος Med. et ποδὶ — ἔχησι mox omittit.

d) *gladiali* Med.

reges, *temporum quatuor, dictus a tractu cantus eius qui per longas tibias in templis supplicantibus editur. Unde et Spondaulae* (sic enim recte Salmasius ad Flavium Vopiscum p. 824.) *appellantur qui huiusmodi tibias inflare assueverunt.* Dionysius Halicarnasseus περὶ Συνθ. p. 126. a Porsono ad Euripid. G.227 Hec. 161. emendatus, Σπονδεῖος ἀξίωμα ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε,

ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν
στείχω; ποίαν ὁρμάσω;
ποῦ μοί τις θεῶν
ἢ δαίμων ἐστὶν ἀρωγός;

Quintilian I. 10. 32. *Pythagoram accepimus, concitatos ad vim pudicae domui afferendam iuvenes, iussa mutare in Spondeum modos tibicina, composuisse.* L. Hutchkis conferri iubet Aristoph. Acharn. 236. Pac. 432. 1104.

TRIBRACHYS. Diomedes p. 475. Tribrachys, Tribrevis, *seu* Thasius, *quem quidam* Brachysyllabum, *alii* Triorcheon, *nonnulli* Pygmona, *plerique* Chorium *nominant. Constat ex tribus brevibus, ex quibus nomen accepit, ut,* Hĕlĕnă. *Chorius autem ideo dictus, quia choreis huius compositio convenit.* Nonnunquam *Trochaeus* vocatur. Quintil. IX. 4. 82. *Tres breves* Trochaeum, *quem* tribrachyn *dici volunt, qui choreo* trochaei *nomen imponunt.* Terentianus Maurus p. 2414.

Nam solet longam τροχαῖος solvere in duas breves;
Unde et appellant τροχαῖον, quem vocamus tribrachyn.

Dionysius Halic. p. 128. ὁ μὲν ἐξ ἁπασῶν βραχειῶν συνεστὼς, καλούμενος δὲ ὑπό τινων Χορεῖος, τρίβραχυς πούς· οὗ παράδειγμα τοιόνδε,

Βρόμιε, δορατοφόρε, ἐνυάλιε, πολεμοκέλαδε·

ταπεινός τε, καὶ ἄσεμνός ἐστι, καὶ οὐδὲν ἂν ἐξ αὐτοῦ γένοιτο γενναῖον.

DACTYLUS. Diomedes p. 474. Dactylus, *quem Graeci* πολιτικὸν *appellant. Constat ex longa et duabus brevibus, temporum quatuor, ut* Rōmŭlŭs, *a tractu digitorum dictus, quem ad exprimendam organi modulationem faberrime affectabant; vel ab* [e] *Idaeis Dactylis, quos Curetas sive Corybantas Poetae appellabant. Hi namque in insula Creta Iovem custodiendo, ne vagitu se parvulus proderet, lusus excogitato genere, clypeolis aeneis inter se concurrentes, tinnitu aeris illisi, rhythmica etiam pedis dactyli compositione*

e) Vide Meursii Cretam lib. I, c. 4.

celavere vocem infantis. Sed nativitatis eorum causam, vetusta fabulositas docet hanc fuisse. Aiunt Opem in Idam, montem insulae Cretae, fugiendo delatam, manus suas imposuisse memorato monti, et sic infantem ipsum edidisse, et ex mannum impressione emersisse Curetas, sive Corybantas; quos a montis nomine, et a qualitate facti, Idaeos Dactylos appellant. Hos quidam tres putant, qui Lares esse creduntur, Damnameneus, Aemon, Celmen. Dicti ἀπὸ τῶν κορῶν, *id est, a formosis oculis, qui κόραι vocantur, id est, pupulae, vel a cono galeae.* Marius Victorinus p. 2488. *Dactylus — a situ et similitudine digitorum, qui in manibus habentur, vocabulum traxit. Nam ex utraque parte breviores longiori iunguntur.* Dionysius Hal. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἀρχό-
G.228μενος, λήγων δὲ ἐς τὰς βραχείας, Δακτυλικὸς μὲν καλεῖται, πάνυ δέ ἐστι σεμνὸς, καὶ εἰς κάλλος ἁρμονίας ἀξιολογώτατος, καὶ τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον ἀπὸ τούτου κοσμεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε,

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε.

ANAPAESTUS. Diomedes p. 475. *Huic contrarius est* Anapaestus, *quem* ἀντιδάκτυλον *Graeci nominant. Constat ex duabus brevibus et longa, tempora tantidem, ut* Nĕbŭlae. *dictus* παρὰ τὸ ἀναπαίειν *i. e.* παρὰ τὸ ἀνάπαλιν ἀντικρούειν πρὸς τὸν Δάκτυλον, *quia recurrendo repercutiens Dactylum, sono reciproco obloquitur ei pententiastaphen.* Dionysius Hal. Ὁ δὲ προλαμβάνων τὰς δύο βραχείας, Ἀνάπαιστος μὲν καλεῖται, σεμνότητα δὲ ἔχει πολλήν· καὶ ἔνθα δεῖ μέγεθος περιθεῖναι τοῖς πράγμασιν, ἢ πάθος, ἐπιτήδειός ἐστι παραλαμβάνεσθαι. τούτου τὸ σχῆμα τοιόνδε,

βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν.

AMPHIBRACHYS. Huius pedis accuratam descriptionem dedit Santenius in commentario ad Terentianum Maurum, quam ex Tychsenii libro partim Germanice conscripto *Bibliothek der alten Litteratur* huc transferemus.

„Amphibrachys vel Amphibrachus qui nullo discrimine a „Latinis scribitur, Amphibrevis etiam audit apud *Diomedem* l. „III. p. 475. *hinc et inde brevis* vertitur in Apospasmatiis „*Mallio* subiectis p. 83. et simili virtute ὑπερθετικὸς a *Schol.* „*Heph.* p. 82, 22. *Mesites* a *Victorino* dicitur p. 1956. ab „aliis *Mesiten*, ab aliis *Stolan* appellatum, scripserat ante eos „*Bassus* p. 2666. med. ubi pro *Stolan* vide an *Scolion* malis: „Scolius enim diserte nuncupatur a *Diomede*, tantum non ubi-„que *Bassum* secuto, l. c. *ideo*, addente, *quia habiliter com-„ponitur* Scolio: *est autem citharae species mensalis:* qualem

„citharam, cum aliunde non noverim, suspicor Diomedem
„scripsisse *cantilenae:* quae παροίνιον audit Proclo p. 10.
„παροίνιος ᾠδὴ *Hesychio* et *Suidae* v. σκόλιον, et forsan σκό-
„λια μέλη *Plutarch. de Musica* p. 1140. F. σκόλια τὰ παροί-
„νια μέλη *Schol. Aristoph. Vesp.* 1231. σκόλια ᾄσματα *Pol-*
„*luci* VI. 108. unde αὔλημα παροίνιον *eidem* IV. 73. et ipsum
„poculum Scoliorum cantoris praemium ᾠδὸς dicebatur: v.
„*Athen.* XI. p. 503. D. Eodem pertinere videri possit *Schol.*
„*Aristoph. Ran.* 1337. et *Suid.* ὑπόμνημα ἔγραψεν Τυραν-
„νίων περὶ τοῦ σκολιοῦ, ὅ f) προετέθη αὐτῷ ὑπὸ Γαΐου Καί-
„σαρος. quo in loco cum nihil mutet *Cod. Leidensis*, nisi
„προεστάθη, pro illo προσετάχθη substituerim. Amphibra-
„chos certe multos in Scoliis sibi deprehendisse visi sunt
„*Schottus* et *Nunnesius* ad *Procli Chrestomath.* p. 10. Equi-
„dem imprimis huc refero unicum in suo genere fragmentum,
„quod vel alienum servavit, vel ipse docendi gratia composuit
„*Dionysius Halic. de Colloc. Verb.* T. II. p. 16, 28.

Ἴακχε II.229

Διθύραμβε

[illegible]

Χοράγε

„Quamquam enim hic in tenebris verser, nescio tamen, an hic
„rhythmus, non versus, sic uno pede disponi queat, cum
„*Schol. Aristoph. Ran.* 1337. et ex eo *Suidas* Σκόλιον μέλος
„τι ὀλιγόστιχον appellet. Meam in Basso restitutionem affir-
„mat Atilius, cui p. 2687, 42. duo Amphibrachi, sive Iam-
„bus et Pyrrhichius et Trochaeus, *Discolius* dicuntur: item
„*Diomedes* cui l. III. p. 478. med. pes ex Pyrrhichio et Am-
„phibracho sive tribus brevibus et longa et brevi, *Hegemo-*
„*scolius* audit. *Hegemon* autem Pyrrhichius est.

„Quod ad Amphibrachi partitionem et eius effectus attinet,
„*Aristoxenus* in *Rhythmicis* p. 302. dixit: ὁ μὲν [λόγος] τοῦ
„τριπλασίου οὐκ ἔρρυθμός ἐστιν. Itaque idem pedes, qui
„nec in aequa, nec in dupla, nec in sescupla partiantur, ἀλό-
„γους nominare videtur p. 298. quales *Aristides* de *Musica* I.
„p. 35, 28. κατὰ ἀριθμοὺς μᾶλλον ἢ κατὰ εἴδη ῥυθμικὰ σώ-
„ζειν τὰς ἀναλογίας ait: *irrationales* vocatos a *Capella* II. p.
„329. non *irrationabiles* censeo. *Arrhythmos* vocat *Victori-*
„*nus* p. 2485, 28. ex Aristoxeno, et *Capella* IX. p. 328.
„nota ad v. 1353. et in genere de Amphibrachi caesura cf.
„*Cledonium* p. 1886, 17. *Donatum* p. 1740, 28. *Sergium*

f) προετέθη retinet MS. CCC.

μιᾶς μακρᾶς συλλαβῆς, καὶ δύο βραχέα πάλιν ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς, ἢ καὶ ἀντὶ μιᾶς βραχείας. Ἢ δύο ἀνόμοια, οἷον, μακρὸν καὶ βραχὺ, ἀντὶ ἑνός. Καὶ κοινὴ δέ ποτε συλλαβὴ, ἵνα μὴ πλείω λέγωμεν, μετὰ ἑτέρου φωνήεντος συνίζησιν ποιεῖ, ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ ΠΗΛΗΙΑΔΕΩ, τὸ Ω οὔτε μακρὸν ἀναντιῤῥήτως ἐστὶν, ἀλλ' οὐδὲ μὴν βραχὺ, κοινὴν δὲ συλλαβὴν αὐτό φασιν οἱ γραμματικοὶ, ὅπερ συνεκφωνηθὲν καὶ συνιζῆσαν τῷ πρὸ αὐτοῦ βραχεῖ φωνήεντι, ἐλογίσθη σὺν ἐκείνῳ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς. Παραδείγματα δὲ τῶν εἰρημένων τρόπων τῆς συνιζήσεως μυρία χορηγοῦσιν οἱ ποιηταί· μόνου δὲ τοῦ τὰς δύο βραχείας ἀντὶ μιᾶς νοεῖσθαι, ὀλίγά εἰσι τὰ παραδείγματα. Προφέρεται γοῦν ἓν μὲν τοῦ Σωτάδα ἐν τῷ,

σείων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον,

ὃ καὶ παρὰ τῷ Ἑρμογένει κεῖται. Τὸ γὰρ ΑΙ καὶ τὸ Α, ὡς μία λογίζονται βραχεῖα συλλαβὴ πρὸς ἀπαρτισμὸν ποδὸς τοῦ ἀπὸ μείζονος ἰωνικοῦ. Ἕτερον δὲ παράδειγμα ὅμοιον ἐκ Πραξίλλης, ἐν τῷ,

ἀλλὰ τέον οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

τὸ γὰρ ΤΕ καὶ τὸ ΟΝ, δύο αὗται βραχεῖαι συλλαβαὶ, ἀντὶ μιᾶς βραχείας ἐλήφθησαν. Εἰ δὲ καλῶς ἐπόδισάν τινες καὶ τὸ ΛΗΙΑΔΕ ὡς προείρηται, ἴδοι καὶ τοῦτο τέως τρίτον παράδειγμα. Τοιαῦτα δὲ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ τὸ,

ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον.

καὶ τὸ,

χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσσεύς,

δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἡ κατὰ κοινὴν συλλαβὴν συνίζησις ἢ μακρά ἐστιν, ὡς ἐν τῷ, ΔΕΩ ΑΧΙΛΗΟΣ, ἢ, συνέσταλται ὡς ἐν τῷ, ΧΡΥΣΕΩ ΑΝΑ ΣΚΗΠΤΡΩ, καὶ, ΔΕΝΔΡΕΩ ΕΦΕΖΟΜΕΝΟΙ. Confer pag. 25, 21 = 19, 29. 52, 8 = 39, 17. Η. Ε. p. 514, 19 = 389, 16. Κ. p. 805, 20 = 725, 4. Ω. 1372, 7 = 1513, 22. Od. Κ. pag. 1655 = 393, 1. Marius Victorinus p. 2509. *Observanda praecipue in metris literarum vocalium inter se collisio, quae trifariam evenit, id est, per* συναλοιφὴν, ἔκθλιψιν, συνεκφώνησιν, *vel* συναίρεσιν, *quarum inter se differentia talis est. Nam* συναλοιφὴ *est cum inter duas loquelas duarum vocalium concursus alteram elidit; id est, cum duae partes orationis ita coeunt, ut altera in vocalem desinat, et altera incipiat a vocali, ut,* Hic hasta Aeneae stabat, *Item,* Priamique evertere gentem. *Nec tamen putaveris quamlibet e duabus eximi posse. Illa enim quae supervenit priorem semper excludit, non prior sequentem.* Ἔκθλιψις *autem, vel* ἔκτριψις, *fit, cum duae inter se dictiones dure concurrentes aliquam pluresve vocalium cum consonanti duntaxat exprimunt,*

ut, Multum ille et terris iactatus et alto. *Item*, Circumdat necquicquam humeris, et inutile ferrum. *Συνεκφώνησις vero, cum duae voculae in unam syllabam coguntur, quae possunt duarum syllabarum locum divisae complere, duntaxat interposita consonante: cum, Phaethon, in metro sic enuntiatur ut ex trisyllabo nomine disyllabon faciat, ita*, Cum te flagranti deiecit fulmine Phaethon. *Et illud Maronis*, Villis onerosum atque unguibus aureis. *Quidam superioribus tribus* G.222 *quartam speciem addiderunt, quam Graeci dicunt κρᾶσιν, id est, cum unius literae vocalis in duas syllabas fit communio, ut*, Audire est operae pretium procedere recte. *Item*, Quaecumque est fortuna mea est. *Quae veluti per contrarium συνεκφώνησιν in metris imitatur.*

Harum συνιζήσεων, συναλοιφῶν, κράσεων nonnullas amplectuntur Poetae scenici, nonnullas vero reiiciunt. Temere certe ageret, qui Sotadis, neoterici neque nimis probati scriptoris, auctoritate ad Aldinam Sophocl. Philoct. 1333. lectionem Ἀσκληπιαδῶν defendendam abuteretur. Vide modo Porsonum in Appendice ad Toupium T. IV. p. 444. et praef. ad Euripid. Hec. p. XXXV. Est asperrima synizesis in Sophoclis O. T. 640. δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, quam defendere videtur Porsonus ubi supra p. 441. emendandi conatu, sed infausto illo atque infelici, tollit Hermannus de Emend. Rat. Grammat. p. 47. δυό γ' ἀποκρίνας κακοῖν. Ut vere, quod sentiam, loquar, δυοῖν e Glossa in textum irrepsit; et fere pro comperto habeo unice probandam esse correctionem, quam haud ita pridem mecum communicavit Elmsleius, quamque in Sophoclearum fabularum editione viri istius doctissimi auspiciis inchoata stabilitam iri, et idoneis auctoritatibus confirmatam spero, τοῖνδ' ἀποκρίνας κακοῖν. Sed vix emendatione indiget Euripid. Iph. T. 938. ubi Ἐριννύων pedem Bacchium efficit. Praetereo voces θεὸς, νεὸς, et si quae his similes sint, μονοσυλλαβῶς pronunciatas; alias, ut χρυσέαν disyllabon, Euripid. Hecub. 468. formas Atticas, βασιλέως, Μενέλεως, crases ἢ οὐ, μὴ οὐ, ἐγὼ οἶδα, sive ἐγᾦδα cf. Valckenaer. ad Phoeniss. 723. Consule Porsonum ad Euripid. Orest. 591. Phoen. 903. 1277. 1651. Diphthongus in τοι sequentem vocalem brevem longam efficit Med. 863. Sic in Aristoph. Ran. 509. legendum, quod me aliquando monuit Vir idem eruditissimus περιόψομ' ἀπελθόντ' ut fiat crasis. Plato Ποιητῇ apud Athenaeum XIV. p. 644. A. — μόνος δ' ἄγευστος, ἄσπλαγχνος ἐνιαυτίζομ' ἀπλάκουντος, ἀλιβάνωτος.

quem alii Creticum *appellant. Constat ex longa, et brevi, et longa, temporum quinque, ut* Dēmŏphōn; *dictus a duabus longis, a quibus utrinque brevis media amplectitur. Creticus quoque, quia Cretes saltando eius rhythmicae compositione utebantur.* Terentianus Maurus p. 2414.

Creticum appellant eundem, forte Creticum genus
Quomodo ludos sub armis congruentes succinat.
Primus iste pes locatur his ubique in versibus,
Optimus pes et melodis et pedestri gloriae,
Plurimum orantes decebit, quando pone in ultimo
Obtinet sedem, beatam terminet si clausulam.
Δάκτυλος, σπονδεῖος, ἴαμβος, καὶ τροχαῖος respuet.

Plotius 2625. *Amphimacrus nomen accepit, quod ex utraque parte longam, quam Graeci μακρὰν dicunt, habet: dictus tamen est hic pes etiam Creticus, quoniam in Creta insula Corybantes, ut vagitum Iovis nati celarent Saturnum, scutis suis sic sonuerunt, graviter, breviter, graviter.* Marius Victorinus p. 2488. *Hoc pede ὑπορχήματα constabant.* Dionysius Halic. *μέσης γενομένης τῆς βραχείας, ἄκρων δὲ τῶν μακρῶν, Κρητικός τε λέγεται, καὶ ἔστιν οὐκ ἀγεννής· ὑπόδειγμα δὲ αὐτοῦ τοιόνδε·*

οἱ δ᾽ ἐπείγοντο πλωταῖς ἀπήνησι χαλκεμβόλοις.

PALIMBACCHIUS. Diomedes p. 476. *Huic* (Bacchio scil.) *contrarius est* Palimbacchius, Latius, *qui et* Saturnius, *ultima brevi, quem quidam* Proponticon, *alii* Thessaleon *vocant. Constat ex duabus longis et brevi, temporum totidem, ut,* Nātūră: *dictus Palimbacchius, quia contrarius est Bacchio. Apud Graecos enim πάλιν contrarium significat, ideo,*

παλίντονα τόξα τιταίνων,

cornibus inter se contrariis. Eustathius ad Od. Z. p. 1551, 54 = 247, 27. *Ἔστι δὲ παλιμβάκχειος ἢ προπαροξυτόνως παλιμβάκχειος, πεντάχρονος πούς, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οἷον ἥφαιστος, ἀνάπαλιν ἔχων τῷ βακχείῳ, πενταχρόνῳ ὄντι ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, οἷον κομμῶν, ἔχοντι τὴν κλῆσιν ἀπὸ τοῦ Βάκχου Διονύσου, ᾧ ὕμνους ἐκ τοιούτου μέτρου ᾖδον οἱ διθυραμβοποιοί.* Vide supra ad Bacchium.

MOLOSSUS. Diomedes p. 475. *Huic contrarius est* Molossus, Vortumnius, Extensipes, *quem alii* Hippium, *vel*
G.232 Chanium *dicunt. Constat ex tribus longis, temporum sex, ut,* Aēnēās. *Ideo Molossus dictus, quia Molossi, id est, Thessali ad bellum procedentes, huius modulatae compositione utebantur. Hippius vero equestri scilicet pugnae conve-*

niens modulabatur. Plotius p. 2625. *Molossus dictus quod a Molosso Crotoniati viro repertus est; hunc quidam et Creticum dicunt.* In Caesio Basso p. 2666. repone *Hunc alii* Hippion *appellaverunt.* Dionysius Hal. *Ὁ δὲ ἐξ ἁπασῶν μακρῶν, Μολοττὸν δὲ αὐτὸν οἱ μετρικοὶ καλοῦσιν, ὑψηλός τε, καὶ ἀξιωματικός ἐστι, καὶ διαβεβηκὼς ὡς ἐπὶ πολύ. Παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε·*

ὦ Ζηνὸς καὶ Λήδας κάλλιστοι σωτῆρες.

De pedibus duodecim praecedentibus ita Dionysius: *Οὗτοι δώδεκα ῥυθμοί τε καὶ πόδες εἰσὶν οἱ πρῶτοι καταμετροῦντες ἅπασαν ἔμμετρόν τε καὶ ἄμετρον λέξιν, ἐξ ὧν γίνονται στίχοι τε καὶ κῶλα· οἱ γὰρ ἄλλοι ἐκ τούτων εἰσὶ σύνθετοι.*

PROCELEUSMATICUS. Plotius p. 2626. *Proceleusmaticus dictus est, quod choros concitantes, ut celerius saltationem celebrarent, inter se hortabantur; et hortatio Graece κέλευσις nuncupatur.* Confer Servium ad Virgil. Aen. III. 128.

PAEONES. Plotius ibid. *Paeones a Paeone poeta nomen inditum possederunt.*

IONICI. Plotius ibid. *Ionici ab Ione inventore suo dicti.*

ANTISPASTUS. Plotius ibid. *Antispastus, quoniam ex utraque parte a brevibus revellatur, quod Graeci ἀντισπᾷν dicunt.*

EPITRITI. Plotius ibid. *Epitriti ideo hoc nomine vocati, quod ad tres breves una longa variis vicibus tenentur.* Aristides Quintilianus p. 49. *Ἐπίτριτος δὲ καλεῖται τὸ σχῆμα, ἐπεὶ συνέστηκεν ἐκ ποδῶν λόγον ἐχόντων ἐπίτριτον, ὃν ἔχει τέσσαρα πρὸς τρία.* A. Gellius XVIII. 14. *Epitritos est, qui habet totum aliquem numerum et eiusdem partem tertiam, ut quatuor ad tres.* Macrobius in Somnum Scipionis II. 1. *Est* epitritus, *cum de duobus numeris maior habet totum minorem et insuper eius tertiam partem; ut sunt quatuor ad tria. Nam in quatuor sunt tria, et tertia pars trium, id est, unum.* His liceat ex Plotio p. 2626. adiicere. *Quinque syllabarum pedes ex disyllabis et trisyllabis vel contra compositi sunt numero triginta duo, quoniam quinque syllabae* XXXII *schemata habent: qua ratione etiam metrum Heroicum, quod quinque pedibus variatur* XXXII *schemata habent.*

Sex syllabarum pedes sunt numero sexaginta tres, quoniam sex syllabae schemata habent totidem. Hoc tamen scire debemus, quod quinque syllabarum pedes, et sex in metro reperiri possunt, et maxime in chororum modulatione, sed non scanduntur, eorum pedum more, qui ex quatuor

syllabis reliquatur. Nam illi sunt ex disyllabis uno nomine suo nuncupantur, qui ex trisyllabis vel partes per quos compositi G.233 sunt: ut ii qui ex spondeo et dactylo per compositi, non totus in [illegible] spondeo et dactylo: sic [illegible] componuntur. Sed horum omnium [illegible] possibile, sed molestum.

CAP. IV.

De Metrorum fine.

P. 24. DIOMEDES p. 501. *Species carminum sunt quatuor, ἀκατάληκτα, καταληκτικά, ὑπερκατάληκτα, βραχυκατάληκτα. 1. Acatalecta est integer census singulorum metrorum. 2. Catalecta, est versus minus habens metricae constitutionis. 3. Hypercatalecta, est super praeceptum versus syllabarum plus habens. 4. Brachycatalecta pedem minus habet, quam poscit pedum dispositio.* Priscianus super XII Vers. Aeneid. p. 1216. *Catalecticos dicunt, quibus deest in fine aliquid; Acatalecticos, quibus nihil deest. Heroicum autem, qui legitimos habet dactylos, qui trisyllabi sunt, ideo in disyllabum desinere volunt, et minuunt in fine unam syllabam, ut ne sit impedimento sequenti versui, quin celeriter incipiat. Praeterea dicuntur hypercatalectici, quibus abundat una vel duae syllabae, ut [illegible] Pindaricum, quod cum sit dimetrum iambicum, habet tamen unam syllabam plus in fine, ut Horatius,* Sylvae laborantes geluque. *Brachycatalectici dicuntur in iambicis et similibus, quibus deest una syllaba vel duae, ut est senarium iambicum Colophonium, ut Horatius;* Mea renidet in domo lacunar.

P. 26, 4. οἷον ἐπὶ ἀναπαιστικοῦ. Heathius ad Aeschyli Agam. 1010. „Ut verum dicam, omnes illi catalecti et hy„percatalecti in disyllabum nihil nisi merum Grammaticorum „commentum sunt carminum genera non recte distinguentium, „neque uspiam in veteribus Poetis exstare reperientur. Cum „enim in carminibus tantum quae e pedibus trisyllabis con„stant ex ipsa rei natura κατάληξις ista locum habere possit; „de dactylis, creticis, bacchiis et palimbacchiis res in aperto „est. Nam dactylus catalectus in disyllabum est spondeus, „propter τὸ ἀδιάφορον ultimae syllabae, ideoque et primum

„Iliadis versum, quia in trochaeo desinit, in exemplum dacty-„lici catalectici in disyllabum adfert Hephaestion. Creticus „autem bacchius et palimbacchius in disyllabum catalectus re-„vera est vel trochaeorum vel paeonis similium; in omnibus au-„tem carminibus quae pedibus istis constant, paeones etiam et „dipodiae trochaicae admittuntur, et eorum locum tenere pos-„sunt. Restat tantum anapaestus, quem ideo etiam in disyl-„labum καταλήγεσθαι non posse puto, quia in anapaesticis „anapaesto dactylus rite opponitur. Primae vero duae dactyli G.234
„syllabae primis duabus anapaesti syllabis rite opponi non pos-„sunt, quia et ἰσόχρονοι non sunt, et eadem antipathia inter „has, quae inter trochaeum et iambum sive pyrrhichium, in-„tercedere reperitur. Vide Dawes. Misc. Crit. p. 62 — 66. „Et reipsa catalecticorum horum in disyllabum anapaesticorum „nullum adhuc mihi videre contigit, qui non, aut correptus „esset, aut talis ut alia ratione commodius cum metri liceret."

IV. 2. p. 26. παντὸς μέτρου ἀδιάφορος. Cicero Orat. ad Brutum c. 64. sect. 217. *Nihil enim interest, dactylus sit extremus an creticus; quia postrema syllaba, brevis an longa, sit, ne in versu quidem refert.* Servius in Centimetro p. 1817. *Finalem syllabam in omnibus metris indifferenter accipi.* Maximus Victorinus p. 1957. *Est autem dactylicum carmen, quod constat dactylo et spondeo. Non dico, ultimo loco nonnunquam Trochaeo, eo quod quidam bono iudicio hunc pedem de versu Hexametro excludendum censuerunt. Quippe omnis syllaba in versu ultima ἀδιάφορος est, id est indifferenter accipitur, nec interest utrum producta sit an correpta. Nam cum ita extiterit expressum, ut pleno versu viginti quatuor tempora insint, admisso utique Trochaeo constabitur numerus temporum, et erunt tempora XXIII.* Terentianus Maurus p. 2419.

Omnibus in metris hoc iam retinere memento,
In fine non obesse pro longa brevem.

Hanc regulam, unanimi Grammaticorum consensu munitam, modo tecum rem recte reputes, omnino veram reperies. Quod enim observant viri docti, syllabam videlicet finalem in Dimetris Iambicis, Trochaicis, Anapaesticis, Ionicis etc. neutiquam pro communi habendam esse, hoc, ne levissime quidem, supradicto canoni obstat. „Nempe dimetri," Dawesii verbis utor, p. 30. „cuiuscunque generis continuo carmine per συνάφειαν „decurrunt, usque dum ad versum catalecticum, quo omne sy-„stema claudatur, deventum sit." In talibus itaque perspicuum est finalem tantummodo uniuscuiusque systematis syllabam pro versus terminatione censeri. Quod in longioribus ver-

suum genetivum, sive senarii sint Iambici, sive hexametri heroici, sive demum tetrametri Iambici, Trochaici, Anapaestici, longe secus se habet. Vocales in fine senariorum nonnunquam elidi posse docet Valckenaerius ad Euripid. Phoen. 891. Confer Porsonum in Euripid. Med. 510. cum Heathio et Marklando ad Euripid. Iph. Aul. 929. De ultimarum syllabarum in carminibus Pindaricis mensura egregia protulerunt Dawesius Misc. Crit. Sect. II. init. Hermannus Dissert. Metr. apud Heynium T. III. p. 184 sqq.

IV. 3. p. 26. Eustathius ad Il. Ξ. p. 984, 2=974, 49. Ἐν δὲ τῷ, ΕΥΡΥΟΠΑ ΖΗΝ' Ὡς ἩΡΑΚΛΗΟΣ ΠΕΡΙΧΩΣΑΤΟ, καταλήγει μὲν ὁ προηγούμενος στίχος εἰς τὴν ΖΗ συλλαβὴν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ· ὁ δὲ συνεχὴς ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Ν συναφθέντος εἰς τὸ ΩΣ. Καὶ δοκεῖ μὲν καινή τις ἡ τοιαύτη σύνταξις, G.235 ἤγουν ἀκολουθία, τῆς γραφῆς. Ἔστι δὲ ἄλλως οὐ ξενίζουσα, ὡς ἔστι νοῆσαι ἀπὸ τῶν ἐφεξῆς. Ἰστέον γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περαιοῦται λέξιν, τὰ δὲ μὴ ἔχοντα οὕτω, ἀλλὰ μέρος μέν τι τῆς τελευταίας λέξεως τῷ πρώτῳ στίχῳ ἀφιέντα, τὸ δὲ λοιπὸν τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ μερίζοντα, ἐπιλήψιμά εἰσιν· ὁποῖον ποιῆσαι τὸν Σιμωνίδην ἐν ἐπιγράμματι, ἔχοντι οὕτω,

ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ' ἡνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος.

ἐνταῦθα γὰρ ὁ μὲν πρῶτος στίχος δάκτυλος ὢν, ἤτοι ἡρωϊκὸς, καταλήγει εἰς τὸ ΑΡΙΣΤΟ· ὁ δὲ δεύτερος ἐλεγεῖος ὢν, ἀπὸ τοῦ ΓΕΙΤΩΝ ἄρχεται. Παρῳδοῦσι δὲ καὶ ἄλλο ἡρωελεγεῖον ἔπος ὅμοιον,

οὕτως δή σοι ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλό-
δωρος· γινώσκεις τοὔνομα ταὐτὸ κλύων.

καὶ ἐνταῦθα γὰρ ὁ μὲν προηγούμενος στίχος εἰς τὴν ΛΟ συλλαβὴν καταλήγει, ὁ δὲ μετ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ΔΩ ἄρχεται. Τοιοῦτόν τι καὶ τὸν ποιητήν φασιν ἐνταῦθα παθεῖν, ἐν τῷ,

ἦ φῂς ὣς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆν'
ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο.

τῆς γὰρ αἰτιατικῆς τοῦ εὐρύοπα Ζῆνα ἐκθλιβείσης τὸ α, τὸ ν πάντως τῷ φωνήεντι τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου στίχου προσνέμεται. Ὥστε αὐτὸν μὲν, ἀπὸ τοῦ ΝΩ καταρχέσθαι, τὸν δὲ πρῶτον στίχον καταλήγειν εἰς μόνην τὴν ΖΗ συλλαβὴν, καὶ διὰ τοῦτο μὴ περαιοῦσθαι εἰς τελείαν λέξιν τὸ τοῦ πρώτου στίχου μέτρον. Ὅτι δὲ ἐν ταῖς ἐκθλίψεσι τὸ ἐναπομεῖναν σύμφωνον τῷ ἐπαγομένῳ φωνήεντι ἕπεται, δῆλον τοῖς ἀκολουθοῦσι κανόνι γραμματικῷ. Καθόλου γὰρ μεταξὺ δύο φω-

νηέντων ἐν μιᾷ λέξει, ἢ καὶ ἐν συναλοιφῇ σύμφωνον εὑρεθὲν, τῷ δευτέρῳ προσνέμεται. Εἰ μέντοι τις τὸν πρῶτον στίχον οὐκ εἰς τὸ Η μόνον ἀλλ' εἰς τὸ ΝΥ ἀπαρτίζει, ΖΗΝ λέγων, εἶτα γράφων ΩΣ ΗΡΑΚΛΗΟΣ καὶ ἑξῆς, θεραπεύει μὲν τὴν καινότροπον τοῦ πρώτου στίχου κατάληξιν, καὶ τὴν ὁμοίαν τοῦ δευτέρου ἀρχήν. Καινοτομεῖ δὲ ὅμως τὴν ἔκθλιψιν, μὴ ἀφεὶς τὸ ΝΥ τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ ἐπακολουθεῖν. Τὸ δέ γε ἀποκοπὴν παρεισάγειν ἐνταῦθα, παράδοξον μὲν ἐστιν, οὐκ ἀσύνηθες δέ. ἀποκοπέντα γὰρ τὸν ΖΗΝΑ, ΖΗΝ εἴποι τις ἄν. ὡς καὶ τὸν ἰχῶρα ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἰχῶ τινες ἔγραφον, οἷον,

ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ.

ἤδη δέ τις καὶ τὸν ΗΛΟΝ ἀποκόψας, ΗΛ εἶπεν, ὡς δηλοῖ ὁ γεωγράφος, οἷον,

δαιμόνιος ἧλ.

εἴσι δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ὅλως οὖν ὁ ῥηθεὶς Ὁμηρικὸς στίχος, τὰ, ἦ φῆς καὶ ἑξῆς, οὐκ ἀγαθὴν ἔχει κατάληξιν ὅπως ἄν τις αὐτὸν καὶ μεταχειρίσηται, cf. Il. Θ. p. 709 = 594, 2. Marius Victorinus p. 2499. *Omnis autem versus ab integra parte orationis incipit, et in integram desinit, exceptis his quae in Comoediis ioculariter dicta, corrupta aut semiplena efferuntur, aut quae raro apud Epicos metri necessitate dividuntur.* Porsonus ad Euripid. Hec. 725. „Mendose μετα-„στέλλων in Phoenissarum edd. quibusdam, quam disiunctio-„nem non patiuntur Tragici senarii. Si quid aliter fertur, „prava distinctione laborat, ut Aeschyl. Prom. 67. τῶν Διός „τ' ἐχθρῶν ὕπερ στένεις. Ioco dixit Eupolis ἀλλ' οὐχί," G.236 etc. Vulgatur quidem in fragmento Xenarchi apud Athenaeum XIII. p. 569. C.

Δεδιότα κἂν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχον-
τα, πῶς ποτ' ὦ δέσποινα ποντία Κύπρις.

ubi membranae Parisienses ἔχοντα ὡς πῶς ποτ' — Κύπρι. Sed audi Porsonum in Appendice ad Toupii Emend. T. IV. p. 501. „Licentia, quam defendit Toupius nunquam Tragicis, nec Co-„micis nisi per iocum, ut Eupolidi apud Hephaest. concessa „est. Exempla duo, quae sola ad rem sunt, mendo laborant. „In Xenarcho reponendum,

δεδιότα τ' ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν
οἷ πῶς ποτ', ὦ δ. —

„quod partim viderat Valckenaer. ad Euripid. Hippol. 415. In „Antiphanis fragmento (Athen. VI. p. 224.)

πρὸς ἀγορὰν δ' ὅταν
ἔλθω περιστεύχ' εὐθύς. Ἐμβλέπων γὰρ αὐ-
τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺ γίνομαι)

„praeter alia minus commoda displicent ista εὐθὺς — εὐθὺ, quo-
„rum alterutrum ex altero natum est. Scribendum videtur,

πεπλώκασι· ἐμβλέπων γὰρ αὐτόθι
τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺς γίγνομαι."

Aeschylus Prometh. Solut. apud Strabonem IV. p. 183. B. ed. Paris.

ὑπόσκιον θήσει χθόνα, οἷς ἔπειτα συμ-
βαλὼν δηώσεις ῥᾳδίως Λίγυν στρατόν.

Sed dudum est quod ibi,

θήσει χθόν', οἷς ἔπειτα συμ-
βαλὼν, διώξεις —

emendarit Salmasius. Nondum persanatus est Eubulus Athenaei XI. p. 471. D. quem ex MS. sic edidit Schweighaeuserus,

ἄρτι μὲν μάλ' ἀνδρικὴν
τῶν Θηρικλείων, ὑπεραφρίζουσαν, παρα-
κωθωνόχειλον, ψηφοπεριβομβήτριαν, etc.

Apte autem citat Toupius Epigr. et Brunckii Analectis II. p. 384,

Θῆκε δ' ὁμοῦ νούσων τε κακῶν ζωάγρια Νικο-
μήδης, καὶ χειρῶν δεῖγμα παλαιγενέων.

Versuum istorum qui per συνάφειαν continuantur diversissima est ratio.

G.237 CAP. V.

De Iambico.

P. 38. GRAMMATICI nonnulli omnia metrorum genera ex Dactylico et Iambico orta existimant, ut Marius Victorinus p. 2552. *Omnia ex Dactylo et Iambo principalibus orta noscuntur. Nam quaecunque protuleris ex his profluere fontibus, et ad haec referri, veluti semina, examinando reperies. Haec enim sola duo metra, quamvis et Iambicum Heroi sit traductivum, utpote cum trimeter de Hexametro manasse noscatur, haec sola possunt Prototyparum Prototypa dici, et omnium metrorum elementa. Reliqua autem horum ἀποτμήματα.* Est etiam a Grammaticis disputatum, an a Dactylico potius quam Iambico disserendi exordium sumant. Marius Victorinus p. 2513. *Auspicandum ab eo nobis pede*

potissimum credidi, qui heroum metrum principem omnium continens etiam nominis sui appellatione signavit. Siquidem nonnulli ambigant, a quo, a duobus, metrorum ordinem inchoantes, exordium capiant. Nam qui ac Iambo initium trahunt, eo studio id fieri volunt, quod idem a brevi, a quo his origo est, incipiens tempore, et longo desinens, veluti a minori ad maius egressus per temporum incrementa consurgat. (Vide Schol. ad p. 28.) *Pyrrhichius nullum ex se metrum edidit; Trochaeus vero a longa incipit.* Et Victorino concinunt alii. Hephaestio autem noster, qui minime suis adstipulatoribus destitutus est, novem recenset prototypa metrorum genera, pedum nominibus, unde originem ducunt, insignita. Nec male ab eodem auctore factum arbitror, quod ab Iambo auspicatus sit.

Sed priusquam ad singulas versuum Iambicorum etc. species enotandas accedemus, proderit fortasse ut Ictuum, sive Accentuum metricorum, ratio exponatur. In hanc rem itaque nonnulla placuit excerpere ex Dawesii Miscell. Crit. Sect. V. init. „Metra iambica notum est praeter iambum, uti et tro-
„chaica praeter trochaeum, pedes recipere tribrachyn, spon-
„deum, dactylum, et anapaestum. In ipsis iambo et trochaeo,
„cum illum syllabae brevi longa, hunc longae brevis subiecta
„constitueret; postulabat rei musicae necessitas ut accentum
„longae sedes determinaret. Spondeus autem cum ex duabus
„longis constaret, adeoque ad ictus sedem per se plane esset
„indifferens, ei autem pes uterque de certis sedibus summa
„cum comitate cederet; haud levis profecto contumaciae ar-
„guendus veniret, ni in versu iambico iambi, in trochaico tro-
„chaei rationem commodus vicissim ac patiens sequeretur. Tri-
„brachys similiter pedi utrique morem gerebat. In metro uti-
„que iambico in secundam, in trochaico in primam ictum ca-
„dere patiebatur. Dactylus denique et anapaestus in utroque
„metro spondei, utpote cui aequipollerent, ingenio sese accom-
„modabant. Haud dissimiliter in metro anapaestico, cum in G.238
„ipsius anapaesti ultimam ictus necessario caderet, huius iti-
„dem indoli spondeus, dactylus, et proceleusmaticus obtempe-
„rabant. Hinc adeo canon exsurgit: *In metris Iambicis*
„*[1] iambi, [2] spondei, et [3] anapaesti in ultimam, [4] tribrachi*
„*et [5] dactyli in mediam: in Trochaicis pedis [6] cuiusque in*
„*primam: in Anapaesticis [7] anapaesti et [8] spondei in ulti-*
„*mam, [9] dactyli et proceleusmatici in penultimam, ictus ca-*
„*dit.* Quod autem in tribrachi, dactyli, et proceleusmatici
„penultima potius quam ultima locum habeat; nihil est ut quis-

„quam miretur; nam in horum cuiuslibet ultima nescio quid „importuni atque absoni efficeret.

Πριάμου | [illegible] | [illegible] | Φρυγῶν | πόλιν
κινδύ | νος ἔσ [illegible] Ἑλλη [illegible] νικῷ.
καὶ τοὶ | [illegible] | [illegible]
καί τοι [illegible] | [illegible]
κέρτομα | [illegible] | [illegible]
ἀλλ' ἴθι | [illegible]
κατὰ νόον | [illegible] | [illegible]

„Easdem accentuum leges Latini itidem poetae violare reformidabant. Atque in Bentleiana quidem Terentii editione versuum iambicorum et trochaicorum pedes alternos accentibus notatos videre est. Quae quamquam res a viro Cl. ita administrata sit, ut adversus canonem a nobis iam primo traditum vix unquam peccet; attamen si vir Cl. aurem unice magistram, non artem secutus esset, regulam, opinor, uti nos, „inculcasse paucissimisque exemplis illustrasse contentus immenso suo in depingendis accentibus labori pepercisset, atque „a typographo insuper gratiam haud levem iniisset. Quin etiam „ipsi discentium commodo, quod in animo habuisse se profitetur, efficacius consuluisset; quippe hoc pacto effecisset ut ne „iis pedes quique alterni a se praetermissi moram iniicerent. „Est quidem ubi vir Cl. tam auris quam artis monita neglexisse „videtur, cum utique illud Plautinum,

Piscíbus in álto crédo praébent pábulum,

„ita efferri voluerit, ut verbi *piscibus* in prima ictus vim obtineret.

„Unum porro discentium in commodum libet adiicere. Caveant utique, sedulo caveant velim in legendis versibus senariis, ne importunam atque odiosam syllabarum distributionem imitentur, quam Galli hodierni in suis perpetuam servant: „hoc est, ne pedes magis dimetiantur quam numerorum harmoniae gratiaeque consulant. Id quod in eos cadere dicendum „est, qui efferre solent,

ἡκώ | νεκρῶν | κευθμῶ | να καὶ | σκοτοῦ | πυλάς,
λιπών | ιν' Αἱ | δης χω | ρὶς ᾤ | κισταὶ | θεῶν.

„Aut etiam per dipodiam,

ἡκώ νεκρῶν | κευθμῶνα καὶ | σκοτοῦ πυλάς.

„Nempe utrovis modo caesurae venustas et gratia tota perit. „Hoc incommodum evitaturus aliam sibi scandendi rationem G.239„instituit Cl. Bentleius. Ipsum autem audias. *Quare ego „iam ab ipsa adolescentia in omnibus iambicis praeter tetrametrum catalecticum, de quo postea dicam, aliam mihi scan-*

„*sionis rationem institui, per διποδίαν scilicet τροχαϊκήν, hoc modo,*

„Po | eta dederit | quae sunt adoles | centium.

„*primo semipede quasi subducto et absciso, versu autem in da-„ctylum vel creticum exeunte.*" Fateor equidem hanc rationem „ubi caesura sit πενθημιμερής satis commodam venire. In „caesura vero ἑφθημιμερεῖ secus se res habet. Verbi gratia, „si senarium supra descriptum ita dimetiaris,

η | κω νεκρων κευθ | μωνα και σκο | του πυλας.

„ubinam obsecro est decantata caesurae virtus? Abiit, exces-„sit, evasit. Tu vero, si me satis audies, eam legendi ratio-„nem servabis, ut per seriem iambicam ascendas, usque dum „ad caesuram, sive πενθημιμερῆ seu ἑφθημιμερῆ perveneris; „syllabam autem quae caesuram constituit tanquam pedis prae-„cedentis iam maioris facti partem enuncies: deinde autem „per trochaicam, quam syllaba catalectica claudet, ita descen-„das, ut ultimus trochaeus cum syllaba sequente tanquam pes „unus, creticus scilicet, efferatur.

ηκω | νεκρων | κευθμωνα || και σκο | του πυλας.
λιπων | ἱν᾽ ᾅδης || χωρις | ωκι | σται θεων
Πολυδω | ρος ἑκαβης || παις γε | γως της | Κισσεως.

„Observabis autem in versu altero et tertio haberi etiam cae-„suram τριημιμερῆ. Proinde si in his statim post pedem pri-„mum caesura adauctum seriem trochaicam inchoaveris, nihilo minor evadet numerorum venustas.

λιπων ἱν᾽ || ᾅδης | χωρις | ωκι | σται θεων
Πολυδωρος || ἑκαβης | παις γε | γως της | Κισσεως.

„Similiter perinde erit ad versus concinnitatem, si vel inci-„sione ἑφθημιμερεῖ observata legeris,

προς σε | κον σο | ϕον σε τας || ἐναλι | ἀν πλατην,

„vel τριημιμερεῖ,

προς οικον || σοφον | σε τας | ἐναλι | ἀν πλατην."

Statuit porro Vir idem doctissimus Accentum sive ictum in τις non interrogantem nunquam cadere p. 198. in particulam γε p. 247. cui addatur τε. in ultimam vocis hyperdisyllabae correptam p. 211. 320. Huc etiam pertinet regula, quam infeliciter admodum proscindit Marklandus ad Euripid. Suppl. 901. Anapaestum nempe dactylo vel tribracho nunquam sub-iici pp. 250. 294. 316. Loca ab Hermanno prolata De Metris libr. II. c. XIV. pleraque sunt a viris eruditis iam reformata.

Statuit etiam Dawesius, p. 215. Bentleium aliosque secu-tus, Poesin Atticam, in iambicis saltim et trochaicis, ab hiatu

vocalium et diphthongorum prorsus abhorrere. Comici tamen pronomen neutrale τι, ut et praepositionem περὶ, et siquae alia fuerint eiusdem generis, vocabulo a vocali vel diphthongo incipienti haud illibenter praefecerunt. Exempla hiatuum,
G.240 quae hic satis apte examinari poterant, nunc praetermittam. Unum tamen, ne plane ἀσύμβολος discedam, libet apponere. In fragmentis scilicet Menandri p. 276. ed. Clerici, occurrit versus, quem a viro summo Bentleio prave emendatum nescio an alii animadverterint. Lege autem ex Scholiaste Aeschyli Prom. 378.

Λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἰᾶται νόσους,
ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει ΘΕΛΚΤΗΡΙΑ.

Euripidis Helen. 760. palmaria emendatione sanavit Porsonus. Sed proderit locum integrum oculis lectorum subiicere.

Κάλχας γὰρ οὐκ εἶπ' οὐδ' ἐσήμηνε στρατῷ
Νεφέλης ὑπερθνῄσκοντας εἰσορῶν φίλους·
Οὐδὲν | γε ἀλ | λὰ πόλις ἀνηρπάσθαι μάτην.

Quantocyus repone *Οὐδ' Ἕλενος· ἀλλὰ πόλις α. μ.* Quippe nec Calchas Graecis neque Helenus Troianis edixit etc.

Trimetrorum, sive g) senariorum, leges exposuit Porsonus

---

g) Bentleius Σχεδιασμ. de Metris Terentianis init. „Iambicus „versus senorum pedum Latinis „veteribus *Senarius* vocabatur, „a Pedum et Ictuum numero. „Horatius A. P. 251.

Syllaba longa brevi subiecta
vocatur Iambus,
Pes citus: unde etiam Trimetris accrescere iussit
Nomen Iambeis, cum Senos redderet ictus
Primus ad extremum similis sibi.

„Sex, inquit, habet ictus versus „Senarius, et tamen Trimetrus „sive *Ternarius* Graecis vocatur; „quasi tres tantum Ictus redderet, ob pedis celeritatem, prae„sertim cum totus Iambus furia „decurrit. Latini igitur per *μο„νοποδίαν*, *singulos pedes*, hos „versus dividebant; Graeci per „*διποδίαν*, seu *geminatos*. Inde „qui Graecis est *Tetrametrus*, „Varroni a pedum numero est „*Octonarius*. Iuba rex apud Rufinum de Metris p. 2712. *Quod* „*autem binis pedibus, et non* „*singulis, scandatur Iambicus,* „*vetus institutum est.* Et mox: „*Unde apparet Heroicum singulis pedibus scandi etiam* „*apud veteres solitum, Iambum* „*autem binis.* Marius Victori„nus p. 2497. *Per Monopodiam* „*sola Dactylica scanduntur,* „*per Dipodiam vero cetera.* „Nescivit hic Bacchiacos et Cre„ticos, quos etiam Monopodia „metitur. Diomedes pag. 503. „*Exitur Senarius Iambicus com„binatis pedibus ter.* Terentianus Maurus p. 2432.

Iambus ipse sex enim locis manet
Et inde nomen inditum est Senario:
Sed ter feritur, hinc Trimetrus dicitur,
Scandendo binos quod pedes coniungimus.

„*Ictus, Percussio dicitur*, quia „Tibicen, dum rythmum et tem-

in aurea sua ad Euripidis Hecubam praefatione; quam saepius iterumque pertractandam lectoribus meis commendo. Interim ex ea delibare placuit, quae summam disciplinae istius continere videantur.

Tragici igitur anapaestum nisi in primo senarii pede, et nominibus propriis, rarissime, vel nunquam adhibeant; rarissime versus caesura carentes scripsere; rarissime, si unquam, pausam neglexere, hoc est, in quinto loco spondeum inter duo verba hypermonosyllaba divisere, ut in primo Ionis p. 241

Ἄτλας, ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανόν.

Dactylum certe in eodem quinto pede nunquam posuere. Rarissime etiam permisere ut pedes tertius h) et quartus integras voces vel vocum partes facerent. Sed haec omnia sibi libenter permisere Comici.

Ceterum ex subiecto Schemate praecipuae senariorum formae tironibus colligendae sunt.

METRUM IAMBICUM TRIMETRUM ACATALECTICUM, TRAGICUM.

	1 2 3 4 5 6
Purum. Soph. Ai. 5.	πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον. ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ –
Tribrachys in prima Eurip. Troad. 510.	ἄγετε τὸν ἁβρὸν δή ποτ' ἐν Τροίᾳ πόδα. ⏑⏑⏑ | – – | ⏑ – | ⏑ – | – – | ⏑ –
— — in secunda ib. 500.	τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἱμένην χρόα. – – | ⏑⏑⏑ | – – | ⏑ – | – – | ⏑ –
— — in tertia ibid. 501.	πέπλων λακίσματ' ἀδόκιμ' ὀλβίοις ἔχειν. – – | ⏑ – | ⏑⏑⏑ | ⏑ – | ⏑ – | ⏑ –
— — in quarta ibid. 359.	πόλιν τε δείξω τήνδε μακαριωτέραν. ⏑ – | ⏑ – | – – | ⏑⏑⏑ | ⏑ – | ⏑ –

„pus moderabatur, ter in Trimetro, quater in Tetrametro, „solum pede feriebat. Ἄρσις autem sive *Elevatio* appellatur, „quod in iisdem syllabis, quibus „Tibicen *pedem* accommodabat, „Actor *vocem* acuebat ac tollebat. In *Thesi* autem sunt ceterae syllabae, quae ictu destitutae minus idcirco audiuntur."

h) Marius Victorinus p. 2525. *Tomus, id est, divisiones versuum recipit Penthemimerim et Hephthemimerim, id est, quinariam et septenariam. E quibus Penthemimeres in trimetris satis probatur, quae per binos Iambos et semipedem verba finit,*

Divi potentes | ferte lassatis opem.

pessimus autem qui singula verba in dipodiis habet,

Praesentium | divinitas | caelestium

— in quinta ἄλλους τυράννους αὐτὸν ὄντα βασιλέα.
Helen. 519.

Spondeus 1ma, 3tia, ἢ δυσχερὴς [illegible] χαλεπὸς ἔχει.
5ta Troad. 498.

Dactylus in prima οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν.
Troad. 480.

— — in tertia [illegible] πέπλους βασιλικῶν ἐκ δωμάτων.
ibid. 499.

Anapaestus in prima Φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύ γ'· ἄδικος ἡ θεός.
Phoen. 542.

Exempla anapaestorum in propriis nominibus pro se quisque facile colliget.

SATYRICUM.

G.242 N. B. In Satyricis fabulis anapaestus in secunda, quarta, et quinta sedibus invenitur; in tertia fortasse nunquam. Obstat quidem Cycl. 234. sed ibi cum Musgravio legendum ἐφρουντο.

Anapaestus in secunda Cycl. 260. ἐπεὶ κατελήφθης σου λάθρα πωλῶν τὰ σά.

— — in quarta ibid. 343. πυρὸς καὶ πατρῷον τόνδε λέβητά γ', ὃς ζέσας.

— — in quinta ibid. 242. θήξας μαχαίρας καὶ μέγαν φάκελον ξύλων.

Pausa negligitur Eurip. Cycl. 304.
ἅλις δὲ Πριάμου γαῖ' ἐχήρωσ' Ἑλλάδα.

In Satyris quoque trisyllabi pedes frequentius occurrunt, quod a Scholiaste p. 171. notatum, idoneis auctoritatibus adstruit Casaubonus de Sat. Poës. p. 222.

COMICUM.

Anapaestus in 1. 2. 3. 4. 5. Aristoph. Vesp. 973. κατάβα κατάβα κατάβα κατάβα καταβήσομαι.

Dactylus in quinta Menander apud Suid. v. Ἄβρα. [illegible] γενομένη.

Aliquando statueram omnes versus, qui mihi saltim cogniti essent, anapaestos sedibus illicitis continentes corradere, et simul in lectoris gratiam exhibere. Nunc, mutata paullum sententia, tria tantum Aeschyli loca subjiciam, quorum priori anapaestus sedem quartam, duobus posterioribus quintam occupat. In Prom. itaque 354. Τυφῶνα θοῦρον πᾶσιν ὃς ἀντέστη θεοῖς. MS. Barocc. ὃς πᾶσιν. Lego Τυφῶνα θοῦ-

ρον ὅστις ἁ. Θ. deleto αἰνεῖν, quod e Glossa in textum irrepsit. Hanc emendationem mihi olim confirmavit Porsonus. Ibid. 681, ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος. Supra αἰφνίδιος MS. Schleusnerus scriptum habet ἐξαίφνης, et hoc verum esse mecum fortasse sentient eruditi, si pauca quaedam de indole istius codicis prius enarravero. Codex est chartaceus, formae quadratae, recens, sed ex antiquo descriptus, qui, ut videtur, non interpretamenta solum, sed lectiones etiam diversas singulis lineis interpositas habuit. Quum itaque antiquior iste codex librario in manus iterum describendus traderetur, is, neglecto prorsus glossarum et variarum lectionum discrimine, postquam textum absolverat, reliqua omnia uno tenore eodemque charactere intervallis versuum inseruit. Hinc G. 248 factum est, ut vera lectio cum Gl. aliquoties confundatur, depravata textui immisceatur. Prom. 943. Τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς, τὸν ἐφημέροις. Secundum τὸν sensui parum commodum omittunt MS. Selden. et unus Mosquensium. Porsonus emendabat κἀφημέροις.

Quod vero ait Hephaestio, τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον — παρὰ μὲν τοῖς ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΟΝ, sic facile expedies, si de licentia, quam sibi in propriis nominibus sumebant, dictum intelligas. Ipse postea p. 31, 5. anapaestum iambographis diserte eximit, ubi vix dubito quin olim scriptum fuerit, παρὰ μὲν οὖν τοῖς ἰαμβοποιοῖς ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΡΑΓΙΚΟΙΣ τοῦτο σώζεται. Confer p. 36, 13. 14. In Archilocho apud Harpocrationem v. παλίνσκιον,

πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ

Porsonus legendum putabat ἐκινήθησαν in Append. ad Toupium T. IV. p. 488. Melius Toupius (Porsono ipso id me docente) ib. p. 406. ἐκλίνθησαν. Sic κλίνουσ' pro κινοῦσ' eidem apud Stobaeum p. 437. restituit Valckenaerius ad Phoen. 1683. Et in universum probabile est veteres iambographos a pedum trisyllaborum usu maxime abstinuisse. Speciosam sane Tyrwhitti emendationem in Archilocho Strabonis XIV. p. 958 = 927. reddunt loca Valckenaerio citata ad Herodotum p. 458, 21. quibus adde Clement. Alexandr. Strom. I. p. 398. Harpocrat. v. Στρύμη. Sed coniecturae istiusmodi non temere admittendae sunt. Dactylus primam sedem occupat in fragmento eiusdem Archilochi apud Athenaeum XII. p. 523. D. E.

οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος, οὐδ' ἐφίμερος
οὐδ' ἐρατὸς, οἷος ἀμφὶ Σίριος ῥοάς.

---

i) In S. Theb. 260. MS. Selden. habet αὐτὴ σὺ δουλοῖς κἀμέ, καὶ τὲ καὶ πᾶσαν πόλιν. Hinc perspicuum est unde derivatur vulgata lectio κἀμὲ καὶ πᾶσαν πόλιν.

P. 29, 8. Systema dimetrorum, quod ex omni quidem parte legitimum sit, in Tragicorum reliquiis non deprehendi. Haud raro tamen in melicis istius moduli reperiuntur versus, ad Poetarum libitum aliis generibus immisti. In his autem observandum est, tribrachyn et spondeum saepius, dactylum et anapaestum parcius comparere. Veteres Lyrici, et Comoediae auctores hanc speciem perpetuo ductu videntur cecinisse; exempli gratia.

Alcman Athenaei X. p. 416. D.[ii]

ὥρας δ' ἔσηκε τρεῖς, θέρος
καὶ χεῖμα, χὠπώραν τρίταν
καὶ τέτρατον τὸ ϝῆρ, ὅκα
σάλλει μέν, ἔσθιεν δ' ἄδαν
οὐκ ἔνει.

Prisciani I. p. 546. 547.

καὶ χεῖμα, πῦρ τε δάϝιον.

Anacreon Athenaei X. p. 447. a

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον
λάλαζε, τῇ πολυκρότῃ
σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

G.244 Aristophanes Ran. 1002.

ΕΥ. *τοιαῦτα μέντοι 'γὼ φρονεῖν*
τουτοῖσιν εἰσηγησάμην,
λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ,
καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν
ἅπαντα, καὶ διειδέναι,
τά τ' ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ πρὸ τοῦ,
κἀνασκοπεῖν, Πῶς τοῦτ' ἔχει;
Ποῦ μοι τοδί; Τίς τοῦτ' ἔλαβε;
ΔΙ. *νὴ τοὺς θεούς; νῦν γοῦν Ἀθη-*
ναίων ἅπας τις εἰσιὼν
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας,
ζητεῖ τε, Ποῦ 'στιν ἡ χύτρα;
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
τῆς μαινίδος; τὸ τρύβλιον
τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι;
ποῦ τὸ σκόροδον μοι τὸ χθεσινόν;
Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
τέως δ' ἀβελτερώτεροι,

[ii] V. quae de hoc Alcmanis fragmento V. H. Welcker. in collect. fragmm. eiusd. p. 40 sqq. disputavit.]

κεχηνότες Μαιμάκυθοι,
Μελητίδαι κάθηντο.

ubi observandum v. 1010. [981.] tribrachyn, et 1018. [987.] anapaestum ultimam sedem occupare. De synaphia supra est monitum. Systemata plerumque claudit catalecticus, cui nonnumquam praefigitur monometer, sed k) basis iambica, ut Equit. 378.

τὴν γλῶτταν ἐξηράναντες αὐ-
τοῦ, σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς
κεχηνότος
τὸν πρωκτὸν εἰ χαλάζῃ.

Sed in catalectico hoc diligenter curatum est, ut iambus syllabam catalecticam semper antecedat. Hermannus quidem de Metris p. 146. anapaestum secunda etiam sede arcet; sed vide Nub. 1102.

ἔξαυ | τομολῶ | πρὸς ὑ | μᾶς.

Locus ibidem prolatus Acharn. 1038.

σπονδαῖσιν ἡδύ· κοὐκ ἔοι-
κεν οὐδενὶ μεταδώσειν.

haud dubie mendosus est, siquidem ictus in ultimam vocis hyperdissyllabae syllabam cadit.

Systemata pura apud Aristophanem sunt quae sequuntur: Equit. 367 — 381. 443 — 456. 911 — 940. Nub. 1089 — 1098. Ran. 387 — 396.

Cum tetrametris miscet idem Comicus Plut. 293. 294. 304. 306. 311. 313. 317 — 320. Ultima sic distingue

λαβὼν τιν' ἄρτον καὶ κρέας G.245
μασώμενος, τολοιπὸν οὕ-
τω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι.

Systema tetrametrorum claudit Nub. 1389 — 1392. 1448 — 1453. Versus 1446. 1447. dimetros putabat Dawesius, qui sic eos tacite emendat p. 189.

τουθ' ετερον αυ μειζον κακον.
τι δ' ην τον ηττω 'γὼ 'χων.

Recte vero Hermannus, MS. Ravennatem secutus, in unum tetrametrum coniunxit,

τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν. τί δ' ἢν ἔχων τὸν ἥττω.

Cum trimetris Acharn. 262 — 269. 273. 274.

In Acharn. 836 — 859. Systema est ex quatuor Hectasin constans, in versus sic distributum,

---

k) Marius Victorinus p. 2489. *copulatio* Basis *dicitur, veluti Graeco sermone duorum pedum quidam gressus pedum.*

1. 2. duo Iambici tetrametri catalectici;
3. 4. 5. tres Iambici dimetri;

6. Ionicus a maiore dimeter brachycatalecticus, sive syllaba, dactylus, spondeus. In v. 850. negantem particulam, sensui non magis quam metro noxiam, dudum est quod me monuit Porsonus radicitus evellendam esse.

Antistrophica sunt ex dimetris et dimetris catalecticis Acharn. 1007 — 1016, 1036 — 1045.

Eiusdem fabulae 935 — 944. sic videntur distribuendi,

κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνοῦ-
χος, καὶ κύλιξ,
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.
ΧΟ. πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἀγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος
κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' ἀεὶ ψοφοῦντι;
ΔΙ. ἰσχυρόν ἐστιν, ὦγαθ', ὥστ'
οὐκ ἂν καταγείη ποτ' εἰ-
περ ἐκ ποδῶν
κατωκάρα κρέμαιτο.

Dimetri sunt etiam Ach. 1190 — 1195. 1230 — 1232. Vesp. 866 — 868. 881 — 885. 1326 — 1329. et quibusdam aliis immistis Av. 406 — 433.

P. 29, 19. Tetrametros acatalecticos nunquam a Graecis sive Tragicis sive Comicis usurpatos docuerunt viri eruditissimi Bentleius ad Ciceronis Tusc. Disp. I. XLIV. Valckenaerius Diatrib. Eurip. p. 176. Dawesius Misc. Cr. p. 29. Porsonus Append. ad Toupium IV. p. 454. Marius Victorinus p. 2528. *Admonemur hic quod apud Graecos celebratur non praetermittere, Boiscum Cyzicenum supergressum Hexametri legem, Iambicum metrum in Octametrum versum extendisse, sub huiusmodi Epigrammate,*

G.246 Βοΐσκος ἀπὸ Κυζίκου, παντὸς γραφεὺς ποιήματος,
τὸν ὀκτάπουν εὑρὼν στίχον Φοίβῳ τίθησι δῶρον.

P. 30, 2. Dimetros catalecticos ἡμιάμβους vocat Scholiastes Nicandri Theriac. 377. Locus Anacreontis ibi citatus dabitur ex emendatione Toupii in Suid. T. II. p. 364.

φύγωμεν ἐκ προσώπου,
μή σ' ἐμπεσὼν ὁ πρέσβυς
οὐλῇ κατ' εὐθὺ κρατὸς
βυτηρίῃ καλύψῃ.

Promathidae ἡμιάμβους memorat Athenaeus VII. p. 296. B. cf. Casaubon. ad I. p. 19. C.

In Aristoph. Ran. 419. Systema est ex octo triasin constans, quarum duo versiculi priores Iambici sunt dimetri catalectici, tertius Iambicus trimeter:

βούλεσθε δῆτα κοινῇ
σκώψωμεν Ἀρχέδημον,
ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτερας.

v. 440. reliquis deletis legit Hotchkisius αἴρου', ἂν αὖθις αὖγε. Equidem malim propius ad MSS. αἴρου' ἂν αὖθις, ὦ παῖ.

Ibid. 6. Trimetros catalecticos adhibuit Archilochus in Epodis, quod ex Horatio patet Carm. I. 4. II. 18. In melicis aliquando posuere Tragici. E. g. Euripides Helen. 640. 641. Continuis usus videtur Alcman Athenaei III. p. 111. A.

κλίναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τραπέσδαι
μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι
λίνω τε, σασάμω τε κὴν πελίχναις —

Philyllii fragmentum ab Athenaeo supra paullo allatum in tetrametrum catalecticum distribuendum est:

αὐτὸς φέρων πάρειμι πυρῶν ἐκγόνους τριμήνων
γαλακτοχρῶτας κολλάβους θερμούς —

Ibid. 8. De Tetrametro Catalectico, Marius Victorinus p. 2574. *Ut Archilochus Creticum Iambico trimetro praeposuit, ut faceret tetrametrum trochaicum, ita* [k] *Hipponax trimetro iambico ultimum adiunxit Antibacchium ex prima brevi, longis duabus.* — *Frequens hoc Comicis metrum et praecipue antiquae Comoediae scriptoribus, nostri quoque Plautus et Caecilius et Turpilius non aspernati sunt; Atellanarum autem scriptores appetiverunt; est enim iocosis motibus emollitum, gestibusque agentium accommodatum.*

Huius speciei leges exposuit Porsonus in Supplemento ad Praefationem Euripid. Hecub. p. XXXIX. „Duabus rebus a „Comico senario hoc differt; primo quod quartus pes semper „iambus vel tribrachys sit oportet; secundo, quod sextus pes G.247 „anapaestum etiam admittit. Sed pes catalecticam syllabam „praecedens non iambus esse nequit; nisi in proprio nomine; „ubi conceditur anapaestus; quod de quarto etiam pede intel„ligi velim." Vide ibi multo plura. At vellem sane vir eruditissimus omnia loca regulis modo dictis adversantia protulisset, et, medica manu admota, sanitati restituisset. Tum

k) Omisi monere versum Hipponactis ab Hephaestione citatum sine auctoris nomine circumferri in Etymol. M. p. 26. Autep.

fortasse, ut in multis aliis, sic in Cratini versu apud Eustathium Il. 1. p. 768, 14=674, 47. Od. M. 1721, 28=487, 19. aliquid certi haberemus,

ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει.
◡ – | ◡ ◡ ◡ | – – | ◡ ◡ – | – – | ◡ – | – – | –

Ad hanc speciem retulerunt eruditorum nonnulli versus istos semibarbaros Graecis neotericis usitatissimos, *πολιτικῶν*, sive *vulgarium* nomine designatos; quanquam alii potius ad trochaicos numeros amandare censuerunt. Sed praestat integram exhibere disputationem eruditissimi Ducangii, Glossario Med. et Inf. Latinitatis insertam. „POLITICI VERSUS quo carminis genere conscripti complures in manibus teruntur recentiorum Graecorum libri, unde dicantur, non parva est difficultas; in qua enodanda, si liceat mihi extra instituti metas paullo excurrere, dicam quod sentio.

„VERSUS POLITICI haud multum abludunt ab eo genere versuum, quos dithyrambicos veteres appellarunt. Nam ut illi nullum numerorum, nullam carminum recurrentium certam legem habebant, quod docet Aristoteles, sed numeris lege solutis feruntur, ut ait Horatius: ita et politici minime ad exactam metri formam conscripti sunt. Syllabarum enim certo numero, qui vix ultra 15 excurrit, crebrisque metaphoris, *ὀνομάτων διπλώσεσι*, et *συνθέτοις ὀνόμασι*, constant: quae omnia dithyrambicis adscribit Demetrius *Phalereus*, seu Dionysius Halicarn. lib. *περὶ ἑρμηνείας* p. 39, 44. edit. Morell. nisi forte dicamus eos similes esse veteribus Sibyllinis, quos longos fuisse asseverant Cicero et Varro.

„Versus Politicos heroicis adscribit Scholiastes Hephaestionis p. 91. quo loco septem genera carminum heroicorum recenset, in quibus *politicum* est postremum, quod sic definit: *Πολιτικὸν δὲ τὸ ἄνευ πάθους, ἢ τρόπου πεποιημένον*, veluti, inquit, *ἵππους τε ξάνθας ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα*, moxque *λογοειδῆ* appellatum fuisse ait, quod videlicet solutae orationis speciem magis quam strictae prae se ferat, quod et alibi innuit his verbis, *λογοειδὴς δέ ἐστιν ὁ πεζότερος τῇ συνθέσει*, quomodo *versum pedestrem* dixit Fortunatus Pictaviensis Episcopus lib. 5. cap. 4. aut quomodo Commodianum scripsisse ait Gennadius libro de Scriptor. Ecclesiasticis, *quasi versu*. Unde constat *πολιτικοῦ* vocem pro soluta oratione, praecipue apud Graecos medii aevi Grammaticos, intelligendam, ut apud Phrynichum in brevi illa quam conscripsit *Ἀττικῶν ὀνομάτων ἐκλογῇ*, in qua duobus locis *ποιη-*
G.248 *τικὸν πολιτικῷ* opponit: ait enim *ἐρεύγεσθαι, ποιητής· ἀλλ' ὁ πολιτικὸς ἐρυγγάνειν λεγέτω*; et alibi, *μεσονύκτιον, ποιη-*

„τικὸν, οὐ πολιτικόν. Eiusmodi est λεξικὸν τοῦ πολιτικοῦ „λόγου, quod laudat Photius in Bibliotheca cod. 148. cui „subiungitur aliud, ποιητικὰς λέξεις continens.

„Unde vero pedestris oratio, πολιτικῆς nomen sumpserit, „vix constat. Quidam, ait vir illustrissimus Episcopus Mons-„peliensis ad Psellum, quasi *politos* dictos volunt: quomodo „forte *politos sermones* dixit Victor Utic. lib. 3. de Persecut. „Vandal. p. 42. *Si quis incredulus esse voluerit, pergat* „*nunc Constantinopolim, et ibi reperiet unum Subdiaconem* „*Reparatum sermones politos sine ulla offensione loquentem.* „Alii πολιτικὴν orationem eo sensu accipiendam volunt, quo „apud Rhetores sumptam legimus: tradit enim Hermogenes „lib. 2. Orator. alios πολιτικοὺς, alios σοφιστὰς appellatos, „quorum etiam φράσιν diversam fuisse scribit: φράσιν quippe „πολιτικὴν eam dici, quae seclusa erat ab ornatissimo dicendi „modo, quem σοφιστικὸν vocabant: sophistae enim ἐν τοῖς „ὀνόμασιν ἐσοφίζοντο, οὐκ ἐν τοῖς νοήμασιν, inquit Xeno-„phon. Unde si quae in eorum oratione δεινότης, erat tan-„tum φαινομένη, καὶ μὴ οὖσα. Praeterea *Politici*, eiusmodi „versus fortasse nuncupantur, quasi civiles ac populares; quo-„rum nempe in colloquiis familiaribus vulgo usus erat. Sic „enim πολιτικὸν interpretatur Cicero lib. v. de Finibus: *Nam-„que sic hominis natura generata sit, ut habeat quiddam in-„natum quasi civile, atque populare, quod Graeci* πολιτικὸν „*vocant etc.* Longe enim popularior est oratio pedestris ac „soluta, quam stricta. Unde veteres Comici dum quotidia-„num sermonem imitari volunt, consulto a stricta versifica-„tionis observatione recesserant, uti observat Terentianus „Maurus:

Sed qui pedestres fabulas socco premunt,
Ut quae loquuntur sumpta de vita putes,
Vitiant iambon tractibus spondaicis,
Et in secundo, et caeteris aeque locis;
Fidemque fictis dum procurant fabulis
In metra peccant arte, non inscitia,
Ne sint sonora verba consuetudinis,
Paulumque rursus a solutis differant.

„His consentanea scribit Hephaest. p. 17. comicos nempe ita „versus suos exarasse, ut non observata ad normam metro-„rum lege, soluta quodammodo oratione scripserint: τὸν γὰρ „βίον οὗτοι μιμούμενοι θέλουσι δοκεῖν διαλελυμένως διαλέγε-„σθαι, καὶ μὴ ἐμμέτρως, dum enim vitam imitantur, soluta

„*oratione disserere videri volunt, non vero stricta.* Idem „tradunt de comicis Cicero, Priscianus, et Rufinus lib. de Me- „tris. Et sane hocce comicorum scribendi genus potissimum „inventum fuit, quod ad mores informandos aptius, et magis „idoneum videretur: unde *ἠθικὸς λόγος* Graecis; Latinis, „*morata oratio* appellatur, in quo Terentius, et in sermoni- „bus Plautus excelluit, teste Varrone apud Nonium. In utro- „que autem scribendi genere, Terentii nimirum et Plauti, *non*
G.249 „*qualiacunque, sed grandia, pulchra, elaborata* verba ob- „servare est, quod de ethica dictione Sidonius dixit lib. 8. „Epist. 11. quae quidem omnia etiam Politicis versibus conve- „niunt. Grandibus enim, et compositis ferme semper far- „ciuntur, seu, ut voce utar Iohannis Tzetzae Chil. IX. v. 282. „*ἠμαξευμένοις στίχοις* ut sunt, quibus Historiam suam con- „texuit Constantinus Manasses; atque hi quidem, ut caetero- „rum eiusmodi scriptorum, ut observat Martinus Crusius in „Turco-graecia p. 193. *quindenis syllabis constant, ex 2* „*Iambicis dimetris versiculis, priore acatalecto, posteriore* „*catalectico Anacreonteo; in quibus potius tonorum (ut apte* „*et leniter inter metiendam cadant) quam quantitatis sylla-* „*barum ratio habetur.* Hos versus, ni fallor, seu potius po- „liticorum versuum concinnatores carpit Ioannes Euchacta „Carm. *πρὸς τοὺς ἀκαίρως στιχίζοντας* p. 26. ubi sic ait: „*Μέτρον δ' ἄμετρον οὐδαμῶς μέτρον λέγω.*

„Sed de hoc versuum genere audiendus in primis Leo Alla- „tius in Diatriba de Simeonum scriptis: *Versus*, inquit, *Po-* „*litici, ut plurimum Iambicis et Anacreonticis constant: ita* „*tamen ut nulla quantitatis syllabarum, quod accuratissime* „*veteres observabant, ratio habeatur, tantum earum nume-* „*rus, declinationesque accentuum attendantur, et ratio ista* „*confingendorum carminum non nunc primum in ea natione,* „*sed multa abhinc saecula, laboris forsan pertaesa ante, et* „*barbarie omnia occupante, (adde quoque similium rerum* „*ignorationem) in usu fuisse comperitur, ut videmus in Pho-* „*tii Patriarchae, Christophori Primi a secretis, Constantini* „*Anagnostae, Manuelis Imperatoris, et aliorum Hemiiambis,* „*sive Anacreonticis, Pselli, Metaphrastae, Philippi Solitarii,* „*Manuelis Philae, Tzetzae iambis et politicis: quo tamen* „*recentiores et negligentiores in illis pangendis fuere. Et* „*quemadmodum Anacreontici non omnes, eodem syllabarum* „*ac pedum numero concluduntur; ita et hi nunc pluribus, nunc* „*paucioribus syllabis, ad eorum tamen normam componuntur.* „*In iambicis aliter factum est; nam veteres ratione pedum* „*longiorum aut contractiorum, nunc syllabis auctiores, nunc*

„*imminutiores dictos versus fecerint licet, semper pedum nu-„merum observarint; recentiores syllabas tantum, easque „duodecim religiosissime servant. Quod idem servatum est „in Politicis, in quibus syllabas quindecim nunquam exce-„dunt; et si quae ultra videntur, eas per aphaeresin, sive „synalephen decurtant et absumunt; quod magis in Graeco-„rum recenti vulgatoque sermone, ut et in Italorum, apud „quos similes hiatus ad numerum syllabarum retinendum re-„stringuntur, conspicitur. Politici ideo dicti, quod communes „omnium sunt, usuique eorum accommodati; sic quoque scorta „et meretrices, quod omnibus sunt obsequiosae et peculiares, „et servitutem publicam serviunt, non alio addito, sed so-„lummodo* πολιτικῶν *nomine innotescunt. Metri Trochaici „sunt: quemadmodum enim illi septem pedibus et syllaba con-„stant, ita et hi; nisi quod antiquorum similes versus ratione „pedum longiorum quindecim syllabas aliquando excedunt, „Politici nunquam, ut de Iambicis dictum est. Et quemad-„modum antiquorum duobus membris integrantur, mediique „indicuntur, ita et hi qui nuncupantur Politici.* Hactenus vir „doctissimus. [Nuperrime acute distincteque de versu politico „V. D. Struve disputavit in Seebodii Bibl. crit. 1827. fasc. III. „p. 241 — 306, deinde haec separatim Hildesiae 1828. edidit.]

„Complura ejusmodi poemata, Politicis scilicet versibus G. 258 „conscripta servat Bibliotheca Regia, quorum indicem con-„texuit Philippus Labbeus in Nova Bibliotheca p. 132. 133. „134. et 135. Extant etiam non modo Politicis, sed et „rhythmicis versibus, Graecobarbaro idiomate aliquot scripta, „ut Historia Apollonii Tyrii edita Venetiis, *Βατραχομυομα-„χία* Demetrii Zeni, in Turco-graecia Crusii, et ejusdem „Alexander Macedo edit. Venetiis a. 1529. et alia similis fa-„rinae Graeculorum opuscula. Laudatur Ioannis Tzetzis liber „de versibus politicis a Labbeo in Bibl. nova MSS. p. 196.“

Idem in Glossar. Graec. „*Politici versus*, de quibus co-„pios egimus in Glossar. Med. Lat. ex tetrametris Hippona-„cteis formati, ut observat D. Heinsius ad Hesiodum p. 96, „qui ita invaluere sequiori aetate, ut caeteram poesin regulis ad-„strictam plerique aversarentur, qua de re hisce iambis queritur „Ioannes Tzetzes in Libro *Ἀλφα Τζετζικῶν πονημάτων* in-scripto;

Μούσης μέτρων φρονοῦσι τῆς ἀγροικίδος,
ἢ τὴν ποδῶν εὔρυθμον οὐ [illegible],
πάσας δὲ μισεῖ διχρόνους καὶ τριχρόνους.
κἂν ὧν δὲ τέχνης οὐδαμῶς αὐτῇ φίλας,
καὶ τί γὰρ ἄν τις τεχνικῷ γράφοι μέτρῳ,
πόδας τε τηρεῖ πανταχοῦ, καὶ διχρόνους,
καὶ πάντα λεπτῶς, ὡς χρεών, ἀποξέοι,

— in quinta ἄλλους τυράννους αὐτὸν ὄντα βασιλέα.
Helen. 519.

Spondeus 1ma, 3tia, ἢ δυστοκοῦσ' ἂν ... χαμαὶ λέχη.
5ta Troad. 498.

Dactylus in prima οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν.
Troad. 480.

— in tertia ... πέπλοισι βασιλικῶν ἐκ δωμάτων.
ibid. 499.

Anapaestus in quinta Φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύ γ'· ἄδικος ἡ θεός.
Phoen. 542.

Exempla Anapaestorum in propriis nominibus pro se quisque facile colliget.

SATYRICUM.

G.242 N. B. In Satyricis fabulis anapaestus in secunda, quarta, et quinta sedibus invenitur; in tertia fortasse nunquam. Obstat quidem Cycl. 234. sed ibi cum Musgravio legendum ἐξεφροῦντο.

Anapaestus in secunda Cycl. 260. ἐπεὶ κατελήφθη σοῦ λάθρᾳ πωλῶν τὰ σά.

— — in quarta πῦρ καὶ πατρῷον τόνδε λέβητά γ', ὃς ζέσας.
ibid. 343.

— — in quinta θήξας μαχαίρας καὶ μέγαν φάκελον ξύλων,
ibid. 242.

Pausa negligitur Eurip. Cycl. 304.

ἅλις δὲ Πριάμου γαῖ' ἐχήρωσ' Ἑλλάδα.

In Satyris quoque trisyllabi pedes frequentius occurrunt, quod a Scholiaste p. 171. notatum idoneis auctoritatibus adstruit Casaubonus de Sat. Poës. p. 222.

COMICUM.

Anapaestus in 1. 2. 3. κατάβα κατάβα κατάβα κατάβα καταβήσομαι.
4. 5. Aristoph. Vesp. 973.

Dactylus in quinta ... αὐτῶν γενομένη.
Menander apud Suid. v. Ἄβρα.

Aliquando statueram omnes versus, qui mihi saltim cogniti essent, anapaestos sedibus illicitis continentes corradere, et simul in lectoris gratiam exhibere. Nunc, mutata paullum sententia, tria tantum Aeschyli loca subjiciam, quorum priori anapaestus sedem quartam, duobus posterioribus quintam occupat. In Prom. itaque 354. Τυφῶνα θοῦρον πᾶσιν ὃς ἀντέστη θεοῖς. MS. Barocc. ὃς πᾶσιν. Lego Τυφῶνα θοῦ-

ρον ὅστις ὧ. θ: deleto αὐτὴν, quod e Glossa i in textum irrepsit. Hanc emendationem mihi olim confirmavit Porsonus. Ibid. 681, ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος. Supra αἰφνίδιος MS. Schleusnerus scriptum habet ἐξαίφνης, et hoc verum esse mecum fortasse sentiant eruditi, si pauca quaedam de indole istius codicis prius enarravero. Codex est chartaceus, formae quadratae, recens, sed ex antiquo descriptus, qui, ut videtur, non interpretamenta solum, sed lectiones etiam diversas singulis lineis interpositas habuit. Quum itaque antiquior iste codex librario in manus iterum describendus traderetur, is, neglectis primum glossematis et variarum lectionum discrimine, postquam textum absolverat, reliqua omnia uno tenore eodemque charactere intervallis versuum inseruit. Hinc G. 248 factum est, ut vera lectio cum Gl. aliquoties confundatur, depravata textui immisceatur. Prom. 943. Τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς, τὸν ἐφημέροις. Secundum τὸν sensui parum commodum omittunt MS. Selden. et unus Mosquensium. Porsonus emendabat κἀφημέροις.

Quod vero ait Hephaestio, τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον — παρὰ μὲν τοῖς ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΟΝ, sic facile expedies, si de licentia, quam sibi in propriis nominibus sumebant, dictum intelligas. Ipse postea p. 31, 5. anapaestum iambographis aperte eximit, ubi vix dubito quin olim scriptum fuerit, παρὰ μὲν οὖν τοῖς ἰαμβοποιοῖς ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΡΑΓΙΚΟΙΣ τοῦτο σώζεται. Confer p. 36, 13. 14. In Archilocho apud Harpocrationem v. παλίνσκιον,

πρὸς τοῖχον ἐκνήθησαν ἐν παλινσκίῳ

Porsonus legendum putabat ἐκνήσθησαν in Append. ad Toupium T. IV. p. 488. Melius Toupius (Porsono ipso id me docente) ib. p. 406. ἐκλίνθησαν. Sic κλίνουσ' pro κινοῦσ' eidem apud Stobaeum p. 437. restituit Valckenaerius ad Phoen. 1683. Et in universum probabile est veteres iambographos a pedum trisyllaborum usu maxime abstinuisse. Speciosam sane Tyrwhitti emendationem in Archilocho Strabonis XIV. p. 958 = 927. reddunt loca Valckenaerio citata ad Herodotum p. 458, 21. quibus adde Clement. Alexandr. Strom. I. p. 398. Harpocrat. v. Στρύμη. Sed coniecturae istiusmodi non temere admittendae sunt. Dactylus primam sedem occupat in fragmento eiusdem Archilochi apud Athenaeum XII. p. 523. D. E.

οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος, οὐδ' ἐφίμερος,
οὐδ' ἐρατὸς, οἷος ἀμφὶ Σίριος ῥοάς.

---

i) In S. Theb. 260. MS. Selden. πόλιν. Hinc perspicuum est unde habet πᾶσαν derivatur vulgata lectio κἀμὲ καὶ αὐτὴ σὺ δουλοῖς κἀμέ, καὶ σὲ καὶ πᾶσαν πόλιν.

P. 29, 8. Systema dimetrorum, quod ex omni quidem parte legitimum sit, in Tragicorum reliquiis non deprehendi. Haud raro tamen in melicis istius moduli reperiuntur versus, ad Poetarum libitum aliis generibus immisti. In his autem observandum est tribrachyn et spondeum saepius, dactylum et anapaestum parcius comparere. Veteres Lyrici, et Comoediae auctores hanc speciem perpetuo ductu videntur cecinisse; exempli gratia.

Alcman Athenaei X. p. 416. D.[ii]

ὥρας δ' ἴσηκε τρεῖς· θέρος
καὶ χεῖμα, χὠπώραν τρίταν
καὶ τέτρατον τὸ Ϝῆρ, ὅκα
σάλλει μέν, ἐσθίεν δ' ἄδαν
οὐκ ἔνι.

Prisciani I. p. 546. 547.

καὶ χεῖμα, πῦρ τε δάϜιον.

Anacreon Athenaei X. p. 447. a

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον
λάλαζε, τῇ πολυκρότῃ
σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

G.244 Aristophanes Ran. 1002.

ΕΥ. *τοιαῦτα μέντοι 'γὼ φρονεῖν*
τουτοῖσιν εἰσηγησάμην,
λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ,
καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν
ἅπαντα, καὶ διειδέναι,
τά τ' ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ πρὸ τοῦ,
κἀνασκοπεῖν, Πῶς τοῦτ' ἔχει;
Ποῦ μοι τοδί; Τίς τοῦτ' ἔλαβε;
ΔΙ. *νὴ τοὺς θεούς; νῦν γοῦν Ἀθη-*
ναίων ἅπας τις εἰσιὼν
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας,
ζητεῖ τε; Ποῦ 'στιν ἡ χύτρα;
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
τῆς μαινίδος; τὸ τρύβλιον
τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι;
ποῦ τὸ σκόροδον μοι τὸ χθεσινόν;
Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
τέως δ' ἀβελτερώτεροι,

[ii) V. quae de hoc Alcmanis fragmento V. H. Welcker. in collect. fragmm. eiusd. p. 40 sqq. disputavit.]

κεχηνότες Μαιμάκυθοι,
Μεληπίδαι κάθηντο.

ubi observandum v. 1010. [981.] tribrachyn, et 1018. [987.] anapaestum ultimam sedem occupare. De synaphia supra est monitum. Systemata plerumque claudit catalecticus, cui nonnumquam praefigitur monometer, sed k) basis iambica, ut Equit. 378.

τὴν γλῶτταν ἐξελόντες αὐ-
τοῦ, σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς
κεχηνότος
τὸν πρωκτὸν εἰ χαλαζᾷ.

Sed in catalectico hoc diligenter curatum est, ut iambus syllabam catalecticam semper antecedat. Hermannus quidem de Metris p. 146. anapaestum secunda etiam sede arcet; sed vide Nub. 1102.

ἔξαν | τομολῶ | πρὸς ὑ- | μᾶς.

Locus ibidem prolatus Acharn. 1038.

σπονδαῖσιν ἡδύ· κοὐκ ἔοι-
κεν οὐδενὶ μεταδώσειν.

haud dubie mendosus est, siquidem ictus in ultimam vocis hyperdissyllabae syllabam cadit.

Systemata pura apud Aristophanem sunt quae sequuntur: Equit. 367 — 381. 443 — 456. 911 — 940. Nub. 1089 — 1098. Ran. 387 — 396.

Cum tetrametris miscet idem Comicus Plut. 293. 294. 304-306. 311. 313. 317 — 320. Ultima sic distingue G.245

λαβών τιν' ἄρτον καὶ κρέας
μασώμενος, τολοιπὸν οὔ-
τω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι.

Systema tetrametrorum claudit Nub. 1389 — 1392. 1448 — 1453. Versus 1446. 1447. dimetros putabat Dawesius, qui sic eos tacite emendat p. 189.

τουθ' ετερον αυ μειζον κακον.
τι δ' ην τον ηττω γ' ωγ' εχων.

Recte vero Hermannus, MS. Ravennatem secutus, in unum tetrametrum coniunxit,

τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν. τί δ' ἢν ἔχων τὸν ἥττω.

Cum trimetris Acharn. 262 — 269. 273. 274.

In Acharn. 836 — 859. Systema est ex quatuor Hectasin constans, in versus sic distributum,

---

k) Marius Victorinus p. 2489. *copulatio* Basis *dicitur, veluti Graeco sermone duorum pedum quidam gressus pedum.*

1. 2. duo Iambici tetrametri catalectici;
3. 4. 5. tres Iambici dimetri;
6. Ionicus a maiore dimeter brachycatalecticus, sive syllaba, dactylus, spondeus. In v. 850. negantem particulam, sensui non magis quam metro noxiam, dudum est quod me monuit Porsonus radicitus evellendam esse.

Antistrophica sunt ex dimetris et dimetris catalecticis Acharn. 1007—1016. 1036—1045.

Eiusdem fabulae 935—944. sic videntur distribuendi,

κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν,
φαίνειν δ' ὑπευθύνους λυχνοῦ-
χος, καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.
ΧΟ. πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἀγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος
κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' ἀεὶ ψοφοῦντι;
ΔΙ. ἰσχυρόν ἐστιν, ὦγαθ', ὥστ'
οὐκ ἂν καταγείη ποτ' εἴ-
περ ἐκ ποδῶν
κατωκάρα κρέμαιτο.

Dimetri sunt etiam Ach. 1190—1195. 1230—1232. Vesp. 866—868. 881—885. 1326—1329. et quibusdam aliis immistis Av. 406—433.

P. 29, 19. Tetrametros acatalecticos nunquam a Graecis sive Tragicis sive Comicis usurpatos docuerunt viri eruditissimi Bentleius ad Ciceronis Tusc. Disp. I. XLIV. Valckenaerius Diatrib. Eurip. p. 176. Dawesius Misc. Cr. p. 29. Porsonus Append. ad Toupium IV. p. 454. Marius Victorinus p. 2528. *Admonemur hic quod apud Graecos celebratur non praetermittere, Boiscum Cyzicenum supergressum Hexametri legem, Iambicum metrum in Octametrum versum extendisse, sub huiusmodi Epigrammate,*

G.246 Βοΐσκος ἀπὸ Κυζίκου, παντὸς γραφεὺς ποιήματος,
τὸν ὀκτάπουν εὑρὼν στίχον Φοίβῳ τίθησι δῶρον.

P. 30, 2. Dimetros catalecticos ἡμιάμβους vocat Scholiastes Nicandri Theriac. 377. Locus Anacreontis ibi citatus dabitur ex emendatione Toupii in Suid. T. II. p. 364.

φαίνωμεν ἐκ προσώπου,
μή σ' ἐμπεσὼν ὁ πρέσβυς
οὐλῇ κατ' εὐθὺ κρατὸς
βυτηρίῃ καλέψῃ.

Promathidae *ἡμιάμβους* **memorat Athenaeus VII. p. 296. B. cf. Casaubon. ad I. p. 19. C.**

In Aristoph. Ran. 419. Systema est ex octo triasin constans, quarum duo versiculi priores Iambici sunt dimetri catalectici, tertius Iambicus trimeter:

βούλεσθε δῆτα κοινῇ
σκώψωμεν Ἀρχέδημον,
ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτερας.

v. 440, reliquis deletis legit Hotchkinius *αἴρου, ἂν αὖθις αὖ γε.* **Equidem malim propius ad MSS.** *αἴρου ᾽ν αὖθις, ὦ παῖ.*

Ibid. 6. Trimetros catalecticos adhibuit Archilochus in Epodis, quod ex Horatio patet Carm. I. 4. II. 18. In melicis aliquando posuere Tragici. E. g. Euripides Helen. 640. 641. Continuis usus videtur Alcman Athenaei III. p. 111. A.

κλίναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τραπέσδαι
μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι
λίνω τε, σασάμω τε κὴν πελίχναις —

Philyllii fragmentum ab Athenaeo supra paullo allatum in tetrametrum catalecticum distribuendum est:

αὐτὸς φέρων πάρειμι πυρῶν εὐγενεῖς τριμήνων
γαλακτοχρῶτας κολλάβους θερμούς —

Ibid. 8. De Tetrametro Catalectico, Marius Victorinus p. 2574. ***Ut Archilochus Creticum Iambico trimetro praeposuit, ut faceret tetrametrum trochaicum, ita*** [k] ***Hipponax trimetro iambico ultimum adiunxit Antibacchium ex prima brevi, longis duabus. — Frequens hoc Comicis metrum et praecipue antiquae Comoediae scriptoribus, nostri quoque Plautus et Caecilius et Turpilius non aspernati sunt; Atellanarum autem scriptores appetiverunt; est enim soccis motibus emollitum, gestibusque agentium accommodatum.***

Huius speciei leges exposuit Porsonus in Supplemento ad Praefationem Euripid. Hecub. p. XXXIX. „Duabus rebus a „Comico senario hoc differt; primo quod quartus pes semper „iambus vel tribrachys sit oportet; secundo, quod sextus pes G.247 **„anapaestum etiam admittit. Sed pes catalecticam syllabam „praecedens non iambus esse nequit; nisi in proprio nomine, „ubi conceditur anapaestus; quod de quarto etiam pede intel- „ligi velim." Vide ibi multo plura. Ac vellem sane vir eruditissimus omnia loca regulis modo dictis adversantia protulisset, et, medica manu admota, sanitati restituisset. Tum**

---

k) Omisi monere versuum Hipponactis ab Hephaestione citatum sine auctoris nomine circumferri in Etymol. M. p. 26. Autop.

θάλος, τρέφω γυναικὶ τοῖς κασιγνήτοις.
ἐγὼ δ', ὅπου παῖδες φέρουσιν ὀφθαλμοῖσιν,
ἀμείβομαι Μούσῃσι πρὸς θύρῃσι ᾄδων
καὶ δόντι καὶ μὴ μὴ δόντι —
ἀλλ', ὦ 'γαθοί, 'πορέξαθ' ὧν μυχὸς πλουτεῖ
δόμου. δός, ὦναξ, καὶ σύ, πολλά μοι νύμφη.
νόμος κορώνῃ χεῖρα δοῦν' ἐπαιτεύσῃ.
εἰδὼς τοσαῦτα δός τι, καὶ κατεχρήσω.

G.255 Idem X. p. 421. D.

οἴνου κάδοι μέγαρον, καὶ πολὺς σῖτος,
κέρμα δὲ τόξα, ὅπλον δὲ κρητῆρες,
ἵπποι δ' ἀμήρυτος, καλαὶ μιτρηφόροι.

G.256 Idem XII. p. 530. et seq.

Ἀνὴρ Νῖνος τις ἐγένετ', ὡς ἐγὼ ἀκούω,
Ἀσσύριος· ὅστις εἶχε χρυσίου πόντον,
καὶ τἄλλα πολλῷ p πλέονα Κασπίης ψάμμου·
ὃς οὐκ ἴδ' ἀστέρ', οὐδ' q ἴδειν ἐδίζητο·
οὐ παρὰ μάγοισι πῦρ ἱερὸν ἀνέστησε,
ὥσπερ νόμος, ῥάβδοισι τοῦ θεοῦ ψαύων·
οὐ r μυθιήτης, οὐ δικασπόλος κεῖνος,
οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιθρῆσαι·
ἀλλ' ἦν ἄριστος ἐσθίειν τε καὶ πίνειν
κἠρᾶν, τὰ δ' ἄλλα πάντα κατὰ πετρέων ὤθει.
ὡς δ' ἀπέθαν' ὡνήρ, πᾶσι κατέλιπεν ῥῆσιν,
[ὅκου Νῖνός νῦν ἐστι, καὶ τὸ s σῆμ' ἴδε]
ἄκουσον, εἴτ' Ἀσσύριος εἴτε καὶ Μῆδος
εἰς, ἢ Κοραξὸς, ἢ πὸ τῶν ἄνω λιμνέων
Ἰνδὸς κομήτης· οὐ γὰρ ἀλλὰ κηρύσσω.
ἐγὼ Νῖνος πάλαι ποτ' ἐγενόμην πνεῦμα,
νῦν δ' οὐκ ἔτ' οὐδέν, ἀλλὰ γῆ πεποίημαι.
ἔχω δ', t ὁκόσσ' ἔδαισα, χὠκόσ' ἤεισα,
χὠκόσσ' ἠράσθην·
τὰ δ' ὄλβι' ἡμέων δήιοι συνελθόντες
φέρουσιν, ὥσπερ ὠμὸν ὠμὸν ἔριφον αἱ Βάκχαι.
ἐγὼ δ' ἐς ᾅδην οὔτε χρυσὸν, οὔθ' ἵππον,
οὔτ' ἀργυρῆν ἅμαξαν ᾠχόμην ἕλκων·
σποδὸς δὲ πολλὴ χὠ μιτρηφόρος κεῖμαι.

---

p) πλεῦνα ex Scaligero ad Catullum p. 108.

q) Sic em. Casaub. οὐδ' ἔδιζεν MS. et fere edd. Sed malim ἴσως cum Scaligero ad Catull. p. 95.

r) Sic edd. Schw. MS. οὐ μυθητὴς οὐ μὴ θυκτὴς Ald. οὐ μὴ θυητής Cas.

s) σῆμα ἴδεῖ MS.

t) ὀκόσσον ed. MSS. et mox σχὠκόσσ'.

Hermias Athenaei XIII. p. 563. D: contra Stoicos,

ἀκούσατ', ὦ Στοῖκες, ἔμποροι λήρου,
λόγων ὑποκριτῆρες, οἱ μόνοι πάντα
τἀν τοῖς πίναξι, τῷ σοφῷ πρὶν ἢ δοῦναι,
αὐτοὶ καταρροφεῖτε· κᾆθ' ἁλίσκεσθε
τἀναντία πράσσοντες οἷς τραγῳδεῖτε.

Parmeno Athenaei V. p. 221. A.

ἀνὴρ γὰρ ἥκων οἶος εἰς ὕδωρ [illegible],
[illegible] φαίνει, u) οὐδὲ [illegible]
κύλικα δ' [illegible],
[illegible], ὡς [illegible] φάρμακον [illegible].

Herodes Stobaei LXXIV. p. 321. Grot. p. 453. Gesn.

μη δὴ κόρη τὸ τὴν χαλῆν ἐπὶ θύραις
ἔχ' εὐθὺς, ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ·
γυναικός ἐστι χρηγύης φέρειν πάντα.

Ibid. LXXVIII. p. 333 = 453.

ἢ χαλκέην μοι μυῖαν, ἢ κύθρην παίζει·
ἢ μηλολόνθης ποσσὶν ἅμματ' ἐξάπτων, G.257
τοῦ κεσκίου μοι τὸν γέροντα λωβῦται.

Vide notas ad Pollucem IX. 123. X. 176.

Ibid. XCVIII. p. 405 = 530.

ὡς οἰκίην οὐκ ἔστιν εὐμαρέως εὑρεῖν
ἄνευ κακῶν ζώουσαν· ὃς δ' ἔχει μεῖον,
οὗτος τὰ μείζω τοὐτέρου δοκεῖ πρήσσειν.

Ibid. CXVII. p. 481 = 591.

ἐγὼ δ' ἀθρωμένω γυιὸς ὤν· τὸ γὰρ γῆρας
ἡμέας καθέλκει· κεἰς σκιὴν πέρας τήκει.

Ibid.

ἐπὴν τὸν ἑξηκοστὸν ἥλιον κάμψῃς,
ὦ Γρύλλε, Γρύλλε, θνῆσκε καὶ τέφρη γίγνου.
ὡς τυφλὸς οὑπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ.
ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται.

γίγνου — *οὑπέκεινα* — *ζόης* **debentur Porsoni notae ad Hecub. 1090. ed. 3tiae.**

Ibid.

γύναι τὰ λευκὰ τῶν τριχῶν ἀπαμβλύνει
τὸν νοῦν.

Charinus apud Ptolemaeum Hephaestionem VII. p. 338. ed. Gale: *Χαρῖνος* δὲ Ἰαμβογράφος ἠράσθη Ἔρωτος ἡμιαρρένος τοῦ Εὐπάτορος οἰνοχόου· καὶ πιστεύσας τῷ περὶ τῆς πέτρας

---

u) Pro *οὐδὲ* **lego** *μηδέ.*

λόγῳ, κατέβαλεν ἑαυτόν. Ἐπεὶ δὲ καταβαλὼν, τὸ σκέλος κατεάγη, καὶ ὑπὸ ὀδύνης ἐτελεύτα, ἀπέῤῥιψε τάδε τὰ Ἰαμβεῖα,

> ἔῤῥοις πλάνητι καὶ κακὴ πέτρη Λευκάς,
> Χαρῖνον, αἲ αἴ, τὴν ἰαμβικὴν μοῦσαν
> κατηθάλωσας ἐλπίδος κενοῖς μύθοις.
> τοιαῦτ' Ἔρωτος Εὐνίκου ἐρασθείς.

Alia exempla suppeditabunt Theocritus, Callimachus, Babrii fragmenta elegantissima ab optimo Tyrwhitto consignata. Sed licentiam, quam aliquoties sibi sumebant Graeci, spondeum quinta sede collocantes, ut Terentiano fides, prorsus aspernata est Latina poesis. Is enim p. 2427.

> *Quare cavendum est ne licentia fiat*
> *Spondeon, aut qui procreantur ex illo,*
> *Dari putemus posse nunc loco quinto:*
> *Ne deprehensae quatuor simul longae*
> *Parum sonoro fine destruant versum:*
> *Nam dactylum pareme quid tibi dicam?*
> *Quum tantum iambus hoc loco probo poni,*
> *Aliusque nullus rite possit admitti.*

Hi Choliambi, sive scazontes, ab aliis nominantur *mimiambi;* Terentianus loco citato,

> *Hoc* mimiambos *Mattius dedit metro;*
> *Nam vatem eundem est Attico thymo tinctum,*
> *Pari lepore consequutus et metro.*

G.258 Scaliger ad Varronem p. 70. ed. 1581. „Sophron scripsit „x) mimiambos, sed prosa oratione. Eius imitatione mimiambos quoque scripsit Herodotus, vel Herodes quidam vetus „scriptor, versibus Hipponacteis, quem secutus Mattius Romanus poeta. Maurus Terentianus (loc. cit.) intelligit, inquam, Herodotum, cuius scazontas adducit Stobaeus. Sed „apud eum perperam ἡμιάμβους legitur pro μιμιάμβους. Hic „est ille qui apud Athenaeum dicitur λογόμιμος. Mattius vero „saepe in mimiambis adducitur a Gellio." Vide Casaubonum ad Athenaeum l. XVI. p. 19. D. et confer Stephanum Byz. v. Μεγαλὴ πόλις cum Diogene Laertio VI. 76.

---

x) Sophronis mimos prosa oratione conscriptos fuisse cum Scaligero statuerunt Valckenaerius ad Theocriti Adoniaz. p. 200. et Hermannus Aristos. p. 93. Contra Tyrwhittus ibid. p. 111. ἐμμέτρους fuisse contendit.

Quinam fuerint *κλεψίαμβοι* quorum meminit Hesychius, *Κλεψίαμβοι· Ἀριστόξενος, μέλη τινὰ παρὰ Ἀλκμᾶνι*, cf. Casaubon. ad Athen. IV. p. 182. F. expediant alii.

Iambicorum carminum speciebus ab Hephaestione allatis plures adiicit Plotius, cuius verba hic plenius extulissem, si de exemplorum quorundam integritate mihi constaret. Interim, ne quid desideres, istarum specierum nomina sic breviter accipe:

1. Trimeter.
2. Hipponactius claudus.
3. Dimetrum Catalecticum Anacreonticum heptasyllabum.
4. Acatalectum Dimetrum.
5. Hipponactium dimetrum acatalectum claudum.
6. Trimetrum brachycatalectum colurum, Alcmanicum.
7. Trimetrum catalecticum Iambicum.
8. Palimbacchium Comicum trimetrum acatalectum, hac mensura:

   [illegible]

9. Hipponactium, Ananium, claudum. Vid. n. 2.
10. Duplex claudum Hipponactium.
11. Amphicolum Hipponactium, claudum.
12. Tetrametrum, brachycatalectum, colurum.
13. Comicum tetrametrum catalecticum.
14. Tetrametrum chorium, hypercatalectum.
15. Tetrametrum claudum brachycatalectum.
16. Tetrametrum acatalectum claudum.
17. Tetrametrum cinaediambicum brachycatalectum.
18. Tetrametrum Satyricum colurum,

   [illegible]

19. Pentametrum catalecticum.
20. Hexametrum catalecticum.
21. Heptametrum acatalectum.
22. Octametrum catalecticum.

P. 31, 19. *ἀντιπαθεῖ τῷ ἰάμβῳ.* Dawesius Miscell. Critic. p. 62. G. 259 „Videntur quidem viri eruditi tota via errasse, „qui pedes in universum *ἰσοχρόνους* sive *ἰσοδυνάμους* statue„rint, quorum tota quantitas sit aequalis. Contra enim mihi „persuasum est illos duntaxat pedes a veteribus tanquam *ἰσο„χρόνους* haberi solitos, qui in singulas itidem partes tempo„ribus aequales secari possent, ita scilicet ut singulis longis „vel singulae itidem longae, vel certe binae breves respon„derent. En tibi pedum exempla cum *ἰσοχρόνων* tum *ἀν„ισοχρόνων*.

A		B		C	
Iambus ◡	−	Trochaeus −	◡	Spondeus −	−
Tribrachys ◡	◡ ◡	Tribrachys ◡◡	◡	Dactylus −	◡ ◡
				Anapaestus ◡ ◡	−

D		E	
Trochaeus −	◡	Spondeus	
Iambus ◡	−	Amphibrachys ◡ −	◡

„Habes utique linearum secantium A. B. C. utravis ex parte „tempora non nisi aequalia, reliquarum vero D. et E. non nisi „inaequalia. Percipis iam rationem dicti illius, ὁ τροχαῖος ἀντιπαθεῖ τῷ ἰάμβῳ, sive ob quam in versu trochaico „iambus, in iambico vicissim trochaeus nusquam locum habeat. „Quae quidem, utcunque simplex sit, criticos tamen omnes vi„detur fefellisse. Hinc etiam ratio elucescit, cur amphibra„chyn spondeo, adeoque dactylo et anapaesto pariter ἀντιπα„θεῖν videre sit; sive cur pes iste in versu neque anapaestico, „neque trochaico, nec denique iambico conspiciatur. Cuius „tamen rei non solum rationem a nemine occupatam, sed ne „ipsam quidem rem observatam memini. Est utique luce cla„rius, si totam pedum quantitatem spectes, trochaeo iambum, „spondeo, adeoque dactylo etiam atque anapaesto amphibra„chyn esse *ἰσοδύναμον*.

„Observatae τῆς inter iambum et trochaeum ἀντιπαθείας „rationem tentavisse quidem, sed parum assecutum esse video, „multum licet in re metrica, Ioannem King, dramatum ali„quot Euripideorum editorem.“ ‚Quaeri,‘ inquit, ‚forsitan ‚potest, cum in temporum paritate tanti sint poetae, cur tro‚chaeus iambo temporibus par ex carmine iambico nihilo minus ‚perpetuo excludatur. Id autem fieri videtur duabus de causis. ‚Primo ipsa syllabarum dispositio et rei musicae necessitas re‚pugnat.‘ „Profecto si hic substitisset vir eruditus, haud scio „annon videri posset id ipsum voluisse quod nos iam monui„mus. Verum hactenus felicia parum feliciter pergit expli„care.“ ‚Iambus initio celer, in ultimo subsistit; trochaeus ‚e contra primo stat, mox impetu fertur; hic instar rotae ‚volubilior, ille tardior firmiorque: hic ab alto descen‚dit, ille ex humili insurgit; in omnibus denique sunt dissimil‚limi: adeo ut facete Hephaestion, Τροχαῖος ἀντιπαθεῖ τῷ ‚ἰάμβῳ. Secundo versum sibi proprium constituit iambus, ver‐
G.260 ‚sum sibi proprium constituit etiam Trochaeus: et ambo diver‚sis licet in locis eosdem adsciscunt pedes: iam vero si versus ‚iambicus trochaeos recepisset; si trochaicus iambos: qui alter ‚ab altero dignosci potuisset? Nonne tanta confusio facta es‚set, quanta fieri potest maxima.‘ „Haec ille. Iuxta eam

„quam primo instituit vir eruditus rationem, facile constabit „dactylo non minus anapaestum, quam trochaeo iambum ἀντιπαθεῖν oportuisse. Quid enim? Anapaestus initio celer, „in ultimo subsistit; dactylus contra primo stat, mox impetu „fertur: hic instar rotae volubilior; ille tardior firmiorque: „hic ex alto descendit, ille ex humili insurgit. Quae tamen „omnia non satis fuisse cur dactylo anapaestus ἀντιπαθεῖ, ex- „inde liquido constat, quod versus anapaesticus dactylum non „minus quam spondeum commodus ac patiens receperit. Quae „secundo a viro erudito allata sunt, naturalem inter iambum „et trochaeum ἀντιπάθειαν nihilo magis attingunt, quam fa- „bula, quod aiunt, de Remo et Romulo. Nec vero si vel per „se spectetur, recte se habet viri eruditi argumentatio: facile „enim ab invicem dignosci potuissent versus iambicus et tro- „chaicus, si vel hic iambos, vel ille trochaeos exclusisset. „Utrumque vero ad commodum satis discrimen neutiquam fuit „necessarium. Ecqui enim obsecro, non in proclivi est inter „versum dactylicum, cuiusmodi est heroïcus, et anapaesticum „dignoscere? Atqui versus anapaesticus dactylum neutiquam „excludit.

„Terentianum p. 84. ex emendatione nostra sic disputantem „reperimus:

Quid? non trochaeus temporum est aequus trium?
Est; sed trochaeo longa prior est syllaba,
Brevis autem iambo: longa post; cui non potest
Longam trochaeus subdere et brevem suam,
Brevi sequente, quia fit hoc ionicum.
En cur iambo non trochaeus serviat.

„Esto vero ionicum: quid tum postea? Si in versu anapae- „stico vel spondeo vel anapaesto dactylum subiungas, ionicum „itidem ἀπὸ μείζονος; si dactylo spondeum, ionicum ἀπ' ἐλάσ- „σονος habebis. Idcircone vero vel dactylus vel spondeus ex „metro anapaestico erit excludendus? Immo etiam in ipso „versu iambico legitime venit utriusque generis ionicus. Alte- „rum utique videre est, quoties vel iambum dactylus, vel „spondeum tribrachys: alterum quoties tribrachyn, ut alios „casus omittam, spondeus excipiat.

Δουλον γενεσθαι παρα φρονουντος δεσποτου,
Κρατειν δ δαιμων αλλα τον ἐωνημενον.
Κρατειν δ δαιμων αλλα τον ἐωνημενον."

G.261

CAP. VI.

De Trochaico.

P. 33. VERSUM Trochaicorum brevissima species est monometer acatalectus, cuius exempla vide in Sophocl. Oed. Col. 1688. Euripid. Orest. 956. Frequentior est monometer hypercatalectus, quem *Pancratium* vocat Servius, Euripid. Orest. 987. 991. 1380. et alibi, Sophocl. Electr. 246. 247. Ai. 403. 404. nisi hos forte in unum asynartetum coniungendos statuas, quod in Ai. 401. factum. Sequitur dimeter brachycatalectus, sive hemiolius, (v. p. 83.) qui in prima et secunda sedibus trochaeum vel tribrachyn necessario postulat. De ithyphallico, eiusdem mensurae versu, agemus paullo infra. Exempla pete ex Sophocl. Oed. Col. 1224. Electr. 200. 475. 1086. 1421. Antig. 613. 1140. Trach. 140. 961. Ai. 626. Philoct. 680. Aeschyli et Euripidis loca omitto.

P. 33, 8. Dimetrum catalecticum *Euripideum* vocant Grammatici, quae forma tamen ceteris tragicis minime fuit ignota; Soph. Oed. Tyr. 884. 886. 888. 1087. 1338. Col. 1054. 1483. 1694. Electr. 208. 478. 481. 1088. Antig. 362. 588. 591. 1139. 1142. Trach. 134. 634. 651. 958. Ai. 174. 405. Imo et systemate comprehendit Aeschylus Pers. 114—125. Cretico, tanquam basi, ante versum novissimum posito. Vide etiam Agam. 682—686. 1010—1015. Eumenid. 507—524.

Dimetrum acatalectum, quem *Alcmanium* vocat Servius, *Anacreontium* Plotius, omisit Hephaestio. Pulcherrima est Anacreontis oda apud Heraclidem Ponticum Allegor. Hom. p. 414. ab Horatio Carm. III. XI. 9. imitando expressa. Constat ex quatuor tetrasin, quarum uniuscuiusque ultimus versus prioribus est catalecticus. Synaphia negligitur, vv. 6. 7.

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με
λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δὲ
μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν.
ἴσθι τοι καλῶς μὲν ἄν τοι
τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμι
ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι,
κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις,

δεξιὸν γὰρ ἐπιποπείρην
οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

Hanc speciem a Tragicis legitimo systemate comprehensam nusquam reperi. Sed usurpat Aristophanes tum monometro sive basi ante versum catalecticum, ut in Pace, 570.

ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ἄνδρες, G.262
τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,
ἣν παρεῖχ' αὕτη ποθ' ὑμῖν,
τῶν τε παλασίων ἐκείνων,
τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς
τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν,
ὧν ποθοῦμεν, ἀντὶ τούτων
τήνδε νυνὶ
τὴν θεὸν προσείπατε.

Occurrit etiam catalecticis interpositis in Stropha et Antistropha Avium 1470. modo carminis istius artificium rite percipio; scilicet ut a Dimetro acatalecto incipiat, et a catalectico claudatur, interpositis primum duobus catalecticis, quos excipiunt totidem acatalecti, deinde tres catalectici cum tribus acatalectis.

πολλὰ δὴ καὶ καινὰ καὶ θαυ- Stropha.
μάστ' ἐπεπτόμεσθα, καὶ
δεινὰ πράγματ' εἴδομεν.
ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
ἔκτοπόν τι, καρδίας ἀ-
πωτέρω, Κλεώνυμος,
χρήσιμον μὲν οὐδὲν, ἄλ-
λως δὲ δειλὸν καὶ μέγα.
τοῦτο τοῦ μὲν ἦρος ἀεὶ
βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ,
τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν τὰς
ἀσπίδας φυλλοῤῥοεῖ.
ἔστι δ' αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ Antistropha.
τῷ σκότῳ πόῤῥω τις ἐν
τῇ λύχνων ἐρημίᾳ,
ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρω-
ποι ξυναριστῶσι καὶ ξύν-
εισι πλὴν τῆς ἑσπέρας.
τηνικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν
ἀσφαλὲς ξυντυγχάνειν.
εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρῳ

τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ,
γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ
πάντα τἀπιδέξια.

in Thesmoph. 536. sic distribue

τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρὴ
μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν.

Vide etiam Equit. 284 — 302. Pac. 338 — 344. 650 — 655. Av. 385 — 399. 1552 — 1563. 1693 — 1700. Dactylum
G.263 in quarta sede admisit, nisi locus iste corruptus sit, Equit. 301. anapaestum in secunda Equit. 299. Av. 388.

Dimetrum hypercatalectum, Servio *Bacchylidium*, habes Euripid. Orest. 1407. 1411. 1449. 1489. Soph. Antig. 849.

Trimeter brachycatalectus, Servio *Sapphicum*, exstat Sophocl. Oed. Col. 1240. Trach. 650. Euripid. Orest. 1406. Phoen. 255. 317. Med. 624.

P. 34, 1. *τρίμετρον καταληκτικόν.* Hanc speciem *Iambicum acephalum* vocat Terentianus p. 2437.

Sed et trimetrus, ut quadratus, hic potest
Acephalos esse prima quando demitur,
Fierique primus pes et iste creticus.
Nam sicut ille redditur trochaicus,
Sic versus ante qui videtur integer,
Adest celer phaselus ille quem vides
Quum demo primam, quod relinquo tale fit:
Est celer phaselus ille, quem vides,
Acephalus ergo, sed trimetrus factus est;
Archilochus idem est usus et tali metro.

vide Euripidis Orest. 140. 141. 1459. 1466. Med. 418. Helen. 171. Sophocl. Oed. Col. 1686. Pindar. Pyth. I. 8. etc.

„Trochaicos trimetros," inquit Bentleius ad Ciceronis Tuscul. Disp. III. 12. „neque Tragoedia neque Comoedia unquam „agnovit." Ac pauca sane quae ex Aristophane exempla citat Hermannus (Lysist. 1197. 1201. 1211. 1214. Vesp. 1064. 1095. Equit. 622. 623. 688. 689. ed. Brunck. sc.) alia versuum dispositione commode amoveri possunt. Sed in Sophoclis Oed. Col. 1081. 1092. sanissima videntur,

εἴθ' ἀελλαία ταχύῤῥωστος πελειάς.
καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδὸν.

Usurpat Pindarus Olymp. III. 9, 27. VII. 35. Pyth. XII. 14. Isthm. II. 6. Hanc formam *Sotadicam* appellat Servius.

Trimetrum hypercatalectum, *Sapphicum* Servio, habet Euripides Orest. 1397. 1399. 1512. Phoen. 176. 1657.

P. 24. τετράμετρον καταληκτικόν. Marius Victorinus p. 2530. *Tetrametri Trochaici quatuor traduntur genera haec: Archilochium, item Tragicum, Comicum etiam, Satyricum. Volunt enim Archilochium esse, qui ex omnibus Trochaeis constat: Tragicum autem quod plures Spondeos habeat, et sit elatius; Comicum vero quod solutiones habeat complures — et praecipue dactylos et Anapaestos. Satyricum quoque cum plurimas habeat, ut superius, solutiones, frequenter tamen tribrachyn pedem.* Trochaicum tetrametrum catalecticum et trimetro iambico [illegible] Terentianus Maurus p. 2434. et sic etiam Rufinus p. 2710.

[illegible] trimetro [illegible] ingens.

Adde Marium Victorinum p. 2573. Meminerit autem cum [illegible] Tragicis trimetrum semper adhiberi, qui in prima sede iambum, tribrachum, dactylum, vel spondeum, sed anapaestum nunquam, habeat; deinde qui quintum semipedem nominis verbive fine terminet. Sed optime omnium metri istius leges enucleavit Porsonus in Praefatione ad Euripidis Hecubam p. XLII. quo [illegible] De dactylo ne a Comicis quidem, nisi in propriis nominibus, admisso ibid. XXI—XXIV. Addend. ad Hec. p. ult. Locum ex Sophoclis Philocteta 1402. mihi olim sic emendandum monstravit,

στείχωμεν, ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.

vocabulis εἰ δοκεῖ ex v. 1407. qui in edd. mendosissimus est, relatis; sic,

— ἀλλ', εἰ δοκεῖ,

[illegible], ὅπωσπερ αὐδᾷς, στεῖχε προσκύσας χθόνα.

P. 34, 6. Tetrameter Trochaicus claudus efficitur eadem fere ratione qua senarius Iambicus. Atilius Fortunatianus p. 2674. *[illegible] in trimetro — De quo plura [illegible] est, cum omnia quae accidunt trimetro [illegible] possint.* Exempla hunc [illegible] quorum [illegible] ducat Ananius Athenaei VII. p. 282.

Ἔαρι μὲν χρόμιος ἄριστος, [illegible]
τῶν καλῶν δ' ὄψων ἄριστον [illegible] φύλλου.
[illegible]
[illegible]

μενοι, καὶ ἐπᾴδοντες, ὡς εἴη μόνος θεὸς ἀληθινὸς κ. τ. λ. Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος, ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν ἱστοριῶν καὶ αὐτὸν τὸν Ἰθύφαλλον.

ΞΕΝΙΣΜΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι
τῇ πόλει πάρεισι,
ἐνταῦθα γὰρ Δήμητρα καὶ Δημήτριον
ἅμα παρῆγ' ὁ καιρός.
χἠ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς Κόρης μυστήρια
ἔρχεθ' ἵνα ποιήσῃ,
ὁ δ' ἱλαρὸς, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς
καὶ γελῶν πάρεστι.
σεμνὸν, ὅθι φαίνεθ', οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ,
ἐν μέσοισι δ' αὐτός.
ὅμοιον, ὥσπερ εἰ φίλοι μὲν ἀστέρες,
ἥλιος δ' ἐκεῖνος.
ὦ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ
χαῖρε κ' Ἀφροδίτης.
ἄλλοι μὲν ἢ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσιν θεοὶ,
ἢ οὐκ ἔχουσιν ὦτα,
ἢ οὐκ εἰσὶν, ἢ οὐ προσέχουσιν ἡμῖν οὐδὲ ἕν·
σὲ δὲ παρόνθ' ὁρῶμεν,
οὐ ξύλινον, οὐδὲ λίθινον, ἀλλ' ἀληθινόν.
εὐχόμεσθα δή σοι·
πρῶτον μὲν, εἰρήνην ποίησον, φίλτατε·
κύριος γὰρ εἶ σύ.
τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
Σφίγγα περικρατοῦσαν,
Αἰτωλὸς, ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος,
ὥσπερ ἡ παλαιὰ,
τὰ σώμαθ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει,
κοὐκ ἔχω μάχεσθαι·
G.267 (Αἰτωλικὸν γὰρ ἁρπάσαι τὰ τῶν πέλας,
νῦν δὲ καὶ τὰ πόῤῥω·)
μάλιστα μὲν δὴ κόλασον αὐτός· εἰ δὲ μὴ
Οἰδίπουν τιν' εὑρὲ,
τὴν Σφίγγα ταύτην ὅστις ἢ κατακρημνιεῖ,
ἢ κενὴν ποιήσει.

Ultimus versiculus nondum sanitati restitutus est. MS. optimus habet ἢ σπεῖνον ποιήσει.

Speciminum agmen claudat Theodoridas in Analectis Brunckii T. II. p. 43. et ipse manifestis vitiis inquinatus;

Μνασάλκεος τὸ σᾶμα τῶ Πλαταΐδα,
τῶ ᾽λεγειοποιῶ.
ἁ Μῶσα δ᾽ αὐτῶ τᾶς Σιμωνίδα πλάτας
ἧς ἀποσπάραγμα:
κενά τε γὰρ τὸν κἀπιλακυθίσματα,
διθυραμβοχῶνα.
τέθνακε, μὴ βάλωμες· εἰ δέ κε ζόη,
τύμπανόν γ᾽ ἔφυση.

Metrum Phallicum saepe cum Phalaecio confusum est. Vide Dawesii M. C. p. 24. sqq. Etymol. M. p. 786, 56. *Φαλαίκον ποίημα αὐτοσχέδιον, ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενον.* Lege *φαλλικόν.* Terentianum Maurum correxit ibidem Sylburgius. Veterum nonnulli, quod ad nominis ipsius rationem pertinet, per dipthongum scripsere *εἰθύφαλλον.* Eustathius Od. A. p. 1413 = 50, 51. *Αἴλιος δὲ Διονύσιος, καὶ τοῦ ἰθύφαλλος τὴν ἀρχὴν διὰ διφθόγγου γράφει, ὃ δηλοῖ, φησὶν, αἰδοῖον ἐντεταμένον, καὶ ᾆσμα Διονυσιακὸν Ἀθήνησι, καὶ ἑταιρικὸν δὲ, τουτέστι φίλον ταῖς ἑταίραις, αἳ καὶ ἀνασεισίφαλλοι φερωνύμως λέγονται παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς ἀνασείουσαι, φησὶ, τὸν φάλητα, ὅς ἐστιν αἰδοῖον ἀνδρός. Παυσανίας δὲ διὰ διφθόγγου γράφων καὶ αὐτὸς, φησὶν, ὅτι εἰθύφαλλος αἰδοῖον, καὶ ὁ πρόχειρος εἰς συνουσίαν, καὶ ᾠδὴ ὑπόκενος.*

P. 36, 5. Tetrametrum brachycatalectum *Sotadicum* vocat Servius. Vide infra ad cap. XI. p. 63, 13.

P. 36, 14. *κωμικοὶ συνεχῶς.* „Comicos quos maxime innuerit Hephaestio haud satis mihi compertum est. Is certe „quem unum haec aetas integriorem habet, ne semel quidem „dactylum in impari sede collocavit. Quod si qui loci erant, „in quis collocasse videretur, eos Brunckii sagacitate iam pur„gatos accepimus; ut Vesp. 749. in Avibus 788. ubi etiam „nupera editio *ἐκπτόμενος*, sed nihil admonitum, Brunckii an „libri Ravennatis lectio sit. Sed Eupolin scimus aliosque „longe negligentius in mensura observanda versatos, ut mire„ris Aristophanem tanto studio illa vitasse, quae ferri tamen „ab Atticis auribus animadverteret. Neque enim falsus est G.268
„Hephaestio dactylum comicis in imparibus locis tribuens. Sic „Epicharmus apud Athenaeum p. 374. E.

τοῖς Ἐλευσίνοις φυλάσσων δαιμονίως ἀπώλεσας.

Hermannus de Metris p. 114, 115.

CAP. VII.

De Dactylico.

P. 38, 8. **D**ACTYLICUS hexameter catalecticus in disyllabum, sive heroicus, cuius schemata praecipua vel pueris notissima sunt, sibi proprias habet τομὰς, sive caesuras, eleganter et dilucidé Terentiano Mauro p. 2419. enarratas;

Has autem leges heroicus omnis habebit;
Quum post duos pedes relicta syllaba est,
Si plenum absolvet verbi, vel nominis instar,
Orationis ista vel quae pars erit:
Hoc πενθημιμερὲς medium de quinque vocatur,
Hanc et τομὴν dixere; forma talis est:
Tityre tu patulae, | *concludit syllaba nomen,*
Duos pedes secuta, quae fit semipes.
Talis in heroo laudatur regula versu,
Locumque primum possidet, quia prima fit.
Nec minus hanc laudant quae dat mensura secundam,
Post tres pedes ut una nomen terminet.
Hanc ἑφθημιμερῆν, numeri de parte, vocarunt,
Quia tres pedes et una septem dividunt.
Inde tuo pater Aeneas | *exemplar habebis;*
Post tres pedes reperta, nomen integrat.
Horum si nihil est, specta ne forte trochaeus
Sit tertius, finemque det vocabulo:
Infandum regina | *datur locus ecce trochaeo,*
Quem post duos pedes videmus tertium.
Nec vitium medio in versu deprensus habebit,
Quem dactylum secuta faciet syllaba:
Nam sequitur regina iubes: *prior inde trochaeum*
Iü *brevis secuta reddit dactylum.*
Bes *hinc quae remanet, connectit caetera versus*
Membra; at trochaeus tantum erit novissimus.
Et quartum tradunt simili ratione trochaeum,
Exemplum at eius vix sed ipsi conlocant:

Namque ex praedictis patens est, ut regula quaevis
Inventa versum comprobet; quem, si vacet,
Quandoque ut quartum contingat habere trochaeum, G. 269
Exemplar eius tale confici potest;
Quae pax longa remiserat, arma | novare parabant.
Quartus trochaeus arma *fit, rarum est tamen.*
Harum si nulla est species deprensa, magistri
Versum recusant, nec vocant heroicum.

Marius Victorinus p. 2508. *Incisiones etiam versuum quas Graeci τομὰς vocant, ante omnia in Hexametro Heroico necessario observandae sunt. Omnis enim versus in duo cola formandus est, qui Herous Hexameter merito nuncupabitur, si competenti divisionum ratione dirimatur. Sex enim pedum percussio versum quidem Hexametrum, non tamen Heroum, quem Epicum, si legem incisionis non tenuerit, faciet. Quarum prima Penthemimeres Tome dicitur, cum post duos pedes sequens syllaba plenam orationis partem distinguit, cuius exemplum erit,*

Quam Iuno fertur.

Verbum enim post duos pedes concludit ac determinat syllaba, quae in metro semper habetur, ut sequens sermo ab integra parte orationis incipiat. Geminata autem penthemimeres Tome versum pentametrum complet, ut,

Quam Iuno fertur, quam Iuno fertur.

Secundam divisionem ἑφθημιμερῆ *Graeci dixerunt, quae tribus pedibus emensis, adiicit syllabam, completque sensum, quacunque orationis particula. Huic, sicut et superiori, nomen inditum ex eo est, quod tribus pedibus et una syllaba, id est, semipede, quae in arsi et thesi septem motus efficiunt, versum dividat. Cuius exemplum erit,*

Quam Iuno fertur terris.

Nam post tres pedes suprema ris *syllaba sensum complet. Erunt igitur hae duae principales Tomae, ut dictum est, Heroici versus incisiones, quibus similiter et Iambici trimetri dividuntur. Sed his in Heroo duae aliae accedunt. Nam si harum neutram inveneris, tertium Trochaeum in versu conquires; id est Penthemimerem disyllabo clausum, ut est.*

Infandum regina.

Nam percussis duobus pedibus, tertius pes Trochaeus est, gina, *cui coniuncta brevis* iu, *secundum legem versus hexametri dactylum complet;* bes *autem syllaba, et sensum supe-*

clausula soli integrat, ut fiat hephthemimeres, et sequentis pedis initium induerit. Eodem modo et quartus Trochaeus accipietur, qui raro admodum reperietur, ut est,

Quae pax longa remiserat, arma | novare parabant.

Quartus pes Trochaeus, arma, *vide Hephthemimerem disyllabo clausam, ut supra, cui annexa brevis* no *syllaba Dactylum lege Heroici versus implet. Harum si nullam in Hexametro speciem inveneris, Heroum versum iure ac merito negabis. Nonnunquam autem evenit, ut in eodem versu plures incisiones, id est, et Penthemimeren, et Hephthemimeren, et eam quae quarta caesura partem orationis terminat (quam Bucolicon Graeci dicunt) reperiamus, ut*

Arma virumque cano Troiae qui primus aberis.

Nam iae qui pes in versu quartus eam divisionem explicat,
G.270 *quam Bucolicon vocari dictum est, sub qua pedum percussione sensus impletur. Nam Bucolici metri haec lex est, quam per omne opus sui carminis Theocritus Syracusanus observat, exceptis paucis versiculis.* Adde Diomedem p. 496. A. Gellium XVIII. 15. Alias caesurarum species commemorat Hermannus De Metris p. 270. Rem fusius atque eruditius persequitur in praeclaris ad Orphica annotationibus p. 692. seqq. unde pauca quaedam huc transferre non erit inutile: „Caesu„ram supra diximus Homero et antiquis epicis hanc maxime „placuisse, quae est in prima tertii pedes syllaba,

μῆνιν ἄειδε θεά.

„qua illi quidem ita sunt usi, ut non modo saepe trochaeum „isto in loco ponerent,

ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα.

„sed plurimas etiam alias admitterent incisiones. Quanquam „illa prior caesura, quae in prima est tertii pedis syllaba, „principatum obtinuit. — Sed in magna illa caesurarum va„rietate, quam habet versus heroicus, una praecipue incisio „est, quae quia vim et robur numerorum debilitat, a melio„ribus poetis improbata est. Eam dico, quae habet trochaeum „in pede quarto,

Πηλεὺς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.

„Hanc igitur non nisi rarissime admiserunt."

A veteribus Grammaticis observatum fuit, post quintum versus heroici pedem interpunctioni non esse locum. Scholiastes Harleianus ad Hom. Od. B. 77. *Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ προτιπτυσσοίμεθα μύθῳ, Χρήματ' ἀπαιτίζοντες.*] **Προτιπτυσσοίμεθα** *μετὰ τοῦ ρ. δηλοῖ δὲ τὸ στερνιζοίμεθα.* ἢ *ἀγω-*

ριστοὶ γενοίμεθα. καὶ ἔδει μὲν ἡμᾶς ὑποστίζειν εἰς αὐτό· τὸ δὲ μύθῳ τοῖς ἑξῆς ἀποδιδόναι. ἀλλ᾽ οὐδέποτε ὁ εἰκοστὸς χρόνος τοῦ ἡρωϊκοῦ στιγμὴν ἐπιδέχεται. Praecepti huius rationes acutissime, ut solet, exponit Bentleius in nota ad Lucanum I. 231. a Porsono laudata. „In versu heroico raro admodum „fit distinctio plenior pausa, vel clausula, in pede quinto; sed „ubicumque illud fit, tum quia in legendo vox ob coli finem „deprimitur, et in θέσει est, ea erigenda est in priore syllaba „pedis sexti; idque ex arcana musices ratione, quam, qui au„rem habet, admonitus a me, facile deprehendet. Hanc eius „syllabae elevationem ut consequantur Poetae, conficiunt pedem „sextum ex duobus monosyllabis, eo enim pacto vox in quinto „pede demissior, in sexto necessario extollitur. Vide modo „haec Virgiliana: Ecl. VII. 35.

Nunc te marmoreum pro tempore fecimus; at tu.

Aen. III. 695.

Occultas egisse vias subter mare; qui nunc.

„Vide Aen. XII. 526. V. 372. 624. 713. Lucani VI. 700.

„Vides hic vocem Monosyllabi virtute extolli; quod eo fu„stius fit, cum Monosyllabon repetitum est, et maiorem inde „Emphasin adipiscitur, ut in his Maronis, Ecl. V. 83.

Nec *percussae sonant fluctu tam litora*, nec quae.

VI. 39. G.271

Incipiant silvae cum primum surgere, cumque.

Georg. I. 80.

Ne *saturare fimo pingui pudeat sola*, neve.

Ibid. 223.

Debita quam *sulcis committas semina*, quamque.

„Atque hac repetiti verbi potestate nonnunquam et disyllabon „pedem ultimum obtinet; ut noster Pharsal. VII. 350.

Ipsi *tela regent per viscera Caesaris*, ipsi.

Virgil. Aen. V. 633.

Nullane *iam Troiae dicentur moenia*, nusquam.

„Hic enim *nulla* et *nusquam* repetitionis vim obtinent, sensu, „non syllabis, convenientia. Non dicam tibi ad has leges „Poetas caeteros numerorum studiosos accommodare se. Ipse „tibi credes, cum rem cognoveris."

De licentiis carminum heroicorum, quarum praecipuae sunt productiones ob caesuram, et frequentior hiatuum usus, consulendus est omnino Hermannus in notis ad Orphica loco supra citato. Eustathius recenset quinque hexametrorum vitia, de quibus monitum est alibi.

Deinceps de altera hexametrorum specie quaeramus, quam Grammatici Βουκολικὴν ideo vocant, *quia Theocritus*, inquit Diomedes p. 496. *auctor bucolici carminis hac plurimum esse usus creditur.* Terentianus Maurus p. 2430.

Pastorale volet quum quis componere carmen,
Tetrametrum absolvat, cui portio demitur ima,
Quae solido a verbo poterit connectere versum;
Bucolicum siquidem talem voluere vocari.
Plurimus hoc pollet Siculae telluris alumnus:
Ne Graecum immittam versum mutabo Latinum,
Dulce tibi pinus submurmurat, | en tibi pastor
Proxima fonticulis, et tu quoque | dulcia pangis.
Iugiter hanc legem toto prope carmine servat.
Noster rarus eo pastor Maro, sed tamen inquit,
Dic mihi, Damoeta, cuium pecus | an Meliboei?
Non, verum Aegonis, nuper mihi | tradidit Aegon.

Wartonus in diss. de Poesi Bucolica p. 36. „In pangendis „versiculis cavisse videtur Theocritus, ut pes quartus esset „dactylus; ita ut demptis duobus in fine pedibus tragicum te„trametrum fiat. Cuius constructionis sunt omnes Idyllii pri-
178 „mi, exceptis viginti et septem. Omnes etiam secundi, prae„ter novem. Ex hac circumstantia concludit Heinsius illa „carmina mera esse bucolica: cum longe alius sit carminum „cursus in *Ptolemaeo* v. g. et *Charitibus*. Hac de re ita sta„stuit Valckenaer. in epist. ad Rover. p. 15. ‚Versum dacty‚licum dici debere Bucolicum, si duobus pedibus postremis re‚cisis, remaneret tetrameter, qui clauderetur dactylo, termi-
G.272 ‚nante partem orationis atque adeo Alcmanicus.' „Porro lau„datur Bucolicum carmen, certe numerosius erit, si primo „loco sit dactylus, et pedem absolvat."

Hexametros in tragoedia admodum raros esse notat Tyrwhittus Aristot. Poet. p. 217. Plures indicat Hermannus ad eundem scriptorem p. 134. Observandum autem Tragicos hosce hexametros nonnunquam acatalectos reperiri, ut Euripid. Suppl. 279.

πρὸς σὲ γενειάδος, ὦ φίλος, ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι,
ἄντομαι ἀμφιπίτνουσα τὸ σὸν γόνυ, καὶ χέρα δειλαίαν.

media vocis *δειλαίαν* corripitur. cf. supra p. 216.

Quod ad Comicos, Aristophanes adhibet in fine Ranarum,

πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ
κεἰς φάος ὀρνυμένῳ δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν,

τῇ τε πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας.
πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ᾽ ἂν οὕτως,
ἀργαλέων τ᾽ ἐν ὅπλοις ξυνίδων· Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω,
κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

Cratinus saepius usurpasse videtur, ut in fabula inscripta Ὀδυσσεῖς, apud Athenaeum III. p. 99. F. Priscian. XVIII. p. 1214.

ἦσθε πανημέριοι χορταζόμενοι γάλα λευκὸν,
πύον δαινύμενοι, κἀμπιμπλάμενοι πυριάτῃ.

Posteriorem versiculum, neque in Athenaeo, neque in Prisciano exstantem, hic subiunxi, Porsono monente, ex Schol. Aristoph. Vesp. 708. ubi sine ullo auctoris indicio exhibetur. Ex eadem scena, ex eadem fortasse oratione, quae Cyclopis fuisse videtur Ulyssem et comites eius compellantis, derivati erant, qui sequuntur ex Athenaeo IX. p. 385. C. D.

ἀνθ᾽ ὧν πάντας ἑλὼν ὑμᾶς, ἐρίηρας ἑταίρους,
φρύξας, ἑψήσας, κἀπανθρακίσας, ὀπτήσας,
εἰς ἅλμην τε καὶ ὀξάλμην, κᾆτα σκοροδάλμην
χλιαρὸν ἐμβάπτων, ὃς ἂν ὀπτότατός μοι ἁπάντων
ὑμῶν φαίνηται, κατατρώξομαι, ὦ στρατιῶται.

Ulyssis ad Polyphemum sunt verba X. p. 446. B.

τῇ νῦν τόδε,
πῖθι λαβὼν ἤδη, καὶ τοὔνομα μ᾽ εὐθὺς ἐρώτα.

Alia exempla, ne nimius sim, sciens praetermitto.

P. 38, 12. Pentameter catalecticus in disyllabum, quem cum Nostro *Simmicum* vocat Plotius, Servio *Stesichorius* dicitur, nisi et ibi potius reponendum statuas *Simmicum*. Auctor quoque est Plotius huius metri sedem quintam plane indifferentem esse, quippe quam pes quivis disyllabus implere queat. Notandum est autem unum tantummodo exemplum ab eodem Plotio reperiri, idem scilicet quod in contextu posuerat Hephaestio.

E Tragicis Aeschylus hac mensura usus, Eumen. 373. systema Trochaico dimetro catalectico concludit;

δόξαι τ᾽ ἀνδρῶν καὶ μάλ᾽ ὑπ᾽ αἰθέρι σεμναὶ,
τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι
ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν, ὀρχησ- G.273
μοῖς τ᾽ ἐπιφθόνοις ποδός.

Vide etiam Antistropham. Trochaico itidem dimetro catalectico praefecit Aristophanes Ran. 830. 837. 844. 851. Recte enim disposuit Brunckius. cf. huius ed. 816. 820. 824. 828. Ithyphallicum praegreditur Nub. 459. ed. Brunck. Sophoclis Antig. 339 — 342. sic restituendos voluit Hotchkisius;

τῶν βροτῶν νίκησ' Ὀρέστην,
γυμνὸς ἂν πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ
πάντα κἀπιδέξια.

in Thesmoph. 536. sic distribue

τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρὴ
μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν.

Vide etiam Equit. 284 — 302. Pac. 338 — 344. 650 — 655. Av. 385 — 399. 1552 — 1563. 1693 — 1700. Dactylum
G. 263 in quarta sede admisit, nisi locus iste corruptus sit, Equit. 301. anapaestum in secunda Equit. 299. Av. 388.

Dimetrum hypercatalecticum, Servio *Bacchylidium*, habes Euripid. Orest. 1407. 1411. 1449. 1489. Soph. Antig. 849.

Trimeter brachycatalectus, Servio *Sapphicum*, exstat Sophocl. Oed. Col. 1240. Trach. 650. Euripid. Orest. 1406. Phoen. 255. 317. Med. 624.

P. 34. 1. *τρίμετρον καταληκτικόν.* Hanc speciem *Iambicum acephalum* vocat Terentianus p. 2437.

Sed et trimetrus, ut quadratus, hic potest
Acephalos esse prima quando demitur,
Fierique primus pes et iste creticus.
Nam sicut ille redditur trochaicus,
Sic versus ante qui videtur integer,
Adest celer phaselus ille quem vides
Quum demo primam, quod relinquo tale fit:
Est celer phaselus ille, quem vides,
Acephalus ergo, sed trimetrus factus est;
Archilochus idem est usus et tali metro.

vide Euripidis Orest. 140. 141. 1459. 1466. Med. 418. Helen. 171. Sophocl. Oed. Col. 1686. Pindar. Pyth. I. 8. etc.

„Trochaicos trimetros,“ inquit Bentleius ad Ciceronis Tuscul. Disp. III. 12. „neque Tragoedia neque Comoedia unquam „agnovit.“ Ac pauca sane quae ex Aristophane exempla citat Hermannus (Lysist. 1197. 1201. 1211. 1214. Vesp. 1064. 1095. Equit. 622. 623. 688. 689 ed. Brunck. sc.) alia versuum dispositione commode amoveri possunt. Sed in Sophoclis Oed. Col. 1081. 1092. sanissima videntur,

εἴθ' ἀελλαία ταχύῤῥωστος πελειάς.
καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδὸν.

Usurpat Pindarus Olymp. III. 9, 27. VII. 35. Pyth. XII. 14. Isthm. II. 6. Hanc formam Sotadicum appellat Servius.

Trimetrum hypercatalectum, Sapphicum Servio, habet Euripides Orest. 1397. 1399. 1412. Phoen. 170. 1057.

P. 24. τετράμετρον καταληκτικόν. Marius Victorinus p. 2530. *Tetrametri Trochaici quatuor traduntur genera haec: Archilochium, item Tragicum, Comicum etiam, Satyricum. Volunt enim Archilochium esse, qui ex omnibus Trochaeis constat: Tragicum autem quod plures Spondeos habeat, et sit elatius; Comicum vero quod solutiones habeat complures — et praecipue dactylos et Anapaestos. Satyricum quoque cum plurimas habeat, ut superius, solutiones, frequenter tamen tribrachyn pedem.* Trochaicum tetrametrum catalecticum et trimetro iambico [illegible] auctor est Terentianus Maurus p. 2434. et sic etiam Rufinus p. 2710.

[illegible] Archilochus trimetro [illegible] ingens.

Adde Marium Victorinum p. 2573. Meminerit autem [illegible] Tragicis trimetrum semper adhiberi, qui in prima sede iambum, tribrachum, dactylum, vel spondeum, sed anapaestum nunquam, habeat; deinde qui quintum semipedem nominis verbive fine terminet. Sed optime omnium metri istius leges enucleavit Porsonus in Praefatione ad Euripidis Hecubam p. XLII. quo lectores studiosos debemus remittere. De dactylo ne a Comicis quidem, nisi in propriis nominibus, admisso ibid. XXI—XXIV. Addend. ad Hec. p. ult. Locum ex Sophoclis Philocteta 1402. mihi olim sic emendandum monstravit [illegible],

στείχωμεν, ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος,

vocabulis εἰ δοκεῖ ex v. 1407. qui in edd. mendosissimus est, relatis; sic,

— ἀλλ', εἰ δοκεῖ,

[illegible], ὅπωσπερ αὐδᾷς, στεῖχε προσκύσας χθόνα.

P. 34, 6. Tetrameter Trochaicus claudus efficitur eadem fere ratione qua senarius Iambicus. Atilius Fortunatianus p. 2674. *[illegible] quod in trimetro. De quo plura [illegible] [illegible] possimus.* Exempla hunc [illegible], quorum [illegible] ducat Ananius Athenaei VII. p. 282.

Ἔαρι μὲν χρόμιος ἄριστος, [illegible] δὲ χειμῶνι·
τῶν καλῶν δ' ὄψων ἄριστον [illegible] φύλλου.
[illegible]
[illegible]

τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ,
γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ
πάντα τἀπιδέξια.

in Thesmoph. 536. sic distribue

τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρὴ
μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν.

Vide etiam Equit. 284 — 302. Pac. 338 — 344. 650 — 655. Av. 385 — 399. 1552 — 1563. 1693 — 1700. Dactylum
G.263 in quarta sede admisit, nisi locus iste corruptus sit, Equit. 301. anapaestum in secunda Equit. 299. Av. 388.

Dimetrum hypercatalectum, Servio *Bacchylidium*, habes Euripid. Orest. 1407. 1411. 1449. 1489. Soph. Antig. 849.

Trimeter brachycatalectus, Servio *Sapphicus*, exstat Sophocl. Oed. Col. 1240. Trach. 650. Euripid. Orest. 1406. Phoen. 255. 317. Med. 624.

P. 34. I. *τρίμετρον καταληκτικόν*. Hanc speciem *Iambicum acephalum* vocat Terentianus p. 2437.

Sed et trimetrus, ut quadratus, hic potest
Acephalus esse prima quando demitur,
Fierique primus pes et ipse creticus.
Nam sicut ille redditur trochaicus,
Sic versus ante qui videtur integer,
Adest celer phaselus ille quem vides
Quum demo primam, quod reliquum tale fit:
Est celer phaselus ille, quem vides,
Acephalus ergo, sed trimetrus factus est;
Archilochus idem est usus et tali metro.

vide Euripidis Orest. 140. 141. 1459. 1466. Med. 418. Helen. 171. Sophocl. Oed. Col. 1686. Pindar. Pyth. I. 8. etc.

„Trochaicos trimetros," inquit Bentleius ad Ciceronis Tuscul. Disp. III. 12. „neque Tragoedia neque Comoedia unquam „agnovit." Ac pauca sane quae ex Aristophane exempla citat Hermannus (Lysist. 1197. 1201. 1211. 1214. Vesp. 1064. 1095. Equit. 622. 623. 688. 689 ed. Brunck. sc.) alia versuum dispositione commode amoveri possunt. Sed in Sophoclis Oed. Col. 1081. 1092. sanissima videntur,

εἴθ' ἀελλαία ταχύρρωστος πελειὰς
καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδὸν.

Usurpat Pindarus Olymp. III. 9, 27. VII. 35. Pyth. XII. 14. Isthm. II. 6. Hanc formam [illegible] appellat Servius.

Trimetrum hypercatalectum, *Sapphicum* Servio, habet Euripides Orest. 1397. 1399. 1412. Phoen. 176. 1057.

P. 24. τετράμετρον καταληκτικόν. Marius Victorinus p. 2530. *Tetrametri Trochaici quatuor traduntur genera haec: Archilochium, item Tragicum, Comicum etiam, Satyricum. Volunt enim Archilochium esse, qui ex omnibus Trochaeis constat: Tragicum autem quod plures Spondeos habeat, et sit elatius; Comicum vero quod solutiones habeat complures — et praecipue dactylos et Anapaestos. Satyricum quoque cum plurimas habeat, ut superius, solutiones, frequenter tamen tribrachyn pedem.* Trochaicum tetrametrum catalecticum et trimetro iambico [illegible] [illegible] Terentianus Maurus p. 2434. et sic etiam Rufinus p. 2710.

[illegible] Archilochus trimetro [illegible] ingens.

Adde Marium Victorinum p. 2573. Meminerit autem eum [illegible] Tragicis trimetrum semper adhiberi, qui in prima sede iambum, tribrachum, dactylum, vel spondeum, sed anapaestum nunquam, habeat; deinde qui quintum semipedem nominis verbive fine terminet. Sed optime omnium metri istius leges enucleavit Porsonus in Praefatione ad Euripid. Hecubam p. XLII. quo lectores studiosos [illegible] remitto. De dactylo ne a Comicis quidem, nisi in propriis nominibus, admisso ibid. XXI—XXIV. Addend. ad Hec. p. ult. Locum ex Sophoclis Philocteta 1402. mihi olim sic emendandum monstravit,

στείχωμεν, ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.

vocabulis εἰ δοκεῖ ad v. 1407. qui in edd. mendosissimus est, relatis; sic,

— ἀλλ', εἰ δοκεῖ,

[illegible] δοκεῖ, ὅπωσπερ αὐδᾷς, στεῖχε προσκύσας χθόνα.

P. 34, 6. Tetrameter Trochaicus claudus efficitur eadem fere ratione qua senarius Iambicus. Atilius Fortunatianus p. 2674. *[illegible] Hipponax in [illegible] quod in trimetro — De quo plura [illegible] superius [illegible] quae accidunt trimetro [illegible]; [illegible] quoque accidere [illegible].* Exempla hunc [illegible], quorum [illegible] ducat Ananius Athenaei VII. p. 282.

Ἔαρι μὲν χρόμιος ἄριστος, [illegible] δὲ χειμῶνι·
τῶν καλῶν δ' ὄψων ἄριστον καρὶς ἐκ συκῆς φύλλου.
[illegible]
[illegible]

Καὶ σίλουρον αὐτὴ τόθ' ὥρα καὶ λαμπρὸν [illegible]
[illegible] βαδίζουσαν.
Αἶγα δ' ἐστίειν ἐκ θαλάσσης ἐκ Θύννος, οὐ χαμὸν βοῶν.
ἀλλὰ πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπὴς ἐν μυττωτῷ.
βοῦς δὲ πιανθεὶς δοκέω μὲν καὶ μέσων νυκτῶν ἡδὺς χημέρης.

Versus tertius, quartus, et quintus trochaeum habent ἐν παραλήγοντι, huic metro vix commode. In quarto pro ἐσθίειν nomen aliquod potius expectassem, quod significationem τοῦ σταφυλὰς prae se ferret. Eiusdem metri est Aeschrionis versus ibid. p. 296. F. quem adfert etiam Eustathius, sed ἀνωνύμως, ut saepe alias, ad Il. B. p. 271, 27=205, 33.

καὶ θεῶν ἄγρωστιν εὗρες, ἣν Κρόνος κατέσπειρε.

Hipponax apud Erotianum v. ἀμφιδέξιος.

ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι, κοὐχ ἁμαρτάνω κόπτων.

quem versum, sed ultimo vocabulo carentem, laudat etiam Galenus T. V. p. 322. Valckenaerium ad Hippol. 780. non intellexit Wakefieldus ad Sophoclis Trachin. 505. ed. Erfurt.

Idem apud Strabonem VIII. p. 340. D. p. 495. ed. Oxon. Eustath. Il. B. p. 305, 32=231, 16.

Κυπρίων βέκος φαγοῦσι κἀμαθουσίων πυρόν.

G.265 ibid. XIV. p. 636. D. 912, 25. Diogenes Laert. I. 84.

καὶ δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέως κρέσσων.

P. 35, 6. Ithyphallicus versus e tribus constat trochaeis, sed in tribrachum nonnunquam solutis. Terentianus Maurus p. 2423.

Ithyphallica porro dicarunt Musici poetae,
Qui ludicra carmina Baccho, versibus petulcis,
Graio cum cortice phallo tres dabant trochaeos,
Ut nomine fit sonus ipso, Bacche, Bacche, Bacche.

Atilius Fortunat. p. 2698. *Ithyphallicum metrum de Trochaico est, nam ex tribus trochaeis constat, quod fit si ter* Bacche *dicas*, Bacche, Bacche, Bacche. *Dictum est autem inde quod in mysteriis Liberi Athenis viri ithyphallum rectum in modum fascini tenebant, et qui hoc genere metri canant* φαλλοφόροι *dicebantur. Hoc et Acronium vocant.* Plotius p. 2649. *Ithyphallicum dictum quod hoc sono cantantes Athenienses Libero patri* φαλλὸν, i. e. *fascinum virilem*, ἰθῦνον, i. e. *ciebant, dicentes*,

[illegible] μ' ἰθύφαλλε.

Archilochus, Nostro teste, Ithyphallicum Dactylico tetrametro subiunxit. Exemplum aliud habes in Plutarcho II. p. 985. A.

Postrema haec citat Hemsterhusius ad Aristophanis Plutum p. 141. cum hac nota; „*Aeschyli* quae partes hic esse possint, „mihi non liquet; quam ob rem aut *Aristoxeno Selinuntio*, aut „*Epicharmo* locum illum potiori iure deberi persuasum habeo." Vox *Aeschylus* haud dubie mendosa est, parum tamen feliciter excogitata est Viri eruditissimi correctio. Aperte enim legendum *Eupolis*. Ipse Victorinus non multo post p. 2523. „*Nostri enim in modulandis metris seu rhythmis, veteris comoediae scriptores sequi maluerunt, id est, Eupolin, Cratinum, Aristophanem.* Simile mendum ex eodem Victorino eluendum est p. 2580. ubi verba fere repetit paullo ante prolata „*Accedit his etiam illa Anapaesticorum species de fonte Dactylici versus veniens, apta admodum Comicis, Ἀριστοφάνειος nuncupata est, non quia conditor eius Aristophanes fuit, nam et Aeschylus* (lege *Eupolis*) *et Cratinus priscae comoediae scriptores ea usi sunt, sed quia plurimus in hoc metro Aristophanes invenitur.* Tetrametros catalecticos vocat, κατ' ἐξοχὴν, ἀναπαίστους Aristophanes Equit. 502. Avib. 685. Ran. 734. Et Eupolin hoc metro usum esse testatur locus elegantissimus a Plutarcho servatus T. II. p. 662. D. Macrobio Saturn. VII. 5. Chorus Caprarum loquitur,

> *Βοσκόμεθ' ὕλης ἀπὸ παντοδαπῆς, ἐλάτης, πρίνου, κομάρου τε,*
> *πτόρθους ἁπαλοὺς ἀποτρώγουσαι, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔτ' ἄλλα,*
> *οἷον κύτισον, σφάκον εὐώδη, καὶ σμίλακα τὴν πολύφυλλον,*
> *κότινον, σχῖνον, μελίαν, πεύκην, ἀρίαν, δρῦν, κιττὸν, ἐρείκην,* G.278
> *πρόμαλον, ῥάμνον, φλόμον, ἀνθέρικον, κισθὸν, φηγὸν, θύμα,*
> *θύμβραν.*

In eiusdem fragmento apud Suidam v. ἀγῆλαι, lege obiter ex emendatione Porsoni,

> *ἀναθῶμεν νῦν χἠμεῖς τούτοις ΤΑΣ ΔΙ ΤΑΣ εἰρεσιώνας*
> *καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες. δεχόμεσθα.*

Veterem lectionem *τὰς διττὰς* a Ruhnkenio, locum hunc tractanti ad Timaeum p. 5. relinqui intactam, est profecto mirabile.

Tetrametrorum leges enucleate exposuit Porsonus in praefatione ad Hecubam p. XLVI. iterumque iterumque perlegendus. Formas eorum praecipuas ex subiecto schemata elicias,

1 2 3 4 5 6 7

[illegible]

et nota caesuram post quartum pedem semper inviolatam servari! Quod mox ait Noster p. 46. 4: anapaestum aut spondeum in septima sede indifferenter adhiberi, non sine cautione

quaedam accipi debere monet Brunckius ad Aristoph. Vesp. 349. „Nusquam Aristophanes in tetrametris anapaesticis syllabam „catalecticam spondeo subiicit. Hanc sibi licentiam sumsisse „Cratinum testatur Hephaestio, sed nihil tale de Aristophane „dicit. Alia quae adducit istius metri exempla e Doricis poëtis „petita sunt, quorum inventum fuisse videtur: nec adeo te-„mere metrum ipsum *Laconicum* appellatum fuit.“ Iure autem *Laconicum* nominatum fuisse ex locis deinceps subiectis satis patebit. Polycrates in Laconicis de secunda Hyacinthiorum die, apud Athenaeum IV. p. 139. E. *τῇ δὲ μέσῃ τῶν τριῶν ἡμερῶν γίνεται θέα ποικίλη, καὶ πανήγυρις ἀξιόλογος, καὶ μεγάλη. Παῖδές τε γὰρ κιθαρίζουσιν, ἐν χιτῶσιν ἀνεζωσμένοι, καὶ πρὸς αὐλὸν ᾄδοντες πάσας ἅμα τῷ πλήτρῳ τὰς χορδὰς ἐπιτρέχοντες, ἐν ῥυθμῷ μὲν ἀναπαίστῳ, μετ᾽ ὀξέος δὲ τόνου τὸν θεὸν ᾄδουσιν.* Cicero Tusc. Disp. II. 15. *Spartiatarum mora procedit ad tibiam, nec adhibetur ulla sine anapaestis pedibus hortatio.* Marius Victorinus p. 2522. *Idem et ἐμβατήριον dicitur, quod est proprium carmen Lacedaemoniorum. Id in praeliis ad incentivum virium per tibias canunt, incedentes ad pedem, ante ipsum pugnae initium.* De spondeo ante syllabam catalecticam vide eundem p. 2546. 2560. Plotium p. 2653. Etiam in dimetro catalectico Tyrtaeus apud Dionem Chrysost. II. p. 51. in Analectis Brunckii T. I. p. 53. *Ἔτι δὲ οἶμαι τὴν παρακλητικὴν οἷα τῶν Λακωνικῶν ἐμβατηρίων, μάλα πρέπουσαν τῇ Λυκούργου πολιτείᾳ καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐκείνοις,*

ἄγετ᾽ ὦ Σπάρτας εὐάνδρου
κοῦροι πατέρων πολιῆται.
λαιᾷ μὲν ἴτυν προβαλέσθε,
δόρυ δ᾽ εὐτόλμως βάλλοντες,
G.279 *μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς·*
οὐ γὰρ πάτριον τᾶς Σπάρτας.

modo versus isti re vera Tyrtaeum habeant auctorem.

Dimetros acatalectos, speciem longe usitatissimam, ne verbo quidem attigisse Hephaestionem nemini non permirum accidit. At sane cum ob hanc, tum ob alias quoque caussas nunquam satis dolendum est eos tam breviter a Porsono in Praefat. tractatos fuisse. Meum non est rem a tanto viro quasi in medio relictam ad umbilicum perducere; proferenda tamen sunt nonnulla, ex ipsius magnam partem observationibus petita, quibus rite perceptis, mediocrem saltim huius metri notitiam tirones adipisci queant.

Systemata itaque legitima cum proprio pede omnibus locis indifferenter adhibent dactylum et spondeum; sed rarissime

Μνασάλκειος τὸ σᾶμα τῶ Πλαταΐδα,
τῶ 'λεγειοποιῶ.
ἁ Μῶσα δ' αὐτῶ τᾶς Σιμωνίδα πλάτας
ἧς ἀποσπάραγμα·
κενά τε γάρ τὰν κἀπιλακυθίστρια,
διθυραμβοχώνα.
τέθνακε, μὴ βάλωμες· εἰ δέ κε ζώῃ,
τύμπανόν γ' ἔφυσῃ.

Metrum Phallicum saepe cum Phalaecio confusum est. Vide Dawesii M. C. p. 24. sqq. Etymol. M. p. 786, 56. *Φαλαίκον ποίημα αὐτοσχέδιον, ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενον.* Lege *φαλλικόν.* Terentianum Maurum correxit ibidem Sylburgius. Veterum nonnulli, quod ad nominis ipsius rationem pertinet, per dipthongum scripsere *εἰθύφαλλον.* Eustathius Od. A. p. 1413 = 50, 51. *Αἴλιος δὲ Διονύσιος, καὶ τοῦ ἰθύφαλλος τὴν ἀρχὴν διὰ διφθόγγου γράφει, ὃ δηλοῖ, φησὶν, αἰδοῖον ἐντεταμένων, καὶ ᾆσμα Διονυσιακὸν Ἀθήνησι, καὶ ἑταιρικὸν δὲ, τουτέστι φίλον ταῖς ἑταίραις, αἱ καὶ ἀνασεισίφαλλοι φερωνύμως λέγονται παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς ἀνασείουσαι, φησὶ, τὸν φάλητα, ὅς ἐστιν αἰδοῖον ἀνδρός. Παυσανίας δὲ διὰ διφθόγγου γράφων καὶ αὐτὸς, φησὶν, ὅτι εἰθύφαλλος αἰδοῖον, καὶ ὁ πρόχειρος εἰς συνουσίαν, καὶ ᾠδῇ ὑπόκενος.*

P. 36, 5. Tetrametrum brachycatalectum *Sotadicum* vocat Servius. Vide infra ad cap. XI. p. 63, 13.

P. 36, 14. *κωμικοὶ συνεχῶς.* „Comicos quos maxime innuerit Hephaestio haud satis mihi compertum est. Is certe „quem unum haec aetas integriorem habet, ne semel quidem „dactylum in impari sede collocavit. Quod si qui loci erant, „in quis collocasse videretur, eos Brunckii sagacitate iam purgatos accepimus; ut Vesp. 749. in Avibus 788. ubi etiam „nupera editio *ἐκπτόμενος*, sed nihil admonitum, Brunckii an „libri Ravennatis lectio sit. Sed Eupolin scimus aliosque „longe negligentius in mensura observanda versatos, ut mire„ris Aristophanem tanto studio illa vitasse, quae ferri tamen „ab Atticis auribus animadverteret. Neque enim falsus est G.268 „Hephaestio dactylum comicis in imparibus locis tribuens. Sic „Epicharmus apud Athenaeum p. 374. E.

τοῖς Ἐλευσίνοις φυλάσσων δαιμονίως ἀπώλεσας.

Hermannus de Metris p. 114, 115.

Suppl. 620.	ἄγε δὴ, λέξω | μεν ἐπ' Ἀργείοις.

Prometh. Solut. apud Strabonem I. p. 58 = 49. ed. Oxon.

	χαλκοκέραυνόν | ς τε παρ' Ὠκεανῷ
	λίμναν παντοτρό | φων Αἰθιόπων.
Sophocl. Ai. 146.	ἥπερ δορίληπ | τος ἔτ' ἦν λοιπή.
Trach. 1276.	μεγάλους μὲν ἰδοῦ | σα νέους θανάτους.
Antig. 156.	τῆσδε Κρέων ὁ Με | νοικέως νεοχμός.
382.	τοῖς βασιλείοισ | ιν ἄγουσι νόμοις.
Philoct. 1470.	Νύμφαις ἁλίαις | σιν ἐπευξάμενοι.
Oed. Col. 1760.	ὦ παῖδες, ἀπεῖ | πεν ἐμοὶ κεῖνος.
1771.	διακωλύσω | μεν ἰόντα φόνον.
Electr. 94.	ὅσα τὸν δύστη | νον ἐμὸν θρηνῶ.
Inachi fr. 2.	Ἴναχε γεννᾶ | τορ παῖ κρηνῶν.
Euripid. Bacch. 1372.	καὶ σὰς ἐδάκρυ | σα κασιγνήτους.
Hippol. 1376.	τίς ἐφέστηκ' ἐν | δέξια πλεύροις.
Alcest. 82.	ζῶσ' ἔτι φῶς λεύσ | σει Πελίου παῖς.
Iph. Aul. 594.	ἴδετ' Ἰφιγένει | αν ἄνασσαν ἐμήν.
Iph. Taur. 461.	ἐν ναοῖσι πέ | λας τάδε βαίνει.
Aristoph. Nub. 451.	ταῦτ' εἴ με λέγου | σιν ἀπαντῶντες.
889.	ἐν τοῖς πολλοῖ | σι λέγων ἀπολῶ.
944.	κεντούμενος ὥσ | περ ὑπ' ἀνθρηνῶν.
Ran. 1122.	Παναθηναίοι | σι γελῶν, ὅτε δὴ
Acharn. 1142.	ἴτε δὴ χαίρον | τες ἐπὶ στρατιάν.
Thesmoph. 52.	μέλλει γὰρ ὁ καλ | λιεπὴς Ἀγάθων.
Vesp. 1473.	τίς ἐπ' αὐλείοι | σι θύραις θάσσει.
1478.	πλευρὰν λυγίσαν | τος ὑπὸ ῥώμης.
Pac. 97.	τοῖς τ' ἀνθρώποι | σι φράσον σιγᾶν.
99.	καιναῖς πλίνθοι | σιν ἀνοικοδομεῖν.
987.	μὰ Δί' ἀλλ' ἀπόφη | νον ὅλην σαυτήν.
1002.	δούλοισι χλανισ | κιδίων μικρῶν.
1003.	κἀκ Βοιωτῶν | ς γε φέροντας ἰδεῖν.
1320.	κἄπειτ' εὐξαμέ | νους τοῖσι θεοῖς.
Av. 523.	νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠ | λίθιους, μανᾶς.
536.	κἄπειτα κατε | σκέδασαν θερμόν.

Aliquando, etsi rarissime, impetravit Comicorum licentia, ut voces in duo versus dissectae exhiberentur. Aristoph. Av. 733.

βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλω-
τα, χορούς, θαλίας, γάλα τ' ὀρνίθων.

 vide et v. 611. in editione Brunckii. Vesp. 750.

ἵν' ὁ κήρυξ φησί, τίς ἀψήφι-
στος ἀνιστάσθω.

Apprime autem et prae ceteris tenendum est, ultimas versuum horum syllabas minime pro communibus habitas esse, sed ea-

dem diligentia servatas ac si in mediis versibus repertae forent. Hanc legem, a se prius in Epistola ad Millium p. 26 = 23. editam, postmodum in Dissertatione Phalaridea rationum exemplorumque pondere stabilivit Bentleius, deinceps ex versione Lennepiana exscribendus. „In dissertatione, ad Ioann. „Antioch. p. 26. nova quaedam in medium protuleram, de nu„meris anapaesti. Antea opinio stabat, cuiusque versus ulti„mam syllabam esse communem, idque tam Anapaesti, quam, „quod notum est, hexametrorum, aliorumque. Ut, qui posterio„ribus hisce saeculis carmina fecerunt, saepe tribrachi, vel tro„chaeo, vel cretico, anapaestos terminaverint; aut versum con„cluserint vel vocali, vel litera M, cum in subsequentis initio es„set, vel vocalis, vel H. Quorum quodque vitiosum: neque enim „haec licentia olim data scribentibus anapaestos; sed continua„bantur anapaesti, vel pares anapaesto pedes, usque ad versum „illum, qui dicebatur paroemiacus, quasi unicus esset versus. „Hanc dicebam communem Graecorum poetarum regulam; nec „ipse Seneca, tragicus (ut pateat, huius eum regulae, quam nunc „aperui, conscium fuisse) unquam cretico anapaestos termina„vit, ut Buchananus, Scaliger, Grotius, cet. solent; licet, „trochaeo aliquando, sed id etiam semel tantum atque iterum, „nec nisi finita verbis sententia. Confitebitur vel ipsa Invidia, „si, quod detexerim, verum sit, id non parvi esse momenti. „Equidem mihi persuadeo, si ante, quam carmina sua edidis„sent Buchananus, et reliqui, esset inventus, qui id patefa„ceret, eum summam ab illis gratiam fuisse initurum, quod, „praecavisset, ne, in iis, offenderent. Sed vide, quod fa„tum eos circumstet, qui nova aperiunt. Prodit tandem do„ctissimus Boyleus, ac doctis, qui, octo novemve abhinc an„nos, fidem mihi habuerant, affirmat, *nihil falsum esse ma„gis, aut plenum errore, posse, quam id, quod affirmaverim „ego.* Diceres, eum, qui tam audacter loquatur, idque *ore „tam confidente*, (p. 158.) non posse non *certo cognitum ha„bere, quod aiat.* Num autem ea, hic, causa scriptoris Cen„surae? Num *digressus a proposito*, certis verisque vestigiis? „De hoc iudicabit mox lector: sed non possum, quin ante palam „ei praedicem, me nonnihil indignari, quod, memet occupa„tum, sentiam, in rebus tam futilibus, quas in medium pro„tulerit, refellendis.

„*Quid est*, inquit, p. 159. *quod Grotiis et Scaligeris, qui„bus viris? opponere, sine ulla ratione, audeas? Solent „Graeci tragici terminare trochaeo vel tribrachi anapaestos: „idque factum a Seneca quadraginta aut quinquaginta mini„mum in locis, sententia etiam verbis non finita.* Exempla

„quibus nititur, quinque sunt, ex Aeschylo, et, pari numero,
G.282 „e Seneca. Primum, quod ex Aeschylo depromsit, est, „Prom. v. 122.

Τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσι
Διὰ τὴν λίαν —.

„et, huic simile, quartum, v. 565.

Τὸν δὲ χαλινοῖς ἐν πετρίνοισι
χειμαζόμενον.

„Cadunt hi duo versus, ut opinatur scriptor Censurae, in „trochaeos, ultima litera brevi. At, puto, aliquis, Boyleo „longe indoctior, cognovisset, σι hic esse longam posse, ad„dita ei ν, ante consonantem, ut solent poetae; εἰσοιχνεῦσιν, „πετρίνοισιν. Didicisset id, ex hac etiam, quam citat, fabu„la, Boyleus, v. 173.

Ἐπαοιδαῖσι θέλξει στερέας.

„vel e Supplic. 36.

Ὀμβροφόροισί τ' ἀνέμοις ἀγρίας·

„vel Aristophan. Plut.

Ἀλσὶ διαμμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί·

„et, Nub.

Ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις ὡς φασὶ σοφός.

„In quibus locis omnibus, et centenis aliis, syllaba σι longa „est, quasi sit expressum, ἐπαοιδαῖσιν, ὀμβροφόροισιν, ἁλσὶν, „et φασίν. Et haec quidem in mediis versibus omnia; ne quid „excipiat Scriptor Censurae, si in extremis anapaestis sint.

„Sed melius fortasse ceciderit, quod, secundo loco, profert „ex Aeschylo; Prom. 191.

Εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα
Σπεύδων. —

„Hunc quoque versum terminari trochaeo, putat, quia τα, „syllaba brevis est. Sed doctissimo Censurae scriptori dico, „τα, in hoc loco syllabam esse longam, quod subsequens ver„bum, σπεύδων, a duplici consonante incipiat. Nihil, hoc, „frequentius; ut exemplis, ex ipso Aeschylo petitis, probabo, „et id quidem in mediis anapaestis:

Πῆμα στενάχω πῆ ποτε μόχθων.
Γένος ὠλέσατε πρυμνόθεν αὖθις.
Οὓς περὶ πᾶσα χθὼν Ἀσιῆτις.
Ἀλλὰ χθόνιοι δαίμονες ἁγνοί.

„v. Prom. v. 99. Sept. Theb, 1064. Pers. 61. 630. Nonne „πῆμα, ὠλέσατε, πᾶσα, et ἀλλὰ, in longam syllabam ca„dunt, quia duae consonantes subsequuntur? Num quoque „Virgilii oblitus est sui scriptor Censurae?

Terrasque, tractusque maris, coelumque profundum.
Aestusque, pluviasque, et agentes frigora ventos.
Ferte citi flammam, date tela, scandite muros.

„Aliud, ex Aeschylo, est, Prom. 1084.

— στρόμβοι δὲ κόνιν
Εἱλίσσουσι —

„Ubi tribrachi terminari versum, putat, *νιν*, in voce *κόνιν*, G.288
„brevi. Sed dico, anapaestum esse, et potest ultima vocis
„[d] *κόνιν* syllaba, esse longa. Sic Homerus:

Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον.
Τῶν ἄρ' Ὀδυσσεὺς ἦρχε Διῒ μῆτιν ἀτάλαντος.

„et Aristophan. in Avibus:

Ὁπότ' ἐξέλθοι Πριαμός τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγῳδοῖς.

„Nunc, quod reliquum est, ex Aeschylo sumtum, exemplum
„videamus, Prom. v. 156.

Νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας.

„Etiam hic tribrachin esse, censet; tam enim est in poetis
„Graecis versatus, ut ultimam syllabam vocis *τάλας* brevem
„habeat. Quid itaque huic eiusdem poetae anapaesto fiet?
„Sept. Theb. 1071.

Τεύξῃ κᾶνος δ' ὁ τάλας ἄγοος.

„Numquid, in medio, aeque atque extremo, versu, tribrachi
„locus? Quid his Euripidis? Hippol.

Καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ στείχει.
Ἀπόλωλα τάλας. οἴμοι, οἴμοι.

„Quid his Iambis, ex eadem fabula?

Οὐ τλητὸν οὐδὲ λεκτὸν ὦ τάλας ἐγώ.
Ἄρηρεν ὡς ἔοικεν ὦ τάλας ἐγώ.

„Aut his, ex Sophoclis Philoct. Antig. Oed. Tyr. et Aiac.

Οἴμοι τάλας ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος.
Ἴησι δυσθρήνητον ὦ τάλας ἐγώ.
Οἴμοι τάλας ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀράς.
Ὡς ὧδ' ἐχόντων, ὦ τάλας ἐγὼ τάλας.

„Vix, puto, fabula est, sive comoedia, sive tragoedia, ex
„qua non aliquod exemplum peti, contra Scriptorem Censurae,
„possit. Sed promat, si possit, ille, aut *eius adiutor, qui*
„*pro eo quaesivit*, unicum modo, ubi *λας*, in *τάλας*, syllaba
„sit brevis. Quid ergo cum animo suo cogitavit, cum haec
„scriberet? Meminerit forte illius Theocriti, Id. II.

---

d) Exemplum suppeditat Aeschylus ipse Suppl. 179.
Ὁρῶ κόνιν ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ.

Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδεπόθ' ἥκει.

„Nam illic brevis est. Sed, quae eius, in Graecis literis, pe-„ritia est, novisset, esse Doricum, nec, ut exemplum, valere, „ubi non sit istius linguae rationibus locus. Nam etiam, in „quarto casu pluralis numeri, *ας* brevis est Doribus: ut ex „eodem Theocrito, Id. III. apparet:

> βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
> Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας.

„Vidimus iam omnia exempla, quae e poetis Graecis deprom-
G.284 „sit scriptor censurae: ac fateor, cum ad ea retro convertam „oculos, obstupescere me temerarii audaciam scriptoris; qui, „cum horum studiorum plane esset imperitus, sine ulla neces-„sitate, in res, tam remotas a sua intelligentia, se interpo-„suit. Deflexit, ut ait, *de via*, ut quaereret in quo posset „offendere: qua quidem digressione minime opus erat: nam „nulla temere pagina est, in qua, etiamsi firmissime insistat „propositio, non offendat. Quid tandem erat, quo, ad iudi-„cium suum, de anapaestis Graecis, interponendum, provoca-„retur is, qui ostenderat, ne quidem sibi constare de numeris „versus iambici Latini. Reddiderat duo versus Graecos, in „Ep. Phalaridis sui 81. (114.) sic:

> Multo videtur satius, *timentem* nihil
> Futura fata, quam timentem, perpeti.

„Prior quorum vacillat, et auctoris prodit scientiam; qui nisi „omnino ignorasset, claudicare versum, aliud, quod sumeret, „in promtu habuisset verbum, *metuentem*.

„Quum autem male cesserit scriptori Censurae, quod, in „Aeschylo, tentavit, nec eo contentus sit, ad existimationem „suae, in poetis, peritiae imminuendam, quidquid de ea reli-„quum est, id omne perdere velle videtur, cum iudicis perso-„nam agat, in Tragoediis Senecae (p. 159.) Orditur a loco, „in Agamemn. 337.

> — Trucibus monstris. Stetit imposita
> Pelion Ossa: pinifer ambos
> Pressit Olympus.

„Hoc in medium adfert, ut probet, tribrachi posse terminari „anapaestum: unde intelligas, existimasse eum, *imposita*, „hic, ultima syllaba brevi esse; ut, ex Boylei sententia, de „verborum constructione, *imposita Ossa* sit, in casu primo, „positum. Iam unum hoc mihi peto, ut, nisi sit aliquod my-„sterium, efferat, quo ordine construat haec verba. Num, „*Ossa imposita stetit Pelion?* Sed valde parum *stetit* cum

„nomine, in quarto casu. An, *Ossa stetit imposita Pelion?* „Sed *imposita*, ante nomen, in quarto casu, verius etiam al- „tero. Praeterea, si tribrachis, *imposita*, in extremo versu; „*Ossa*, trochaeus est, in medio; quod non tantum pugnat „cum iis, quae aperui, de anapaestis, sed cum omnibus quae „unquam tradita sunt.

„Sed ex hoc loco fortasse coniecturam aliquis fecerit, esse „Boyleo peculiarem aeque Grammaticam, atque dialecticam. „Quam primum eam divulgaverit, ad discendum ero paratus. „Interea temporis, *imposita*, ut, ante eum, omnes, accipio, „in casu sexto, *stetit imposita Pelion Ossa*. Iam fere 16 „Secula sunt, quum primum haec edebantur, et vix credi „potest, tam praepostere unquam ante verba fuisse constructa, „nisi fortasse in infimo ordine ludi cuiusdam literarii.

„E quatuor locis reliquis, quae, tanquam Senecae, citat, „tria non minus sumta sunt ex Hercule Oetaeo quae fabulae „Senecae non est, quemadmodum, octoginta abhinc annis, G.285 „iam probavit doctissimus ille Daniel Heinsius: ut hoc, tan- „quam unum de meis paradoxis, pro more suo, explodere „non possit scriptor Censurae. Unicum itaque restat exem- „plum, e Senecae Medea, ad refutandum id, quod aio, semel „atque iterum fieri. Lepidum vero adversarium! Veruntа- „men hoc ei dico, etiamsi sex exempla protulisset, et omnia „bona illa, eum nihil aliud ostensurum fuisse, nisi, quam es- „set animo ad calumniandum propenso. Nam *semel atque* „*iterum*, ἅπαξ καὶ δὶς, non speciatim *bis* valet: sed saepe „raro; ut δὶς καὶ τρὶς, *bis terque*, *iterum atque tertium*, „non *ter* solum, sed *saepe*. *Decies* itaque potest esse *raro*; „quum numerus, ad quem pertinet, aliquot centenis, vel mil- „lenis terminatur.

„Secutus nunc sum vestigia scriptoris Censurae, cum *di-* „*gressus est a proposito*: ipse autem, ubi otium erit, cogita- „bit, quantum ex hac digressione in se laudis redundaverit. „Videtur ille, una cum fido suo Achate, quidquid unquam edi- „dero ego, id omne excussisse; selegitque hunc locum, ut „maxime omnium telis expositum suis. Et, cum triumphus „videretur dignus digressione, quo eum consequeretur, de „via declinavit. Sed cum maxime, puto, intelliget, *non* „(p. 160.) *posse* UNUMQUEMQUE, *si modo oculos in Senecam* „*et Graecos tragicos coniecerit, refellere Bentleium.*

„Is, qui non solum *oculos coniecit* in libros de quibus vult „disserere, sed etiam diligenter eos legit, in medium afferre „varia exempla potuisset anapaestorum, qui cadere in tro- „chaeum, vel tribrachin, vel creticum, viderentur. Hoc etsi

„pulchre noveram, eum, quae erant a me observata, aperiebam; lectorem tamen eius non admonebam, sed totum, quodcunque erat, indicandum ei relinquebam: ratus, si quando perpenderet huiusmodi exempla, ipsummet aptum futurum, ad rationem illorum reddendam. Quoniam vero palam oppugnata sunt ea, quae disputaveram; ut ne quis arbitretur, non veritatem, sed eum, qui, oppugnaverit, infirmitatem effecisse, ne everterentur; singula quae quidem in Graecis tragicis, Aristophane, et Seneca, invenero illis contraria, in medium proferam; et ostendam, esse omnia corrupta a librariis. Eritque singulorum facilis et prompta correctio demonstrationis instar cordato lectori, non posse non esse vera, quae disseruerim. Primum, cretico terminatur versus Aeschyli, in Prom. 279.

Καὶ νῦν ἐλαφρῷ ποδὶ κραιπνόσσυτον
Θῶκον προλιποῦσ' —

„Quae scriptura, si rata habetur, argumento, contra me, est, ultimam syllabam esse communem. Sed corrigendum *κραιπνόσυτον*, cum simplici *σ*; ac tum anapaestus erit. Utuntur, aut simplici, aut duplici, consonante poetae, prout numerus postulat. Hesychius; *αὐτόσυτος*, *αὐτοκέλευστος*· *Σοφοκλῆς*. *Σκυρίοις*. Dein, Aeschyl. Eumen. 1008.

G.286 *Πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπὸν*
Ἴτε, καὶ σφαγίων τῶν δ' ὑπὸ σεμνῶν
Κατὰ γῆς σύμεναι, τὸ μὲν ἀτήριον
Χώρας κατέχειν. —

„Primus horum versuum in trochaeum cadit, tertius in creticum; utrumque contrarium ei, quod volebam. Sed, in primo, legendum *προπομπῶν*, quemadmodum ex verborum sententia coniecerat Stanleius, vir doctus; quodque confirmat nunc numerus. In tertio autem, pro *ἀτήριον* [e], repono *ἀτηρὸν*, quod eiusdem virtutis, et altero usitatius: ipse Aeschyl. Prometh. 745. sic:

Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης.

„Tertius locus Sophoclis est, Electr. 112.

Σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐριννύες
Τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε.

---

e) Hanc vocem imperite admodum Sophocli Antig. v. 4. donavit Brunckius loco viris eruditis desperato. Ipse nihil dubito quin recte emendavert Porsonus, *οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν, οὔτ' ἄτης ἔχον*. Similis est constructio Oed. T. 709. *βρότειον οὐδὲν μαντικῆς* *ΕΧΟΝ ΤΕΧΝΗΣ*.

„Rursus, cretico terminatum, priorem versum habes: sed da-„ctylus erit, si, quemadmodum par est, sine τοὺς legetur;

Ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε.

„Versus est paroemiacus, quae semper anapaestorum clausula; „ubi trochaeo, qui est in ὁρᾶτε, aptus locus. Tum, in So-„phoclis Antig. 129.

Ὑπερόπτας ἰαχῆς ὑπεροπλίαις· καὶ σφᾶς εἰσιδών·

„Creticus, εἰσιδὼν, culpa librarii scriptus est, pro anapaesto, „ἐσιδών. Praeterea, in Sophoclis Philoctete, extr.

Χωρῶμεν νῦν πάντες ἀολλέες
Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι.

„Creticus in formam Spondaei convertetur, facili vocabuli, „ἀολλέες, in ἀολλεῖς, mutatione, quae vera scriptura est. „Adhaec, in Euripidis Med. 1087.[f]

Παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν
Εὕροις ἂν ἴσως. —

„Est trochaeus in extremo versu: sed, si corrigemus, πολ-„λαῖσίν γ', erit spondaeus, ut oportet. Tum, ibid. 1103.

Ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις
Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς μοχθοῦσι, τόδε
Ἐστὶν ἄδηλον.

„Versus medius, ut vulgo scribitur, contra me est; sed nu-„meri mutandi, et distinguendi sic:

Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
Μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.

„Posterior versus nunc est Paroemiacus, quem vulgo antece- G.287 „dit brevior ille, qui dicitur basis anapaestica. Porro, ibid. „1405.

Ζεῦ τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ'.

„Creticum facile mutabis, si leges, ἀπελαυνόμεσθ'.

„Praeterea, ibid. 1413.

Οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
Πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

„Si corriges ὄφελον[g], versu priore, ex cretico fiet anapae-„stus, ut fas est. Tum, Euripid. Hippol. 257.

Πολλὰ διδάσκει γάρ μ' ὁ πολὺς βίος.
Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλας, κ. τ. λ.

---

f) Emendatio Heathio dignior quam Bentleio. Lege, παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς. Porsonus in loc.

g) Porsonus, Musgrav. et Brunck. secutus, ὤφελον Ἐκ σοῦ edidit.

„Est rursus creticus, in priore versu; sed redundat γὰρ, ut „ipsa sententia docet. Neque enim ea comprehensa est causa „antecedentis, ut, si verum habetur γὰρ, accipienda verba „sunt. Quocirca corrigo:

Πολλὰ διδάσκει μ᾽ ὁ πολὺς βίοτος·

„nec dubito, quin periti iudices emendationem sint probaturi.

„Insuper, Euripid. Troad. 781.

Λάμβανετ᾽ αὐτὸν, τὰ δὲ τοιαῦτα χρὴ
Κηρυκεύειν,

„Levi mutatione, *τὰ δὲ τοιάδε χρὴ*, ex cretico formabitur „anapaestus.

„Postremo, Aristophan. Nub. p. 106.

Γνωσθήσῃ ποτ᾽ Ἀθηναίοισιν,
Οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.

„Si priori versui addas *h) γ᾽*, vitio carebit.

„Atqui hi versus, ut opinor, in poetis Graecis tragicis, „omnes sunt, qui *i)* opponi iis possunt, quae de numeris ana„paesti disserui: aut si quem forte praetermiserim, eum aeque „facile, ac reliquos, corrigi posse, suscipio. Si autem, *ocu„los coniicere*, scriptori Censurae placuerit, ut plura exempla „inquirat, a me forte praetermissa; curabit, ne similia sint „eorum, quae iam protulerit in medium. Nam ante aliquid „intelligi, quam refellendum sumatur, conducit.“

Dimetris pro arbitrio poetarum immiscentur monometri, saepe ante versum catalecticum, sive paroemiacum, qui systemata legitima semper claudit. Paroemiacum ex secunda heroici hexametri parte formatum putat Terentianus p. 2422. ibidem testatus huius generis versus nonnunquam continuos reperiri:

G.288 *Cetera pars superest, mea tibia dicere versus.*
Haec iuncta frequentius edet
Anapaestica dulcia metra.
Cuicunque libebit ita istos
Triplices dare sic anapaestos,

---

h) Lege cum MSS. *καὶ γνωσθήσει ποτ᾽ Ἀθηναίοις.*

i) Citare poterant Bentleiani canonis oppugnatores Euripid. Alcest. 281. nam edd. ante Musgravianam omnes versum 282. omittunt. A Sophocl. Antig. 932. rectius manum abstinuisset Brunckius, quippe cuius emendatio hiatum minime tolerandum textui infereit. Equidem malim vulgatum verborum ordinem retinere, et praepositionem *ὑπὲρ*, facile subintelligendam, prorsus delere; et haec Erfurdtii sententia.

Atque ille poeta Phaliscus,
Quum ludiora carmina pangit:
Uva, uva sum, et uva phalerna,
Et ter feror, et quater anno.
Libro quoque dixit eodem,
Unde, unde colonus Eoas
A flumine venit Orontî.

Et hic sane numerosissimus est. Non raro tamen dactylus primam sedem occupat, ut Aeschyl. Choeph. 377.

παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.

Rarior est spondeus ante syllabam catalecticam: Aeschyl. S. Theb. 826.

πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρε.
Pers. 32. ἵππων τ' ἐλατὴρ Σωσθάνης.
Agam. 367. βέλος ἠλίθιον σκήψειεν.
Suppl. 6. ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι.
973. βάξει λαὸν ἐν χώρᾳ.

Rarissime dactylus anapaestum catalecticum praegreditur, ut Iph. Aul. 123.

παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους.

Systemata, uti vocantur, anomala certis finibus vix possunt comprehendi, quum in talibus diversissimi generis versus, sine ullo, ut videtur, discrimine, admixti reperiantur. In huiusmodi quoque systematibus locum praecipuum sibi vindicant dimetri catalectici, sive pseudo-paroemiaci, plerumque ex septem syllabis longis constantes. Affatim exemplorum praestabunt Euripides Hec. 59—99. 155—215. Ion. 145. sqq. 900. sqq. Troad. 122. sqq. Aristoph. Av. 1058—1071. 1088—1101. Sophocl. Electr. 86—120.

P. 46, 14. In Simmiae versu legendum ex emendatione Porsoni,

Ἴονια ἀγνὰ, σὺ δ' ἀπ' εὐξείνων μέσα τοίχων,

hoc est, ἕδρανον κατέχεις.

P. 48. προκελευσματικόν. Marius Victorinus p. 2545. *Ambigitur super auctoritate Proceleusmatici, qui constat ex duobus Pyrrhichiis, id est, quatuor brevibus; an inter prototypa metra hoc quoque recipiendum habendumque sit. Quia nec Molossicum, quod constat e tribus longis, propter nimiam similitudinem induci aut videri metrum potuit. Quidam tamen decimam huic speciem, post novem prototypa, impertiendam esse, e quibus est et Philoxenus, ex eo putaverunt, quod Laconicum longis constantem quindecim huic prope contrarium*

G.289 *respondere posse conspicerent, qui tamen non ex omnibus Molossicis connectitur. Nam spondeos invicem miscet, ut est,*

Ite O Parcae primores faustae nunc Parcas ducentes.

Satius tamen est annecti eum copularique Comico Anapaestico, cuius cognationem in se coniunctis suis duabus ultimis brevibus demonstrat. Nam ex Dimetro Anapaestico Trimeter (lege *Tetrameter*) *Proceleusmaticus figurabitur versus, longa una in breves soluta, et syzygia in simplices pedes divisa; ut est,*

Tuba terribilem sonuit crepitum.

Praeterea quod nunquam e Pyrrhichio, qui duplex in proceleusmatico habetur, formata aliqua in metris species proferatur, huius versus longissimus erit Tetrameter Catalecticus, vel si quis illum adhuc extendere affectet, Pentameter. Recipit autem prima, et secunda, et tertia sede Proceleusmaticum, quarta Tribrachyn aut Anapaestum, quibus et clauditur, scilicet detracta Proceleusmatico syllaba ultima, aut duabus brevibus ultimis in unam longam redactis propter Anapaestum, uti metrum sit non numerus. Scanditur autem per dipodian. Exemplum erit Tetrametri Catalectici, id,

Nemus ave reticuit, ager homine sonat.

Item,

Perit abit avipedis animula leporis.

Trimetri autem, id,

Agite, peragite iuvenes.

Dimetri, id,

Agite iuvenes.

Hoc metro veteres Satyricos Choros modulabantur, quod Graece εἰσόδιον, ab ingressu chori Satyrici, appellabant, metrumque ipsum εἰσόδιον dixerunt.

Proceleusmatici metri exemplum praebet Timotheus Citharoedus apud Etymolog. M. p. 630, 40. in voce *ὀρίγανον· εἴρηται ἐν συστολῇ ἡ ΡΙ συλλαβή, ὡς παρὰ τῷ Τιμοθέῳ τῷ κιθαρῳδῷ· οἷον,*

τεταμένον ὀρίγανα διὰ μυελοτεφῆ.

Ὀδυσσείας δ. σύγκειται δὲ οὗτος ὁ στίχος ἀπὸ προκελευσματικῶν· ὁ δὲ τελευταῖος ποὺς ἀνάπαιστός ἐστι, τῶν δύο βραχέων εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθεισῶν. Edd. habent *ὀρίγανον*, sed alterum, metro prorsus necessarium, suppeditat MS. D'Orvillianus.

Diogenes Laertius in vita Diogenis VI. 79.

Διόγενες ἄγε, λέγε, τίς ἔλαβέ σε μόρος
ἐς Ἄϊδος; ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὀδάξ.

et fortasse Aristophanes Lysist. 545.

ἔνι φύσις, ἔνι χάρις, ἔνι δὲ θράσος, ἔνι δὲ
σοφὸν, ἔνι φιλόπολις ἀρετὴ φρόνιμος.

P. 49, 10. De versu Archebuleo Mar. Vict. p. 2582. *Hic versus ab Archebulo Archebulius dictus est, non ipso auctore editus, sed ab eo frequenter usurpatus. Nam et Ibycus, et* G.290 *Pindarus, et Simonides hoc versu longe ante usi ostenduntur. Proprium autem Archebulium est, quod constat Ionico ἀπὸ μείζονος, in sequentibus duobus Dactylis et duobus Trochaeis. Recipit et Anapaestum in fine et Spondeum pro Trochaeo, sed et Bacchium a brevi incipientem.* Atilius Fortunatianus p. 2672. *Archebuleus accepit nomen versus, non quod Archebulus eum invenerit; nam Stesichorus antiquior illo poeta, Ibycus, et Pindarus, et Simonides usi sunt eo, sed passim et promiscue. Archebulus autem quia carmen ex hoc uno genere composuit, Archebuleum nominatum est.* Exemplum praebet Diogenes Laertius in vita Carneadis IV. 65. lectoribus meis, donec melius aliquod invenerint, necessario satisfacturum.

τί με Καρνεάδην, τί με, Μοῦσα, θέλεις ἐλέγχειν;
ἀμαθὴς γὰρ ὅς οὔ τι κάτοιδεν ὅπως δεδοίκει
τὸ θανεῖν· ὅτε καὶ φθισικήν ποτ' ἔχων κακίστην
νόσον, οὐκ ἔθελεν λύσιν ἰσχέμεν· ἀλλ' ἀκούσας
ὅτι φάρμακον Ἀντίπατρός τι πιὼν ἀπέσβη,
δότε τοίνυν ἔφησεν ἐμοί τι πιεῖν· τί μέντοι;
τί; δότ' οἰνόμελι. σφόδρα τ' εἶχε πρόχειρα ταυτί·
φύσις ἡ συνέχουσά με, καὶ διαλύσεται δή·
χὤ μὲν οὐδὲν ἔλασσον ἔβη κατὰ γῆς, ἐνῆν δὲ
τὰ πλεῖω κακὰ κέρδε' ἔχοντα μολεῖν ἐς ᾅδην.

Nescio an ad hoc genus referendus sit Aristophanes apud Athenaeum IX. p. 410. B.

φέρε, παῖ, ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ, παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον.

ubi sex anapaestis bacchius subiicitur.

Metri Anapaestici plures commemorat formas Servius, suis nominibus distinctas. Harum unamquamque ex subiecto schemate discat studiosus lector;

1. Trinicum (*Phrynichium* Santenius) *constat monometro acatalecto, ut*

⏑ ⏑⏑– | ⏑⏑– |

2. [k] Choricum *constat monometro hypercatalecto*, ut,

⏑⏑– | ⏑⏑– | –

3. Aristophanium *constat dimetro brachycatalecto*,

⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– |

4. Paroemiacum, *constat dimetro catalectico*,

⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | –

5. Pindaricum *constat dimetro acatalecto*,

⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– |

6. Alcmanium *constat dimetro hypercatalecto*,

⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | –

7. Archebulium *constat dimetro acatalecto, et palimbacchio*,

⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑–

G.291 8. Pindaricum *constat trimetro brachycatalecto*,

⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑–

9. Alcmanium *constat trimetro catalectico*,

⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | –

10. Stesichorium *constat trimetro acatalecto*,

⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑–

11. Simonidium *constat trimetro hypercatalecto*,

⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | –

12. Alcmanium *constat tetrametro brachycatalecto*,

⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑–

13. Aristophanium *constat tetrametro catalectico*,

⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | ⏑⏑– | –

CAP. IX.

De Choriambico.

P. 50. De metro Choriambico sic Diomedes p. 505. *Choriambicum metrum constat Choriambo pede quadrato, a quo nomen sumsit, a dimetro autem in tetrametrum longatur. Feritur per dipodiam quater, in qua antecedit Trochaeus, sequitur Iambus, sed interdum, priore Trochaei syllaba in duas breves resoluta, Tribrachyn admittit, mediae duae quoque dipodiae Iambicae optime ponuntur quartae clausulae, id est, ut ultimus pes, aut Bacchio, aut Tribracho termina-*

---

k) Frequens est haec species in Tragicorum choris, quam, rationibus, opinor idoneis motus, inter Ionica recensendam iudicavi.

l) Servius habet quidem in edd. *acatalecto*, sed nihil veritus reformavi. Exemplum ibidem prolatum nauci non est.

tur, vel potius Iambica dipodia collocatur, in qua antecedit anapaestus. Marius Victorinus p. 2531. *Choriambicum metrum compositum ex duobus e quibus originem trahit, etiam nominis appellatione declaratur, nam trochaeum veteres chorium appellant. Subsistit autem nunc e puris Choriambi coniugationibus, — nunc admixta et posita in quacunque sede Iambica basi, cuius etiam conclusione finiri praecipue studium. — Recipit autem Tribrachyn, eo quod ex Iambo vel Trochaeo solutis nascitur. Raro autem Molossum, qui ex ipso formatur duabus mediis brevibus in unam longam coniunctis, haud alias quam supra Tribrachyn per divisionem longae fieri diximus. Hoc genus Catalecticum fit, vel Bacchio a brevi incipiente, vel eo, qui Amphibrachys vocatur. Nam sicut saepe diximus novissima indifferens est.* Servius in Centimetro p. 1822. *Metra Choriambica constant principaliter Choriambo. Verum, quia durius suo pede clauduntur, accipiunt in fine Amphibrachum, et Bacchium.*

De monometro hypercatalectico, quod alias Adonium appellatur, infra disseremus. Dimetrum catalecticum, cuius exemplum dedit Hephaestio p. 51. ex Choriambo et Bacchio sive Amphibracho constans, vocabatur, Servio teste, Aristophanium. Et haec sane species haud raro apud Aristophanem reperitur, maxime cum Dimetris acatalectis coniuncta, ut in Equit. 552. 555. Vesparum locum 524. sic disponendum esse dudum me monuit Porsonus, G.292

ΧΟ. νῦν δὲ τὸν ἐκ θἠμετέρου
γυμνασίου λέγειν τί δεῖ
καινὸν, ὅπως φανήσει —
ΒΔ. (ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα.
ΧΟ. ἀτὰρ φανεῖ ποῖός τις ὢν ἢν ταῦτα παρακελεύῃ)
μὴ κατὰ τὸν νεανίαν
τόνδε λέγειν, ὁρᾷς γὰρ ὥς
σοὶ μέγας ἐστ᾽ ἀγὼν νῦν,
καὶ περὶ τῶν ἁπάντων.
εἴπερ, ὃ μὴ γένοιθ᾽, οὗ-
τός σ᾽ ἐθέλει κρατῆσαι.

et in antistropha,

ΧΟ. οὐ πώποθ᾽ οὕτω καθαρῶς
οὐδένος ἠκούσαμεν, οὐ-
δὲ ξυνετῶς λέγοντος.
ΦΙ. οὐκ, ἀλλ᾽ ἐρήμας ᾤεθ᾽ οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν,
καλῶς γὰρ ᾔδειν ὡς ἐγὼ ταύτῃ κράτιστός εἰμι.
ΦΟ. ὡς δ᾽ ἐπὶ πάντ᾽ ἐλήλυθεν,
κοὐδὲν παρῆλθεν, ὥστ᾽ ἔγωγ᾽

γ᾽ [illegible] ἀκούων,
κἂν μακάρων δικάζειν
αὐτὸς ἔδοξα νήσοις,
ἡδόμενος λέγοντι.

Emendationis ratio vv. 532. 534. statim patebit modo edd. Iuntinas 1515. 1540. vel harum alterutram, diligenter inspexeris. Alia exempla petas ex Sophocl. Oed. Col. 1692. Electr. 480. Antig. 610. 972. Trach. 506. Ai. 353. Euripid. Orest. 988. Med. 156. Hippol. 1164. Heracl. 355. 899. 900. 902. 920. Ion. 1071. Herc. F. 640. Bach. 105.

ὦ Σεμέλας τροφοὶ Θῆ-
βαι στεφανοῦσθε κισσῷ·
βρύετε βρύετε χλοηρᾷ
σμίλακι καλλικάρπῳ,
καὶ καταβακχιοῦσθε δρυὸς
ἢ ἐλάτας κλάδοισι.

v. 107. Choriambi syllabae longae in quatuor breves resolvuntur. Versus 109. acatalectus est, finali iambo in tribrachyn soluto.

Dimetri acatalecti nonnunquam puri reperiuntur, nonnunquam dipodiis Iambicis admixti. Prioris generis sunt Aeschyl. Agam. 202.

μάντις ἔκλαγξεν προφέρων
Ἄρτεμιν ὥστε χθόνα βάκ-
τροις ἐπικρούσαντας Ἀτρεί-
δας δάκρυ μὴ κατάσχειν. Catalecticus.

G.293S. Theb. 930.

παῖδα τὸν αὐτᾶς πόσιν αὐ-
τᾷ θεμένα τούσδ᾽ ἔτεχ᾽ οἱ δ᾽
ὧδ᾽ ἐτελεύτασαν ὑπ᾽ ἀλ-
λαλοφόνοις Monometer sive Basis.
χερσὶν ὁμοσπόροισι. Catalecticus.

In Euripid. Bacch. 375. septem continui occurrunt choriambi, nescio an sic distribuendi,

τὸν Σεμέλας
τὸν παρὰ καλλιστεφάνοις
εὐφροσύναις δαίμονα πρῶ-
τον μακάρων; ὃς τάδ᾽ ἔχει.

et in fine,

κισσοφόροις δ᾽ ἐν θαλίαις
ἀνδράσι κρα- Basis.
τὴρ ὕπνον ἀμφιβάλλῃ.

Caeteri versus sunt Ionici. Similiter cum Ionicis copulantur

Choriambi in Sophocl. Oed. Tyr. 483. Cantus sic videtur disponendus;

δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσ-
σει σοφὸς οἰωνοθέτας,
οὔτε δοκοῦντ', οὔτ' ἀποφάσ-
κονθ', ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ.
πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐν- Ion. a minori dimetr.
θάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω. Idem catalecticus.
τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις, ἢ Ion. a min. dim.
τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ'
οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ'
οὔτε τανῦν πω ἔμαθον
πρὸς ὅτου χρησάμενος δὴ βασάνῳ Ion. min. trim. cat.
ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον Ion. min. dim. brachycat.
φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα Ion. min. dim. cat.
Λαβδακίδαις ἐπι- Dactyl. dim.
κουρος ἀδήλων θανάτων.

Antistropham pro se quisque nullo negotio dividet.
Alterius formae specimen dabit Aristophanes Equit. 548.

Ἵππι' ἄναξ, Πόσειδον, ᾧ
χαλκοκρότων ἵππων κτύπος
καὶ χρεμετισμὸς ἁνδάνει,
καὶ κυανέμβολοι θοαὶ
μισθοφόροι τριήρεις,
μειρακίων θ' ἅμιλλα λαμ-
πρυνομένων ἐν ἅρμασιν,
καὶ βαρυδαιμονούντων.

Nub. 563.

Ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν
πρῶτα μέγαν κικλήσκω· G.294
τόν τε μεγασθενῆ τριαί-
νης ταμίαν, γῆς τε καὶ ἁλ-
μυρᾶς θαλάσσ-
ης ἄγριον μοχλευτήν.

Sophocl. Philoct. 687.

πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκ-
των ῥοθίων μόνος κλύων,
πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕ-
τω βιοτὰν κατέσχεν.

et in Antistropha,

παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθή-
νας, ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρ-

χαι πόρῳ, ἄνευ ἡμετ-
η δακέθυμος ἄτα.

reposui πόρωι pro πόρων, leniore medicina usus ea quam adplicuere Hotchkisius et Wakefieldius [illegible] emendantes. Adde quod ι finale et alibi [illegible] cum ν fuerit permutata. Vide Salmasium De Modo Usurarum c. 2. p. 41. Elect. 1066.

ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα,
μα κατά μου βόασον οἰκ-
[illegible]
δαις ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη. Logaoedicus.

Speciem utramque miscet Aeschylus S. Theb. 727.

ξένος δὲ κλήρους ἐπινω-
μᾷ Χάλυβος Σκυθῶν ἄποι-
ος κτεάνων χρηματοδαί-
τας πικρός, ὠμόφρων σίδα-
ρος χθόνα ναίειν διαπή-
λας ὁπόσαν
ἂν καὶ φθιμένους κατέχειν Prosodiacus.
τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρους. Logaoedicus.

De versibus istiusmodi, qualis est Aeschyleus modo allatus,

ξένος δὲ κλήρους ἐπινω-

quos Glyconeos Polyschematistos nuncupant Grammatici, plenius agetur suo loco.

Invenitur, sed rarior est, dimeter hypercatalectus, Soph. Ai. 226.

τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.

Ibid. 701.

νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.

P. 51, 13. Trimeter Catalecticus, Servio Anacreontius, Mario Victorino p. 2532. Aphrodisiacus, est Soph. Antig. 608.

G.295 μῆνες ἀγήρως δὲ χρόνῳ δυνάστας.

Euripid. Med. 431.

σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας.

et haec postrema species cum diiambo in primo pede, quae Sapphico Epichoriambico ex altera parte respondet, plus semel in Tragicorum meliciis reperitur.

Trimeter acatalectus est Sophocl. Philoct. 1138.

μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ' ὅσ' ἐφ' ἡ-
– ∪ ∪ – | – ∪ ∪ – | – ∪ ∪ – |

cui in Antistropha opponitur

μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμ-
– ∪ ∪ – | ∪ | – ∪ – | – ∪ ∪ – |.

quem locum Brunckius pessumdedit [a]. Euripid. Iph. Aul. 1042.

τίς ἄρ' ὑμέναιος διὰ λωτοῦ Λίβυος.
∪ ∪ ∪ ∪ – | – ∪ ∪ – | – ∪ ∪ – |

Trimetrum hypercatalectum usurpabat Anacreon Athenaei XI. p. 475. F.

οἰνοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν οἶνον.
– ∪ ∪ – | – ∪ ∪ – | ∪ – ∪ – | –

sequens versus, qui Logaoedicus est, Barnesii commentis minime indiget.

Sed usu omnium tritissimi fuisse videntur tetrametri catalectici quos *Sapphicos* appellat Servius, quosque in Sapphus et Alcaei imitationem usurpabat Horatius. Romanus autem poeta in prima sede Epitritum secundum collocavit. Qua de re audiendus Atilius Fortunatianus p. 2683. *Quartum metrum est Horatii de quo nihil adhuc diximus,*

Lydia dic, per omnes
Te Deos oro, Sybarin cur properas amando.

Quod metrum et ipse Horatius ignorando quale esset, laboriosa observatione semel omnino facere conatus est, et in eo tamen parum decenter erravit; nam fecit illud asperius, uno immutato pede. Quod si scisset choriambicum esse et habere clausulas certas, non in illam salebram incidisset. Nam primum comma ex choriambo et antibacchio compositum est,

Lydia, dic, per omnes.

Secundum colum, quod est longius, tres habet choriambos, et unum antibacchium scilicet, clausulae gratia, quod metrum Alcaeus sic ordinavit, homo in Musicis exercitatissimus, at G.296
Horatius primum choriambum durissimum fecit, pro iambo spondeum infarciendo sic,

Tē dĕōs ō | ro Sybarim.

Nam si secutus esse Alcaeum, sic ordinasset,

Hŏc dĕā vē |

---

a) Potes et sic distribuere μύρι' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλ- ονθ' ὅσ' ἐφ' ἡ- ut ex Dimetro consistat cum basi. Et haec sane ratio priori videtur anteferenda.

Error tamen illius habuit excusationem, quod in ea perseveraverit lege, quam ipse sibi aliqua causa fecerat, usque ad ultimam partem non mutando. Horatii patrocinium suscepit Bentleius p. 710. Quod si autem Grammaticis tribuatur fides, exhibuisse in textu debebam δεῦτέ νυν. An ad hoc metri genus referendus sit Sapphus versiculus apud Athenaeum XIII. p. 571. D.

τάδε νῦν ἑταίραις ταῖς ἐμαῖς τερπνὰ καλῶς ἀείσω.

confidenter pronunciare meum non est. Haec species Tragicorum melicis aliquoties videtur redonanda; v. g. Euripid. Herc. F. 639.

ἁ νεότας μοι φίλον, ἄχθος δὲ τὸ γῆρας ἀεί.

Heracl. 354.

εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς, ἕτεροι σοῦ πλέον οὐ μέλονται.

Anacreon et Comici hac etiam forma sunt usi.

Praeclarum exemplum praebet Eupolis ἐν Κόλαξιν apud Athenaeum VI. p. 236. Chorus Assentatorum loquitur:

ἀλλὰ δίαιταν, ἣν ἔχουσ' οἱ κόλακες, πρὸς ὑμᾶς
λέξομεν· ἀλλ' ἀκούσαθ', ὡς ἐσμὲν ἅπαντα κομψοὶ
ἄνδρες, ὅτοισι πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός ἐστιν
ἀλλότριος τὰ πολλά, μικρὸν δὲ τὸ κάμινον αὐτοῦ.
ἱματίω δέ μοι δύ' ἐστὸν χαρίεντε τούτω,
οἶν μεταλαμβάνων ἀεὶ θάτερον ἐξελαύνω
εἰς ἀγοράν· ἐκεῖ δ' ἐπειδὰν κατίδω τιν' ἄνδρα
ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐθὺς περὶ τοῦτόν εἰμι.
κἄν τι τύχῃ λέγων ὁ πλουτῶν, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ,
καὶ καταπλήττομαι δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν.
εἶτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρχόμεσθ' ἄλλυδις ἄλλος ἡμῶν,
μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, οὗ δεῖ χαρίεντα πολλὰ
τὸν κόλακ' εὐθέως λέγειν, ἢ 'κφέρεται θύραζε.
οἶδα δ' Ἀκέστορ' αὐτὸ, τὸν στιγματίαν, παθόντα·
σκῶμμα γὰρ εἶπ' ἀσελγὲς, εἶτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρέδωκεν Οἰνεῖ.

v. 2. ἅπαντα pro ἅπαντες dedit Hermannus de Metris p. 389. v. 3. ἄνδρες ὅτοισι pro ἄνδρες, τρίσι Porsonus. Idem v. 4. τὸ κάμινον pro τι κἀμόν. (κάμινον Ald.) vv. 5. 6. τούτω οἶν μ. pro τούτοιν μ. 15. ubi edd. Ald. Casaub. εἶπας ἔλεγεν MS. A. εἶπας ἔλεγες, idem sagaciter eruit εἶπ' ἀσελγές, remittens ad schol. Aristoph. Vesp. 57. Aspasium nobis plene exscriptum supra p. 97.

P. 53, 2. Pentametro frequenter usum esse Cratinum tradit Marius Victorinus p. 2532. Hoc genus ab aliis *Callimachium*

vocatur; vide Plotium p. 2655. Servium p. 1823. et sic for- G. 297
tasse in Mario Victorino, qui alibi saepe in nominibus aucto-rum excitandis sive ipse sive per librarios falsus est, reponendum. Terentianus Maurus p. 2424. eleganter:

Hoc Cereri metro cantasse Phalaecius hymnos
Dicitur; hinc metron dixere Phalaecion istud.
Necnon et memini pedibus quater his repetitis
Hymnum Battiaden Phoebo cantasse Iovique
Pastorem Branchum; quem captus amore pudico
Fatidicas sortes docuit depromere Paean.
Qui multos legere, negant hoc corpore metri
Romanos aliquid veteres scripsisse poetas.
Dulcia Septimius qui scripsit opuscula super
Ancipitem tali cantavit carmine Ianum.
Iane pater, bina tuens, dive biceps, biformis,
O cate rerum sator, o principium deorum,
Stridula cui limina, cui cardinei tumultus,
Cui reserata mugiunt aurea claustra mundi.
Ecce vides ta mugiunt *esse duos Iambos:*
Temporibus namque pares saepe sibi vicissim
Cedere, vel tribrachyn admittere saepe possunt.
Tibi vetus ara caluit ab origineo sacello:
Hic quoque succedere sic tribrachyn adnotabis,
Longa quod est in geminas prima breves soluta.
Tibi similis nec minus alter a pede consequenti
Ra ca: *monui iam satis has saepe solere solvi.*
Pro chorio tribrachys hic bis datus invenitur,
Nec minus hoc, ra caluit ab origineo sacello
Ut chorius solvitur, et tribrachys est iambus.

Edidi *bina tuens*, pro vulgato *Iane tuens*, ex coniectura Hotchkisii, licet vir ille doctissimus hariolationem suam nulla auctoritate confirmarat. Poterat adhibuisse Ovidium Fast. I. quem aperte imitatur Septimius. Sic v. 65. *Iane biceps*. 70. *et resera nutu candida templa tuo.* 89. *Iane biformis.* 95. *Tum sacer ancipiti mirandus imagine Ianus Bina repens oculis obtulit ora meis.* 119. *Me penes est unum vasti custodia mundi, Et ius vertendi cardinis omne meum est.* Septimii *Principium deorum* fortasse ex his derivantur: v. 125. *Praesideo foribus coeli cum mitibus horis: It, redit*

officio Iuppiter ipse meo. Emendationem *bina tuens* et haec egregie stabiliunt v. 144. *Obruere non moto corpore bina licet.* Sed horum satis. Hoc autem notabit diligens lector, Terentianum sic de Callimachi carmine loqui, ac si ex tetrametris constaret. Quod falsum esse locus Hephaestione citatus satis demonstrat. Errat quoque in *Hymnorum ad Cererem* mensura, ut ex eodem abunde liquet.

P. 53, 5. De hexametro Atilii Fortunatiani verba habes suo loco p. 53, ubi Salmasius *Philicum* reponit, pro vulg.
G.298 *Phalaecium*. Emendandus simili modo Victorinus p. 2532. *Quod genus si hexametrum sit, Phrynichium* (l. *Philicum*) *de authoris Tragoediographi nomine nuncupabitur, aptum canendis laudibus Cereris et Liberi.* Adde Plotium p. 2655. Sed his emendationibus admissis quomodo expedies verba supra allata Terentiani,

Hoc Cereri metro cantasse Phalaecius hymnos
Dicitur, hinc metron dixere Phalaecion istud?

Confer Dawesii M. C. p. 25. qui in vulgata lectione acquiescit. Mihi quidem minime dubium est quin in priore versu *Philiscus*, in posteriore reponi debeat *Philiscion*. Adtende modo Suidam: ΦΙΛΙΣΚΟΣ, Κερκυραῖος, Φιλώτου υἱός, τραγικός, καὶ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου ἐπὶ τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου γεγονώς, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ΦΙΛΙΣΚΙΟΝ ΜΕΤΡΟΝ προσηγορεύθη, ἐπείπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύσατο. Levi itaque vv. *hymnos*, *dicitur* traiectione facta, sic non incommode locum constituas;

Dicitur hoc Cereri metro cantasse Philiscus
Hymnos; hinc metron dixere Philiscion *istud*.

Scriptor scilicet nonnunquam *Philicus* nonnunquam *Philiscus* audiebat. Nam ut *Philiscus* mediam corripiat, quae Toupii sententia Em. T. II. p. 348. nemo sanus affirmaverit.

CAP. X.

De Antispastico.

P. 55. MARIUS Victorinus p. 2533. *Scio quosdam super Antispasti specie recipienda inter novem prototypa dubitasse. Nam raro admodum veteres integrum ex eo carmen, quod sit natura scabrum inter Rhythmos atque asperum, composuisse perhibentur. Verum cum idem pari cognatione, qua et ceteri de quibus supra dictum est, cum Choriambo copuletur, siquidem Antispastus duabus utrinque brevibus duas longas in medio sitas habent: Choriambus autem duabus utrinque longis medias breves teneat, consentanea ratione locum eidem auctoritatemque inter principalia, quae uniformia habent metra, ipsa parilitatis, qua inter se congruunt, contemplatione, vindicandam esse dixerunt. Quid ergo super hoc in dubium primos auctores deduxerit, plenius referam. Coniugatio Antispasti, ut Iuba noster atque alii Graecorum opinionem secuti referunt, non semper ita perseverat, ut in principio pedis Iambus collocetur. Indifferenter enim auctores lyrici metro Antispastico initia praestituerunt, saepe enim pro Iambo primo aut Spondeus aut Trochaeus, aut Pyrrhichius ponitur.* * * *Quae commutatio plerumque inter initia versuum fit, nec facile in medietate, nisi in eo genere versuum, quae ἀσυνάρτητα, id est, inconnexa sunt, reperitur.* Paulo post ait, *quae ad* G. 292 *mixta sunt Iambicis coniugationibus Antispastica et iucundiora sunt, ut sciorit.* Et in fine: *Memineris sane, ne te forte confundat in quibusdam Antispastis solis numerus plurium syllabarum, nam ubi solutio longae syllabae fit, syllabarum quidem numerus augetur, temporum autem perseverat. Vitat hoc metrum suis pedibus concludi; nihil enim hac pedum clausula asperius, nihil durius.* His adiungas Plotium p. 2656. Atilium Fortunatianum p. 2694. Diomedem p. 505. Sed antequam ad praecipuas metrorum Antispasticorum formulas describendas accingemur, proderit fortasse ut pedis, qui in illis regnat potissimum, a nobis breviter explicetur ratio.

Itaque, Antispastus pes est ex iambo et trochaeo coagmentatus; formamque puram habet,

⏑ – – ⏑

sed cum res esset immensi, fortasse etiam infructuosi, laboris antispastos puros et illibatos iugiter versibus intexere,

hanc sibi veniam haud gravatim concedebant poetae, ut in priore pedis parte quaevis Iambi, in posteriore quaevis Trochaei varietates admitterentur. Hinc enascuntur species novae, ex subiecto schemate facillime eliciendae:

1. 2.

⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ ⏑

– – | – –

⏑ ⏑ – | ⏑ ⏑ –

– ⏑ ⏑ |

Quinetiam, utpote prioribus licentiis, illis quidem potiore quodam iure, sumtis, nequaquam contenti, ulterius procurrere aggressi sunt, et pro antispasto vel diiambum vel ditrochaeum adhibere:

⏑ – | ⏑ –

Hoc praeterea notandum, secundam diiambi sedem commode et patienter dactylum sibi adsciscere.

Antispasti hisce legibus rite perceptis, versuum genus in tota re metrica intellectu omnium difficillimum nullo negotio animis poterunt comprehendere lectores studiosi. Postquam itaque monuero vocalium longarum et diphthongorum hiatus nonnunquam permitti, et in carminibus antistrophicis pedes eosdem non semper sibi invicem accurate respondere, ita verumtamen ut metrum strophae metro antistrophae nec dissonum sit prorsus neque incongruum, ad species singulas, earundemque specimina quaedam enotanda accedam.

P. 55, 10. δοχμιακόν. Versus Dochmiacus, (a dochmio pede sic vocatus, vide Quintilianum IX, 4.) sive Antispasti-
G.300 cus monometer hypercatalectus, frequens est tam in Tragicorum reliquiis, quam in Aristophane et Pindaro.

Soph. Oed. Tyr. 650. ἄναξ λίσσομαι.

⏑ – – ⏑ | –

Adde Col. 1075. Electr. 1388. Antig. 1144. Ai. 879. 883. 910. Euripid. Orest. 144. 1347. Bacch. 145. 989. 991. 1019. Pindar. Ol. I. 11.

Soph. Oed. T. 1334. τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν.

⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ | –

Similes sunt 1334. 1341. 1342. 1343. 1345. Ai. 394. Phil. 402. Euripid. Or. 142. 314. 1251. 1260. 1282. 1355. Phoen. 137. 149. 355. 1307. Hippol. 127. Alcest. 402. Ion. 514. 691. Nota autem hanc speciem eiusdem mensurae esse cum Trochaico monometro hypercatalecto:

Soph. Electr. 483. Ἑλλάνων ἄναξ.

vide et 485. 510. Euripid. Phoen. 696.

Soph. Oed. T. 1346. ἐχθρότατον βροτῶν.

Vide 1360. 1363. 1366. Potest et hoc pro dimetro dactylico accipere, syllaba finali pro communi habita.

Pindar. Nem. VI. 2. μιᾶς δὲ πνέομεν

qui et pro dimetro iambico hypercatalecto aestimari potest.

Euripidis Orest. 174. πότνια, πότνια νύξ.

Pind. Pyth. V. 5. πολύφιλον ἑπέταν. Similis videtur Eurip. Bacch. 987. soluta est syllaba dochmiaca in Orest. 151.

Orest. 143. ἀπὸ πρό μοι κοίτας.

◡ ◡ ◡ – – | –

Confer 172. 1280. 1281. 1283. Phoen. 109. 188. 1308. Haec forma nonnunquam non sine causa inter Trochaicos dimetros hypercatalectos recensetur. Alias species facile enumerare possem, sed, in re aperta, brevitati potius consulendum [illegible]

[illegible] dochmiis [illegible] dochmiacus dimeter, quem nonnulli ad [illegible] referre maluerunt. Forma pura talis est a)

Euripid. [illegible] 1021. δίκα καὶ θεοῖσιν οὐ ξυμπίτνει.

solutis[illegible],

Orest. 149. [illegible], κάταγε, πρόσιθ', ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴθι, λόγον [illegible], ἐπ' ὅ τι χρέος ἐμόλετέ ποτε.

Iam loca indicabo, ex quibus pleniorem horum versuum cogni- G.301 tionem tirones derivare queant. Sophocl. Oed. Tyr. 656. 657. Col. 698. 700. 834. 836. 841. 842. 1455. 1480. 1481. 1484. Electr. 155. 156. 166. 1089. 1385. 1387. Antig. 852. 973. 976. 1261. Tota stropha sic videtur disponenda:

ἰὼ (extra metrum.) φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα

[illegible]

---

a) Plotius p. 2643. versum Alcmanium nuncupatur, percussi [illegible] S. [illegible] simi- [illegible], cum novissimus pes lis formae excitans, ad genus debens [illegible] sicut duo ante iambicum relegaque duxit. Tri- [illegible] quatuor habeant syllabas. metrum, inquit, Iambicum bra- duas habet, ut est, μέλει φόβῳ chycatalectum colurum, quod δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ.

monometer.

Creticus dimeter.

φανόντας βλέποντας ἐμφύλλους.

ὦ μοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων.

monometer.

Trach. 826. Ai. 348. ἰώ.

φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων,

μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ.

ibid. 364. 365. 366. 395. 888. Euripid. Hec. 1018—1021. 1024. 1025. Orest. 146. et sqq. 313. et sqq. 959. 976. 1247. 1252. 1258. 1351. 1352. 1358. 1359. 1470. 1498. 1552. sqq. Phoen. 195. 328. 329. 332. 354. 365. Med. 991. 1250. 1270—1289. cum Iambis. Hippol. 161. 365—372. 576—600. 821. seqq. Suppl. 81. 87. 787. 1146. Bacch. 977. 978. 980. 984. Heracl. 776. 779. Ion. 690. 695. 696. 702. Herc. Fur. 409. 773. Electr. 160. 589. seqq. 1154. Aristoph. Acharn. 357. seqq. 488. seqq. 565—570. Av. 1188—1195. 1262. sqq.

Frequens est inter Antispastos dochmiacus hypercatalectus, eiusdem scilicet mensurae cum Choriambico dimetro catalectico; quare ex cap. praecedenti de Choriambicis petenda est eius notitia.

Pes dochmius etiam cum antispasto diversimode copulatur; v. g.

Eurip. Bacch. 994. 995. φονεύουσα λαιμῶν διαμπὰξ

Ἐχίονος γόνον γηγενῆ.

G.302 Aeschyl. S. Theb. 90. ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαός.

Admittitur fortasse nonnunquam antispastus inter duos dochmios, ut et dochmius inter duos antispastos; quorum tamen exempla ex omni parte integra et perfecta non sunt ad manum.

P. 56, 5. *Φερεκράτειον.* Pherecrateus, a Poeta Comico Pherecrate ita vocatus, quem ἐν Παραβάσεσι hac specie iugiter usum credibile est, sic enim verba ipsius *συμπτύκτοις ἀναπαίστοις* interpretari malim, siquidem vere dixerit Pollux loco supra citato p. 131. Parabases plerumque ex anapaestico metro constare; quod si autem ex alio quopiam impleantur, anapaestorum nihilominus appellationem retinere. Hunc versum efficiunt pedes Antispastus et Bacchius, qui Antispastus est novissima minor syllaba. Prioris Antispasti iambus indiscriminatim cum spondeo, et trochaeo, rarius etiam fortasse cum tribracho [b], permutatur; in ceteris pedibus nulla conceditur licentia. Sex Pherecrateos continuos usurpat Aeschylus Sept. Theb. 295. ex quibus unicus forsitan nullo negotio elicias:

[illegible]
τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους,
πανδημεὶ πανομιλεὶ
στείχουσιν· τί γένωμαι;
τοὶ δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν
ἰάπτουσι πολίταις
χερμάδ' ὀκριόεσσαν.

Huc etiam referri potest Anacreon qui dicitur n. 30. ed. Barnes. Non sum nescius autem hunc posteriorem locum inter numeros Ionicos a minori ab Hermanno recenseri. Frequens est Pherecrateus ex κατακλείσει Glyconeorum, ut Anacreonte Athenaei XIII. p. 564. D. Barnes. 67. p. 599. C. Barnes. 101. mire turbavit omnia. XIV. 634. C. 635. C. Barnes. 94. Strabonis III. p. 151. A. ed. Paris. Barnes. 68. Eiusdem tres Glyconicos, sed Pherecrateo destitutos, ex Herodiani MS. protulit Villoisonus Anecd. Gr. p. 93.

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ' ἐρῶ,
Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι,
Κλεύβουλον δ' ἐσιδεῖν ποθῶ.

Chori cantus est Aristoph. Equit. 969. ex sex tetrastichis compositus, quarum uniuscuiusque priores tres versus sunt Glyconici, quartus ubique Pherecrateus. In Ranis 1286. Antispasti iambus in tribrachum videtur solutus. Sed praestabit carmen integrum huc transferre.

---

b) [illegible] Anacreon, quem in carminibus aemulatus est Horatius, nec in Pherecrateis neque in Glyconicis pro antispasti iambo trisyllabum pe- [illegible] Tragici, [illegible] carminum genera perfecti sint, non raro tribrachum, parcissime dactylum vel anapaestum admittebant.

τί ποτε [illegible] γενόμενος·
φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω
τίν' ἄρα μέμψιν ἐπαίσω
ἀνδρὶ τῷ πολλὰ πλεῖστα δὴ
καὶ κάλλιστα μέλη ποιή-
σαντι τῶν ἔτι νυνί.
[illegible] γὰρ ἔγωγ' [illegible]
[illegible] ποτὲ τοῦτο
τῶν [illegible]
καὶ [illegible] αὐτοῦ.

In v. 1286. edd. habent [illegible] γ', sed particulam, sensui inutilem, [illegible] fultus codicis optimi seculo duodecimo exarati, et in Bibl. Bodl. servati, Barocc. 127. In v. 1289. Edd. et quantum sciam MSS. τῶν ἔτι νῦν ὄντων. Nemo, opinor, vocem glossematicam e textu deiicere gravabitur. Versum similiter claudit Aristophanes ibid. 1120. ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί. hoc est, ἀγυμνασίας τῆς νυνὶ οὔσης. Alia specimina dabunt Sophocl. Oed. Col. 670. 706. 1242. 1243. Antig. 109. 813. 843. 946. Ai. 229. 631. 632. Phil. 172. 179. 1143. Euripid. Hec. 448. Orest. 1477. Phoen. 211. 214. 220. 235. Hippol. 143. 551. 559. 741. 763. Alcest. 105. 463. 588. 986. 988. 989. 996. Iphig. Aul. 170. 175. 181. 184. 209. 210. 215. 220. 231. 576. 757. 779. 791. 1050. (cum tribracho) 1059. 1103. Iphig. Taur. 399. 434. 435. (cum tribracho) 1098. 1102. Rhes. 344. 346. Troad. 570. Bacch. 119. 146. 147. 401. 406. 409. 412. 575. 909. Helen. 1126. 1475. 1478. Ion. 192. 210. 466. 1099. 1103. Herc. Fur. 348. 357. 360. 362. 388. 390. 418. 420. 676. 683. 686. 688. (cum tribracho) 785. 789. 791. Electr. 119. 124. 145. (cum tribracho) 166. 177. 179. 183. 187. 189. 457. Aliae Antispasticorum dimetrorum catalecticorum species, sicubi occurrunt, non sunt inter Pherecrateos numerandae. Harum vero investigationem studiosis [illegible] potui.

P. 56, 7. Γλυκώνειον.] Versus Glyconeus, sive Glyconicus, a Diomede, nec hoc sine causa, Asclepiadeus etiam nuncupatus; constat ex Antispasto et syzygia Iambica. In priore Antispasti parte easdem recepit licentias, quas, cum de Pherecrateo ageremus, modo enarravimus. Schema igitur est istiusmodi:

Soph. Philoct. 140. *Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται.*
1124. *πόντου θινὸς ἐφήμενος.*
1126. *τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν.*

In edd. vulg. male distributi sunt Euripidis Androm. 502. seqq. G. 304

AN. *ἅδ' ἐγὼ χέρας αἱματη-*
ρὰς βρόχοισι κεκλῃμένα
πέμπομαι κατὰ γαίας.
MO. *μᾶτερ, μᾶτερ, ἐγὼ δὲ σᾷ*
πτέρυγι συγκαταβαίνω.
θῦμα δάϊον, ὦ χθονὸς
Φθίας κράντορες, ὦ πάτερ,
μόλε φίλοις ἐπίκουρος.
AN. *κείσει δή, τέκνον ὦ φίλος,*
μαστοῖς ματρὸς ἀμφὶ σοῖς,
νεκρὸς ὑπὸ χθονὶ σὺν νεκρῷ τε, hypercatalectus.
MO. *ὤμοι μοι, τί πάθω; τάλας*
δῆτ' ἐγὼ σύ τε, μᾶτερ.

Antistropham pro se quisque facile diget. Quicumque huius metri ampliora vult exempla, is sequentia loca non sine fructu consulet. Soph. Oed. Col. 124. 126. 127. 131. 132. 671. (*ἔνθα λίγεια μινύρεται*, ubi) catalexis in priore antispasti parte dactylum, cui in antistropha spondeus opponitur *ἀρχαῖν στεφάνωμ' ὅτε*) (tribrachius) 704. 705. 1211. 1215. 1216. Antig. 100. 101. 102. 333. 334. 335. Ai. 196. 231. 695. 696. Philoct. 169. 170. 171. 173. 174. 178. 1083. 1084. 1087. 1088. 1090. 1124. 1129. Euripid. Hec. 472. Phoen. 102. (cum tribracho) 209. 210. (cum tribracho) 218. 219. 233. (cum tribracho) 234. 237. (cum tribracho) 239. 240. (⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – *ἀμφάβολόν τ' ὄρος ἱερὸν, αὖ*) 241. 242. (ut 241.) 244. 653. Hippol. 743. 745. 761. 762. Alcest. 586. 984. 985. 987. 1009. Androm. 800. Suppl. 975. 976. (cum tribracho) Iph. Aul. 164. (ut Phoen. 240.) 165. 166. (cum dactylo) 169. 213. 299. (cum tribracho) 544. 756. 765. 778. 790. (cum tribracho) 796. 1089. 1091. (cum tribracho) 1101. Iph. Taur. 423. 1097. 1101. Troad. 1067. 1070. Bacch. 111. 118. 154. (cum tribracho) 156. 400. 404. 405. 862. 868. 870. 871. (cum tribracho) Helen. 1481. 1508. Ion. 120. 121. (cum dactylo) 190. 191. 214. 1104. Hercul. Fur. 347. 356. 361. 645. 653. 654. 678. 783. 784. (cum tribracho) Electr. 115. 117. 118. 120. 123. (cum tribracho) 146. et

147. et 152. et 154. et 156. et 164., 458. Sequentem cantum ex Aristoph. Thesmoph. 1147. inter Glyconicos adnumerat Hermannus.

Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ
δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χορὸν,
παρθένον, ἄζυγα κούρην,
ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει
καὶ κράτος φανερὸν μόνη,
κληδοῦχός τε καλεῖται.
φάνηθ', ὦ [illegible] } Bacchiaci.
στυγοῦσ' [illegible]
δῆμός τοι σε καλεῖ γυναι-
G.305 *κῶν· ἔχουσα δ' [illegible]*
εἰρήνην φιλέορτον.

Glyconicis purae formae saepe immiscentur, et in Antitheticis opponuntur Polyschematisti, ex Antispasti variis speciebus et Choriambo compositi. Horum versuum explicatior dabitur recensio infra ad Cap. XVI. 12. Interim singulari exemplo, quae modo dicta sunt, liceat confirmare. Euripid. Electr. 175.

Stropha. **Antistropha.**

οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, [illegible] *[illegible] θεὸν ἐνοπᾶς [illegible]*
θυμὸν, οὐδ' ἐπὶ χρυσέοις [illegible] *[illegible] τὸ κλαι-*
[illegible] ἐκπεπόταμαι *[illegible]ων πατρὸς σφαγιασμῶν.*
[illegible] χρυσοῦς *[illegible] καταφθιμένου,*
Ἀργείαις ἅμα νύμφαις, *[illegible] φλάκα,*
ἑλικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν. *[illegible] κατέχει*
[illegible] χαίρω, δακρύων δέ μοι μέλει *μέλεος ἀλαίνων ποτὶ Θῆσσαν ἑστίαν,*
[illegible] τὸ κατ' ἦμαρ *[illegible] πατρὸς ἐφύς.*
[illegible] κόμαν *[illegible] χέρνιψι [illegible]*
καὶ τρύχη τάδ' ἐμῶν πέπλων, *[illegible]*

c) Versus est Choriambicus *δακρύω* primam similiter produ- [illegible] trimeter. Choriambi prior [illegible] cit et corripit Troad. 605. [illegible] in Antistropha solutus. Vert [illegible]

εἰ πρέποντ' Ἀγαμέμνονος ... ἀμμέτρου πατρῴας φυγὰς
– ᴗ – ᴗ | ᴗ – ᴗ – – ᴗ – ᴗ | ᴗ – ᴗ
κούρᾳ, τᾷ βασιλείᾳ, οὐρείας ἂν ἔλειπες.
– – – ᴗ | ᴗ – – – – – ᴗ | ᴗ – –
τᾷ Τροίᾳ δ', ἃ μου πατέρα ... πατὴρ δ' ἐν λέκτροις φονίοις
– – – – | – ᴗ – | – ᴗ ᴗ –
μέμνηταί ποθ' ἁλοῦσα... τᾷδε ξύγγαμος οἰκεῖ.
– – – ᴗ | ᴗ – – ᴗ | ᴗ – –

Sunt aliae dimetrorum Antispasticorum formae a Glyconico diversae, ut Sophocl. Antig. 103.

ἐφάνθης ποτ', ὦ χρυσέας
ᴗ – – ᴗ – – ᴗ – ᴗ –

cui respondet in Antistropha Glyconicus Polyschematistus. Plura in praesenti missa facio.

P. 56, 12. *Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον, ἢ Ἱππωνάκτειον*, G.306 Hic versus una syllaba Glyconico est procerior. Saepissime in tragicorum melicis invenitur. Exempla sunto Sophocl. Oed. Col. 133. 668. 672. 679. 680. 1213. 1217. Antig. 105. 604. Ai. 596. 1206. Philoct. 139. Euripid. Hec. 449. 451. 635. 906. 907. Med. 830. Hippol. 746. Alcest. 1015. Suppl. 957. (cum tribracho) Iph. Aul. 545. Iph. Taur. 1131. Rhes. 342. 345. Troad. 1068. 1071. Bacch. 402. 873. 902. 904. 906. Heracl. 359. 372. 375. 751. 758. 897. Ion. 113. 186. 208. 1069. Herc. Fur. 354. 391. (cum tribracho) 651. 655. 679. Electr. 171. 442. 466. 489. 710. 740.

P. 56, 15. *τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικόν, — Φαλαίκειον.* Specimen huius metri praebet ipse Phalaecus in Brunckii Analectis T. I. p. 421.

χοὖτ' ἐγὼ τὸ περισσὸν εἰκόνισμα,
τοῦ κωμῳδογέλωτος εἰς Θρίαμβον,
κισσῷ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθὲν,
ἕστασ', ὄφρα Λύκωνι σᾶμ' ἐπείη.
ὅσσα γὰρ κατέπραξε λαμπρὸς ἀνὴρ,
μνᾶμα τοῦ χαρίεντος ἔν τε λέσχᾳ
ἔν τ' οἴνῳ τόδε κἠπὶ τοῖς ἔπειτα
ἄγκειται, παράδειγμα τᾶς ὀπωπᾶς.

In Tragicis sequentia observavi loca. Sophocl. Phil. 136. 683. 1140. 1145. Euripid. Hec. 457. Or. 823. Rhes. 361. Heracl. 761.

Atilius Fortunatianus p. 2676. *Hendecasyllabus, quem Phalaecium vocamus, apud antiquos auctores solebat incipere alias a spondeo alias ab Iambo, alias a Trochaeo; ut apud Catullum,*

Arida modo pumice expolitum.

ab iambo

Meas esse aliquid putare nugas.

quae omnia genera hendecasyllabi Catullus, et Sappho et Anacreontem et alios auctores secutus, non tanquam vitiosa vitavit, sed tanquam legitima inseruit. Observat Hermannus p. 214. Catullum et spondeo pro dactylo usum esse,

Oramus si forte non molestum est.

Sed errat vir doctissimus cum Sophocli Phil. 1147. tanquam Glyconeum affingit

ἔθνη θηρῶν οὓς ἔχει

omnes enim edd. Brunckiana solum excepta, legunt

ἔθνη θηρῶν οὓς ὅδ' ἔχει.

De hoc metro plura quaerentibus dabunt Diomedes p. 509. Marius Victorinus pp. 2566. 2595. Terentianus p. 2440.

Est alia hendecasyllabi antispastici species a superiore diversa, quae in secunda dipodia antispastum purum habet. Istam sic describit Terentianus p. 2426.

G.307 *Si πενθημιμερῆ talis praemissa tome sit,*
Quae primo spondeon habet, mox dactylon addit;
Tum post semipedem veniant duo fine revulsi
Incolumi sermone pedes, sine parte priorum,
Postquam res Asiae evertit, tunc primus ab oris,
Fiet hendecasyllabos, sed alter;
Namque hic de genere est phalaeciorum
Cuius mox tibi regulam loquemur.
Nunc hic talis erit versus, ut hic est,
Postquam res Asiae, primus ab oris.
At regina gravi, saucia cura.
Sic fatur lacrimans, mittit habenas,
Et tandem Euboicis labitur oris.
Istum semipedem prima sequentis
Spondeum medium reddit utrinque:
Quartus dibrachys est, quintus in imo
Spondeum faciat, sive trochaeum.

Similia Marius Victorinus p. 2576. qui addit, Sapphonem hoc frequenter usam esse. An inter reliquias istius Poetriae exemplum huius metri exstet, nolim adfirmare. Sed huc refer Anacreontem apud Etymolog. M. p. 713.

τέλλει τοὺς ἀνέμους ἀσπιδ[illegible]

Et *Anacreontium* vocat Servius. Nonnunquam usurpabant Poetae scenici; ut Sophocl. Antig. 944.

ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς.

Loca quaedam indicavit Porsonus in addendis ad Euripid. Hecub. p. 82. ed. secundae, quae hic plenius exscribi, uti spero, nemo gravabitur.

Sophocl. Ai. 628. οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς.
640. ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ.
Oed. Col. 696. οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ.
701. γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας.
703. σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας.
709. δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος εἰπεῖν.
714. ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινόν.
716. ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερ-
Phil. 203. φωτὸς σύντροφος, ὡς τειρομένου του.
212. ὡς οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ.
710. πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴποτε τόξων.
722. ὅς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει.
Aristoph. Equit. 556. δεῦρ' ἔλθ' εἰς χορόν, ὦ χρυσοτρίαιν' ὦ.
557. δελφίνων μεδέων σουνιάρατε.
586. νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα.
587. τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει.

Alia forma est Euripid. Orest. 1501.

ἄθυρσοι δ' οἷά νιν δραμόντες βάκχαι.
υ – – – | υ – υ – | υ – –

P. 58, 2. ἀκατάληκτον. De Asclepiadeo consulendi Dio- G.308
medes p. 508. Servius p. 1824. Marius Victorinus p. 2557. Trimetri acatalecti videntur Sophocl. Antig. 951.

ἀλλ' ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά.
– – – υ | υ – υ – | υ – – –

Ai. 195. στηρίζει ποτε τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ.
– – – υ | υ – υ – | υ – υ –

Hypercatalectus est Rhesi 366.

Σπάρταν οἰχομένων Ἰλιάδος περὶ ἀκτάς.
– – – υ | υ – – υ | υ – υ | –

P. 59, 2. Tetrameter catalecticus Soph. Oed. Col. 694.

ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω.
– – – υ | υ – – υ | υ – – υ | υ – –

P. 59, 6. Metrum Priapeium, ut cum verbis Marii Victorini p. 2598. loquar, constat duobus metris, *quorum prius est Glyconium octosyllabum, sequens Pherecration syllaba diminutum, ita tamen, ut novissima Glyconii, id est octava syllaba, longa sit, si natura brevis fuerit, velut,*

Nereus ut caneret fera | grato Pyrrha sub antro.

Igitur, quod hoc versu Priapi laudes plerique canendo prosecuti sunt, Priapeium metrum nuncuparunt, quod genus hexametri adeo abhorret ab Heroi lege, ut utraque pars commatis nonnunquam trochaeis et iambis, aut pro spondeo anapaestis inchoetur, aut et cretico prius comma pro dactylo terminetur, ut est apud Catullum,

Nam te praecipue in suis,

Dehinc,

Hellespontia caeteris.

quando bina sunt cola, mora distinctionis intercedente; quod genus versuum apud Graecos Comoediarum veterum scriptores plurimum est, et magis apud eos qui Satyrica scripserunt, unde a nonnullis Satyricum prius vocabatur, verum postea abiit in consuetudinem ut Priapeium appellaretur. Atilius Fortunatianus p. 2675. *Ex hac divisione et Priapeius nascitur versus. Cuius exemplum apud Catullum,*

Hunc lucum tibi consecro, dedicoque Priape.

Nam cum in duo commata hic versus dividatur, superius comma octo syllabarum, et insequens septem, diminuta superiore commatis parte; ut si facias,

Mater saeva Cupidinum, mater saeva Cupido.

Sed adeo totus hic ex heroo venit hexametro, ut et apud Homerum nullo immutato verbo complures inveniantur Priapei, et apud Virgilium, quorum unum in praesentia posuimus, qui forte succurrit. Credo et alios inveniri posse complures.

Cui non dictus Hylas puer, et Latonia Delos,

quod apparet ita esse, quoniam ita huius versus exigit natura; ut inter duo commata exiguam pronunciando interponas moram. Nam,

G.309 Cui non dictus Hylas puer,

par est huic,

Hunc lucum tibi dedico.

sequens autem comma,

Et Latonia Delos,

huic,

Consecroque Priape.

Non ignoro autem variari primas et secundas syllabas utriusque in Priapeio commate, ut modo ab Iambo incipiat, modo a Trochaeo; tanquam,

Hunc lucum tibi dedico, consecroque, Priape.

et,

Libens hoc tibi dedico, libens sancte Priape.

Adde eundem p. 2690. Diomedem p. 512. Servium p. 1825. Terentianus Maurus p. 2444.

Ergo hinc nascitur altera
Metri regula, ceu duas
Partes hexametri secans,
Quae ternos dirimit pedes,
Quos si reddideris sibi,
Hexametrum pedibus ternis constare receptis:
Qui tamen heroum factis indignus habetur.
Namque tome media est, versu non apta severo:
Fitque soluta magis, quotiens spondeus inest pes
Tertius, et quartus: nolunt hunc incolumem ergo,
Sed de commatibus tradunt constare duobus:
Ipso etiam sonitu indicat esse hunc lusibus aptum:
Et facile modus hic datur a plerisque Priapo:
Inter quos cecinit quoque carmen tale Catullus:
Hunc lucum tibi dedico, consecroque Priape,
Qua domus tua Lampsaci sita est, quaque Priape:
Nam te praecipue in suis urbibus colit ora
Hellespontia, caeteris ostreosior oris.
Et similes plures sic conscripsisse Catullum
Scimus. Usque adeo hoc genus lex heroica pellit,
Ut sit utraque portio coepta saepe trochaeis:
Nam discrimine nullo ponit hunc, vel iambum.
Nec mirabere syllabae finem commate primo
Tanquam de pleno dactylo fiat tertia longa:
Nam quia commata bina sunt, sumunt ambo supremas.
Versus ergo magistri vocant hos Priapeos.

Plotius p. 2635. *Priapeium metrum monoschematistum est. Constat enim spondeo, duobus dactylis, et spondeo, dactylo et spondeo, ut est apud Homerum versus ille,*

Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι.

Inveni et apud Virgilium hac divisione, in quo tamen observandum est, ut in utraque versus divisione finita sit pars G. 310
orationis, ut est illud Virgilianum,

Externum tulit, aut cruor hic de stipite manat.

F. 60, 7. *ἀκατάληκτον*. Integrum carmen hoc metro conscriptum extat inter Theocritea n. XXVIII. Sapphonis duo fragmenta restituit Bentleius in Epist. ad Hemsterhusium p. 104 Athenaei p. 564.

> στᾶθι κἄντα φίλος καὶ τὰν ἐπ' ὄσσα ἀμπέτασον χάριν.

Pollucis,

> ἐλθόντ' ἐξ ὀρανῶ πορφυρέαν περθέμενον χλάμυν.

Insignius specimen praebet Stobaeus Tit. IV. quomodo recte dispescuit Grotius p. 29.

> κατθανοῖσα δὲ κείσεαι· οὐδέ ποκα μναμοσύνα σέθεν
> ἔσσετ' οὐδὲ ποκ' ἐς ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις ῥόδων
> τῶν ἐκ Πιερίας· ἀλλ' ἀφανὴς κἠν Ἀΐδα δόμοις
> φοιτάσεις πεδ' ἀμαυρῶν νεκύων ἐκπεποταμένα.

cum Pyrrhichio, sive Paeone tertio in prima sede eadem in Argum. ad Theocrit. XXVIII. apud Fulv. Ursinum;

> ῥοδοπήχεες ἁγναὶ χάριτες δεῦτε Διὸς κόραι.
> ∪ ∪ – ∪ | ∪ – – ∪ | ∪ – – ∪ | ∪ –

et sic Stesichorus apud Strabonem VIII. p. 534. = 505. Oxon.

> ἄγε, Μοῦσα λίγει', ἄρξον ἀοιδᾶς ἐρατῶν ὕμνους
> Σαμίων περὶ παίδων ἐρατᾷ φθεγγομένα λύρᾳ.

Ad hoc caput refer Alcaeum Athenaei X. p. 430. B.

> τέγγε πνεύμονας οἴνῳ, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
> ἁ δ' ὥρα χαλεπὰ, πάντα δὲ δίψᾳ ὑπὸ καύματος.

Ibid. C.

> Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω,

Ibid. D. XI. 481. A. confer Porsonum ad Euripid. Med. 494.

> πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν; δάκτυλος ἁμέρα·
> [καδδ' ἄειρε (ἀνάειρε 430.) κυλίχναις μεγάλαις αἶ τὰ ποικίλλης (ποικίλα 430.)]
> οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδέα
> ἀνθρώποισιν ἔδωκ'· ἔγχεε κέρναις ἕνα καὶ δύο
> πλείαις κακκεφαλᾶς· ἁ δ' ἀτέρα τὰν ἀτέραν κύλιξ
> ὠθείτω.

Eundem apud Aristoteles Polit. III. 10.

> τὸν κακοπατρίδαν
> Πιττακὸν πόλεως τᾶς ἀχόλω καὶ βαρυδαίμονος
> ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινεῦντες ἀολλέες.

Scolion apud Athenaeum XV. p. 695. B.

> Ἀδμήτου λόγον, ὦ ταῖρε, μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
> τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγη χάρις.

Ibid. D.

> σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει,
> σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

Quomodo recte citavit Bentleius ad Menandrum p. 56. **G.811**

Ibid. D.

ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκόρπιος, ὦ ἑταῖρ', ὑποδύεται·
φράζευ μή σε βάλῃ, τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος.

Ibid. D.

ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἀγὼ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

Ibid. E.

πόρνη καὶ βαλανεὺς ταὐτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταὐτῷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθὸν, τόν τε κακὸν λόει.

Ibid. F.

ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν μεγάλην ἔχει
τιμὰν, ἔν τε βροτοῖς ἔν τε θεοῖσιν κατ' ἐμὸν νόον.

Caeterum observatione dignissimum est, hanc versuum Antispasticorum speciem, una cum Glyconico, et Asclepiadeo, inter Choriambicos a Terentiano Mauro p. 2441. numerari:

Carmen Pierides dabunt.
Hoc metrum choriambicum est,
Quod pars bacchiacum vocant.
Hinc primas capiti duas,
Nectunt et totidem ultimas,
Excrementa magis patent,
Nec ducunt numero pedum;
Sunt haec carmen, item dabunt.
Solum Pierides manet,
Quod reddit geminum pedem,
Dicunt quem choriambicon:
Quia longam sequitur brevis,
Claudit longa brevem alteram;
Nam des longa fit, altera
Iuncta post sibi consona.
Sic ponunt medium pedem
Primas inter et ultimas,
Carmen Pierides dabunt.
Pars prima hic vario solet
Spondeum modo sumere:
Idem saepe et iambus est:
Hoc de Septimii potes
Iunctis noscere versibus:
Geritque intus in oppidum.

Armentis Panope greges.
Alter consimiles dedit:
Opima adposui senex
Amori arma feretrio.
Trochaeum quoque sic locat;
Purpurae leguli senes
Intus hic ibi consitum est.
G.312 *Utque est mobilis hic locus,*
Immotus manet ultimus:
Namque hic semper iambus est:
Tendunt latius hoc genus,
Dant ut choriambicos
Includant medios pedes;
Et sit versus ad hunc modum,
Carmen Pierides dulcisonum dabunt,
Duplex hic choriambus est,
Primus Pierides, *dulcisonum sequens;*
Sic carmen *prius est; finis item* dabunt.
Ut pes hic habuit prior,
Sunt qui tradiderint ultima versus
Tanquam pentametro syllaba dempta sit;
Quam si restituas pentametrum fore.
Carmen, Pierides dulcisonum dabunt,
Carmen Pierides dulcisonum dabitis,
Ut versus quoque sic constet Horatii,
Mecaenas atavis edite regibus,
Mecaenas atavis edite remigibus.
Usque autem videas hoc procul a fide,
Ut metri genus hoc vatibus lyricis
Non uno, aut gemino constiterit pede,
Verum in tres etiam consimiles eat,
Clausos in medio partibus exteris,
Quod iam pentametri non patitur modus;
Nam sic tres videas esse pedes datos,
Carmen Pierides dulcisonum si mereor dabunt.
His est omnibus in suis
Libris usus Horatius.

Quo dicam et quotiens modo.
Nam primum minime suo
Solum carmine protulit,
Ut vates alii solent.
Exemplnm Senecae dabo:
Thebis laeta dies adeat,
Aram tangite supplices:
Pingues caedite victimas.
Tales continuos legis.
Hunc praeponit Horatius,
Epodum ex geminis subiicit alterum:
Exemplum aut erit semel
Nos hoc ponere; caeterum
Bis in carminibus suis
Hunc servat stabilem modum,
Sic te Diva potens Cypri, G.313
Sic fratres Helenae, lucida sidera.
Sic te Diva potens Cypri,
Hic unus choriambus est:
Sic fratres Helenae, lucida sidera,
Hic interpositi duo.
Talem quem geminis perspicis effici,
Servat carminibus perpetuum tribus;
Quorum exordia quum praedita videris,
Stabit continuum consimili modo,
Meoaenas atavis edite regibus.
Exegi monumentum aere perennius.
Donarem pateras grataque commodus.
Nec non continuos tres pariles dedit
Versus, et cecinit post alium brevem,
Ex uno simili pede:
Ususque est genere hoc carminibus novem,
Quae sunt talia, quale est modo quod dabo:
Scriberis Vario fortis, et hostium
Victor, Maeonii carminis alite,
Quam rem cumque ferox navibus aut equis
Miles te duce gesserit.

Tres binis pedibus cernimus editos,
Unum quartus habet pedem:
Hanc docti tetracolon vocitant strophen:
Nam post quatuor hos altera vertitur
Ad legem similem consimilis strophe:
In qua sunt alii quatuor hoc genus
Versus, ex quibus hi sunt sibi tres pares,
Praemisi, binos qui capiant pedes,
Unum quartus in omnibus.
Iam quem perficiunt tres medii sic choriambicum,
Tales continuos carminibus composuit tribus.
Tu ne quaesieris, scire nefas, quem mihi, quem tibi.
Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.
O crudelis adhuc, et Veneris muneribus potens.
Binas hic capiti, totque itidem deme novissimas,
Fient in medio perspicui tres choriambici.
At versus meus est quem similem composui ex tribus:
Carmen Pierides dulcisonum, si mereor, dabunt,
Et supra positi sic quoque sunt duo,
Carmen Pierides dulcisonum dabunt.
Ex uno quoque sic fuit,
Carmen Pierides dabunt.

P. 61, 2. Nescio an inter pentametros numerari debeat Alcaei fragmentum apud Athenaeum XIV. p. 627. A. B. hac mensura;

– – – ∪ | ∪ – ∪ – | – – – ∪ | ∪ – ∪ – | – – ∪ –
μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ· πᾶσα δ' Ἄρῃ κεκόσμηται στέγη
G.314 *λαμπραῖσιν κυνέαισι, καττᾶν λευκοὶ καθύπερθεν ἵππειοι λόφοι*
νεύουσιν, κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν τἀγάλματα· χάλκεαι δ' αὖ πασσάλοις
κρυπτοῖσιν περικείμεναι λαμπραὶ κναμῖδες, ἄρκος ἰσχυρῶ βέλευς·
θώρακές τε νέω λίνω, καὶ κοῖλαι δὲ κατ' ἀσπίδες βεβλημέναι·
πὰρ δ' αὖ Χαλκιδικαὶ σπάθαι, πὰρ δὲ ζώματα πολλὰ καὶ κυπαττίδες.
τῶν οὐκ ἔστι λαθέσθ', ἐπειδὴ πρώτισθ' ὑπὸ Fέργον ἔσταμεν τόδε.

CAP. XI.

De Ionico a Maiore.

P. 62. IONICUM metrum, inquit Plotius, p. 2658. *duplex est. Unum a maiore, quod spondeo constat et pyrrhichio, alterum a minori, constans ex pariambo et spondeo. Ionicum maius interdum puro Ionico scanditur,*

μή μοι λέγε.
– – ∪ ∪

Interdum soluta longa prima componitur, ut sit ex anapaesto et pyrrhichio,

ἐχετόδυρα.
∪ ∪ – | ∪ ∪

Interdum duabus longis solutis, ut sit compositum ex proceleusmatico et pariambo,

ἑλικοβλέφαρε.
∪ ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪

commiscetur huic metro et ditrochaeo, et chorio, sed tribrachy,

κάλλος ἄμαχον.
– ∪ ∪ | ∪ ∪

et a chorio, sed tribrachy, et trochaeo,

φιλοχορεῦντα.
∪ ∪ ∪ | – ∪

Sed omnibus pedibus temporum sex, finem tamen habet aut in spondeum, aut in trochaeum, quod etiam Sotadeum metrum dicitur, de quo sub exemplo postea tractabimus. Interdum et Molossos omnes habet, unde et Molossicum metrum hoc dicitur; nam prima longa molossi soluta facit Ionicum minorem novissima maiorem. Marius Victorinus p. 2536. *Ionicus a maiore, quem Musici ἀπὸ μείζονος vocant, constat, ut supra docuimus, ex duabus longis subiectis sibi totidem brevibus; id est, ex Spondeo, et Pyrrhichio, vel ex Molosso novissima eius longa in duas breves divisa, quem merito utraque Ionica admittunt. Ex quo intelligitur in his Arsin et Thesin non in aequalitatis, sed in dupli ratione consistere. Nam supra docuimus ea esse optima metra, quae aequalitatis ratione constant, propter quod utrumque hoc Ionicum* G.315 *quando ex dupli ratione subsistit, magis Rhythmis quam metris proximum est. Admittit autem solutionem duarum praecedentium longarum, varie: nam primae longae solutio syllabae facit ex Anapaesto et Pyrrhichio coniugationem; secundae vero ex Dactylo et Pyrrhichio habebit copulationem,*

quae sunt communes utrisque Ionicis. Nam si tertiam longam minoris Ionici in duas breves dividas, fit ex Pyrrhichio et Anapaesto coniugatio; si autem quartam, ex Pyrrhichio et Dactylo, temporibus dumtaxat in sua mensura ac spatio, quo censentur Ionici, permanentibus. Recipit, ut diximus, et Hippium, id est Molossum, e tribus longis dumtaxat in fine, et appellatur metrum Cleomachium, nam si maioris Ionici duas breves in unam contrahas longam, pari etenim lege ut longa in duas breves solvitur, ita duae breves in unam longam connectuntur, ergo si breves in unam longam contrahas, eveniet ut sequentibus aliis longis duabus eiusdem pedis quinque continuae longae syllabae fiant, et incertum sit, utrum Molossus an spondeus prior positus habeatur. At in eo qui a minori est Ionicus, idem contra est. Primae enim eius duae breves conciliatae molossum facient, dehinc sequens Ionicus a brevi initium sumet, ex quo fit, ut quinque longarum continuatio eiusdem interiectione secernatur. Ergo observabimus pedem Molossum maiori Ionico in fine, minori autem intra initia ponere, et cavere, ne in medietate collocetur. Recipit hoc metrum Trochaicas Bases, id est, duplicem Trochaeum, qui totidem temporum est, sicut Iambica basis, Choriambicam et Anapaesticam, quod fieri dicunt, sed et vocant, κατὰ συμπάθειαν. Similiter Anapaestum et Pyrrhichium geminatos recipit, duaeque et Tribrachyn cum Trochaeo, seu contra mutato situ, sociatos dumtaxat admittit, quod fit, ut supra ostendimus, cum longae solvuntur in breves, etiam in Trochaica coniugatione, quam familiariter suscipit, quae coniugatio pedem tetrasyllabum Ditrochaeum, id est, duplicem Trochaeum, quem Dichorion in Oratore Cicero noster appellat, efficit. Ionicum metrum quidam a genere hominum vocabulum accepisse existimarunt, quod in Rhythmo et satis prolixum et satis molle, sicut eiusdem gentis homines asseverantur. Scanditur autem per dipodias. Plura vide in Terentiano p. 2428. Atilio Fortunatiano p. 2694. Diomede p. 505. Nunc exempla quaedam pro more excitabimus; hoc tamen in antecessum monentes, primam horum versuum syllabam pro arbitrio poetarum tempore uno vel duobus constare.

Ac primum, dimeter brachycatalectus, Servio *Hipponactius*, Sophoclis Oed. Tyr.

896. *τί δεῖ με χορεύειν.*
υ – υ υ | – –
910. *ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.*
– – υ υ | – υ

Alia specimina praestabunt Soph. Oed. Col. 673. 1048. 1056. 1696. Ai. 914. Phil. 717. Euripid. Hec. 903. *δορὶ δὴ, δορὶ πέρσαν.* ◡ ◡ – ◡ ◡ | – – Orest. 808. 1000. *μονόπωλον ἐς ἀῶ.* ◡ ◡ – ◡ ◡ | – – Phoen. 182. Med. 154. 438. 650. Hippol. 167. 534. Troad. 1069. 1072. Bacch. 403. 567. Heracl. 753. 757. 760. 903. Helen. 1372. Ion. 115. 470. 472. 476. 483. 506. 1105. Herc. F. 382. 392. 644. 656. 799. Pindarum consulas cum alibi, tum Olymp. IX. 5. 7. 9. 11. 13.

Epodi vicem gerit in Aristoph. Nub. 1348.

σὸν ἔργον, ὦ πρεσβῦτα, φροντίζειν ὅπῃ
τὸν ἄνδρα κρατήσεις. κ. τ. λ.

vide et Antistropham. Confer etiam Theocriti Epigr. XVII. in Epicharmum. Sed frequentissime cum dimetris catalecticis copulatur, quorum lex et ratio cuivis patebit percurrenti sequentem ex Aristoph. Eccles. 289. sqq. cantum, partim ex MS. Ravennatis lectionibus, partim ex Dawesii et Parsoni coniecturis emendatum.

χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ἄνδρες, ἠπείλησε γὰρ
ὁ θεσμοθέτης, ὃς ἂν
μὴ πρῴ πάνυ τοῦ κνέφους
ἥκῃ κεκονιμένος,
στέργων σκοροδάλμῃ,
βλέπων ὑπότριμμα, μὴ
δώσειν τὸ τριώβολον.
σὺ δ', ὦ Χαριτιμίδη,
καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης,
ἕπου κατεπείγων,
σαυτῷ προσέχων, ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς
ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι.
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον
λαβόντες ἔπειτα πλη-
σίοι καθεδούμεθ', ὡς
ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν δέῃ
τὰς ἡμετέρας φίλας.
καίτοι τί λέγω; φίλους
γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν.

Antistroph.

ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος
ἥκοντας, ὅσοι πρὸ τοῦ
μὲν ἡνίκ' ἔδει λαβεῖν
ἐλθόντ' ὀβολὸν μόνον

καθῆντο λαλοῦντες
ἐν τοῖς στεφανώμασιν.
νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν.
ἀλλ' οὐχί, Μυρωνίδης
ὅτ' ἦρχεν ὁ γεννάδας,
οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
τὰ τῆς πόλεως διοι-
κεῖν, ἀργύριον φέρων,
G.317 ἀλλ' ἧκεν ἕκαστος
ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
πιεῖν, ἅμα τ' ἄρτον αὖ,
καὶ (πρὸς) δύο κρομμύω,
καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας.
νυνὶ δὲ τριώβολον
ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν
πράττωσί τι κοινόν, ὥσ-
περ πηλοφοροῦντες.

Si plura quaeres, adi Aristophanem Ran. 451—462. Equit. 1108—1147. Av. 1730—1739. Pac. 1329. ad finem. Recte autem monet Dawesius, p. 208. „Hoc metrum eorum „in numero venire, quorum ultimis syllabis nulla permissa est „licentia praeterquam in clausula catalectica."

Ex Tragicis sequentia loca merentur conferri; Sophocl. Oed. Tyr. 661. 1096. Col. 675. 1044—6. Electr. 486. Antig. 789. Trach. 647. 953. Ai. 600. 881. 1208. Euripid. Hec. 470. 471. 899. 905. Phoen. 216. Med. 850. Hippol. 556. Bacch. 158. Heracl. 373. 752. 759. 775. 916. Helen. 1123. 1124. 1369. Ion. 480. 481. Herc. Fur. 355. 652. 687. Electr. 439. 711. 732. Pindarus Olymp. IX. init.

τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
◡ ◡ – ◡ ◡ | – ◡ –
φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ.
– – ◡ ◡ | – ◡ –

P. 62, 10. Dimetros acatalectos exhibet Euripides in Med. 152.

τί σοί ποτε τᾶς ἀπλάστου
κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
σπεύσει θανάτου τελευτάν·
μηδὲν τόδε λίσσου.

vide et Antistropham. Adde Soph. Oed. Tyr. 885. 887. Col. 1214. Antig. 605. 783. 784. 790. 840. Trach. 633. 957. Ai. 598. 625. 1207. Eurip. Hec. 452. 454. 455. 474. 475. 638. 654. 904. Orest. 180. 807. 833. Med. 433. 435. 436. 437. 644. 645. 651. 845. 846. 848. 849.

Hippol. 555. 764. 766. Heracl. 360. 361. 376 — 380. 898. 914. 915. 917. 918. 921. Ion. 187. 209. 1097. Herc. Fur. 353. 646. Electr. 734. 735. 737.

P. 63, 13. Trimeter brachycatalectus, Servio *Praxilleus*, est Sophocl. Oed. Col. 669.

ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα.
– – ∪ ∪ | – ∪ – ∪ | – –

Antig. 139.

ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων.
– – ∪ ∪ | – – ∪ ∪ | – –

Euripid. Hec. 450. G.318

θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας.
∪ – ∪ ∪ | – ∪ – ∪ | – –

Ibid. 921.

ἐπιδέμνιον ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.
∪ ∪ – ∪ ∪ | – ∪ – ∪ | – –

similis est Med. 648. Alia dabunt Hippol. 531. 532. 533. Bacch. 571.

P. 63, 6. Trimetrum acatalectum habes Soph. Antig. 606.

τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως.
– – ∪ ∪ | – – ∪ ∪ | – ∪ – –

Vide eiusdem fabulae 614.

P. 63, 13. Ceteras omnes Ionicorum species celebritate sua praestinxit Tetrameter brachycatalectus, qui ex Sotade, Poeta Alexandrino, (vide not. ad I. 3. p. 8.) nomen traxit. Ac primum huc transferam Terentiani Mauri verba, p. 2427. sub eadem versuum forma praecepta sua suavissime canentis. Qui, postquam monuerat versum hexametrum caesuram habentem Hephthemimerim, in duo commata sic dissecari,

Arma virumque cano Troïae | Qui primus ab oris,
Multa quoque et bello passus | Dum conderet urbem.
Inde toro pater Aeneas | Sic orsus ab alto.

ita pergit;

Comma ad posterius versus si do pariambum,
Ipsum et rursus comma loco, ac sic expleo versum;
Fiet Ionicon hoc ἀπὸ μείζονος ut modo cernes,
Si pariambus ego, *aut* modo, *vel* puto *(quem dabimus) sit,*
Qui primus ab oris, *ego* qui primus ab oris:
Dum conderet urbem, *modo* dum conderet urbem:
Sic orsus ab alto, *puto* sic orsus ab alto.
Iam porro tenes quod tibi dico his locandum,

Nec verba eadem dicere, sed pedes eosdem.
Tres ergo pedes perspicis in commate primo;
Spondeon enim subsequitur pes pariambus,
Spondeos item clausula fit commatis huius.
Haec si repetens talia cola copulabis;
Spondeus erit tertius, idem quoque quartus.
Dum conderet urbem dum conderet urbem.
Cernis pariter quatuor adsonare longas;
Has si veniens in medium pes pariambus.
Discriminet ipsas, licet ex se tamen ambas,
Non hic erit extrinsecus intersitus illis:
Sed qui medius iam sedet in commate primo,
Dum conderet urbem, medius fit pariambus,
Fiatque necesse est, iterum commate iuncto.
Ergo in medium rite datus cola ligabit:
G.319 *Namque efficit ut quae modo cola dissidebant,*
Alterna simul tempora dent bina quaternis.
Nunc redde mihi, quod volo te tenere semper,
Longam in geminas saepe breves solere solvi.
Nam saepe cadit dactylus hic, saepe anapaestus:
Ut posterior syllaba, vel prior soluta est.
Cedit quoque vel longa brevi, brevisque longae;
Nam quae vicibus tempora commodant, resumunt;
Miscentque trochaeos sine fraude saepe plures;
Spondeon enim duo faciunt, et pariambon,
Versoque dabunt ordine et hi duos trochaeos.
Nec tres modo, sed quinque etiam videbis esse.
Dabo versiculos quo tibi res magis probetur:
Ūrbēm tĕnŭ | ēm fŏvēnt ŏ | pūm bĕnīgnĭ | tātĕ.
Hōstēm tĕgĕ | re ēst părātŭs | ēt stăt īpsĕ | nūdŭs.
Est unus Ion hic datus, et quinque trochaei,
Vel quatuor insunt; quoniam suprema semper
Et longa brevi sufficitur brevisque longae.
Nil autem oberit temporibus vicissitudo,
Nec enim numero pendere metra syllabarum,
Sua sed pedibus tempora sufficit referre.
Sic tribrachus intervenit in locum trochaei:

Nam quo fuerint crebrius hi pedes mixti,
Vibrare sonum versiculos magis videmus.

Marius Victorinus p. 2569. *At vero in Sotadium versum plerique pedes qui eum faciunt molliorem, contra quam Ionicorum lex se habet, incidunt. Nam idem et dactylum et anapaestum et trochaeum duplicem recipit, qui cum interveniant faciantque hunc versum satis mollem ac lubricum, tamen non excedit viginti duo tempora *** Lego praeterea apud quosdam Sotadium admisisse in loco trochaei tribrachyn, utpote mensura temporum parem.*

Quae sequuntur exempla ex superstitibus Sotadis ipsius fragmentis hic congesta sunt.

Stobaei Flor. XXII. p. 115. ed. Grot. p. 188. Gesn.

Κἂν βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον·
ἂν μακρὰ πτύῃς, φλεγμαίνειν κρατεῖ περισσῶς·
ἂν συμμετρῇς, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν.
ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο τύχης ἐστὶν ἔπαρμα.
ἂν πλούσιος ᾖς, τοῦτο χρόνου ἄδηλος ἰσχύς.
ἂν ἀλαζονῇς, τοῦτ᾽ ἀνοίας ἐστὶ φρύαγμα.
ἂν δὲ σωφρονῇς, τοῦτο θεῶν δῶρον ὑπάρχει.
ἡ σωφροσύνη πάρεστιν, ἂν μετρῇς σεαυτόν.

Ib. XCVI. 528. Gesn. 397. Grot. Quod primus typis vulgavit Aldus in praefat. ad Aristot. Ethic. Venet. 1498.

Αὐτὸς γὰρ ἐὼν παντογένης ὁ πάντα γεννῶν,
οὐ κρινεῖ δικαίως τὰ κατ᾽ ἄνθρωπον ἕκαστον,
καὶ γὰρ κατὰ γαῖαν τὰ κακὰ πέφυκεν ἀεὶ G.320
καὶ τοῖς μεγάλοις ἀεὶ κακοῖς γέγηθ᾽ ὁ κόσμος.
ὅτι πάντες, ὅσοι περισσὸν ἠθέλησαν εὑρεῖν,
ἢ μηχανικὸν ποίημα, ἢ σοφὸν μάθημα,
οὗτοι κακὸν εἰς τὸν θάνατον τέλος ἐποίησαν,
ὑπὸ τοῦ γεννήτορος κόσμου κακῶς παθόντες.
Σωκράτην ὁ κόσμος πεποίηκεν σοφὸν εἶναι,
καὶ κακῶς ἀνεῖλεν τὸν Σωκράτην ὁ κόσμος, G.321
ἐν τῇ φυλακῇ κώνειον ὅτι πιὼν τέθνηκε.
πολύποδα φαγὼν ὁ Διογένης ὠμὸν τέθνηκε.
Αἰσχύλῳ γράφοντι ἐπιπέπτωκε χελώνη.
Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σταφυλῆς, πνιγεὶς τέθνηκε.
κύνες οἱ κατὰ Θρᾴκην Εὐριπίδην ἔτρωγον.
τὸν θεῖον Ὅμηρον λιμὸς κατεδαπάνησεν.

Ibid.

Ἀγαθὸς, εὐφυὴς, δίκαιος, εὐτυχὴς ὃς ἂν ᾖ,
τοῦ φθόνου λαβεῖν δεῖ μερίδα. μῶμον ἔχειν δεῖ.
πλουτεῖ τις ἄγαν, ἀλλὰ πάθος παρέλαβεν αὐτόν.

εὐσεβὴς τις ἐστὶν, σοφίαν δίδωμεν αὐτῷ.
μέγας ἐστὶ τεχνίτης τις, ἀτυχῆ πεποίηκεν αὐτόν.
κἂν ἐπὶ τὸ μέγιστον δίκαιος κριτὴς ὑπάρχῃ,
δεῖ τὸν φύσει νικώμενον, ἄδικον αὐτὸν εἰπεῖν.
πλούσιός τις ἐστὶ, τὸ μέγα πτῶμα φοβεῖται.
ἰσχυρὸς ὑπάρχει, νόσου πεῖραν εὐλαβεῖται.
ἡμέρας μιᾶς ἀλυπία, μέγ' ἐστὶ κέρδος.
τί γὰρ ἐσμὲν ὅλως, ἢ ποδαπῆς γεγόναμεν ὕλης;
στόχασαι κατὰ σεαυτὸν τὸ βιωτικὸν νοήσας,
ἐκ τίνος ἐγένου καὶ τίς εἶ, καὶ τίς πάλι γίνῃ.

Tit. CI. p. 552. Gesn. CIII. p. 427. Grot.

ὁ πένης ἐλεεῖται, ὁ δὲ πλούσιος φθονεῖται.
ὁ μέσος δὲ βίος κεκραμένος, δίκαιός ἐστιν.
κινδύνευει γὰρ πρὸς πᾶσιν ἡ βροτῶν δειλία.

Tit. CVI. p. 570. Gesn. CVIII. 455. Grot. Male appictum est lemma in ed. Gesner.

πλειστάκις ἀδικούμενός τις ἐν ἀδικοῦντι καιρῷ
ἀνέχεται τις ὃ μὴ θέλει, διὸ φέρει γενέσθαι.

Tit. CXIX. p. 602. Gesn. CXXI. 493. Grot.

πάντων (δὲ) λιμὴν τῶν μερόπων ὁ θάνατός ἐστιν.

Athenaei XIV. p. 621. B.

ὁ δ' ἀποστεγάσας τὸ τρῆμα τῆς ὄπισθε λαύρης
ἐκ δενδροφόρου φάραγγος ἐξέωσε βραχτὴν
ἠλέματον, ὁκοίην ἀροτὴρ γέρων χαλᾷ βοῦς.

Lycophronides Athen. XIII. p. 564. B. *οὔτε παιδὸς ἄρρενος, οὔτι παρθένων.*

τῶν χρυσοφόρων, οὐδὲ γυναικῶν βαθυκόλπων,
καλὸν τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ κόσμιον πέφυκεν.

G.321

CAP. XII.

De Ionico a minori.

P. 66. **DIOMEDES** p. 505. *Ionicus minor constat ex homonyma dipodia, in qua antecedit Pyrrhichius, sequitur Spondeus, vel Anapaestus, vel dactylus* (sic repono pro lect. vulg. *et pyrrhichius*) *Nonnunquam et κατὰ συναίρεσιν brevium syllabarum Molossus interponitur; et in dimetris quidem, cum prior basis pentasemos fuerit, id est, temporum quinque,*

erit sine dubio secunda heptasemos, i. e. temporum septem. A dimetro in trimetrum ampliatur. Marius Victorinus p. 2539. *Ionicus minor, quem Musici* ἀπὸ ἐλάσσονος *vocant, contraria quam superior situ temporum, priorem habet parriambum, sequentem spondeum, et hoc invicem. Ut superior sine fine currens adaeque Spondeo terminatur, ut Ionico congruit: nam semper affectant hi longis syllabis terminari, qui cum divisus est, integris Syzygiis, ex quis constat, temporibus efferatur. Quae et velut ad Rhythmum digesta decurrunt, aptior ac pulchrior habebitur. Nam solutis longis, sive utraque eius, sive alterutra in binas breves, seu contra connexis in unam longam duabus brevibus, vim propriae naturae modumque corrumpit, atque ex se diversa genera, speciesque producit. Unde plerumque recipit in principio versus Bacchium longis incipientem, vel Paeonem tertium, quorum uterque quinque temporum spatio extenditur. Catalecticum autem fit Anapaesto, aut eo qui Amphibrachus vocatur. Huic cum esse sena tempora in singulis coniugationibus, utpote Ionicorum, oporteat, necessario Trochaeus aut eius Basis annectetur, ea contemplatione imminuta, ut Dipodiae superioris tempora ex subditis compleantur. Id Graeci* ἐπιζευξιν, *id est, coniugationem, vocant, eo quod priorum pedum Basin uno tempore breviorem sequentis Syzygiae compleat syllaba, quae pro brevi, licet natura longa sit, utpote prior Trochaei, accipienda est, si quidem unius temporis supplemento Ionica basis indigere videatur, etenim huic metro rhythmica natura accidit. Huiusmodi autem inter se* συζυγίας *passionem, sive communionem, Musici* ἀνάκλασιν *vocant, et metra, si qua forte adverterint talia,* ἀνακλώμενα *appellant, quod retrorsum inclinantur, ut in quibusdam saltationum gesticulis nostra corpora pone pandantur. Sed ut exemplo doceam, exit hoc colo* ἀνακλώμενον,

Cybele rotabo crines.

Hic ro, *licet sit brevis, pro longa accipietur,* Cybele ro. *Nam detractum unum tempus sequentis syzygiae ex initiali syllaba huic impartitur, ne fiat prima syzygia* πεντάχρονος, *sequens* ἑπτάχρονος. *Igitur secundae coniugationis prima syllaba quae debet esse brevis, mutatur, ea lege, ut vim suae proceritatis quartae syllabae brevi, quae est ultima primae coniugationis, impartiat, et ipsa quidem brevis remanet facta unius temporis, superiorem autem a se syllabam, quae fuerat brevis, commerito suae proceritatis extendit. Ac ita fit Ionicum* ἀνακλώμενον; *ut est,*

Paphias amor columbas. G.322

Nam mox, secundae coniugationis initialis syllaba, quae brevis natura, utpote in Ionico a minore esse deberet, derivato in se superioris syllabae tempore ἀνακλάσει inter Syzygias facta, Trochaicam Basin Ionico subdidit, quae Basis secundum utrasque Syzygias, id est, primam et secundam, sub hac lege versabitur. At Iuba noster, qui inter metricos autoritatem primae eruditionis obtinuit, insistens Heliodori vestigiis, qui inter Graecos huiusce artis antistes aut primus aut solus est, negat hoc versum, ut quidam asserunt, Rhythmicum fore, sed magis metrica ratione contingere, quod per ἐπιπλοκάς, id est, metrorum inter se amplexiones, ut supra docuimus, plerumque evenit. Nam τετραδικὴ ἐπιπλοκὴ et δυαδική, id est, quadra et binaria amplexio, huic versui, qui Ionicus ἀνακλώμενος vocatur, diversitatem varietatemque fecerunt. Etenim Antispastica et Choriambica et utraque Ionica metra de quadra amplexione subsistunt: Iambica vero et Trochaica, sicut supra docuimus, binaria. Evenit autem ut Choriambica et Antispastica Iambicis coniugationibus, Ionicis vero Trochaicae, quae sunt diversarum amplexionum, misceantur. Unde accidit, ut confusione eorum metrorum, quae ex diversis amplexionibus informantur, huiusmodi inter Syzygias passio sive communio, quae ἀνάκλασις a Musicis dicitur, merito eveniat, et varietas versui de amplexionum differentia fiat. Nam si puro Choriambo primam decutias syllabam, fit omne, quod residuum est, Ionicum a minori: et rursum, si Ionico a minori syllaba una mutiletur, quod remanet Antispasticum deprehendas. Item addita Antispastico prima syllaba Ionicum a maiore perficiet. Verum hoc tunc accidit, cum purus est Choriambicus versus. At enim contra cum interpositae Iambicae coniugationes reperiuntur, lex illa quadrae amplexionis infringitur, diversique generis admixta amplexione navatur ista varietas, ut praecedens colum cum esse sena tempora in singulis coniugationibus oporteat, pentasemum fiat, sequens vero heptasemo subsistat. Recipit autem Molossum et Anapaestum, sed raro, iuncto Pariambo, et Dactylum. Feritur autem per Dipodiam. Est itaque Dimetrum Acatalectum tale,

Viret alte coma late.
∪ ∪ – – | ∪ ∪ – –

Trimetrum vero huiusmodi,

Procerum quis Cererem non colat agris.
∪ ∪ – – | ∪ ∪ – – | ∪ ∪ – –

Tetrametrum vero huiusmodi,

Modo quae prima per Aenea fugitiva pascua tondet.

Tetrametrum autem catalecticum conspicuum est apud Phrynichum autorem veteris Comoediae, quod est tale,

Vocat Aetnae super altum caput acris chorea.

Trimetrum vero hypercatalectum non reperias purum quando in fine Antispastus occurrit, unde ob hoc [illegible] asperitas. Itaque hoc metrum et ex puris Ionicis, ut ostendimus, constat, et admixtis quibusdam pedibus coniungitur. G.323 *hoc Graeci ἐπίμικτον, nos mixtum dicimus, quo frequentius veteres quam iuniores usi noscuntur, cuius pauca exempla subiiciam. Trimetrum autem Acatalectum inconditae compositionis tale est,*

Salamina agit aequoris procellis.

Item qui a Ditrochaeo incipit,

[illegible] super [illegible] colonos?

Item quod primam coniugationem integram habet, sequentes autem [illegible] tale est,

Sacerdonio gradivo.

Item quod inter initia facta collectione brevium pro Ionico Molossum accipit, veris tale,

[illegible] super altum.

Plurimi autem tum Tragici quam Comici, sed et Lyrici poetae huiusmodi compositionum diversitate libere abusi sunt. Inter haec si Tetrametri versus Catalectici, qui in huiusmodi metro habendi sunt, longas in breves solverint, metrum efficient Galliambicum, dictum, quasi χωλὸν ἴαμβον, id est, maledicta, quibus nonnunquam convitiantur. Idem et metroiacon, seu, ut quidam, Bacchiacon ἀνακλώμενον. Cuius exemplum,

Tremulos quod esse Gallis [illegible] modos.

Qui ex duobus colis, id est, dimetro Acatalecto subiuncto dimetro Catalectico connexus habetur, ut est:

Segetes meum laborem. Segetes meus labor.

Substituntur [illegible] Trochaeis, et ut dictum est, alterna vice, cum longis breves, aut breves longae [illegible]. Meminerit tamen et Tribrachyn [illegible] Trochaei hoc metrum, si necessitas postulavit, [illegible] syllabae numerum, cum in temporibus omnis [illegible] efficere, ut hoc Galliambicum quod solutione complurium syllabarum compositum est, Ut,

Volat agilior, [illegible]

Bentleius ad Horat. Carm. III. XII. 1. „Pes metricus ex „quatuor syllabis constans, quarum priores duae breves, po„steriores longae sunt, ut *Diomedes*, *metuentes*, *Cytherea*, „Graecis Ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος, Latinis *Ionicus minor* ap„pellatur. Hoc unico pede totum carmen ab initio ad finem „usque decurrit: quale unum ab Alcmane olim compositum „esse narrat Hephaestion p. 66. cuius hoc initium:

Ἑκατὸν μὲν Διὸς υἱὸν τάδε Μῶσαι κροκόπεπλοι.

„Et a Sappho alterum, quod sic incepit:

Τί με Πανδίονις ὤραννα χελιδών.

„Ab Alcaeo vero πολλά multa conscripta esse idem testatur. „Praeterea et duo genera fuisse ait (p. 120.) horum carminum „Ionicorum: unum (id ἐξ ὁμοίων vocat) quod nullo certo pe„dum numero claudebatur: sed ubicumque auctori visum est, „vel pedem sistebat, vel pari tenore ultra procedebat: quale „crediderim Alcmanis illud et Sapphus fuisse, solis Ionicis „constans, caeteris legibus solutum. Atque huius generis unum
G.324 „exhibet Terentianus Maurus, nescio an forte Septimii Se„reni equidem nescio, p. 2428.

Diomedem modo magnum dea fecit, dea belli
Dominatrix, Phrygas omnes ut in aequis superaret
Patulis agmina campis in aquam ut dedit illo,
Pavidi terga que dantes petierunt trepidae moenia
Troiae.

„Ubi vides pedum numerum non esse definitum, sed carmen „per synaphiam, ut vocant, quousque velit, progredi. Quod „et antea nos docuerat p. 2416.

Non versibus istud, numero aut pedum, coarctant:
Sed continuo carmine, quia pedes gemelli
Ungunt brevibus [illegible] numero quoque longas:
Idcirco vocari voluerunt ionicum.

„Alterum Ionicorum genus, quod κατὰ σχέσιν vocat Hephae„stion, certo eorundem pedum numero incedebat; quod simul „eventum erat, claudebatur sententia: atque inde rursum exor„diens pari iterum numero decurrebat: quae *redditio* et *revo*„*lutio* (ἀνταπόδοσις καὶ ἀνακύκλησις) toties iterabatur, quo„ties voluit auctor carminis: ea lege, ut neque pauciores neque „plures pedes habuerit in clausulis sequentibus, quam in prima „habuit. Tale, inquit, erat Alcaei carmen, cuius hoc initium,

Ἐμὲ δειλάν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

„qui locus obiter corrigendus est: MSti quos vidi, παῖδ᾽ ha-
„bent, non πόδ᾽· solenni errore αι pro ε, quia eodem sono
„efferebantur: lege igitur,

Ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

Me miseram, me omnium calamitatum expertam.

„πεδέχοισαν Aeolensium dialecto pro μετέχουσαν. Addit He-
„phaestion: Ἄπειρος μὲν ὤν τις φήσειεν ἂν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων
„εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἀπ᾽ ἐλάσσονος συζυγίας καταμετρούμενον·
„ἡμεῖς δὲ, ἐπεὶ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑ ὁρῶμεν αὐτὸ συζυγίας γε-
„γραμμένον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι φαμέν· Hoc est,
„*Imperitus quidem aliquis hoc carmen Alcaei solutum legibus*
„*esse crediderit; nos vero, cum* DECEM *ubique pedibus de-*
„*currere videamus, lege id constrictum esse pronunciare pos-*
„*sumus.* Ubi in primis observandum, omnes eius carminis
„clausulas fuisse *decem pedum*. Inde etiam luce ipsa clarius
„constabit, ad Alcaei exemplar hanc, de qua agimus, Odam
„ab Horatio compositam esse. Quippe haec similiter decem
„pedibus Ionicis decurrit: inde rursus initio capto, stadium
„idem metitur, et quatuor eiusmodi decapodiis tota finitur.
„Porro et illud ex verbis Hephaestionis discimus, nullum ver-
„siculi finem aut divisionem esse, donec ad *decimum* pedem
„deventum sit: et proinde nihil referre, utrum tribus, an
„duabus, aut unica, si fieri posset, linea, decapodia quae-
„que scribatur; cum nulla pausa aut incisio sit ante decimum
„pedem. Sed quandoquidem chartae paginaeque spatium tam
„longam lineam admittere et continere non posset; et proinde
„necesse esset, ut decempedalis versus in partes divideretur;
„inde dubium ortum est, quibusnam in locis commodissime G.325
„fieri posset incisio. Ubi ridiculum plane et insulsum se
„praebuit scriptor Cruquianus, qui in medio pede Ionico cae-
„suram posuit; et praeterea sexies in tam brevi carmine ver-
„sum exire fecit in dimidiatum verbum. At plerisque placuit,
„ut in tria membra discerperetur, quorum duo priora trime-
„tra Ionica essent, tertium tetrametrum; quo modo omnes
„hodie Editiones praeter Cruquianum exhibent:

Miserarum est nec amori dare ludum
Neque dulci mala vino lavere aut ex-
animari metuentes patruae verbera linguae.

„Ita dividunt Marius Victorinus p. 2618. Diomedes p. 510.
„et 524. Atilius Fortunatianus 2704. Plotius 2660. et
„Scholiastes Acron. Verum in ea divisione illud incommodi
„accidit, quod in medio verbo ter fiat incisio, inconcinne
„prorsus et odiose;

Z 2

Neque dulci mala vino lavere aut ex-
Simul unctos Tiberinis humeros la-
vit in undis eques ipso melior Bel-

„quae deformitas nebuloni cuidam ansam porrexit, ut immane „facinus aggrederetur, de quo mox plura dicemus. Nos po- „tius in his Graecum Hephaestionem secuti sumus, qui, ut „iam vidimus, primam in Alcaeo caesuram fecit τετράμετρον,

Ἐμὲ δειλὰν, ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

„cui accedit Marius Victorinus p. 2538. 2507. et 2496. ubi „exemplum Ionici ἀπ' ἐλάσσονος tetrametri acatalecti hoc „adducit:

Miserarum est neque amori dare ludum neque dulci.

„Quorum exemplo priores duos in hac nostra editione scripsi- „mus tetrametros, tertium autem dimetrum, hoc modo:

Simul unctos Tiberinis humeros lavit in undis,
Eques ipso melior Bellerophonte, neque pugno
Neque segni pede victus.

„Atque hoc pacto, ut in libro ipso videre est, nulla linea di- „midiato vocabulo clauditur; neque aliter ab Horatii manu „profectum esse quovis pignore contenderim. Illud tamen „semper memineris, utcumque scriptionis commodo versus di- „vidatur, unicum tamen revera esse, et continuato cursu pro- „perare usque ad decimum pedem.

„Caeterum ineptus est scholiastes Acron, cum metrum hoc „*Sotadicum* dici tradit: unde deceptus vir cetera pereruditus „mirum somnium habet de scopo et proposito Poëtae; quasi „Hebrus ille, quem tantopere laudare videtur noster, *tur-* „*pis et vetulus moechus* esset, et *Sotadico hoc Satyricoque* „*rhythmo* ironice sugillaretur. Quippe nunquam hoc versu „usus esse traditur maledicus ille Sotades: Ionico quidem pede „scripsit, unde lapsus est Acron: sed Ionico ἀπὸ μείζονος, „sive maiore, qui contrarius plane est huius Carminis pedi, „nempe Ionico minori. Hic post duas breves totidem longas „habet syllabas; ut *Fruticeto*: ille vice versa a duabus longis
G.326 „exit in totidem breves, ut *Contendere*. Sotadicorum haec „exempla notissima sunt (praeter eos Terentiani Mauri hic „obiter citatos)

Σεῖων μελίην Πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὦμον.
Εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὰν τὸ κέντρον ὠθεῖς.

„Ubi vides non Iambeum ab Heroico magis dissonum esse, „quam Sotadicum ab hoc Horatii. Neque levius falluntur ii, „qui hanc Oden *pede parum elaborato procedere* dictitant,

„adeo ut bene factum sit, quod semel duntaxat Noster hoc „metrum adhibuerit. Imo vero et in primis dulce est metrum, „et longe omnium operosissimum. Geminas enim breves, et „geminas longas, repetita identidem vice, paucissima verba „suppeditabunt; ut agnoscet, si quis Musarum cliens in hoc „metro periculum sui fecerit. Unde magis credibile est, dif„ficultate operis offensum Horatium non amplius semel hoc „conatum esse. Nam magister eius Alcaeus πολλὰ, ut iam „vidimus, *multa* carmina hoc metro detexuit; et profecto, „si ad lyram canatur, ut omnia haec chordis socianda erant, „mirum quendam leporem habet Ionicus minor κατὰ σχέσιν „iteratus et revolutus: ut iure de hac Oda dixerit Terentia„nus Maurus p. 2428.

Simili lege sonantes numeros ad Neobulen
Dedit uno modulatus lepide *carmine* Flaccus."

Dimetros catalecticos usurpat Euripides in Bacch. 370.

ὁσία, πότνα θεῶν,
ὁσία δ', ἃ κατὰ γᾶν
πτέρα χρύσεια φέρεις,
ἀΐεις οὐχ ὁσίαν
ὕβριν ἐς τὸν Βρόμιον.

Versum tertium ad Hotchkisii mentem exhibui, quomodo et correxit Hermannus. In eodem Choro deinceps sequuntur Choriambi septem continui, deinde duo Ionici dim. cat. quos excipiunt duo acatalecti, cum catalectico. Cantum claudunt Choriambi quatuor cum bacchio. Vide praeterea Euripid. Iph. Aul. 1052. Bacch. 78. 86. 519. 556. 557. 559. Soph. Ai. 398. Hanc speciem *Timocratium* vocat Servius.

Dimetrorum Acatalectorum exempla suppeditabit Aeschylus Psrs. 64—113. Supplic. 1015. ad finem. Euripides Suppl. 42. quos enucleate accurateque expositos reperies in nupera Cantuum Choricorum Aeschyli editione, quam procuravit vir longe eruditissimus mihique amicissimus, Carolus Burneius Grenovicensis. His adiice Soph. Oed. Col. 697. legendum enim cum Aldo Πέλοπος πώποτε βλαστὸν, et in Antistropha reponendun ex emendatione Porsoni χθονὸς αὔχημα μέγιστον. Euripid. Suppl. 974. Bacch. 80. 82—85. 520. sqq. 558. 560—564. quae decapodia est Ionica. Anacreontici ex anaclomenis Cycl. 495. sqq. Dimetris nonnunquam interponuntur brachycatalecti, hac mensura

◡ ◡ – ◡ ◡ | – –

Vide Burneium ad Aesch. Pers. p. 5. Similes sunt Aristoph. G. 327 Ran. 335. 336.

πολλὴν τὴν ἀκάλυπτον'
φιλοπαίγμονα πραΰν.

Anacreon Athenaei XV. p. 671. E. 673. D. sic, ut puto, dispescendus est:

ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων,
δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ
στεφανοῦται τε λύγῳ, καὶ
τρύγα πίνει μελιηδέα.

Eiusdem metri videtur versus quidem ἀδέσποτος, sed fortasse Sapphus, apud Etymol. Magnum p. 666, 50. ἔπετον κυπρογενῆας. Et sic Timotheus Milesius apud Athenaeum III. p. 122. D. cuius nonnulla mendosa arbitror. Hoc metrum Servio audit *Anacreontium*. Eodem Servio teste, Sappho trimetrum tam catalecticum, quam acatalectum; Alcman tetrametrum acatalectum usurpabat.

Specimen tetrametri catalectici dedit Eupolis in Schol. Aeschyli Pers. 65

πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη Μαρίκας.

quod genus copiosum esse apud Phrynichum, auctorem veteris comoediae, praeter Hephaestionem notavit Marius Victorinus p. 2542. Diogenis Laertii versus in vita Eudoxi Lib. VIII. sub finem, quos ut hexametros mensus est H. Stephanus, quosque emendandi studio mire corrupit Salmasius, sic disponendos me monuit Porsonus;

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ προμαθεῖν τὴν ἰδίην
Εὔδοξόν ποτε μοῖραν παρὰ τοῦ καλλικέρω
ταύρου, κοὐδὲν ἔλεξεν· βοΐ γὰρ πόθεν λόγος;
φύσις οὐκ ἔδωκε μόσχῳ λάλον Ἄπιδι στόμα.
παρὰ δ' αὐτὸν λέχριος στὰς ἐλιχμήσατο στολὴν,
προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύσῃ βιοτὴν
ὅσον οὔπω. διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος,
δεκάκις πέντ' ἐπὶ τρισσαῖς ἐσιδόντι πλειάδας.

P. 67, 10. γαλλιαμβικόν. Terentianus Maurus p. 2446. de hendecasyllabo antispastico agens, ita fatur;

Iuverunt segetes meum laborem.
Iuverunt *caput est id hexametri:*
Si cures reliquos pedes referre,
Iuverunt animum versus ex carmine Flacci.
Quod restat, segetes meum laborem,
Tale est, ceu, triplici vides ut ortu
Triviae rotetur ignis,

Volucrique Phoebus axe
Rapidum penetret orbem.
Nonnulli metrum hoc magis putarunt,
Quod sit postera pars ionicorum,
Quos dicunt ἀπὸ μείζονος vocandos, G.328
Ut versus reparetur inde plenus:
Segetes meum laborem:
O quam relevarunt segetes meum laborem:
Triviae rotetur ignis,
Cernis quotiens hic Triviae rotetur ignis.
Nec pars haec anapaeston, atque iambos,
Nec non et catalecticam supremam,
Sed sumat pariambon, et trochaeos,
Segetes meum laborem:
Quod metro soleant pedes Ione,
Hunc (longas brevibus, brevesque contra
Alterna vice commodando longis)
Versum claudere saepe de trochaeis.
Nec mirum puto, quando Varro versus
Hos, ut diximus, ex Ione natos
Distinguat numero pedum minores.
Hoc si sic repetamus, ut secundo
Supremam dare syllabam negemus,
Iuncto commate Galliambos exit;
Segetes meum laborem | segetes meum labo:
Sonat hoc subinde metro Cybeleium nemus:
Nomenque Galliambis memoratur hinc datum,
Tremulos quod esse Gallis habiles putant modos:
Adeo ut frequenter illum prope ab ultimo pedem,
Mage quo sonus vibretur, studeant dare tribrachyn:
Anapaestus esse primus, spondeus et solet;
Duo post erunt iambi, tribrachysve subiicitur:
Linquitque comma primum catalecticum breve.
Pariambus, et trochaei duo comma posterum,
Tribrachysve continebunt, super atque semipes;
Servasse quae Catullum probat ipse tibi liber,

Super alta vectus Atys celeri rate maria,
Phrygium nemus ut citato cupide pede tetigit.

Consimilia his dant Marius Victorinus p. 2601. 2602. Atilius Fortunatianus p. 2677.

G.329 CAP. XIII.

De Paeonico.

P. 72. DIOMEDES p. 506. *Paeonicum metrum, quod plerique rhythmicum esse dixerunt, constat priore Paeone. Admittit vero et quartum, et Creticum, et Bacchium, a brevi qui est, ad metri finem. Hoc ἐν παραβάσει Aristophanes composuisse creditur. Elegantissimum est igitur cum per singulos pedes pars orationis impletur.* Putschius dederat *a brevi qui est: a dimetri hoc enparabase A. c. c.* ed. Med. sic: *a brevi qui est adimetri finem composuisse creditur.* Unde Putschium emendavi. Atilius Fortunatianus p. 2679. *Paeonicus versus quadratus ab Aristophane Comico compositus est, ex eo paeone, qui constat longa syllaba et tribus brevibus, cluditur autem cretico.* Sequentia videntur corrupta. Marius Victorinus p. 2543. *Paeonicum metrum, sive Creticum, ut quidam ferunt, asserentes Paeonas originem ex Cretico seu Amphimacro traxisse, longis eius prima et suprema in breves solutis, quibus Paeon primus et quartus creari noscuntur, quod etiam ex Bacchio et Palimbacchio adaeque fit, unde et Bacchiacum a quibusdam hoc metrum dicitur, quidam ultimo loco posuerunt, Proceleusmatico repudiato. Quod tamen magis Rhythmo, i. e. numero, quam metro congruere varietas ipsa compositionis ostendit. Nam recipit nonnunquam in breves solutos Amphimacros, quorum etiam clausula, qua fit carmen eius Catalectum, terminatur, adeo huic familiaris est, ut plerique hoc metrum Rhythmum Creticum dixerint, quod cum eiusmodi sit, tamen usus eius apud Lyricos, seu et Tragicos et Comicos frequens est, et praecipue de Bacchiacis et Creticis solutionibus.*

Idem mox:

Hexametrum autem Aristophanes composuit tale, ut sint Paeones primi tres, et insequantur totidem Cretici, tanquam

Ver agere purpurea te Venus amoribus diva pollens iubet.
- ∪ ∪ ∪ | - ∪ ∪ ∪ | - ∪ ∪ ∪ | - ∪ - | - ∪ - | - ∪ -

Sed et hic Tetrameter Paeonicus Catalecticus, is duntaxat qui maxime in usu est, ex longa et tribus brevibus ab Aristophane compositus est, totus, ut vides, ex Paeone primo, ultimo Amphimacro, syllabis quidem minor, temporum tamen totidem.

Et paullo post;

Quod autem post tres Bacchios postremo Paeone concluditur, metrum Bassaricum appellatur, ut est,

Ab euro sonorum quis Aetha per maria. G.330

⏑ – – | ⏑ – – | ⏑ – – | – ⏑ ⏑ ⏑

Id vero quod tribus praecedentibus Creticis diiambo clauditur, fiet Rhythmus concurrens ex duobus Amphimacris et Trochaico Dimetro Catalectico, quod Euripidion nominatur, tanquam

Aureo sub tore tollit aemulas faces.

– ⏑ – | – ⏑ – | – ⏑ | – ⏑ | – ⏑ | –

Nam ferme Tragicis carminibus Bacchiaca compositio familiaris est.

P. 72, 6. κρητικόν. Sic etiam Aristoph. Eccles. 1157. Κρητικῶς οὖν τὼ πόδε καὶ σὺ κίνει. Cratini locum sic constituit, et ex coniectura supplevit Porsonus;

χαῖρε δὴ μοῦσα, χρονία μὲν ἥκεις· ὅμως δ'
ἦλθες οὐ πρίν γε δεῖν ἴσθι σαφές· ἀλλ' ὅπως
(εὔτονον ταῖς θεαταῖσιν ᾄσει μέλος.)

Sed exempla uberiora pro more proferenda sunt. Ac primum, monometrum non raro trochaicis interponitur; et hoc quidem summo iure, pes enim creticus versum efficit trochaicum monometrum catalecticum. Vide Aeschyli Eumenid. 914. Suppl. 1064. et confer supra p. 261. Invenitur quoque aliis metrorum generibus coniunctum. Syllabas primam, et tertiam, aliquando etiam utrasque simul, in duas breves solutas habet.

Dimetrorum, frequentissimi generis, sed ab Hephaestione, nescio quo pacto, praetermissi, leges et indolem ex Aristophanis locis infra subiectis pro se quisque facillime eruet. Hoc tantum in antecessum monebo me neutiquam Hermanno p. 189. adstipulari, ultimam cuiusque versus syllabam pro ancipiti habenti. Ac ipse Hermannus errorem suum postea p. 359. agnoscere videtur, quippe qui exempla ad istam rem facientia inter hexametros adnumerarit. Aristophanes itaque Equit. 303.

ὦ μιαρὲ, καὶ βδελυρὲ,
– ⏑ ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ ⏑ |
καὶ κεκράκτα θράσους
– ⏑ – | – ⏑ – |

πᾶσαν μὲν τὴν πόλιν,
πᾶσαν δ' ἐκκλησίαν,
καὶ τέλη καὶ γραφάς,
καὶ δικαστήρι', ὦ
βορβοροτάραξι, καὶ
τὴν πόλιν ἅπασαν ἡ-
μῶν ἀνατετύρβακας.

Citavit Hermannus eiusdem fabulae 323—325. 381—387. 396—398. Lysistr. 1193—1198. 1207—1210. Acharn. 286—291. 296—301. 335. 337—339. 341. 343—345. 665—675. Pac. 350—359. 391—398. 1131—1135. 1163—1167. Av. 1069—1071. 1099—1101. Vide et Sophoclis Oed. Tyr. 653. 665. Electr. 1384. 1418. Ai. 880. 887. 903. Phil. 392. Euripid. Or. 311. 1417—1422. Ph. 330. 1302. Med. 1248. Hipp. 365. Iph. Aul. 212. 239. 286. 297. Bacch. 988. Ion. 736. Herc. F. 133.

Huius metri specimen Choriambico dimetro catalectico terminatum dedit Bacchylides apud Dionysium Halic. περὶ Συνθέσεως p. 240. ed. Upton.

G. 331 οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ'
ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυ-
σαιγίδος Ἰτωνίας
χρὴ παρ' εὐδαίδαλον
ναὸν ἐλ-
θόντας ἁβρόν τι δεῖξαι.

Trimetri rariores sunt, neque huius generis legitimum systema uspiam reperisse memini. Tetrametrorum insigne exemplum praestabit Aristophanes in Vesp. 1266. ab Hephaestione laudatus. Adde et Acharn. 970—998. qui tamen locus etiamnum medicam manum postulare videtur. Apud Suidam v. ἀπ' ἀκροφυσίων.

ῥήματά τε κομψὰ, καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι
– ∪ ∪ ∪ | – – ∪ – | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ –
πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων, κἀπὸ κιναβρευμάτων.
– ∪ ∪ ∪ | – ∪ – | – ∪ ∪ ∪ | – ∪ –

apud Athenaeum VII. p. 285. E.

μηδὲ τὰ Φαληρικὰ τὰ μικρὰ τάδ' ἀφύδια.

Sic enim voces turbatas in metri legem redegit Porsonus. Solutionum exempla pete ex Av. 312.

ποῦ μ' ἄρ' ὃς ἐκάλεσε; τίνα τόπον ἄρα ποτὲ νέμεται;
– ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪ ∪ –

et 316.

τίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρός γ' ἐμὲ φίλον ἔχων πάρει.
∪ ∪ ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪ ∪ – | ∪ ∪ ∪ ∪ ∪ | – ∪ –

Sic enim optime MS. Ravennas.

Paeon quartus, etsi raro, nonnunquam erat in usu, ut in scriptore apud Aristotelem Rhet. III. 8.

μετὰ δὲ γᾶν ὕδατά τ' ὠκεανὸν ἠφάνισε νύξ.

⏑ ⏑ ⏑ – | ⏑⏑⏑ – | ⏑⏑⏑ – | ⏑ ⏑ ⏑ –

Incertus apud Rufinum de metris Comicis p. 2711.

παρὰ σοφοῦ μάθε κλύων ὅσα τις ἂν καταμάθοι.

P. 74, 9. In Simmiae versu ultimo legendum censebat Porsonus,

Δῶρι, κυμοκτύπων Ἡρακλείων μύχων

i. e. *δέσποτις*. Et in eiusdem p. 75, 3.

δῶκεν αἰχμὰν ἔχειν Ἐνυάλιος εὔσκοπον.

P. 76, 5. Hexametros esse Aristoph. Acharn. 207.

ἐκπέφευγ', οἴχεται φροῦδος, οἴμοι τάλας, τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν.
οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεότητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων ἀνθράκων φορτίον.

arguit ultima vocis *φορτίον* ante sequentem *ἠκολούθουν* producta. Sic etiam in Antistropha *ἐσπείσατο* ante *οἶσιν* elisionem non patitur.

P. 77. Pes Bacchius, qui versum efficit Iambicum monometrum catalecticum, locum habet in clausulis v. c. Sophocl. Oed. Tyr. 1468. 1471. 1475. Cod. 318. 1271. Phil. 785. 787. 804. Duplicatur Aristoph. Acharn. 735. Euripid. Orest. 173. 1286. 1438. 1439. Phoen. 1321. Hippol. 552. Troad. 1099. Rhes. 697. 708. 709. Ion. 193. 1467. 1468. Trimeter est fortasse Rhes. 710.

Tetrametri sunt Aeschyl. Prom. 115.

τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής.

scriptoris apud Dionysium Hal. *περὶ Συνθ.* p. 132.

τίν' ἀκτάν, τίν' ὕλαν δράμω; ποῖ πορευθῶ.

Soph. Phil. 396. 397.

ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει.

Pentameter Euripid. Helen. 650.

πρὸς ἄλλαν δ' ἐλαύνει θεὸς συμφορὰν τᾶσδε κρείσσω.

CAP. XIV.

De metris inter se κατ' ἀντιπάθειαν coniunctis.

DECURSIS metrorum, inquit Marius Victorinus p. 2547. *per novem species fastigiis, elementisque principalibus, quas Graeci πρωτότυπα, velut primas figuras appellando, nominarunt, scilicet artis huiusce prima, ut ita dixerim, semina, dicendum dehinc secundum ipsam disciplinae originem consentaneum reor, quae ex iisdem veluti fontibus derivata ad innumerabiles metrorum species, nunc per adiectionem, nunc detractionem, aut transmutationem, vel concinnationem, processisse videantur. Et cum non queant omnia ob immensam sui copiam comprehendi, utpote cum sint innumerabiles figurae compositionum, seu quas prisca aetas dedit, seu quas sequens aemula imitatione excogitando produxit, tamen ex his quas aut frequens usus celebrat, aut potior authoritas recipiendo commendat, prout potero sollicita investigatione comprehensa depromam; quo subinde ea quae fallunt apud Poetas metra praeceptis disciplinae instruendis facilius intelligantur, qua metrorum origine exorta, qua specie figurata aut situ temporum digesta, aut copulatione connexa videantur. Habet enim metrorum inter se ratio summam in cognoscendo voluptatem, qua et veterum sub quacumque lege tradita celeriter comprehendere, et multa ipsi aemulante studio nova concipere animo, atque informare possimus.* Paullo infra rem sic prosequitur. *Dicemus de mixtis ac mutua connexione sociatis metrorum generibus, quorum bifariam ratio dispergitur. Namque alia consentanea, et veluti cognata inter se ratione iunguntur: alia ex dissidenti et contraria, quae Graeci κατὰ συμπάθειαν et κατὰ ἀντιπάθειαν appellant. Erunt ergo per συμπάθειαν, id est, per consentaneum affectum, mixtae inter se Iambicae bases Choriambicis et Antispasticis; nam quotiens copulantur, sub quacumque sede, videas veluti ex una eadem specie id com-*
G.333 *positum metrum stare, et quasi uniforme, quod μονοειδὲς Graeci dicunt, procedere. Adaeque et Trochaicae Bases Ionicis pari consensione sociantur, cum Epiplocarum, quas amplexiones metrorum diximus, mutuo inter se successione variantur. Et cum non solum Trochaeum, et solutionem eius Tribrachum, sed et spondeum cum suis solutionibus, id est, Dactylum et Anapaestum, admittat, tamen uniformis*

metra sentiuntur, cum ex similibus vel familiaribus pedibus fit ista coniunctio; Similiter Dactylicis Anapaestica iunguntur. — Qua vicissitudine et ex Trochaicis Iambica, et ex Anapaesticis Dactylica metra inter se formantur. Per ἀντιπάθειαν vero, id est, per contrarietatem affectum seu passionem, iungunt ea, quorum inter se contraria species haud facile copulantur. Est huiusmodi connexionis genus nimis scrupulosum atque asperum, ut cum Ionicis ἀπὸ μείζονος cum Iambicis, vel Dactylica cum Trochaicis semper dissentientia inter se atque abhorrentia, unde etiam ἀσυνάρτητα a Graecis, id est inconnexa appellantur, ut est illud,

Beatus ille qui procul | mente vivit integra.

Nam compositus apparet versus ex Dimetro Iambico Acatalecto, et Dimetro Trochaico Catalectico ex diversis et contrariis amplexionibus, hi enim, etiamsi genere congruunt, specie tamen discrepant. Item, ex Anapaesto Acatalecto, et Iambico Dimetro Catalectico, ut est,

Age nunc comites rabidae Cybeles | vocant choros ad aras.

Intelligis igitur, atque ipso sensu abhorrentiam aurium percipis, duo metrorum cola dissidentia inter se, ita confragose atque aspere coisse in unitatem connexionum, ut superiora lene ac liquidum nequaquam convenisse videantur. Item, si quatuor dactylis tres trochaeos, quod vocant Ithyphallicum, iungas, erit ἀσυνάρτητον, ut est illud,

Tunc et amoris amor venit improbus | aliger Cupido.

*Praeterea per mutationes colorum, id est, membrorum, in metris quadripartita e . . . * . . . ex duobus colis imperfectis conciliantur, aut duobus perfectis, aut ex perfecto et imperfecto, aut contra: id est, ex imperfecto et perfecto, quod συνάρτητον appellavimus metrum, quale est ex Iambico dimetro catalectico et Ithyphallico compositum, ita,*

Iubar superne fulgida | lucet arce caeli.

Aut contra, ex Trochaico dimetro acatalecto, et Iambico dimetro catalectico, velut,

Caeruli monarcha ponti, | ratisque rectitator.

In huiusmodi versibus membrorum manifesta discretio est, quae autem ex duobus imperfectis colis, id est, membris conciliantur, vix est eorum separationem divisionemque cognoscere, in his praecipue, quae minimae proceritatis connexa iunguntur: exempli gratia, si sit Iambicum dimetrum catalectum, et sequatur Dactylicum dimetrum brachycatalectum, ita,

Dicta aut varie.

Constat traditum colon in [illegible] posterioris accipi, si discrepet a [illegible] supplatur. Cum autem nec sibi mensuram brevius [illegible] confectum, quamvis a perfecti versu mensura discordet, utique manifestum est, cum colum portio
G.334 *versus esse traditum. Sunt item quae primam Trochaicam, secundam choriambicam, tertiam Trochaicam, sed et quartam syllaba breviorem [illegible] habeant, quorum exempla plerumque apud Comicos Diphili et Menandri Comoediis separiantur. Horum [illegible] notanda sunt, ne quid per imperitiam praeteriisse videamur: [illegible] et vitanda et respuenda sunt. Nam profecto Poetae lenia et sonora sectanda sunt, quae autem fragosa et aspera, discendi causa, non ut imitentur, sed ut vitentur, noscenda sunt. Quorum, sicut et aliorum complurium, auctor et parens fertur Archilochus, singularis artificii in excogitandis et formandis novis metris, qui primus Epodos excitavit alios breviores, alios longiores, detrahens unum pedem seu colum metro, ut illi subiiceret id quod ex ipso detractum esse videbatur, ut in Heroo, a quo primum coepit, tanquam,*

Diffugere nives, redeunt iam gramina campis.

Dehinc Epodus sui generis,

Arboribusque comae.

Et illud cum Heroo versus secundo colo, Ithyphallico Epodo par [illegible] respondet, ut

Priamique evertere gentem | [illegible].

P. 78. Metrorum, quae hoc capite recenset Hephaestio, paucissima ad nostram usque aetatem perduravere specimina. Et quod ad Sapphicum Epichoriambicum attinet, Odam integram huius moduli servavit Dionysius Halicarnassaeus περὶ Συνθεσ. p. 206. magnam partem alterius Longinus cap. X. Paucos versus dedere alii; e. g. Eustathius ad Il. Θ. p. 729. = 621, 42.

ἀστέρες μὲν ἀμφὶ καλὰν σελάναν
ἂψ ἀποκρύπτοισι φάεννον εἶδος,
ὁππόταν πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ
γᾶν —

sic enim citat Scaliger ad Manilium p. 66. Hermogenes περὶ ἰδεῶν II. p. 323. ed. Crispin. καὶ τὰς μὲν οὐκ αἰσχρὰς (ἡδονὰς) ἔστιν ἁπλῶς ἐκφράζειν· οἷον, κάλλος χωρίου, καὶ φυτείας διαφόρους, καὶ ἀνθῶν ποικιλίας, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ταῦτα γὰρ καὶ τῇ ὄψει προσβάλλει ἡδονὴν ὁρώμενα, καὶ τῇ

ἀκοῇ, ὅτε ἐξαγγέλλει τις. ὥσπερ ἡ Σαπφὼ Ἀμφὶ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὄσδων μηλίνων, καὶ αἰθυσσομένων δὲ φύλλων Κῶμα καταῤῥεῖ. In versus sic ordinat idem Scaliger ad Tibullum p. 113.

ἀμφὶ δὲ ψυχρὸν κελάδει δι' ὕσδων
μαλίνων· αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
κῶμα καταῤῥεῖ.

Strabo I. p. 60 [illegible]
ἢ σε Κύπρος, ἢ Πάφος, ἢ Πάνορμος.

Athenaeus XIII. p. 599. D.
ἐκεῖνον, ὦ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἔνισπες
ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς
Τήϊος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς G.335
πρέσβυς ἀγαυός.

Animadvertit autem lector postremos hosce versus, Athenaeo judice, a Sapphone non esse conscriptos.

Etymologus M. p. 335, 37. τὰ γὰρ δύο σσ εἰς ζ τρέπουσιν Αἰολεῖς. τὸ γὰρ ἐπιπλήσσω ἐπιπλάζω. Σαπφώ·
τὺ δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φέροιεν.

Recte insuper notat Hephaestio, hoc genus brevibus strophis ternarium versiculorum solere contineri, quibus in fine quartus erat adiectus, *Adonius* Servio p. 1820. Plotio p. 2640. choriambico monometro hypercatalecto, sive dactylo et spondeo, constans. Ultimum hunc perpetuo carmine usurpasse Sapphonem testantur Grammatici Latini. Terentianus p. 2431.

Caeterea pars versus, pedibus finita duobus,
Tale solet colon subiungere, primus ab oris,
Continuasse pedes istos in carmine solos
Dicitur haec eadem praeclara poetria Sappho.
Fingere nobis
Tale licebit
Primus ab oris
Troius heros
Perdita flammis
Pergama linquens,
Exit in altum
Vela resolvit.
Saepe repulsus
Ausone terra

Magnum fessis
Sera lavavit.
Unde Latinam
Post genus ortum
Altaque magnae
Moenia Romae.

Adde Marium Victorinum p. 2564.

Magnam inter hunc et tertium cuiuslibet strophae Epichoriambicum necessitudinem intercedere, exinde satis liquet, quod vocabula haud raro inveniantur, sic divisa, ut prior eorum pars Epichoriambicum terminet, posterior Adonei initium faciat.

πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω αἴθε-
ρος διὰ μέσσω.

Vocabulorum divisio in ceteris versibus nullum locum habet. Reperitur Epichoriambicus aliquoties, etsi parcius, in Tragicorum melicis: v. g. Euripid. Med. 649. Iph. Aul. 219. Sophocl. Oed. Col. 1241. Nec praetereundum est, in Sapphicis Horatii quartam syllabam ubique produci, et caesuram penthemimerim curatius servari, quorum utrumque, Graecorum poetarum vestigiis pressius insistens, negligit Catullus.

G.336 P. 79, 10. ἀπὸ ἀντισπαστικῆς. Confer Euripid. Hippol. 558. Nec inepte fortasse huc retuleris versus istiusmodi, quos supra inserui inter choriambicos p. 295. primo pede diiambum habentes. Vide Euripidis Herc. Fur. 352. 353. Helen. 1472. Cum dispondeo Helen. 1484.

P. 79, 17. Ἐπιωνικόν. Nisi mutilus hic loci esset Hephaestio; pergeret proculdubio dicere, versus hosce ab Alcaeo semper comprehendi peculiari systemate, ad sequentem normam composito:

1. et 2. Epionici.
3. Iambicus dimeter hypercatalectus.
4. Logaaedicus. Vid. p. 43.

Sequentia exempla rem clariorem facient.

Alcaeus apud Heraclidem Ponticum p. 413.

τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἀν τὸ μέσσον
νᾶϊ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ
χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ· κάλαν
πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει,
λαῖφος δὲ πᾶν ξάδηλον ἤδη,

καὶ λαιλάπες μεγάλαι κατ' αὐτάν,
χαλᾶσι δ' ἄγκυραι —

quae sequuntur ibidem ad metri saltim formam sic apte redigas,

τόδ' εὖτε κῦμα τῷ προτερῷ 'πέμφ
στείχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πολὺν
ἄντλον,

Idem apud Athenaeum X. p. 430. A.

ὕει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὀράνω μέγας
χειμὼν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥόαι.
* * * *
κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τίθεις
πῦρ, ἐν δὲ κιρναὶς οἶνον ἀφειδέως
μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
μαλθακὸν ἀμφιτιθεὶ γνάφαλλον.

Ibid.

οὐ χρὴ κακοῖσιν θυμὸν ἐπιτρέπειν,
προκόψομες γὰρ οὐδὲν ἀσώμενοι,
ὦ Βυκχί· φάρμακον δ' ἄριστον
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην.

et,

νῦν χρὴ μεθύσκειν καί τινα πρὸς βίαν
πίνειν, ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

Apud Aristotelem Rhet. I. 9. IX. 3.

θέλω τι ϝείπην, ἀλλά με κωλύει
αἰδώς —
αἰ δ' ἦχες ἐσλῶν ἵμερον, ἢ καλῶν,
καὶ μή τι ϝείπην γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν,
αἰδώς κεν οὐχί σ' εἶχεν ὄμματ',
ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίω.

quemadmodum citat Scaliger ad Virgilii Cirin p. 63. (cf. ad Eusebium p. 85.) probantibus viris doctissimis Gatakero ad Marc. Antonin. p. 69. et Toupio ad Longinum p. 301.

Verum eiusdem apud Harpocrationem et Suidam v. τετύφωμαι, Photii auxilio adiutus, sic corrigit Toupius Em. T. III. p. 177.

πάμπαν δὲ τυφὼς ἐκ δ' ἔλετο φρένας.

Aliud fragmentum in Plutarcho Erot. T. II. p. 765. E. Etymologi MS. ope apud Valckenaerium Diatribe Euripid. p. 161. detexit Porsonus.

(Ἔρωτα) δεινότατον θεῶν
ἐγείνατ' εὐπέδιλος Ἶρις
χρυσοκόμᾳ Ζεφύρῳ μιγεῖσα.

Valckenaerii verba sunt: „In Etymologico MS. Parisiis ista

„legit D. Ruhnkenius in v. Ἵμερος· — τὰ ἄνθη λέγουσιν „Ἵμερα, ἐπεὶ ἐν τῷ ἔαρι φύονται, ὅτε καὶ τὰ ἐρωτικὰ θερ„μότερα ἐστί· τοῦτον χάριν καὶ ὁ Ἀλκαῖος Ζεφύρου καὶ Ἴρι„δος τὸν Ἔρωτα φησίν. Scripsisse Grammaticus Ἔριδος vi„debitur L. Gyraldi comparanti Hist. Deor. Synt. XIII. p. „405. F. et Michaëlis Fourmontii Dissert. de Venere insertam „Actis Academ. Reg. Inscript. T. VII. p. 25, 26." Coniecturam suam viro doctissimo male cessisse, demonstrat locus ipse Alcaei supra positus. Ac miror sane Valckenaerium, quo nemo diligentius Eustathium perlegerat, in sequentia verba, quae „nuper mihi magni istius critici commentarios perlustranti obvenere, non incidisse, ad Il. E. p. 555=421. 39. φασὶ δὲ τὴν Ἶριν ἐρωτικὴν καὶ αὐτὴν εἶναι. καὶ μὴν τινες ὡς καὶ προεγράφη (Il. Γ. p. 391=296, 26.) αὐτῆς καὶ Ζεφύρου παῖδά φασι γενέσθαι τὸν Ἔρωτα.

Iambicus dimeter hypercatalectus exstat in Etymologo M. p. 639, 31. αὐτοῦ δὲ τοῦ οὐδεὶς τὸ οὐδέτερον, δὲν, χωρὶς τῆς ου παραθέσεως, ἔχομεν παρὰ Ἀλκαίῳ ἐν τῷ ἐνάτῳ,

καὶ κ' οὐδὲν ἐκ δενὸς γένοιτο.

sic enim MS. D'Orvillianus.

Notandum est autem, Horatium in Epionico caesuram penthemimerim fere semper inviolatam servare; quintam quoque syllabam semper longam adhibere; in dimetro etiam iambico, tertio pede semper spondeo usum esse.

P. 81, 19. Locum Alcmanis sic emendavit, et ex coniectura acutissime supplevit Porsonus;

Ἰνὼ σαλασσομέδοισ', ἂν ἀπὸ μασθῶν
ῥίπτει φάτις γαλαθηνὸν Μελικέρταν.

Versuum speciebus in hoc capite ab Hephaestione prolatis, unam libet adiicere cum Poetis scenicis, tum Pindaro satis familiarem. Ea nempe constat ex dipodia Iambica et Trochaica; et a plerisque vocatur *Periodicus*. Pindar. Olymp. II. init.

G. 333 *ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι.*

υ – υ – | – υ – ⏑

Vide Sophocl. Oed. Tyr. 649. Electr. 249. Trach. 132. 498. Ai. 221. Euripid. Orest. 971. Suppl. 376. Iph. Aul. 291. Troad. 562. 1098. Catalecticus reperitur Oed. Tyr. 652. 664. 892. Col. 1453. Electr. 1085. 1417. Euripid. Med. 1249. 1252. Hippol. 1136. Alcest. 924. Suppl. 781. 800. 809. Herc. Fur. 410, 412. Quod superest, ut Hermanni verbis p. 400. utar, „Versuum κατὰ ἀντιπάθειαν μικτῶν ingens

„adhuc multitudo commemorari poterat, sed horum rationem „facile quivis intelliget, qui eas, quae omnium numerorum „communes sunt leges, didicerit.“

CAP. XV.

De Asynartetis.

VERSUUM asynartetorum indolem et artificium optime declaravit Bentleius ad Horatii Epod. XI. „Sub primis Poeti„cae artis initiis simplici pede versus decurrebant, Heroicus „Dactylo, Trochaicus et Iambicus uterque suo; nisi ubi, pes „omnibus illis cognatus, Spondeus interponebatur, quo ver„sus, ut Noster ait, *tardior paullo graviorque ad aures ve„niret.* Postea, ut varietatis gratiam aucuparentur, cola quae„dam sive partes Heroici versus cum colis Trochaici generis „vel Iambici, et vicissim, in unum versum miscebant; unde „magnus novorum versuum numerus illico nascebatur; quos „Graeci magistri ἀσυναρτήτους, hoc est, *inconnexos* voca„bant; quia alterum colon altero diversi generis connecti et „coagmentari non potest, utcumque uno versiculo utrumque „sit conclusum. Horum ἀσυναρτήτων numerum ad LXIV. us„que exsurgere narrant Scholiastes Hephaestionis p. 52. (83.) „et Marius Victorinus p. 2552. Parens autem et inventor „horum erat Archilochus. Πρῶτος ἀσυναρτήτοις Ἀρχίλοχος „κέχρηται, ait Hephaest. p. 48. (83.) *Primus inconnexis ver„sibus Archilochus usus est*: ubi et diversa eorum genera pro„fert; quorum ea tantum hic memorabo, quae Flaccus imita„tus est. Unum ergo ait p. 50. (88.) constare ἐκ δακτυλι„κῆς τετραποδίας καὶ τοῦ Ἰθυφαλλικοῦ, hoc est, prius colon „esse tetrametrum Heroicum; posterius tres trochaeos; quale „illud Archilochi;

οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα | κάρφεται γὰρ ἤδη.

„Quod semel duntaxat Flaccus expressit, Carm. I. 4.

Solvitur acris hiems grata vice | veris et Favoni.

„Ubi iterum Cruquius ex Blandiniis suis profert συναρτητῶς „pro ἀσυνάρτητος; atque idem inepte ex duobus colis duos G.339 „versus constituit in hunc modum,

Solvitur acris hiems grata vice
Veris et Favoni:

„eodem plane errore, quo in hisce Epodis peccavit Lambinus. „Ea enim ἀσυναρτήτων ratio ipsa et definitio est, ut δύο „κῶλα ἀνθ' ἑνὸς μόνου παραλαμβάνωνται στίχου duo cola „*pro unico versu accipiantur*, p. 48. (83.) Alterum Archi„lochi ἀσυνάρτητον, p. 51. (89.) constabat ἐκ δακτυλικοῦ „πενθημιμεροῦς, καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, sive „prius colon erat pars Elegiaci, posterius pars Iambici; „quale illud,

ἀλλά μ' ὁ λυσιμελὴς | ὦ 'ταῖρε δάμναται πόθος.

„et ad hoc exemplum semel tantum decurrit Horatius in hoc „ipso Epodo XI.

Scribere versiculos | amore perculsum gravi.

„Tertium autem Asynarteti genus, quale nullum ex Archi„locho profert Hephaest. est illud Epodi XIII. ubi ordine in„verso, pars Iambici praecedit, et pars Elegiaci subsequitur; „tanquam si scriberes,

ὦ 'ταῖρε δάμναται πόθος | ἀλλά μ' ὁ λυσιμελής.

Nivesque deducunt Iovem | nunc mare nunc siluae.

Occasionem de die | dumque virent genua.

„Utrum autem hoc invenerit Horatius, an ex Archilocho ac„ceperit, nesciias hodie; quandoquidem huius opera ad no„stram aetatem non perennaverunt. Si Attilio Fortunatiano „credis, Horatii inventum est, sic enim ait p. 2684. *Om„nia metra variantur, —, aut permutatione, tanquam*

Occasionem de die | dumque virent genua.

„*Nam cum Archilochus Heroi partem priorem cum Iambici „priore parte composuerit, ita ut antecederet Heroum, in „hunc modum;*

Scribere versiculos | amore percussum gravi.

„*Horatius immutavit, ut antecederet Iambici pars, sequere„tur Heroi, sic,*

Occasionem de die | dumque virent genua.

„Eadem fere habes apud eundem p. 2699. Tamen, opinor, „Horatio ipsi de se potior fides habenda est; qui clare ne„gat se ullius carminis modos immutasse; Epist. II. 19.

Parios ego primus Iambos
Ostendi Latio, numeros *animosque secutus*
Archilochi, *non res et agentia verba Lycamben.*
Ac ne me foliis ideo brevioribus ornes,
Quod timui mutare modos *et carminis artem.*

„Et certe hunc ipsum versum *Archilochium* vocat Diomedes

„p. 515. et Scholiastes Blandinius de Metris apud Cruquium „in fine libri. Sed utcumque hoc fuerit; utrumque Epodon, „et hunc XI. et alterum XIII. alternos versus ἀσυναρτήτους „habere ex duobus colis constantes; atque ea cola intra unum „versiculum concludenda esse, non, ut Lambinus voluit, in G.340 „binos dissecanda, iam certo, puto, compertum tibi est, ex „iis quae modo attulimus. Atque illis concinunt omnes ubi- „que Grammatici, quotiescumque de his metris agunt, ut „Diomedes pag. 511. et 528. Marius Victorinus pag. 2549. „2619. 2622. et Attilius Fortunatianus p. 2706. Sic et „auctor Carminis de Pasiphaë (apud Blandinium de metris „scriptorem, et Pithoeum) quo omnia Horatiana metra ele- „ganter complexus est, singulis versibus singula Asynarteta „exhibuit,

Cecropides iuvenis | *quem perculit fractum manu*
Filo resolvens Cnossiae | *tristia tecta domus.*

„Denique disertissimus ille de metris scriptor, Terentianus „Maurus, in ipso fine operis, ex duobus colis *unum versum* „*fieri* bis clare testatur: cuius locum, ob singularem viri „auctoritatem et elegantiam, integrum hic subiiciam: ubi de „Flacco loquitur,

Nec non trimetro talem Epodum comparat.
Pentametri partem dactylicam subicit,
Atque dimetron ad hoc; | unumque versum *reddidit:*
Petti, nihil me, sicut antea, iuvat
Scribere versiculos | amore perculsum gravi.
Semelque et istud functus est.
Idemque Epodon non trimetro reddidit;
Sed versum heroum voluit praemittere totum,
Dein dimetrum conlocat | *commaque dactylicum;*
Et hic, ut ante, versus unus *ut foret:*
Horrida tempestas caelum contraxit, et imbres
Nivesque deducunt Iovem | nunc mare, nunc siluae.

„Quid ergo? iamne vides, in quanta harum rerum ignoratione „versati sint, qui per integrum iam saeculum, duce Lambino, „editiones suas hoc emblemate dehonestarunt. Nam quod ar- „guit optimus Torrentius; si unico versu duo cola illa con- „cludantur, inverecunde nimis Flaccum nunc brevem sylla- „bam produxisse, nunc vocalem ante vocalem non abiecisse, „ut in illis,

Arguit et latere | *petitus imo spiritus.*

Fervidiore mero | arcana promorat loco.
Levare diris pectora | sollicitudinibus.

„In eo ostendit se versus Ἀσυναρτήτου indolem non omnino „percepisse. Diserte enim docet Hephaestion, optimus me„trorum auctor, syllabam ultimam prioris coli perinde esse „communem, ac si integrum Hexametrum vel Iambicum clau„deret: unde et Archilochum ait in illo, de quo iam egimus, „Asynarteto,

οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα, κάρφεται γὰρ ἤδη.

„etiam Creticum pedem *διὰ τὴν ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον* pro „dactylo, posuisse, ut in hoc,

καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους | οἷος ἦν ἐφ' ἥβης.

„Vides tamen, nihilo minus, tam haec cola apud Archilochum, „quam illa apud Flaccum, in unum versum coalescere."

G.341 P. 83. In Asyrnateto, cuius hic mentionem facit Hephaestio, primus pes est vel [1] iambus, vel [2] spondeus, vel [3] anapaestus; sequuntur duo anapaesti, iambus vel spondeus, duo iambi et syllaba.

∪ – | ∪ ∪ – | ∪ ∪ – | ∪ – | ∪ – | ∪ – | –
– – | | | – – | | | ∪
∪ ∪ – | | | | | |

sequentia loca Porsoni indicationi debeo:

Aristoph. Vesp. sub finem:

[1] στρόβει, παράβαινε κύκλῳ, καὶ γάστρισον σεαυτὸν,
[2] ῥίπτε σκέλος οὐράνιον, βέμβικες ἐγγενέσθων.
καὐτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων ἄναξ πατὴρ προσέρπει,
ἡσθεὶς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ τοῖς τριόρχαις.
ἀλλ' ἐξάγετ', εἴ τι φιλεῖτ' ὀρχούμενοι, θύραζε
ἡμᾶς ταχύ· τοῦτο γὰρ οὐδείς πω πάρος δέδρακεν,
ὀρχούμενον ὅστις ἀπήλλαξεν χορὸν τραγῳδῶν.

Phrynichus Athenaei XIII. p. 564. F. 604. A.

λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος.

Euripides Athenaei IV. p. 158. F.

ἀρκεῖ μετρία βιοτά μοι σώφρονος τραπέζης,
[2] τὸ δ' ἄκαιρον τόδ' ὑπέρβαλλόν τε μὴ προσείμαν.

Diphilus ibid. XI. p. 499. C.

λάγυνον ἔχω κενὸν, ὦ γραῦ, θύλακον δὲ μεστόν.

Cratinus Athenaei VIII. p. 344. F. *Κρατῖνος δ' ἐν Δραπέτισιν εἰπὼν περὶ αὐτοῦ, Λάμπωνα τὸν οὐ βροτῶν*

ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δείπνου φίλων ἀπείργειν.
βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρόν, τρίγλῃ δὲ κἂν μάχοιτο.

e et eundem XII. p. 553. E.

Eubulus ibid. III. p. 105. F.,

καρίδα καθῆκα κάτω, κἀνέσπασ' αὖθις ⏑ –

His adde Aristoph. Eccles. 580. Nescio an Euripid. Med. 986. 987. in unum compingi debeant;

σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε, κηδεμὼν τυράννων.

sed de hoc, et si quae alia occurrant similia, ampliandum censeo.

Huic versui affinem iudicavit Bentleius Diss. Phalarid. p. 227. Latinorum metrum Saturnium, quod sic describit Terentianus Maurus p. 2439.

Aptum videtur esse
Nunc hoc loco monere,
Quae sit figura versus,
Quem credidit vetustas
(Tanquam Italia repertum)
Saturnium vocandum.
Sed est origo Graeca,
Illique metron istud
Certo modo dederunt: G.242
Nostrique mox Poetae
Rudem sonum secuti,
Ut quaeque res ferebat,
Sic disparis figurae
Versus vagos locabant:
Post rectius probatum est,
Ut tale colon esset
Iunctum tribus trochaeis;
Ut si vocet camoenas *Quia novem sorores,*
Et Naevio poetae *Sic ferunt Metellos*
Cum saepe laederentur *Esse comminatos:*
Dabunt malum Metelli Naevio poetae.
Dabunt malum Metelli *Clauda pars dimetri.*
Adest celer Phaselus,
Memphitides puellae,
Tinctus colore noctis.
Post Naevio poetae *tres vides trochaeos:*
Nam nil obstat trochaeo longa quod suprema est.

Plura desiderantibus praestabunt Diomedes p. 512. Marius Victorinus p. 2586. Plotius p. 2650. Atilius Fortunatianus p. 2679. Hermannus Lib. III. c. 9.

P. 84, 11. Marius Victorinus p. 2580. *Dimetro Anapaestico catalectico, sine Heroo Penthemimeri, si Phalaecii colon, id est, partem e tribus Trochaeis seu Syzygiam eius adiunxeris, Prosodiabum metrum efficies.* Plotius p. 2664. *Prosodiacum Hyporchematicum fit syllaba, et penthemimeri dactylico et tribus trochaeis.* Confer locos allegatos viris doctis infra ad Proclum. Versus similes istis,

αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα.
– – | ∪ ∪ – | ∪ ∪ – |
Ἐρασμονίδη Χαρίλαε.
∪ – | ∪ ∪ – | ∪ ∪ – | –

aliquoties in melicis Tragicorum reperiuntur et in Pindaro.

P. 88, 13. Hanc Archilocheorum asynartetorum speciem, *Logaoedicum Archilochium Ithyphallicum* Plotio p. 2663. imitatus est Horatius Carm. I. 4. cui, ducem secutus, subiunxit Iambicum trimetrum catalecticum. Archilochus ipse apud Stobaeum Gesneri p. 399, 21. Grotii p. 263.

τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθεὶς,
πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευε,
κλέψας ἐκ στήθεων ἁπαλὰς φρένας —

Similiter Simonides in Analectis Brunckii T. I. p. 143.

μνήσομαι, οὐ γὰρ ἔοικεν ἀνώνυμον ἐνθάδ' Ἀρχεναύτεω
κεῖσθαι θανοῦσαν ἀγλαὰν ἄκοιτιν,
Ξανθίππην Περιάνδρου ἀπέκγονον, ὅς ποθ' ὑψιπύργου
G.343 σήμαινε λαοῖς ἔρμ' ἔχων Κορίνθου.

Theocritus iisdem usus est Epigr. XVIII. in Archilochum, trimetro tamen iambico acatalecto interposito.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
τὸν τῶν ἰάμβων· οὗ τὸ μύριον κλέος
διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων.
ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἠπιδέξιος
ἔπεά τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

Idem versui hendecasyllabo Phalaecio postposuit,

ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ
Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
ἕξει τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τήνων
ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε; τί μάν; ἔτι ΧΡΗΣΙΜΑ καλεῖται.

eidem praefixit Callimachus Ep. XLII.

Alio asynarteto, qui ex Iambica penthemimeri et logaoedico dactylico constat, praefixit Simonides Brunck. Anal. I. p. 141.

πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι
ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
αἱ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀώτοις
σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,
οἳ τόνδε τρίποδά σφισι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
θήκαντο. κεῖνους δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας.
εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων
Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς,
τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος
Στρούθωνος υἱὸς, ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθεὶς,
αἳ οἱ ἐπ' ἀνθρώποις ὄνομα κλυτὸν, ἀγλαάν τε νίκαν
θῆκαν, Θεῶν ἰοστεφάνων ἕκατι Μοισᾶν.

Versus ultimus fortasse mendosus est.

P. 89, 12. Plotius p. 2662. *Encomiologicum Archilochium fit penthemimeri dactylico praeposito, et quatuor pedibus disyllabis iambicis subiunctis*, (Horat. Epod. XI.)

Fabula quanta fui, conviciorum poenitet.

Dipodia minor est Euripid. Med. 414.

ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί· θεῶν δ'.

– ◡ ◡ – ◡ ◡ – | – – ◡ – |

P. 90, 4. Hoc metrum *Encomiologicum Stesichorium* vocat Plotius p. 2662. Vide Euripid. Orest. 1292. Troad. 805. Ion. 1067. De loco Alcaei ab Hephaestione prolato multa argutantur viri docti. „Ἦρ' ἔτι Δινομένει etc.] Haec „perquam obscura sunt et non leviter forsan corrupta: visne „tamen suspicionem meam? Legendum forte: Ἦρ ἔτι Δινο„μένει τῷ Τυῤῥακήῳ, *Ver adhuc est Dinomeni Tyrraciensi.* „ἦρ pro ἔαρ notissimum est: et hoc metaphorice accipitur „hic; quicquid scilicet eximium est ac laetum, ἔαρ dicitur „propter ipsius veris indolem eximiam ac laetam: οἱ ἔφηβοι „τῆς πόλεως ἔαρ ex Athenaeo innotuerunt omnibus; alia G.344
„praetereo sponte. *Ver* hic fortuna prospera est, et rerum „status maxime laetus: id omnes intelligunt statim. Dino„menes ex Historia celeberrimus est, quia filium habuit Ge„lonem, de quo inter alios Herodotus Musa septima: hunc „tangere potuit Alcaeus, nisi fallor; τῷ Τυῤῥακήῳ certe Si„culum nobis prodit: apud Stephanum Byzantinum legimus, „Τυρακῖναι· πόλις Σικελίας, μικρὰ μὲν, εὐδαίμων δ' ὅμως. „quod Cluverio aliisque displicet, quia nusquam alibi reperi„tur nomen: corrigunt igitur Τιρακίη, de qua Diodorus, et

„*urius*' cives a Plinio dicuntur *Tiracienses*. Non improvide „quidem, sed ita, ut tamen maluerim ego *Τυρακίῃ* vel *Τυ-* „*ρακίαι*: nam similem scripturam, quam sibi literarum ordo „postulat, habemus hoc ipso loco, nihilque facilius est, quam „mutatio literae *υ* in literam *ι*: quanquam utroque etiam „modo nomen efferri potuit olim. Certe et *Tyracienses* apud „Plinium non displicerent mihi: quicquid sit, de eadem urbe „Alcaicum hoc accipi potest: geminavit enim Poeta literam „caninam in gratiam versus, et sic nomen sibi fecit morige- „rum. Quae sequuntur, ne litera fere mutata, ita constitui „possunt; *Τἄρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσίνῃ οἱ*, *in Myrto* „*instrumenta egregia reposita sunt ei*: pro *τὰ ἄρμενα* scri- „ptum *τἄρμενα*; omnia intellige, quibus familia est instru- „ctior: *κέαται* est *κεῖνται*, et de praesenti cogitandum hic: „*ἐν μυρσίνῃ* arcas et loculos designat ex myrto, in quibus „instrumenta illa magnifica quiescebant; et hoc sarcasticum „est, nisi fallor, et potentiorum Mastix scripsit, ut patrem „Tyranni luderet; scis, quid de Alcaeo circumferatur in An- „tiquorum scriptis. Attende: non displicebunt forte haec No- „stra, quae tamen nihil aliud sunt, quam coniecturae me- „rae. Illud certum est, eleganter Alcaei Poemation ab his „potuisse incipere: nam eo sane tendit eorum indoles." *Pauwius*.

„Locus perobscurus, ad quem se fere caligare fatetur Pau- „wius, neque ego audacter idem de me negavero: id tamen, „quod mihi se obtulit, in medium proferam. *Ἦρ'* non in „*Ἦρ*, *ver*, sed in *ἦ ῥ'*, quod est pro *ἦ ῥὰ*, *anne*, mutan- „dum videtur. Non placet *Τυῤῥακήῳ*; a *Τιρακίῃ* enim vel „*Τυρακίῃ* non potest derivari gentilitium *Τυῤῥάκηος*; acce- „dit quod Plinius lib. III. c. 8. sine dubio de Tiraciae civi- „bus loquens, mentionem faciat *Tiraciensium*. *Tiracienses* „autem Graece sunt *Τιρακιεῖς*, neque ab analogia alienum „est, a *Τιρακία* fieri *Τιρακιεύς*, ut ab *Ἀλωπεκία*, *Ἀλωπε-* „*κιεύς*. *Οἰχαλία*, *Οἰχαλιεύς*. *Ἀμαντία*, *Ἀμαντιεύς*. *Ἀμαξία*, „*Ἀμαξιεύς*. *Ἀνδανία*, *Ἀνδανιεύς*. *Ἀνδρία*, *Ἀνδριεύς*. *Ἀπία*, „*Ἀπιεύς*. *Ἀρία*, *Ἀριεύς*. *Ἰκαρία*, *Ἰκαριεύς*. Quae omnia, „et sexcenta alia exempla, videre licet apud Stephanum By- „zantinum. Pro *Τυῤῥακήῳ* igitur legerem *Τυρακίῃ*ϊ; pri- „mus enim pes versus iambici dactylus esse potest. In versu „secundo pro *μυρσινήῳ* legi posset *μυρσιναίῳ*, quod est a „*μυρσίνη*, *myrtus*. Sensus loci, si quem hoc abruptum fra- „gmentum habet, hic erit; *Anne adhuc Dinomeni Tyraciensi* „*instrumenta iacent in myrtea* sc. area." *Arnaldus*.

G.345 „*Ἀλκαῖος ἐν ἄσματι οὗ ἡ ἀρχὴ*] A. *ἐν ἄσμασιν*, *οὗ ἡ*

„ἀρχή. Si ἄσμασιν probum, ὧν legendum: et tum hi duo „sequentes versus initium duarum odarum constituerint: quod „notes, Lector.

Ἦρ' ἔτι Δινομένει τῷ Τυῤῥακήῳ
Τ' ἄρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινήῳ.

„Non miror haec perquam obscura fuisse visa illiterato huic „literatori: doctis enim haec etiam difficultatem creaverint: „corrupta esse non negarim: forte tamen non adeo, atque „ipse putarit: videamus primo varias lectiones in hoc loco.

„ἦρ'] Flor. ἦ ῥ ἔτι. *sane adhuc*. Ursinus ἦρ' ἔτι: eo„dem redit. Arnaldus etiam accipit pro ἦ ῥά, sed interpre„tatur *anne*: eodem et id redit. Vide Vannum de hac par„ticula, p. 144. Theocrit. Idyll. II. 6. 20. 114. Pavus hinc „extudit substantivum ἦρ. *Ver adhuc est Dinomeni Tyr„raciensi: nam ἦρ notissimum*. Potius docuisset Alcaeum „hac voce ipsa uti p. 100. Ursini: ‚ἔαρ *autem omne exi„mium et laetum*: οἱ ἔφηβοι τῆς πόλεως ἔαρ *innotuerunt ex* „*Athenaeo omnibus*:' scilicet Athenaeus ipsi ex Scapula. Mi„seret me aridi tophi: cui nullum usquam exemplum suppe„tit nisi ex Lexicis. Mox rursus *ver* significat *fortunam* „*prosperam* et *rerum statum maxime laetum*. At haec signi„ficatio, Pave, nondum omnibus vel ex Athenaeo vel alio „innotuit: illa tibi probanda fuerat: sed in Lexicis non ha„bebatur.

„Δινομένει.] Διννομένη. Flor.

„Τυῤῥακήνῳ. admirabilia comminiscitur hic: primum fin„git Dinomenen hunc esse Gelonis, Tyranni Syracusani, pa„trem, quem tetigerit Alcaeus. Mirare, mirare Chronolo„gum in Graeca historia peritissimum Pavonidem. Nam ἀκμὴ „Alcaei statuitur Olympiade XLIV. iam Gelo occupavit Ty„rannidem Gelae circa Olympiadem LXXII. quando fingit „Noster Dinomenen adhuc vixisse, et ab Alcaeo fuisse per„strictum: at vide quam immane intervallum inter ἀκμὴν „Alcaei et Gelonem Tyrannum Gelae factum: fere triginta „Olympiadum, atque ideo centum fere et viginti annorum: „ut necesse fuerit Alcaeum aetatem produxisse ad centum et „quadraginta ad minimum annos, et ea in aetate adhuc car„mina condidisse. Nam ponamus Alcaeum gessisse trigesi„mum annum ἐν ἀκμῇ Olympiade XLIV. si huc addas XXVIII „Olympiadas sive CXII annos, tantum continges tempus, quo „Gelo factus Gelae tyrannus; et quando Alcaeus natus de„buerit esse CXLII annos. O mira commenta! homines una „vivere et inimicitias gerere credendum, qui fere centum an„norum intervallo seiuncti sunt: nam Alcaeum ponit vivum

„vigentemque tempore Gelonis iam tyranni: iam illi id non „accidit nisi CXII fere annos ab ἀκμῇ Alcaei. Quin ponamus Alcaeum adhuc LX annos post annum, cui ἀκμὴ adsignatur, vixisse: sive anno XC obiisse: tamen intervallum inter Alcaei mortem et Gelonis Tyrannida erit plus „quam quinquaginta annorum: et longe magis etiam peccavit,
G.346 „si tum iam Syracusis ponit Gelonem potitum: quod post id „tempus aliquot annis accidit: ipsum marmor Arundellianum „primum versu LXIX. Ἄρχοντος Ἀθήνησι Ξανθίππου· ἀφ' „οὗ Γέλων ὁ Δεινομένους . . ἐτυράννευσεν. iam Olympiade „LXXV. hic Xanthippus Archon fuit. Nonne haec egregie „peritiam CHRONOLOGICAM Criticastri indicant?

„At si iam tempora congruerent, non minus absurda his „adiungit: nam hunc Dinomenen facit *Tiraciensem:* dabimus „ei in aliquot momenta hanc urbem: sed veteris aevi imperitissimus homo rursus nescit Gelonis maiores ex Telo, insula maris Carpathii, oriundos, et inter illos fuisse, qui „deducti sunt in Coloniam Geloam: et ibi sacerdotio fuisse „potitos: uti non paucis verbis declarat Herodotus eodem illo „libro, quem laudat noster Melitides ipse. L.VII.C. 153. 154. „sed non iuspexit vel non intellexit: en verba Musae septimae. *Viri Geloi, in seditione inferiores, in Mactorium „urbem, sitam supra Gelam, profugerunt: hos Telines Gelam reduxit, pactus ut posteri sui illic Antistites Deorum „essent: mox Hippocrate Tyrannidem Gelae obtinente, Gelon inter posteros Telinis vatis, declaratus est equitatus „praefectus . . . Gelorum imperium adeptus est: post hoc „Syracusis etiam potitus.* Secundum ergo Pavonem noster „Dinomenes duobus locis est natus Gelae et Tyraciae. Rursus hoc vere egregium: sed forte contenderit instar Apollonii, qui Rhodius dicitur, licet esset Alexandrinus, hunc „Dinomenen fuisse dictum Tyraciensem, licet Gelous.

„Nunc videamus magnificam illam urbem, quam exaedificavit eo fundamento, quia hic Siculum hominem invenisse „sibi visus fuit: vel e contrario Dinomenen putavit Siculum, „quia hic urbem Siculam invenisse sibi persuasit. Sed vereor, ne urbs ipso cum cive brevi dispareat. Cluverius p. „388. ,*apud Diodorum L. XII. p. 89. urbs memoratur, „Τριναχρία. id forte corruptum ex Τιραχία: inde apud Plin. „Tiracienses: apud Steph. Τυραχῖναι: an idem sit cum Diodori* Trinacia *ac Plinii* Tiracia, *haud temere dixerim.*' „Vides omnia haec incertissima esse: et hinc tamen materiam arcessit ad urbem suam excitandam Pavo: nec magis „certum aliquid, ut decebat, hic addit. Sed porro: detur

„urbs Τυρακῖναι, Τιρακία, Τριναχία. Quid? an vel ex „ullo horum vocabulorum fiat Τυῤῥακῆος. nam prius facit „Τυρακιναῖος, secundum et tertium Τιρακιεὺς, Τρίνακιεὺς, „vel Τιράκιοι et Τρινάκιοι. (quam difficultatem recte movit „Arnaldus: et emendat igitur Τυρακιῆι: addens Dactylum „posse locum habere in prima Iambi sede. Sed, pace viri „eruditissimi, nullo modo locum habere statuerim in κώλῳ „Iambico: κῶλα enim non ita libera sunt, atque ipsi ver-„sus: sed hoc leve; et quoniam ipsa Τυρακία locum hic iam „non habet; de ceteris possumus esse securi) unde igitur hic „Τυῤῥακῆος! unde geminatum ʽρ! et tamen audacter vocat „Tyrracienseṃ: quasi Τυῤῥάκηος esset Tyrraciensis: ut „adeo hoc nomen urbis incertissimum hic nullo modo locum „habere possit. Sed omnes has forte difficultates facile su- G.347 „perarit redivivus noster Amphion, Tiraciae conditor. Haec „sunt re vera plus quam Romanensium nugatorum delira-„menta, ita homines, ita urbes in aëre fingere.

„Pergamus ad alterum versiculum: mox nostram senten-„tiam declarabimus. Τ' ἄρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρσινήῳ. „Priora verba minimum difficultatis haberent, modo de ulti-„mi vocabuli sensu et Orthographia constaret: in Cod. vide-„tur Μυρσιννήῳ, quod in metrum peccat: in Flor. Μυρσίνῳ, „item contra metrum: sic quoque Ursinus. H. vero Stepha-„nus in tertia Lyricorum edit. Μυρσινέῳ, quod P. Ste-„phanus correxit in Μυρσινήῳ. Pavus mirifice corrigit ἐν „μυρσίνῃ οἱ: *in area myrtea ei: ei* id est, Dinomeni. Ride „veram Pavoninam elegantiam in illo οἱ in fine versus: sed „si duo sunt initia duorum versuum, ubi tum illud bellum „οἱ! Arnaldus: Μυρσιναίῳ: eodem modo intelligit *in area:* „si modo Μυρσιναῖος aliquo exemplo stabiliri posset, in se-„quenti versu forte substantivum κιβώτιον vel simile expres-„sum fuerit.

„Videamus iam an aliquid magis probabile in medium ad-„ferri possit. Et magni sane momenti esset, si cognoscere „hunc Dinomenen liceret: et mihi non Siculus: non Tiracien-„sis: sed civis Alcaei fuisse videtur, vel certe in civitate „una versatus. Novimus, quem locum Lycus apud Alcaeum „obtinuerit, qui secundum Horatium Lib. I. 32.

Liberum et Musas, Veneremque, et illi
Semper haerentem puerum canebat,
Et Lycum, nigris oculis, nigroque
Crine decorum.

„Novimus non uno Bathyllo contentum Anacreonta carmini-

„bus quoque celebrasse Cleobulum et Smerdian. Si eodem „genio fuerit Alcaeus: forte an Lyco addendus hic Dinomenes: at talia suspicari aeque incertum atque iniuriosum in „poetam est. Si tamen huic suspicioni aliquod pondus ad„derel! si Dinomeni huic adsidentem Alcaeum tibi spectan„dum dare possemus! et nisi animi fallor, id quidem fiet: „inspice Athenaeum Lib. XI. c. 1. p. 460. D. ibi lego: *Καὶ „Ἀλκαῖος, Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης ΔΙΝΝΟΜΕΝΗ παρ„ίσδον.* An agnoscis ibi *Διννομένη* plane scriptum, ut in „Florentina? Quid ais, Lector, hunccine ego fingo *Δεινομέ„νην* [*Διννομένη*]: an ibi ante me natum in carmine Alcaei „spiravit: sed aegre? Rescribe, *Δεινομένη*, *e poculis* * * „*Dinomini adsidebam.* Audi Casaubonum ad hunc locum: „*ut testimonium Alcaei pro deposito non iniuria habuerim:* „*sed tentare quid vetat? scribo ἐκ δὲ ποτηρίων πίοντες δει„νομένῃ παρίσδον vel Δεινομένει. Dinomenes est usitatum* „*Graecis nomen.*' Videsne magnum Animadversorem hic „agnoscere Dinomenen? Quid? sic dudum ante istud tem„pus ediderat Ursinus. *Ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης Δεινομένει „παρίσδω*: ubi addit, *Dinomenis et alibi meminit Alcaeus.* Haec „verba ab illis Sapphus forte sensu non multum abierint.

Φαίνεταί Fοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
G.348 *Ἔμμεν ὠνήρ, ὅστις ἐναντίον τοι*
Ἰζάνει, καὶ πλασίον ἆδυ φωνεύ-
σας ὑπακούει.

„Quicquid sit, videmus in Alcaei Carminibus Dinomenen non „semel celebratum: et ambo loca magis eo tendunt, ut cre„damus amicum Dinomenen quam inimicum Alcaeo. Sed quid! „subito e manibus ille in secundo loco elabitur: ᾤχετο. φροῦ„δός ἐστι et Pavoniana Magia Dinomenes noster in tria qua„tuorve pocula transformatus est: *legendum enim in isto „loco: Ἐκ δὲ ποτηρίων τ' ὄνυξ, δῖνος, μάνης παρίσδον' „ergo dicit Alcaeus. E variis poculorum generibus asside„bant haec pocula, ὄνυξ, δῖνος, μάνης· de poculis elegan„ter dixit παρίζον, assidere et iacere una.* Eleganter me „hercule et plane Pavονικῶς. quin Lector, qui nesciit unde „haec petita, deierarit, Pavonis hoc esse commentum. Re„stabat, ut Criticus sermones nobis narrasset, quos habue„runt Alcaeus cum hisce poculis et pocula inter se, ubi ali„quantum incaluerant mero. Doleo sane quando ingenium „humanum hisce ludibriis expositum video: est enim S. Pe„titus Lib. VII. Miscell. 1. qui nobis haec, atque utinam haec „istius generis sola, narravit. Dinomenes ergo utroque loco „maneat: an vero fuerit Alcaei *παιδικά*, in medio relinquo:

„sufficit notiorem tibi hunc Dinomenen reddidisse: quid autem „faciam voci πώνης nescio.

„Sed quid faciemus vocibus τῷ Τυῤῥακήῳ: pro quo Flo„rent. Τυῤῥάκκω: H. Stephan. Τυῤῥακίῳ: unde suam Τιρα„κίη et Τυῤῥακίη furatus est Pavo: si velis urbem aliquam „hic intelligi, latissimus iam tibi campus patet: nec una Si„cilia concluderis. Sed quia nihil eo in genere mihi succur„rit, quod probabile sit, a coniecturis vanis abstineo: levem „suspicionem preponere tamen liceat: in Florent. legitur τῷ „Τυῤῥάκκω· sine subscripto 'Ιῶτα· essetne igitur Genitivus „Doricus et nomen patris Dinomenis, cui nomen Τυῤῥάκηος? „mirabor si plumbeus Pavo acutius quid excogitarit.

„Secundum versiculum, si quidem eum primo cohaesit, „ita caperem, ut τ' ἄρμενα λαμπρὰ restringerem ad instru„menta convivalia: ad pocula: de quibus λαμπρὸς, et λάμ„πειν non incommode adhibetur: sive accipias, ut illud Ho„ratianum: *ne non et cantharus et lanx Ostendat tibi te*: sive „potius ad materiam et opus instrumenti convivalis referas; „et in μυρσινήῳ vel μυρσιναίῳ latere putes Myrteum abacum.

„Si vero, ut Florentina innuit, duorum carminum sunt „initia: ἐν ἀσμασιν enim habet: ultimum versum esse adie„ctum a docto alio grammatico quodam, qui eiusdem gene„ris ex alio poeta metrum adiicere voluit: vel aliquid inter„cidisse, quo significabatur non esse eiusdem Alcaei, liceat „in re obscura hariolari: nec tamen id suspicari auderem, „nisi aliquo modo huc impulsus essem a Florentina Editione. „Illud si dederis, in hoc carmine actum putarem de Harmo„dio et Aristogitone, qui Tyrannum Atheniensem Hipparchum G. 349 „occiderunt, celantes gladios in myrteis ramis: et cuius facti „Scolion meminit apud Athenaeum XV. 15.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
Ὅτε τὸν τύραννον κανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

„De metro non respondeo: libuit tamen versuum specie haec „proponere: vide Kusterum ad Suidam in ἐν μύρτου κλάδῳ. „Nescio autem, qua auctoritate H. Stephanus hoc ipsum Sco„lion Alcaeo adscripserit in Lyricis suis p. 16. cum ista „tempora Alcaeus minime adtigerit: quin vocem κλαδὶ ita „Alcaeo attribuerit in Lexico: sed etiam in pluribus sequen„tibus errat: quae omnia sunt Carcini, ut patet et Athenaei „loco laudato, et recte omissa ab Ursino: de historia notis„sima possunt consuli Interpretes Thucyd. lib. VI. c. 54. si „haec suspicio non plane vana, ἄρμενα hic arma significa-

„bunt, quae λαμπρὰ dici posse nemo dubitat. Alcaeus pag. „105. Ursini λαμπραὶ κναμίδες.

„Haec ad locum hunc sane difficillimum: in quo coniectu„ris aliquantum indulsimus. Id vero certum in dictis, Pavo„nem crassissime errasse in Historia et Chronologia Graeca, „cum Alcaeum facit Geloni Tyranno aequalem: nugatum cum „de urbe Tyrracia cogitat: ineptiisse, cum Poetam Alcaeum, „qui patriae suae tyrannis et viciniis fuit inimicus, odia quo„que exercuisse fingit cum Gelone, Syracusarum tyranno: „et id quidem tam ridiculo modo, ut non ausus ipsum Ge„lonem tangere, eum in parte Dinomene laedere voluerit: cui „stultissime quoque ἦρ contribuit: *florentem statum:* cum „hic Dinomenes procul dubio, ut ipse filius, antequam ty„rannidem invaserat, fuerit ἰδιώτης, ut Gelonem ipsum vo„cat Diodorus lib. XIII. p. 151. Γέλων ἐξ ἰδιώτου, τῆς Σι„κελίας ὅλης ἡγεμὼν ἐγένετο.

„Ex omni parte igitur hic se turpiter dedit Thrasonides „noster: qui et in eo errat, quod Carmen hoc vocet *Alcai„cum.* Nam licet ab Alcaeo sit conditum, a Technicis ita „non vocatur. Quis enim non rideret Grammaticum, qui „Sapphus aliquam Elegiam vocaret *Sapphicum?* at eodem „iure, quo hic Pavo, uteretur: sic mox p. 145. *Φ* vocat „literam *duplicem:* quam Grammatici nominant adspiratam: „ζ. ξ. ψ. duplices, Pave. ϑ. φ. χ. aspiratae: *quid nunc te, „asine, literas doceam,* Cicero rogabat olim L. Pisonem, vi„rum consularem: id te ego, hominem nihili, maiori iure „rogo: quod si fustibus, ut ille ibidem ait, minus pepercis„sent, qui tibi συλλαβίζειν monstraverunt olim, verbis tot „ego pepercisse potuissem, nec paene senex ignorasses, quae „pueri sciunt. Recte equidem *Θ* ex *TH. Φ.* ex *ΠH. X* ex „*KH* compositas literas dicere possis, adeoque duplices vo„care, ut pulchre ostendit I. Buherius in doctissima Disser„tatione de priscis Graecorum et Latinorum literis p. 561. „565. in calce Palaeographiae Montefalconianae: vide quo-
G.350 „que Arnald. in Animadv. p. 4. Sed nemo, nisi intelligi „non velit, Grammaticas vel Prosodicas tradens disciplinas, „haec elementa duplicium adpellatione designarit: haec sub„iunxi, ne cavillationi locus pateret.“ *D'Orvillius.*

Scaliger Poet. II. 17. citat,

ἡ ῥ' ἔτι δινομένη τῷ τυράννῳ
τἄρμενα λαμπρὰ κέατ' ἐν μυρίῳ.

Hermannus p. 385. quod mirere, Arnaldi coniecturam adoptat, Τυρακίῃ. [Nuperrime sententiam de hoc fragmento suam protulit *A. Seidler* in Mus. rhen. 1829. fasc. II. p. 222 sqq.]

P. 51, 1. *Iambelegus*, inquit Plotius, p. 2662. *nomen accepit, quod iambico et elego constat.* Exempla vide Sophocl. Ai. 178. 179. Trach. 95. 99. 821. Euripid. Hec. 937. 8. 942. Orest. 1259. Androm. 767. 8. 776. 7. 793. 1027 — 9. Helen. 1116. Ion. 781. 2. Electr. 867. Pindar. Pyth. IV. 3. et alibi. Dactylicum Penthemimeres Trochaicae dipodiae subiungitur Oda Pindari modo citata vv. 1. 2. 4. Euripid. Med. 413. 416. Sed talia persequi infinitum esset.

P. 91, 11. Plotius p. 2663. *Compositum Pindaricum fit penthemimeri Iambico ex utraque parte posito, et in medio penthemimeri dactylico,*

ὃς καὶ τυπεὶς ἁγνῷ πελέκει τέκετο ξάνθαν Ἀθάναν.

– – ◡ – – | – ◡ ◡ – ◡ ◡ – | – – ◡ – –

subiungit Plotius: *Compositum Susarionium fit quatuor pedibus trochaicis praepositis, et subiuncta penthemimeri dactylico,*

χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν τὰν θέμιν οὐρανίαν.

– ◡ – ◡ – ◡ – ◡ | – ◡ ◡ – ◡ ◡ –

Sed aqua mihi haeret in hoc exemplo, quod natum est proculdubio ex locis supra citatis pp. 91, 4. 95, 5.

P. 92, 1. Versuum elegiacorum leges atque indolem plene enucleateque descripsit Noster, neque necesse puto in re notissima plura congerere. Nemo tamen, uti spero, gravabitur, si Terentiani Mauri quaedam huc pertinentia, in eorum praecipue gratiam quibus elegantis istius grammatici denegatur copia, deinceps protulero.

Pentametrum dubitant quis primus finxerit auctor;
Quidam non dubitant dicere Callinoum.
Hexametro quum quinque pedum subiungitur iste,
Partes heroi dupliciter recipit,
Quas πενθημιμερὴς *possit disiungere forma;*
Has si quis geminet, pentametrum faciet.
Sed refert duo sint, an dactylus unus in illa:
Quum duo sunt, eadem bis repeti poterit.
Subiungam exemplum quo fiat planius istud:
Desine Maenalios — desine Maenalios.
Dactylus ut duplex, non bis sententia currat;
Desine Maenalios — musa referre iocos.
Hoc nec praepositum peccat, nec parte sequenti; G.351

Talis utrique loco convenit una tome.
Si primo spondeus erit, tum dactylus alter
Stabit, comma prius non poterit repeti.
Talis erit versus haec portio, quam modo tracto;
Postquam res Asiae — *claudicat ut repetas.*
Ut stet comma sequens, bis dactylus adsit oportet,
Postquam res Asiae — desine Maenalios.
Dactylus in primo positus, spondeus adhaerens
Non oberit primis, officiet reliquis.
Exemplum ponam parti quod congruat isti:
Musa mihi causas — *discrepat hoc iterum.*
Dactylus ergo duplex redeat mihi parte sequenti;
Musa mihi causas — desine Maenalios.
Spondeum duplicem, quae pars prior est, bene sumet,
Peccat enim tantum posteriore tome.
Spondeos ante ergo dabis, pars caetera curret,
O fortunati, desine Maenalios.
Pars prior ergo pedum admittet quemcunque duorum,
Dactylus in reliqua his repetundus erit.
Scandunt pentametrum, duo sint quasi commata, quidam,
Ut pedibus binis semipedes superent;
Hos sibi coniunctos spondeum reddere quintum:
Postquam | res Asi | ae || desine | Maenali | os ||
At quidam in medio spondeum reddere malunt,
Semipedem et primum cum capite alterius
Iungunt, dactylico quae fit de commate, longa:
Inde duas promptum est sic remanere breves:
His longam adnectunt, qua dactylus incipit alter:
Cernis et hinc alias toi remanere breves:
Has ad semipedem iungunt in fine relictum,
Ultima nec refert longa sit, anne brevis.
Sic spondeus erit medius, duo post anapaesti,
Postquam | res Asi | ae de | sine Mae | nalios.
Idcirco primo curabis commate semper,
Ne brevis incurrens syllaba semipedis
Spondeum mediis nequeat coniungere longis:
Et fiat talis, incipe Maenalios.

Nam lis, *quae brevis est, iungat tibi sive supremum*
  Os, *vel quae prima est* in: *caput hoc etenim est.*
Quia nec producta est, geminat nec consona vires,
  Spondeus minime pes, sed iambus erit.
Exemplum idcirco vocali a parti locavi,
  Longa foret ne lis, incipe Maenalios.
Quidam, quia gemino constat de commate versus,
  Cludere comma prius non timuere brevi:
Ut sit pentameter talis, qualem modo fingo,
  Hoc mihi tam grandĕ munus habere datur: G.352
Aut qualis supra versus peccare videtur
  Si fiet talis incipe Maenalios.
Nam referre nihil sit qualis syllaba fini,
  Commataque hoc ipsum iuris habere volunt;
Idcirco et verbo nunquam uno cola ligari,
  Ut constet parti finis utrique suus.
Nam vitiosus erit sic pentameter generatus,
  Inter nostros gen | tilis oberrat equus.
Spondei duo sunt, quos dixi commate primo
  Posse dari; verum syllaba quae sequitur
Nec πενθημιμερῆ *verbi cum fine relinquit:*
  Quae data pentametris regula prima sonis.
Nec post, dactylico debet quae commate iungi,
  Esse caput versus dactylici patitur.
Hoc ipsum melius mutata parte coibit,
  Gentilis nostros inter oberrat equus.
Tantam nostra nequit mensura absolvere litem;
  Malo tamen longa cludere comma prius.
Hos elegos dixere, solet quod clausula talis
  Tristibus, ut tradunt, aptior esse modis.

De Callinoo, cuius meminit Terentianus, consulas Athenaeum XII. p. 525. C. et ibi notata. Adde Meursium in Bibliotheca Graeca apud Thesaur. Antiq. Gronovii T. X. p. 1286. Ruhnkenium in Callimacho Ernesti T. I. p. 439. eundem in Historia Critica Oratorum Graecorum p. XLIII. sive in Orator. Gr. Reiskii T. VIII. p. 128. Kulenkampium in Specimine emendationum etc. ad Etymologum M. p. 33.

Pentametrum hoc versui heroico fere semper subiungi nemo

ignorat. Dionysius Atheniensis cognomine *Aeneus* hexametro praefixit teste Athenaeo XIII. p. 602. C. ad instar Delphici istius, quod sequitur, oraculi:

εὐδαίμων Χαρίτων καὶ Μελάνιππος ἔφυ
θείας ἁγητῆρες ἐφαμερίοις φιλότατος.

Elegiacos continuos reperisse memini tantum apud Heliodorum in Aethiopicis Lib. III. p. 129. ed. Commelin. et Philippum Thessalonicensem in Brunckii Analectis T. II. p. 212.

P. 93, 11. *Ἱερὰ, νῦν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή.* „Hephaestion hic, ut obiter id notem, errat in exemplo. Nam „id excusari potest eodem colore, quo p. 11. usus est *ipse*, „ubi rationem reddit, cur excusari possit secundam corripi in „*χαμαιευνάδες*, idem hic obtinet in *Διός. ὡς μία ἡ Διὸς* „*ἀκούεται.* et sic optimi Poetae vocem compositam in *ἀσυναρ*„*τήτοις* adhibent, quasi re vera essent duae voces: aliter id „non licet: quare erravit hoc nomine Scaliger etiam in Ca„tulli Carm. XVII. legens *assulitantis:*

G. 353 *Crura ponticuli assuli | tantis, irredivivus.*

„Et Vossius ad metrum longe melius.

Crura ponticuli asculis | stantis, irredivivus.

„id optime quoque animadvertit inter alios R. Bentleius ad „Horatium Od. IV. VIII. 17.

Non incendia Car | thaginis inpiae.

„docetque aliam plane rem esse in his exemplis Horatianis „II. 12.

Dum flagrantia de | torquet ad oscula.

„et I. 18.

Arcanique fides prodiga per | lucidior vitro.

„quibus exemplis adde L. I. 16.

Hostile aratrum ex | ercitus insolens.

„et I. 37.

Antehac nefas de | promere Caecubum.

„II. 17.

Utrumque nostrum in | credibili modo.

„vide quoque lib. III. XII. 2. 12. Non ob hanc causam tamen „reiiciendum docet illum versum Al. Cuningamius p. 104. ex„emplo ex lib. IV. 14.

Spectandus in cer | tamine Martio.

„cui adde I. 37.

Mentemque lympha | tam Mareotico.

„debuerat igitur aptius exemplum adduxisse Hephaestion, si „dabatur.“ *D'Orvillius.*

Marius Victorinus p. 2561. *Hoc quoque notandum in enuntiatione Pentametri Elegiaci, nam plerumque aurem fallit, ut in illo Graeco versu,*

ἡμεῖς δ' εἰς Ἑλλήσποντον ἀπεπλέομεν.

Nam si coniunctum Ἑλλήσποντον *enuntiarimus, effugerit aurium sensum, ut nequaquam versus esse credatur. At si per Hemistichium pronuntiemus, ipsa subdistinctione genus metri declarabimus, ita,*

ἡμεῖς δ' εἰς Ἕλλης.

dehinc,

πόντον ἀπεπλέομεν.

Unde Pentametrus duobus pedibus et semipede colon terminare debet, ut qui audierit, antequam percutiat, versum intelligat; velut,

Labitur hinc Helles, pontus in Oceanum.

Item,

Venerunt inter, Iunia sancta polo.

Nam si per se dicas inter, *et per se* Iunia, *media subdistinctione interposita, recipiet formam Elegiaci.*

Pentametro Elegiaco subnectunt grammatici *metrum Choerilium*, seu *Diphilium (Delphicum* Plotius p. 2633.) Marius Victorinus p. 2558. *Choerilium seu Diphilium metrum ex eodem Pentametri ortum esse genere res ipsa indicat, est enim e Dactylica specie derivatum, suprema tantum versus syllaba, qui sex pedibus profluat, brevius. Incipit autem a duobus* G.354 *Dactylis, tertia regione Spondeo semper manente, et rursus ex duobus Dactylis et syllaba una. Huic duo cola, quae Penthemimere diximus, accrescente media syllaba, qua Spondeus gignitur, formam dedisse noscuntur, qua detracta, ad Elegiacum pentametrum versus reverteretur; veluti,*

Nunc age Pierios versus dea Calliope.

– ◡ ◡ – ◡ ◡ | – – | – ◡ ◡ – ◡ ◡ | –

Choerilium autem ἀμφιλιπὲς *dicitur, quod initio et fine imminutum est, ut,*

Tibi namque decens, lucet rosa vertice.

Angelicum nuncupat Diomedes p. 512. *Angelicum metrum, celeritate nuntiis aptum, Stesichorus invenit.* Stesichori versus huius moduli exstat Aristoph. Pac. 797.

τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων.

cui similes videntur Antiphanis Athenaei XI. p. 471. C.

τῆς τρυφερᾶς ἀπὸ Λέσβου σεμνοπότου σταγόνος
πλῆρες, ἀφρίζον, ἕκαστος δεξιτερᾷ δ' ἔλαβεν.

Idem ibid. XIV. p. 642. A.

εἶτ' ἐπεισῆγεν χορείαν, ἢ τράπεζαν δευτέραν,
καὶ παρέθηκε γέμουσαν πέμμασι παντοδαποῖς.

Confer Hermannum Comment. de Metris Pindari apud Heynium T. III. p. 222.

P. 94, 5. Hephaestionis locum, opinor, ab oculos habuit Atilius Fortunatianus, cum haec scriberet, p. 2680. *apud Euripidem et Callimachum inveni tale genus,*

Turdis edacibus dolos comparas amice.

Exemplum dabit Aristophanes Vesp. 248 — 272. ed. Brunck.

P. 100. Ad hanc metri speciem verba Eupolidis apud Athenaeum p. 656. F. redigenda esse vidit Heringa Observat. p. 224. Sequentes induit formas in duobus Pherecratis locis apud Athenaeum XV. p. 685. A. B. [v. Hermann. Electr. D. M. p. 576.]

– ⏑ ⏑ – | ⏑ – ⏑ – | ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ | ⏑ – –
– ⏑ – ⏑ | – ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ – |
⏑ – – ⏑ | | – – – ⏑ |
– – – ⏑ | | – ⏑ – ⏑ |
⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ | | ⏑ – – ⏑ |

ὁ Φερεκράτης δὲ, ἢ ὁ πεποιηκὼς τὸ δρᾶμα τοὺς Πέρσας, μνημονεύων καὶ αὐτὸς ἀνθῶν τινῶν στεφανωτικῶν, φησίν·

ὦ μαλάχας μὲν ἐξερῶν, ἀναπνέων δ' ὑάκινθον,
καὶ μελιλώτινον λαλῶν, καὶ ῥόδα προσσεσηρώς·
ὦ φιλῶν μὲν ἀμάρακον, προσκινῶν δὲ σέλινα,
γελῶν δ' ἱπποσέλινα, καὶ κοσμοσάνδαλα βαίνων,
G.355 ἔγχει, κἀπιβόα τρίτον παιῶν', ὡς νόμος ἐστίν.

ὁ δὲ πεποιηκὼς τοὺς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένους Μεταλλεῖς φησίν·

ὑπ' ἀναδενδράδων ἁπαλὰς ἀσπαλάθους πατοῦντες
ἐν λειμῶνι λωτοφόρῳ, κύπειρόν τε δροσώδη,
κἀνθρύσκου μαλακῶν τ' ἴων λείμακα καὶ τριφύλλου.

Hephaestionis asynartetis unum addit Hermannus ex trochaico dimetro, et paeonico dimetro catalectico compositum, Aristoph. Lysist. 1014.

οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον.
– ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ | – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑

CAP. XVI.

De Polyschematistis.

P. 106, 1. GLYCONEUS Polyschematistus [a] ex Antispasto varie formato componitur, et Choriambo. Choriambus fere semper purus servatur. In hac specie enucleanda multus est Hermannus *De Metris* Lib. II. c. 24. studioso lectori accurate pertractandus. Nobis in praesens saltim sufficiet schema proposuisse, seniorum poetarum locis munitum, ex quo versuum, in choris passim occurrentium, naturam atque indolem tirones nullo negotio queant percipere.

⏑ – – ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Hec. 636. Iph. T. 1135. Bacch. 865. Helen. 1326.

⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Orest. 797. 798. 799. 1370. Iph. Aul. 549. 552. 553. 759. Helen. 1324. 1325.

⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Or. 1356. Helen. 1156.

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Sophocl. Antig. 108. Euripid. Or. 832. Iph. Aul. 1043. 1098. Herc. Fur. 684. 685.

⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – G.356

Soph. Antig. 781. Trach. 117. Ai. 375. 1199. Phil. 1136. Euripid. Hec. 655. Orest. 1382. Phoen. 243. Hippol. 1156. Suppl. 980. Iph. Taur. 427. Helen. 1357. 1358. 1474. Ion. 726. Herc. Fur. 767. 768.

– – ⏑ – | – ⏑ ⏑ –

Sophocl. Antig. 785. 838. Trach. 116. Ai. 390. Phil. 1137. Euripid. Iph. Aul. 578. Helen. 1477. Herc. F. 675.

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ –

Sophocl. Trach. 118. Euripid. Herc. F. 641.

– – – ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Sophocl. Phil. 1141. 1144. Euripid. Phoen. 236. Hippol.

---

a) Hoc versu, qui comma est prius Eupolidei Polyschematisti, Porsono iudice, in *παραβάσει Κραπατάλων* usus est Pherecrates. Locum quantivis pretii servavit Photius Lexico nondum edito:

Φίλιος Ζεύς· ὁ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν· Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ·

Μαρτύρομαι τὸν φίλιον, ὦ Κράτων, Δία. Φερεκράτης Κραπατάλοις·

— τοῖς δὲ τριταῖς
τοῖς νυνὶ κρίνουσι λέγω
μὴ 'πιορκεῖν, μὴ δ' ἀδίκως
κρίνειν, ἢ, νὴ τὸν Φίλιον,
μῦθον εἰς ὑμᾶς ἕτερον
Φιλοκράτης λέξει, πολὺ τού-
του κακηγοριστότερον.

142. Iph. Aul. 550. Iphig. T. 431. 1132. Bach. 866. 872. Helen. 1510. 1512. Ion. 212. 508. Electr. 733.

⏑ – – – | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Suppl. 978. 979. Iph. Aul. 547. Iph. T. 1103. 1137. Ion. 464. 467. 471. 477. Electr. 178. 180. 441.

⏑ ⏑ ⏑ – – | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Orest. 827. Phoen. 217. Iph. A. 551. 758. 1062. 1087. Bacch. 408. Ion. 117.

– – – – | – ⏑ ⏑ –

Sophocl. Electr. 121. 122. Antig. 137. Trach. 841. Phil. 1081. 1142. 1164. Euripid. Hec. 478. Suppl. 961. 963. Iphig. A. 224. Iphig. T. 1110. Bacch. 407. 880. Helen. 1332. 1336. 1337. Ion. 213. 504. Herc. F. 349. Electr. 165. 706.

⏑ ⏑ – – ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Helen. 1334.

– ⏑ ⏑ – ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Alcest. 471.

– ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Iphig. Aul. 168.

– ⏑ ⏑ ⏑ – | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Orest. 826.

– ⏑ ⏑ – – | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Phoen. 178. Iph. Aul. 577.

⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Euripid. Med. 989. Suppl. 973. Iph. Aul. 180. 574. Ion. 475. Sophocl. Antig. 966.

– ⏑ – ⏑ | – ⏑ ⏑ –

Sophocl. Antig. 107. Ai. 232. 1187. Euripid. Electr. 163. 707.

– ⏑ – – | – ⏑ ⏑ –

Sophocl. Antig. 585. Phil. 1167. Euripid. Med. 632. 821. Iph. Aul. 554. Iphig. T. 1138. Herc. F. 792. 794.

His exemplis plura, quae sciens praetermitto, lector diligens pro se quisque facile adiiciet. Alia forma, (⏑ ⏑ – ⏑ – | – ⏑ ⏑ –) G.357 notante Burneio Praef. ad Chor. Cant. Aeschyli p. XL. frequentatur in scoliis quibusdam apud Athenaeum XV. p. 694. Confer etiam Hermannum Lib. III. c. 10. Haec scolia systemate constant versiculorum quatuor; quorum duo priores Phalaecii sunt hendecasyllabi, tertius Glyconeus polyschematistus; quartus dochmiacus est, ex dactylo et cretico, dactylo et cretico, sive ob ultimae syllabae indifferentiam, duobus dactylis.

αἴ αἴ Λειψύδριον προδωσέταιρον,
οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
ἀγαθούς τε, καὶ εὐπατρίδας,
οἵ τοτ᾽ ἔδειξαν οἵων πατέρων ἔσαν.

Ultimum ἴσαν debetur Etymologi M. p. 361., 37. MS. D'Orvilliano; quomodo etiam citat P. Leopardus Emend. XII. 8. Addit praeterea Hermannus Aristoph. Eccles. 933.

Choriambus aliis quoque pedibus saepenumero subiungitur. Verbi gratia;

∪ – | – ∪ ∪ –

Sophocl. Antig. 950. Ai. 605. 606. Euripid. Suppl. 962. Herc. F. 379. Electr. 440.

– ∪ | – ∪ ∪ –

Euripid. Hippol. 535. 550.

∪ ∪ ∪ | – ∪ ∪ –

Euripid. Iph. Aul. 1060. Bacch. 528.

– – | – ∪ ∪ –

Sophocl. Electr. 472. Antig. 136. 787. 811. 968. Euripid. Hec. 477. Med. 976. Helen. 1500. Electr. 162.

– ∪ – | – ∪ ∪ –

Euripid. Alcest. 605. Helen. 1360. 1361.

– – – | – ∪ ∪ –

Sophocl. Trach. 638. Euripid. Hec. 476. 639. Phoen. 212. Iphig. A. 763. 1058. Iph. T. 433. 1107. 1109. Bacch. 869. Cycl. 45. 71. 72. Ion. 114. 116. 1100. Herc. F. 648. 650. 677. Electr. 172. Helen. 1359. 1363. 1366. 1502.

– – ∪ | – ∪ ∪ –

Sophocl. Antig. 809. Euripid. Hippol. 146. 149. Iphig. A. 217. 781. 793. 1056. Iph. Taur. 430. 1106. Bacch. 879. Cycl. 64. Helen. 1322. 1330. 1365. 1483. 1503. 1511. Ion. 468. 1103. Herc. F. 790.

∪ – ∪ | – ∪ ∪ –

Euripid. Iphig. A. 208. 556. 772. Ion. 112. 1076. Phoen. 172.

∪ – – | – ∪ ∪ –

Euripid. Orest. 825. Iph. Aul. 584. Bacch. 565. Ion. 465. 505. Helen. 1323. Electr. 708.

– ∪ ∪ ∪ | – ∪ ∪ –

Euripid. Orest. 1429. Cf. Iphig. T. 426. 443.

∪ ∪ ∪ – | – ∪ ∪ –

Euripid. Iph. A. 1061.

P. 109, 3. Eupolideus Polyschematistus admittit 1. [1] trochaeum, [2] spondeum, [3] tribrachyn, [4] iambum. 2. [5] trochaeum, [6] spondeum. 3. [7] choriambum. 4. ut in primo, [8] trochaeum, [9] spondeum, [10] tribrachyn, [11] iambum. 5. ut in secundo, [12] trochaeum, [13] spondeum. 6. [14] dactylum vel [15] creticum. G.358

1	2	3	4	5	6
– ∪	– ∪	– ∪ ∪ –	– ∪	– ∪	– ∪ ∪
– –	– –		– –	– –	– ∪ –
∪ ∪ ∪			∪ ∪ ∪		
∪ –			∪ –		

Aristoph. Nub. 531. 525. 539. 529. 549.

[1] ἐξ | [5] θηκα | [7] παῖς δ' ἑτέρα | [8] τις λα | [12] βοῦσ' ἂν | [14] εἵλετο.
[2] ἡττη | [6] θεὶς οὐκ | ἄξιος ὤν. | [9] ταῦτ' οὖν | [13] ὑμῖν | [15] μέμφομαι.
[3] ἐρυθρὸν | ἐξ ἄ | κρου, παχὺ, τοῖς | παιδί | οις ἵν' | ᾖ γέλως.
[4] ὁ σώ | φρων τε | χὤ καταπύ | γων ἄ | ριστ' ἠ | κουσάτην.
ὃς μέ | γιστον | ὄντα Κλέων' | [11] ἔπαισ' | εἰς τὴν | γαστέρα.

Sequentia huius metri exempla mihi indicavit Porsonus. Astydamas Athenaei X. p. 411.

ἀλλ' ὥσπερ δειπνοῦ γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν,
ἵν' ἀπίῃ τις τοῦτο φαγὼν, καὶ πιὼν, ὅπερ λαβὼν
χαίρει τις, καὶ σκευασία μὴ μί' ᾖ τῆς μουσικῆς.

Alexis ibid. p. 417. F.

— νῦν δ' ἵνα μὴ παντελῶς Βοιώτιοι
φαίνησθ' εἶναι τοῖς διασύρειν ὑμᾶς εἰθισμένοις
ὡς ἀνίκητοι νῦν εἶναι βοᾶν καὶ πονεῖν μόνον,
καὶ δειπνεῖν ἐπιστάμενοι [10] διὰ τέλος τὴν νύχθ' ὅλην,
γυμνοῦθ' αὑτοὺς θᾶττον ἅπαντες —

Versus tertii, quem corruptum nemo non sentit, nullam mihi prolatam fuisse a viro doctissimo emendationem ex animo et vere doleo. Eupolis *Δήμοις* apud Harpocrat. v. ὀξυθύμια.

ὃν χρῆν ἔν τε ταῖς τριόδοις, κἂν τοῖς ὀξυθυμίοις
προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι τετριγότα.

Aristoph. *Ἀναγύρῳ* apud Suid. v. ἀπλήγιας.

ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.

et in παραλοῦσθαι,

ἀλλὰ πάντας χρὴ παραλοῦσθαι καὶ τοὺς σπόγγους ἐᾷν.

Aliud Cratini dedit Hermannus p. 380. ex Athenaeo XV. p. 685. B.

παντοίοις γε μὴν κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι,
λειρίοις, ῥόδοισι, κρίνοις, κοσμοσανδάλοις, ἴοις,
καὶ σισυμβρίοις, ἀνεμώνων κάλυξί τ' ἠριναῖς,
ἑρπύλλῳ, κρόκοις, ὑακίνθοις, ἑλιχρύσου κλάδοις,
οἰνάνθῃσιν, ἡμεροκαλλεῖ τε τῷ φιλουμένῳ,
ἀνθρύσκου φόβῃ —
G.359 τῷ τ' ἀειφρούρῳ μελιλώτῳ κάρα πυκάζομαι,
καὶ κύτισος αὐτόματος παρὰ μέδοντος ἔρχεται.

Versus ultimus medicam manum postulare videtur. Huc quoque referendus Pherecrates Athenaei XIII. p. 612. A.

CAP. I.

De Poemate.

P. 111. MARIUS Victorinus p. 2500. *Poematum seu carminum species sunt tres: alia enim Graecis* κατὰ στίχον, *alia* συστηματικά, *alia* μικτὰ *dicuntur, quae etiam* ἀμετάβολα *et* μεταβολικά. *Igitur* κατὰ στίχον *sunt, quae eodem metro constant, ut metrum epicum Homeri, et Maronis nostri: vel quod ex trimetris ac tetrametris continuis subsistit, aut colis aut commatibus eiusdem metri. Systematica autem quae ex plurimis metris, neque ex uno versu aut eodem colo vel commate continentur, ut sunt* ἐπωδοί, *et quae apud Lyricos invenimus, quae Syzygiis gradiuntur. Mixta autem quae partim sunt* κατὰ στίχον, *partim ex trimetro et tetrametro mixta, quamquam non in uno versu semper versus expleatur, ut in Elegia vel Epodis. Nam neque per se versus hexameter sine sequente pentametro Elegiacum metrum implebit; neque in Epodis singuli versus sine clausulis suis et assequelis audiri poterunt* ἐπῳδοί, *quia similiter* κατὰ δίστιχον *fiunt, eadem ferme* ἀμετάβολα *et* μεταβολικὰ *erunt. Nam* ἀμετάβολα *dicta sunt, quod sui generis qualitatem, mensuramque semper obtineant, ut sunt Homeri carmina, et ea quae* κατὰ στίχον *appellari diximus.* Μεταβολικὰ *autem, quae ab aliis metris ad alia genera transitum faciunt, qualia esse Tragica et Comica paulo ante memoravi. Nam et Menander in Comoediis frequenter a continuatis Iambicis versibus ad Trochaicos transit, et rursum ad Iambicos redit. Haec etiam in carminibus quae mutuo annexa ita ex se pendent, ut alterum sine altero audiri non possit,* προῳδικὰ *et* ᾠδικὰ *vocaverunt, id est,* [a] *ante cantativa, et prae cantativa ut sit in hexametro* προῳ-

---

a) Legendum *antecantativa et cantativa* vel *postcantativa.* Et forte scriptum fuit προῳδικά, ᾠδικὰ et ἐπῳδικά, i. e. *antecantativa, cantativa, et postcantativa:* ut paullo post, προΰμνια, ἐφύμνια, vel μεθύμνια. *Edit. Sanct.* Burettus Mem. Litt. T. X. p. 247. sic emendat: προῳδικὰ *et* ἐπῳδικὰ *vocaverunt, id est*

δικὸν ipsum Epos, et ᾠδικὸν versus pentameter, qui ei subiungitur in Elegiis. Item cantativum erit trimeter Iambicus, ut

Ibis Liburnis inter alta navium

erit dimeter postcantativum

Amice propugnacula.

G.369 *Et quaeque alia qualia et metro scripta sequentes clausulas quorumlibet metrorum ad se trahunt, ita appellabuntur, quia pro odicis versibus ἐπᾴδονται, id est, accinuntur.*

CAP. IV.

P. 116. MARIUS Victorinus p. 2497. *Colon est membrum quod finitis constat pedibus; Comma autem in quo vel pars pedis est. Erunt itaque Cola particulae solutorum metrorum, ut,*

Arma virumque cano.

Omnis autem versus, κατὰ τὸ πλεῖστον, in duo cola dividitur. Abusive autem etiam comma dicitur colon. His quidam adiungunt Stichum, id est versum, sub huiusmodi differentia, ut sit versus qui excedit Dimetrum, unde et hemistichium dicitur, Colon autem et Comma intra Dimetrum. Erit itaque Colon cum integrae fuerint syzygiae: Comma vero cum imperfectae. Atilius Fortunat. p. 2689. *Colon est pars sive partes versus integris pedibus impletae, ut,*

Defecisse videt sua;

habet enim tres pedes similes. Comma pars versus sive partes imperfectae, ut,

Arma virumque cano.

Habet enim duos integros pedes et dimidium. Et Colon dictum quasi a corpore abscissum integrum membrum: Comma vero quasi trunca pars membri a corpore amputata.

---

antecantativa *et* postcantativa, *ut sit in hexametro προῳδικὸν ipsum et ἐπῳδικὸν versus pentameter, qui ei subiungitur in Elegiis. Item* antecantativum *erit etc.*

CAP. VII.

P. 120, 1. *ΜΑΡΓΕΙΤΗΣ.* Marius Victorinus p. 2524. *Hexametro Dactylico trimeter Iambicus comparatur, quem Latine senarium nominamus, veluti Hexametron, sex enim pedes Iambos habet, ut ille dactylos, cum uterque purus ex se figuratur. Trimetrus autem appellatur a Graecis, quia tribus percussionibus per dipodias caeditur. Ideoque dicitur et Homerus in Margite suo miscuisse hos versus tanquam pares.* Idem p. 2572. *Hoc genere versuum, ut supra diximus, primus usus est Homerus in Margite suo, nec tamen totum carmen ita digestum perfecit, nam duobus pluribusve hexametris antepositis istum subiiciens copulavit, quod postea Archilochus interpolando composuit.* Atilius Fortunatianus p. 2692. *Sequitur ut de Iambico dicere debeamus, cuius auctorem alii Archilochum, alii Hipponactem volunt. Sed primus Homerus hoc usus est in Margite.* Veterum loca, quibus citatur Margites, collegit Tyrwhittus in nota ad Aristot. Poet. sect. VII. et in indice.

CAP. VIII. G.631

P. 122. **Pro** diversa Epodi collocatione choricis carminibus diversa nomina imposuere Grammatici. Ex sequenti schemate Nostri mens uno intuitu statim perspicietur.

Epodica.	*Palinodica.*
Stropha.	Stropha.
Antistropha.	Epodus.
Epodus.	Epodus.
—	Antistropha.
Proodica.	—
Epodus.	*Periodica.*
Stropha.	Epodus, 1.
Antistropha.	Stropha.
—	Antistropha.
Mesodica.	Epodus, 2.
Stropha.	
Epodus.	
Antistropha.	

Deinceps agetur de Stropha, Antistropha, et Epodo verbis Marii Victorini p. 2501. *Pleraque Lyricorum carminum, quae versu colisque et commatibus componuntur, ex Strophe et Antistrophe et Epodo, ut Graeci appellant, ordinata subsistunt, quorum ratio talis est. Antiqui deorum laudes carminibus comprehensas circum aras eorum euntes canebant, cuius primum ambitum, quem ingrediebantur ex parte dextra, στροφὴν vocabant. Reversionem autem sinistrorsum factam, completo priore orbe, ἀντιστροφὴν appellabant: dein in conspectu Deorum soliti consistere, cantici reliqua consequebantur, appellantes id ἐπῳδόν. Nam Epodus est tertia pars aut periodus Lyricae odes. Igitur quae post στροφὴν et ἀντιστροφὴν, ἐπῳδὸν dicebant: ἐπᾴδειν quidem est supercanere. Hinc sumptum vocabulum in has Epodos, quae binos versus impares habent. Nam ut illae canticum finiebant, sic hae sensum versu insequenti. Hoc quia e tribus subsistit, appellatur τριάς. Ita ut omnis et στροφὴ et ἀντιστροφὴ et ἐπῳδὸς totidem habeant syllabas in proxima periodo, quae subiicitur priori, ut sit aut ἰσόμετρος aut ἰσόχρονος quolibet metro seu Rhythmo subsistens. Nam sicut dextra manus impares habet digitos, sed numero pares sunt sinistrae manus, si conferas digitis,* [a] *sic strophes cola, cum sint dissimilia in proxima Epodo subiectae Triados. Observabis autem, ut temporibus, non syllabis, pedes dividas;*
G.362 *ut solvantur duae longae in quatuor, et disyllabo pede pro tetrasyllabo utaris, parique vice quatuor syllabarum brevium*
[illegible] *tempora in duo contrahantur, quod per necessitatem fieri licet, ut aut divisae numero respondeant, aut coniunctae temporum spatiis occurrant, quod et in caeteris metris generali praecepto servabimus. Inter haec sunt quaedam carmina quae Monostropha appellantur, quod duas periodos et eas pares habeant, neque Epodo, ut alia, concludantur. Praeterea reperitur nonnunquam huiusmodi compositio versuum in carminibus, non ut prima compositio secundae compositioni, sicut in στροφῇ et ἀντιστροφῇ, respondeant, sed ut prima tertiae, secundae quartae similis habeatur; quae compositio κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ dicitur: est enim περικοπὴ carmen subsistens ex Strophe, Antistrophe, et Epodo,* [b] *vel bis, vel ter, vel saeqius carmen concludat * μονοπερίκοπον nomi-*

---

a) Locus mendosus: sensus autem est, ad Strophen et Antistrophen et Epodon, quarum unaquaeque dissimilia metra complectatur, respondere tamen proximae periodi strophen, antistrophen, et epodon, et paritatem efficere vel metri, vel temporum, quod in Pindaricis odis manifestum est. *Camerarius.*

b) Forte legendum *sis vel bis* etc. *Edit. Sanct.*

natur. Si vero dissimilia inter se in Epodis cola iungantur, πολυπερίκοπον nuncupatur, quando non solenni continuatione, sed per distantiam et varietatem in Epodis periodi compleantur, id est, tres partes, eas e quibus περικοπὴ subsistit, quas ἀνομοιομερῆ merito diximus: et est dissimilium partium copulatione Periodi conclusio, si quidem inducta prima Stropha et Antistropha, rursus aliam Strophen et Antistrophen praecedentibus dissimilem afferant, et rursus tertiam, nihil duobus praeeuntibus similem, et quartam neque a caeteris discrepantem: cui varietati solent illud adiungere, ut postrema Epodos cunctis dissimilis aliquando iungatur; quod non tantum Tragici, sed et Lyrici auctores in Epodis saepe fecerunt. Hoc loco non supersederim dicere esse brevia cola, quae post Strophen et Antistrophen supercini moris est, quae iam non ἐπῳδοὶ, sed ἐφύμνια dicentur, ut est ἰὴ παιάν. Haec enim vel Hymnis vel Dithyrambis supercini moris est, quae Epodicis carminibus, si quando praeponuntur προΰμνια, si autem post Antistrophon collocentur, μεθύμνια nuncupabantur. Hoc genus in sacris cantilenae ferunt quidam instituisse Theseum, qui occiso Minotauro cum apud Delum solveret vota, imitatus intortum et flexuosum iter Labyrinthi, cum pueris virginibusque, cum quis evaserat, cantus edebat; primo in circuitu, dehinc in recursu, id est στροφῇ et Antistropho. Alii tradunt hunc sacrorum concentum, mundi cantum cursumque ab hominibus imitari. Namque in hoc quinque stellae quas Erraticas vocant, sed et sol et luna, ut doctiores tradunt philosophorum, iucundissimos edunt sonos, per orbes suos nitentes. Igitur concentum mundi cursumque imitans chorus canebat: dextrorsumque primo tripudiando ibat (quia coelum dextrorsum ab ortu ad occasum volvitur) dehinc sinistrorsum redibat, quandoquidem sol lunaque et caetera erratica sidera, quae Graeci πλανήτας vocant, sinistrorsum ab occasu ad ortum feruntur. Tertio consistebant canendo, quia terra (circa quam coelum rotatur) immobilis medio stat mundo.

CAP. XI. G. 363

P. 126, 9. ΕΦΥΜΝΙΑ. Vide Suidam v. ἰή. Athenaeum XV. p. 696. F. 701. C.

CAP. XII.

P. 129, 10. EPODORUM, ut par est credere, inventor extitit Archilochus. Marius Victorinus p. 2588. *Archilochum ferunt, quem parentem artis Musicae iuxta multiformem metrorum seriem diversamque progeniem omnis aetas canit, acceptum ab his, qui ante se inspexerant, summatimque tractaverant, Dactylicum, quod est omnium caput ac principium, per abiectiones detractionesque vertisse. E quo primum Iambicum metrum per detractionem unius temporis formavit, adaeque Hexametrum, qui per dipodias Trimeter efficitur, dehinc ab his duobus exorsus multa metrorum genera, variaque produxit, mutata per translationem, ut in utroque longa syllaba. Rursus per incisionem singulorum atque coniunctionem pleraque metrorum genera commentus est. Iamque Iambico trimetro detracta parte tertia, id est, dipodia, dimetrum Iambicum edidit*, sic,

Beatus ille, qui procul negotiis,
Ut prisca gens mortalium.

Terentianus p. 2437.

Nec non dimetrus ex trimetro redditur,
Quacunque partem tertiam si detrahas.
Stabitque versus octo tantum syllabis,
Nisi quando sumet dactylum aut contrarium,
Loco vel iambi qui probatur tribrachys:
Talisque versus hic erit,
Phaselus ille quem vides.
Plerumque nec carmen modo,
Sed et volumen explicat:
Ut pridem Avitus Alphius
Libros poeta plusculos,
Usus dimetro perpeti,
Conscripsit Excellentium.
Tales trimetris subdidit Flaccus suis,
Ut carmina ostendunt decem.
Ibis Liburnis inter alta navium
Amice propugnacula.
Archilochus isto saevit iratus metro
Contra Lycambem et filias.

Terentianum respicit M. Victorinus p. 2585. G.264

Egregium Archilochi fragmentum hoc metro conscriptum legitur Stobaeo Ecl. Phys. I. p. 9. ed. Canter. p. 125. Grot. Clement. Alex. Strom. V. p. 725, 10. Euseb. Praep. Evang. XIII. 13. p. 687.

Ὦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς
λεωργὰ καθέμιστα, σοὶ δὲ θηρίων
ὕβρις τε καὶ δικὴ μέλει.

N. B. In marg. ed. Canter. lemma appingitur *Αἰσχύλ.* sed *μὴ* addit codex Farnesianus. Archilocho diserte tribuit Clemens. [*Heeren* Stob. p. 123, Clementis auctoritatem non magni faciens, vindicavit ad fidem codicum mss. Vaticani, Augustani, et Escurialensis Aeschylum „etsi in nostris Aeschyli fabulis non amplius legitur."] V. 1. Sic Grotius. *ὦ Ζεῦ π. ζεὺς μὲν οὐρανοῦ κ.* Cant. *πάτερ Ζεῦ* omittit Clemens. V. 2. Sic Cant. *σὺ δ' ἔργα ἐπ' οὐρανοὺς ὁρᾷς* Clemens. *ἐπ' ἀνθρώπους ῥεῖς* Euseb. *σὺ δ' ἔργ' ἐπ' οὐρανίων καὶ ἀνθρώπων ὁρᾷς* Grot. [et Heeren p. 123.] V. 3. Sic Grotius. *λεοργὰ κἀθέμιτας· οἱ δὲ θηρίων* Cant. *καὶ ἃ θέμις* Clemens, sed *κἀθέμιστα* Euseb.

Photius Lex. MS. *κύψαι· ἀντὶ τοῦ ἀπάγξασθαι. Ἀρχίλοχος.*

κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλοσαν.

Idem, *λέως ἐστι τελέως· Ἀρχίλοχος·*

λέως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον.

Quae duo loca ex eodem carmine provenire, in ultimo corrigendum insuper *ἐφρόνευν*, me docuit Porsonus.

Pergit Marius Victorinus: *Similiter a dactylico eadem parte adempta, id est, duobus retractis pedibus, Tetrametrum de Hexametro versum protulit; ut,*

Cantabunt mihi Damoetas et Lyctius Aegon.

Dehinc,

Damoetas et Lyctius Aegon.

Vide supra ad p. 273. Marium Victorinum p. 2562. Tertiam speciem illustravimus breviter ad XV. 2. p. 342. Dimeter iambicus heroico hexametro subnectitur versibus quos rectissime Archilocho assignat I. Douza fil. ad Propert. II. XXXIV. 60. apud Stobaeum Gesneri p. 399, 24. p. 263. Grot.

δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ
ἄψυχος, χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκητι
πεπαρμένος δι' ὀστέων.

Vide Horatii Epod. XIV. XV. Dactylicum penthemimeres trimetro iambico postponitur apud Ammonium v. *αἶνος.*

ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη.

ἀχνυμένη σκυτάλη,
πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθεὶς
μοῦνος ἀν' ἐσχατίην,
τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο
πυκνὸν ἔχουσα νόον.

In Horatii Epod. XVI. Hexametrum heroicum subsequitur Senarius Iambicus; ad Archilochi proculdubio exemplar. Huius metri specimen dabit perelegans in Cratinum Epigramma, sed auctoris incerti;

G.365 Οἶνος τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῷ·
ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις·
ταῦτ' ἔλεγεν, Διόνυσε, καὶ ἔπνεεν, οὐχ ἑνὸς ἀσκοῦ
Κρατῖνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδωδὼς πίθου.
τοιγάρτοι στεφάνων δόμος ἔβρυεν, εἶχε δὲ κιττῷ
μέτωπον, οἷα καὶ συ, κεκροκωμένον.

V. Bentleium ad Horat. Epist. I. 19. 10. Brunck. Analect. I. p. 255. II. p. 62.

Sed, ut verbis Marii Victorini finem faciam, *Adeo foecundus varietate carminum, et singularis artificii in excogitandis novis metris hic auctor est, ut et caeteris vatibus imitationibus suae in componendis metris observantiam parem studiosa aemulatione praestiterit. Nam plerique sequentis aevi his informati metrorum figurationibus, et quibusdam viis auctore Archilocho, varias numerorum species et ipsi commenti posteris tradiderunt, unde innumerabilis, incomprehensibilisque venit in manus copia.* Conferendus etiam Plutarchus de Musica T. II. p. 1140. F.

LONGINI PROLEGOM. p. 139. *de Rhythmo.*

MARIUS Victorinus p. 2484. *Rhythmus est pedum temporumque iunctura velox divisa in Arsi et Thesi: vel, tempus quo syllabas metimur, Latine numerus dicitur: ut Virgilius,*

Numeros memini si verba tenerem.

Differt autem Rhythmus a metro, quod metrum in verbis, Rhythmus in modulatione ac motu corporis sit: et quod metrum pedum sit quaedam compositio, Rhythmus autem temporum inter se ordo quidam; et quod metrum certo numero syllabarum vel pedum finitum sit, Rhythmus autem nunquam

numero circumscribatur: nam, ut valet, protrahit tempora, ita ut breve tempus plerumque longum efficiat, longum contrahat. Unde et Rhythmus, id est, a ῥύσει et fluore quodam, nuncupatur.

Atilius Fortunat. p. 2689. *Inter metrum et rhythmum hoc interest, quod metrum circa divisionem pedum versatur, rhythmus circa sonum, quod etiam metron sine psalmate prolutum proprietatem suam servat, rhythmus autem nunquam sine psalmate valebit. Est etiam rhythmus et in corporali motu, cum histrio indecenter signum aliquod expressit ἄῤῥυθμος dicimus, decenter εὔρυθμος.*

Maximus Victorinus p. 1955. *Metrum est rei cuiusque mensura, Metrum vero poeticum est versificandi disciplina, certa syllabarum ac temporum ratione in pedibus observata. Inde autem sic dictum est, quod veluti mensuram quandam praestituat, a qua si plus minusve erit, pes sive versus minime constabit; cui Rhythmus est consimilis, qui sic definitur: Est verborum modulatio et compositio, non metrica ratione, sed numeri sanctione ad iudicium aurium examinata; veluti sunt cantica Poetarum vulgarium. Ergo is in metro non est, nec potest ullo pacto inesse, sed hoc distat a metro, quia rhythmus sine metro esse potest, sine rhythmo metrum non potest, quod liquidius ita definitur: Metrum est ratio* G.366 *cum modulatione: Rhythmus sine ratione. Plerumque tamen casu quodam invenias etiam rationem metricam in rhythmo, non artificii ratione observata, sed sono et ipsa modulatione ducente.*

His consimilia tradit Beda p. 2380. Nonnulla congessit Spanhemius ad Aristoph. Nub. 638. 651.

De Arsi et Thesi.

MARIUS Victorinus p. 2482. *Arsis et Thesis, quas Graeci dicunt, id est, sublatio et positio, significant pedis motum: est enim Arsi sublatio pedis sine sono, Thesis positio pedis cum sono. Item, Arsis est elatio temporis, soni, vocis: Thesis, depositio et quaedam contractio syllabarum. Nam in Pyrrhichio tollitur altera brevis, altera ponitur: in Spondeo quoque vicissim longa tollitur ac ponitur syllaba. Trochaeo autem et Iambo contraria inter se ratio est. Alterius enim prius longa tollitur, dehinc brevis ponitur: alterius secundum suam legem sicut supra dicti ordinis immuta-*

tur. In Dactylo vero tollitur una longa, ponuntur duae breves. In Anapaesto contra, sicut in Trochaeo et Iambo ostendimus. Et ita in simplicibus pedibus Arsis et Thesis, aut simplici, aut duplici, aut sesquipli ratione taxatur: et in simplo quidem erunt Pyrrhichius, Spondeus, Dactylus, Anapaestus. Horum enim par est sublationi positio, cum tantundem morae in duarum brevium positione, quantum in unius longae sublatione habeatur. In duplo autem, Iambus, Trochaeus, Tribrachys, Molossus. Horum enim duplex sublatio, simplex positio est; et contra. Nam modo sublatio dimidio plus habet, modo positio. At in sesquiplo pedes quatuor, Bacchius, Palimbacchius, Amphibrachus, Creticus. Et in Cretico nunc sublatio longam et brevem occupat, positio longam: vel contra, positio longam et brevem sublatio unam longam, prout syllaba se obtulerit, id fiet. In Bacchiis etiam haec divisio est. Nam Bacchius a brevi incipiens in sublatione, semper brevem et longam retinet, in positione longam. Palimbacchius autem, in sublatioue longam et brevem, ne in quadruplum ratio temporum protendatur, si duae longae adversus unam brevem copulentur, qua ratione sesquipli et Paeones continebuntur. Molossi ratio aeque duplex: nam idem valent duo contra quatuor, sic quatuor adversum duo, ut modo sublatio unam longam habeat, positio duas: nunc positio unam, sublatio duas longas. Amphibrachys, in quo duae breves, media longa est, in Arsi tria, in Thesi unum tempus accipiet: rursusqae Arsis unum, Thesis tria sibimet vindicabit, non dupli seu sesquipli, ut in reliquis, ratione diducta, quippe cum tribus temporibus unum, et contra unum, tribus insequentibus repugnare videantur, unde minus aptus pes in metris, Musicis autem consentaneus aestimatur. Nam licet minor temporum spatio sit, respondet tamen imagini Hippiorum, quos Epitritos vocamus, qui sunt Heptachroni, id est, e prima brevi et tribus longis: neque enim syllabarum numero, sed ratione temporum Arsis Thesisque pensatur.

G.367 SCHOL. CAP. V. p. 163. *De Epiploce.*

MARIUS Victorinus p. 2506. *Nunc de metrorum connexionibus, quas* Epiplocas *Graeci appellant, dicemus. Adiectione enim et Detractione per syllabas et tempora his accidentia metra variantur. Dicta autem Epiploce, id est, amplexio, a metricis, eo quod copulari metra metris diversa*

his adiectionibus, detractionibus, aut etiam translationibus videantur. Harum species sunt tres, quarum prima Trisemos, secunda Tetrasemos, tertia Hexasemos dicitur, ex eo quod e tribus, et quatuor, et sex temporibus subsistant, quae, detractis ab initio versus primis syllabis, diversa metrorum genera informant. Quarum prima erit ἐπιπλοκὴ δυαδικὴ τρίσημος, *id est, cum iambicis Trochaica connexa variantur in species duas, utrasque Trisemas, ut diximus, temporum trium: in coniugatione vero sunt* ἑξάσημοι, *id est, temporum sex. Nam Iambico versui, ut est,*

Paratus omne Caesaris periculum,

si adieceris longam, efficies trochaicum, ut,

O paratus omne Caesaris periculum.

Rursus, Trochaico si detrahas primam syllabam, Iambicum efficies, velut est,

Celer Phaselus ille quem videtis.

Aut cum Dactylicis Anapaestica sociantur, similiter ἐπιπλοκὴν δυαδικὴν τετράσημον *faciunt, ut,*

Arma virumque cano.

Huic si accesserint duae breves, fiet Anapaesticus, ut,

Ades arma virumque cano.

Rursus adiecta longa fiet Dactylicus, ut,

Proh! ades arma virumque cano.

Quod adaeque ut supra per duas species variatum est Dactylici et Anapaestici, et ideo δυαδικὴ, *id est, duarum amplexio, Tetrasemos autem propter quatuor tempora, quibus uterque pes extenditnr, appellatur, qui in coniugationem copulati Octasemi fiunt. Observabis autem in hac specie semper duas breves aut adiicere, aut detrahere longam unam, quod est uterque pes trisyllabos. Tertia* ἐπιπλοκὴ *est in Ionicis duobus, et Choriambico, et Antispasto, quae* τετραδικὴ *hexasemos dicitur, id est, amplexio quadra, quatuor enim pedes sibi mutuo connectuntur. Temporibus autem sex constant. Nam cum sit hic versus Ionico minoris,*

Dea fecit, dea belli dominatrix Phrygas.

Adiecta longa fit Choriambicon, ut,

Cur dea fecit, dea belli dominatrix Phrygas.

Rursus, adiecta alia, efficiet Ionicum maiorem, sic,

Hoc cur dea fecit dea belli dominatrix Phrygas.

Item adiectio brevis quartam speciem in pede Antispasto procreabit, ita,

Et hoc cur dea fecit dea belli dominatrix Phrygas.

Adaeque et hic versus apud Horatium,

Miserarum est neque amori dare ludum neque dulci.

Constat ex Ionico minore, huic si copulaveris longam, erit Choriambicum,

Quam miserarum est neque amori dare ludum neque dulci.

Item longa alia apposita facit Ionicum maiorem, ut,

O quam miserarum est neque amori dare ludum neque dulci.

Brevis autem praelata antispastum informabit, sic,

Et o quam miserarum est neque amori dare ludum neque dulci.

Ad summum, omnis ἐπιπλοκὴ propriis pedibus nulla intermixtione aliorum subsistens, suis usque ad ultimum pedibus, terminabitur: sin autem alios admiserit, variabitur. Nam familiare est utriusque Ionici Trochaicas sibi bases admiscere. Ergo sincerum μονοειδὲς, mixtum autem ὁμοειδὲς vocabitur.

ΕΚ ΤΗΣ ΠΡΟΚΛΟΥ

ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

ΦΩΤΙΟΥ ΕΚΛΟΓΑΙ.

EX PROCLI

CHRESTOMATHIA GRAMMATICA

PHOTII PATRIARCHAE C. P.

EXCERPTA.

CUM NOTIS

A. SCHOTTI, P. I. NUNNESII, ET F. SYLBURGII.

ACCEDUNT

INTEGRIORIS OPERIS FRAGMENTA

EX

TYCHSENII BIBLIOTHECA LITT. VETT. ET NOV.

CUM ANIMADVERSIONIBUS

C. G. HEYNII.

ANDREAE SCHOTTO
ANTIQUITATIS PROPAGATORI DILIGENTISSIMO
FRID. SYLBURGIUS
S. P. D.

QUAS ad Xiphilini et Herodiani editionem suppetias misisti, SCHOTTE praestantissime, serius quidem accepi; tum scilicet cum meas in auctores istos notationes absolvissem. Tamen ne beneficio tuo fraudaretur respublica, telam redorsus, effeci, ut quae mecum communicasti, suis quaeque locis digesta, cum ceteris in publicum prodirent; et quidem nonnunquam cum aliqua accessione. Cum ergo id esset reliquum, ut etiam Procli χρηστομαθία, quem Graece ac Latine in Hispania editam ἐν προσθήκης μέρει ad me cum ceteris mittebas, per has citeriores regiones diffunderetur, commodiorem ei locum non inveniri posse iudicavi, quam si Apollonio, quem eodem tempore prae manibus habebam, annexa, una cum eodem in lucem exiret. Atque ut hoc ipsum plenius ac luculentius a me praestaretur, pervolutatis chartis meis, eiusdem χρηστομαθίας quaesivi exemplum, quod a me ante XX annos, e magistri mei Henrici Stephani bibliotheca descriptum, memineram. Quo reperto, et collatione instituta, deprehendi Stephani exemplum, quod ad duos codices vestustos collatum esset, tuo et plenius esse multo, et emendatius. Itaque per istam exemplarium ἀντεξέτασιν, quae in tua editione deerant, supplevi; uncis tamen, ut eo facilius discerni possint, c. 372

inclusa; quae vero *διττογραφίαι* occurrebant, eas in marginem Graeci textus retuli; sicut tu ad Latini textus oram tua et Nunnesii apposueras scholia; idque ea religione feci, ut quaedam etiam mendi vel suspecta, vel plane rea, non praetermiserim; quippe quod talia vestigia verae lectionis viam *τοῖς εὐστόχοις* saepenumero patefaciant. Eam opellam ut publicae studiosorum utilitati navandam esse duxi, ita tuae imprimis censurae subiicere volui, et qualecumque sit, *ἀντίδωρον* remittere. Tu pro tua humanitate id in meliorem partem interpretare, et ad alias etiam editiones, quas moliri me intelligis, pari promtitudine, quae vel in tuis thesauris habes, vel ex amicorum bibliothecis impetrare potes, communicare perge. Vale. Francof. III Non. April. anno Christi MDXC.

SYLBURGII PRAELOQUIUM AD SUAS IN PROCLUM NOTATIONES.

STEPHANI exemplar, e quo meum me descripsisse supra sum praefatus, cum duobus vett. codd. collatum erat; quorum alter cum Schotti editione consonat; alter ab ea non paucis locis discrepat. Ad quas diversitates quod attinet, quae Schotti editioni deerant, ea inde supplevi, uncis, ut discerni possent, inclusa: quae vero diversam scripturam habebant, pleraque omnia in marginem retuli. Itaque hic ea tantum attingentur, quae marginis angustia capere istic non poterat. Principio igitur, Stephani codicum alter hoc habet initium: *Ἀνεγνώσθη ἐκ τοῦ ἐπιγραφομένου βιβλίου Πρόκλου χρηστομαθείας γραμματικῆς. Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον εἰς τέσσαρας διῃρημένον λόγους. Λέγει μὲν ἐν τῷ πρώτῳ, ὡς αἱ αὐταὶ εἰσιν* &c. et quae sequuntur. Et exordio huic praefixus numerus *λδ*. XXXIIII. forsan Photianae collectionis ordinem significans: hoc sensu, *Trigesima quarta collectio, excerpta est ex eo Procli libro, qui χρηστομαθία γραμματικὴ in-*

scribitur. Nam Photii Bibliotheca (ea enim libri est in- G.373 scriptio) ex CXC scriptoribus congesta est, ut e catalogo, quem ad me Schottus misit, numerando cognoscitur. Praeterea in Stephanei exemplaris margine adnotatum, in indice Bibliothecae Photianae, pro *Πρόκλου χρηστομαθίας γρ.* legi *Πρόκλου πολυμαθίας γρ.* quae lectio et ipsa ferri potest; quia verum grammaticum πολυίστορα et fere *πανίστορα* esse oportet; eum videlicet qui cum laude veterum scriptorum enarrationem profiteri velit. *Χρηστομαθίας* autem vocabulum probat is libellus, qui *χρηστομαθείαι ἐκ τῶν Στράβωνος γεωγραφικῶν* inscribitur, videnturque eo nomine significari *utiliores doctrinae ex auctoribus excerptae:* hoc est, *Notatu digniora cuiusque scriptoris capita;* quae alibi generalius ἐκλογαὶ nominantur.

DE PROCLO IUDICIUM HEN. VALESII *DE CRITICA* I. XX.

PROCLUS quoque Platonicus Philosophus Criticus fuit non ignobilis, docet id commentarius in Homeri Iliadem et Odysseam, cuius meminit Suidas, et commentarius in Hesiodi opera et dies, qui etiamnum exstat. Quod vero Suidas *γραμματικῆς χρηστομαθείας* libros eidem Proclo Philosopho tribuit, in eo, mea quidem sententia, graviter labitur. Sunt enim hi libri alterius [a] Procli longe

---

a) Hoc primus, quod sciam, observavit Valesius. Erravit igitur Andreas Schottus, a quo haec Procli Chrestomathia cum illius et Nunnesii notis edita legitur post eius Observationes Humanas, qui p. 15. in notis, ubi ex Suida recenset Procli scripta, et hoc opus etiam ad Proclum Philosophum retulit; in qua sententia etiam est Fabric. B. G. V. c. 26. p. 521. Casaubonus autem in notis ad Diogenem Laert. III. p. 37. testatur penes se extare χρηστομαθείας ἐκ τῆς Φωτίου βιβλιοθήκης non adspernandas, quas lucem non vidisse putat. Sed forte eaedem fuerint cum Procli aut Helladii Chrestoma-

antiquioris, ut didici ex commentariis Alexandri Aphro-
G.374 disiensis in Aristotelis Elenchos. Hic enim non procul ab initio illius commentarii utitur testimonio Athenaei Grammatici et Procli in Chrestomathia. Cum igitur constet Alexandrum Aphrodisiensem diu ante Procli Philosophi cognomento Diadochi aetatem vixisse, Proclum, qui Chrestomathiam scripsit, a Proclo Philosopho differre necesse est. Suppetunt etiam alia argumenta, ut Proclum Philosophum in Criticis exercitatum fuisse credamus. Nam quicumque commentarios illius in Timaeum et in Remp. Platonis attente perlegerit, eum Criticum fuisse minime dubitabit. Solet enim primo quidem exponere, quod sit argumentum operis, deinde quis character, et quae forma dicendi, quod Critici munus esse nemo est qui ignorat. Praeterea cum in libris Theologicis et Mysticis, cuiusmodi sunt Platonis libri, duo fere sint sensus, alter simplicior et apertior, qui ex verbis elicitur, alter secretior et profundior; qui vulgo anagogicus et allegoricus vocatur: Proclus quidem hunc ubique sectari se profitetur, et Longinum Philosophum, aliosque reprehendit interpretes, qui verbis Platonis nimium erant addicti, et res ipsas, sic enim loqui solet, id est arcana mysteria, negligebant. Idem tamen sensum illum verborum exponit diligentissime, tametsi illum spernere videatur, ac prae altero nihili ducere; et quoties aliqua vox occurrit obscurior, quae lectorem antiquitatis ignarum possit morari, eam studiose explicat. Argumento sit quod de Bendidiis et de Apaturiis ac de solemnitate, quae κουρεῶτις ab Atheniensibus dicebatur, observat in Timaeum.

---

thiis ex Photii Bibliotheca excerptis. *P. Burmannus Secundus.*

[Quid novi nuperrime ad Procli Chrestomathiam protulit *Imm. Bekker.* in editione sua Photii (Berol. 1824, 4.) Vol. II. p. 318 sqq. hic ob certas caussas recipere noluimus.]

ΠΡΟΚΛΟΥ

ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΙΑ.

[a] Ἀνεγνώσθησαν ἐκ τῆς Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογαί.

Τὸ παρὸν βιβλίον διαιρεῖται εἰς δ'· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ λέγει, ὡς αἱ αὐταί εἰσιν ἀρεταὶ [b] τοῦ λόγου καὶ ποιήματος, παραλλάσσουσι δὲ ἐν τῷ μᾶλλον καὶ ἧττον· καὶ ὅτι τοῦ πλάσματος, τὸ μέν ἐστιν ἰσχνόν· τὸ δὲ, ἁδρόν· τὸ δὲ, μέσον· καὶ τὸ μὲν ἁδρὸν, ἐκπληκτικώτατόν ἐστι, καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα, καὶ ποιητικὸν [c] ἐμφαῖνον κάλλος· τὸ δὲ ἰσχνὸν, τὴν τροπικὴν μὲν καὶ φιλοκατάσκευον σύνθεσιν μεταδιώκει· ἐξ ἀνειμένων δὲ μᾶλλον [d] συνήρτηται· ὅθεν ὡς ἐπίπαν τοῖς νοεροῖς ἀριστά πως [e] ἐφαρμόζει. Τὸ δὲ μέσον, καὶ τοὔνομα μὲν δηλοῖ, ὅτι μέσον ἐστὶν ἀμφοῖν· ἀνθηρὸν δὲ κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι πλάσμα, ἀλλὰ συνεκφέρεται G.367 καὶ συμμέμικται τοῖς εἰρημένοις· ἁρμόζει δὲ τοπογρα-

σθ

a) Incipit MS. H. ἀνεγνώσθη ἐκ τοῦ ἐπιγραφομένου βιβλίου Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς, omisso ἐκλογαί. Deinde, Ἔστι δὲ τὸ βίβλιον εἰς τέσσαρας διῃρημένον λόγους. Λέγει μὲν ἐν τῷ πρώτῳ, ὡς αἱ αὐταί εἰσιν κ. τ. λ.

b) τοῦ deest R.

c) ἐπιφαῖνον H. in textu.

d) συνῇρται H. Marg. Mox pro νοεροῖς Schottus coniicit γεωργικοῖς.

e) ἐφαρμόττει H. textu.

f) καὶ συμμέμικται ex H. marg. qui hoc amplectitur deleto συνεκφέρεται.

φίαις, καὶ λειμώνων [g] καὶ ἀλσῶν ἐκφράσεσιν. Οἱ δὲ
τῶν εἰρημένων ἀποσφαλέντες [h] εἰδῶν, ἀπὸ μὲν τοῦ ἁδροῦ,
εἰς τὸ σκληρὸν καὶ ἐπηρμένον ἐτράπησαν· ἀπὸ δὲ τοῦ
S.340 ἰσχνοῦ, εἰς τὸ ταπεινόν· ἀπὸ δὲ τοῦ μέσου, εἰς τὸ ἀρ-
γὸν καὶ ἐκλελυμένον.

β. Διαλαμβάνει δὲ [i] καὶ περὶ κρίσεως ποιήματος· ἐν ᾧ παραδίδωσιν ἤθους καὶ πάθους διαφοράν. Καὶ ὅτι ΤΗΣ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ, ΤΟ ΜΕΝ ΕΣΤΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΚΟΝ, ΤΟ ΔΕ ΜΙΜΗΤΙΚΟΝ· καὶ τὸ μὲν διηγηματικὸν ἐκφέρεται ΔΙ' ΕΠΟΥΣ, ΙΑΜΒΟΥ τε, καὶ [k] ΕΛΕΓΕΙΑΣ καὶ ΜΕΛΟΥΣ· τὸ δὲ μιμητικὸν, ΔΙΑ ΤΡΑΓΩιΔΙΑΣ, ΣΑΤΥΡΩΝ τε, καὶ ΚΩΜΩιΔΙΑΣ.

γ. Καὶ ὅτι τὸ [l] ΕΠΟΣ πρῶτον μὲν ἐφεῦρε

---

g) ἢ ἀλσῶν H. textu.

h) ἰδεῶν H. marg.

i) καὶ περὶ κρίσεως ποιήματος desunt H. textu, et R. Nunnesius coniicit Διαλαμβάνει δὲ ἐν τῷ β, καὶ παραδίδωσιν.

h) ἐλεγείου H. textu, R.

l) H. ἔπος cum μέλος marg. Mox Φημονόη repositum pro Φιμονόη Schotto auctore. Eustathius Proem. ad Il. p. 2. = 3, 12. ἰδίως ἔπος, ὁ ἔμμετρος λόγος. οὕτω καὶ ποιεῖν ὅλως μὲν τὸ πράττειν. καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ πολλαχοῦ. ἰδιάζεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν ῥαψῳδούντων, κατά τι ἐξαίρετον, διὰ τὸ τῆς ἐν αὐτοῖς πράξεως ταύτης ἐξέχον ὡς θεῖον καὶ ἔλλογον. ὅθεν καὶ συνθέμενοί τινες τὸ ἔμμετρον ἔπος, καὶ τὸ ῥαψῳδικῶς ποιεῖν, ὠνόμασαν συνθέτως ἐποποιοὺς, τοὺς ἐν ἁπλότητι λεγομένους καὶ ποιητάς. μάλιστα δὲ τοὺς ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ ἡρωΐζοντας. ὧν κατάρξαι λέγεταί τις Φημονόη γυνὴ προφῆτις Ἀπόλλωνος, ἐφευροῦσα, φασὶν, αὐτὴ πρώτη τὸ ἔπος, κληθὲν οὕτως κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ μόνον καθ' ὑπεροχὴν δι' ἣν τὸ ἑξάμετρον ἰδιώσατο τὴν κοινὴν προσηγορίαν τοῦ λόγου, ἀλλὰ καὶ διότι ἕπονταί φασι τὰ πράγματα τοῖς χρησμοῖς. εἰ δὲ ἡ τοιαύτη ἐτυμολογία δασύνεσθαι ἀπαιτεῖ τὸ ἔπος, ἀλλ' ἔστι συνηγορῆσαι καὶ τῇ ψιλώσει τούτου πιθανῶς εἴ τις βουληθείη. τίς δὲ ἡ ἐποποιΐα, καὶ ὅτι ποιήσεως εἶδος καὶ αὐτὴ ὡς καὶ ἡ τραγῳδία καὶ ἡ κωμῳδία καὶ ἡ τῶν κυκλίων ποιημάτων, καὶ ἡ λυρικὴ καὶ ἕτεραι, ζητητέον ἐν ἄλλοις. καὶ οὕτω μὲν κατέστη τὸ ποιεῖν, ἐξ οὗ καὶ ὁ ποιητὴς καὶ ἡ ποίησις· καὶ δῆλον ὅτι ποιεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ ὁ κωμικὸς ἐμφαίνει,

[m] Φημονόη ἡ Ἀπόλλωνος προφῆτις, ἑξαμέτροις χρησμοῖς G.377 χρησαμένη· καὶ ἐπειδὴ τοῖς χρησμοῖς τὰ πράγματα εἵπετο καὶ σύμφωνα ἦν, ἔπος τὸ ἐκ [n] τῶν μέτρων κληθῆναι. Οἱ δέ φασιν, ὅτι διὰ τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν ἄγαν ὑπεροχὴν, τὴν ἐν τοῖς ἑξαμέτροις θεωρουμένην, τὸ κοινὸν ὄνομα παντὸς τοῦ λόγου, τὸ ἑξάμετρον ἰδιώσατο, καὶ ἐκλήθη ἔπος· καθάπερ καὶ ὁ Ὅμηρος τὸν ποιητὴν, καὶ ὁ Δημοσθένης τὸν ῥήτορα [o] ᾠκειώσατο· ἐπεὶ καὶ [p] τὰ τρίμετρα ἔπη προσηγόρευον. (A.) Γεγόνασι δὲ τοῦ ἔπους ποιηταὶ, [q] κράτιστος μὲν Ὅμηρος, Ἡσίοδος, [r] Πίσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος. Διέρ G.378

τὸ ποιητικῶς, ἤγουν ἐμμέτρως, ἀείδειν καὶ γράφειν. ὡς τὸ, ἐποίησάς ποτε, ὦ Εὐριπίδη, ἀντὶ τοῦ, ἔγραψας ἐν τῇ ποιήσει σου. καὶ τοίνυν καὶ ποιητὴς, ὁ οὕτω γράφων, ὁποῖος ἂν καὶ εἴη εἴτε κωμικὸς, εἴτε ὁστισοῦν ἕτερος. ἐξόχως δὲ, Ὅμηρος. ὡς γὰρ εἴ τις εἴπῃ ὁ ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης εὐθὺς ὑπερεχόντως ἐνοήθη, κἂν τὸν λυρικὸν ἀκούσωμεν, εἰς τὸν Πίνδαρον ἀναγόμεθα, οὕτω καὶ τὸν ποιητὴν ἀκούσας τις μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸν Ὅμηρον ἐνόησε. διὰ τί; ὅτι ἐν αὐτῷ ἀρετὴ πᾶσα ποιήσεως. καὶ διότι σπερματικῶς ἀρχὴ καὶ καθηγητὴς αὐτὸς πᾶσι γέγονε ποιηταῖς τοῦ εἶναι ὅπερ λέγονται. Nonnumquam vero voce ἔπος ad alia carminum genera denotanda utebantur Grammatici, ut Galenus T. V. p. 457. ed. Basil. τὸ παρὰ τῷ Σιμωνίδῃ γεγραμμένον ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν· Οὐκ ἄν τις οὕτω δασκίοις ἐν οὔρεσιν Ἀνὴρ λέοντ' ἔδεισεν, οὐδὲ πάρδαλιν, Μοῦνος στενυγρῇ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῷ. Legi merentur Diomedes p. 480. Marius Victorinus p. 2493.

m) De Phoemonoe satis dabit Fabricius Bibl. Gr. Lib. I. 25, 4.

n) Forte leg. τὸ ἐκ τῶν ἑξαμέτρων, quod ex hexametris constat. *Sylburgius.*

o) ᾠκειώσατο om. H. in textu.

p) τὰ om. H. marg. R.

(A.) Vide Excerpta ex Procli opere dum adhuc integrum esset a nobis recusa ad calcem huius libri.

q) κράτιστοι H. in textu.

r) Πίσανδρος deest. H. marg. et R. De Pisandro vide Fabricii Bibl. Gr. ed. Harles. T. I. p. 590. IV. p. 265. VIII. p. 63. De Panyasi ibid. I. p. 734. De Antimacho ibid. II. p. 104. Plura dabunt Scaliger ad Catullum p. 99. Pierson ad Herodian. p. 439.

χεται δὲ τούτων, ὡς οἷόν τί ἐστι, γένος τι [s] καὶ πατρίδας, καί τινας ἐπὶ [t] μέρους πράξεις.

δ. Διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ λεγομένου [u] ΕΠΙΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς μυθολογουμένης μίξεως, ἐξ ἧς [x] αὐτῷ καὶ τρεῖς παῖδας γεννῶσιν ἑκατοντάχειρας, καὶ τρεῖς ἑτέρους ἀποτίκτουσι Κύκλωπας. [y] Διεξέρχεται δὲ περὶ θεῶν, τά τε
S.341 ἄλλα τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα, καὶ εἴ που τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται. Καὶ περατοῦται [z] ὁ ἐπικὸς κύκλος ἐκ διαφόρων ποιητῶν συμπληρούμενος, [a] μέχρι τῆς ἀποβάσεως Ὀδυσσέως τῆς εἰς Ἰθάκην· ἐν ᾗ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς [b] Τηλεγόνου, ἀγνοοῦντος ὡς πατὴρ εἴη, κτείνεται. Λέγει δὲ ὡς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται, καὶ σπουδάζεται τοῖς πολλοῖς, οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετὴν, ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων. [c] Λέγει καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς πατρίδας τῶν πραγματευσαμένων τὸν ἐπικὸν κύκλον.

ε. (B) Λέγει δὲ καὶ περί τινων [d] ΚΥΠΡΙΩΝ ποιημάτων· καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασῖνον ἀναφέ-
G.379 ρουσι Κύπριον, οἱ δὲ [e] Ἡγησίαν τὸν Σαλαμίνιον αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν· οἱ δὲ Ὅμηρον· δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς

s) καὶ πατρίδας om. H. marg. et R.

t) ἐπιμέτρους R. edd. Sylburg. et Schott.

u) Vide Fabricii Bibl. Gr. II. 2, 24. T. I. p. 378. ed. Harles.

x) αὐτοὶ pro αὐτῷ Heynius, qui et γεννῶσιν probavit. Editi habent γινώσκουσιν, ut et H. in marg. qui tamen in textu vocem omittit, et mox pro τρεῖς ἑ. ἀποτίκτουσι substituit τρεῖς γεννῶσι.

y) H. in textu διαπορεύεται δὲ τά τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς E. cum vulg. in marg.

z) Sic H. in textu. Alii ὁ ἐπικὸς λόγος σ. ε. δ. π.

a) Sic H. in textu. Alii μέχρι τῆς εἰς Ἰθάκην ἀποβάσεως Ὀδυσσέως.

b) Sic H. textu. Alii Τηλέγονος ἀγνοούμενος.

c) Λέγει καὶ τὰ — ποιημάτων. Desunt H. marg. R.

d) Fabricii Bibl. Gr. II. 2. 16. T. I. p. 382. ed. Harles.

e) H. Ἡγησῖνον, alii Ἡγησίον.

θυγατρὸς Στασίνῳ· καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα, [f] Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι· ἀλλ' οὐ [g] τίθεται ὁ συγγραφεὺς τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ· μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα.

ς. Τὴν δὲ ΕΛΕΓΕΙΑΝ συγκεῖσθαι μὲν ἐξ ἡρῴου καὶ πενταμέτρου στίχου· ἁρμόζειν δὲ τοῖς κατοιχομένοις· ὅθεν καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε. Τὸ γὰρ ΘΡΗΝΟΣ [h] ΕΛΕΓΟΝ ἐκάλουν οἱ παλαιοί· καὶ τοὺς τετελευτηκότας δι' αὐτοῦ εὐλόγουν. Οἱ μέντοι μεταγενέστεροι [i] τῇ ἐλεγείᾳ πρὸς διαφόρους ὑποθέσεις ἀπεχρήσαντο. Λέγει δὲ καὶ ἀριστεῦσαι τῷ μέτρῳ [k] Καλλῖνόν τε τὸν Ἐφέσιον, καὶ [l] Μίμνερμον τὸν Κολοφώνιον· ἀλλὰ καὶ τὸν Τηλέφου [m] Φιλητᾶν τὸν Κῷον· καὶ Καλλίμαχον τὸν Βάττου. Κυρηναῖος δὲ οὗτος ἦν.

ζ. Ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν ΙΑΜΒΟΝ τάττεσθαι μὲν ἐπὶ λοιδορίας τὸ παλαιόν· καὶ γὰρ καὶ τὸ ἰαμβίζειν S.342
κατά τινα γλῶσσαν λοιδορεῖν ἔλεγον· οἱ δὲ ἀπό τινος Ἰάμβης θεραπαινίδος Θρᾴττης τὸ γένος. Ταύτην φασὶ, τῆς Δήμητρος ἀνιωμένης ἐπὶ τῇ τῆς θυγατρὸς ἁρπαγῇ, προσελθεῖν [n] ἐπὶ τὸν Ἐλευσῖνα ἐπὶ τῇ νῦν Ἀγελάστῳ G.380
καλουμένῃ πέτρᾳ καθημένην· καὶ διά τινων χλευασμάτων εἰς γέλωτα προαγαγέσθαι τὴν θεόν. Ἔοικε δὲ ὁ ἴαμβος τὸ μὲν παλαιὸν ἐπὶ τῶν εἰς ψόγον καὶ ἔπαινον γραφομένων ὁμοίως λέγεσθαι· ἐπεὶ δέ τινες ἐπλιόνασαν

---

f) Margo H. sic: „In Alt. „κυπρία legitur utrobique." In altero Stephani codice Κύπρια scriptum, accentu gemino, in prima pariter et secunda, qua duplicatione alibi quoque notari solent ambigua; et accentus variationem hic probant quae mox sequuntur. *Sylburgius.*

g) τίθεσθαι pro *assentiri*, frequens est etiam apud Zosimum. *Sylburgius*

h) ἔλεγος H. in marg.

i) τοῖς ἐλεγείοις H. marg.

k) Vide Fabricii Bibl. Gr. T. I. p. 726. IV. p. 468. ed. Harles.

l) Fabric. Bibl. Gr. T. I. p. 733. ed. Harles.

m) φίλητα H. marg. et edd. v. Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 874. IV. p. 490. ed. Harles.

n) περὶ H. in textu.

ἐν ταῖς κακολογίαις τὸ μέτρον, ἐκεῖθεν τὸ ἰαμβίζειν εἰς τὸ ὑβρίζειν ὑπὸ τῆς συνηθείας ἐκπεσεῖν· ὥσπερ ἀπὸ τῶν κωμικῶν, τὰ κωμῳδεῖσθαι. Ἰάμβων δὲ ποιηταὶ, [o] Ἀρχίλοχός τε ὁ Πάριος ἄριστος, καὶ [p] Σιμωνίδης ὁ Ἀμόργιος, ἢ, ὡς ἔνιοι, Σάμιος· καὶ Ἱππῶναξ ὁ Ἐφέσιος· ὧν ὁ μὲν πρῶτος, ἐπὶ Γύγου· ὁ δὲ, ἐπ' [q] Ἀνανίου τοῦ Μακεδόνος· ὁ δὲ [r] Ἱππῶναξ κατὰ Δαρεῖον ἤκμαζεν.

η. Περὶ δὲ ΜΕΛΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ, φησὶν, ὡς πολυμερεστάτη τε, καὶ διαφόρους ἔχει τομάς. ἃ μὲν γὰρ αὐτῆς, μεμέρισται θεοῖς· ἃ δὲ ἀνθρώποις· ἃ δὲ, εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις. Καὶ εἰς θεοὺς μὲν ἀναφέρεσθαι ΥΜΝΟΝ, ΠΡΟΣΩΔΙΟΝ, ΠΑΙΑΝΑ, ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΝ, ΝΟΜΟΝ, ΑΔΩΝΙΔΙΑ, ΙΟΒΑΚΧΟΝ, ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ· εἰς δὲ ἀνθρώπους, ΕΓΚΩΜΙΑ, [s] ΕΠΙΝΙΚΙΑ, ΣΚΟΛΙΑ, ΕΡΩΤΙΚΑ, ΕΠΙ-
S.343 ΘΑΛΑΜΙΑ, ΥΜΕΝΑΙΟΥΣ, ΣΙΛΛΟΥΣ, ΘΡΗΝΟΥΣ, ΕΠΙΚΗΔΕΙΑ· εἰς θεοὺς δὲ καὶ ἀνθρώπους ΠΑΡΘΕΝΙΑ, ΔΑΦΝΗΦΟΡΙΚΑ, ΟΣΧΟΦΟΡΙΚΑ, ΕΥΚΤΙΚΑ. Ταῦτα γὰρ, εἰς θεοὺς γραφόμενα, καὶ
G.381 ἀνθρώπων περιείληφεν ἐπαινούς. Τὰ δὲ εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις, οὐκ ἔστι μὲν εἴδη τῆς μελικῆς, ὑπ' αὐτῶν δὲ τῶν ποιητῶν ἐπικεχείρηται. Τούτων δέ ἐστι ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, ΕΜΠΟΡΙΚΑ, ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ, ΓΝΩΜΟΛΟΓΙΚΑ, ΓΕΩΡΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΑΛΤΙΚΑ.

θ. Καί φησι τὸν ΥΜΝΟΝ ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ [t] ὑπόμνησίν τινα εἶναι, καὶ οἱονεὶ εἰς μνήμην τινὰ καὶ

---

o) Fabric. Bibl. Gr. II. 15. 16. T. II. p. 107. ed. Harles.

p) Fabric. Bibl. Gr. II. 15. 55. T. II. p. 142. ed. Harles.

q) leg. Ἀμύντου ex Eusebii Chronico. *Sylburgius.*

r) Fabric. Bibl. Gr. II. 15. 32. T. II. p. 122. ed. Harles. Ἱππῶναξ δὲ H. in textu.

s) ἐπινίκιοι. Congruentius ἐπινίκια, vel potius ἐπινίκιον sc. ὕμνον ut infra. *Sylburgius.* Edidi ἐπινίκια.

t) H. sic. * ὑπὸ μῶμον τινα εἶναι καὶ τοῦτον εἰς μνήμην ∧ καὶ ὑπόμνησιν ἄγειν. * γρ. ὑπόμνησιν τινα ∧ οἱονεὶ τινα. Sylburgius in margine

ὑπόμνημαν ὅμων τὰς πράξεις τῶν ὑμνουμένων· ἢ ἀπὸ τοῦ ὕδειν αὐτὰς, ὅπερ ἐστὶ λέγειν. Ἐκάλουν δὲ καθόλου πάντα τὰ εἰς τοὺς [u] ὑπηρέτας γραφόμενα, ὕμνους· διὸ καὶ τὸ προσῴδιον καὶ τὰ ἄλλα τὰ προειρημένα φαίνονται ἀντιδιαστέλλοντες τῷ ὕμνῳ, ὡς εἴδη πρὸς γένος· καὶ γάρ ἐστιν [x] αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων ὕμνους προσῳδίους, καὶ ὕμνους ἐγκωμίους, καὶ ὕμνους παιᾶνας, καὶ τὰ ὅμοια.

ι. Ἐλέγετο δὲ τὸ ΠΡΟΣΩιΔΙΟΝ, ἐπειδὰν προσίασι τοῖς βωμοῖς ἢ ναοῖς· καὶ ἐν τῷ προσιέναι, ᾔδετο πρὸς αὐλόν· ὁ δὲ κυρίως ὕμνος, πρὸς κιθάραν ᾔδετο [y] ἑστώτων.

ια. Ὁ δὲ ΠΑΙΑΝ, ἐστιν εἶδος ᾠδῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεούς· τὸ δὲ παλαιὸν, ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ᾀδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσ- G.382
ῴδια τινὲς παιᾶνας λέγουσιν.

ιβ. Ὁ δὲ ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ, γράφεται μὲν εἰς Διό- S.344
νυσον, προσαγορεύεται δὲ ἐξ αὐτοῦ, ἤτοι διὰ τὸ κατὰ τὴν Νύσαν ἐπ' ἄντρῳ διθυράμβῳ τραφῆναι τὸν Διόνυσον· ἢ διὰ τὸ, λυθέντων τῶν ῥαμμάτων τοῦ Διὸς, εὑρεθῆναι αὐτόν· ἢ διότι δὶς δοκεῖ γενέσθαι· [z] ἅπαξ ἐκ τῆς Σεμέλης, καὶ δεύτερον ἐκ τοῦ μηροῦ. Εὑρεθῆναι δὲ τὸν διθύραμβον Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει· τὸν δὲ

---

sic: ὑπόμονόν τινα εἶναι, καὶ οἷον εἰς μν. Et in notis: In marginali lectione, alter Stephani codex habet ὑπόμωμον τινα, quae scriptura, quoniam contrarium quendam sensum habet, ego ex Etymologo ὑπόμονον reposui; quamquam aptius fortassis ὑπόμνημον.

u) f. ἐνυπερέτους. *Sylburgius.*

x) Alter Stephani codex habet, αὐτῶν ἀκούειν γραφόντων, Ὕμνος προσῳδίου, Ὕμνος ἐγκωμίου, Ὕμνος παιᾶνος, absolute scilicet positis titulis. Προσῴδιον autem etsi unanimi consensu per ω habent exemplaria, auctorem tamen προσόδιον per omicron scripsisse innuit etymologia quae mox sequitur. *Sylburgius.*

y) ἑστῶσαν H. in textu.

z) ἅπαξ μὲν — δεύτερον δὲ H.

ἀρξάμενον τῆς ᾠδῆς, Ἀριστοτέλης [a] Ἀρίονα [b] λέγει· ὃς πρῶτος τὸν κύκλιον ἤγαγε χορόν.

ιγ. Ὁ μέντοι ΝΟΜΟΣ, γράφεται μὲν εἰς Ἀπόλλωνα, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπ' αὐτοῦ· [c] νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐπεκλήθη· ὅτι τῶν ἀρχαίων χοροὺς ἱστάντων, καὶ πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν ᾀδόντων τὸν νόμον, Χρυσόθεμις ὁ Κρὴς, πρῶτος στολῇ χρησάμενος ἐκπρεπεῖ, καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν, εἰς μίμησιν τοῦ Ἀπόλλωνος, μόνος ᾖσε νόμον. [d] Εὐδοκιμήσαντος δὲ αὐτοῦ διαμένει ὁ τρόπος τοῦ ἀγωνίσματος. Δοκεῖ δὲ [e] Τέρπανδρος μὲν πρῶτος τελειῶσαι τὸν νόμον, ἡρῴῳ μέτρῳ χρησάμενος· ἔπειτα Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος οὐκ ὀλίγα συναυξῆσαι, αὐτὸς καὶ ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς γενόμενος. [f] Φρύνις δὲ ὁ Μιτυληναῖος ἐκαινοτόμησεν αὐτόν· τό τε
G.383 γὰρ ἑξάμετρον τῷ λελυμένῳ συνῆψε, καὶ χορδαῖς τῶν ἑπτὰ πλείοσιν ἐχρήσατο. [g] Τιμόθεος δὲ ὕστερον [h] εἰς τὴν νῦν ἤγαγε τάξιν.

S.345 ιδ. [i] Ἔστι δὲ ὁ μὲν διθύραμβος, κεκινημένος, καὶ πολὺ τὸ ἐνθουσιῶδες μετὰ χορείας ἐμφαίνων, εἰς πάθη κατασκευαζόμενος, τὰ μάλιστα οἰκεῖα [k] τοῦ θεοῦ· καὶ σεσόβηται μὲν καὶ τοῖς ῥυθμοῖς, καὶ [l] ἁπλουστέραις δὲ κέχρηται ταῖς λέξεσιν. Ὁ δὲ νόμος τοὐναντίον διὰ

---

a) Fabric. Bibl. Gr. II. 15. 16. β. T. II. p. 110. ed. Harles.

b) φησὶν εἶναι Margo Sylburgius.

c) H. in textu, νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων· νόμιμος δὲ ἐκλήθη. Pro νόμιμος alibi legitur νόμιος, cuius vocabuli varias rationes e Graecis pariter et Latinis auctoribus affert Giraldus in Deorum historia. *Sylburgius.*

d) καὶ εὐδοκιμήσαντος H.

e) Fabric. B. G. T. I. p. 292. II. p. 158. ed. Harles.

f) Fabric. B. G. T. II. p. 134. ed. Harles.

g) Vide Fabric. B. G. T. II. p. 158. ed. Harles. Tyrwhittum, Twiningium, et Hermannum ad Aristot. Poet. cap. 2.

h) εἰς τὴν νῦν αὐτὸν ἤ. τ. H.

i) ἔστιν οὖν H. in textu.

k) τῷ θεῷ H. textu.

l) ἁπλουστέρως omisso δὲ H.

τῶν [m] θεῶν ἀνεῖσθαι τεταγμένος καὶ μεγαλοπρεπῶς, καὶ τοῖς ῥυθμοῖς ἀνεῖται, καὶ [n] διπλασίαις ταῖς λέξεσι κέχρηται. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ταῖς ἁρμονίαις οἰκείαις ἑκάτερος χρῆται. Ὁ μὲν γὰρ [o] τὸν Φρύγιον καὶ Ὑποφρύγιον ἁρμόζεται· ὁ νόμος δὲ, τῷ συστήματι τῷ τῶν κιθαρῳδῶν Λυδίῳ. Ἔοικε δὲ ὁ μὲν διθύραμβος, ἀπὸ τῆς κατὰ τοὺς ἀγροὺς παιδιᾶς, καὶ τῆς ἐν τοῖς πότοις εὐφροσύνης εὑρεθῆναι· ὁ δὲ νόμος, δοκεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ παιᾶνος ῥυῆναι· Ὁ μὲν γάρ ἐστι κοινότερος, εἰς κακῶν παραίτησιν γεγραμμένος· ὁ δὲ ἰδίως εἰς [p] Ἀπόλλω· ὅθεν τὸ μὲν ἐνθουσιῶδες οὐκ ἔχει, ὡς ὁ διθύραμβος. Ἐκεῖ μὲν γὰρ [q] μέθαι καὶ παιδιά· ἐνταῦθα δὲ ἱκετεῖαι, καὶ πολλὴ τάξις· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ [r] θεὸς ἐν τάξει καὶ G.384 [s] συστήματι κατεσταλμένῃ περιέρχεται τὸν χρησμόν.

ιε. [t] ΑΔΩΝΙΔΙΑ δὲ λέγεται, τὰ εἰς Ἄδωνιν ἀναφερόμενα.

ιϛ. Ἤιδετο δὲ ὁ ΙΟΒΑΚΧΟΣ ἐν ἑορταῖς καὶ θυσίαις Διονύσου, βεβαπτισμένος πολλῷ φρυάγματι.

ιζ. ΥΠΟΡΧΗΜΑ δὲ, τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ΥΠΟ ἀντὶ τῆς ΜΕΤΑ πολλάκις ἐλάμβανον. Εὑρετὰς δὲ τούτων [u] φασὶν οἱ μὲν Κουρῆτας· οἱ δὲ Πύῤῥον τὸν Ἀχιλλέως· ὅθεν καὶ Πυῤῥίχην [x] τι εἶδος ὀρχήσεως λέγουσιν.

m) θεῶν deest H. marg. θεῶν alter Stephani codex agnoscit, alter pro eo vacuum habet spatium, ut et Schotti editio: Schottus ipse legit ἠθῶν, ut supra. *Sylburgius.*

n) διπλασίοις H.

o) Etsi cum masc. τὸν Φρύγιον καὶ Ὑποφρύγιον subaudiri potest ῥυθμόν: fortassis tamen rectius foem. gen. legemus τὴν Φ. subaudito e praecedentibus ἁρμονίας vocabulo. *Sylburgius.*

p) Ἀπόλλωνα H. textu.

q) μέθαι καὶ παιδιαὶ H. textu.

r) ὁ θεὸς deest H. marg.

s) Hermannus ad Aristot. Poet. p. 90. legit σχήματι κατεσταλμένῳ *modesto ornatu.*

t) Ἀδωνίδεια Bentleius ad Horatii Serm. I. 3.

u) λέγουσιν H.

x) εἶδός τι H.

S.346 ιη. Ὁ δὲ [y] ΕΠΙΝΙΚΙΟΣ, ὑπ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης τοῖς [z] πρωτεύουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐγράφετο.

ιθ. Τὸ δὲ ΣΚΟΛΙΟΝ μέλος ᾔδετο [a] παρὰ τοὺς πότους· διὸ καὶ ΠΑΡΟΙΝΙΟΝ αὐτὸ ἔσθ' ὅτε καλοῦσιν· ἀνειμένον δέ ἐστι τῇ κατασκευῇ, καὶ ἁπλούστατον μάλιστα. Σκόλιον δὲ εἴρηται, οὐχ ὡς ἐνίοις [b] ἤρεσε, κατὰ ἀντίφρασιν· [c] τὰ γὰρ κατὰ ἀντίφρασιν, ὡς ἐπὶ πᾶν, τοῦ εὐφημισμοῦ στοχάζεται, οὐκ εἰς κακοφημίαν [d] μεταλαμβάνει τὸ εὔφημον· ἀλλὰ διὰ τὸ, προκατειλημμένων ἤδη τῶν αἰσθητηρίων, καὶ παρειμένων οἴνῳ τῶν ἀκροατῶν, τηνικαῦτα εἰσφέρεσθαι τὸ βάρβιτον εἰς τὰ συμπόσια· καὶ διονυσιάζοντα ἕκαστον ἀκροσφαλῶς συγ-
G.385 κύπτεσθαι περὶ τὴν προφορὰν τῆς ᾠδῆς. Ὅπερ οὖν ἔπασχον αὐτοὶ διὰ τὴν μέθην, τοῦτο τρέψαντες εἰς τὸ μέλος, σκολιὸν ἐκάλουν τὸ ἁπλούστερον.

κ. Τὰ δὲ ΕΡΩΤΙΚΑ, δῆλον ὅτι γυναικῶν, καὶ παίδων, καὶ παρθένων ἐρωτικὰς ᾄδει περιστάσεις.

κα. Καὶ τὰ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΑ δὲ τοῖς ἄρτι θαλαμευομένοις ἅμα οἱ ἠΐθεοι καὶ αἱ παρθένοι ἐπὶ τῶν θαλάμων ᾖδον.

κβ. ΥΜΕΝΑΙΟΝ δὲ ἐν γάμοις ᾄδεσθαί φησι, κατὰ πόθον καὶ ζήτησιν Ὑμεναίου τοῦ Τερψιχόρας· ὅν φασι γήμαντα, ἀφανῆ γενέσθαι· οἱ δὲ, κατὰ τιμὴν τοῦ Ἀττικοῦ Ὑμεναίου· τοῦτον γάρ φησι ποτὲ διώξαντα ἀφελέσθαι κούρας Ἀττικὰς λῃστῶν. Ἐγὼ δὲ οἶμαι βίου
S.347c [e] τινὸς εὐτυχοῦς προαναφώνησιν ὑπάρχειν, καὶ συνεύχεσθαι τοῖς [f] συνοῦσι πρὸς γάμου κοινωνίαν μετὰ φιλοστοργίας, Αἰολικῇ παραπλέκοντας τὴν εὐχὴν διαλέκτῳ, οἷον ὑμεναίειν καὶ ὁμονοεῖν τούτους, ἀεὶ ὁμόσε [g] μένοντας.

---

y) ἐπίνικος H. textu.
z) προτεροῦσιν H. textu.
a) παρά. Sic H. Alii περί.
b) ἔδοξε H.
c) τὰ κ. ἀντίφρασιν delet H. marg.
d) μεταβάλλει H.
e) τινὰ H.
f) συνιοῦσι H.
g) ναίοντας H. textu.

κδ. Ὁ δὲ ΣΙΛΛΟΣ[h] πεφασμένως λοιδορίας καὶ διασυρμοὺς ἀνθρώπων ἔχει.

κε. Διαφέρει δὲ τοῦ ἐπικηδείου ὁ θρῆνος· ὅτι τὸ μὲν ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ, παρ' αὐτὸ τὸ κῆδος, ἔτι τοῦ σώματος[i] προκειμένου, λέγεται· ὁ δὲ ΘΡΗΝΟΣ, οὐ περιγράφεται χρόνῳ.

κς. Τὰ δὲ λεγόμενα ΠΑΡΘΕΝΕΙΑ, χοροῖς παρθένων ἐνεγράφετο· οἷς καὶ τὰ ΔΑΦΝΗΦΟΡΙΚΑ, ὡς εἰς γένος, πίπτει· δάφνας γὰρ[k] ἐν Βοιωτίᾳ δι' ἐνναετηρίδος εἰς τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος κομίζοντες οἱ ἱερεῖς, G.386 ἐξύμνουν αὐτὸν διὰ χοροῦ παρθένων· καὶ ἡ αἰτία· τῶν[l] Αἰολέων ὅσοι κατῴκουν Ἄρνην καὶ τὰ[m] ταύτῃ χωρία, κατὰ χρησμὸν ἀναστάντες ἐκεῖθεν, καὶ προσκαθεζόμενοι, Θήβας ἐπόρθουν[n] προκατεχομένας ὑπὸ Πελασγῶν. [o]κοινῶς ἀμφοῖν ἑορτῆς Ἀπόλλωνος ἐνστάσης, ἀνοχὰς ἔθεντο. καὶ δάφνας[p] τέμνοντες, οἱ μὲν, ἐξ Ἑλικῶνος· οἱ δὲ, ἐγγὺς τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, ἐκόμιζον τῷ Ἀπόλλωνι. Πολεμάτας δὲ, ὁ τῶν Βοιωτῶν ἀφηγούμενος, ἔδοξεν ὄναρ νεανίαν τινὰ πανοπλίαν αὐτῷ διδόναι· καὶ εὐχὰς ποιεῖσθαι[q] προστάττειν τῷ Ἀπόλλωνι, δαφνηφοροῦντας διὰ ἐνναετηρίδος· μετὰ δὲ τρίτην ἡμέραν ἐπιθέμενος, κρατεῖ τῶν πολεμίων· καὶ αὐτός τε τὴν δαφνηφορίαν ἐτέλει, καὶ τὸ S.348 ἔθος ἐκεῖθεν διατηρεῖται. Ἡ δὲ δαφνηφορία· ξύλον ἐλαίας καταστέφουσι δάφναις καὶ ποικίλοις ἄνθεσι· καὶ ἐπ' ἄκρου μὲν χαλκῆ ἐφαρμόζεται σφαῖρα, ἐκ δὲ ταύτης μικροτέρας ἐξαρτῶσι· κατὰ δὲ τὸ μέσον τοῦ ξύλου,

---

h) πεφεισμένως H. cum Etymolog. M. p. 713, 13.

i) προκειμένου Sic H. in textu. In marg. ut alii, κειμένου.

k) ἐν Βοιωτίᾳ desunt H. marg. ut mox διὰ χοροῦ παρθένων. Paullo supra edendum curavi παρθενεῖα. Conf. Arist. Av. 920.

l) Sic H. ἰώων ut al. marg.

m) ταύτῃ sic H. cum ταύτης suprascripto.

n) προκατεχομένας H. textu. προσκαθεζομένας marg.

o) κοινῆς alii.

p) τεμόντες H. marg.

q) προστάττειν post ἐνναετηρίδος H.

περιθέντες [r] ἐλάσσονα τῆς ἐπ' ἄκρου σφαίρας, καθάπτουσι πορφυρᾶ στέμματα· τὰ δὲ τελευταῖα τοῦ ξύλου περιστέλλουσι κροκωτῷ. Βούλεται δ' αὐτοῖς ἡ μὲν ἀνωτάτω σφαῖρα τὸν ἥλιον, ᾧ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἀναφέρουσιν· ἡ δὲ ὑποκειμένη, τὴν σελήνην· τὰ δὲ προσηρτημένα τῶν σφαιρίων, ἄστρα τε καὶ ἀστέρας· τὰ δέ γε στέμματα, τὸν ἐνιαύσιον δρόμον· καὶ γὰρ καὶ τξέ ποιοῦG.387σιν αὐτά. Ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφορίας παῖς ἀμφιθαλής· καὶ ὁ μάλιστα αὐτῷ οἰκεῖος βαστάζει τὸ κατεστεμμένον ξύλον, ὃ [s] κωπὼ καλοῦσιν· αὐτὸς δὲ ὁ δαφνηφόρως ἑπόμενος, τῆς δάφνης ἐφάπτεται· τὰς μὲν κόμας καθειμένας, χρυσοῦν δὲ στέφανον φέρων, καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα ποδήρη ἐστολισμένος, [t] ἰφικρατίδας τε ὑποδεδεμένος· ᾧ χορὸς παρθένων ἐπακολουθεῖ, προτείνων κλῶνας πρὸς ἱκετηρίαν τῶν ὕμνων· παρέπεμπον δὲ τὴν δαφνηφορίαν εἰς Ἀπόλλωνος [u] Ἰσμηνίου καὶ Γαλαξίου.

κζ. Τὸ δὲ ΤΡΙΠΟΔΙΦΟΡΙΚΟΝ μέλος, τρίποδος προηγουμένου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ᾔδετο. Ἔσχε δὲ καὶ τοῦτο αἰτίαν τοιαύτην. Πελασγῶν τινες Πάνακτον τῆς S.349Βοιωτίας ἐπόρθουν· Θηβαῖοι δὲ ἤμυνον· καὶ πέμψαντες εἰς Δωδώνην, περὶ τῆς τοῦ πολέμου νίκης ἐχρῶντο

r) Sic H. in textu. In marg. ἐλάσσονας τῆς ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου.

s) κόπιὼ H. κόπῳ non satis clare legebatur in altero Stephani codice; nec κωπῷ, quod in altero est, evidentem habet nominis rationem. *Sylburgius.*

t) ἐπικρατίδας H. textu.

u) ἰσυνίρυ καὶ χαλαζίου H. Ismenii Apollinis meminit etiam Giraldus in Deorum historia: sed γαλαξίου, sive χαλαζίου nulla ibi mentio; quamquam illud, a lacteo candore; hoc a grandinis immissione tribui ei potuit. Nam ut lacteum candorem, ita et grandines interdum spargit: et ἑκηβόλος atque ἑκατηβελέτης cum aliis, tum hac ipsa de causa dictus videri potest. *Sylburgius.* Hesychius, Γαλάξια, ἑορτὴ ἐν ᾗ ἕψουσι γαλαξίαν· ἔστι δὲ πόλτος κρίθινος ἐν γάλακτι. Hoc festum Apollinis τοῦ γαλαξίου fuisse opinatur Meursius Gr. Feriat. p. 68. Sed frustra; ut ex MS. Rhet. apud Ruhnken. in Auctar. ad Hesych. abunde liquet. Γαλάξια· ἑορτὴ Ἀθήνησι ΜΗΤΡΙ ΘΕΩΝ ἀγομένη.

χρησμὸς δὲ τοῖς Θηβαίοις ἐξέπεσεν, ὡς, εἰ μέγιστον ἀσέβημα ἀσεβήσουσι, νικήσουσιν. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἀσεβημάτων εἶναι μέγιστον, [x] τὸ τὴν χρησμῳδήσασαν αὐτοῖς τὸν χρησμὸν ἀνελεῖν· καὶ ἀνεῖλον. Αἱ δὲ περὶ τὸ τέμενος συνιέρειαι, δίκην λαβεῖν ἀπῄτουν τοῦ φόνου G. 389 τοὺς Θηβαίους. Θηβαῖοι δὲ, οὐκ ἐπιτρέπουσι γυναιξὶ μόναις τὴν περὶ αὐτῶν [y] δίκην· κοινῆς δὲ κρίσεως ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν γεγενημένης, καὶ τῶν ἀνδρῶν λευκὰς αὐτοῖς ἐπενεγκόντων ψήφους, ἀπέφυγον. οἱ Θηβαῖοι ὕστερον δὲ ἐπιγνόντες αὐτοῖς τὸ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ προστασσόμενον, βαστάσαντες τῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν ἱερῶν [z] τριπόδων ἕνα, καὶ κατακαλύψαντες, ὡς ἱερόσυλοι, ἀνέπεμψαν εἰς Δωδώνην· εὐπραγήσαντες δὲ ἐξ ἐκείνου τοῦ λοιποῦ τὴν πρᾶξιν ἑορτὴν ἐποίουν.

κη. [a] ΟΣΧΟΦΟΡΙΚΑ δὲ μέλη παρὰ Ἀθηναίοις ᾔδετο· τοῦ χοροῦ δὲ δύο νεανίαι, κατὰ γυναῖκας ἐστολισμένοι, [b] κλῆμα ἀμπέλου κομίζοντες μεστὸν εὐθαλῶν βοτρύων, (ἐκάλουν δὲ αὐτὸ ὄσχην· ἀφ' οὗ καὶ τοῖς μέλεσιν ἡ ἐπωνυμία) τῆς ἑορτῆς καθηγοῦντο. Ἄρξαι δὲ Θησέα φασὶ πρῶτον τοῦ ἔργου· ἐπεὶ γὰρ ἑκουσίως ὑποστὰς τὸν εἰς Κρήτην πλοῦν, ἀπήλλαξε τὴν πατρίδα τῆς κατὰ τὸν δασμὸν συμφορᾶς, χαριστήρια ἀποδιδοὺς Ἀθηνᾷ καὶ Διονύσῳ, οἳ αὐτῷ κατὰ τὴν νῆσον τὴν Δίαν G. 390 ἐπεφάνησαν. ἔπραξε δὲ τοῦτο δυσὶ νεανίαις ἐσκιατροφημένοις χρησάμενος πρὸς τὴν ἱερουργίαν ὑπηρέταις. ἦν δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἡ παραπομπὴ ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ ἱεροῦ, εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς [c] Σκιράδος τέμενος. εἵπετο δὲ τοῖς νεανίαις ὁ χορὸς, καὶ ᾖδε τὰ μέλη· ἐξ ἑκάστης δὲ φυλῆς ἔφηβοι διημιλλῶντο πρὸς ἀλλήλους δρόμῳ· καὶ τούτων ὁ πρότερος ἐγεύετο ἐκ τῆς πενταπλῆς λεγο-

---

x) τὸ τὴν χ. α. desunt H. marg.

y) δίκην ἀξιοῦν H. sed deest marg:

z) τριπόδων. Sic H. al. τρίποδα.

a) ὠσχοφορικὰ H. et mox ὤσχην.

b) κλήματα — μεστῶν. Alii κλῆμά τε — μεστὸν Meursius Gr. Fer. p. 220.

c) κειριάδος H. in textu.

G.389 μένης φιάλης· ἢ συνεκιρνᾶτο ἐλαίῳ, καὶ οἴνῳ, καὶ μέλιτι, καὶ τυρῷ, καὶ ἀλφίτοις.

κθ. ΕΥΚΤΙΚΑ δὲ μέλη ἐγράφετο τοῖς αἰτουμένοις τι παρὰ θεοῦ γενέσθαι.

λ. ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ δὲ, ἃ τινῶν περιεῖχε πράξεις.

λα. ΕΜΠΟΡΙΚΑ δὲ, ὅσα κατὰ τὰς ἀποδημίας καὶ ἐμπορίας (d) ἐπιδεικνύμενα εἰσὶν ἐγράφη.

λβ. ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΑ δὲ, ὅσα (e) διαπεμπόμενοι πρός τινας ἐποίουν.

λγ. Τὰ δὲ ΓΝΩΜΟΛΟΓΙΚΑ, δῆλον ὅτι παραίνεσιν ἠθῶν ἔχει.

λδ. Καὶ τὰ ΓΕΩΡΓΙΚΑ δὲ, χώρας καὶ φυτῶν καιροὺς καὶ (f) ἐπιμελείας.

λε. Καὶ τὰ ΕΠΙΣΤΑΛΤΙΚΑ δὲ, ὅσα κατ' ἐντολὰς πρός τινας ποιοῦντες, (g) διέπεμπον.

Οἱ δὲ δύο λόγοι τῆς Πρόκλου γραμματικῆς χρηστομαθείας, ἐν (h) τούτοις.

---

d) ἐμπορίας H.

e) διαπεμπόμενα H. marg.

f) Post ἐπιμελείας subaudiendum ἔχει, aut aliud huiusmodi verbum. Sylburgius.

g) Sic H textu; ἐξέπεμπον marg.

h) Post clausulam huius ἐκλογῆς in altero Stephani codice nihil vacabat; in altero vacabat pagina integra; deinde sequebatur, Ἀνεγνώσθη τοῦ ἁγίου Μεθοδίου ἐπισκόπου. Imperfectam sane hanc ἐκλογὴν esse H declarat, quod quum Procli χρηστομαθεία γραμματικὴ in quatuor λόγους divisa dicatur initio, hic duorum dumtaxat summa exposita esse perhibetur. Nisi forte pro δύο Photius scripsit δὴ, ergo. Sylburgius.

IN PROCLUM
ANNOTATIONES.

IN PROCLUM ANNOTATIONES.

P. 375. ἈΝΕΓΝΩΣΘΗ *lectum est*, vel ἀνεγνώσθησαν *lecta sunt*. Sic de singulis a se cum iudicio lectis Photius Constantinop. ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν ἀνεγνωσμένων αὐτῷ βιβλίων loquitur, ut oculato testi fides habeatur. Nec enim ex aliorum sermone, vel obiter, et tanquam per transennam inspecto opere, de toto opere iudicium sibi ferendum existimabat, sed a capite ad calcem perlecto, libere iudicat censor et Criticus gravissimus, summi et ingenii et iudicii de scriptoribus ducentis amplius et septuaginta *Philologis*, *Poetis*, *Historicis*, *Oratoribus*, *Philosophis*, et *Theologis*: qui maximam partem, temporumne iniuria, an maiorum incuria, perierunt; et quidem de styli charactere, scriptorum numero, et titulis: quae γνήσια, quae ψευδεπίγραφα: quid laude, et imitatione, quid contra vituperatione dignum in singulis deprehendisset, sine fuco et odio, more maiorum enumerat. Denique qua quisque tempestate floruerit, caeteraque (longum esset enim ire per singula) audacter diiudicat. *Bibliothecam* autem inscripsisse putant, exemplo Diodori Siculi, de quo in Praef. Plinius maior, et Agellius in extremo Noctium Attic. Tertullianus in Apologet. et Eusebius de Praep. Evang. Apollodori item Atheniensis exemplo, cuius extat *Deorum Bibliotheca*. *Schottus*.

Ibid. Χρηστομαθίας.] *Electa* verti: nam et *Electorum* commentarios 160 reliquit Plinius maior Plinio sororis F. ut ipse ait Lib. III. Ep. 5. et *Laudabilia* potius reddidi, quam *Epitomen* vel *utilem doctrinam*: ne erres. Χρηστὰ enim et χρήσιμα erant in Scriptoribus loca non oscitanter legenda, quod utilia essent, quae et X figura, decussatim scripta, notabantur. Latini *Laudabilia* vocabant, et his signatis LL. hoc

est *Locus Laudabilis*, ut Valer. Probus ait, designabant. Contra, quae culpanda, damnandave videbantur, Graeci ferali litera *Θ*, et utrinque obelo fodiebant, quod *ὀβελίζειν* erat; ut monuit vir doctissimus Pet. Pithoeus Lib. 2. Adversariorum subsecivorum c. 3. et in M. Varronem de Re G.394 Rustica Pet. Victorius, se L literam, vel τὸ *laudabilia* in vett. libris persaepe reperisse; quae et Ios. Scaliger argute explanavit (ad Varron. p. 210. ed. H. Steph. 1581.) et ad Laertium (III. 66.) Is. Casaubonus; ac denique in Polymathia Ioannes a Wouwere, Belga. *Schottus.*

Ibid. [*Φωτίου.*] Nomen hoc semel iterumque ex nominis affinitate apud saeculum prius in Photini haeretici degenerarat, librariorum vitio, cum Photii reponendum sit, in Gratiano c. 1. et 2. 63. distinct. *Schottus.*

Ibid. *Χρηστομαθεία.*] Ut Epitoma Strabonis est *Χρηστομάθεια ἐκ τῶν Στράβωνος*, id est, *Loca laudabilia ex Strabonis Geographicis collecta*; sic quoque hi libri Procli inscribuntur: *Χρηστομάθεια Γραμματικὴ Πρόκλου*, hoc est, *Selecta quaeque a Proclo ex Grammaticis*. Nam quod Grammaticorum fuerit illa disputatio de generibus Poematum, unus Diomedes * testis erit, *ἀξιόπιστος*, qui tertium librum suarum Institutionum Grammaticarum magna ex parte ex eo consumpsit. His accessit opera Photii, qui ex illis Grammaticorum selectis a Proclo, haec ipse quoque seposuit. Fuerat autem Proclus studiosissimus *τῶν Ἐπιτομῶν*, ut eius auditor, et in professione Platonicae scholae successor, Marinus Neapolitanus in eius vita observavit. Nec mirum; didicerat enim a puero studiosissime Mathematicas apud Heronem, quae contentae suo pulvere erudita *τὰ περιττὰ* repudiant: et Hero ipse, ut ex eius monumentis apparet, brevitatis fuit amantissimus. Hinc illa Procli *στοιχείωσις* admirabilis Theologiae Platonicae, qua nihil brevius, nihil in eo genere perfectius. Simillima huic et illa eiusdem, quae vulgo circumfertur, et a Themistio primo de Anima (p. 68, 14. ed. Ald.) videtur citari, *σύνοψις τῶν περὶ κινήσεως εἰρημένων Ἀριστοτέλει, μαθηματικωτέρα* tamen; qua nil aptius ad librum VI. Physicorum Aristotelis, et alia eiusdem de motu Theoremata plane percipienda, et memoriter retinenda: quia et ad omnes scientias certo cognoscendas et firmiter memoriae conservandas, nulla Epitomae ratio accuratior; nec sensibus Aristotelis intimis congruentior. Sed haec alibi copiosius. De generibus Poematum Aristoteles et Horatius vulgo noti, praeter Diomedem, cuius supra meminimus. Nam illa Tulliana initio Praefationis, quam adhibuit orationibus Demo-

sthenis et Aeschinis a se conversis, exilia sunt, neque satis integra: plura Fabius Quinctilianus libro X, multo plura Donatus aut quicunque ille interpres Terentio praelucet. Ex Graecis posterioribus aliqua ἐν τοῖς προλεγομένοις Scholiorum ad Poetas; omnium tamen copiosissime Tzetzes in Lycophronem. Hephaestio alia genera Poematum persecutus est, quae ad Metricam spectant. Satis praefati pergamus ad Proclum. *Nunnesius.*

* [Operae pretium existimavi locum Diomedis integrum, etsi in nonnullis aperte mendosum, oculis lectorum subiicere.

De Poematibus. G.395

POEMATIS genera sunt tria. Aut enim activum est vel imitativum, quod Graeci δραματικὸν, vel μιμητικόν: aut enarrativum vel enunciativum, quod Graeci ἐξηγητικὸν vel [a] *ἀναγγελτικὸν dicunt: aut commune vel mixtum, quod Graeci κοινὸν vel μικτὸν appellant. Δραματικὸν vel activum est, in quo personae agunt solae, sine* [b] *ulla Poetae interlocutione, ut se habent Tragicae* [c] *et Comicae fabulae; quo genere* [d] *scripta est prima Bucolicon, et ea cuius initium est,*

Quo te Moeri pedes?

Ἐξηγητικὸν est vel enarrativum, in quo Poeta ipse loquitur, sine personae ullius interlocutione, ut se habent tres Georgicae, et prima pars quarti. Item [e] *Lucretiana carmina, et caeterea his similia. Κοινὸν vel* [f] *μικτὸν est, in quo Poeta ipse loquitur, et personae loquentes introducuntur, ut est scripta Ilias* [c] *et Odyssea tota Homeri,* [g] *et Aeneis Virgilii, et caetera his similia.*

De Generibus Poematos Dramatici vel Activi.

Poematos [h] *Dramatici vel Activi genera sunt quatuor. Apud Graecos, Tragica, Comica, Satyrica, Mimica. Apud Romanos, Praetextata, Tabernaria, Atellana, Planipes.*

---

a) ἀπολογητικὸν Med.

b) Sic Med. *ullius* Putsch.

c) *vel* Med.

d) *scripta est Bucolicon ea.* Med.

e) *Lucretica* Med.

f) *Commune* Med.

g) *Vel activi et exegetici vel enarrativi.* Med. pro Putschianis *et Aeneis — similia.*

h) *Grammatici* Med.

Exegetici vel enarrativi species sunt tres, Angeltice, Historice, Didascalice. Angeltice est, qua sententiae scribuntur, ut est Theognidis liber; item [i] Chriae. Historice, qua narrationes et genealogiae componuntur, ut est Hesiodi [k] Γυναικῶν κατάλογος, et similia. Didascalice est, qua comprehenditur philosophia, [l] ut libri Varronis, Empedoclis et Lucretii. Item astrologia, ut φαινόμενα Arati, et Ciceronis, et Georgica Virgilii, et his similia.

De Specie Poematos Communis.

Κοινοῦ vel communis poematos species prima est Heroica, ut est Iliados et Aeneidos. Secunda Lyrica, ut est Archilochi et Horatii [m].

Epos dicitur Graece [n] carmine hexametro divinarum rerum et heroicarum humanarumque comprehensio; quod a Graecis ita definitum est: [o] ἔπος ἐστιν ἐμπεριοχὴ θείων καὶ ἡρωικῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Latine paulo [p] communius Carmen auditur. Epos [q] Latinum primus di-
G.396 gne scripsit [r] Livius is, qui [s] res Romanorum decem et octo complexus est libris, qui et Annales [t] inscribuntur, quod singulorum fere annorum actus contineant, sicut [u] publici annales, quos Pontifices scribaeque conficiunt de Romanis, [x] quod Romanorum res gestas declarant. Epos autem appellatur, ut Graecis placet, παρὰ τὸ ἕπεσθαι ἐν αὐτοῖς τὰ ἑξῆς [y] μέρη τοῖς πρώτοις. Praecipue vero Hexameter versus Epos dicitur, quoniam quidem hoc versu, verba responsi in mutuam, ut sic dixerim, consequentiam primus Deus vates comprehendit, unde postea abusive verbum, et solutae orationis ipsa scriptura consequens, ab aliis Epos dictum.

---

i) deest Med.
k) *Theogonia* Med.
l) Voces *ut libri Varronis* ex Med.
m) H. l. addit Med. *poematos characteres sunt quatuor.*
n) *carmen oxametron* Med.
o) Corrupte Med. υεπριοχηθειωη κοι ηρωιχωη.
p) *communis* Med.
q) *Latine* Med.
r) *Livius* deest Putsch.
s) *Romanorum gesta* Med.
t) *scribuntur* Med.
u) *puta* Med.
x) *quidem* Med.
y) Ita Scaliger. Putsch. μέτροις. Totus locus in Med. sic: παρα το επω το λεγω. *Proprie enim* επος *est* εμμετρος λογος *vel* απλουεω. *Praecipue vero hexameter versus epos dicitur, quoniam hoc versu verba respondent mutuo, ut sic dixerim.* Deinde exhibet *Poematos characteres — fluminis alveo —* quae exhibemus paullo infra ex Putschio.

Ῥψῳδία dicitur Graece ποιήσεως ἡ μέρος, aliqua particula discreta atque divulsa; dicta παρὰ τὸ ῥάπτειν, quod versus in unum volumen velut [a] *consuantur et comprehendantur, vel quod olim partes Homerici carminis in theatralibus circulis cum baculo, id est, virga pronunciabant, qui ab eodem Homero dicti sunt Homeristae.*

Poematos characteres sunt hi, μακρὸς, βραχὺς, μέσος, ἀνθηρός. Μακρὸς [b] *est,* [c] *ut apud Virgilium cum* [d] *narratione character, ut in* [e] *undecimo ubi de Metabo facit narrationem sic:*

Pulsus ob invidiam regno viresque superbas.

Aut ut se habent secundi et tertii libri. Βραχὺς est ut in quinto, ubi de Ganymede strictim narrat sic:

Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura maeandro duplici Meliboea cucurrit,
Intextusque puer frondosa regius Ida
Veloces jaculo cervos.

Μέσος est, ut in primo,

Huic coniunx Sichaeus erat ditissimus agri
Phoenicum, et magno miserae dilectus amore.

Est enim castigata narratio, sic tamen ut omnia complexa sit.

Ἀνθηρὸς, ut in septimo, ubi amoenitatem luci ac fluminis describendo facit narrationem sic:

— Hunc inter fluvio Tyberinus amoeno)
Vorticibus rapidis et multa flavus arena)
In mare prorumpit, variae circumque supraque
Assuetae ripis volucres et fluminis alveo,
Aethera mulcebant cantu, lucoque sonabant.

De Poematis Generibus. G.397

Elegia est carmen compositum, hexametro versu pentametroque [f] *ad invicem positis: ut,*

---

z) om. Med.
a) *consumantur* Med.
b) om. Med.
c) *cum* Med.
d) tres voces om. Med.
e) *decimo de Camilla* Med.
f) Sic Med. *alternis vicem* Putsch.

Divitias alius fulvo sibi congerat auro,
Et teneat culti iugera [g] multa soli.

Quod genus carminis praecipue scripserunt apud Romanos, Propertius et Tibullus et Gallus, imitati Graecos Callimachum et Euphorionem. Elegia autem dicta, sive παρὰ τὸ εὖ λέγειν τοὺς τεθνειῶτας (fere enim defunctorum laudes hoc carmine [h] comprehendebantur) sive ἀπὸ τοῦ ἐλέους, id est, miseratione, quod [i] θρήνους Graeci isto metro scriptitaverunt. Cui opinioni consentire videtur Horatius, qui ad Albium Tibullum elegiarum auctorem scribens, ab eo, quam diximus, miseratione, elegos miserabiles dicit, hoc modo:

Neu miserabiles
Decantes elegos.

Apud Romanos autem id carmen quod cum lamentatione extremum atque ultimum mortuo accinebatur, Nenia dicitur, [k] παρὰ τὸ [illegible], unde et in chordis [m] extremus nervus appellatus est νήτη. [n] Nam et Elegia extrema mortuo accinebatur, sicut nenia, ideoque ab eodem Elegia videtur [o] cognominari tractum, quod mortuis vel morituris adscribitur novissimum.

Iambicum est carmen maledicum, plerumque trimetro versu et epodo sequente compositum: ut,

Mala soluta navis exit alite,
Ferens olentem Maevium.

Appellatum est παρὰ τὸ ἰαμβίζειν, quod est maledicere. Cuius carminis praecipui scriptores apud Graecos Archilochus et Hipponax, apud Romanos Lucilius, et Catullus, et Horatius, et Bibaculus.

[p] Epodi dicuntur versus quolibet modo scripti, et sequenteis clausulas habentes particularum, quales sunt p. Epodi Horatii, in quibus singulis versibus singulae clausulae adiiciuntur, ut,

Nox erat, et caelo fulgebat luna sereno.

Deinde,

---

g) *magna* Med.

h) *comprehendebant* Med.

i) *tyrenus Graeciqae* ἐλεγείας Med. θρήνους *Graeci aea eia* Putsch.

k) παρατονητον τοεσχατον Med.

l) om. Med.

m) *extremis* Med.

n) desunt Med. *Nam et* — *eodem.*

o) *tractum cognominari* Med.

p) *Epodos* Med. in eodem mox desunt *Deinde* — *aetas.*

Inter minora sidera.

et,

Altera iam bellis teritur civilibus aetas.

Deinde,

Suis et ipsa Roma viribus ruit.

et quaecunque sunt similes. Dicti autem [p] Epodi συνεκδοχικῶς, a partibus versuum, quae legitimis et integris versi- G.398
bus ἐπᾴδονται, id est, accinuntur.

[q] Satyra dicitur carmen apud Romanos, nunc quidem maledicum, et ad carpenda hominum vitia archaeae Comoediae charactere compositum, quale scripserunt Lucilius et Horatius et Persius. Et olim carmen, quod ex variis poematibus constabat, Satyra vocabatur, quale scripserunt Pacuvius et Ennius. Satyra autem dicta, sive a Satyris, quod similiter in hoc carmine ridiculae res pudendaeque dicuntur, quae velut a Satyris proferuntur et fiunt: sive a Satyra lance, quae referta variis multisque primitiis, [r] in sacro apud priscos Diis inferebatur, [s] vel a copia et saturitate rei Satyra vocabatur; cuius generis lancium et Virgilius in Georgicis meminit, cum hoc modo dicit,

Lancibus et pandis fumantia reddimus exta.

et,

Lancesque et liba feremus

sive a quodam genere farciminis, quod multis rebus refertum, [t] Satyram dicit Varro vocitatam. Est autem hoc positum in II. libro Plautinarum quaestionum. Satyra est, [u] uva passa et polenta et nuclei pinei [x] mulso conspersi. Ad haec alii addunt et de malo punico grana. Alii autem dictam putant a Lege Satyra, quae uno rogatu multa simul et poemata comprehenduntur, cuius legis Lucilius meminit in primo,

Per Satyram aedilem factum, qui legibu' solvat.

et Sallustius in Iugurtha, Deinde quasi per Satyram sententiis exquisitis in deditionem accipitur.

Bucolica dicuntur poemata [y] secundum carmen pastorale composita. Instituta autem sunt, sicut quidam putant, in

---

q) Satyra est carmen apud Romanos, nunc quidem apud Graecos Med.

r) in sacris discordiis inferebatur Med.

s) et Med.

t) Satyram Varro vocitat Med.

u) ubi Med.

x) ex mulso consparsi Med.

y) carmine pastorali Med.

Laconia, vel, ut alii, in Sicilia. Nam inter Lacedaemonios et Siculos varia fuit conditio. Sed [z] quod ad Lacenas pertinet, haec eorum fuit origo. Quo tempore adventante Xerxe in Graeciam, omnes, deserta Laconia, metu barbarorum perterriti, in diversas partes fugisse creduntur, et cum virgines timore laterent, ex hoc evenisse, ut eo die, quo solitus erat chorus virginum Dianae Caryatidi hymnum canere, nemo ad solenne sacrum inveniretur. Tunc itaque pastores ex rure in urbem convenerunt, et ne ritus sacrorum interrumperetur, pastorali carmine composito Deae honorem celebraverunt, unde etiam βουκολισμὸς dictus. A Siculis autem origo quae traditur, haec est. Antequam Hiero rex Syracusas expugnaret, morbo Sicilia laborabat: variis et assiduis ceremoniis Dianam placantes, finem malis invenerunt, eandem Lyee cognominaverunt, quasi solutricem malorum. Inde res in consuetudinem tracta est, ut greges rusticorum theatrum ingrederentur, et [a] de victo-
G.399 ria canerent. Habitus vero huiusmodi videbatur. Erat panis magnus omnium ferarum imagine [b] completus, et [c] uter cum vino, et [d] folles cum omnium leguminum genere: inerat [c] et corona in capite, et in manu pedum clavatum; atque ita victorum omnium fores multitudo [e] circuibat, carmen in victoriam, quam adepti fuerant, canebant, et de eo folle limina frugibus spargebant: nonnulli et in Italiam, et in Lydiam et Aegyptum transisse creduntur, quos Lydiastas et Bucolistas appellaverunt. Quanquam est et alia opinio, circum pagos et oppida solitos fuisse pastores, composito carmine precari [f] pecorum et frugum omniumque [g] rerum proventum, atque inde in hunc diem manere nomen et ritum Bucolicorum. Putant autem quidam hoc genus carminis primum Daphnim composuisse, deinde alios complures, inter quos Theocritum Syracusanum, quem noster imitatur.

"Tragoedia est heroicae fortunae in adversis comprehensio. A Theophrasto ita definita est: Tragoedia est ἡρωϊκῆς τύχης περίστασις. Tragoedia, ut quidam dicunt, a τράγος et ᾠδῇ dicta, quoniam olim actoribus Tragicis τράγος,

z) *quid hos* Med.
a) *victoriam* Med.
b) *complexus* Med.
c) om. Med.
d) *foliis omnium* Med.

e) *carmen circuibat, victoriam.* Med.
f) *corporum* Med.
g) om. Med. Mox Putschius *Tragoedia, ut quidam, dicitur a τράγῳ et ᾠδῇ.*

id est, hircus, praemium cantus proponebatur, qui Liberalibus, die festo Libero patri ob hoc ipsum immolabatur, quia, ut ait Varro, depascunt: et Horatius in arte poetica,

Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum.
Mox etiam agrestes Satyros nudavit.

et Virgilius Georgicorum secundo, cum et sacri genus monstrat, et [h] *causam talis hostiae reddit his versibus,*

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris
Caeditur.

Alii putant a faece, quam Graecorum quidam τρύγα appellant, Tragoediam nominatam, permutatione literarum v in u versam, quoniam olim nondum personis a Thespide repertis, tales fabulas peruncti ora faecibus agitabant, ut rursum est Horatius testis, sic,

Ignotum tragicae genus invenisse Camenae
Dicitur, et plaustris vexisse poemata Thespis,
Quae canerent agerentque peruncti faecibus ora.

Alii a vino arbitrantur, propterea quod olim vinum dicitabatur τρὺξ, a quo τρύγητος hodie quoque vindemia est, quia Liberalibus apud Atticos, die festo Liberi patris, vinum cantoribus pro corollario dabatur, cuius rei testis est Lucilius in XII.

Comoedia est privatae civilisque fortunae, sine periculo vitae, comprehensio, apud Graecos ita definita: χωμῳδία ἐστιν ἰδιωτικῶν [i] *καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἀκίνδυνος περιοχή. Comoedia dicta ἀπὸ τῶν κωμῶν. κῶμαι enim appellantur pagi, id est, conventicula rusticorum. Itaque iuventus, ut ait Varro, Attica circum vicos ire solita fuit, et quaestus sui causa, hoc genus carminis pronunciabat. Aut certe a* [k] *ludis vicinalibus. Nam posteaquam ex agris* G.400 *Athenas commigratum est, et hi ludi* [l] *instituti sunt, sicut Romae Compitalitii, ad canendum prodibant, et ab urbana* [m] *comice oda comoedia dicta est,* [n] *vel quod in ea viculorum, id est, humilium domuum fortunae comprehendantur, non ut in Tragoedia publicarum regiarumque. Vel ἀπὸ τοῦ κώμου, id est, comessatione,* [o] *quod olim in huiusmodi fabulis amantium iuvenum κῶμοι canebantur.*

---

h) *carmen* Med. Mox idem, *permutatione literarum in adversum.*
i) duae voces ex Med.
k) *vicibus* Med.
l) *constituti* Med.
m) *come et odo* Med.
n) *vel απο των viculorum* Med.
o) *quae* Med.

Comoedia a Tragoedia differt, quod in Tragoedia introducuntur duces, heroes, reges: in Comoedia humiles atque privatae personae. In illa luctus, exilia, caedes: in hac amores, virginum raptus. Deinde quod in illa frequenter et pene semper laetis rebus exitus tristes, et liberorum fortunarumque priorum in [p] peius agnitio. [q] In hac tristibus laetiora succedunt. Quare varia definitione discretae sunt. Altera enim [r] ἀκίνδυνος περιογή, altera τύχης περίστασις dictae sunt. Tristitia namque Tragoediae proprium. Ideoque Euripides petente Archelao rege, ut de se Tragoediam scriberet, abnuit, ac precatus est, ne accideret Archelao aliquid Tragoediae proprium, ostendens nihil aliud esse Tragoediam quam miseriarum comprehensionem.

Poetae primi Comici fuerunt, Susarion, [s] Mullus, et Magnes. Hi veteris disciplinae ioculatoria quaedam minus scite et venuste pronunciabant, in quibus hi versus fuerunt:

[t] Ἀκούετε λέξιν, Σουσαρίων λέγει τάδε.
Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ᾽ ὅμως, ὦ δημόται,
Οὐκ ἔστιν εὑρεῖν οὐσιαν ἄνευ κακοῦ.

Secunda aetate fuerunt Aristophanes, Eupolis, et Cratinus: qui et principum vitia [u] insectati, acerbissimas Comoedias composuerunt.

Tertia aetas fuit Menandri, et Philemonis, qui omnem acerbitatem Comoediae mitigaverunt, atque multiplicia argumenta Graecis [x] autoribus secuti sunt. Ab his Romani fabulas transtulerunt, et constat apud illos primo, Latino sermone Comoediam Livium Andronicum scripsisse. Sunt qui velint Epicharmum in insula [y] Co exulantem, primum hoc carmen frequentasse, et sic a Co Comoediam dici.

Antea itaque galeris non personis utebantur, ut qualitas
601 coloris indicium faceret aetatis, cum essent aut albi, aut nigri, aut rufi. Personis vero uti primus coepit Roscius Gallus praecipuus histrio, [z] quod oculis obversis erat, nec satis decorus in personis nisi parasitus pronunciabat.

Initio Togatae Comoediae dicebantur, quod omnia in publico honore confusa cernebantur, quae Togatae postea in Praetextatas et Tabernarias dividebantur. Togatae fabulae

p) poenis Med.
q) In hac — succedunt desunt Med.
r) δεινων περιοχη Med.
s) Nullus Med.
t) Ita exhibet Med. Sussarion pantalogica enigine cecalimbso odemate ut esti curatimiana neututu.
u) sectati Med.
x) erroribus Med.
y) Ceo Med.
z) qui Med.

dicuntur, quae scriptae sunt secundum ritus et habitus hominum togatorum, id est, Romanorum. Toga namque Romana est, sicut Graecas fabulas ab habitu aeque Palliatas Varro ait nominari. Togatas autem, quod sit generale nomen, specialiter tamen pro Tabernariis non modo communis error usurpat, qui [a] *Fauni togatas appellant, sed et Poetae, ut Horatius, qui ait,* P. 401

Vel qui praetextas, vel qui docuere togatas.

Togatarum fabularum species tot fere sunt, quot et Palliatarum. Nam prima species est togatarum, quae Praetextatae dicuntur, in quibus imperatorum negotia agebantur et publica, et reges Romani vel duces inducuntur, personarum dignitate et [b] *argumentorum sublimitate Tragoediis similes. Praetextatae autem dicuntur, quia fere regum vel magistratuum, qui praetexta utuntur, in huiusmodi fabulis acta comprehenduntur.*

Secunda species togatarum, quae Tabernariae dicuntur, humilitate personarum et argumentorum similitudine, Comoediis pares, in quibus non magistratus regesque, sed humiles homines et privatae domus inducuntur; quae, quod olim tabulis tegerentur, communiter Tabernariae vocabantur.

Tertia species est fabularum Latinarum, quae a civitate Oscorum Atella, in qua primum coeptae, Atellanae dictae sunt, argumentis dictisque iocularibus similes satyricis fabulis Graecis.

Quarta species est planipedis, qui Graece dicitur Μῖμος. Ideo autem latine [c] *Planipes, quod actores planis pedibus, id est, nudis, proscenium introirent, non ut Tragici actores cum cothurnis, neque ut Comici cum* [d] *soccis, sive quod olim non in suggestu scenae, sed in plano orchestrae positis instrumentis mimicis* [e] *actitabant. Cuius planipedis* [f] *Atta togatarum scriptor ita in Aedilitia fabula meminit:*

[g] Daturin' estis aurum, exultat planipes.

Si quas tamen ex soccis fabulas fecerant, palliati pronunciabant.

Togata praetextata, a Tragoedia differt, [h] *quod in Tragoedia heroes* [i] *inducuntur. Pacuvius Tragoedias nominibus heroicis scripsit* [k] *Duloresten, Chrysen, et his similia. Item*

---

a) *Fannius t. appellat* Med.
b) *personarum* Med.
c) *Planipedes*, Med.
d) *socios olim* Med.
e) *agitabant* Med.
f) *Actius* Med.
g) *datum inest aurum* Med.
h) tres voces om. Med.
i) *introducuntur ut* Med.
k) *Horestem. Chysoem* Med.

Accius. In Praetextata autem scribitur Brutus, vel Decius, [l] vel Marcellus. Togata tabernaria a Comoedia differt, quod in Comoedia Graeci ritus inducuntur, personaeque Graecae, Laches, Sostrata. In illa vero Latinae. Togatas tabernarias in scenam [m] deduxerunt praecipue duo, Afranius, et [n] C. Quintius. Nam Terentius et Caecilius Comoedias scripserunt.

Latina Atellana, a Graeca Satyrica differt, quod in Satyrica fere Satyrorum personae inducuntur, aut si quae sunt ridiculae similes Satyris, Autolycus, Burris. In Atellana, [o] oscae personae, ut Maccus.

G.402 Dramata autem dicuntur Tragica aut Comica, παρὰ τὸ δρᾶν, id est, agere. Latine Fabulae appellantur, sive fabulae. In Latinis enim fabulis plura sunt cantica, quae canuntur. Vel a faciendo, nam et agi fabula, non referri ab actoribus dicitur. Itaque Horatius utraque significatione interpretatur, cum ita de fabula dicit,

Aut agitur res in scenis, aut acta refertur,

[p] sicut in chorum. In Graeco dramate fere tres personae solae agunt. Ideoque Horatius ait,

Nec quarta loqui persona laboret.

quia quarta semper muta. At Latini scriptores, complures personas in fabulam introduxere, ut spectatores frequentia facerent.

Satyrica est apud Graecos fabula, in qua item Tragici [q] Poetae, non reges aut heroas, sed Satyros induxerunt, ludendi causa iocandique simul, ut spectator inter res Tragicas seriasque, Satyrorum quoque iocis et lusibus delectaretur, ut et Horatius sentit his versibus:

Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum,
Mox etiam agrestes Satyros nudavit, et asper
Incolumi gravitate iocum tentavit, eo quod
Illecebris erat, et grata novitate morandus
Spectator.

Mimus est sermonis cuiuslibet motus sine reverentia, vel

---

l) item Med.
m) dictaverunt Med.
n) Quintus Ennius Med.
o) obscenae Med.
p) Sicut Graeco in choro. Dramate vero tres personae solum a. Med.
q) potest Med. et mox Satyros ornavit et Illecebris spectator erat et novitate movendus.

factorum [r] et turpium cum lascivia imitatio. [s] A Graecis ita definitus: Μῖμός ἐστιν μίμησις βίου, τά τε συγκεχωρημένα, καὶ ἀσυγχώρητα περιέχων. Mimus dictus παρὰ τὸ μιμεῖσθαι, quasi solus imitetur, cum et alia poemata idem faciant; sed solus, quasi privilegio quodam, quod fuit commune, possedit. Similiter atque is, qui versum facit, dictus ποιητής, cum [t] tamen artifices, [u] qui aeque quid faciunt, non dicantur poetae.

Membra Comoediarum tria sunt, diverbium, canticum, chorus. Membra Comoediae diversa sunt, definito tamen numero continentur, a quinque usque ad decem. Diverbia sunt partes Comoediarum, in quibus diversorum personae versantur. Personae autem diverbiorum, aut duae, aut tres, [x] raro autem quatuor esse debent; ultra augere numerum non licet. In Canticis autem una tantum debet esse persona; aut si duae fuerint, ita debent esse, ut ex occulto una audiat, nec [y] conloquatur, sed [z] secum, si opus fuerit, verba faciat. In Choris vero numerus personarum definitus non est, quippe iunctim omnes loqui debent, quasi voce confusa, et concentum in unam personam reformantes. Latinae [a] vero Comoediae chorum non habent, sed duobus tantum membris constant, diverbio et cantico. Primis autem temporibus, ut asserit Tranquillus, omnia quae in scena versantur in Comoedia agebantur. Nam Pantomimus [b] et Pithaules et Choraules in Comoedia canebant. [c] Sed quia G.403
non poterant omnia simul apud omnes artifices pariter excellere, si qui erant inter actores Comoediarum pro facultate et arte potiores, principatum sibi [d] artificii vendicabant. Sic factum est, ut, nolentibus cedere mimis [e] in artificio suo caeteris, separatio fieret reliquorum. Nam dum potiores inferioribus, qui in omni [f] ergasterio erant, servire dedignabantur, seipsos a Comoedia separaverunt: ac sic factum est, ut exemplo semel sumpto, unusquisque artis suae rem exequi coeperit, neque in Comoediam venire. Cuius rei indicia produnt nobis antiquae Comoediae, in quibus

---

r) *et turpium* desunt Med.

s) *a Graecis — περιέχων.* et mox *παρὰ τὸ μιμεῖσθαι* om. Med.

t) *et* Med.

u) *cum* Med.

x) *aut raro* Med.

y) *loquatur* Med.

z) ita Med. *secus* Putsch.

a) *igitur* Med.

b) *et Pithaules* om. Med.

c) *Sed quia — qui erant* om. Med.

d) *artificia* Med.

e) *cum* Med.

f) *magisterio* Med. et mox *Seranis.*

invenimus, acta tibiis paribus, aut imparibus, aut sarranis. *Quando enim Chorus canebat, Choricis tibiis, id est, choraulicis, artifex concinebat. In Canticis autem Pythaulicis respondebat. Sed quod paribus tibiis, vel imparibus invenimus scriptum, hoc significat, quod si quando monodio agebat unam tibiam inflabat, si quando synodio* [g] *utramque.*]

P. 375, 3. διαιρεῖται εἰς δ'.] Εἰς δύο legendum reor, itaque scripsisse Photium arbitror; nam ex duobus tantum Procli libris hoc fragmentum concinnatum est: et Suidas tres duntaxat libros χρηστομαθείας agnoscit: at vero in numerorum notis singulis facilis errandi ipsa libraris obiici solet, ut β in δ commutarit, vel primam in δύο litteram oscitans scriba reliquis contentus, properarit. Sexcenta id genus σφάλματα in ipso Suida, et Laertio, ut reliquos taceam, deprehendas. Non procul abierim, in eo ipso Suida, Μουνυχιὼν, δεύτερος μὴν κατ' Ἀθηναίους: reponendum enim δέκατος. Nam mendum suspicor, ex compendio δεκ quod in δευ migrarit. Munichion enim mensis, quem Martio respondere putant, decimus a Iunio, qui primus erat Atticorum mensium, in quem solstitium aestivum caderet; ut Theod. Gaza observavit. Sed quoniam in manibus Suidae liber est, non pigebit de [h] Procli scriptis reliqua describere, sed Latine: *Proclus Lycius Syriani discipulus, auditor item et Plutarchi Nestorii F. Philosophi, Philosophus et ipse Platonicus. Hic Scholae Athenis praefuit: ipsius discipulus et successor fuit Marinus Neapolitanus. Scripsit plurima tam Philosophica, quam Grammatica. Commentariique in integrum Homerum, in Opera item et Dies Hesiodi. Laudabilium locorum libros γ'. De educatione lib. duos. In Platonem de Rep. lib. IV. in Orphei Theologiam, et de consensu Orphei, Pythagorae, et Platonis. De Oraculis libros* 10. *De Diis apud Homerum, aliaque.* Haec Suidas. Exstant et in Euclidem, et Ptolemaeum comment. ut Mathematicum summum agnoscas: in Peripatetica vero disciplina, libellus de motu, quo Aristotelem a libro 3. Physic. et deinceps in compendium redegit. Platonicae vero doctrinae, Pla-
G.404 tonis Theologica elementa, et Physica nuper edita. In Italicis vero Bibliothecis, in Timaeum, in primum Alcibiadem, in Cratylum, in Parmenidem dialogos commentarii adhuc latent. *Schottus.*

---

g) Sic Med. *utriusque* Putsch.

h) Plura de Proclo dabit Fabricius Bibl. Gr. Lib. V. cap. 26.

P. 375, 4. *Ὡς αὗται εἰσὶν ἀρεταὶ λόγου καὶ ποιήματος.*] Quaenam? Non sunt haec genera *τοῦ πλάσματος*, quae, Procle, proxime subiungis? neque enim diceres *καὶ ὅτι* etc. Suspicor locum mutilum et decurtatum a Photio de quatuor virtutibus *πάντος λόγου καὶ ποιήματος*: de quibus Tzetzes Chil. XII. c. 428. et alii, et *ἀνώνυμος* Graecus in extrema *συνόψει* Rhetoricae, et alii. Anonymus addit auctoribus quos laudat Tzetzes huius sententiae Iamblichum, nisi locus depravatus, et sapientiores ex recentioribus. Iamblicho autem magistro in Philosophia quidem usum Proclum legimus apud Ammonium: quin et idem Proclus in Euclidem hoc ipsum profitetur, quamvis apud Marinum nulla eius mentio. Leo nam audiverat quidem in Rhetoricis, sed publica illa erat opinio de quatuor virtutibus orationis; quae sunt *συντομία, σαφήνεια, μεγαλοπρέπεια, καὶ πιθανότης*: cum quibus fortasse consentiunt illae Peripateticorum, quas ex Theophrasto commemorat M. Tullius: *Ἑλληνισμὸς* scilicet, *σαφήνεια, κόσμος, καὶ τὸ οἰκεῖον.* Nam *τὴν συντομίαν* accommodabo *τῷ Ἑλληνισμῷ*, quia, ut docet Aristoteles Rhetor. III. 5. *μὴ τοῖς περιέχουσι* (quod pugnat *τῇ συντομίᾳ*) *ἀλλὰ τοῖς ἰδίοις δεῖ γίγνεσθαι τὸ ἑλληνίζειν.* *Ὁ κόσμος* respondebit *τῇ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ τῷ πιθανῷ τὸ οἰκεῖον.* Aliter recensent quatuor virtutes *τοῦ διηγήματος*, aut certe *τοῦ μυθικοῦ διηγήματος* Hermogenes et Aphthonius in Progymnasmatis: illi tamen non de omni Oratione, sed de Narratione tantum loquuntur. *Nunnesius.*

Ibid. 6. *Καὶ ἔτι τοῦ πλάσματος.*] Plutarchus in Homeri vita (cap. LXXII. T. V. p. 751. B. ed. Wyttenbach. 4to.) *Ἐπεὶ δὲ καὶ χαρακτῆρες εἰσὶ τῶν λόγων τὰ καλούμενα πλάσματα, ὧν τὸ μὲν ἁδρὸν, τὸ δ' ἰσχνὸν, τὸ δὲ μέσον λέγεται.* Vides hic aperte *τοῦ πλάσματος* nomen pro *χαρακτῆρος* positum, quod est insigne. Nam quod *χαρακτῆρες* et Ideae vocentur, plena testium antiquitas, et de tribus illis etiam generibus; quamquam ab ea sententia dissentiunt Demetrius Phalereus, aut quicumque auctor libelli *περὶ ἑρμηνείας*, et Dionysius Halicarnasseus *ἐν τῷ περὶ συνθέσεως τῶν ὀνομάτων*, et Macrobius Saturn. V. I. Sed de his alii viderint: nos ad Proclum. *Nunnesius.*

Ibid. 8. *καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα*] Quam belle his respondent illa Plutarchi, quamque illustriora! *Ἁδρὸν πλάσμα ἐκεῖνό ἐστι τὸ καὶ τῇ τῶν λέξεων, καὶ τῇ τῶν νοημάτων κατασκευῇ μεγάλας ἔχον ἐμφάσεις.* Nam *τὸ κάλλος* non accipio hoc loco pro una idea Orationis, quam separatim docuit Hermogenes, sed de ea venustate, quae toti Poemati adspersa est: quam *τῷ μεγέθει*

καὶ τῇ γλυκύτητι volvit idem Hermogenes temperari; Nunnesius.

Ibid. 9. ἰσχνόν.] De tribus dicendi formis, humili, mediocri, et sublimi, Cornificius lib. IV. Rhetoricorum ad Herennium, M. Tullius de Oratore, et Agellius, Noct. Attic.
G.405 VII. 14. qui cum tribus Atheniensium legatis comparat, Carneade Academico, Critolao Peripatetico, et Diogene Stoico (de quibus legatis idem XVII. 21. Plinius VII. 30.) De Graecis vero Hermogenes Libro *De Ideis*: et Περὶ Ὕψους Dionysius Longinus, valde ab Eunapio Sardiano laudatus, libro singulari; omnis denique Rhetorum Schola. *Is enim eloquens est*, inquit Cicero, *qui poterit parva submisse, modica temperate, magna graviter dicere.* Cumque omnis oratio vel ad docendum, vel delectandum, vel denique ad incitandum sit comparata, attenuato generi propositum docere, mediocri delectare, sublimi vero animos impellere, rapere, et inflammare. Eadem vero in Poetica, tamquam numeris vincta oratione, ratio, quod illi ἀντίστροφος esse videatur. Nam, *Aut prodesse volunt, aut delectare Poetae, Aut simul et iucunda, et idonea dicere vitae.*

Est igitur omnis oratio, vel	*Humilis*, tenuis, seu attenuata,	Contrarium, et propinquum vitium, Cornificio,	Exile, humi serpens, aridum, et exsangue,
	Mediocris, media seu aequalis,		Fluctuans et dissolutum,
	Sublimis, gravis, seu grandis.		Turgidum, inflatum, et horridum.

Dionysius Halicarnassensis, lib. Συσχηματισμῶν, Harmoniam orationis sic dividit, et auctores singulis attribuit:

Harmoniae communis.	*Floridae.*	*Durae.*
Homerus Epic.	Hesiodus Epicus.	Antimachus Colophonius, Empedocles } Epici.
Stesichorus, Alcaeus } Melici.	Sappho Melica.	Physicus
Sophocles Trag.	Anacreon, Simonides } Melici.	Pindarus Melicus.
Herodotus Hist.	Euripides Trag.	Aeschylus Trag.
Demosthenes Orat.	Ephorus, Theopompus } Historici.	Thucydides Hist.
Democritus, Plato, Aristoteles } Philosophi.	Isocrates Orator.	Antiphon Politicus.

Sed hic minuenda opinio est minutorum Rhetorum, qui, dum grave, paucisque cognitum dicendi et diiudicandi munus suscipiunt, nimium quantum onus sustinent, et in quot se errorum laqueos induunt. De quo genere toto recte dividendi, quanta inter Platonem et Aristotelem concertatio? quanta a

Theophrasto, ut illud perficiat, contentio adhibenda, ut nos diligenter Galenus, Medicorum princeps, admonuit. Sic enim vulgares illi:

Humilis oratio, ut Philosophorum, et Comicorum,
Mediocris, ut Historicorum,
Sublimis, ut Tragoediarum, et invectivarum.

At Platonis, Philosophorum prope Dei, oratio ita assurgit, ut M. Tullio, et Halicarnasseo poema potius, quam oratio soluta videatur. Sic enim Dionysius, Criticorum maximus, eleganti illa Epistola ad Cn. Pompeium, (T. VI. p. 764. ed. Reiske.) qui de reprehenso Platonis stylo questus erat, cen- G.406
set, exemplis ex Phaedro allatis, a Dithyrambicis minime Platonem abhorrere: ἐν τούτοις γὰρ τῆς λέξεως τιμωρίαν τὰ περὶ τὴν τροπικήν τε καὶ διθυραμβικὴν φράσιν, ἐκπίπτουσιν ἐν οἷς αὐτοκρατεῖ τοῦ μετρίου κ. τ. λ. quia et apud Laërtium in Platone, Aristoteles orationis eius ideam inter poeticam et solutam collocat. Phrynichus vero apud Photium nostrum Εἰλικρινοῦς τε καὶ καθαροῦ καὶ Ἀττικοῦ λόγου κάνονας καὶ σταθμὰς καὶ παράδειγμά φησιν ἄριστον Πλάτωνά τε καὶ Δημοσθένην. De Comicis autem nemini dubium, quin Terentio, ut refert A. Gellius, tribuerit τὸν μέσον χαρακτῆρα M. Varro, cui et Iulius Caesar gravitatem adscripserat, ut legimus ἐν προλεγομένοις Donati. In Historicis vero, de Thucydide ἐπισκεπτέον, legendusque Suidas in χαρακτῆρες. Nam τὸ ἀξίωμα in illo elucet, ut observant Critici, quod unum genus est idearum magnitudinis Hermogeni Rhetorum acutissimo. *Schottus.*

Ibid. ἰσχνόν.] Τὸ ἰσχνὸν video Diomedem βραχὺ appellare, ut τὸ ἁδρὸν, μακρόν. Hoc autem intelligendum videtur de Tropis, quos et plebeios agnoscant Rhetores, non de illis qui plus iusto efferuntur. Notum etiam in Bucolicis, quae huius generis sunt, multa esse Allegorica. *Nannesius.*

P. 375, 11. φιλοκατάσκευον σύνθεσιν.] Videtur appellare τὴν φιλικὴν, quae necessario ἁπλῆ esse debet, ut in Epistolis fieri oportere Demetrius praeter alios docuit. Huic repugnat τὸ μεγάλας ἔχειν ἐμφάσεις. *Nannesius.*

Ibid. 11. τοῖς γοεροῖς.] Luctus enim non patitur κατασκευὴν illam accuratam Isocratis, nec granditatem illam Pindari. *Nannesius.*

Ibid. τοῖς γοεροῖς.] Non video hoc qui verum sit, nisi fortasse quia luctus curam minuit. Sed γοερὰ tamen elogiae, et tamen graves, ut et τὰ παραμυθητικά. Equidem epistolas M. Tullii consolatorias et γοερὰς esse agnosco, atque

tamen λόγικῷ genere, sed grandi plerasque scriptas. Censeo itaque hoc in loco legendum potius inversis literis γεωργικοῖς, aut certe γεωργοῖς, quibus, ut pastoriciis et piscatorum poematis, nihil aptius tenui genere. Quapropter Virgilius, cum assurgendum illi contra consuetudinem eius carminis esset, praefatus est, *Sicelides Musae, paullo maiora canamus.* *Schottus.*

Ibid. ult. ἀνθηρὸν δὲ κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστι.] Hoc in Plutarchum apposite dicetur, qui in Homeri vita hoc genus ἀνθηρὸν a ceteris separavit. In eadem haeresi sunt Macrobius et Diomedes. Quin et Demetrius ille auctor περὶ ἑρμηνείας hoc, et τὸ δεινὸν a duobus contrariis seiunxit; affirmat tamen, cum utroque τὸ γλαφυρὸν et χαρίεν, quod idem est atque ἀνθηρὸν, posse copulari. M. certe Tullius libro *De optimo genere dicendi*, videtur medium illud, quod ipse *modicum* nominat, ἀνθηρὸν intellexisse; nam illi tribuit multa ornamenta et lumina orationis, in quo Demetrium Phalereum floruisse scribit, atque illud expers utriusque contrarii facit. *Nunnesius.*

G.407 P. 376, 2. τοπογραφίαις καὶ λειμώνων καὶ ἀλσῶν.] Floridum etiam inter Poematis characteres (sic enim vocat Plutarchus in vita Homeri) numerat Diomedes lib. III. Instit. Gramm. p. 481. *Poematis*, inquit, *characteres*, βραχύς, μέσος, καὶ ἀνθηρός. Sed hic auctor magno alioqui subsidio futurus, monstrose nimis, in Graecis praesertim, depravatus est. Ceterum et haec Poetarum fuisse argumenta, his auctoribus discere licet: Virgil. Eclog. IV. 3. Horat. A. P. 14. sqq. Persius Sat. I. 68. sqq. Iuvenal. Sat. I. 7. sq. *Schottus.*

Ibid. 3. ἀποσφαλέντες.] Auctor ad Herennium lib. IV. Rhetoricorum: *Erit et attenuata verborum constructio quaedam, item alia in gravitate, alia posita in mediocritate. Est autem cavendum ne, dum haec genera consectamur, in finitima et propinqua vitia veniamus etc.* *Schottus.*

Ibid. 4. εἰς τὸ σκληρὸν καὶ ἐπηρμένον.] Demetrius hoc vitium ψυχρὸν nominat. Auctor ad Herenn. *turgentem et inflatam orationem* hanc dicit, et verbis duriter aliunde translatis eam fieri voluit. Dionysius Longinus et alii his finitima afferunt. *Nunnesius.*

Ibid. 5. εἰς τὸ ταπεινόν.] Demetrius ξηρὸν vocat. Auctor ad Herennium *Aridum* et *exanguε*, quod et *exile* nominari non esse alienum ait. *Nunnesius.*

Ibid. 6. ἀργὸν καὶ ἐκλελυμένον.] Sic auctor ad Herennium, *Fluctuans et dissolutum.* *Nunnesius.*

Ibid. 7. διαλαμβάνειν δ' ἐν β.] Corrupta sunt, nisi si διαλαμβάνει δ' ἐν τῷ β: quasi superiora sint ex lib. I. Procli: quae sequuntur ex secundo excerpta; nam ex tertio et quarto nihil repetitum. Nam est.

Ibid. 9. καὶ ὅτι τῆς ποιητικῆς τὸ μέν ἐστι διηγηματικὸν, τὸ δὲ μιμητικόν.] At Plato de Repub. III. p. 394. B. ed. H. St. cuius tu, Procle, sectam sequeris, tria facit genera Poeseos. Unum, διὰ μιμήσεως, qualis Comoedia et Tragoedia: alterum, δι' ἐπαγγελίας μόνης τοῦ ποιητοῦ, tale Dithyrambicum: tertium, ex utroque genere conflatum, cuiusmodi Epicum. Aristoteles etiam in Poeticis tres differentias facit Poeseos, ex modo vario quo fit imitatio; unam, ἀπαγγελτικήν: alteram, in qua omnes qui imitantur πράττοντες καὶ ἐνεργοῦντες inducuntur, quae recte a Grammaticis Graecis et Latinis δραματικὴ nominatur; tertiam, ex utraque concretam. Mitto gregem Grammaticorum, qui eandem sententiam sequuntur; quamquam in eo videntur ab Aristotele multum dissentire, quod suo Dramatico, aut Exegetico subiiciunt παραγγελτικὴν πρᾶξιν (sic enim apud Diomedem reponendum puto) Historicam, et Didascalicam, quas diserte negat Aristoteles Poemata esse, quia non imitantur, quod proprium est Poetae, sed monent tantum, aut narrant, aut docent. Ex his perspicuum fit, frustra torqueri explanatores Poeticorum Aristotelis, quasi a magistro Platone in his discesserit; cum Plato genus ἀπαγγελτικὸν, ut Dithyrambum, videatur imitatione privasse, Aristoteli autem non fit Poeta, nisi is qui imitatur. Non enim vident μίμησιν a Platone vocari κατ' G.406
ἐξοχὴν eam tantum quae fit παρὰ τῶν δρώντων: apud Aristotelem vero latius patere: cui imitatio etiam est ea quae fit rhythmo tantum, ut ψιλὴ ὄρχησις, et quae fit Rhythmo et Harmonia: cuiusmodi erant chori Dithyrambici, quamquam non inducerentur πράττοντες. Haec genera Characteres vocantur in prolegomenis Theocriti. Quanto prudentius Aristoteles, qui nec genera quidem illa nominavit, sed differentias. Sed o miseros ἀμεθόδους, quam multis laqueis irretiti tenentur, quibus nullo se consilio explicare possunt! quam vere dignum immortalitate ingenium Aristotelis! qui vidit, τὰ γένη καὶ εἴδη κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν πολλῶν sumi oportere, tum differentiis distinguenda esse. Sic ille in Animalium disputatione Piscem, Avem, Hominem, et cetera proposuit, quorum differentias post persequitur. Sic et Theophrastus in stirpibus quatuor illa sumit, δένδρα, θάμνους, φρύγανα, πόας. Ita Aristoteles in Poeticis πρῶτα καὶ μέγιστα tantum illa tria affert vulgo nota, Epopoeiam,

Tragoediam, et Comoediam. Reliqua namque, verius horum *μέρη*, *ἢ ἀποσπασμάτια*, aut certe ex his concreta: sed de his alibi. Dixerit aliquis, quorsum haec disputatio? Quorsum? Primo, ne quis sibi falso persuadeat, haec genera esse Poeticae, ut videtur Proclus significare, qui in multos errores eum induceret: deinde, quod permagni hoc loco intersit, aliter *τὸ διηγηματικὸν* a Proclo atque a reliquis accipi. Proclo etenim Diegematicum est *κατ' ἀπόφασιν*, quod non est Mimeticum, sive Dramaticum: ceteris quod nec Dramaticum est, neque mistum aut commune. Quam recte Aristoteles irridet in Platonicis studium illud *τῆς διχοτομίας* lib. 1. de partibus Animalium. Ut illuderet, si revivisceret, idem *τοῖς πανσόφοις* huius seculi, qui omnium artium explicationem *ταῖς ἀλληλουχίαις τῶν διαιρέσεων τε καὶ ὑποδιαιρέσεων*, tanquam *σκελετὸν* quoddam a Medicis conglutinatum oculis subiiciunt. Sed quid *σκελετὸν* dico? immo ut monstrum illud Horatianum, aut si quid deformius potest excogitari. Sed ne longius a Proclo abeamus. *Nunnesius.*

P. 376, 9. *τὸ μὲν ἐστι διηγηματικόν.*] Eadem fere apud Diomedem lib. III. Gramm. divisio poeticae. Aristoteles vero diserte, ex differentiis modorum, quibus imitantur Poetae, elicit haec tria genera: *ἀπαγγελματικὸν*, *μιμητικὸν*, atque tertium illud ex utroque concretum. *Schottus.*

Ibid. 10. *τὸ μὲν διηγηματικὸν ἐκφέρεται.*] Species diegematicae quatuor facit, Epicam, Iambicam, Elegiacam, et Melicam; quam recte aliorum esto iudicium. Diomedes has subiicit generi communi, seu misto, et praeterea Satyram Latinorum, et Bucolica. In scholiis Theocriti Bucolica ad tria genera referuntur, quod etiam Servius sequi videtur. Quam discrepantes hominum sententiae! Tzetzes uterque cautius, qui innumerabilia genera Poematum fecerunt. *Nunnesius.*

Ibid. 12. *διὰ τραγῳδίας σατύρων τε καὶ κωμῳδίας.*] De
G.409 Tragoedia atque Comoedia, qua conveniunt, qua discrepant inter se, et a Satyris, multa apud Aristotelem, (quamquam magna eius pars intercidit) in Poeticis legas, et nonnulla in prolegom. Is. Tzetzae in Lycophronis Alexandram, et interpret. Terentii. Ceterum de Satyra, nemo, quem viderim, legerim, audierim, satis accurate. Errant enim, et vehementer errant, qui nuperam illam Latinorum Satyram, quae in manibus est puerorum, ex prisca Comoedia natam, cum vetere Satyra, de qua hic sermo, et Sicinnis olim etiam vocabatur, temere confundunt. Disces de veteri Satyra ex Iulio Polluce Onomast. IV. 14. 18. 19. ex Athenaeo l. c. 16. XIV. c. 12. Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. III. extr. Plu-

tarch. v. Caton. Arrian. de rebus Indicis p. 523. ed. Blanc, Laertio in Platon. III. 56. Menedem. II. 133. de Achaeo. Eustath. Od. Σ. p. 1850, 35 = 673, 17. Inter Latinos vero, ut et hi symbolam conferant, ex Livio VII. init. Valerio Max. II. 4. Vitruvio V. 8. Diomede lib. III. Gramm. p. 482. et priscis Horatii interpretibus in Artem Poeticam.

Qui vero Satyram fabulam docuerint, hos fere Athenaeus suggessit: Achaeus Eretriensis, Anaxandrides, Astydamas, Chamaeleon Heracleotes Ponticus, Ecphantides, Lycophron Chalcidicus, (de quo Gul. Canterus Nov. Lect. VI. 17.) Phrynichus, Sophocles, Sophron, Sulla Rom. Imperator, Timocles, et Alexander Rex (XIII. p. 586. D.) Unum Pratinam nominat Satyricum Isacius Tzetza in Prolegom. ad Cassandram Lycophronis. Aelianus V. H. II. 8. de Euripidis satyris (cuius et Cyclops extare in hoc genere creditur) et Xenoclis: idem et de Satyris, Tityris, et Silenis V. H. III. 40. Cum hoc pridem adnotassem, comperi post Is. Casaubonum praeclare multa de Satyra Graeca et Latina observasse. *Schottus.*

[Ibid. De Tragoedia quaedam protulit Villoisonus Anecd. Gr. p. 178. ex Diomedis MS. Commentario in Dionysium Thracem. Ipsi nonnulla dabimus de Comoedia ad fidem MS. Baroccianì 116. fol. 29. b. *Κωμῳδία λέγεται τὰ τῶν Κωμικῶν ποιήματα, ὡς τὰ τοῦ Μενάνδρου καὶ Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου, καὶ τῶν ὁμοίων· εὑρέθη δὲ ἡ Κωμῳδία ὥς φασιν ἐκ τινὸς τοιαύτης αἰτίας. βλαπτόμενοι τινὲς γεωργοὶ παρὰ τῶν πολιτῶν τῶν ἐν Ἀθήνῃσι, καὶ θέλοντες ἐλέγχειν αὐτοὺς, κατῄεσαν ἐν τῇ πόλει, καὶ περὶ τὸν καιρὸν τοῦ καθεύδειν περιϊόντες περὶ τὰς ἀγυιὰς, ἔλεγον ἀνωνύμως τὰς βλάβας αὐτῶν. ἵνα δὲ σαφέστερον εἴπωμεν, τοιαῦτα τινὰ ἐβόων· ἐνταῦθα μένει τις, τάδε καὶ τάδε καὶ τάδε ποιῶν τισὶ τῶν γεωργῶν, καὶ οὐ μικρὰς τινὰς βλάβας ἐπιφέρων αὐτοῖς, ὥστε τοὺς γειτνιῶντας ἀκούοντας, ἡμέρας γενομένης, πρὸς ἀλλήλους λέγειν, ἃ νύκτωρ παρὰ τῶν γεωργῶν ἤκουσαν. ἐπονείδιστον δὲ ἦν τῷ ἀδικοῦντι. τὸν δὲ ἐμφανιζόμενον τοῖς ἐπὶ τῆς πόλεως αἰδεῖσθαι, καὶ παύεσθαι τῆς τοιαύτης ἀδικίας. τούτοις πολλάκις παρακολουθήσαντες πολλοὶ τῶν ἀδικούντων ἀνέστειλαν. Ὅθεν τοῖς τῆς πόλεως ἔδοξεν ἐπ' ἀγαθῷ γεγονέναι τὸ ἐγχείρημα τῶν Κωμικῶν. καὶ ἀναζητήσαντες αὐτοὺς, ἠνάγκασαν καὶ ἐπὶ θεάτρου τοῦτο ποιεῖν. οἱ δὲ αἰδούμενοι, μᾶλλον δὲ φοβούμενοι, τρυγὶ περιχρίοντες* G.410 *αὐτῶν τὰς ὄψεις, οὕτως εἰσίεσαν. καὶ ἔτι μᾶλλον ἐλεγχομένων τῶν ἀδικούντων ἐπὶ θεάτρῳ, ἀνοχὴ τῶν ἀδικιῶν ἐγένετο, τῆς αἰδοῦς ἔτι συνοικούσης τοῖς ἀνδράσιν· ἔδοξεν οὖν αὐ-*

τοῖς, τῆς πόλεως τὸ ἐγχείρημα καλῶς ὑπάρχειν, καὶ λογίους ἄνδρας αὐτὸ μετιέναι. πρῶτον οὖν [i] Σουσαρίων τὶς τῆς ἐμμέτρου Κωμῳδίας ἀρχηγὸς ἐγένετο. οὗ τὰ μὲν δράματα λήθη καταφνεμήθησαν· δύο δὲ ἢ τρεῖς ἴαμβοι τοῦ δράματος ἐπὶ μνήμῃ φέρονται· εἰσὶ δὲ οὗτοι·

ἀκούετε λέξεως, Σουσαρίων τάδε λέγει
υἱὸς φιλίνου Γεγαρόθου τριποδίσκος.
κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως ὦ δημόται
οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.

ἀρχὴν οὖν δεξαμένου. τοῦ πράγματος πολλοὶ γεγόνασι κωμῳδοὶ, ἐλέγχοντες τοὺς κακῶς βιοῦντας, καὶ τοὺς ταῖς ἀδικίαις χαίροντας, ἀναστέλλοντες τὰς ἀκαίρους καὶ ἀδίκους αὐτῶν πράξεις, καὶ ὠφέλουν κοίνῃ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μὲν παράνομον ἐπὶ τὰ χείρονα νικᾷ, τὸ δὲ καλὸν τάχεως ἀφίπταται τῆς τῶν ἀνθρώπων πολιτείας, οὐ μετὰ πολὺν χρόνον, οἱ ἄρχοντες Ἀθήνῃσιν ἤρξαντο κωλύειν τοὺς Κωμικοὺς τοὺς φανερῶς οὕτως καὶ ὀνομαστὶ ἐλέγχειν τοὺς ἀδικοῦντας. αὐτοὶ γὰρ θέλοντες ἀδικεῖν καὶ μὴ ἐλέγχεσθαι τούτου χάριν ἐπετίμων αὐτοῖς. ὅθεν ὥσπερ αἰνιγματωδῶς καὶ οὐ φανερῶς ἠλέγχοντο ὑπὸ τῶν κωμικῶν· ἔτι δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖον προϊούσης καὶ κρατούσης τῆς κακίας, ἐκωλύθησαν τοῦ καὶ αἰνιγματωδῶς ἐλέγχειν, καὶ ὑβρίζειν τοὺς ἄρχοντας τῆς πόλεως. Διὸ καὶ τρεῖς διαφορὰς ἔχειν ἔδοξεν ἡ κωμῳδία, καὶ ἡ μὲν καλεῖται παλαιὰ, ἡ ἐξ ἀρχῆς φανερῶς ἐλέγχουσα. ἡ δὲ μέση τὶς καὶ αἰνιγματώδης. ἡ δὲ νέα μηδόλως τοῦτο ποιοῦσα πλὴν ἐπὶ δούλων ἢ ξένων. Καὶ τῆς μὲν παλαιᾶς πολλοὶ γε-

---

i) Bentleius Dissert. Phalarid. p. 202. sive p. 109. versionis Lennepianae: „Sunt, fateor, „quinque versus iambici, qui Su„sarioni adscribantur, et forte „revera sunt eius:

ἀκούετε λεῴς· Σουσαρίων λέγει τάδε,
υἱὸς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος·
κακὸν γυναῖκες, ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,
οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.
καὶ γὰρ τὸ γῆμαι, καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν.

„Exstant quatuor versus antece„dentes in commentario Diome„dis Scholastici in Dionysium „Thracem MS. qui nunc est in „bibl. Regia; ultimus, cum tri„bus aliis apud Stobaeum tit. „LXVII. primus, tertius, et quar„tus, apud Diomedem, III. p. „486. ac tertius et quartus apud „Suidam v. οὔτε σύν. Secundum „v. emendavit Pearsonus, Vind. „Ignat. II. 11. nam valde corru„ptus est in MS. Sed in primo „versu, ut edidit ille,

Ἀκούετε λέξεως, Σουσαρίων τάδε λέγει,

„duo vitia sunt, contra numerum „versus iambici. Quod mendum „ut elueretur, pro λέξεως in Dio„mede repositum est λέξιν. Sed verum est, Ἀκούετε λεῴς, ut est „apud Stobaeum, i. e. Audite, „populus, etc. etc."

*γόνασι. Ἐπίσημος δὲ Κρατῖνος, ὃ καὶ πραττόμενος· μετ-
έσχον δέ τινος χρόνου· τῆς δὲ παλαιᾶς κωμῳδίας Εὔπολις
τε καὶ Ἀριστοφάνης. τῆς δὲ μέσης καὶ αὐτοὶ μὲν πολλοὶ γε-
γόνασιν· ἐπίσημος δέ τις Πλάτων, οὐχ ὁ φιλόσοφος, ἀλλ'
ἕτερός τις. ὁμοίως κἀκείνου τὰ δράματα οὐ φαίνεται. τῆς δὲ
νέας ὁμοίως πολλοὶ γεγόνασιν· ἐπίσημος δὲ ὁ Μένανδρος, ὃς
ἄστρον ἐστὶ τῆς νέας κωμῳδίας, ὡς μεμαθήκαμεν. Εἴρηται
δὲ κωμῳδία οἱονεὶ ἐπὶ τῷ κώματι ᾠδὴ, καὶ γὰρ περὶ τὸν και-
ρὸν τοῦ ὕπνου ἐφευρέθη· ἢ ἡ τῶν κωμητῶν ᾠδή· κῶμαι γὰρ* G.411
*λέγονται οἱ μείζονες ἀγροί· ταύτην οὖν τὴν κωμῳδίαν δεῖ
βιωτικῶς ἀναγινώσκειν. τουτέστιν ὡς ἐν τῷ βίῳ μιμουμένους
τὸ παρείσαγον πρόσωπον, καὶ τὴν ἐκείνου σχέσιν ἀναματτο-
μένους. Δεῖ δὴ οὖν τῷ τὴν κωμῳδίαν ὑποκρινομένῳ μετὰ
γέλως καὶ πολλῆς ἀστειότητος, καὶ πολλοῦ τοῦ προσώπου
φέρεσθαι· ἢ βιωτικῶς, κατὰ μίμησιν τοῦ βίου, ἵνα, ἐὰν μὲν
ὑπόκειται γέρων, μιμησόμεθα τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος, ἢ
(l. εἰ) δὲ γυνὴ, μιμησόμεθα τὴν φωνὴν τῆς γυναικός. Δια-
φέρει δὲ κωμῳδία τραγῳδίας ὅτι ἡ μὲν τραγῳδία ἱστορίαν
καὶ ἐπαγγελίαν ἔχει πράξεων γινομένων· ἡ δὲ κωμῳδία πλάσ-
ματα περιέχει βιωτικῶν πραγμάτων.]*

P. 376, 12. Recte Proclus, sed Aristot. rectius, qui *Κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ὡς μέγιστα μέρη καὶ πρῶτα* seposuit. De Satyro vero, qui Tragoedia *παίζουσα* est, ut de concreto ex utraque in extremo fortasse libro secundo disputavit: sed, quod dolendum vehementer est, et illa Aristotelica de Comoedia et Satyro, atque haec Procli de eodem argumento perierunt; quae si extarent, minuti isti Philologi Satyram Romanam non confunderent turpiter cum Satyro Graecorum. Nam primo Satyra apud Romanos fuit carmen ex variis poematibus, ut ait Diomedes: quale scripserunt Pacuvius, Ennius; simile fortasse Chaeremonis Hippocentauro. Deinde carmen illud maledicum, imago parva antiquae Comoediae, sed quae pulpita non conscendit, et ornatu incedit graviori, Heroico scil. Satyrus autem Graecorum plane est Cyclops Euripidis: licet multae eiusmodi fabulae a Graecis Tragicis editae legantur, quorum tantum nomina apud Grammaticos legimus. De hoc Satyri genere Graeco Horatius, et ex Horatio Diomedes. *Nunnesius.*

Ibid. ult. *καὶ ὅτι τὸ μέλος πρῶτον μὲν*] Hic disputat de quatuor generibus diegematici, eo ordine quem proposuerat. Ordo quidem legitimus, si originem metricam spectemus. Nam, cum duo capita sint et quasi fontes omnium Metrorum, Heroicum, et Iambicum, ut Metrici disputant, ex heroica penthemimeri iterata, nata est Elegia; ex Epodis autem Iambi-

eis Lyricorum carminum varietas profecta videtur. Eundem ordinem, et causam illius praefert auctor illius fragmenti, quod Censorini de die Natali libello adhaeret, tibi, mi Schotte, a Lud. Carrione I. C. inscriptum, et a nobis etiam illustratum. Sed quid de Diomede? qui primam item facit Epicam, secundam tamen Lyricam: (etsi totus ille locus depravatus et mutilus plerisque locis videtur) tertiam Elegiacam; quartam Iambicam. Metrici alii alium ordinem secuti. Sed quid metris cum Poemate? Poematis enim vis et natura non in metro, sed in imitatione consistit, ut docet Aristot. qui propterea prudentius de Tragoedia prius disseruit: e qua detractis duabus partibus, intelligitur, ut fiat Epopoeia: tum te Comoedia, quae numero partium simillima Tragoediae. Ad extremun de ceteris, ut suspicor: quia ex illis tribus, qualia sint facillime percipitur, cum aut illorum ἀποσπασμάτια sint, aut certe ex illis fiant, et proficiscantur. Ac de ordine satis. *Nunnesius.*

G.412 P. 376. ult. τὸ μέλος πρῶτον μὲν ἐφεῦρε Φημονόη] Libenter reponerem Ἔπος: nisi quis dicat, τὸ μέλος ἀντὶ τοῦ Ἔπους γενικῶς positum: quod vix mihi umquam probabitur, quia prisci τοὺς ἐποποιοὺς maxime opponebant Lyricis, ut refert Eustathius. Phemonoes nescio quod κυνοσόφιον olim legi circumferri: numquam in illud incidi, nec in aliquem qui illud carmen laudaret. Cetera nota ex Philologis, et aliis scriptoribus. *Nunnesius.*

Ibid. Φιμονόη ἢ Ἀπόλλωνος] Sic erat in veteri cod. Plurima enim, licet exiguum sit ἀποσπασμάτιον, καὶ ἀράχνια ἔχειν deprehendi. Restituo tamen Φημονόη per η in prima, etymon et Pausaniae fidem secutus, qui de hac in Phocicis: X 5. p. 809. μεγίστη καὶ παρὰ πλείστων ἐς Φημονόην δόξα ἐστὶν, ὡς πρόμαντις γένοιτο ἡ Φημονόη τοῦ θεοῦ πρώτη, καὶ πρώτη τὰ ἑξάμετρα ᾖσε. Mox eiusdem oraculum his consulentibus datum senariis longioribus apponit, ἀγχροῦ βαρὺν ἰὸν ἐπ᾽ ἀνέρι Φοῖβος ἐφήσει Σίντῃ Παρνησσοῖο· φόνον δὲ Κρήσιοι ἄνδρες Χεῖρας ἁγιστεύουσι, τὸ δὲ κλέος οὔ ποτ᾽ ὀλεῖται. Donatianus vero sic in re Metrica: *Hexametrum carmen, quod Ennius longum vocat, Graeci Deliacon; quia hoc genere Phemonoe, Apollinis vates, vaticinata est.* De Ennio vero idem refert M. Tullius Legg. II. 27. Heroicos versus *longos* appellasse, et Ovid. Eleg. III. *et longis versibus adde breves.* Servius in Virgil Aen. III. 46. et ex eo Isidorus Etymol. VIII. 8. inter Sibyllas hanc numerat, et Horatii interpres vetus in illud Artis Poeticae, *Dictae per carmina sortes.* Quo refero et illud Tibulli II. 5. *Te duce,*

Romanos numquam frustrata Sibylla est, Addita quae senis fata canit pedibus. Plinius vero Apollinis non fatidicam tantum vatem, sed et filiam facit, X. 3. et 8. quae primum hexametrum carmen commenta sit: idemque Pythio oraculo Heroicum carmen acceptum referri debere, VII. 56. auctor est: in cuius codd. male quoque *Phoemonoe* cum *oe* dipthongo in prima legitur. Eusebius in Chronicis, annis XXV ante Linum, et Orpheum, Acrisio oracula cecinisse refert. Huic certe Pythii illud quidam attribuunt, *γνῶθι σεαυτόν*: quod e coelo descendisse Satyricus (Iuvenal. XI. 27.) ait, laudatque M. Tullius Legg. I. 22. Tuscul. I. 22. Meminit et Phemonoes Strabo IX. p. 642=608. in Pythii oraculo his verbis: *πρώτην Φημονόην φασὶ γενέσθαι Πυθίαν, κεκλῆσθαι δὲ καὶ τὴν προφῆτιν οὕτω, καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι.* Synesius item, et Tatianus adversus gentes. Latinorum quoque Poetae, Lucanus V. 126. et Statius Papinius Silv. II. II. 39. sed non pigebit Hieron. Vidae elegantes versus huc transferre, Poet. I. *Sed nullum e numero carmen praestantius omni Quam quo post divos Heroum facta recensent: Versibus unde etiam nomen fecere minores, Munere concessum Phoebi venerabile domum, Phemonoes, quae prima dedit, si vera vetustas Ex adyto haud aliis numeris, responsa per orbem.* Schottus.

P. 377, 1. ἑξαμέτροις χρήσμοις] *Hexametris* reddidi, retenta voce Graeca, potius quam *Senariis*, quibus fere Iambica designantur: et Cicero ab illa voce non abhorret. Sic enim De Oratore III. 50. *Antipater ille Sidonius solitus* G.413 *est versus hexametros, aliosque variis modis numerisque fundere ex tempore.* Schottus.

P. 377, 3. ἔπος κληθῆναι] Ab εἰπεῖν, ἔπος, ut et Latini a *dicere*, *dictionem* derivant. Propria quidem Oratorum *dictio*, est enim bene dicendi facultas; sed et Iurisconsultorum est, *ius dicere:* Geographorum pro *describere*. Pomponius Mela sic orditur: *Orbis situm dicere aggredior, impeditum opus, et facundiae minime capax.* Tum et Poetarum est: Horat. Carm. I. *Diceris Vario fortis etc.* Idem alibi, *Prima dicte mihi, summa dicende Camoena.* Homerus *Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα*, et *Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι*, *Dic mihi Musa virum.* Et apud Agellium XVIII. 9. Ennius: *Inseque Musa manu Romanorum induperator*, ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι καὶ εἰπεῖν. Maro: *cui non dictus Hylas. Diductum dicere carmen.* Dictio ergo quod τὸ ῥητὸν, aut ῥῆσις Graece: cui accidit, aut, quod Graece melius dicitur, κατὰ συμβεβηκὸς ὑπάρχει, esse oraculum, ut, species generi συμβαίνει, ut animali ho-

tinem esse; Horat. *Dictae per carmina sortes.* Et Poeta vetus in Armorum Iudicio, apud auctorem ad Herennium II. 26. *Aperte fatur dictio, si intelligas: Tali dari arma, qualis, qui gessit, fuit; Iubet, potiri si studeamus Pergamo.* Lege, si vacat, I. C. Scaliger. Poet. I. 41. Turnebi Adversar. XXX. 11. *Schottus.*

Ibid. 7. ὁ Ὅμηρος ποιητὴν] Nimirum κατ' ἐξοχήν. Seneca Ep. 58. Theophilus antecessor lib. I. Institut. tit. de Iure nat. Gentium, et Civili: ὥσπερ ποιητὴν λέγοντες, καὶ μὴ προσθέντες τὸ κύριον ὄνομα, παρὰ Ἕλλησι μὲν δηλοῦμεν τὸν Ὅμηρον, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις τὸν Βιργίλλιον. Eadem fere de Epicis Poetis Isacius in Alexandram Lycophronis. *Schottus.*

Ibid. 8. Ἐπεὶ καὶ τρίμετρα ἔπη προσηγόρευον] Quin et omne genus carminis hoc nomine olim appellatum observat interpres Aristophanis ἐν Ἱππεῦσι, 39. et Eustathius quosvis poetas vulgo ἐποποιοὺς nominatos: ab elegantioribus autem solos Heroicos eo nomine comprehendi. Idem tamen Scholiastes Aristophanis ἐν βατράχοις observat, cum de Euripide loquitur, ἐπῶν nomen positum ἀντὶ τῶν Ἰαμβείων, quod hoc nomine Iambi etiam appellarentur. Ex his illustrari posse videtur locus ille Aristotelis in Poeticis, cum disputat de nominibus Poetarum, quae vulgus Graecum ἐκ τοῦ ποιεῖν καὶ τοῦ μέτρου componens, quosdam Ἐλεγειοποιοὺς, alios Ἐποποιοὺς vocabat; cum proxime τῶν τριμέτρων etiam meminisset, qui κατ' ἐξοχὴν Iambici sunt. *Nannesius.*

Ibid. ult. Πίσανδρος] Sic amplius est in schedis F. Sylburgii. Quinque autem, non quatuor, Heroici carminis principes numerat uterque Tzetzes, Scholiastae diligentissimi. Ioannes quidem prolegg. Hesiodi, Isacius vero in Cassandram Lycophronis; Homerum, puta, Hesiodum, Antimachum Colophonium, Panysim (lege Panyasim) et Πείσανδρον Καμιρέα, cuius etiam meminit Stephanus in Κάμιρος. De Antimacho et M. Tullius in Bruto, ubi *Clarium* emendavit Lambinus pro *Clarum*, nam Claros in insula Colophone urbs est.
G.414 Ovid. Trist. I. VI. 1. *Nec tantum Clario Lyde est dilecta poetae: Nec tantum Coo Battis amata viro.* *Schottus.*

P. 378, 2. τινὰς ἐπιμέτρους πράξεις] Quale illud certamen vulgo notum Homeri et Hesiodi. *Nannesius.*

Ibid. 3. ἐπικοῦ κύκλου] Τὸ κύκλον nomen ambigue dici ἐπὶ τῶν ἐπῶν Aristoteles testis Anal. Poster. I. 9. [p. 215. ed. Sylb.] et alibi. Philoponus lib. I. Poster. [p. 34. b.] multa colligit de significatione huius nominis in carminibus, sed quod ad hunc locum pertinet illud est: ἔστι δὲ καὶ ἄλλοτι κύκλος ἰδίως ὀνομαζόμενον ὃ ποίημα τινὲς μὲν εἰς ἑτέ-

ρους, τινὲς δὲ εἰς Ὅμηρον ἀναφέρουσι. Κύκλια apud Aristophanem plerumque pro Dithyrambicis tantum, propter genus chori quo utebantur; unde et κυκλιοδιδάσκαλοι Cinesias, Philoxenus, et alii Dithyrambici ab illo appellati. Sed haec significatio nil ad hunc locum: licet illam ad omnia Lyrica producat Tzetzes in Chil. quam et maxime propriam τῶν ἐγκυκλίων significationem esse voluit. Multo autem magis ab hoc loco aliena, quae idem docet ex Porphyrio de Vitis Philosophorum, nomine isto contineri ἐγκυκλοπαιδείαν, hoc est, quas vulgus *Liberales* appellat septem artes, et praeterea philosophiam. De hac ἐγκυκλοπαιδείᾳ edidit libellum elegantissimum flos patriae et ornamentum Octavianus Ferrarius, de quo quid sentiam, alibi exponam. Ita interpres Aristoph. Nub. 638. κύκλια μαθήματα vocat Metricam, et Rhythmicam, et alias. Sed videndum, an apud eundem ἐν ταῖς ὄρνισι 919. intelligi possit hoc genus poematis, de quo nunc loquitur Proclus, cum ait, κύκλια δὲ καλοῦνται μέλη τὰ ἐπεκτεταμένα, ἐστὶ δὲ διηγηματικόν. Nam hoc genus poematis, ut hic ait Proclus, a Chao ad reditum usque Ulyssis perpetua serie historiarum et temporum perducebatur, atque erat διηγηματικόν. Illud torquet, quod μέλη appellat, sed potuit γενικώτερον τὸ μέλη usurpari. Alia item erant ἐγκύκλια φιλοσοφήματα, de quibus Aristoteles de Coelo. I. [9. p. 25.] et Simplicius. Domum redeamus. Utinam extaret hoc genus poematis Epici. Videtur Ovidius illud adumbrasse ἐν ταῖς μεταμορφώσεσι: progreditur tamen ultra reditum Ulyssis, et multa intermittit. Possent haec expleri a viris doctis ex Apollodori et Diodori Bibliothecis, et aliis. Hoc optare est, non notas adscribere. *Nannesius.*

Ibid. 6. ἑκατοντάχειρας] Aeolicῶς, ut annotat incertus Homeri Scholiastes. Familiare namque Aeolibus ἐπένθεσιν adhibere, ut docent qui de Dialectis scripserunt. Ἑκατόγχειρον vocat Briareum Homerus, unum ex tribus Gigantibus, Coeli, Terraeque filiis, de quo Virgil. Aen. VI. *Et centumgeminus Briareus.* Hesiodus Theog. 149. Apollodorus init. Horatius Od. II. 17. Ovid. Trist. IV. VII. 18. *Centimanumque Gyen, semibovemque virum.* De quo Nasonis carmine, similibusque, nuper disserui notis uberioribus in Suasorias Senecae Patris. Illud ἐν παρόδῳ admonebo, in libris, qui in vulgus editi circumferuntur, depravate fere legi in his locis *Gyges* pro *Gyes*, ut Lambinus et Muretus admonent. *Κοῖος* item pro *Κόττος*, et *Γύης* leg. ex Apollodori Biblio- G.415
thecae principio apparet. Torrentius vero noster *Gigas* etiam suo in Horatium commentario tuetur. *Schottus.*

P. 378, 6. καὶ τρεῖς ἑτέρους Κύκλωπας] Quorum nomina ibidem recenset Hesiodus. Virgil. Aen. VIII, 425. *Scholtus.*

Ibid. 8. τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενοι] Graecia enim fabulosos deos primum superstitiose coluit, et quidem quos ex hominibus natos, vitiisque diffluentes ignorarit. Hinc Iuvenal. Sat. 10. *Et quidquid Graecia mendax Audet in historia.* Hinc et Cretenses mendaces audiunt, vel Epimenide Cretensi teste, quod Iovem apud se natum iactarent, sepulchrumque ostenderent. De horum fide, vanitate, Cicero ad Q. Fratrem: *Totque proverbia in mundo sunt. Sed in Diis fingendis poetis usa est, tanquam figulis peritissimis:* qua de re qui adversus Gentes, pro Christianorum fide, decertarunt, multi multa: Tertullian. Apologet. c. 14. B. Cyprianus, Arnobius libris septem, totidemque Lactantius, eius discipulus, stylo tamen praestantior, Minutius Felix in Octavio, octavus Arnobii liber falso olim habitus, et alii. De Graecis vero, Clemens Alexandrinus, quem studiose imitatur Arnobius: Iustinus, Philosophus et Martyr, Gregor. Naz. in στηλιτευτικοῖς contra Iulianum Imperatorem παραβάτην: Tatianus, Eusebius Pamphili, Theodoretus, Theophilus, ceterique. Plutarchus item in Erotico, deorum architectos fuisse Poetas, Philosophos, et Legislatores diserte docet. Apud illos vero Scriptores Graecos hodie passim peccatur, dum τοὺς Ἕλληνας *Graecos* potius vertunt, quam *Gentes*, vel *Gentiles*, quibuscum digladiantur ipsi Graeci; quod propter imperitiores moneo. In hoc genere fictorum Deorum opus conscripsit, ut suo ipsi gladio confodiantur, (Lucianum enim, ut impium, prudens praetereo) k) Palaephatus Parius, vel ut quidam malunt, Prieneus, περὶ ἀπίστων, hoc est, incredibilium historiarum: de quo Virgil. in Ciri, 87. *Infamem tali meritorum more fuisse Docta Palaephatia testatur voce papyrus.* Priorem versum emendat Paullus Leopardus Belga X. 24. *Infamem tali merito rumore fuisse.* In altero vero Fabricius et Ios. Scaliger *Pachynus*, reponunt, pro poemate aliquo Palaephati; ego vero editam lectionem retineo restituta in possessionem suam, ex edicto *unde vi*, vera et prisca scriptura, *papyrus.* Palaephatum enim poetam fuisse, superstitibus praesentibus, non facile evincent: sed Grammaticum unum, Historicum alterum, et nescio utrum χρησμολόγον, hoc est, μάντιν, vatem: tertium denique Philosophum Peripateticum, vel, si Isacio Tzetzae in Lycophronem fidem habebimus, Stoi-

---

k) Vide Fabricii Bibl. Gr. I. 21.

cum: ut idem huic accidisse videatur, quod Phormioni, quem M. Tullius de Oratore II. 18. in Peripateticam familiam refert, Stobaeus in Stoicam. *Τὰ μυθολογικὰ* sunt *ἄπιστα*, de quibus ille scripsit; atque in fragmento quod exstat illius, Scyllae fabula legitur. Citant, ut Homerum auctorem, Athe- G. 416 naeus, Suidas, et Eustathius in Od. Υ. p. 1859 = 688 l) Theon item in Progymnasm. *Περιπατητικοῦ ἐστιν ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ τὰ τοιαῦτα ἐπιλύεται.* Schott.

P. 378, 12. *ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλεγόνου*]. Male erat in veteri *Τηλεγόνος*, qui imprudens patrem Ulyssem interemit, pastinacae piscis telo, a Circe matre venefica accepto. Qua autem ratione, variae sunt et repugnantes Graecorum sententiae; quas hic colligam. Sextus Empiricus adv. Mathematicos I. 16. (adv. Grammat. I. 12. p. 273. ed. Fabric.) *εἰ συστατικὸν τὸ ἱστορικὸν*, inquit: *τινὸς μὲν λέγοντος ὅτι Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Τηλεγόνου παιδὸς κατὰ ἄγνοιαν ἀνῄρηται· τινὸς δὲ ὅτι λάρου κέντρον θαλασσίας τρυγόνος ἀφέντος αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ διεφώνησεν· ἄλλου δὲ ὅτι εἰς ἵππον μετέβαλε τὴν μορφὴν, θέλειν ἐν οὕτως ἀπεῤῥωγόσι πράγμασιν εὑρεῖν τἀληθές.* Homeri quoque Scholiastes, seu Didymus, seu quisquis est, ut Eustathium omittam, in illud Odyss. Λ. 133. *θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ*, haec notat: *Οἱ νεώτεροι τὰ περὶ Τηλέγονον ἀνέπλασαν τὸν Κίρκης καὶ Ὀδυσσέως, ὃς δοκεῖ κατὰ ζήτησιν τοῦ πατρὸς εἰς Ἰθάκην ἐλθὼν, ὑπ' ἀγνοίας τὸν πατέρα διαχρήσασθαι τρυγόνος κέντρῳ. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ψυχαγωγοῖς ἰδίως λέγει· Ἐρῳδιὸς γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος Ὄνθῳ σε πλήξει, νηδύος χειλώμασιν· Ἐκ τοῦδ' ἄκανθα ποντίου βοσκήματος Σήψει παλαιὸν δέρμα, καὶ τριχοῤῥυές.* Aristoteles quoque in Poetica, Tragoediam citat Ulyssis vulnerati, in qua Telegonus inducitur, ubi doctissimus P. Victorius notat, citari ab antiquis Grammaticis Sophoclis Tragoediam, quae inscribitur *Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ*, quod spina ictus materiem dederit Poetis scribendae Tragoediae. Habes et in Euripidis Rheso, meminitque Parthenius Erot. III. p. 349. Schol. Aristoph. Plut. 303. Denique Oppianus Halieut. II. 497. sic canit de Trygonis piscis venenoso osse, quo caesus sit Ulysses: *Κεῖνό ποτ' αἰγανέῃ δολιχήρεϊ κωπηέσσῃ Κίρκη Τηλεγόνῳ πολυφάρμακος ὤπασε μήτηρ, Αἰχμάζειν δήοις ἅλιον μόρον· αὐτὰρ ὁ νήσῳ Αἰγιβότῳ προσέκελσε, καὶ οὐ μάθε πώεα πέρθων Πατρὸς ἑοῦ, γεραρῷ δὲ*

---

l) Sic edidi ad Valckenaerii mentem in Diatrib. Euripid. p. 286.

βουφορβοῖσιν τέχνῃ Λύκου· τὸν μάστευε, καὶ τὴν ἐνεμίξατο κῆρας· Ἔνθα τὸν ὀλολομήτιν Ὀδυσσέα μυρία πόντου ἄλγεα μετρήσαντα πολυκμήτοισιν ἀέθλοις, Τρυγὼν ἀλγινόεσσα βοῇ κατενήρατο ῥιπῇ. Hunc et Tusculum, oppidum in Latio, condidisse ferunt Propertius II. 32. 4. Ovid. Fast. III. 92. IV. 71. Pont. III. 1. 129. Hor. Carm. III. 29. 8. *Et Telegoni iuga parricidae.* ubi vetus interpres, quisquis is est, *Tusculum* interpretatur. Plutarchus vero Praeneste ab illo conditum ait in Parallelis, (T. II. p. 316. A) cuius tamen originem Maro ad *Caeculum* refert Aen. VII. 681. unde Caeciliorum gentile nomen manavit. Sic *Formiae* a Lamo quodam conditae, ut Hom. Od. *K*. 81. idemque Horat. Carm. III. XVII. ad Aelium Lamiam. Tusculanus autem Octavus Mamilius fuit, qui Tarquinium Superbum sceptrum urbe exa-
G.417 ctum restituere tentavit, de quo T. Livius I. 49. *Qui, si famae credimus, ab Ulysse, deaque Circe oriundus.* Clarius vero Dionys. Halicarn. Antiq. IV. 45. p. 752. ed. Reiskii. *Ὀκτάιος Μαμίλιος ἀνέφερε τὸ γένος εἰς Τηλέγονον, τὸν ἐξ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης, κατῴκει δὲ ἐν πόλει Τύσκλῳ.* Sed in utroque *Octavus* trisyllabum praenomen, ut *Tullus*, *Marcus*, non *Octavius* quatuor syllabis legendum est; nam *Octavius* gentis nomen, ut *Mamilius*. Festus Pompeius: *Mamiliorum familia a Mamilia Telegoni filia, quam Tusculi procreaverat, quando id oppidum ipse condidisset.* In nummis apud Ant. Augustinum Archiep. Tarrac. omnis eruditionis promum condum, scriptum vidi C. MAMILIUS. LIMETANUS. Quo nomine quidam apud Sallustium Tr. Pleb. in Iugurthino. In aversa parte Ulysses cum scipione et pileo (de quo Plinius XXX. X.) cum cane qui eum solus agnovit, cum domum ab Ilio cessim, ut Varronianis utar, revertisset. *Schottus.*

P. 378, 13. *τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα.*] Quaesitum a nonnullis observavi, quaenam apud Proclum nostrum *ἐν χρηστομαθείᾳ*, quae in Photii C. P. legitur Bibliotheca, *τὰ ἐπικοῦ κύκλου ποιήματα* vocentur. *Κύκλια carmina*, quasi trivialia, quae in triviis canebantur. Isidorus lib. VI. Originum c. XVII. An forte quia orbem efficiunt, et in corona hominum accinebantur? Unde et artes *Cyclicae* dictae, Graece, *κύκλια* quidem semper apud Aristophanem pro Dithyrambicis sumuntur tantum, propter genus chori, quo utebantur. Unde et *κυκλιοδιδάσκαλοι* Cinesias et Philoxenus et alii Dithyrambici ab eo appellati: et *pueri Cyclici* Plutarcho in Aristide fortasse pro choro, qui dithyrambos canebat; sed haec significatio nihil ad Procli locum, licet illam ad omnia Lyrica traducat Io. Tzetzes in Chil. quam et maxime propriam *τῶν*

ἐγκυκλίων significationem esse voluit. Multo autem magis ab hoc loco alieni, quibus idem docet ex Porphyrio de vitis Philosophorum, isto nomine contineri τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν, hoc est, quas vulgus liberales appellat septem artes, et praeterea Philosophiam. Ita interpres Aristophanis in Nubibus, κύκλια μαθήματα vocat metricam et rhythmicam, et aliud sed videndum an quod continuo de κυκλοφορικῷ intelligi possit hoc genus Poematis, de quo loquitur Proclus, docuit; κύκλια δὲ καλοῦντες μέλη τὰ ἐπικατευχόμενα, ἔστι δὲ διηγηματικόν. Nam hoc genus poematis ut ait Proclus, a Chao ad reditum usque Ulyssis, perpetua serie historiarum et temporum perducebatur, atque erat διηγηματικόν. Illud torquet, quod μέλη appellat, sed potuit γενικώτερον τὸ μέλη usurpari. Veriorem tamen sententiam existimo Ioannis Philoponi, in libr. I. Analyt. Poster. Aristotelis, (p. 34. b.) cuius verba, non Graece, (sunt enim plurima) neque ut vulgo inepte versa circumferantur, sed ut ipse reddenda censeo, apponam: *Κύκλον ait Aristoteles τὰ ἔπη, Carmina, hoc est Epigrammata sic conscripta, non ut ultima primi versus voces incheat sequens, et tertius, itaque deinceps, sed ut liceat idem carmen, nunc initio, nunc in fine collocare. Quale est illud:*

Χαλκῆ παρθένος εἰμί, Μίδου δ᾽ ἐπὶ σήματι κεῖμαι. G.418
ἔστ᾽ ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ,
ἠέλιός τ᾽ ἀνιὼν λάμπῃ, λαμπρά τε σελήνη,
αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ
ἀγγελέω παριοῦσι Μίδης ὅτι τῇδε τέθαπται.

Vides enim tanquam in circulo, licere a quolibet versu initium ducere, hoc modo:

αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ

Deinde χαλκῆ παρθένος, et deinceps. Vel sic, χαλκῆ παρθένος, deinde αὐτοῦ τῇδε μένουσα, mox ἔστ᾽ ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, et quod inde excurrit. Refert autem in Homeri vita Herodotus, Homeri esse hoc carmen in Midam Phrygiae Regem conscriptum. Unde fit, ut talia Epigrammata κύκλον appellent. Est et aliud κύκλος, poema proprie dictum, quod alii aliis tribuunt, nonnemo Homero etc. Haec Philoponus, e quorum extremis verum sensum Procli eruo, de quodam certo poemate et opere sic dicto. Themistius item eruditus Aristotelis explanator, in eundem librum: εἰ δὲ λέγεται καὶ ἔπη τινα κύκλος, ἀλλ᾽ οὐκ ἐᾷ ταῦτα κύκλον ὑπολαβεῖν τὸν γεωμέτρην ὁ τοῦ κύκλου λόγος. *In Ethicis Nicom.* idem Philosophus *Encycliorum* a se scriptorum meminit, lib. I. 5. ibidemque, et in *Analyticis* Homero *Cyclica* tribuit; in ποιητικοῖς vero ἀνωνύμου esse ait. Et in libro *de Coelo*, ubi

Simplicius, ἐγκύκλια φιλοσοφήματα laudat. Hoc etiam nomine *artes liberales* comprehenduntur; ut in Oppiani vita incerti auctoris; καὶ ἐγκύκλιον ἅπασαν παίδευσιν καὶ τὰ λοιπὰ τῶν μαθημάτων ἐκπαιδεύσας. Idcirco fortasse, quod universum totum, ortitum κύκλον, ab ovo, quod dicunt, ad mala, hoc est, a Grammatica et Logicis, quas in scholis vocant, disciplinis, et deinceps Mathematicas complecterentur. Has simul connexas Graeci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Plutarchus περὶ παίδων ἀγωγῆς p. 7. C. ἐγκύκλια παιδεύματα appellat. M. Fabius I. 10, 1. orbem *disciplinarum* vertit. Seneca Epist. LXXXVIII. ἐλευθερίας artes nominat. Reposuit vero ibidem M. A. Muretus: haud scio an de veteri libro, ἐγκυκλίους. Προβλημάτια item *Encycliorum* citat Agellius Lib. XX. c. 3. quae hodieque reperiuntur ad verbum in Aristotele Probl. IX. sect. XXX. qui et Politic. c. IV. ἐγκύκλια διακονήματα et mox διακονίας ἐγκυκλίους dicit, *Encyclia ministeria*. Item in Ethicis Nicomachiis, habente ibi aqua, Dion. Lambino, caetera accurato. Hinc etiam planius intelligi queat, quod est a grege interpretum Horatii diligenter quaesitum, a paucissimis tamen hactenus intellectum, quem in Arte Poetica *patulum orbem* nominet, cum ait,

Nec circa vilem patulumque moraberis orbem.

Nam per *orbem patulum* poema κύκλος dictum intelligit; quod cyclicus ille scriptor τὰ Ἰλιακὰ κύκλῳ scripserit, quasi a gemino ovo, belli Troiani reliqua καθολικῶς *universe* complectens. *Vilem* vocat, quia projecti est animi κατὰ πλάτος, καὶ παχυλῶς docere; quomodo interpretatur Ausonium Ios. Scaliger, Epist. ad Cl. Puteanum, opusculis posthumis, et Is. G.419 Casaubonus ad Athenaeum, Animadv. lib. VII. c. 3. Pet. Victorinus in Aristotelis Politica, Fr. Patricius lib. VI. Discussionum Peripateticarum, et singulari, ut audio, libello, Octavianus Ferrarius Mediolan. *Schottus* Obs. Hum. II. 1.

P. 378, ult. εἰς Στασῖνον.] Saepe in auctoribus corruptum hoc poetae nomen, forte quod infrequens esset et insolens. *Stasinum* per *M* hic scriptum erat depravate, ut et in Athenaeo VIII. p. 334. B. XV. 682. E. *Stasinius* quatuor syllabis, et in Homeri Scholiaste [forte Schol. min. Il. A. 5.] Tarasinus cum sit trisyllabum, et scribendum *Stasinus*. Hunc vero Cyclicum Scriptorem reprehendere Flaccus putatur in A. P. ubi κύκλον, *orbem*, vertit: *Nec circa patulum vilemque moraberis orbem.* Sic Ios. Scaliger in Catull. p. 100. Turnebus vero *orbem* pro circumstantium corona interpretatur Advers. XIX. 9. Verum enimvero Proclus noster *Stasinum* Cypriorum poetam diserte a Cyclicis distinguit

Non ergo *Cyclicus* Horatio erit *Stasinus*, sed alius quispiam ex Cyclicis, ut optime in Athenaeum VII. 3. Casaubonus animadvertit. Acroni itaque potius assentiar, qui in Antimachum dictum notat, cuius Thebais *κυκλικὴ* citatur a Grammaticis: *Qui reditum Diomedis ab interitu Meleagri* libris quatuor et viginti continua serie deduxit, cuiusque operis hoc initium fuisse Graeci produnt: *Ἔννεπετε Κρονίδαο Διὸς μεγάλοιο θυγάτρες.* Quo de et Catullus, XCIII. 10. *At populus tumido gaudeat Antimacho.* Talis et ille m) *μικρῆς Ἰλιάδος* auctor *ἄδηλος*: *Qui gemino bellum Troianum orditur ab ovo.* Quem citat incerto nomine Pausanias Phoc. p. 862. Lac. p. 278. ut et Is. Tzetzes, non semel allatis ex ea versibus in Lycophronis Cassandram; semel vero Leschen auctorem illius laudat: alii Homero tribuunt, sed, ut mox apparebit, falso. Adeo verum illud, *Grammatici certant, et adhuc sub iudice lis est.* Quae Ilias minor, et *Κυπριακὰ* inscribebatur; cuius initium, *Ἴλιον ἀείδω, καὶ Δαρδανίην ἐρατεινήν.* De qua et in Poetica Aristoteles. Eam Iliadem parvam, Laevius vetustissimus poeta Latinis versibus reddiderat; cuius Cypriae Iliados nomine citatur a Charisio Sosipatro Grammat. I. p. 118. in quo tamen vulgo sic legitur, *C. Naevius lib. I. Cypriae Iliados:* pro *Laevius. Caelum marmoreum torques aurata coronat,* Priscianus item Gramm. X. p. 881. ex lib. II. *Fecundo penetrat penitus, thalamoque potitur.* Ceterum ex Cypriacis Stasini poetae, quo de hic agitur, versus de Dioscuris laudat idem Tzetzes in Lycophronem v. 511. praeter Androclis, et Philostephani historiam Cypriam. Versus autem hi sunt: — *αἶψα δὲ Λυγκεὺς Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθώς. Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν Τανταλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης, Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα.* Similiter ex parva Iliade Leschae undecim hos versus ab interitu vindicavit, ad v. 1263. *Αὐτὰρ* G.420 *Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς Ἑκτορέην ἄλοχον κατάγει κοίλας ἐπὶ νῆας· Παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης. Ῥίψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου, τὸν δὲ πεσόντα Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ μοῖρα κραταιή. Ἐκ δ' ἕλετ' Ἀνδρομάχην, ἠΰζωνον παράκοιτιν Ἕκτορος, ἥν τε οἱ αὐτῷ ἀριστῆες παναχαιῶν Δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί, Αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν, Ἐκ πάντων Δα-*

---

m) Vide Tyrwhittum ad Aristot. Poet. sect. XXXVIII. et in indice.

παιδὸν ἄγεμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων. Verum operae pretium fore confido, et in his bellorum civilium tempestatibus aliquem consolationemque allaturum spero, cum *toto saevit Mars impius orbe*, referre Stasini elegans carmen, de Terra communi omnium parente, quae tot inutilia improborum pondera sustineat, ut ingratissimorum hominum impietatem detestans cum elementis omnibus, mortalium scelera exosa esse videatur. Hinc officium suum detrectare, et fame, peste, bellorumque calamitatibus sublevari: bonos vero constantesque ut in fornace aurum ostendi declarat apologus ille nimis verus; atque utinam, quod precibus assiduis obtestandum, Deus O. M. nostri aliquando misertus, scelera condonando, haec mala ab Europae finibus longe averruncet, in hostesque fidei convertat. Nostris enim meritis atque peccatis (quod et T. Attico sua tempestate questus est Cicero) in has aerumnas incidimus. Poetae versus, ad verbum ediscendos, appendere libet ex collectis in Homeri Iliadem commentariis, lib. I. geminamque Euripidis sententiam, quae Oreste extremo legitur: n Πόλεμον γὰρ εἰσήνεγκεν Ἑλλήνων χθονὶ, Καὶ Φρυξὶ δυστήνοισιν, ὡς ὄχλου βροτῶν Πλήθους τε κουφίσειε μητέρα χθόνα, Γνωτόν τε θείη τὸν κράτιστον Ἑλλάδος. Sic Stasinus. Apud Tragicum vero Apollo ad Menelaum, ne de Helena in deos translata, sit sollicitus, tamquam ex tripode oraculum fatur; Ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας ξυνήγαγον, Θανάτους τ' ἔθηκαν, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς Ὑβρίσματα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος. *Schottus.*

P. 378, ult. Ex his emendo Scholia antiqua illa et erudita Il. A. 5. ubi cum aliquot carmina ex his Cycliis citantur, male legitur ἡ δ' ἱστορία παρὰ Ταρασίνῳ τῷ τὰ Κύπρια πεποιηκότι. Στασίνῳ plane reponendum et Κυπρία παρεξυτόνως, nisi nos fallit Proclus. Hunc locum expressit Philoponus loco supra citato. *Nunnesius.*

P. 379, 1. Οἱ δὲ Ἡγήσιον.] Ἡγησίαν leg. haud dubie ex Athenaeo XV. pag. 682. D. Hegesias quoque Maronites Georgικῶν poeta laudatur a Varrone I. de R. R. quamquam

n) Hic locus est ex Euripid. Helen. 38. Stasini versus, quos prae nimia festinatione omisit Schottus, ex Schol. ad Il. A. 5. suppleantur. Ἦν ὅτε μυρία φῦλα κατὰ χθόνα πλαζόμενα — βαθυστέρνου πλάτος αἴης. Ζεὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε, καὶ ἐν πυκιναῖς πραπίδεσσι Σύνθετο κουφίσαι ἀνθρώπων παμβώτορα γαῖαν, Ῥιπίσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖο, Ὄφρα κενώσειεν θανάτῳ βάρος· οἱ δ' ἐνὶ Τροίῃ Ἥρωες κτείνοντο. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

mendose illic o) *Aegesias* legitur. Alterius item *Hegesiae Magnesii* dictum frigidum in Alexandri natalem refert Plu- G.421 tarchus in Alexandro p. 665. E. et Dionys. Halic. *περὶ Συνθ. ὀν.* p. 126. *Schottus.*

P. 379, 1. Quid si *Ἡγησίαν* legamus? quod nomen magis receptum. *Nunnesius.*

Ibid. 2. *οἱ δὲ Ὁμήρου*]. Cypria, seu Cypriaca, et Cyclica, pro iisdem habita hinc apparet. Homero autem attributa fuisse a quibusdam e Philopono iam docui: ut et illud in Midam auctore Herodoto in eius vita. Idem tamen Homero Cypria adiudicat: in Euterpe, 116. 117. Versibus enim ex Iliad. Z. 289. et Od. *Δ.* 227. Paridem probat, cum Helenam abduceret, in Aegyptum delatum tempestate. Itaque ait, hi versus, tum vero locus non minimum, immo vero maxime probant Cyprios versus, non Homeri sed cuiuspiam alterius esse: in quibus dicitur Alexander ex Sparta Helenam ducens, triduo Ilium pervenisse, secundo vento usus, et tranquillo mari, cum in Iliade dicat, cum Helenam abduceret, errasse. Sed suavissimi scriptoris Ionici verba Graeca apponam: *ταῦτα τὰ ἔπεα, καὶ τόδε τὸ χωρίον οὐκ ἥκιστα, ἀλλὰ μάλιστα δηλοῖ, ὅτι οὐκ Ὁμήρου τὰ Κύπρια ἔπεά ἐστι, ἀλλ' ἄλλου τινός· ἐν μὲν γὰρ τοῖσι Κυπρίοισι εἴρηται ὡς τριταῖος ἐκ Σπάρτης Ἀλέξανδρος ἀπίκετο ἐς τὸ Ἴλιον ἄγων τὴν Ἑλένην, εὐαέϊ τε πνεύματι χρησάμενος, καὶ θαλάσσῃ λείῃ· ἐν δὲ Ἰλιάδι λέγει ὡς ἐπλάζετο ἄγων αὐτήν.* Aristoteles in Poeticis Dicaeogenis *Κύπρια* citat: post tamen, tamquam nomen ignoretur, *ὁ τὰ Κυπριακὰ ποιήσας καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα.* Nisi, ut nomine, ita et re diversi auctoris fuerint poemata. Pausanias quoque in Laconicis p. 246. de Hilaira et Phoebe, dubitans et ipse de auctore, *ὁ ποιήσας ἔπη τὰ Κύπρια, θυγατέρας αὐτὰς Ἀπόλλωνός φησιν εἶναι.* Et Athenaeus VIII. p. 334. B. eosdem quos Proclus Cypriorum auctores nominat, haerens interim cui attribui ea vindicatrique iure Quiritium debeant: *ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη εἴτε Κύπριός τις ἐστιν, ἢ Στασῖνος, ἢ ὅστις δή ποτε χαίρει ὀνομαζόμενος, τὴν Νέμεσιν ποιεῖ διωκομένην ὑπὸ Διὸς, καὶ εἰς ἰχθῦν μεταμορφουμένην.* Quem locum explicat erudite H. Iunius Animadv. I. XV. Rursum vero Athenaeus XV. p. 682. D. in magno illo fragmento, quod Gul. Canterus, amicus, dum vixit noster, primus protulit, Nov. Lect. III. 31. *Ἀνθῶν δὲ στεφανωτικῶν μέμνηται μὲν ὁ τὰ Κύπρια ἔπη πεποιηκὼς Ἡγησίας, ἢ Στασῖνος. Δημο-*

---

o) Hegesias diserte edit. Scalig. 1619. p. 4.

δάμας γὰρ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος, ἐν τῷ περὶ Ἁλικαρνασσοῦ, Κύπρια· Ἁλικαρνασσέως δ' αὐτὰ εἶναί φησι ποιήματα, λέγει δ' οὖν, ὅστις ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὰ ἐν τῷ ια'. οὑτωσί. κ. τ. λ. Ceterum Lilius Gyraldus ab Eucleo Cyprio Cypria primum carmina condita tradit, nescio quem auctorem secutus. *Schottus.*

Ibid. *ὑπὲρ τῆς θυγατρός.*] Homerus, inquit Proclus, duxit uxorem, Stasini poetae filiam, cui *Κύπρια* poema donavit; auxitque munus inscriptione, qua nomen patriae Stasini, qui Cypro oriundus erat, praeferret. Non igitur gloriae perinde studiosus Homerus, atque Aristoteles, qui cum *Rhetorica* sua Theodectae pro suis edenda obtulisset, post pro suis lau-
G.422 dando repetiisse visus est; auctor Valerius Max. VIII. 15. Sed, ne erres, ab hac narratione Procli dissensit Aelianus; Homerum cum propter rei familiaris inopiam elocare dotatam satis filiam suam non posset, dotem ei Cypria carmina dedisse; quod et Pindarum memoriae prodidisse sic narrat Var. H. IX. 15. *λέγεται δὲ κἀκεῖνο πρὸς τούτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος.* Cui adstipulatur Ioan. Tzetzes Chil. XIII. 496. v. 638. qui et *Ἀρσιφόνην* Homeri filiam nominat. Suidas item Homeri filiam Stasino Cyprio nupsisse auctor est, in Homero: et Cypria, Cyclum, parvamque Iliadem inter opera enumerat, quae attribui illi solent; ut hinc non idem opus fuisse utrumque intelligas: incertumque relinquatur generne an socer Stasinus Homeri fuerit; sed, ut ille dicebat, *non in eo positae sunt fortunae Graeciae.* Veritatem alius, cui maius otium suppeditat, ex Democriti puteo eruet; cuius est, eritque semper, investigatio praestantissima. *Schottus.*

P. 379, 4. *οὐ τίθεται ὁ συγγραφεύς.*] Pro *συντίθεται*, id est, Proclus non assentitur huic sententiae. Sed cur *Κυπρία παροξυτόνως* inscribendum deest, quod *ἐπισκεπτέον*. Sed antequam a Cyclicis abeamus, videndum an Horatius Cyclicum Antimachum vocet, non quod Cyclica scripserit, sed quod Episodia Episodiis addens, ut in Cyclo Epico viginti quatuor libros implevisset, antequam septem duces usque ad Thebas perduceret, quod refert Porphyrio, aut quicunque ille Interpres. Mihi hoc *πιθανώτατον*. De Epicorum autem digressionibus, et Cyclo, Philostratus in Epist. XIII. ad Iuliam ita scribit: *αἱ δ' ἀποστάσεις εἴτε προσβολαὶ τῶν λόγων Γοργίου ἐπεχωρίαζον πολλαχοῦ μὲν, μάλιστα δ' ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ.* Nunnesius.

Ibid. 7. τὴν δὲ p) Ἐλεγείαν συγκεῖσθαι.] Ovidius ad Cupidinem De Ponto III. III. 29. *Tu mihi dictasti iuvenilia* C.423 *carmina primum, Apposui senis, te duce, quinque pedes.* Sidonius Apollinaris, de laudibus Narbonis XXIII. 22. *Ibant Hexametri superbientes, Et vestigia tunsa, sed minora Per quinos Elegi pedes ferebant.* Schottus.

P. 379, 8. τοῖς κατοιχομένοις.] *Κατ' εὐφημίαν*, pro mortuis. Sic Latini, *ad plures abiisse*, vel *fuisse*, *vixisseque* aliquem dicere solebant, q) Terent. *Pene fuit Rhamnesium.* Et Virgil. Aen. II. 325. *Fuimus Troes, fuit Ilium et ingens gloria Teucrorum.* et M. Tullius, sumpto de coniuratis Catilinariis, more maiorum, supplicio in carcere, egressus, *vixerunt*, inquit: auctor Plutarchus. Idemque Cicero in Pisoniana, c. 25. *argentum ἀγεῖναι*, dixit: de quo rixantur multi: Vide M. A. Muretum Var. Lect. IV. 19. Sed in sacris literis *dormire*, et *quiescere*, mortui dicuntur; et vero *mors somni consanguinea* Homero et Virgilio: ut iam ad Lycophrona

---

p) *Ἐλεγείαν*. Seqnentia ex Scholiis in Dionysum Thracem MSS. legi merentur. Barocc. 116. fol. 3.

ΤΑ ΔΕ ΕΛΕΓΕΙΑ ΛΙΓΥΡΩΣ] Ἐλεγεῖον ἔμμετρός ἐστι στίχος ἐλλείπων ἑνὶ ποδὶ τοῦ ἡρωικοῦ στίχου, εἰς δύο πενθημιμερῶς (l. ρῆ) τεμνόμενος. οἷον, ἐνθάδ' οἱ μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι. οὗ τὸ μὲν πρῶτον τμῆμα (α) διαφόρως καὶ σπονδεῖον καὶ δάκτυλον ἐπιδέχεται· τῆς δὲ μετὰ τοὺς δύο πόδας περιττευούσης συλλαβῆς καὶ τὴν πενθημιμερίδα τομὴν ἀποτερματιζούσης πάντως μακρᾶς οὔσης φύσει ἢ θέσει. τὸ δεύτερον τμῆμα τοὺς μὲν δύο πόδας πάντως δακτύλους θέλει ἔχειν. τὴν δὲ τελευταίαν συλλαβὴν ἀδιάφορον τῷ λόγῳ τῶν μέτρων ὡς μεμαθήκαμεν. παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή. τούτῳ οὖν τῷ μέτρῳ πολλοὶ ποιηταὶ τινὰ γεγραφήκασιν ἅ τινα καλεῖται ἐπικήδεια· πρὸς γὰρ παραμυθίαν τοῦ τετελευτηκότος τῶν καλῶν μνημονεύοντες τῶν συγγενῶν του καὶ φίλων τῇ παραινέσει τὴν λύπην ἀνέστελλον. διὸ καλεῖται καὶ ἐλεγεῖα, παρὰ τὸ εὖ λέγειν τὸν ἀποβιώσαντα, ἢ παρὰ τὸ ἔλεγος, ὃ δηλοῖ τὸν θρῆνον. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἐλεγεῖν ὥσπερ ἐλεοῦντες γὰρ τοὺς ἀποιχομένους, τοῦτο ἐφεῦρον τὸ μέτρον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐλεγεῖον ἐλεγείας διαφέρει. ἐλεγεῖον γάρ ἐστιν ὅταν εἰς στίχους ὑπάρχει καὶ πεντάμετρος. Ἐλεγεῖα δὲ ὅταν ὅλον τὸ ποίημα ἀμοιβαῖα ἔχει τὰ μέτρα. λιγυρῶς δὲ οἷον ὀξέως ἀναγινώσκειν ἡμᾶς δεῖ τὰ ἐλεγεῖα ὡς ἂν συμπεπνιγμένους καὶ ἐκπεπληγμένους τῷ πλήθει τῶν κακῶν. ἢ λιγυρῶς δὲ ἢ γλυκερῶς, λιγὺς γὰρ ὁ γλυκύς. τῇ γὰρ λύπῃ ἡ παρατροπὴ τῆς φωνῆς ἐκ τοῦ παρακλαυθμοῦ ὀξυτέρα τινα παρεισάγει. Ἔπος λέγεται πᾶς στίχος ἰαμβικός τε καὶ τροχαικὸς καὶ ἀναπαιστικὸς καὶ δακτυλικὸς, καὶ οἷῳ δήποτε ποδὶ μετρούμενος. κατ' ἐξοχὴν δὲ, τουτέστι κατὰ τιμὴν, καὶ ὑπεροχὴν τὸ ἡρωικὸν μέτρον ἔπος ἐκάλεσεν, ὅσπερ διδάσκει ἡμᾶς εὐτόνως ἀναγινώσκειν· τουτέστι συντόνῳ φωνῇ καὶ μὴ ἐκλελυμένῃ ὡς ἡρώων ἀνδρῶν περιέχον ἱστορίας.

q) Immo Plautus Truculento I. II. 94.

σκοτεινὸν neoretici annotarunt, et κοιμητήριον pro quiescentium sede, ut notat Victorius Var. Lect. VIII. 11. *Schottus.*

Ibid. 9. τὸ γὰρ θρῆνος.] Hinc Ovidius Art. III. El. 1. *Flebilis indignos Elegeia solve capillos, Heu nimis ex vero nunc tibi nomen erit.* Et Epist. Sapph. *Flendus amor meus est, elegeia flebile carmen.* Et ad A. Tibullum Elegiacum poetam Hor. Carm. I. 33. *Albi ne doleas plus nimio, memor Immitis Glycerae, neu miserabiles Decantes elegos.* Ubi Porphyrio ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ derivat; Diomedes vero lib. III. p. 482. aliique παρὰ τὸ εὖ λέγειν τοὺς τεθνειῶτας, vel παρὰ τὸ ἔλεος. Boethius Severinus in erudita illa Satyrica miscella consolationis Philosophicae, sic auspicatur; *Carmina qui quondam studio florente peregi, Flebilis heu! moestos cogor inire modos. Ecce mihi lacero dictant scribenda camoenae, Et veris Elegi fletibus ora rigant. Schottus.*

Ibid. 11. πρὸς διαφόρους ὑποθέσεις.] Idem Ovidius, et amores conscribi Elegis ait: *Inter quos vultu petulans Elegia vocatur.* Quem versum per parodiam imitatus est Statius Silv. I. II. 7. *Quas inter vultum petulans Elegeia propinquat. Schottus.*

Ibid. 13. Καλλῖνόν τε τὸν Ἐφέσιον.] Hunc Elegiaci carminis inventorem facit Terentianus Maurus. Sed metri, ut equidem interpretor, necessitate, *Callinoum*, quatuor syllabis, vocat. Alii vero Theoclem, Naxium seu Eretriensem; alii Midam, nonnulli Terpandrum. In Pausania Boeot. IX. p. 729. *ΚΑΛΑΙΝΟΝ* scriptum repperi, dubitare itaque coepi, Calanumne, ex Indiae Brachmanis Sophistam intelligat (de quo Arrianus Exped. VII. 3. Aelianus V. H. II. 41. V. 6. Diodorus Siculus XVII. 107. Plutarchus Alexandr. p. 668. 703. Cicero de Divin. I. 23. Tusc. Disp. II. 21. Valerius Max. I. 8. et Strabo XV. p. 1045 = 1017. aliique) an Καλλῖνον, quo magis inclinat animus; nam et in antiquis inscri-
G.424 ptionibus, litteratisque marmoribus Graece inscriptis, *Λ* pro *Α*, et retro saepenumero commutari solent, ob magnam figurarum similitudinem; et ita Terentianus idem docuit. Male quoque in Nicandri explanatore Graeco, γαλῖνος vocatur, pro Καλλῖνος. Huius Cimmeria, et Sminthii Apollinis fabula laudatur a Strabone XIII. p. 901 = 870. et semel iterumque XIV. p. 930 = 899. p. 984 = 953. *Schottus.*

P. 379, 13. De his in notis dixi ad Fragmentum ἀδέσποτον Censorino additum, et hactenus, ante Lud. Carrionem, adscriptum. *Nunnesius.*

Ibid. Μίμνερμον Κολοφώνιον.] Ligyrtiadae Colophonii F. fuit, et tibicen, auctore Strabone XIV. p. 952 = 921. Ἀν-

δρες δ' ἐγένοντο Κολοφώνιοι τῶν μνημονευομένων. Μίμνερμος αὐλητὴς ἅμα καὶ ποιητὴς ἐλεγεῖος. Nam sunt qui Smyrnaeum faciant, a quibus stare Pausanias videtur, cuius haec in Boeoticis sunt, Smyrnaeorum bellum conscripsisse (quod et Strabo ibidem significat) elegiaco carmine IX. XXX. p. 766. Μίμνερμος δὲ ἐλεγεῖα ἐς τὴν μάχην ποιήσας τὴν Σμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ Λυδὸν, φησὶν ἐν τῷ προοιμίῳ, θυγατέρας Οὐρανοῦ τὰς ἀρχαιοτέρας Μούσας, τούτων δὲ ἄλλας νεωτέρας εἶναι Διὸς παῖδας. Astypaliensem quidam faciunt. Vocatus etiam Λιγυαστάδης paullum deflexo nomine paterno Λιγυρτιάδου, διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ λιγὺ, ob singularem eius industriam et suavitatem, auctore Suida. Laudat plenas amoris elegias Horatius, Propertius, Solinus, et Stobaeus, sermone De Vitae brevitate. *Schottus.*

Ibid. 14. Τὸν Τηλέφου Φιλητᾶ, τὸν Κῷον.] Coum facit et Aelianus [r], qui adeo exili corpusculo fuisse refert, ut plumbum calceis insutum gestarit, ne ventorum turbine raperetur. V. H. IX. 14. X. 6. at quomodo plumbeos gestaret calceos homo tam imbecillis? Fides sit itaque penes auctores. Theocriti [s] Scholia Rhodium, non Coum faciunt. *Telephi*, patris sui nomine poema inscripsit, ut ex erudito Apollonii Rhodii Argonaut. interprete IV. 1141. didici. Huic secundas tribui auctor est Fabius, censor gravissimus, Inst. Or. X. I. 58. Laudat Ovidius, et Propertius amatoria illius; Claudianus vero hanc γνώμην Epist. IV. 9. *Fors iuvat audentes*, [t] *Coi sententia vatis.* Quam alii sic extulere, *Audaces fortuna iuvat, timidosque repellit.* *Schottus.*

Ibid. 14. Καλλίμαχον τὸν Βάττου.] Hinc *Battiades* dictus a Poetis, a patre; aliis a Batto rege, Cyrenes conditore. Ovid. I. Eleg. extr. *Battiades toto semper cantabitur orbe.* Ceterum de *Cyrene* Sallustius in Iugurth. (19.) 22. *Ad Catabathmon*, inquit, *qui locus Aegyptum ab Africa dividit, secundo mari primum Cyrene est, colonia Thereωn, ac deinceps duae Syrtes.* Sed de patria sua ipse Callimachus Epig. 27. Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη, Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης. Floruit Olymp. CXXVII. regnante Ptolemaeo Philadelpho, auctor Suidas. Imitatur Cal- G.425

r) Athenaei scrinia, ut solet, compilavit Aelianus. Vide Lib. XII. p. 552. B.

s) Philetam bis citat Scholiastes Theocriti II. 118. VII. 6. sed neutro in loco Rhodium appellat.

t) NB. Libri habent *Cei*, vel *Chii*, vel *prisci*: nullus, quod sciam, *Coi*. Sic tamen coniecit Heinsius.

limachum studiose Propertius, unde et *Callimachus Umber* dictus: qui et hos fere poetas simul nominat. II. XXXIV. 31. *Tu satius memorem* (fort. *mollem*) *Musis imitere Philetam, Et non inflati somnia Callimachi.* III. 1. *Callimachi manes, et Coi sacra Philetae, In vestrum, quaeso, me sinite ire nemus.* Et III. 3. ult. *Ora Philetaeis nostra rigavit aquis.* Rursum, III. 9. 13. *Inter Callimachi sat erit placuisse libellos, Et cecinisse modis, Coe poeta, tuis.* Et IV. 6. 3. *Cera Philetaeis certet Romana corymbis, Et Cyrenaeas urna ministret aquas.* Et Statius Silv. I. 252. *hunc ipse choro plaudente Philetas, Callimachusque senex, Umbroque Propertius antro.* Exstant hodieque *hymni, et de coma Berenices*, cum scholiis Graecorum, doctorumque hominum, quibus hoc seculum abundat. Quae in hunc poetam, ceterosque lusit Ang. Politianus in *Silvis*, non vacat describere. *Schottus.*

P. 379, 18. ἰαμβίζειν.] Alii παρὰ τὸ ἰάπτω: quidam a θριάμβῳ, hoc est, *Baccho triumphante*, alii aliunde. Vide Schol. Hephaestionis p. 157. Nos *maledicere* dicimus Latine. Vide Aristotelem ex quo Strabo desumsit. Inde et nostrum *iacere* παρὰ τὸ ἰεῖν ἄχος, inde *iacere maledicta* apud Livium: *iacere contumeliam*, atque etiam *iniuriam* apud Ciceronem; ex quo ad eandem notionem *obiicio* compositum putat Iul. Scaliger Poet. I. 12. *Schottus*

Ibid. 19. ἀπό τινος Ἰάμβης.] Hanc vetulam, Meganirae et Celei ancillam fuisse annotat Caper in Virgilium; vel ut apud Nicandr. in Alexipharm. [Schol. p. 48.] Hippothoontis serva, quae Cererem, de raptu filiae Proserpinae sollicitam, contumeliose acceperit, conviciis, contumeliis, atque iniuriis. Aliter paullo Ovidius Met. V. anum quandam fessae de via Cereri Deae, dum a Plutone raptam filiam, accensis in Aetna facibus, dies noctesque anquirit, polentam bibendam dedisse; puerumque qui tum propter astans arrisisset, eo liquore aspersum, in stellionem transformatum; quod et Diomedes narrat lib. III. Hanc anum *Baubonem* ab Arnobio V. contra gentes, ex Clement. Alexand. Protrept. T. I. p. 17. unde pleraque transcripsit, vocatam existimo. Uterque Orphei hos versus ponit, ut etiam Eusebius ex Clemente Praep. Evang. II. 3. p. 66. Ὣς εἰποῦσα, πέπλους ἀνεσύρατο, δεῖξε δὲ πάντα Σώματος, οὐδὲ πρέποντα τύπον· παῖς δ' ἦεν Ἴακχος, χειρί τέ μιν ῥίπτασκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλποις. Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν μείδησε, θεὰ μείδησ' ἐνὶ θυμῷ, Δέξατο δ' αἰόλον ἄγγος ἐν ᾧ κυκεὼν ἐνέκειτο. De his Apollodorus Atheniensis Bibl. I. 5. Δήμητρα μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας

κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιῄει. Pausanias Attic. puteum illum *floridum* vocat l. XXXIX. p. 94. *Φρέαρ ἐστὶν ἄνθινον καλούμενον· ἐποίησε δὲ Πάμφως ἐπὶ τούτῳ τῷ φρέατι καθῆσθαι Δήμητρα μετὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς παιδὸς, γραῒ εἰκασμένην. Ἐντεῦθεν δὲ αὐτὴν ἅτε γυναῖκα Ἀργείαν ὑπὸ τῶν θυγατέρων τῶν Κελεοῦ κομισθῆναι παρὰ τὴν μητέρα, καὶ οἱ τὴν Μεγάνειραν οὕτω πιστεῦσαι τοῦ παιδὸς τὴν ἀνατροφήν.* *Schottus.* G.426

P. 380, 1. *ἀγελάστῳ πέτρᾳ.*] *Παροιμίαν* esse admonet Zenobius (ut Suidas collectaneorum illum auctorem vocat, sive Zenodotus is est, ut in Nebulas Aristophanis interpres nominat) *ἐπὶ τῶν λύπης προξένων πραγμάτων εἴρηται. Ἔστι δὲ ἡ πέτρα αὕτη ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν κόρην ἐζήτει. Ἐρασθεὶς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλούτων, ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο· μαθοῦσα δὲ παρὰ Ἑρμιονέων ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς κατέλιπεν οὐρανὸν, καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ ἧκεν εἰς Ἐλευσῖνα, ἔνθα ἐπὶ πέτραν ἐκάθισε, τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν ἀγέλαστον.* Sic ille Prov. Cent. I. Ad. 7. quem et lege Prov. Cent. IV. Ad. 20. Apollodorus et ipse aliter paullo. *Schottus.*

Ibid. 4. *εἰς ψόγον καὶ ἔπαινον.*] Vide Scholiasten Hephaest. p. 28, 8. *Schottus.*

Ibid. 8. *Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος.*] Archilochum Iambici carminis inventorem quidam faciunt. Velleius Paterculus [I. 5. ubi omnino conferendus Ruhnkenius] *Neque quenquam alium, cuius operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum, praeter Homerum et Archilochum reperiemus.* Alii ad Simmiam Rhodium, (cuius esse putantur Ovum, Alae, et Securis, poemata falso Theocrito attributa) referunt: quidam Simonidem, nonnulli Arium vel Ananiam auctorem faciunt. *Parius* autem a patria dictus etiam a Theocrito, seu potius Moscho in Epitaphio Bionis: in quo et de aliis Elegeiographis. Hinc Horatius, qui se primum Iambica Latine scripsisse gloriatur, *Parios numeros* dixit, pro Archilochiis Epist. I. XIX. 23. *Parios ego primus Iambos Ostendi Latio, numeros animosque secutus Archilochi, non res, et agentia verba Lycamben.* Et in A. P. 79. *Archilochum proprio rabies armavit in Iambo.* Lycamben enim socerum, et sponsam ad laqueum adegit, ut in eadem epist. Horatius, et Epod. VI. Itemque Hephaestionis enarrator p. 170. et Sextus Empiricus adv. Mathematicos I. XIII. 197. *οἱ μὲν ἐρωτομανεῖς καὶ μέθυσοι τὰς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεις ἀναγνόντες, προσεκκαίονται·*

οἱ δὲ ὀργίλοι, Ἱππώνακτα καὶ Ἀρχίλοχον ἀλείπτας ἔχουσι τῆς περὶ αὐτοὺς κακίας. Iulianus quoque *παραβάτης ἐν Μισοπωγ.* init. Anacreontis versuum vetustatem et leporem laudans: *Ἀλκαίῳ δ' οὐκέτι οὐδ' Ἀρχιλόχῳ τῷ Παρίῳ τὴν μοῦσαν ἔδωκεν ὁ θεὸς εἰς εὐφροσύνας καὶ ἡδονὰς τρέψαι· μοχθεῖν γὰρ ἄλλοτε ἄλλως ἀναγκαζόμενοι, τῇ μουσικῇ πρὸς τοῦτο ἐχρῶντο, κουφότερα ποιοῦντες αὐτοῖς ὅσα ὁ δαίμων ἐδίδου τῇ εἰς τοὺς ἀδικοῦντας λοιδορίᾳ.* Ceterum tam acerbo, moroso, et amarulento fuisse ingenio Archilochum ferunt, ut, quod atra bile laborantium est, seipsum non ferret, seque ipse odisset, suaque probra palam accusaret: quae refert Aelianus V. H. X. 13. Vide et Eusebium Praep. Evang. V. 12. Antholog. Gr. I. 67. III. 25. ubi et in Hipponacta ludit. *Schottus.*

Ibid. 10. *καὶ Ἱππώναξ ὁ Ἐφέσιος.*] Qui amaritudinem car-
G.427 minum distrinxit in Bupalum et Anthemum sculptores; propterea quod vultus notabilem deformitatem ridentium oculis proposuissent, inquit Plinius N. H. XXXVI. v. T. V. p. 271. leguntur que lepida Epigrammata Antholog. Gr. III. p. 271. ed. Steph. Iulianus item ad Alypium, et Horatius Epod. VI. *Qualis Lycambae spretus infido gener, Aut acer hostis Bupalo.* Hipponactis versum in Hephaest. p. 30. hunc repperi: *Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα.* In scholiis vero illud Archilochi, ut puto; *Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; Τίς σὰς παρήειρε φρένας;* Hunc non exiguo solum et deformi, sed et gracili admodum corpore fuisse, ut et de Phileta Heroico poeta supra retuli, auctor est Aelianus V. H. I. 6. Mox *sub Amynta* non *sub Anania*, ut in nostro cod. scriptum offendi, castigandum vidit doctissimus Sylburgius ex Eusebii Chronicis. Est et *Ananias* unus de tribus Iambographis apud Isacium Tzetzen Prolegom. Lycophr. nec, ut suspicor, mendosus locus est. Nam et Hephaest. p. 30. eius meminit. Plura de Archilocho Ioan. Goropius Becanus in Chronic. *Schottus.*

P. 380, 9. u *Σιμωνίδης ὁ Ἀμοργος.*] Vitiosum id: *Ἀμόρ-*

---

u) Notabit diligens lector *ἰάμβων* nomine saepissime scazontas designari; e. g. Etymolog. M. p. 270, 46. *Σιμωνίδης ἐν τοῖς ἰάμβοις· Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης.* Loca quaedam congessit Bentleius fragm. Callimachi p. 455. ed. Ernesti. Eiusdem coniecturam fr. XCVI. in Etymologo *χωλίαμβος* firmatur Cod. MS. D'Orvilliano. Sed vox *ἴαμβος* aliquando videtur latius patere. Trochaicum Archilochi, quod ex Stobaeo clarum est p. 580, 21. Gesn. p. 461. Grot. sic describit Aristoteles Rhet. III. 17. *καὶ ὡς ὁ Ἀρχιλόχος ψέγει· ποιεῖ γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς, ἐν τῷ ἰάμβῳ,*

γιος scripserat Proclus, aut Ἀμοργῖνος, ut ex Stephano didici: Ἄμοργος, inquit, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἔχουσα πόλεις τρεῖς, Ἀρκεσίνην, Μινώαν, Αἰγιάλην. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ παγκάλη, καὶ ψυχία. Ἀπὸ τῆς Μινώας ἦν Σιμωνίδης ὁ Ἰαμβοποιὸς, Ἀμοργῖνος λεγόμενος, ὡς Ἐρυκῖνος. Λέγεται καὶ Ἀμόργιον, ὥς φησι Χάραξ. *Schottus.*

Ibid. 13. περὶ δὲ μελικῆς x.] De *Melicis*, et *Epodis* versibus, praeter ea quae a multis collecta sunt (ne me aliorum scrinia compilasse putes): Galenus extremo lib. XVII. de usu partium, Turnebus Advers. I. 4. ut et variis *odarum* 22. generibus Athenaeus XIV. pag. 618. et Pollux IV. 7. *Schottus.*

Ibid. 14. Ἃ μὲν γὰρ αὐτῆς τοῖς θεοῖς, ἃ δὲ τοῖς ἀνθρώποις.] Videtur hic deesse tertium membrum, ex his quae paullo post subiungit, τὰ δὲ εἰς θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Illud autem extremum ἃ δ' εἰς τὰς προσπιπτούσας περιστάσεις G.428 non satis considerate additum: quod et infra agnoscens idem negat illa Poemata formas esse Melicas. Quanta inconstantia in hac φιλοτιμίᾳ τῶν διαιρέσεων Platonica, ut supra monui. Sed quam multa harum formarum in indicibus illis Odarum Horatii, qui nunc editi a Iac. Cruquio Brugensi: quam multa etiam horum apud Menandrum Laodicensem in disputatione de genere Epidictico. *Nunnesius.*

P. 380, 17. προσῴδιον.] Hesychius, Suidas, et y Etymol.

χρημάτων δ' ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον.

Vide Tyrwhittum ad Poetic. Sect. XXXVIII. Explicatu difficilior est Athenaeus VIII. p. 355. A. μελλόντων ἤδη δειπνεῖν ἐπισχεῖν ἐκέλευσεν ὁ Δάφνος, ἐπειπὼν τὸ ἐκ Μαμμακύθου ἢ Αὔρων Μεταγένους ἰαμβεῖον,

ὥσπερ ἐπειδὰν δειπνῶμέν που, τότε πλεῖστα λαλοῦμεν ἅπαντες.

Iambographis, quorum nomina recenset Proclus, adiiciendi Solon (v. Brunck. Gnom. p. 83. Anal. I. p. 73.) Aeschrio Samius, Phoenix Colophonius, Cercidas, Hermeas, Archelaus, Hermippus, Parmeno, Callimachus, Scythinus, Timon, Samus.

x) Ad h. l. conferendus Vossius Instit. Poet. L. III. c. XIII.

y) Locus Etymologi p. 690, 41. integer debet excerpi. Προσῴδιον λιτανεία μετὰ ὕμνων· παρὰ τὸ προσιέναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς. Ἰστέον ὅτι τῶν μελῶν καὶ τῶν ὕμνων, τὰ μὲν καλεῖται προσῴδια· τὰ δὲ ὑπορχήματα· τὰ δὲ στάσιμα. Καὶ προσῴδια μὲν, τὰ λεγόμενα ᾄσματα εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων· παρὰ τὸ προσιόντων εἰς τὸν βωμὸν τῶν θυμάτων, ταῦτα λέγειν. Ὑπορχήματα δὲ, ἅ τινα πάλιν ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ, καιομένων τῶν ἱερείων. Στάσιμα δὲ, ἃ ἑστῶτες ὕστερον ἔλεγον, ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τοῦ βωμοῦ. Ὅτε δὲ περιέτρεχον τὸν βωμὸν, ἀπῄεσαν πρότερον μὲν ἀπὸ τοῦ ἀριστέρου μέρους ἐπὶ τὸ δεξιὸν, κατὰ μίμησιν τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τὴν ἐναντίαν τῷ οὐρανῷ ποιεῖται κίνησιν, ἀπὸ δυ-

M. a *προσίεναι μετὰ τούτου τοῖς θεοῖς* derivant, qua ratione per *o* scribendum esset: quo ordine idem Suidas in lexico collocat, et ita in Athenaeo scribitur VI. p. 253. C. *Προσόδια, καὶ χοροὶ, καὶ Ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως.* Sed de Prosodiaca et Apostolica saltatione plura Is. Casaubonus ad Athenaeum XIV. 7. *Schottus.*

P. 381, 6. *τὸν ὕμνον ὠνομάσθαι.*] Hymnos scripsisse fertur et Aristoteles. (Orphei enim, Homeri, et Callimachi sunt in manibus) nam de virtute exstat elegans apud Stobaeum Serm. I. Elegiam eiusdem ad Eudemum adfert Olympiodorus minor, Platonicus, comment. in Platonis Gorgiam, (praxi 41.) nondum typis, quod sciam, edito: legiturque, sed mutila, apud Franc. Patricium, Peripateticarum discussionum lib. VII. Quae lacuna sic expleri potest ex Aristotelis vita, quae praemittitur Comment. Ammonii in Categorias: *Βῶμον Ἀριστοτέλης ἐνιδρύσατο τόνδε Πλάτωνος, Ἀνδρὸς, ὃν οὐδ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις. Ὃς μόνος ἢ πρῶτος θνητῶν κατέδειξεν ἐναργῶς, Οἰκείῳ τε βίῳ, καὶ μεθόδοισι λόγων, Ὡς ἀγαθός τε καὶ εὐδαίμων ἅμα γίνεται ἀνήρ· Οὐ νῦν δ' ἐστὶ λαβεῖν οὐδενὶ ταῦτα ποτέ.* *Schottus.*

Ibid. 10. *τὰ εἰς τοὺς ὑπηρέτας.*] Accipio *τὸ ὑπηρέτας παθητικῶς*, h. e. *τοὺς ὑπηρετουμένους*, i. e. in eos qui a Poetis colerentur, et observarentur, sive numina, sive homines essent. *Nunnesius.*

Ibid. *γραφόμενα ὕμνους.*] Menander dum accurate partitur, et a capite arcessit genera *τῶν ἐπαίνων*, *ὕμνοὺς* censet vocari proprie *τοὺς ἐπαίνους τῶν θεῶν γενικῷ λόγῳ*: quamquam videtur innuere *ἰδίᾳ καὶ κατ' ἐξοχὴν τοὺς εἰς τὸν Δία* sic appellatos: ceteros aliis propriis nominibus, ut in Apollinem Paeanas, et Hyporchemata; in Bacchum Dithyrambos, et Iobacchos; in Venerem *Ἐρωτικούς.* *Nunnesius.*

G.429 P. 381, 13. *ὕμνοὺς προσῳδίους.*] In epitoma anonymi, quae accessit Hephaestioni, docetur Palimbacchium vocatum *προσῳδιακὸν*, quod in *προσῳδίοις ὕμνοις* adhiberi soleret; sed qui fuerint ibi non explicatur. *Nunnesius.*

Ibid. 15. *ἐλέγετο καὶ προσῴδιον.*] Iulius Pollux IV. 64. *τὰς πρὸς κιθάραν ᾠδας ἀρέσκει Κριτίᾳ ΠΡΟΣΩιΔΙΑΣ καλεῖν*: sed melius Etymolog. M. ex Didymo de Poetis Lyricis, *Προσῳδίαι παρὰ τὸ προσίοντας ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν*

σμῶν ἐπὶ ἀνατολὰς φερόμενος· ὕστερον δὲ πάλιν, ἀπὸ τοῦ δεξίου ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ᾖεσαν, κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ· τελευταῖον δὲ πάντα τὸν βωμὸν περιέτρεχον. De differentia vv. προσῴδια προσόδια v. Burettum H. A. T. T. X. p. 225.

ᾄδειν. Διὰ δὲ τῶν ὕμνων, ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἑστῶτες ᾄδουσι. Qui locus germanissimus huius: sed ille videtur sic restituendus, ἰδίᾳ δὲ τῶν ὕμνων. Quod hic planius ὃ δὲ κυρίως ὕμνος etc. Quanto melius tamen apud eundem Etymol. nescio ex quo auctore, illa tria genera hymnorum antitheta repetuntur, quibus utebantur in sacrificiis, Προσῴδια, ὑπορχήματα, καὶ στάσιμα. Ut Προσῴδια essent τὰ λεγόμενα ᾄσματα εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων. Ὑπορχήματα autem ἅ τινα ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ καιομένων τῶν ἱερείων. Στάσιμα vero, ἃ ἑστῶτες ὕστερον ἔλεγον ἀναπαυόμενοι μετὰ τὸ κύκλῳ δραμεῖν τὸν βωμόν; quae tria deinceps accommodat Strophis, Antistrophis, et Epodis, de quibus Metrici multa, et interpretes Poetarum. De genere etiam carminis Prosodiaci quale esset, in Scholiis Aristophanis, et apud Metricos, multa legere licet. *Nannesius.*

Ibid. 18. [z] εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεούς.] Latini etiam de quovis carmine *Paean* διὰ κατάχρησιν usurpant. Virgil. Aen. VI. 657. *Vescentes, laetumque choro paeana canentes.* Et Abronius Silo apud Senecam Rhetorem Suasor. 2. p. 23. *Ite agite, o Danai, magnum paeana canentes, Ite triumphantes: belli mora concidit Hector.* De diis inferis paean apud Xenophontem usurpatur Helen. IV. 7, 4. ὕμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα: saepe etiam Marti, et quidem ante bellum, ut post bellum Apollini, apud eundem Xenoph. Hellen. II, 4, 17, VII. 4, 36. et Plutarchum in Romulo et Lycurgo quem vide, et in T. Quinctio Flaminino, quaeque infra ex Erotico eiusdem adscripsi. Ceterum de paeane, vel paeone pede, videndus est Fr. Salinas De Musica V. 9. *Schottus.*

Ibid. pen. ἰδίως — τῷ Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι.] Iuvenalis Sat. VI. 171. *Parce, precor, Paean, et tu depone sagittas etc.* His Iovis et Latonae filiis *carmen* etiam *seculare* Romae decantabatur; semel a Catullo, bis ab Horatio Carm. IV. 6. et in fine Epodῶν. Sic itaque Flaccus: *Hic bellum lacrymosum, hic miseram famem Pestemque a populo, et* G.430

z) Παιάν. Schol. Venet. ad Hom. Il. A. 473. Παιηὼν καὶ παιὰν ὕμνοι εἰσὶν ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ᾀδόμενοι, πολλάκις καὶ προσδοκωμένου τοῦ δεινοῦ. Πένθει δὲ αἱ παρὰ τοῖς ἥρωσιν ᾠδαὶ σωφρονιστικόν. ὡς τὸ τοῦ ἀοιδοῦ Κλυταιμνήστρας· ἐγκωμιαστικόν, οἷον Ἀχιλλεὺς εἴρηται ᾄδων· παιανικόν, ὡς νῦν· θρηνητικόν, ὅπερ ἐπὶ γυναικῶν μᾶλλον τάσσει· καὶ ὑπορχηματικόν. Cum his conferas Valckenaerium ad Schol. Euripid. Phoen. 1109. Plura de hisce carminibus quaerenti dabit Burettus H. A. I. T. X. p. 301.

principe Caesare, in Persas atque Britannos Vestra motus aget prece. Apollo vero pestis auctor depulsorque sub imagine Solis, credebatur: ut ex Homeri Il. A. cognoscitur; idemque ἀλεξίκακος, et *Averruncus* priscis Latinis; καὶ λοίμιος. Παιὰν autem ἀπὸ τοῦ παύειν τὰς ἀνίας, vel ἀπὸ τοῦ παίειν. Unde ὦναξ παιὰν, pro ὦ ἄναξ dictus Apollo. Orpheus apud Hesych. ὦναξ παιὰν, ὦ βασιλεῦ, ὦ κακὰ παύων Ἄπολλον. Elegans ἀκρόστιχις ἀδήλου ordine alphabetico exstat apud Girald. Syntag. 7. cuius hoc initium. Ὑμνείω Παιᾶνα μέγαν θεὸν Ἀπόλλωνα, quem hymnum explanandum duxit homo eruditiss. Io. A. Brassicanus. Lege Macrob. Saturn. I. 17. Ἄρτεμιν vero Lunam, quasi ἀρετόμην vocant Graeci, quod aera secet. Idem Macrobius VII. extr. Plutarcho, et Plato in Cratylo p. 266. E. Dianae etiam hymnus sacer, *hypoepus* vocabatur, auctore Theodoreto. *Paeanis* et *minuritionis* mentio in Cicerone de Oratore I. extr. quem locum illustrat H. Turnebus Advers. I. 12. ex Alexandro Aphrod. qui παιανίζειν dixit, quod *paeanem citare* M. Tullius. De Minuritione vero, et Plutarchus ὑγιεινοῖς, et Seneca Philosophus Ep. XIII. Paeana etiam Aristoteles lusit in Hermiam, tamquam Apollinem alterum: ut Laertius refert, emendante ibidem εὐστόχως Casaubono, et de Hermia eunucho Suidas: cuius sive filiam, sive neptem uxorem duxit, et sacra illi, ut Cereri Eleusinae Athenienses solent, fecit: quod merito reprehendit Eusebius P. E. XV. c. 2. in Graeco quidem Rob. Steph. exemplari, ut nos in vitis Aristotelis et Demosthenis admonuimus Ol. CVIII. an. 1. Ex Bacchylide quoque ἐν παιᾶσιν hanc παροιμίαν attulit Zenobius Ἄρκτου παρούσης ἴχνη μὴ ζήτει. Refert et Laertius Aristotelis de Empedoclis versibus hoc iudicium Homerico stylo conscriptos videri. Et in Apollinem scripsisse προοίμιον, forte παιᾶνα melius legeretur, si veteres libri faverent; nihil tamen demuto. Scio enim prooemia cantuum esse. *Schottus.*

P. 382, 3. Διθύραμβος [a] εἰς Διόνυσον.] In Bacchi laudem *Dithyrambus* a Lyricis decantabatur, furore quodam Bacchio concitatis, et quasi temulentis; idque a Graecis potissimum: *minus enim est hoc genus poematis tractatum a Latinis* inquit Tullius, De Perfect. Or. (sic enim legendum vidit Romulus Amasacus, contra atque Turnebus emendat Advers. I. 4.) *Poematis,* inquit, *Tragici, Comici, Epici, Me-*

---

a) Vide Burettum H. A. I. T. X. p. 306. Vossium Instit. Poet. III. XVI.

ici etiam, ac Dithyrambici, quod minus est tractatum a Latinis, suum quodvis est diversum a reliquis. Equidem tertius in M. Tullio minore vi reponere audeam, *Melici*, ac dehinc *Iambici*. Meminit et lib. III. de Oratore ad Q. Fratrem, *ab Anapaestis licentior ille, et divitior fluxit Dithyrambus.* Legend. Coel. Rhodig. Ant. Lect. VII. 5. *Dithyramborum* autem Scriptores hi fere ab Athenaeo nominantur: *Licymnius Chius*, *Amphis Cornicus*, *Anaxandrides*, *Cleomenes Rheginensis*, *Lamprocles*, *Melanippides Milesius*, *Philoxenus Cytherius*, *et Telestes.* Aristoteles in [b] Poet. c. 4. G.431
Dionys. item Halicarn. περὶ Συνθ. ὀν. (p. 132. ed. Reisk.) insignem in hoc genere fuisse aiunt *Philoxenum Cytherium*, atque *Timotheum*. His adiecit Is. Tzetzes in Lycophronem *Chalcidium*, *Rasemum* poetam, *Ariona Methymnaeum*; his posteriores extitere [c] *Labines*, *Lasus* (cuius et meminit Aelianus H. A. VII. 47.) *Hermioneus*, *Melanippides Milesius* Dithyramborum libros reliquisse, quos et Xenophon sit admiratus, dicitur: et *Pericletes Lesbius* primus concinuisse. *Pindarus* quoque in his excelluit, ut auctor est Scholiastes et Flaccus; sed interciderunt omnia. *Diagoram* etiam *Melium* primum Dithyrambicum fuisse Sextus Empiricus πρὸς μαθηματικοὺς refert. Sic enim elegans scriptor IX. 53. p. 561. Διαγόρας δὲ ὁ Μήλιος διθυραμβοποιὸς, ὥς φασι, γενόμενος, ὡς εἴ τις καὶ ἄλλος δεισιδαίμων, ὅς γε καὶ τῆς ποιήσεως ἑαυτοῦ κατήρξατο τὸν τρόπον τοῦτον. Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται. Ἀδικηθεὶς δὲ ὑπό τινος ἐπιορκήσαντος, καὶ μηδὲν ἕνεκα τούτου παθόντος, μεθηρμόσατο εἰς τὸ λέγειν μὴ εἶναι θεόν. Quem eo libentius Graece, hoc est, sua, quam aliena, lingua loquentem induxi, ut videant, quanto eruditionis fructu careant, qui Graecarum literarum inscientia non contenti, ab hac etiam et abhorreant vehementer, et alios improbe deterreant. Ceterum *Philoxeni* illius, cuius et *Cyclopa* poema adnotat Zenobius, Prov. οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν, et Telestae Dithyrambos ab Harpalo missos Alexandro Regi, una cum Tragicis Aeschylo, Sophocle, et Euripide, magni muneris loco, in eius vita narrat Plutarch. p. 668. D. De quibus etiam Tragoediae principibus, ut obiter admoneam, Ptolemaeo Aegypti

---

b) Vide Hermanni Comment. p. 99.

c) Perperam haec; legendum enim cum Menagio ad Diog. Laert. I. 42. Λάσος, Χαβρίνου, Ἑρμιονεύς. Inter dithyrambicos *Polyidum* recenset Diodorus Siculus XIV. 46. T. I. p. 679. cf. Athenaeum VIII. p. 352. A.

regi Alexandriam dono missis, legant poeticae studiosi Galenum, in Hippocrat. Epidem. III. (T. V. p. 412. ed. Basil.) ut quo in pretio haberi debeant, hic discant. Tantum de Dithyramborum scriptoribus; nunc reliqua videamus. *Schottus.*

P. 382, 5. *κατὰ τὴν Νύσσαν.*] *Νύσαν* unico σ scriptum vidi in Stephano, qui decem urbes cognomines collegit: inter quas Euboica una eademque die vitem florentem fert, et racemos maturos producit. Pomponius Mela III. 7. de India: *Urbium, quas incolunt, sunt autem plurimae, Nysa est clarissima et maxima; Montium Meros, Iovi sacer; Famam hinc praecipuam habent, quod in illa genitum; in huius specu Liberum arbitrentur esse nutritum; unde Graecis auctoribus ut femori Iovis insutum dicerent, aut materia ingessit, aut error.* Ad quem locum olim plura annotata memini, quae non repeto: Herodoti tantum in Euterpe c. 146. geminum locum adscribam, ut Graeca cum Latinis coniungendo, Lector fructum referat: *Διόνυσον λέγουσιν οἱ Ἕλληνες, ὡς αὐτίκα γενόμενον, ἐς τὸν μηρὸν ἐνεῤῥάψατο Ζεὺς, καὶ ἤνεγκε ἐς Νύσσαν τὴν ὑπὲρ Αἰγύπτους ἐοῦσαν ἐν τῇ Αἰθιοπίῃ.* Theocritus Id. XXVI. 33. quod Bacchae inscribitur; *Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας.* *Schottus.*

G.432

P. 382, 5. *ἐπ' ἄντρῳ διθυράμβῳ.*] *In antro bifori*, reddidi: *δίθυρον* enim *bivallem*, seu *bipostem portam* significat. Vide Phornutum, et Lexicographos Graecos. *Δίθυρα*, hoc est, *bivalvia*, in foliis dixit Aristoteles lib. De Iuventute et Senectute c. 1. p. 62, 16. ed. Sylburg. In antro autem nutritum Bacchum, Pausanias in Laconicis c. 24. p. 272. auctor est, campumque ipsum, *Διονύσου κῆπον*, hoc est, *Bacchi hortum* appellatum. *Διθύραμβος* igitur, vel quod bis natus, duabus ianuis egressus in lucem Bacchus, semel ex utero materno, Semeles fulgure ictae; iterum ex Iovis femore; ut ex eiusdem cerebro Pallas; *ἀπὸ τοῦ Διονύσου, τοῦ ἐκ δύο θυρῶν ἐξελθόντος*, inquit interpres Pindari, dithyrambici summi; et Isacius in Lycophronis Proleg. vel quod ex Iove, et Cerere natus, discerptus a Titanibus sit; a matreque recoctus, et in vitam revocatus; ut Diodorus Sic. III. 62. Origines contra Celsum p. 171. ed. Spencer. et Eusebius narrant. Hinc et *Βιμάτωρ* est Orpheo; ab Ovidio vero *bimater* redditur Metamorph. IV. 11. *Turaque dant Bacchumque vocant, Bromiumque Lyaeumque, Ignigenamque, satumque iterum, solumque bimatrem.* Phornutus vero a Rhea Deum matre secundo compositum ait: qui et *διθύραμβον* dictum putat, quod *arcanum dementi detegat ebrietas.*

ebrius enim et temulentus, vas est rimarum plenum, hac illac perfluens. Ridet haec deliramenta, et quidem merito, Arnobius Adv. Gentes I. et V. Tu vide et Macrobium in Somnium Scipionis I. 12. *Schottus.*

Ibid. 6. *λυθέντων τῶν ῥαμμάτων.*] Esset itaque *διθύραμβος* quasi *λυθίραμβος*, per *ι* scribendum; quod dum Bacchum parturiret femori assutum, acclamarent Nymphae, *λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα solve ligaturam.* Sed in his compositionibus ludentes nimium quantum sibi indulgent, acuti, (tum vero praecipue Stoici) originationum interpretes, et saepe etiam *φλυαρώδεις.* Sed hic lege Etymologum Magnum. [*Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος. Ἐπίθετόν ἐστι τοῦ Διονύσου ὅτι ἐν διθύρῳ ἄντρῳ τῆς Νύσσης ἐτράφη. Καὶ ὁμωνύμως τῷ θεῷ ὁ εἰς αὐτὸν ὕμνος. Ἢ ἀπὸ τοῦ δύο θύρας βαίνειν, τήν τε κοιλίαν τῆς μητρὸς Σεμελῆς, καὶ τὸ μηρὸν τοῦ Διός· ἵν' ᾖ ὁ δὶς θύραζε βεβηκώς. Πίνδαρος δέ φησι λυθίραμβον.* (T. III. p. 66.) *καὶ γὰρ Ζεὺς, τικτομένου αὐτοῦ ἐπεβόα, Λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα· — ἵν' ᾖ λυθίραμμος καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν.*] *Schottus.*

Ibid. 9. *Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει.*] Locus Pindari est Olymp. XIII. 26. et *βοηλάτην* eum nominat, vel quod cum clamore accinebatur, vel quia victoribus bos erat praemium, ut interpreti placet [d]. *Tripodem* autem praemio dari solitum in Prolegom. Tzetzae in Lycophronem lectum est; qui et G.433 primum dithyrambum Corinthi a Philoxeno Cytherio institutum ait; ab Arione Aristoteles, ut hic Proclus refert. Locum enim adhuc requiro, nisi forte in iis, quae extremo lib. 3. Poeticae interciderunt. Nunc Dircaei vatis lyram iucundam audiamus: *ἄπαν δ' εὑρόντος ἔργον. Διωνύσου πόθεν ἐξέφαναν Σὺν βοηλάτᾳ χάριτες Διθυράμβῳ.* Ubi Scholiastes, quisquis is est, primum in Naxo, deinde Thebis, post Corinthi, repertum primum Dithyrambum; eiusque sententiae auctorem facit Pindarum ipsum Dithyrambopoeum, optimum eorum, qui temporis iniuria perierunt. Quid est, si hoc non est, pugnantia dicere? *Schottus.*

P. 382, 10. *Ἀριστοτέλης Ἀρίονα λέγει.*] Philoxenus primus hoc reperit, si credimus Tzetzae in Lycophronem. Nusquam autem in his quae exstant, quod sciam, Aristotelis libris de Arione legitur. Scripserat fortasse tribus illis libris de Poetis, qui citantur a Plutarcho in Homeri vita; aut in Poeticis quae perierunt; nam tantum habemus primum eorum librorum; aut certe *ἐν ταῖς διδασκαλίαις*, ubi et Dithyram-

---

d) Vide Bentleii Dissert. Phalarid. p. 302. cf. eundem p. 296.

hici commemorabantur. Vide Harpocrationem in Διδάσκαλος. Multa autem legitur de eo argumento scripsisse apud auctorem optimum eius vitae anonymum, qui per me lucem aspexit. Ex quo decurtato vita illa descripta, quae praeponitur Comment. Ammonii in Categorias. Sed quid propero? Arionem auctorem fuisse huius chori prodiderat antea Hellanicus in Cranaicis, et post Aristotelem Dicaearchus ἐν τῷ περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων. Antipater tamen, et Euphronius ad Lasum Hermioneum referunt. Scholiastes Aristoph. ἐν ὄρνισι. v. 1403. *Nunnesius.*

Ibid. *τὸν κύκλιον χορόν.*] Tzetzes in Lycophr. *Cyclios, in* choris conficere circulum constantem viris quinquaginta, totidemque et in dithyrambicis; *commune* enim id esse utrisque, sed de choris Suidas legendus, et quae de Cyclicis supra observanda docui. *Schottus.*

Ibid. 12. Νόμος [e].] *Nomus*, modus, seu modulatio quaedam carminis. I. Pollux IV. 9. περὶ ἁρμονικῶν αὐλητικῶν, Aristoteles in Poetica, et Problem. XIX. 28. (cf. 15.) ubi nomos exponunt *odas*. Plutarchus Sympos. VII. quem et lege De Musica p. 1132. et Athenaeum XIV. apud Suidam alia significatio in *νόμοι κιθαρῳδικοὶ* ex eodem Aristotele, alia item notione Aristophanis interpres doctissimus Equit. init. in hunc versum *συναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον.* Athenaeus XIV. p. 619. C. tradit *cantionem nomiam* ab Eriphanide Menalcae venatoris amore capta vocari. *Schottus.*

G.484 P. 383, 13. *νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων.*] *Νόμιος* vocatur, una dempta litera, apud Macrobium et Phornutum; sed et hi sententiis variant. A pastorali cura *παρὰ τὸ νέμω*, *Νόμιος*, Phornutus; nam et Admeti regis pecora pavisse fabulantur poetae; ille vero, *quia Sol, qui Phoebus est, pascit omnia, quae terra profert, unde non unius generis pecorum, sed omnium pastor canitur.* Sic enim Macrobii verba leniter immutanda putavi Saturn. I, 17. Theocritus Id. XXV. 21. *Χλωρή τ᾽ ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο Ἱερὸν ἁγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.* Callimachus H. Apoll. 47. *Φοῖβον καὶ νόμιον κικλήσκομεν ἐξ ἔτι κεῖνου Ἐξότ᾽ ἐπ᾽ Ἀμφρύσῳ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους Ἠϊθέου ὑπ᾽ ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.* Et Maro, quem nihil Graecorum arcanorum fugit,

---

e) De Nomis consulendus I. C. Bulengerus De Theatro Lib. II. c. XXVIII. Thesaur. Antiq. Graevii T. IX. p. 1036. cap. XLII. p. 1054. necnon Spanhemius ad Callimachi H. Del. 304. Adde Burettum in *Mémoires de Littérature* Hist. de l'Acad. des Inscript. T. X. p. 218. 232.

Georg. III. init. *Pastor ab Amphryso.* Et Lucanus Phars. VI. 367. et *flumine puro Irrigat Amphrysus famulantis pascua Phoebi.* Proclus noster et Pindari Scholia a νόμιῳ Νόμιον derivant, a musico nimirum modulo; M. vero Tullius a legum severitate cum Arcadibus Apollo imperaret, *Nomionem* appellat Nat. Deor. III. 23. Probus Grammat. in Virgil. Georg. I. ad illud *et cultor nemorum cui pinguia Ceae*, Aristaeum in Deorum numerum relatum ait, appellatumque *Nomium* et *Aegoros*, quod et agresti studio, et cura pecorum armentorumque non mediocriter hominibus profuisset, idque ex Varronis Attacini Argonauticis. Verum ex Apollonii Rhodii Ἀργοναυτικοῖς, quando Varronis interierunt, emendandum esse ἀργεὺς pro *Aegoros*, quod depravatum est, primus vidit Lilius Giraldus, Syntagm. 1. in *Aristaeo*, et 2. in *Iove Icmaeo*. Reliqua suggerent Scholiastae Apollonii, qui appellationis causam reddunt, ut et Pindari interpretes; qui vates in Pythiis IX. 115. Iovem et Apollinem, singulos Aristaeos nominatos ait, ut et ἀγρέα καὶ νόμιον. Sed plura G. Lilius Syntagm. 7. et alibi, quae non describo. Νόμιμος autem recipio prae illo Νόμιος. Quamvis enim Νόμιος dictus Apollo ἀπὸ τῆς νομῆς, aut ἀπὸ τοῦ νομεύς; hoc tamen loco ἀπὸ τοῦ νόμου Musicae ducitur etymon indicio, ut dixi, Procli et Pindari Scholiastae: quod ad Apollinis templum solus Chrysothemis absque choro *Nomon* primus cecinisset. At a nomine νόμος nullo modo νόμιος sine altero μ oriri potest, sed omnino paronymon eius est, τὸ νόμιμος, ut νόμιμα βαρβαρικὰ liber Aristotelis a M. Varrone L. L. VI. p. 76. citatus, et ab Athenaeo eiusdem Τυῤῥηνῶν νόμιμοι I. p. 23. D. Quare νόμιμος retinendum puto. *Schottus.*

Ibid. Quod Apollo quidem Νόμιος, et pastor Admeti, sexcenti testes. Sed quod Νόμιμος ἀπὸ τῶν νόμων diceretur, singulare prope est, nec alibi, quod sciam, lectum. In Schol. Aristoph. ἐν Ὄρνισι 746. cum chorus ait, Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω, sic legitur, Ἐπεὶ Νόμος ὁ θεὸς καὶ ὄρειος, καὶ τῶν ὀρνέων δ' ἐν ὄρεσιν αἱ διατριβαί. Retineo tamen scripti libri lectionem. *Nunnesius.*

Ibid. 14. ὅτι τῶν ἀρχαίων χοροὺς ἱστάντων.] Aristot. Problem. XIX. 15. docet Nomorum poema ἀγωνιστικὸν factum; ob eamque causam carere Antistrophis. Dithyrambicum item prius tantum Choricum fuisse, post in ὑπόκρισιν G.435
mutatum, quod hoc loco Nomis contigisse diserte refert Proclus. *Nunnesius.*

P. 382, 15. Χρυσόθεμις ὁ Κρῆς.] De hoc in notis ad illud ἀποσπασμάτιον falso adscriptum Censorino. *Nunnesius.*

Ibid. 16. *πρῶτος στολῇ χρησάμενος.*] Quam belle haec illustrantur illa descriptione citharoedi Lib IV. ad Herennium c. 47. *Uti citharoedus cum prodierit optime vestitus, palla inaurata indutus, cum clamyde purpurea, coloribus variis intexta, et cum corona aurea magnis fulgentibus gemmis illuminata, citharam tenens exornatissimam, auro et ebore distinctam: ipse praeterea forma et specie sit, et statura apposita ad dignitatem etc. Nunnesius.*

Ibid. 19. *Τέρπανδρος μὲν πρῶτος.*] Huic Nomi inventionem plerique acceptam referunt; nonnulli Philammoni, alii Clonae. Plutarchi verba comment. de Musica audiamus, p. 1132. C. *ὁμοίως δὲ Τερπάνδρῳ Κλονᾶν, τὸν πρῶτον συστησάμενον τοὺς αὐλῳδικοὺς νόμους καὶ τὰ προσόδια, ἐλεγείων τε καὶ ἐπῶν ποιητὴν γεγονέναι· καὶ Πολύμνηστον τὸν Κολοφώνιον τὸν μετὰ τοῦτον γενόμενον, τοῖς αὐτοῖς χρήσασθαι ποιήμασιν.* Et Plinii VII. 56. *Citharam Amphion, ut alii, Orpheus, invenit. Septem chordis tribus ad quatuor additis Terpander: octavam Simonides addidit; nonam Timotheus. Schottus.*

Ibid. Fortasse ex his quae sequuntur de Phryne certo conjicere licet, ut Chrysothemis solutis numeris Nomos canere coepisset: ita solent initia rudia et impolita esse: deinde Terpander perfecit illud carmen numero Heroico: post Phrynes ἐκαινοτόμησε addens soluto τὸ ἡρῷον. Haec si Pet. Victorius vidisset, οὐχ ἁπλῶς pronunciasset Dithyrambicos Heroico usos. De modis quos adiunxit Chrysothemis citharae non satis exploratum ex illo ἀποσπασματίῳ quod Censorino falso inscriptum: tamen si quis acute consideret, percipi ex eodem posse videtur, ab Apolline τρίχορδον tantum instrumentum repertum, qualis noster *Rabiquete*, pastoricium: huic additam paramesen chordam a Lino Apollinis F. (nam *nymphas* in illo loco plane suspectum) factamque citharam tetrachordon, quam nostri flexo inde nomine *Gitarram* vocant. Illi a Chysothemide additum alterum Tetrachordon τῶν συνημμένων, factamque citharam ἑπτάχορδον, quae nostris *Vihuela, o laud de siette cuerdas.* Post à Terpandro alterum huic tetrachordon τῶν διεζευγμένων adiunctum, quam nostri *Tumbam undecim chordarum* appellant. *Nunnesius.*

Ibid. 21. *Ἀρίων ὁ Μηθυμναῖος.*] Nota in vulgus historia, sive fabula ea est, de Arione delphino vecto; qui Tarento Corinthum traiicere cum vellet, a nautis in mare praecipitatus, tergoque delphini exceptus, in Taenarum delatus est, ex Herodoto in Clione, Plinio IX. 8. et ibi notata Dalechampio, Plutarch. Conviv. p. 161. B. Aelian. H. A. VI. 15.

XII. 45. Fabii dicterio Inst. Or. VI. 4. Agellio XVI. 19. Hygino Astron. II. 18. Ovid. Fast. II. 83. Bianor in Antholog. I. p. 62. ed. H. St. Anal. Brunck. II. p. 156. IV. p. 348 = 154. Herodoti verba, ob singularem scriptoris amoenitatem, non pigebit exscribere. Is enim in *Κλειῷ* primum G.436
Corinthi dithyrambum docuisse refert (quod hic ad Aristotelem Proclus retulit) *Ἀρίονα τὸν Μηθυμναῖον ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα ἐπὶ Ταίναρον, ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, καὶ διθύραμβον, πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ποιήσαντά τε καὶ ὀνομάσαντα, καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ.* Huncque a nautis improbis in mare desilire coactum ait, *στάντα ἐν τοῖσι ἑδωλίοισι διεξελθεῖν Νόμον τὸν Ὄρθιον· τελευτῶντος δὲ τοῦ Νόμου, ῥίψαι μιν ἐς τὴν θάλασσαν ἑωϋτάν.* Quae sic Agellius Latine reddidit XVI. 19. *Stansque in summae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Is loco et oppido Methymnaeus, terra atque insula omni Lesbius fuit.* Sic ille: in quo suspecta mihi de mendo vox illa *sublatissima* dure ferit aures: tentabam *sublata et ima*: est enim dithyrambus numeris innumeris solutus, ut Flaccus canit; sed nihil absque librorum veterum auctoritate temere mutandum censeo. Porro et illud observa; *Θούριον λογοποιὸν* (ut Herodotum appellat Iulianus Imp. in Epist.) non distinxisse videri alba, quod aiunt, linea *Nomon* et *Dithyrambum*: cum tamen *Νόμος* in Apollinis, *διθύραμβος* vero in Bacchi honorem caneretur: sitque ille canendi modulus cum certo intensae remissaeque vocis flexu. Dithyrambus vero numeris solutus feratur. *Orthius* autem modus Palladis est, argumentum bellicum habens; ut Timotheus Alexandro regi ostendit, inquit Plutarchus in Musica f, et Eustathius Il. *Δ.* p. 827 = 758, 8. *τοιοῦτος γὰρ παρὰ τοῖς μουσικοῖς Ὄρθιος Νόμος, ἤγουν τρόπος ἐκεῖνος ᾠδῆς εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός. Τιμόθεος οὖν ὄρθιον ᾄσας τοσοῦτον τὸν Ἀλέξανδρον ἄρεος ἔπλησεν, ὡς εἰς τὰ ὅπλα εὐθὺς ἐκεῖνον ἀναπηδῆσαι. Orthrium* alii vocant et Dianae attribuunt: de quo eius cognomento L. Giraldus Syntagm. 12. et 1. de historia Poetarum. *Ὄρθριος* vero quid ab illo differat Phrynichus Lexicogr. in Atticismis docet; etsi Glareanus *Orthrium* tuetur. *Orthium* vero rescribendum putat I. Hartungus Dec. III. c. X. *Schottus.*

P. 383, 1. *καὶ χορδαῖς τῶν ἑπτὰ πλείοσιν ἐχρήσατο.*] Non

---

f) An haec historia apud Plutarchum extet, nescio. Sed eam narrant Dio Chrysostomus *De regno* Or. 1. init. et Basilius *De leg. Graec. Libris* p. 99. ante Stobaeum Grotii.

Phryno, sed Timotheo uno ore omnes attribuunt. Pausanias in Laconicis, III. XII. p. 237. *ἐνταῦθα ἐκρέμασαν Λακεδαιμόνιοι τὴν Τιμοθέου τοῦ Μιλησίου κιθάραν, καταγνόντες ὅτι χορδαῖς ἑπτὰ ταῖς ἀρχαίαις ἐφεῦρεν ἐν τῇ κιθαρῳδίᾳ τέσσαρας χορδάς.* Ceterum *ψήφισμα* a Lacedaemoniis contra Timotheum latum, etiamnum in Boethii Severini de Musica Comm. legitur, dialecto Dorica, hoc est, veteri Spartanorum lingua, *ρ* literam loco *σ* substituente, scriptum, quod communi dialecto editum a G. Lilio in historia Poetarum; castigatius vero a Paullo Leopardo Miscell. VIII. 14. quod et nos ex Boethii codice perveteri Bibliothecae Toletanae olim
G.437 contulimus g: *Ἐπειδὴ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος παραγινόμενος εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν τὴν παλαιὰν μολπὴν ἠτίμαξε, καὶ τὴν διὰ τῶν ἑπτὰ χορδῶν κιθάρισιν ἀποστρεφόμενος πολυφωνίαν εἰσάγων λυμαίνεται τὰς ἀκοὰς τῶν νεῶν διὰ τῆς πολυχορδίας· καὶ γὰρ καινότητα τοῦ μέλους ἤνεγκε, καὶ ποικίλην ἀντὶ ἁπλῆς καὶ τεταγμένης ἀμφιέννυται τὴν μολπὴν ἐπὶ χρώματος συνιστάμενος τὴν τοῦ μέλους δίεσιν ἀντὶ τῆς ἐναρμονίου ποιῶν ἀντίστροφον ἀμοιβήν· παρακληθεὶς δὲ καὶ ἐς τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος ἀπρεπῆ διεσκεδάσατο τὴν τοῦ μύθου διδαχήν. Τὴν γὰρ Σεμέλης ὠδῖνα οὐκ ἔνδικα τοὺς νέους διδάσκει* (aliter *ἐδίδασκε*) *δεδόχθαι φαμὲν περὶ τούτων τοὺς βασιλέας καὶ τοὺς ἐφόρους μέμψασθαι τὸν Τιμόθεον, ἐπαναγκάσθαι δὲ καὶ τῶν ἕνδεκα χορδῶν ἐκταμόντας τὰς περιττὰς ὑπολειπομένας τὰς ἑπτὰ, ὅπως ἕκαστος τὸ τῆς πόλεως βάρος ὁρῶν εὐλαβῆται εἰς τὴν Σπάρτην ἐπιφέρειν τι τῶν μὴ καλῶν ἐθῶν, μή ποτε ταράττηται κλέος ἀγώνων.* Athenaeus quoque XIV. p. 636. E. accusatum ait Timotheum, quod veterem Musicam labefactaret, atque corrumperet; quemadmodum Plato, et ex illo M. Tullius Legg. II. 15. III. 14. Musicam mutari vetabat, quod haec fere mutationem Reip. adferret: (ut hodie religionis immutatio: unde tot Tragoediae, caedes, Rerump. interitus etc.) Sic enim divinus ille Philosophus De Repub. IV. p. 447. A. *εἶδος καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον, ὡς ἐν ὅλῳ κινδυνεύοντα. οὐδαμοῦ γὰρ κινοῦνται μουσικῆς τρόποι ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων, ὥς φησί τε Δάμων, καὶ ἐγὼ πείθομαι.* Cumque chordas supervacuas praecidere quidam paratus esset, ostendisse Timotheum, stantem apud ipsos, exiguam Apollinis imaginem; in cuius lyra tot essent fides, et eodem situ et ordine porrectae; ideoque absolutum. Rursum Athenaeus VIII. p. 352. A. Polyidae glorianti quod dis-

g) Confer omnino ed. Oxon. 1777.

cipulus eius Philetas Timotheum emendo vicisset: *Miror*, inquit, *si ignoras Timotheum* νόμον *condere*; *Philetam vero* ψηφίσματα, ludens in ambiguo, ut ego quidem accipio. *Lex* enim, et νόμος Graecis, et Musicis modulus est. *Decretum* vero respexit quo damnatus Timotheus est. Ibidemque Dithyrambum de Semele Bacchum parturiente docuisse refert Timotheum. *Schottus.*

P. 383, 2. Τιμόθεος ὕστερον εἰς τὴν νῦν ἤγαγε τάξιν.] De Timotheo Suidas scribit, molliorem factam ab illo Musicam; de quo etiam legimus in eodem illo Fragmento Censorini, auctam ab illo citharam fuisse duobus τῷ παραμέσῳ καὶ τῷ ὑπερβολαίῳ, ut esset quatuor Tetrachordorum; quibus terminis in commune vocis humanae remissionem et intentionem prisci circumscribi notarunt. Legimus tamen apud Suidam a Terpandro primum Heptachordum inventum, et a Timotheo additam decimam, et undecimam chordas; etsi in fragmento quod adiunctum legitur Nicomachi Harmonicis dicitur nona chorda addita a Theophrasto quodam Pierita, decima autem ab Histiaeo Colophonio, at undecima a Timotheo Milesio. Apud Bryennium cap. de Tono, p. 389. edi Wallis. hic locus exstat de his ex Ione, et Terpandro: ἐπὶ μὲν τοῦ φθόγγου χρῶνται τῷ ὀνόματι οἱ λέγοντες ἑπτάτονον τὴν φόρμιγγα, καθάπερ Τέρπανδρος καὶ Ἴων. Ὁ μὲν γὰρ φησιν, Ἡμεῖς τοι τετράγηρυν ἀποστέρξαντες ἀοιδὰν, Ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους· Ὁ δ' ἐν δεκαχόρδῳ λύρᾳ, τὴν δεκαβάμονα τάξιν ἔχουσα, Τὰς συμφωνούσας ἁρμονίας τριόδους, Πρὶν μέν σ' ἑπτάτονον ψάλλον διὰ τέσσαρα πάντες Ἕλληνες, σπανίαν μοῦσαν ἀειράμενοι. Sed de his omnium optime Franc. Salinas Salmanticae Professor, Musicorum Homerus, in suis de Musica libris. Ex hoc loco illustremus illum Pasicratis ἐν τῷ α' τῶν μετὰ τὰ φυσικά. [Aristot. p. 28, 22. ed. Sylburg.] Εἰ δὲ μὴ Φρῦνις, Τιμόθεος οὐκ ἂν ἐγένετο. *Nannesius.* G.438

P. 383, 4. διθύραμβος — πολὺ ἐνθουσιῶδες.] *Dithyrambus* enim in Bacchi, *Nomos* in Apollinis, ut dixi, honorem decantabatur. Ille in furorem agebat, cornuaque, ut Poetae loquuntur, addere solet; hic vero Musis eum praesit, unde et *Musagetes*; et poeticae artis auctor sit, quietus est: Ille solutus, hic numerosus; ille audax, hic concinnum poema postulat. Baschatur in orgiis Dithyrambus, hinc proverbia, διθυραμβοποιῶν νοῦν ἔχειν ἐλάττονα. *Dithyrambus non est, si bibat aquam*, aliaque id genus. Vide Suidam, et Zenobium in Proverb. Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, et Strabonem VIII. p. 584=552. Heliodor. Aethiop. II. p. 102, 6. ἐπεισόδιον

δὴ τοῦτο οὐδὲν φασι πρὸς τὸν Διόνυσον ἐπεισκυκλήσας. Character itaque diversus. Nomos enim, ut et vox sonat, legibus vinctus et adstrictus, solutus contra *Dithyrambus* et liber; unde et *Lyaeus*, *liberque* dictus, et *audax*. Observari tamen commutari haec nomina interdum solere, et, nisi quid iudicans fallor, confundi nonnunquam, ut et supra monui, et ex Aristotele clarum est. Quaerit enim Problem. XIX. 15. quamobrem *nomi* sine conversionibus a poetis scriberentur, cum alia cantica chororum per conversiones strophorum et antistrophorum, et Epodi scriberentur a Lyricis. Subdit. οἱ διθύραμβοι, ἐπειδὴ μιμητικοὶ ἐγένοντο, οὐκ ἔτι ἔχουσιν ἀντιστρόφους, πρότερον δ' εἶχον. *Schottus.*

Ibid. 7. καὶ ἁπλουστέραις δὲ κέχρηται λέξεσιν.] Atqui *Dithyrambi* verba sunt nodosa, composita, tumentia, et ut Flaccus alibi, *sesquipedalia*: vel, ut Graeci literatores vocant, πολύπλοκοι λόγοι. Sic enim in Poetica Aristoteles, τῶν δὲ ὀνομάτων τὰ μὲν διπλᾶ μάλιστα ἁρμόττει τοῖς διθυράμβοις. Et Rhet. III. 9. τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν, ὥσπερ αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί. Hinc et *Dithyrambica oratio*, pro obscura, Platoni in Phaedro p. 341. D. Ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ λόγου γένωμαι, μὴ θαυμάσῃς· τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόῤῥω διθυράμβων φθέγγομαι. De quibus et criticus Dionys. Halic. Epist. ad Cn. Pompeium; cuius verba initio retuli. Plutarchus quoque in vitis Sophistarum saepe Διθυραμβῶδες dixit pro *tumentia et grandia dicere*. Certe talia mihi Nonni Panopolitani Διονυσιακὰ, et forte Dionys. Βασσαρικὰ a Stephano lib. de urbibus aliisque laudata, et Lycophronis Cassandra esse videntur: licet Epico non Melico carmine conscripta: adeo Dithyrambicorum, hoc est, compositorum verborum plena sunt omnia, ut aegre reddi Latine queant: cum G.439 Graeci Romanis, compositorum in vocibus felicitate longe antecellant. Talia et illa fortasse apud Latinos in elegantissimo illo Catulli Galliambo in Cybelen, a Caesare Scaligero valde probata, *hederigerae*, *hederifugae*: et *ubi cerva sylvicultrix*, *ubi aper nemorivagus*. Quodque eiusdem, ex Vere, citat Fl. Sosipater IV. p. 248. *Concitum tetuli gradum*; pro *tuli*, aliaque sexcenta. Nec compositis tantum vocibus, sed et audacter traductis utebantur Dithyrambici. Hoc adeo verum esse didici ex Eustathio in illam Il. B. auream γνώμην. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα Ὧι λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν. Sic enim doctissimus ille interpres. Ἰστέον δ' ὅτι πάντως εὐρυχρείων ᾧ λαοὶ ἐπιτετράφαται, καὶ ὅτι δοκεῖ εὐλόγως παρὰ Δάμασι Ζεὺς Ἀγα-

μέμνων ἐπιθετικῶς εἶναι, ὡς ὁ Λυκόφρων λαλεῖ. Ἀγαμέμνων τε γὰρ εὐρυκρείων, καὶ Ζεὺς εὐρυμέδων. Εἰ δὴ ταυτὸν εὐρυκρείων, καὶ εὐρυμέδων, λέγοιτ' ἂν διὰ τοῦτο διθυραμβικώτερον, καὶ Ἀγαμέμνων Ζεὺς, καθότι καὶ εὐρυκρείων.

Libet nunc et Horatium Flaccum in partes vocare, quo nemo clarius de Dithyrambis inter Latinos scripsit (Graecos enim semper excipio, in omni re diligentiores accuratioresque) idque eo libentius, quod hanc Odam IV. 2. quae de Pindari est Dithyramborum principis laudibus, nemo satis diligenter, quem quidem viderim, explanarit. Venusinus vero Pindarus sic de Dircaeo Vate, Thebis nato, quod et Bacchi natale solum Poetae fingunt: *Fervet, immensusque ruit profundo Pindarus ore, Laurea donandus Apollinari, Seu per audaces nova dithyrambos Verba devolvit, numerisque fertur Lege solutis.* Quo loco perinde sudant interpretes hodie, ut qui Olympia certabant, vel ad Eurotam fluvium Laconum exercebantur; quasi hic crucem posteris fixisse Poeta videatur. Hugolinus Martellius, Etruscus, singulari edito libro, τὸ *audaces* ad διανοίας, quae materia sit: *nova verba*, ad λέξεως, quae instrumentum; *numeros lege solutos*, ad ῥυθμὸν καὶ μέτρον methodum refert: quae tria fere in omni scriptionis genere considerari solent; nam et idem Horatius in A. P. *Verbaque praevisam rem non invita sequentur.* Sed non sequor; neque enim *audaces*, *verba* et *numeri*, ita opponuntur, ut tua illa διάνοια: λέξεις, καὶ μέτρον, quod postulat ille ἑρμηνεία. Non me fugit I. Scaligerum, P. Victorium, et F. Robortellum, bone Deus, quos et quantos viros, audaciam dithyramborum aliter interpretari. Illi ad numerorum incertum modulum, libertatemque carminis referunt: hic vero ad verborum novationem traduxit; quae duo a Flacco mox subiici quis non videt? Acro vetus interpres τὸ *audaces* dupliciter videtur explicasse, aut quia vehementiores ceteris rhythmis, aut propter verborum innovationem. Posteriorem explanationem secutum video Robortellum. Porphyrio ad scriptum Pindari refert, quo raptus multum sibi permisit, et ausus hoc genere metri novas historias canere; de qua Porphyrionis explicatione nihil possum existimare, quando Pindarici dithyrambi perierunt. Acronis utraque et illa Scaligeri, et Victorii consentiunt naturae dithyramborum, quam quidem ex veterum scriptis noscere datum est. Sequor itaque aut priorem Acronis, aut posteriorem copulatam cum illa Scaligeri; ut *audaces* quidem dicantur, et quod sint καινοτόμοι, et quod exleges et ἀθέμιστοι. Utrumque enim ma- G. 440

gnae audaciae argumentum. Ita non erunt tria ἀντίθετα, ut voluit Martellius; quod nec verba Horatii prae se ferunt; sed duo posteriora, quod est apud omnes Graecos, Latinosque scriptores frequentissimum, erunt ἐπεξηγήσεις prioris. Atque utinam non in reliqua odae parte explananda eum fugisset ratio. Subiicit enim, quoniam *Lyricae*, inquit, *poeseos finis est laudatio;* quatuor laudationum formae totidem versibus proponuntur a Flacco. Sed o felicem illum, qui potuerit τὰ πολλὰ εἰς ἓν συναθροίζειν. Fortunatos enim eos iudicat apud Platonem Socrates, qui hac facultate valerent. Censetne tot tamque varios *Odarum* Horatii iudices καὶ ἐπιγραφὰς, πρὸς μίαν φύσιν pertinere? Quid autem commune τοῖς παραινετικοῖς cum Encomiasticis? Illis monemus; ut plerumque Anacreon et Horatius τὰ Ἐπικούρεια: his laudamus. At commune utriusque τὸ πείθειν esse dicit. Ἀλλὰ τὸ πείθειν est finis, non Poeticae, sed Rhetoricae; quem cum adhibet Poeta, Rhetoris personam induit. Ἡ διάνοια γὰρ τῆς ποιητικῆς ex Rhetorum fontibus petenda, ut in Poeticis docuit Aristoteles, Philosophorum prope Deus. Quid praeterea commune his duobus generibus cum aliis Odis? ut cum quinta et 13. lib. 1. ut ceteras mittam, quae longissime ab utroque genere abhorrent. Assentior itaque iis, qui hunc Lyricae finem proponunt, animos hominum, qui haec legerint, audierintve, exhilarare, et levare gravitate illa heroica, asperitate Iambica, et Comica, et acerbitate sensus Tragica, atque Elegiaca; ut ad Musicae finem, cum qua arctissimum illi vinclum intercedit, quam proxime accedat. Nam in *Epicediis* et *Threnis*, quos canit: *dum vires, animumque moresque Aureos educit in astra, nigroque invidet Orco.* Qui necessitudine aliqua defunctos attingunt, immensum quantum in ea etiam doloris acerbitate non solum mitigantur, verum etiam quodammodo gestiunt et exsiliunt. Sed de fine satis superque. Ad formas Lyricae veniamus, quas quatuor esse ex Horatii locis elicere conabor. Vel enim Dithyrambicis versibus homines in Dionysiacis et Orgiis divino numine pleni, quasi ἐνθουσιασμῷ rapiebantur; vel Dii, Deorum filii reges laudabantur, ut ad imitationem alii raperentur; vel res praeclare gestae virtutesque hoc carmine celebrabantur, vel denique ut fidus amor ab oblivionis iniuria vindicetur, studiose dant operam. In his fere omnis Lyricorum opera consumitur. Sic itaque Poeta: *Seu Deos, regesque canit Deorum Sanguinem etc.* Quot etiam Lyricorum argumenta 4. idem in Epistola ad Pisones complexus est: *Musa dedit fidibus Divos, puerosque Deorum, Et pugilem victorem, et equum certamine primum,*

Et iuvenum curas, et libera vina referre. Non enim evincit Martellius, nec mihi persuadet; fortasse nec aliis eruditioribus. Neque enim duo illi loci, quos inter se componit, quasi gemini sint, eadem volunt. Horatius certe in Odis, ut mihi quidem videtur, non est τεχνικός: nec ab illo exspectandum, ut ἀκριβέστατα genera Lyricorum (quae poesis πολυμερεστάτη est, et διαφόρους ἔχει τομάς, ut vere noster G.441
ait Proclus) distinguat et partiatur. Satis est illi in ea Oda aliquot genera recensere eorum, quae Pindarus suis hymnis prosecuturus erat. Haec si spectasset Hugolinus, non in eos se errorum laqueos induisset, dum nimis Methodicus esse vult. Facit enim tertium genus Lyricae, *res praeclare gestas canere.* An excidit illi vetus illud Rhetorum praeceptum, in incunabulis etiam artis bene dicendi decantatum, αἱ πράξεις κυριώτατον κεφάλαιον τῶν ἐγκωμίων; qui igitur hoc genus audet a primo et secundo seiungere? partem κυριωτάτην toti detrahere? Abi: exime cor, aut cerebrum homini, quae spes reliqua erit? Illud autem ex Ep. ad Pisones — *et libera vina referre,* quod est plane Anacreontium, ubi legitur in oda illa de Pindaro? Sed reprimam me; nec enim illi Procli Chrestomathiam legere contigit; cuius divisionem qui legerit, nae ille ἀκριβεστέραν non admodum requiret. Omnis enim poesis lyrica *aut ad Deos, aut ad homines, aut ad utrosque denique pertinet;* nam quartum idem reiicit. Horum generum formae sunt multae, quarum aliquot ab Horatio, plures a Proclo nostro recensentur. *Schottus.*

P. 383, 7. ἁπλουστέραις κέχρηται ταῖς λέξεσι.] At Aristoteles de Poeticis τὰ μὲν διπλᾶ μάλιστα ἁρμόττει τοῖς διθυράμβοις. Et Rhet. III. 3. χρησιμώτατον ἡ διπλῆ λέξις τοῖς διθυραμβοποιοῖς, et addita ratione. Idem Schol. Aristoph. Nub. 334. et Pac. 829. et alii. Hanc ego difficultatem sic explico ex loco illo Aristotelis Rhet. III. 3. ut sesquipedalia illa nomina, quibus utebantur Dithyrambici, dicantur ἁπλούστερα, quia minus εὐσύνθετα nec tam facilis et proclivis eorum compositio atque εὔφωνος, quam vulgarium. In Nomis vero διπλάσιαι λέξεις, sed εὐσύνθετοι. Si exstarent Dithyrambi et Nomi, illustrius ista cernerentur. In Dithyrambo illo Pindari (T. III. p. 67.), qui legitur apud Dionys. Halicarn. ἐν τῷ περὶ συνθέσεως (p. 180. ed. Upton.), duo illa nomina iuncta ἐαριδρέπτων, et ἑλικάμπυκα. Sed illis duriora etiam et horridiora deprehenduntur, ut illud στερπταίγλαν Philoxeni. *Nunnesius.*

Ibid. 8. ὁ δὲ Νόμος τοὐναντίον διὰ τῶν . . . ἀνεῖται.] Quid desit affirmare non possum, fortasse ἠθῶν. Sunt enim

τὰ ἤθη ἀντίθετα τοῖς πάθεσι: et de Dithyrambo, quem comparat cum Hymno Nomico, dixerat εἰς τὰ πάθη κατασκευαζόμενος. *Nunnesius.*

Ibid. 10. καὶ τοῖς ῥυθμοῖς.] Dionys. Halicarn. περὶ συνθ. ὀνομ. ed. Upt. p. 156. Οἱ δὲ διθυραμβοποιοὶ καὶ τοὺς τρόπους μετέβαλλον, Δωρίους τε καὶ Φρυγίους καὶ Λυδίους ἐν τῷ ᾄσματι ποιοῦντες, καὶ τὰς μελῳδίας ἐξήλλαττον, τότε μὲν ἐναρμονίους ποιοῦντες, τότε δὲ χρωματικὰς, τότε καὶ διατόνους, καὶ τοῖς ῥυθμοῖς κατὰ πολλὴν ἄδειαν ἐνεξουσιάζοντες διετέλουν. Aristoteles vero Polit. VIII. 7. *Phrygia*, non *Dorica* indigere harmonia dithyrambos ait; Phrygius enim modus vehemens appellatur, et violentus a Luciano, hominem concitat, et in furorem accendit. Hinc et materia petita a Declamatoribus apud Fabium Quinctilianum I. 10. lege et de Pythagora cum modis Musicis mutante simul etiam G.442 animi perturbationes, quae πάθη Graeci vocant, apud Plutarchum, Boethium, et Martianum Capellam; ut et Ischiadicis mederi tibiarum cantum apud Agellium N. A. IV. 13. *Schottus.*

P. 383, 12. τὸν Φρύγιον καὶ Ὑποφρύγιον ἁρμόζεται.] Malim τῷ Φρυγίῳ καὶ Ὑποφρυγίῳ. De his modis Lucianus in Harmonide T. I. p. 851. τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον· τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικὸν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνὸν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. Ex quo, ut pleraque fabulae Milesiae, est mutuatus Appuleius Madaurensis, Florid. p. 342. ed. Elmenhorst. ***Tibicen quidam fuit Antigenidas omnis voculae melleus modulator, et idem omnis modi peritus modificator, seu tu velles Aeolion simplex, seu Iasium varium, seu Lydium querulum, seu Phrygium religiosum, seu Doricum bellicosum.*** De quo tibicine etiam Cicero in Bruto, Plinius XVI. 36. Valerius Max. VII. 7. Agellius XV. 17. Plura Plutarchus Comment. de Musica et Boethius, Musicae item Theoreticae princeps, Franc. Salinas Burgensis, caecus ab octavo aetatis anno, IV. 11. et 13. de Musica Latine et eleganter conscripta; post Aristoxeni, Ptolemaei, et in eius Harmonica Porphyrii comm. Manuelis Bryennii, et Aristidis Quinctiliani libros ἁρμονικῶν; quos ego auctores Graece in Bibliothecis Italiae et Hispaniae adhuc latentes videri memini. *Schottus.*

Ibid. τὸν φρύγιον.] Libet, priusquam manum de tabula tollam, Aeliani loco obscuro lucem, qua possum, adferre ex coniectura. Interpretes enim, Venetum et Germanum, rem seu non tetigisse video: adscribam autem eo libentius Graece, ut prudens lector, quantum sit fidei adhibendum alienis ver-

ionibus, intelligat, dum possit sine cortice, quod aiunt, nare, et uis, non alienis, ut caeci, oculis cernere verum. Sic enim ille V. 1. XIII. 21. Ὅτι ἐν Κελαιναῖς τῇ δορᾷ τοῦ Φρυγὸς ἐὰν προσαυλῇ τις τὴν ἁρμονίαν τὴν Φρύγιον ἡ δορὰ κινεῖται, ἂν δὲ εἰς Ἀπόλλωνα, ἀτρεμεῖ καὶ ἔοικε κωφῇ. Vulteius, Germanus, sic reddidit; *Si Apollini, vel ad Apollinem, quieta, nutaque videtur pellis*. Iac. Laureus, Venetus: *quasi qui ad Apollinis simulachrum concinit Phrygium modum, immobilis sit et muta*. Reperit autem Marsyas Phryx Phrygios modos Musicae, geminasque tibias, ut Lydios Amphion, et Doricos Thamyras Thrax: auctor Plinius VII. 56. Respexit vero Aelianus, nisi fallor, ad Marsyae Phrygis pellem, qua illum Apollo cantando victor excoriavit: Ovid. Met. VI, et Appuleius init. Floridorum. Ille itaque Apollinis *delubrum*, hic *simulachrum* animo concepit; ego vero, pace illorum, Musicos modos comparari existimo; *Phrygium* nimirum, et quo Paeana Apollini accinebant; estque de ἀντιπαθίᾳ sermo; qua et aquilarum plumae avulsae, ceterarum avium pennas consumunt: et tympana ex pelle ovina, ad corii lupini conticescunt. Variis autem modis *Paeana* et *Dithyrambum* accini solere, unus Plutarchus docebit περὶ τοῦ ΕΙ τοῦ ἐν Δελφοῖς, p. 389. [h] ᾄδουσι τῷ μὲν Διθυραμβικὰ μέλη παθῶν G.443 μεστὰ καὶ μεταβολῆς, πλάνην τινὰ καὶ διαφόρησιν ἐχούσης, Μιξοβόαν γάρ, Αἰσχύλος φησί, πρέπει Διθύραμβον ὁμαρτεῖν Σύγκοινον Διονύσῳ· τῷ δὲ παιᾶνα τεταγμένην καὶ σώφρονα μοῦσαν, ἀγήρω τε τοῦτον ἀεὶ καὶ νέον, ἐκεῖνον δὲ πολυειδῆ καὶ πολύμορφον ἐν γραφαῖς καὶ πλάσμασι δημιουργοῦσι· καὶ ὅλως τῷ μὲν ὁμοιότητα καὶ τάξιν καὶ σπουδὴν ἄκρατον, τῷ δὲ μεμιγμένην τινὰ παιδίᾳ καὶ ὕβρει, καὶ σπουδῇ, καὶ μανίᾳ προσφέροντες ἀνωμαλίαν, Εὔιον ὀρσιγύναικα Διόνυσον μαινομέναις συνθέοντα τιθήναις ἀνακαλοῦσιν, οὐ φαύλως ἑκατέρας μεταβολῆς τὸ οἰκεῖον λαμβάνοντες κ. τ. λ. Sed emersimus iam tandem ex hoc pelago dithyrambico, et scopulos enatavimus; in quo hic fortasse consecuti, secuti saltem sumus, ut rem a nemine tractatam, explicaremus in Proclo: (quae nemo de hac ipsa re, aut copiosius, aut apertius) vel suppeditaremus ea, quae alii maiori otio, et librorum copia abundantes, augere facile queant, et quasi calamistris inurere. *Schottus.*

P. 383, 12. In Dithyrambo, modis Phrygio et Hypophrygio canebatur, quos vulgo Musici tonum tertium et quartum

---

h) NB. Latina tantum dederat Schottus.

vocant. Aristoteles Problem. XIX. 49. *ἦθος δ' ἔχει ἡ μὲν ὑποφρυγιστὶ πρακτικόν, διὸ καὶ ἐν τῷ Γηρυόνῃ ἡ ἔξοδος καὶ ἡ ἐξόπλισις ἐν ταύτῃ πεποίηται.* Ex his percipitur quam aptus esset modus Hypophrygius Dithyrambo, cum et Dithyrambus ut *ἐνόπλισις* illa quae in fabula inducebatur, *πρακτικὸς* esset. Nam de Phrygio diserte idem Aristoteles Polit. VIII. extr. *ὁ Διθύραμβος ὁμολογουμένως εἶναι δοκεῖ Φρύγιον*, quod et testimonio doctorum eius artis confirmatur, et Philoxeni Dithyrambici, qui cum tentasset Dithyrambos modo Dorio, postea, re ipsa doctus, in Phrygium, Dithyrambo maxime congruentem mutavit: quin et Phrygium modum *ὀργιαστικὸν καὶ παθητικὸν* esse docet Aristoteles eodem libro. Hic locus me admonet obiter, quam turpiter peccatum sit in Poeticis Aristotelis ab eius explanatoribus, quo loco docet hoc differre Nomos a Dithyrambis, quod illis personas graves, his leves imitarentur; citatque testes Philoxenum et Timotheum in Cyclope et Persis. Recte vero, ne otio abutar aliorum erratis commemorandis. Nam Timotheus, ut auctor Nomorum, aperte hic et alibi citatur. Persas autem illius nominatim laudat Plutarchus in Philopoemene p. 362. C. et Suidas, qui eum Nomon ait inscriptum fuisse *Πέρσαι ἢ Ναύπλιον.* Quod autem argumentum Persarum grave esset declarant Tragoediae a Phrynicho, Aeschylo, et aliis Tragicis eo nomine inscriptae. Nam de Philoxeno quod Dithyrambicus fuerit lippis notum. Induxerat autem ille in fabula Galatea Cyclopem ut pastorem bardum et stupidum, qui suo gregi praecineret. Videndus Aristophanis interpres in Pluto; quin et Zenobius in Paroemiis adagio *οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν* fabulam nomine Cyclopis attribuit Philoxeno, atque locum illius laudat. Ludovicus Castelvetrius, Italicus Aristotelis interpres, nescio qua confidentia locum totum immutavit, quo invexit *Ἀργᾶν* quendam, *μοχθηρῶν ἀσμάτων* poetam ut ait Athenaeus, contra fidem omnium co-
G.444 dicum. Ceteri modestiores, licet haereat illis aqua. Haec ego, et alia multa lucrifeci hoc *ἀποσπασματίῳ τοῦ Πρόκλου.* Revertamur ad modos, quibus hae fabulae fiebant. *Nannesius.*

P. 383, 13. *ὁ Νόμος δὲ τῷ συστήματι τῷ τῶν κιθαρῳδῶν Λυδίῳ.*] Donatus erudite in Prologo ad Adelphos: *Modulata est tibiis dextris, id est Lydiis, ob seriam gravitatem qua fere in omnibus Comoediis utitur hic Poeta: saepe tamen mutatis per scenam modis etc.* Nihil ergo aptius Nomis, id est, gravi poemati modo Lydio; quamvis hic modus, si intentionem soni spectes, acutior est Phrygio et Dorio, ut Musici docent, ac propterea fortasse visus quibusdam le-

vior. Sed de his Musici disceptent. Illud tamen molestum Aristot. Probl. XIX. 48. τὴν ὑποδωριστὶ ἁρμονίαν ait convenientissimam esse citharis; de quo viderint et Musici. In Politicis certe Dorium et Lydium modos eidem usui accommodat, scilicet τῇ παιδείᾳ τῶν νεωτέρων, cum Dorius στασιμώτατος sit, et mediocritatem quandam obtineat, atque ad mores viriles sit vehementer aptus. Lydius vero κόσμον τε καὶ παιδείαν ἔχῃ. Octavus autem hymnus Nemeorum Pindari dicitur ab interprete editus modo Lydio. Nunc ad reliqua. *Nunnesius.*

Ibid. καὶ συστήματι.] Retinui vocem Graecam, quamvis non ignorem Boethium *constitutionem* reddidisse; est enim artis vocabulum, a Latinis, ut pleraque alia, retentum. Atque utinam id genus plurima, ut in Geographicis, vocabula reliquissent Graece, potius quam inepte conversa venditassent. Sed venit in mentem, et Photio eidem opem ferre, qui interpretis vitio, quantum coniicio, male acceptus est, in Synopsi septem Conciliorum generalium, ubi legitur initio *Hosius Cordubae Episcopus*: Nicaenae enim primae Synodo interfuit. Vulgo male legitur, *Pius Cordumbres Episcopus.* Innumera id genus in mundo sunt; sed Photio debui hanc operam. *Schottus.*

Ibid. 15. καὶ ἐν τοῖς τόποις.] Omnino legendum ἐν τοῖς πότοις, inverso ordine literarum; qui error etiam manavit in ea quae infra leguntur, ἥδετο περὶ τοὺς τόπους. Restituendum πότους, ut ex omnibus scriptoribus huius argumenti liquet. *Nunnesius.*

Ibid. 16. ὁ δὲ Νόμος δοκεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ Παιᾶνος ῥυῆναι.] Quid mirum, cum uterque Apollini potissimum fuerit consecratus; quamquam et Pani Nomos attributos, et Dianae Paeanas legimus. Sed Pan pastor item et magister Apollinis; Diana vero soror. *Nunnesius.*

P. 384, 3. Ἀδωνίδια.] De *Adonide* Veneris amasio Eidyllium est Theocriti XV. quod inscribitur Ἀδωνιάζουσαι. Rursum legitur ex XXX. Eid. in mortem eiusdem, Anacreontico carmine. Meminit et XIX. Eid. in Epitaphio Bionis, quod Moscho verius attribuitur, quam Theocrito: item XXIV. Hanc et inter lactucas collocasse Adonim refert Athenaeus II. p. 69. D. quod de Phaone tamen Lesbio Aelianus prodidit V. H. XII. 18. qua de re et Andr. Alciati I. C. doctiss. emblema elegans circumfertur. Fulgentius Mythol. III. *Suem* G.445
quoque ob caedem aversari poetae fabulantur, sive Martem zelotypum. Sic enim Nonnus Panopolita Dionysiac. XLI.

206. canit: *Πᾶσι μὲν ἀμφελέλιξε γεγηθότα κύκλον ὀπωπαῖς Πᾶσιν ὁμοῦ, μούνην δὲ συῶν οὐκ ἤθελε λεύσσειν Τερπωλὴν, ἅτε μάντις, ἐπεὶ συὸς εἰκόνι μορφῆς Ἄρης καρχαρόδων θανατηφόρον ἰὸν ἰάλλων Ζηλομανὴς ἤμελλεν Ἀδωνίδι πότμον ὑφαίνειν.* Quibus etiam lucem attulit doctissimus Politianus Miscell. cap. XI. Exstat Romae marmorea inspectio, in aedibus Cl. V. Tiberii Cevali, in qua sculptus Adonis, recens ab apro vulneratus: et minister prope astans cum Spongia, qua admota vel sanguinem sistat, vel femur deturgeat, ut et Tom. I. Annal. Eccles. Baron. Card. adnotavit, et nos pluribus de Adonidiis apud Ezechiel. observationum sacrarum libris. *Schottus.*

P. 384, 3. Lugubrem hunc hymnum fuisse ex priscis coniicimus. De Adonidio autem carmine Metrici multa, quod constat Dactylo, et Spondeo, et concurrit cum Choriambico monometro hypercatalecto. *Nunnesius.*

Ibid. 5. *ᾔδετο δ' ὁ Ἰόβακχος* [g].] Libero Patri multa genera carminum attributa a Metricis, ut comma ex tribus Trochaeis, Choriambicum ex Bacchiis, item ex Palimbacchiis. *Nunnesius.*

Ibid. 6. *πολλῷ φριάγματι.*] Leg. omnino *φρυάγματι.* Natum mendum, ut innumera alia in Graecis Latinisque auctoribus, ex depravata pronunciandi consuetudine, qua *η* et *ι* et *υ* eodem sono male efferuntur. Erat autem hic gestus Bacchantium in Dionysiacis, et Orgiis, anhelitu quodam rapi, caput iactare, et comam rotare, *Io*, *Io*; ingeminando; quod vel ipsa bacchantis voce significari notum est; plenaque omnis antiquitas. *Schottus.*

Ibid. 7. *ὑπόρχημα δέ.*] Saltationis varia genera Lucianus *περὶ ὀρχήσεως* enumerat, et Pollux. In his *Castorion* numerat Pindarus, [Pyth. II. 127. ubi v. Schol.] carminis genus *ὑπορχηματικὸν*, rhythmo Aeolico conditum; a Castore et Polluce sic appellatum, qui et ipsi saltarunt, ut et pugiles fuerunt. Minervae attribuit Epicharmus, quae armata praecinuerit, Castoriumque cecinerit; unde et Lacones in bello tibiis usi putabantur. Pindari autem aliquot id genus carmina, quae saltando in choreis canerentur, citant eius interpretes simul et Aristophanis, item Erotianus. Legendus I. C. Scaliger Poet. I. 47. post Athenaeum XIV. p. 629. sq. *Schottus.*

Ibid. De his Lucianus *ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεων*. Ex Ionicis

---

g) Vide Bentleium ad Horatii Serm. I. III. 7.

a maiori hyporchematicum (sic enim lego apud Marium Victorinum in Didascalicis p. 2539. non ὑπερχρωματικὸν) et quartus Paeon hyporchematicus appellatus a Metricis. *Nunnesius.*

Ibid. 10. *Κουρῆτας.*] De Curetibus, seu Corybantibus, et Cretensibus, a quibus Iupiter nutritus dicitur in fabulis Poetarum, multa Strabo lib. X. p. 713 = 678. sqq. Pyrrhichiam saltationem ἐνοπλίην, hoc est, armatam reperisse: ἐνθουσιασμὸν G.446 quoque, et ritus ceremoniarum. De his Diodorus Siculus V. 65. T. I. p. 382. et Plinius VII. 56. ἐνοπλίην a Pyrrhica distinguere videtur; *Saltationem*, inquit, *armatam Curetes docuere; Pyrrhichen Pyrrhus*; ut et doctissimus Budaeus in Pandect. annotavit. Lege et I. Dalechampii in Plinium annot. VII. 56. et Pindari interpretem Pyth. II. 127. Oppianus Cyneg. III. init. in leones conversos a Saturno Curetas, Iovis altores, fabulatur, repugnantibus reliquis poetis. Eleganter vero Dionysius Halic. VII. extr. [h] *σκευαὶ δὲ τῶν ὀρχηστῶν ἦσαν χιτῶνες φοινίκεοι, ζωστῆρσι χαλκέοις ἐσφιγμένοι, καὶ λογχαὶ βραχύτεραι τῶν μετρίων· τοῖς δ' ἀνδράσι καὶ κράνη χάλκεα, λόφοις ἐπισήμοις κεκοσμημένα· καὶ πτεροῖς. Ἡγεῖτο δὲ καθ' ἕκαστον χορὸν εἷς ἀνὴρ, ὃς ἐνεδίδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀρχήσεως σχήματα πρῶτος, εἰδοφορῶν τὰς πολεμικὰς καὶ συντόνους κινήσεις ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς, ὡς τὰ πολλὰ ῥυθμοῖς. Ἑλληνικὸν δ' ἄρα καὶ τοῦτο ἦν ἐν τοῖς πάνυ παλαιὸν ἐπιτήδευμα, ἐν ὅπλοις ὄρχησις ἡ καλουμένη Πυῤῥίχη, εἴτ' Ἀθηνᾶς πρώτης ἐπὶ Τιτάνων ἀφανισμῷ χορεύειν καὶ ὀρχεῖσθαι σὺν ὅπλοις τἀπινίκια ὑπὸ χαρᾶς ἀρξαμένης, εἴτε παλαίτερον ἔτι Κουρήτων αὐτὴν καταστησαμένων, ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενοι θέλγειν ἐβούλοντο κτύπῳ τε ὅπλων, καὶ κινήσει μελῶν, καὶ ῥυθμῷ, καθάπερ ὁ μῦθος ἔχει. Δηλοῖ δὲ καὶ τούτου τὴν ἀρχαιότητα, ὡς ἐπιχωρίου τοῖς Ἕλλησιν, Ὅμηρος πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, μάλιστα δ' ἐν ἀσπίδος κατασκευῇ, ἣν Ἀχιλλεῖ δωρήσασθαί φησιν Ἥφαιστον.* *Schottus.*

P. 384, 10. Nota haec ex aliis. Ab his Paeon tertius Curetici nomen reperit apud Metricos. Quare et hic aptus esset huic generi hymnorum, ut et secundus qui et Creticus vocatus, et Creticus ipse his par, cum et ὑπορχήματα ipsa Κρητικὰ dicta fuerint, ut observaverat Sosibius [apud Schol. Pindari Pyth. II. 127.] et ὑπορχήματα canebantur Cretico, ait Marius Victorinus. *Nunnesius.*

---

h) NB. Schottus exhibuerat versionem Latinam Gelenii. Mihi visum est melius Dionysii ipsius verba proferre.

Ibid. 11. *Πυῤῥίχην* [1].] De Saltationibus Pyrrhichis Eustathius ad Homerum non semel, et Athenaeus XIV. ad Cretenses refert. *Κρητικὰ* vocat Homerus et ad Merionem refert, qui Cretensis erat. Meminit et Herodianus H. Aug. IV. c. 3. ubi de Imperatorum *ἀποθεώσει*. Callimachus H. in Iovem, 52. et ibi Germanus interpres., Lucret. II. 629. de Curetibus. Strabo X. p. 680 = 716. Solinus cap. XVII. Appuleius Metam. X. p. 253. ed. Elmenhorst. Tacitus Annal. XI. 31. et German. 24. Suetonius Caes. 39. Xiphilinus. Polydor. Virgil. de Invent. II. 13. Leonicus V. H. I. 87. Erasmus Adag. Hieron. Mercurialis de Arte Gymnast. Phrynichus poeta *Πυῤῥιχισταῖς* edita tragoedia, adeo placuisse legitur, ut ab Atheniensibus belli dux, ut et Tyrtaeus vates alius sit delectus; auctor Aelianus V. H. III. 8. Idem tamen XIII. 17. in exilium ab iisdem Atheniensibus actum poetam refert, dum Mileti obsidionis fabulam ageret. Sed locus est depravatus, *Ἀριθμὸν σφηκῶν πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλεκτρύων*. Emendandum primus vidit P. Leopardus, Belgarum ingens in literis decus, *Ἀριστοφάνης Σφηξίν. Πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ* Emend. II. 12. Consule Aristoph. Vesp. 1481. eiusque Scholiasten. De *Pyrrhichio* Marius Plotius de Metris editus, sic scribit p. 2624. *Pyrrhichius pes ex duabus brevibus constat, temporum duûm, ut* herus; *qui a Pyrrhicha, lusus genere, nomen accepit: quia hoc sono milites usi sub armis per ludum, ut ait ille,* ciebant simulacra pugnarum. *Ipsa tamen Pyrrhicha dicta est a Pyrrhicho Cydonio, qui primus Cretenses sub armis saltare ad huius pedis sonum instituit. Alii dicunt a Pyrrho Achillis filio, quem primum ad tumulum patris sui armatum honoris gratia saltavisse* [*ferunt.*] *Aristoteles autem Achillem ait huius lusus inventorem fuisse. Quibusdam placet ab ardore, id est, a velocitate sui soni nomen accepisse hunc pedem, ἀπὸ τοῦ πυρὸς, id est, a flamma. Cognatus enim sensus ardoris ac velocitatis est; unde,* Instant ardentes Tyrii, *id est festinantes, et,* Ardet abire fuga, *id est festinat.* Hactenus ille.' *Schottus.*

P. 384, 11. De his praeter alios Diomedes in Pyrrhichio, sed omnium copiosissime Pindari interpres Pyth. II. 127. ubi et initium cuiusdam *ὑπορχήματος* Pindarici legitur eiusmodi: *Σύνες ὅ τι λέγω ζαθέων ἱερων ἐπώνυμε.* Sed apud Diomedem omnia fere depravata, in quibus illud conabar obiter: *Et Cinesias esset cognominatus.* *Fidem huius enarrationis*

G.447

---

1) Vide supra ad Schol. Hephaest. p. 167. Largam exemplorum messem dedit Meursius in *Orchestra* p. 65.

facit Aristophanes Comicus, *nomen eius dictans characterem* Πυῤῥίχην τὴν Κινησίου. ἐκ τῶν βατράχων Aristophanis; ubi antea pro his Graecis *achenchineam* legebatur. Vide et Suidam in Πυῤῥίχαις. *Nannesius.*

Ibid. 12. ὁ ἐπινίκιος.] Tale mihi illud carmen fuisse videtur 1 Reg. XVIII. quod egressae mulieres ex urbibus Israel Davidi victori, caeso Goliath, immani Gigante, cecinerunt, choros ducentes in tympanis laetitiae et sistris, dicentes, *Percussit Saul mille, et David decem millia.* Legiturque mox c. 21. et 29. et Eccles. 47. *Schottus.*

Ibid. 14. τὸ δὲ σκολιὸν μέλος.] Σκολιὸν carmen, seu obliquum, in conviviis canebatur, in laudem praestantium virorum, qui pro Republ. cecidissent; vel virtutis aliquam saltem praedicationem continebat; idque ad citharam, quam ex Catonis Originibus Cicero Tuscul. I. 2. et Quinctilianus I. 10. in Graecorum conviviis obambulare solitam aiunt: nec ἐφεξῆς, hoc est, *ordine* per triclinia accumbentium, sed ἐναλλάξ, id est *per saltum* arbitratu eius qui proxime cecinisset. Canebant autem vel Simonidis plerumque, vel Stesichori odas. Et myrteum ramum manu tenentes, cum Aeschyli versus; vel laureum termitem, dum Homericos accinerent. Ab hoc ordine implexo Σκολιὰ dicta, διὰ τὸ πολυκαμπὲς τῆς περιόδου. Haec fere ex eruditis Aristophanis enarrationibus simul et Plutarchi Symposiacis convertimus; quorum et hic lib. de Musica, Pindari auctoritate, Scolii inventionem Terpandro tribuit. Exstarent qui de Scolio olim conscripsere, magnam G.448 nobis in his tenebris lucem attulissent. Tyrannionis enim, C. Caesaris iussu, liber conscriptus olim exstitisse fertur. Didymus quoque, χαλκέντερος ille, συμποσιακὰ conscripserat, quorum tertius liber varia de Scolii etymo continebat, ut refert Etymologici auctor. Scripsit et Ion Chius τὰ σκολιά: Origines item, in quae obscura et perplexa coniecerat. Scolion de Admeto Thessalo; cuius Alcestis, notae et fortitudinis et pietatis in coniugem, uxor fuit, exstat hodieque apud Eustathium in Il. B. p. 326=247. et Aristophanem Vesp. 1231. eiusque interpretes. Item de Harmodii scolio; qui cum Aristogitone, interfecto Hipparcho, Pisistratidarum tyrannidem convellit idem meminit in Acharn. 977. et in Athenaeum XV. 14. 15. explicat Casaubonus. Omitto nunc Scolia quae apud Platonem in Gorgia leguntur, de tribus vitae bonis, valetudine, fortitudine, et divitiis; et Timocreontis Rhodii in opulentiae detestationem, apud Suidam: aliaque apud Eustathium Il. Δ. p. 641=351. quae olim sunt accurate collecta ab H. Iunio Animadv. III. 7. Sed nondum vi-

derat ille fragmentum illud ingens Athenaei XV. p. 693. seqq. quod primum est ex Italicis Bibliothecis editum nostra memoria a Gul. Cantero, familiari olim nostro, Nov. Lect. IX. in quo multa, et praeclara de Scolio; legiturque nunc Latine etiam in Athenaeo Iac. Dalechampii integro. De Scolio lege et Suidam, et Euthymium prolegom. in Psalm. Davidis: Chiliastem autem Batavum non uno in loco. Ceterum Scolio ὄρθιος νόμος opponi videatur, si nomina tantum spectes; at si vim et notionem nomini subiectam, non item. Nam ὄρθιος νόμος, ut scribit I. Pollux IV. c. 9. a genere rhythmi nomen duxit, ut ὁ τροχαῖος. Erat autem *rhythmus Orthius* ex tetrasema arsi, et octasema thesi compositus, ut docet Aristides Quinctilianus in Musicis; at νόμον σκολιὸν non legi, μέλος σκολιὸν legimus. Sed etymon illius ex genere rhythmi nullus, quod sciam, tradidit. Quamquam memoria teneo amphibrachyn pedem apud Diomeden *Scolion* nominari, a genere quodam citharae *Scolio* nominato, ut idem prodidit, cui habiliter componebatur. Potest autem fieri, ut *citharam* pro melo, quod fit cithara, usurpaverit. Et videtur sane amphibrachys saepe interpositus in illis scoliis quae leguntur apud Eustathium ἐν τῷ η Ὀδυσσείας, p. 1574 = 276. Si quis appendat, hac ratione fieri potest, ut *Orthius rhythmus* repugnet *Scolio*. Orthius enim nominatus, ut voluit idem Aristides, διὰ τὸ σεμνὸν τῆς ὑποκρίσεως τε καὶ βάσεως, ut in Orthio sit gravis gestus, et incessus; in Scolio vero levis, qualis ab onustis vino potest expectari. *Schottus.*

P. 384, 14. Didymus in tertio τῶν συμποσιακῶν commemorat diversas Etymologias huius nominis Σκολίου, ut in Etymologico legitur: de quibus Etymologiis, et hoc genere hymni multa Scholiastes Aristophanis Ran. 1338. Acharn. et Vesp. atque eadem apud Suidam ex illis Scoliis: Eustathius G.449 Od. H. observat Σκόλια pronuntiari προπαροξυτόνως, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου, et tria illorum genera fuisse σκωπτικά: quale illud in Plutum ex Timocreonte Rhodio, cuius fit mentio in Scholiis Aristoph. Acharn. 531. Ran. 1337. Alias πρὸς ἔρωτα, ut illud Pindari apud Athenaeum X. p. 427. E. Χάριτάς τε ἀφροδισίων ἐρώτων. Et alia σπουδαῖα, qualia illa θρηνητικὰ in Admetum, de quibus Aristophanes Vesp. 1231. et eius interpres, atque Paroemiograph. *Nunnesius.*

P. 384, 17. οὐχ ὡς ἐνίοις ἤρεσε κατ' ἀντίφρασιν.] Idem refellunt Schol. Aristoph. Vesp. 1231. et Suidas, atque paene ut hoc loco his verbis: ἔνιοι δὲ φασὶν ὡς ἐκ τοῦ ἐναντίου προσηγορεύθησαν σκολιὰ τὰ παροίνια μέλη. Ἁπλᾶ γὰρ αὐτὶ

ἐχρῆν εἶναι καὶ εὔκαμπτα ὡς παρὰ ποτὸν ᾀδόμενα. Οὐκ εὖ δὲ τοῦτο· τὰ γὰρ δύσφημα ἐπὶ τὸ εὐφημότερον μεταλαμβάνεται, οὐ μὴν τοὔμπαλιν· ἀλλ' ὅτι οὐκ ἀπὸ τοῦ ἑξῆς ἡ λύρα τοῖς συμπόταις ἐδίδοτο, ἀλλ' ἐναλλὰξ, διὰ τὴν σχολιὰν τῆς λύρας περιφορὰν, σκολιὰ ἐλέγετο. In Scholiis tamen Ran. 1337. quasi non sint ejusdem, aut non sequantur eundem auctorem, σκολιὸν τὸ ῥᾴδιον κατ' ἀντίφρασιν, μέλος τι ὀλιγόστιχον. Eustathius item refellit hanc Etymologiam. Unde constat locum hunc τοῦ ἀποσπασματίου mutilum esse, reponendumque, dum melius exemplar non contingat, post τὸ κατ' ἀντίφρασιν, τὸ γὰρ κατ' ἀντίφρασιν: aut τοῦτο γὰρ, et post τὸ εὐφημισμοῦ interendum ἀλλά. *Nunnesius.*

Ibid. 20. *διὰ τὸ προκατειλημμένων.*] Quid si legas, *ἀλλὰ διὰ τὸ εἶναι προκατειλημμένων*: et mox v. 20. *ἕκαστον αὐτῶν ἀκροσφαλῶς συγκύπτεσθαι.* Et supra paullo, locus quoque mutilus, *ὡς ἐπίπαν*, addendumque fortasse *τὸ*, vel *τοῦτο γὰρ κατ' ἀντίφρασιν ὡς ἐπίπαν· τοῦ εὐφημισμοῦ στοχάζεται.* De antiphrasi autem Servius, Fabius, Priscianus, Diomedes, Donatus, Augustinus, Dathus, et Franciscus Sanctius in Paradox. *Schottus.*

Ibid. Aliam rationem adferebat Dicaearchus Messenius Aristotelis auditor, *ἐν τῷ περὶ ἀγώνων μουσικῶν*, aliam item Aristoxenus et Phyllis Musici attulerunt, ut in iisdem Scholiis legimus. Ille ex ordine canentium, hi ex situ lectorum ad carmen nomen transtulerunt. Proclus ex gestu canentium. Diomedes amphibrachyn pedem scribit scolium vocatum, quia habiliter componebatur Scolio, quae erat citharae species. Nusquam alibi hoc legi. Fortasse citharae speciem pro meli specie, quae cithara fieret, posuit. Nam in conviviis cithara circumferebatur *σκολιῶς*, ad quam et Scolia *μέλη* canebantur. In exemplis autem eorum Scoliorum quae leguntur apud Eustathium ad Od. H. loc. cit. apparent multi amphibrachi. In hoc genere Scoliorum floruisse Praxillam, Alcaeum, et Anacreontem prodit Athenaeus XV. *Nunnesius.*

P. 385, 4. *τὰ δ' Ἐρωτικά.*] Huiusmodi apud Anacreontem et Horatium multa. Epithalamii item et Hymenaei exstant aliquot veterum. Tzetzes Epithalamiorum poetas recenset Agamestorem Pharsalium, et Hesiodum in Epithalamio Pelei et Thetidis, a quo fortasse Catullus est mutuatus. De methodo autem Epithalamiorum Dionysius Hal. in Arte p. 247. ed. Reisk. et ibidem *περὶ τῶν ὑμεναίων* in Methodo *τῶν γαμηλίων*, p. 233. quibus subiiciuntur Hymenaei. *Nunnesius.* G.450

P. 385, 6. *καὶ τὰ Ἐπιθαλάμια.*] Hesiodus Epithalamium scripserat in Peleum et Thetim, ex quo Is. Tzetzes prolegom.

in Cassandram Lycophronis hos versus protulit: *Τρὶς μάκαρ Αἰακίδη καὶ τετράκις ὄλβιε Πηλεῦ, Ὃς τοιόνδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις.* Idem alibi laudat et haec Agamestoris (sive *Agametoris* legendum est) Pharsalii ex Pelei et Thetidis Epithalamio, de Achille: quod argumentum aemulatus sit et Catullus; [ad Lycophr. v. 178.] *Παιδνῷ δ' οὔνομα θῆκε πυρίσσοον, ἀλλ' Ἀχιλῆα Πηλεὺς κικλήσκεν χείλεος εἵνεκά μιν.* Hos, vel alterutrum, imitatum credo, vicisse fortasse Catullum inter Latinos, eleganti illo Epithalamio, *De nuptiis Pelei et Thetidis.* Scripsit et Lucianus lepido dialogo T. I. p. 300. Inter Eidyll. Theocriti XVIII. est *Epithalamium Helenae*, quod et Stesichorum antea scripsisse Scholiastes ibi admonuit. Sunt et Latinorum hodie in manibus Statii Papinii in Silvis, et Claudiani *Epithalamia*: legesque, ut aliorum Poetarum, Dionys. Halicarn. tradidit. *Schottus.*

Ibid. 9. *Ὑμέναιον δ' ἐν γάμοις.*] Haec ratio Etymi legitur et in Etymologico M. sed depravata, quae ex hoc loco restitui poterit: ab Eustathio tamen aliter refertur in Iliad. Σ. p. 1157=1214, 1. *περικαλλῆ τινὰ νεανίαν Ὑμέναιον πρὸ ὥρας θανόντα, καὶ εἶναι τινὰ λόγον αὐτοῦ ἐν τοῖς γάμοις ὃν καλεῖσθαι Ὑμέναιον. Nannesius.*

Ibid. 11. *Οἱ δὲ κατὰ τιμὴν τοῦ Ἀττικοῦ.*] Argivum facit Eustathius, qui sic commemorat hoc Etymon p. 1157=1213, 32. *ἀπὸ Ὑμεναίου νεανίου τινὸς Ἀργείου, ὃς παραπλέων Ἀθήνας ἔπαυσε βίαν, ἣν λησταὶ Πελασγοὶ ἐπῆγον παρθένοις Ἀττικαῖς, αἳ γάμῳ νομίμῳ ὕστερον ἐκδοθεῖσαι, ᾠδὴν ᾖσαν ἐπ' αὐτῷ, ἣν ὁμωνύμως ἐκάλουν ὑμέναιον. Nannesius.*

Ibid. 10. *Ὑμεναίου τοῦ Τερψιχόρης.*] Quidam Musis, *γενικῶς*, natum Hymenaeum canunt. Claudianus Epithalam. 31. *Hunc Musa genitum legit Cytherea, ducemque Praefecit thalamis.* Et Martianus Capella: *Tu, quem psallentem thalamis, quem matre Camoena Progenitum perhibent copula sacra Deûm. Clius* filium alii, *Uraniae* Catullus, Asclepiades vero *Calliopes*, et *Apollinis*. *Bacchi* vero Seneca Tragicus in Medea; sed non est tanti, nec in eo positae sunt fortunae Graeciae, ut ille ait. *Schottus.*

Ibid. 11. *ἀφανῆ γενέσθαι.*] Sunt qui nuptiarum die ruina domus oppressum interiisse narrent; et expiationis causa in nuptiis nomen frequentari coeptum. De hoc mortis genere exempla aliquot H. Magium collegisse memini Miscell. III. 4. *Schottus.*

Ibid. 12. *ἀφελέσθαι κόρας Ἀττικάς.*] Refert hanc historiam Luctatius Grammaticus, sive is Lactantius est appellan-

dus, in Statii Theb. III. 283. Atticas virgines, dum sacris Cereris Eleusinae operarentur, a piratis raptas: in his et Hymenaeum, qui et inter illas muliebri habitu, amori ut indulgeret, versabatur. Post a persequentibus somno captos piratas interemptos: Hymenaeum vero, qui nuntium Athenas attulisset, quam adamasset, praemii loco petitam, accepisse. Quae nuptiae, quia feliciter cesserunt, placuit Atheniensibus nomen illud, boni ominis gratia, in nuptiis invocari; ut apud Romanos ex non dissimili eventu, *Thalassionem*. Servius vero Honoratus in Aeneid. I. 651. et Donatus in Terent. Adelph. V. VII. 7. et I. Tzetzes Chil. XIII. v. 589. sqq. aliter paullo; Hymenaeum ipsum raptores piratas, somno oppressos, interfecisse referunt. *Schottus.* G.451

P. 385, 13. *ἐγὼ δὲ οἶμαι.*] In his verbis pro *συνέχεσθαι* reponendum *συνεύχεσθαι*. Consentanea huic illa originatio in Etymologico, *ἀπὸ τοῦ ὁμονοεῖν τοὺς νυμφίους ὁμόσε ναίοντας, τροπῇ Αἰολικῇ*. Nam Aeoles, quod vulgo notum, *o* in *υ* commutant. Idem alias Etymi rationes adfert, et Eustathius, quarum nulla plane id exprimit, quod Proclus hoc loco. *Nunnesius.*

Ibid. 17. *οἷον ὑμεναίειν.*] *ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ναίειν*, a coniunctissima viri et uxoris habitatione. Alii *ἀπὸ τοῦ ὑμὴν*, quae membrana solvitur, — *audet Dum sponsus zonam solvere virgineam.* Illud memorabile apud Aelianum Hist. An. XII. 44. ex p) Euripide pastores Hymenaeos ad tibiam canentes, equas ad Venerem incitare: atque etiam equos ad ineundas feminas incendere. *Schottus.*

Ibid. 18. *Σίλλος πεφασμένως.*] Sic lege, quasi *aperte*, dicas; legitur tametsi in Etymologico, ubi eadem reperias, *πεφεισμένως*. *Sillus* autem specie Comicae poeseos ab aliis vocatur. Carmen erat maledicentiae plenum, et conviciorum; mordax nimis et amarulentum, quale Timon *σιλλογράφος* (nam alius hic a *μισανθρώπῳ* est, Laertio, Luciano, et Suida) et Xenophanes conscripserunt, quae citantur non raro ab eodem Diogene Laertio, Sexto Empirico, Suida, et aliis. Mnaseas quoque apud Athenaeum; tu vide Eustathium in Il. B. p. 204=154. ubi de Thersite, a quo primum hoc carminis genus deridendo natum putant. Ammianus Marcellinus XXII. extr. Didymum, Sillographos imitatum, in Ciceronem libros sex conscripsisse ait. Nomen autem derivat Pollux, Suidas, et Eustathius, *ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν τοὺς ἴλλους, ocu-*

---

p) Vide Musgravium ad Alcest. 588.

dir *irridendo.* κωντιχ. Alii παρὰ τὸ ἰλλαίνω, quod est *ridendo, cavillor.* *Schottus.*

Ibid. Totidem verbis leguntur haec in Etymologico, ubi recte πεφυσμένως est, quamvis possit reponi πεφρασμένως quasi aperte hoc fecerent; sed et illud potest retineri, quia τὸ σιλοῦν, ut ait Dionysius Aelius, est ῥῆμα παρατρέπειν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ διασύρειν. Mihi recte πεφρασμένως magis arridet. Horum Poematum Homerum fuisse auctorem et saepe eo usum docet Eustathius ad Il. B. hoc rit. Xeno-
G.452phanes in eo excelluit, sed Timo Phliasius Pyrrhonius omnium maxime; cuius Sillorum maximam partem Diogeni Laertio debemus. *Nunnesius.*

P. 385, 19. καὶ διασυρμούς.] Graeci etiam μυκτῆρας appellant, ut Latini poetae *nasum* pro *irrisione.* Sed de hac voce nos agere memini in notis ad Senecae Rhetoris Suasoriam primam, qui locus haud dubie desumtus ex Ciceronis Epist. ad Famil. XV. 19. Addam alterum ex Eunapio Sardiano: sic enim Libanii vita p. 133. Καὶ ὃ πάντες οἱ Συρροφοίνικες ἔχουσι κατὰ τὴν κοινὴν ἔντευξιν ἡδὺ καὶ κεχαρισμένον, τοῦτο παρ' ἐκείνου λαβεῖν μετὰ παιδείας ἔξεστιν· οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ μυκτῆρα καὶ ἁλισμὸν αὐτὸ καλοῦσιν. *Schottus.*

Ibid. 20. διαφέρει δὲ τοῦ Ἐπικηδείου q).] Eadem quae hic leguntur ad verbum in Etymologico de Epicedio et Threno; ex quo reponendum et hic ἔτι pro ἐστὶ, ubi et προκειμένου legitur, quod hic κειμένου. Sensus constabit utrovis modo. Dionysius H. in Methodo τῶν ἐπιταφίων p. 259. docet τοὺς Ἐπικηδείους et Θρήνους genera esse Poematum. Eustathius in Od. Λ. p. 1673, 48. hanc differentiam exponit τοῦ Ἐπικηδείου καὶ Θρήνου. Καθότι Θρῆνος μὲν φασιν ᾄδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ ταφῆς καὶ μετὰ ταφὴν καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ᾀδόμενος ὑπὸ θεραπαινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. Ὁ δὲ Ἐπικήδειος ἔπαινός ἐστι τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ· ὥστε συγγενῶς ἔχει ὁ Ἐπικήδειος λόγος τῷ μνηματικῷ καὶ Ἐπιταφίῳ· οἱ μέντοι θρῆνοι διεκπίπτουσιν εἰς ἀλλόφυλον, προσήκοντες αὐτοὶ τοῖς παρ' Ὁμήρῳ ἀοιδοῖς θρήνων ἐξάρχοις· οἷς ἐοίκασι καὶ οἱ τοὺς ἐλεγείους ᾄδοντες. *Nunnesius.*

Ibid. τοῦ ἐπικηδείου.] Ἐπιτάφιον idem Graeci vocant; cuius et praecepta Dionysius Hal. in Rhetoricis tradidit; et pro funere viros fortes, beneque de Rep. meritos laudari solitos,

q) Vide Ammonium *de differentiis* in voce p. 54. ed. Valckenaerii.

etiam matronas illustres laudatas, auctor est Plutarchus Poplicola, et Caesare, ac Tranquillus. Caussam vero reddit T. Livius V. 50. qui et his laudationibus falsam esse historiam Romanam mendaciorem extremo lib. VIII. ait, ex Ciceronis Bruto c. 16. quos hic legendos censeo. *Epicedion* autem Bionis exstat in Theocriti Idylliis, quod ad Moschum potius auctorem refertur: meminit enim ibi Theocriti. Alterum item Adonidis Id. XXIII. quod et ipsum Bioni poetae Bucolico, ademptum Theocrito, adiudicandum critici censent: meminit enim *τοῦ Ἀδώνιδος φιλήματος ἐν ταύτῳ Ἐπιταφίῳ, τοῦ καὶ πρότερον ἐν τῷ εἰς Βίωνα.* Est et ἐπιτάφιος λόγος Demosthenis, quam licet agnoscat Plutarchus, abiudicat tamen Halicarnasseus, *De gravi dicendi genere Demosthenis.* Et M. Tullius Philipp. XIV. extr. in funere veteranorum legionis Martiae peroravit. Et Philipp. IX. de statua Ser. Sulpicio in legatione mortuo collocanda. Grylli item Epitaphium, et Encomium scripsisse plurimos, ut patri gratificarentur, Aristoteles ait in Xenophontis vita apud Laertium. Hinc *Siti* dicuntur mortui: et *Siticines* in Agellio ex M. Catone XX. 2. unde et illud: *Hic est ille situs,* apud Cicero, Legg. II. 22. et in Republ. I. III. Seneca Ep. CVIII. de Scipione Africano: *Hic est ille situs, cui nemo civi' nec hostis Quivit pro factis reddere oprae pretium.* Ad quem locum Hieronymus Columna nobilis iuxta ac doctus plura adnotavit in Ennianis fragmentis. *Schottus.* G.458

P. 385, 20. ὁ Θρῆνος.] *Threnos*, et *Naenias* scripsit Simonides; sed longe illo prior Hieremias, vates divinus; quos Ecclesia catholica mater nostra, anniversario ritu eo tempore lugubri voce decantat, quo Salvatoris nostri mortem cum lacrymis pie religioseque colimus, *Priores duo ordines Sapphico metro decurrunt reliqui Alphabeti Hebraici literis ἀκροστιχῶς dispositi sunt*, ait D. Hieronymus Praef. Comment. in Lament. Hieremiae. Item Epist. 103. ad Paullinum. Eadem in Iob praefatur, qui et ipse *Threnos* scribit, et numeris poeticis decurrit. Gregorius quoque cognomento Theologus *Threnos* carmine elegiaco dedit, pios iuxta et elegantes. De *Threnis* vero, et *Naenia* et *Hymenaeo* Iulius Scaliger Poet. I. 50. eiusque filius Iosephus, in Sextum Pompeium Festum v. *naenia* et Catullum. *Schottus.*

Ibid. 24. τὰ δὲ λεγόμενα Παρθένεια.] De his Schol. Aristoph. Av. 919. in illud, κύκλιά τε πολλὰ, καὶ καλὰ, Καὶ παρθένεια. Παρθένεια δὲ, ἃ αἱ παρθένοι ᾖδον. Non meminit me plura de his legisse, sed quia sub idem genus atque τὰ δαφνηφορικὰ cadunt, non magnopere laborandum, quando

τῶν διαγραμματισμῶν tam accurata affertur a Proclo explicatio, ut nihil fere necesse sit aliis illustrari, pauca igitur et strictim attingam. *Nunnesius.*

P. 386, 2. κατῴκουν Ἄρνην] Pausanias Boeot. c. 40. p. 793. Lebadensibus proximi sunt Chaeronenses. Eorum urbs olim *Arne* est appellata. Filiam Aeoli *Arnem* fuisse dicunt, a qua urbs altera etiam in Thessalia *Arne* fuerit nuncupata. Idem in Arcadicis c. 8. p. 613. fontem nominat, ab agnis, (ἄρνας Graeci vocant) ducta appellatione. Porro pro ἐκῶν leg. videtur τῶν Κώων. Ait enim Is. Tzetzes in Lycophr. r *Arnem* Boeotiae urbem *Coon* dictam. Addit igitur hoc ut *Arnem* Boeotiae distinguat ab *Arne* Arcadiae fonte. *Schottus.*

Ibid. 7. τοῦ Μέλανος ποταμοῦ.] Idem Pausanias in eadem Boeotia c. 38. p. 787. ab Orchomeno stadiis septem, Herculis templum ostendi, ubi *Melania* fontes ostendantur, scriptum reliquit; qui fons et ipse in Cephisidem influit. Rursum et in Arcadia, c. 28. p. 659. frigidae aquae *Melas fluvius*, qui praeter Sidam Pamphiliae decurrat. *Schottus.*

G.454 P. 386, 20. ἄστρα τε καὶ ἀστέρες] Notum ex Grammaticis et Astronomis ἀστέρας singulas stellas appellari κυρίως, ἄστρα vero quae ex multis constant, ut τὰ ζώδια. *Nunnesius.*

Ibid. ult. ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφορίας παῖς] De hoc puero Pausanias in Boeoticis c. 10. p. 730. quem describit diligenter. *Nunnesius.*

P. 387, 2. ὃ κωπὼ καλοῦσι.] Nusquam alibi incidi in hoc nomen. Κώπα aut κώπεα περιτραχήλιος κόσμος est Suidae, unde fortasse natum nomen. *Nunnesius.*

Ibid. 5. Ἰφικρατίδας δὲ.] *Iphicratidarum*, quod est Atticum calceamenti genus, ab Iphicrate sutore patre nato (nam et Harmodius illi generis ignobilitatem obiecit, in Rhetoricis Aristot. II. 24.) meminit praeter Pollucem VII. 89. et Suidam ex Damascii Historia Philosophica ap. Photium p. 1045. Diodorus Siculus XV. 44. Ἰφικράτης τὰς ὑποδέσεις τοῖς στρατιώταις εὐλύτους καὶ κούφας ἐποίησε, τὰς μέχρι τοῦ νῦν Ἰφικρατίδας ἀπ' ἐκείνου καλουμένας. *Schottus.*

Loca Suidae et Pollucis citat etiam *Nunnesius.*

---

r) Parum accurate hic, ut alias, ὁ αὐτός οὕτω φησί [illegible] Schottus. Tzetzae verba sunt, [illegible] [illegible] [illegible] Κῶες [illegible] [illegible] Κῶν [illegible]

Ibid. 7. κλῶνας πρὸς ἱκετηρίαν.] Εἰρεσιώνη s) Graecis dicta, de qua non exscribo, quae in Theseo Plutarchus p. 10. Clemens Alexandrinus Strom. IV. c. 2. p. 566. Strabo I. p. 31 = 25. Suidas in v. Eustathius Il. X. p. 1283 = 1389, 36. Schol. Aristoph. Plut. 1055. Herodotus in Homeri vita. Ut autem palma victorum erat, sic oleae rami supplicum. Virgil. Aen. VIII. 116. *ramos praetendit olivae*, et aliis pluribus locis. Mos hic Palaestinorum, ut Christo Hierosolymam invecto occurrerent acclamantes, cum ramis palmarum, ut victori, et olivarum, ut supplices. Sic enim explicat Dorotheus Serm. XV. fuit et Graecorum. Livius lib. XXIX. 16. *Decem legati Locrensium obsiti squalore et sordibus, in comitio sedentibus coss. velamenta supplicum, ramos oleae, ut Graecis mos est, porrigentes, ante tribunal cum flebili vociferatione humi procubuerunt.* D. Hieronymus adversus Luciferianos, *tu pacem cum scuto petis, et nos olivae ramum gladio inserimus*, proverbii specie dixisse videtur. De palma victoriae signo in prodigiis pugnae Pharsalicae in Trallibus e pavimento prodeunte refert Caesar Bell. Civ. III. 105. *Schottus.*

Ibid. 9. Ἀπόλλωνος Ἰσμηνίου.] Huius Dei sacerdos κυρίως, δαφνηφόρος, hoc est, *Laurifer*, cognominabatur; quem forma et genere insignem quotannis sacrabant; qui a colle *Ismeno*, ad dexteram Thebarum portam sic dictus est. Pausanias in Boeot. X. p. 730. Stephanus vero lib. de Urbibus ab Ismenio flumine, et Hesychius appellatum tradunt. *Schottus.*

Pausaniam citat *Nannesius.*

Ibid. Γαλαξίου.] *Galaxius* Apollo, a Galaxo Boeotiae loco; de quo Plutarch. in lib. *Cur Pythia oracula reddere desierit*, p. 409. A. Sic *Ismenius* hic ante dicitur ab Ismenio colle, G.455
vel Ismenio flumine Boeotiae. *Schottus.*

P. 387, 10. τὸ δὲ Τριποδηφορικὸν μέλος.] Sup. cum proponebat Hymnorum formas, non proposuit hoc genus τριποδηφορικὸν, nec alibi, quod sciam, fit eius mentio: praeterquam quod Pausanias eodem loco, cum Daphnophorum puerum descripsit, addit ab illis Daphnophoris tripodem aeneam dedicari solitum Apollini, qualis unus cerneretur Amphitryonis propter Herculem, qui δαφνηφόρος fuerat, Apollini consecratus: incertum tamen esse an ab omnibus, an a filiis tantum locupletior dedicaretur. Ad eam dedicationem hoc genus Hymni factum credibile est, et quia τῆς δαφνηφορίας extre-

s) Vide Meursii Graec. Fer. lib. V. in voce ΠΥΑΝΕΨΙΑ.

mus actus erat ἡ τριποδηφορία; testis Proclus sup. nost. expressit nominatim hoc genus hymni, de quo multa hic, eaque elegantissima leguntur. *Nunnesius.*

Ibid. 12. *Πάνακτον τῆς Βοιωτίας.*] Stephano ex Androtione castellum est Atticae, ut Pausan. I. c. 25. p. 60. non procul Salamine. *Schottus.*

P. 388, 4. *λευκὰς — ψήφους.*] Candida enim creta fausta signabant veteres, atro colore infausta. Persius II. 1. *Hunc, Macrine, diem numera meliore lapillo.* Et Athenienses reum morti adiudicaturi, calculo suo inscribebant Θ, indicantes eum esse θανατωτέον: ut Romani C litera condemnabant, teste Asconio Pediano ad Ciceron. Div. in Verrem. c. 7. Hinc proverbii specie Lucianus in Apolog. (T. I. p. 723. *λευκὴν — ἐνεχθῆναι.*) *λευκὴν ψῆφον προσθεῖναι*, apud Chiliasten Erasm. I. 5, 53. vide et Ovid. Metam. XV. 41. Persius Sat. IV. 12. *Et potis es vitio nigrum praefigere Theta.* Martialis VII. 36. *Nosti mortiferum Quaestoris, Castrice, signum? Est operae pretium discere Theta novum.* Et Ausonius Ep. 120. *Tuumque nomen Theta sectilis notet.* *Schottus.*

Ibid. 11. *ὀσχοφορικὰ μέλη.*] De horum Oschophoricorum institutione Plutarchus in Theseo p. 10. et alii. Vocata [t] *ὀσχοφορία, ἀπὸ τῆς ὄσχης*, id est, palmite onusto uvis, ut Harpocratio, et ex illo Suidas, Hesychius, et alii. Sed an ἡ *ὄσχη* Hippocratis, et *ὀσχέα* Aristotelis, aut *ὀσχεὸς*, ut Pollux Onom. II. 172. observat, hoc est, sinus ille quo *τὰ αἰδοῖα* continentur, *ἀπὸ τῶν βοτρύων* nomen duxerit, an contra, incertum; utrumque alteri simile. Si *ἀπὸ τοῦ ὀσχεύειν* deducas, ut Etymologici auctor, et alii, ab animalibus ad stirpes translatum erit; de quo tamen non magnopere laborandum. *Nunnesius.*

Ibid. 12. *ἐστολισμένοι.*] Stola indui solere in his ludis, etiam Etymologus, qui pleraque id genus ex Proclo transcripsit, auctor est. *Schottus.*

Ibid. 15. *ἄρξαι δὲ Θησέα φασί.*] Plutarchus in Thesei vita id confirmat de hac apud Athenienses celebritate Oschophoriorum: scribitque *ὠσχοφόρια* per ω in prima syllaba; ut et variae Lexicographi Graeci: Iulius Pollux, Hesychius, et ex Philochoro et Hyperide Harpocration. Nonnullis etiam, nisi librariorum, ut fit plerumque, vitium id est, *ὀσχοφορία*, pa-
G.456

t) Vide Meursii Graec. Feriat. lib. V. in voce.

roxyt. Plerisque enim proparoxytonum est, ὀσχοφόρια. Theophilus, ut et Proclus noster, παρὰ τοῦ ὄσχου, hoc est, uva et pampinis derivat. *Oschophorion* item locus Athenis; in quo Dianae fanum; non procul a Phalero, ubi Minervae Sciriadis templum fuit, auctore Hesychio, Nicandri interprete in Alexipharm. et Etymologici auctore; qui et stola indui solere festis illis diebus operatos ait; nam quod Ἰσχοφορία in eo vulgo legitur, apertum mendum est. Callimachi versus, qui in extremo in Delum Hymno leguntur, huc transtuli: *Δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον· ἥν ποτε Θησεὺς Εἵσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει. Οἳ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες Πασιφάης, καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου, Πότνια σὴν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ Κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς. Ἔνθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήϊα νηὸς ἐκείνης.* *Schottus.*

Plutarchum et Harpocrat. citat *Nunnesius.*

P. 388, 19. τὴν Δίαν.] Diam Stephanus insulam et urbem Peloponnesi agnoscit, et quatuor cognomines; unam, quae et Naxos; alteram iuxta Miletum; tertiam iuxta Samnosum; quartam ad Cnossum Cretae. Vide Glossar. vetus. *Schottus.*

Ibid. 20. *Δυσὶ νεανίαις ἐσκιατρεφημένοις.*] Quos adolescentes elegerit Theseus, qua forma, ut illos educaverit, nemo melius nec copiosius Plutarcho. Addit Harpocratio, quod et repetit Suidas, lectos illos *ἐκ τῶν γένει τε καὶ πλούτῳ προεχόντων.* *Nunnesius.*

Ibid. 22. *ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ,*] Athenaeus XI. p. 495, ex Aristodemo lib. III. *περὶ Πινδάρου, τοῖς Σκίῤῥοις, φησὶν, Ἀθήναζε ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου· τρέχειν δ' αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον τὸν καλούμενον ὄσχον· τρέχουσι δ' ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου μέχρι τοῦ τῆς Σκιῤῥάδος Ἀθηνᾶς ἱεροῦ.* De festo Scirrhorum et Minervae cognomine Σκιῤῥάδος Harpocratio, et Schol. Aristophanis Eccles. init. Nicandri quoque Scholiis in Alexipharmaca haec illustrantur. *Ὠσχοφόροι,* inquit, *λέγονται Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἁμιλλώμενοι κατὰ φυλάς· οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ τῆς Σκιῤῥάδος Ἀθηνᾶς ἱερόν.* *Nunnesius.*

Ibid. 23. *τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Σκιράδος.*] Minerva cognominata *Scirias*, aut *Sciras*; idque a Sciro, vate Dodoneo, qui vetustissimum eius Deae templum condidit; unde et Atticae loco nomen datum; ut refert in Atticis Pausanias c. 36. p.

88. Σμάραγδος duplici σ est in Athenaeo XI. p. 495. Σμάραγδος singulari canina litera in Schol. Alexiph. Nicandri, et Hesychius: Σκυρὰς, inquit, ἡ Ἀθηνᾶ. Harpocration vero
G.457 Ἀθηνῶν Σκιρράδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι. Strabo quoque IX. p. 603=571. Eadem fere Stephanus de Urbibus. Schottus.

Ibid. 388, ult. ἐκ τῆς πενταπλῆς.] Haec Cinnus erat, ex oleo, vino, melle, caseo, et hordeacea farina; quae singula mystice designabant aliud: de hoc versus legere super Eiresione, hoc est, oleae ramo lana coronato, in Theseo, Plutarchi, qui et initio quarti Stromatum apud Clementem leguntur. Lege et Homeri carmen apud Herodotum in vita eius, Aristophanem, eiusque interpretem doctissimum locis aliquot, Suidam, Eustathium, Favorinum, et alios. Schottus.

Ibid. Athenaeus l. p. addit haec ex illo loco Aristodemi: Καὶ ὁ νικήσας λαμβάνει κύλικα τὴν λεγομένην πενταπλόην, καὶ κωμάζει μετὰ χοροῦ· πενταπλόα δ' ἡ κύλιξ καλεῖται καθόσον οἶνον ἔχει, καὶ μέλι, καὶ τυρὸν, καὶ ἄλφιτον, καὶ ἐλαίου βραχύ. Nunnesius.

P. 389, 8. Εὐκτικὰ δέ.] Hymnorum species sunt Menandro Rhetori Laodiceno εὐκτικὸν, [p. 30. ed. Heeren.] hoc est precatorium seu votivum; qui sententiam quandam deprecationem continent, sive aliis orationis partibus: et ἀπευκτικοὶ contra, quibus contraria precamur. Vide Lud. Coelium Antiq. Lect. VII. 5. Schottus.

Menandrum citat etiam Nunnesius.

Ibid. 5. Πραγματικά.] Eiusmodi hymni sunt aliquot apud Horatium, non omnes tamen Odae, quae inscribuntur Πραγματικαί. Nunnesius.

Ibid. 6. Ἐμπορικά.] Περὶ ἀποπεμπτικῶν accurate idem Menander, qui ἀπελέγοντα ταῖς ἀποδημίαις θεῶν κομιζομένοις ἢ γινομέναις. Huiusmodi refert editos a Bacchylide. Illud tamen τῶν ἐμπορικῶν, ad homines videtur potius pertinere. Nunnesius.

Ibid. 8. ἀποστολικά.] Cum de aliquo ad alium scribimus. Huiusmodi multae exstant hodieque epistolae versibus dictatae Antholog. VII. Tale putatur Pindari Isthm. II. Sic enim nos monet Scholiastes: Οὗτος ὁ ἐπίνικος γέγραπται μὲν εἰς Ξενοκράτην Ἀκραγαντῖνον, πέμπεται δὲ Θρασυβούλῳ διά τινος Νικασίππου, ὥστε εἶναι ἀποστολικὸν μᾶλλον. Tales sed prosa oratione, non vincta, et veterum Christianorum Praesulum, iam inde ab initio nascentis Ecclesiae, seseque propagantis, Epistolae commendatitiae pauperum, iterque facientium: de quibus diserte Gregorius Naz. cognomento Theo-

ρgus στηλιτευτικῇ α' adversus Iulianum Imp. καὶ τὴν εἰς τοὺς δεομένους φιλανθρωπίαν, τήν τε ἄλλην ὁπόσην καὶ τὴν ἐν τοῖς ἐπιστολιμαίοις συνθήμασιν, οἷς ἡμεῖς ἐξ ἔθνους εἰς ἔθνος τοὺς χρῄζοντας παραπέμπομεν. Harum epistolarum mittendarum ratio in Nicaena prima Synodo instituta est bono publico Ecclesiae, de quibus Burchardus Wormaciensis II. de Eccles. Ord. c. 227. et Gratianus 73. distinct. et Ivo-par. VI. de caussis clericorum c. 434. et seq. De his erudite disseruit singulari libello, amicus noster Gerardus Rodolphus, Graviensis: manum itaque de tabula. *Schottus.*

P. 389. 3. ἐπιστολικά.] Hi videntur Hymni [illegible] G.458 καὶ, de quibus idem Menander Rhetor [illegible]

Ibid. 12. τὰ γεωργικά.] Praeter [illegible] scriptores a M. T. Varrone, Columella, Plinio enumeratos, Orphei γεωργικὰ nominat Is. Tzetzes. Talia Hesiodi ἔργα καὶ ἡμέραι, quod opus expressit, vel vicit potius divinus Maro, libris quatuor Georg. Sic enim de se: *Ascraeumque cano Romana per oppida carmen.* Pithoclis Samii ἐν τρίτῳ γεωργικῶν meminit Plutarchus. Chrysippus vero, Pamphili, et Paxami ἐν γεωργικοῖς Laertius et Suidas. Antiphontem, Dorionem, et Aeschylidem Athenaeus citat III. 78. A. XIV. 650. D. E. Omitto eos, qui μελισσουργικὰ scripserunt, Philistum, Neoptolemum, et Aristomachum a Plinio saepe laudatos; et Nicandri Colophonii τῶν μελισσουργικῶν secundum advocat Athenaeus III. p. 68. C. et Menecrates Ephesius poeta *de apibus*, laudatus a Varrone R. R. III. p. 5. cuius et Nicandri Scholia meminerant. Plura collegit Camerarius iunior. *Schottus.*

Ibid. 10. γνωμολογικά.] Ut Theognidis, Phocylidis, Pythagorae, Solonis, Tyrtaei, aliorumque ἀποσπασμάτια saepius iam in vulgus data; collecta ex Plutarcho, Athenaeo, Clemente Alexandrino, Stobaeo, ceteris. *Schottus.*

Ibid. Videntur Odae Paraeneticae, quales Horatii multae; nisi velis τὰς παραινέσεις Theognidis et Phocylidis accipere; quae Hymni non erunt; quod malim, quum Proclus supra negaverit haec Melica esse. Sic et Georgica, quorum deinceps meminit, non sunt Melica, neque etiam τὰ Ἐπισταλτικά: quales Epistolae fortasse Ovidii, et aliorum. Plura Odarum genera legantur in Indicibus illis Horatianis, et apud Menandrum, e quibus aliqua possunt ad haec revocari: ut οἱ κλητικοὶ (p. 33.) πρὸς τὰ Εὐκτικά. *Nunnesius.*

Ibid. 12. χώρας καὶ φυτῶν.] Primum hoc praeceptum dat Maro agricolae, ut situm, habitumque locorum diligenter con-

templetur; et ante illum Hippocrates, et Theophrastus saepius περὶ φυτῶν αἰτιῶν. Διαφέρει γὰρ πρὸς τὴν τελείωσιν χώρα τε χωρῶν, καὶ ἀὴρ ἀέρος. Ex quo M. Varro R. R. I. est mutuatus, quae non exscribo; et de his Oeconomicis Xenophon, dux idem bonus, et Philosophus. Περὶ φυτῶν, de stirpibus vero, praeter Theophrastum, et Dioscoridem principes, varii scripsere; Phanias Eresius ab Athenaeo laudatus, et Dionysius περὶ φυτῶν a Varrone, sive ut P. Victorius emendat, εὐφυτῶν. Oppius de silvestribus arboribus, a Macrobio Saturn. III. 19. citatus. Macer quoque carmine Latino, et alii. Neu enim Nomenclaturam institui; tantum quantum [illegible], inspice [illegible] poeticam. Scriptorum iactura, [illegible] Schottus.

PRAEMONENDA TYCHSENII. G.459

QUAE hic in lucem emittimus, anecdota talia sunt, ut non valde ambitiosi esse videamur, si grata fore lectoribus nostris confidamus, et ipsa expectatione maiora. Sunt ea omnia Procli Lycii Platonici, de cuius vita et reliquis scriptis hic nihil attinet dicere: sufficit de his, quae iam prodire iussumus, reliquiis, pauca monere, et, unde quodque petitum sit, indicare. *Vitam Homeri* et de *Cypriis Carminibus* libellum descripsi e codice Iliados Homeri praestantissimo et valde antiquo, qui asservatur in Bibl. S. Laurentii Escurialensi, in quo haec duo, e Chrestomathia Procli excerpta, praefixa leguntur Iliadi uberrimis scholiis instructae, de quibus alias plura fortasse dicentur. Sed Homeri vitam sub Procli nomine iam olim edidit Leo Allatius in libro *De patria Homeri* Lugd. 1640. 8. p. 30. nulla tamen mentione facta unde ducta sit, hoc solum addito: *Proclum meae mihi qualescunque schedae.* Nos iam e codice auctiorem sistimus, collato insuper alio apographo e codice Veneto, cuius descriptionem dedimus supra, ut cum simul reliquis Chrestomathiae fragmentis, ad quae pertinuit olim, legeretur.

Quae sequuntur plane sunt inedita, et, si quid iudico, haud vulgaris pretii habenda, quippe quae plurimorum veterum carminum ex cyclo epico argumenta exhibent, et insignem Chrestomathiae Proclianae partem restituunt, et in vitam quasi revocant, de quibus omnibus, post renatas literas praeter coniecturas et exilia Procli excerpta, vix quidquam legebatur. Sed de his G.460

graviorem audient lectores iudicem, ill. Heynium, qui, qua est humanitate et in bonas literas studio, curis suis exornare et expolire has reliquias non dedignatus est. Hoc tantum moneo, deberi illas omnes eidem codici Homeri Veneto, ex quo descripsit et mecum communicavit I. P. Siebenkees, cuius humanitati atque doctrinae cum multa me debere gratus profitear, tum imprimis elegantem istius codicis descriptionem, quam hoc volumen exhibet, debet bibliotheca nostra, et plura adhuc *debebit.*

HEYNII PRAEFATIO.

PROCLI Lycii Sec. V. philosophi, etsi nonnulla ad nos pervenere admodum utilia, aliis tamen aequo animo careremus, modo servati essent χρηστομαθίας γραμματικῆς libri duo, quibus ille multa de orationis cum pedestris, tum poeticae virtutibus e grammaticis congesserat, tum vero imprimis de diversis carminum generibus ita egerat, ut simul excellentes in unoquoque genere poetas, eorumque vitas et carmina carminumque argumenta exponeret. Supersunt ex eo Excerpta, parum quidem diligenter curata, praeclara tamen, in Photii Bibliotheca Cod. CCXXXIX.[a] Praemittam ex eo contextum verborum, G.462

a) Ut verba leguntur, non ipsum librum, sed Eclogas Photius legisse dicendus erat: ἀνεγνώσθησαν ἐκ τῆς Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογαί: quod non animadversum a viris doctis miror. Sed vitio forte inscriptio laborat. Et scriptum sane erat: ἀνεγνώσθη ἐκ τῆς Π. χρ. γραμματικῆς. Firmes hoc ex lectionibus, quas Sylburgius subiecit libello ad Apollonii Grammatici calcem edito. Quae etsi ita se habent, vel sic tamen Photius non ipsum Proclum, sed Excerptum aliquod seu Eclogas ex eo, in IV. libros diremtas, habuisse videtur. Hoc idem de Grammatico statuendum arbitror, e quo mox fragmenta apposituri sumus. Videtur adeo satis mature ipsa Procli Chrestomathia interiisse: superstites mansisse Eclogarum libri IV.

Ceterum adiungere placet his pauca litteraria, quae ad Procli Chrestomathiam spectant. Editionem eius habemus sigillatim factam 1590. *Francofurti apud Andreae Wecheli haeredes Claudium Marnium et Ioannem Aubrium*, et alteram 1615. *typis Wechelianis, apud heredes Ioan-*

ad quem illa, quae e codd. nunc primum edita sunt, pertinuere. Itaque, ubi de epica poesi ex Proclo Photius agere incipit: *γεγόνασι δὲ*, inquit, *τοῦ ἔπους ποιηταὶ κράτιστοι μὲν Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πίσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος*. (Sunt hi quos Grammatici Alexandrini epicorum poetarum principes pronuntiarunt.) *Διέρχεται δὲ* (Proclus) *τούτων, ὡς οἷόν τέ ἐστι, γένος τε καὶ πατρίδας, καὶ τινας ἐπὶ μέρους πράξεις* (unde intelligitur vitam Homeri hoc loco insertam fuisse) *Διαλαμβάνει δὲ καὶ περὶ τοῦ ἐπικοῦ κύκλου, ὃς ἄρχεται μὲν ἐκ τῆς Οὐρανοῦ καὶ*

---

nis Aubrii: adeoque utramque ex eadem officina: est tamen prior multo emendatior Fr. Sylburgii opera, quam altera haec ignorat, And. Schotti praefatiuncula praemissa. Cum tamen satis constet, ab Andr. Schotto *primo* Procli Chrestomathiam editam esse, cumque Sylburgii editio ipsi Schotto inscripta sit, mirari licet, quomodo in nova editione ab ipso Schotto parata et XXV annis post iterum in lucem emissa, subiecta quoque Schotti *Observationum humanarum* libris quinque *Hanoviae typis Wechelianis apud heredes Io. Aubrii*, deteriora iterum lectoribus obtrudi potuerint. Suspicabar habendum hoc inter librariarum tabernarum fraudes, quibus illi nos haud raro ludificant. Verum repetenda res est a Schotti malevolentia. Itaque de toto hoc genere ita erit statuendum: Andr. Schottus *primo* in Hispania exscriptum fragmentum hoc ex Codice (qui tamen Photii non fuit, ut ex Schotti praefatione ad Photium assequi licet) bibliothecae Antonini Augustini Archiepiscopi Tarraconensis, cum latina versione vulgaverat. Missum id ad se *iterum* edidit in Germania et Apollonio de Syntaxi subiecit Fr. Sylburgius 1590. sed adhibito alio exemplo, quod olim ex Henr. Stephani bibliotheca descriptum, et ad duo codd. collatum ille habebat, multo plenius et emendatius: adiectae quoque ab eo Notationes p. 385. 6. 7. Non neglecta est Sylburgii opera in Photio ab D. Hoeschelio paullo post 1601. edito. Sed ignorare eam videri voluit Schottus primo in vertendo e cod. Rom. Photio 1606. (in quo bonorum ille obtrectator Hoeschelii nomen studiose silentio praeterit) tum in nova editione Procli ad calcem Observationum humanarum, in qua ne nomine quidem Sylburgium meminit, attexuit tamen Petri Io. Nunnesii, Hispani Valentini, notas.

Γῆς μυθολογουμένης μίξεως· ἐξ ἧς αὐτῷ (l. *αὐτοὶ*) *καὶ τρεῖς παῖδας γεννῶσιν* (ita leg. pro *γινώσκουσι*) *Ἑκατοντάχειρας, καὶ τρεῖς ἑτέρους* (*ἀποτίκτουσι*) *Κύκλωπας. Διεξέρχεται δὲ περὶ θεῶν τά τε ἄλλα τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα, καὶ εἴ πού τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται.* (Hactenus *Cyclus epicus* ipsi est Cyclus ipsarum rerum, quae argumentum poetis suppeditabant, adeoque is quem melius dicimus *Cyclum mythicum*, h. e. complexus mythorum, quos antiquiores poetae suis carminibus exposuerant: ducit is exordium inde a deorum genealogia et cosmogonia et procedit usque ad extrema Ulyssis fata.) *καὶ περατοῦται ὁ ἐπικὸς κύκλος συμπληρούμενος ἐκ διαφόρων ποιητῶν μέχρι τῆς εἰς Ἰθάκην ἀποβάσεως Ὀδυσσέως· ἐν ᾗ καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς Τηλεγόνου, ἀγνοοῦντος ὡς πατὴρ εἴη, κτείνεται.* G.463 (Nunc *Cyclus epicus* paullo aliter accipitur de *ipso poetarum numero*, qui mythos Cyclo paullo ante dicto comprehensos *carminibus epicis* exposuerant. Horum carmina secundum argumenta mythorum, quos pertractabant, ita constitui potuere, ut, dum aliud ex alio se excipiebat, contextum fabularum inde a prima rerum origine usque ad Ulyssis exitum haberes. Haec *altera est notio Cycli epici*, cum illa priore plerumque confusa.) *Λέγει δὲ ὡς τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τὰ ποιήματα διασώζεται, καὶ σπουδάζεται τοῖς πολλοῖς οὐχ οὕτω διὰ τὴν ἀρετήν, ὡς διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων.* (Si vera haec sunt, quod cur dubites causam non video, *Procli aetate cyclici poetae adhuc legebantur:* et Proclus ex iis argumenta ipse conficere potuit quae in chrestomathia perscripserat.) *Λέγει καὶ τὰς πατρίδας τῶν πραγματευομένων τὸν ἐπικὸν κύκλον.* (Proclus in sua Chrestomathia non modo argumenta carminum, quae Cyclum epicum constituebant, verum etiam poetarum, qui ea contexuerant aut contexuisse ferebantur, nomina et patriam adscripserat: adeoque etiam v. c. Leschei, Arctini, Stasini etc. quae omnia ab excerptore Photio omissa sunt, qui ne carminum qui-

dem cyclicorum mentionem fecit nisi *Cypriorum* in loco qui hinc sequitur: *Λέγει δὲ καὶ περὶ τῶν Κυπρίων ποιημάτων* etc. locum apponemus paullo post, ubi ad illa carmina perventum erit. Nunc igitur sic erit statuendum: Proclus enarraverat carmina, carminumque argumenta et auctores, ex ordine, qui mythos antiquiores inde ab Urano carmine epico persequuti erant; et quidem partim veterum grammaticorum ductu (erat enim liber χρηστομαθία γραμματική) partim lectione istorum carminum. Haec quidem interiere omnia. Debuere autem esse in eorum numero Genealogiae deorum, Titanomachia, Argonautica, Thebais, Heracleis, Theseis et alia. Verum ubi in his mythis, adeoque in ipsis enarrandis carminibus, perventum erat ad *belli Troiani* tempora, ecce fuit Grammaticus, qui ex Proclo particu-
G.464 lam aliquam excerptam suo codici adscriberet: atque ex hoc servata sunt nonnulla, quae hic apponimus: primo loco Vita Homeri iam ab Allatio vulgata, sed truncata: altero loco Cypriorum reliquorumque Cyclicorum carminum argumenta, antea prorsus ignota. Debentur illa sollertiae et doctrinae TYCHSENII nostri V. C. qui cum Codicem Iliadis Matritensem evolvebat, Procli nonnulla scripta animadvertit ac descripsit. Excitavit idem studium viri doctissimi SIEBENKEES, Venetiis degentis, ut e cod. bibliothecae S. Marci alia fragmenta describeret, de quibus sigillatim monebitur.

Quae igitur nunc primo loco hic apposita est Vita Homeri ab Allatio olim edita, emendatior ac plenior nunc exhibetur partim e codice Matritensi V. C. TYCHSENII opera, partim e cod. Veneto a viro doctissimo SIEBENKEES, exscripta. Si tamen eam modo interpolatam et aliena opera auctam, modo sub finem truncatam dixeris, non habeo quod reponam. Sunt nonnulla ex his, quae ex aliis Grammaticorum vitis Homeri apud Allatium, Barnesium, et nuper apud Wassenbergium V.

C. illustrari forte possunt: nolo tamen in his haerere, quae satis nota sunt aut esse possunt.

Quae de stirpe et nomine Homeri narrantur, sunt fere petita ex poetarum, qui Homeri mentionem fecerant, ornamentis ac figmentis poeticis, alia ex Grammaticorum acumine super etymo ludentium, quod et caecum et obsidem denotat, ducta, nec pro historica veritate erant illa venditanda. Si tamen priora illa sequuti sunt scriptores Hellanicus, Damastes Sigeensis, et Pherecydes, qui ad Orpheum genus Homeri retulerunt, reputandum est, eos scripto mandasse mythos, seu ea quae mythice tradita erant: est autem hoc mythicum, si a Musis, ab Orpheo, Lino, Musaeo, vates genus ducere dictus est. Antiquior ceteris fama fuisse videtur illa, quae ad Meletem fl. natales eius retulit.

(A) # ΠΡΟΚΛΟΥ

ΠΕΡΙ

ΟΜΗΡΟΥ. *)

ΕΠΩΝ ποιηταὶ γεγόνασι πολλοί· τούτων δὲ εἰσι κράτιστοι, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, Πείσανδρος, Πανύασις, Ἀντίμαχος. [a] Ὅμηρος μὲν οὖν τίνων γονέων, ἢ [b] ποίας πατρίδος, οὐ [c] ῥᾴδιον ἀποφήνασθαι· οὔτε γὰρ αὐτός τι λελάληκεν· ἀλλ' οὐδὲ οἱ περὶ αὐτοῦ εἰπόντες συμπεφωνήκασιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ μηδὲν ῥητῶς ἐμφαίνειν περὶ τούτων, τὴν ποίησιν αὐτοῦ μετὰ πολλῆς ἀδείας ἕκαστος, οἷς ἐβούλετο, ἐχαρίσατο. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὲν Κολοφώνιον αὐτὸν [d] ἀνηγόρευσαν, οἱ δὲ Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, οἱ δὲ Ἰήτην, ἄλλοι [e] δὲ Κυμαῖον· καὶ καθόλου πᾶσα πόλις ἀντιποιεῖται τοῦ ἀνδρὸς, ὅθεν εἰκότως ἂν κοσμοπολίτης λέγοιτο. Οἱ μὲν οὖν Σμυρναῖον αὐτὸν
G.466 [f] ἀποφαινόμενοι, Μαίονος μὲν πατρὸς λέγουσιν εἶναι,

---

*) Cod. Ven. Πρόκλοῦ χρηστομαθίας τῶν εἰς δ̄ διῃρημένων τὸ ᾱ. Ὁμήρου χρόνοι, βίος, χαρακτὴρ, ἀναγραφὴ ποιημάτων.

a) Hic demum incipit Allatius, Ὅμηρος ὁ ποιήτης τίνων μὲν γον.

b) ἐγένετο addit Allatius et MS. Ven.

c) ῥᾴδιον Allat. et MS. Ven. in MS. Esc. ῥᾳδίως.

d) ἀνηγόρευσαν Allat. et MS. Ven. sed Allat. omisso αὐτόν, Escur. ἠγόρευσαν.

e) οἱ δὲ K. Allat.

f) ἀποφαινόμενοι Allat. Ven. At MS. Esc. καταφαινόμενοι. Mox Μαίονος melius MS. Ven. Allat. et Esc. Μαίωνος.

γεννηθῆναι δὲ ἐπὶ Μέλητος τοῦ ποταμοῦ, ὅθεν καὶ Μελησιγενῆ ὀνομασθῆναι· δοθέντα δὲ Χίοις εἰς ὁμηρείαν, Ὅμηρον κληθῆναι. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς τῶν [g] ὀμμάτων πηρώσεως, τούτου τυχεῖν αὐτόν φασι τοῦ ὀνόματος· τοὺς γὰρ τυφλοὺς ὑπὸ τῶν Αἰολέων ὁμήρους καλεῖσθαι. [h] Ἑλλάνικος δὲ καὶ Δαμάστης, καὶ Φερεκύδης εἰς Ὀρφέα τὸ γένος παράγουσιν αὐτοῦ. Μαίονα γάρ φασι τὸν Ὁμήρου πατέρα, καὶ Δίον τὸν Ἡσιόδου γενέσθαι Ἀπελλίδος, τοῦ Μελανωποῦ, τοῦ Ἐπιφραδέως, τοῦ Χαριφήμου, τοῦ Φιλοτέρπεως, τοῦ Ἰδμονίδα, τοῦ Εὐκλέους, τοῦ Δωρίωνος, τοῦ Ὀρφέως. Γοργίας δὲ ὁ Λεοντῖνος εἰς Μουσαῖον αὐτὸν ἀνάγει. Περὶ δὲ τῆς τελευτῆς αὐτου τοιοῦτός τις [i] φέρεται λόγος. Ἀνελεῖν φασιν αὐτῷ τὸν θεὸν, χρωμένῳ περὶ ἀσφαλείας, τάδε,

Ἔστιν Ἴος νῆσος, μητρὸς πατρὶς, ἥ σε θανόντα
Δέξεται· ἀλλὰ νέων ἀνδρῶν αἴνιγμα φύλαξαι.

Λέγουσιν οὖν αὐτὸν εἰς Ἴον πλεύσαντα διατρίψαι μὲν παρὰ Κρεωφύλῳ, γράψαντα δὲ Οἰχαλίας ἅλωσιν, τούτῳ χαρίσασθαι, ἥτις νῦν ὡς Κρεωφύλου περιφέρεται. Καθεζόμενον δὲ ἐπί τινος ἀκτῆς, θεασάμενον ἁλιεῖς, προσειπεῖν αὐτοὺς, καὶ ἀνακρῖναι τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν·

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίης θηρήτορες, ἦ ῥ' ἔχομέν τι;

[k] Ὑποτυχόντα δὲ αὐτῷ ἕνα εἰπεῖν·

Οὓς ἕλομεν, λιπόμεσθ'· οὓς δ' οὐχ ἕλομεν, φερόμεσθα. G.467

Οὐκ ἐπιβάλλοντος δὲ αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἴνιγμα, ὅτι ἐπ' ἰχθύαν καταβάντες ἀφήμαρτον, φθειρισάμενοι δὲ, ὅσους μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν ἀποκτείναντες ἀπολείπουσιν, ὅσοι δὲ [l] αὐτοὺς διέφυγον, τούτους ἀποκομί-

g) τῶν ὀμμάτων Allat. et MS. Ven. τοῦ ὄμματος Esc. Ven. firmat: in Escur. erat ἀπὸ Ἑλλίδος.

h) Haec omnia usque ad ἀνάγει desunt apud Allat. Mox τὸ γένος ἀνάγουσιν αὐτοῦ melius MS. Ven. etiam Μαίονα et τὸν Ἡσίοδον. τοῦ Η. Escur. Porro Ἀπελλίδος dedimus, quod res postulabat, et MS.

i) λόγος τις φέρεται τοιοῦτος Allat.

k) Codex Escur. ὑποτυχόντες, male. Ven. αὐτῶν.

l) αὐτοὺς Allat. et MS. Ven. recte. Escur. αὐτῶν.

ζουσι· οὕτω δὲ ἐκεῖνον ἀθυμήσαντα, σύννουν [m] ἀπιέναι, τοῦ χρησμοῦ ἔννοιαν λαμβάνοντα· καὶ οὕτως ὀλισθέντα περιπταῖσαι λίθῳ καὶ τριταῖον τελευτῆσαι. [n] Ἀλλὰ δὴ ταῦτα μὲν πολλῆς ἔχεται ζητήσεως· ἵνα δὲ μήτε τούτων ἄπειρος ὑπάρχῃς, διὰ τοῦτο εἰς ταῦτα κεχώρηκα. Τυφλὸν δὲ ὅσοι τοῦτον ἀπεφήναντο, αὐτοί μοι δοκοῦσι τὴν διάνοιαν πεπηρῶσθαι. Τοσαῦτα γὰρ [o] κατεῖδεν [p] ὅσα οὐδεὶς [q] ἄνθρωπος πώποτε.

Εἰσὶ δὲ [r] οἵτινες ἀνεψιὸν αὐτὸν Ἡσιόδου παρέδοσαν, ἀτριβεῖς ὄντες ποιήσεως. Τοσοῦτον γὰρ ἀπέχουσι, τῷ γένει προσήκειν, ὅσον [s] ἡ ποίησις διέστηκεν αὐτῶν. Ἄλλως δὲ οὐδὲ τοῖς χρόνοις συνέβαλον ἀλλήλοις. [t] Ἄθλιοι δὲ τὸ αἴνιγμα πλάσαντες τοῦτο·

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκε,
Ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

Ἀλλὰ γὰρ ἐπλανήθησαν ἐκ τῶν Ἡσιοδείων ἡμερῶν· ἕτερον γάρ τι σημαίνει. Τοῖς δὲ χρόνοις αὐτὸν οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀρίσταρχον φασὶ γενέσθαι κατὰ τὴν τῆς Ἰω-
G.468 νίας ἀποικίαν, ἥτις ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου ἐτῶν ἑξήκοντα. Οἱ δὲ περὶ Κράτητα ἀνάγουσιν αὐτὸν εἰς τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους. Φαίνεται δὲ [u] γηραιὸς ἐκλελοιπὼς τὸν βίον. Ἡ γὰρ ἀνυπέρβλητος ἀκρίβεια τῶν πραγμάτων [x] προβεβηκυῖαν ἡλικίαν παρίστησι. Πολλὰ δὲ ἐπεληλυθὼς μέρη τῆς οἰκουμένης ἐκ τῆς πο-

---

m) ἐπιέναι Allat.

n) Totum hoc quod sequitur comma deest apud Allatium. Pro κεχώρηκα MS. Ven. κατεχώρησα.

o) ὁ ἄνθρωπος addit Allat. et MS. Ven.

p) ὅσον Allat.

q) Hic ἄνθρωπος omittit Allat. et MS. Ven.

r) Allat. τινὲς, οἵ.

s) ἡ addidi ex Allat. et MS. Ven.

t) Quae sequuntur usque ad τρωικοὺς χρόνους desunt apud Allat.

u) γῆρα Allat. et paullo ante ἔτεσιν ἑξήκοντα MS. Ven. qui et addit τὸ δὲ περὶ τοὺς Ἡρακλείδας λείπεται τῶν Τρωϊκῶν ἔτεσιν ἑξήκοντα, recte. Sic et in altera vita.

x) προβεβηκυῖαν Allat. et MS. Ven. et Escur. τελείαν.

λυπειρίας τῶν τόπων εὑρίσκεται. [y] Τούτῳ δὲ προσυπονοητέον καὶ πλούτου πολλὴν περιουσίαν γενέσθαι· αἱ γὰρ μακραὶ ἀποδημίαι πολλῶν δέονται [z] ἀναλωμάτων, καὶ ταῦτα κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, οὔτε πάντων πλεομένων ἀκινδύνως, οὔτε ἐπιμισγομένων ἀλλήλοις πω τῶν ἀνθρώπων ῥᾳδίως. [a] Γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν. [b] Ξένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦσιν αὐτοῦ, οἱ μέντοι ἀρχαῖοι καὶ τὸν Κύκλον ἀναφέρουσιν εἰς αὐτόν· προστιθέασι δὲ αὐτῷ καὶ παίγνιά τινα, Μαργίτην καὶ [c] Βατραχομυομαχίαν· ἔντε πακτίον [d] αἶγα Κέρκωπας κενούς.

---

y) τοῦτο δὲ πρ. Allat. et MS. Escur. Quod emendaveram firmat MS. Ven.

z) ἀναλ. δέονται Allat. In MS. Ven. exciderant αἱ γὰρ — ad ἀναλωμάτων.

a) γέγραφε Allat. et MS. Ven. γεγράφθαι MS. Escur. nisi exciderat in hoc φέρεται, λέγεται. Paullo ante ex Ven. dedi οὔτε ἐ. ἀ. πω pro πῶς.

b) Quae sequuntur desunt ap. Allat. qui solummodo habet: προστιθέασι δέ τινες αὐτῷ cet. Pro ξένων MS. Ven. ἠὺξένων.

c) Ita et Allat. βατραχομυομαχίαν. In Cod. Esc. βατραχομαχίαν ἢ μυομαχίαν. Ex Ven. eadem laudantur, nisi quod κυομαχίαν exaratum.

d) ἐντεπάκτιον MS. Ven. Corruptam hanc vocem similiter exhibet Allatius, qui coniicit ἐπταπέκτιον, villosam. Hesych. ἐπταπέκτιος, ἡ βαθείας τρίχας ἔχουσα: scilicet est a πέκω, tondeo. Videtur hoc spectare ad Capram Amaltheam.

IN PROCLUM ANNOTATIONES.

P. 465, ult. *ΜΑΙΩΝΟΣ.*] Melius *Μαίονος*. Corruptum in altera Homeri vita in *Μάρωνος*. v. Wassenb. In Certam. H. et H. alia corruptela *Βίωνα* pro *Μαίονα*.

P. 466, 6. *Ἑλλάνικος.*] Eadem ex Charace repetita apud Suidam in *Ὅμηρος*. Charax illa seu in historiarum Graecarum libb. XL. seu in Chronicis tradiderat. Qui hic *Ἀπελλὶς* est, apud Suidam legitur *Ἀπελλῆς*, quod idem nomen avi materni ex Ephoro proditur in Vita Homeri Plutarcho adscripta, et in altera quae sub Herodoti nomine fertur. *Χαρίφημος* ibidem *Εὔφημος*, et *Δορίων*, *Δρῆς*, Orphei f. Alia varietas est in Certam. H. et H. p. XXII. ed. Barnes. De Gorgia alibi lectum hoc, quod hic editur, non memini.

Ibid. 12. *Περὶ δὲ τῆς τελευτῆς.*] Unde absurda haec, per omnem tamen antiquitatem propagata, narratio ortum habuerit, non exputare licet. Valde antiquam esse necesse est, ortam forte ab aliquo, qui inventi a se vel ab alio aenigmatis graviorem auctorem subiicere volebat. Carmen *Ἔστιν Ἴος νῆσος* etiam in Plutarchi V. Homeri legitur. Quod in altero carmine *θηρήτορες* est, etiam in Plut. et in Cert. H. et H. occurrit; at ceteri legunt *ἁλιήτορες* accommodatiore verbo. Pro *οὓς ἕλομεν — οὓς δ'* (ad quod accommodari posset lectio apud Plutarch. loc. cit. et in Certam. H. et H. *ἢ ῥ' ἔχετ' ἰχθῦς*) iidem *ὅσσ' — ὅσα δ'*, et Herodot. *ἅσσ'* melius. In Plut. *τὰ δ' οὐχ ἕ.* In *οὐκ ἐπιβάλλοντος δὲ αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἴνιγμα* nihil variant libri. Expectabam *οὐ συμβάλλοντος*, etsi nec hoc satis convenit. Ceterum *ἰχθυΐαν* dixit, quam alii *τὴν ἁλιείαν*. Pro *ἀπολείπουσι* debet esse *καταλειπουσι*. Sed non tam accurate loquitur auctor.

uod illiso pede lapsus mortem contraxit Homerus, occurrit uoque in Certam. H. et H. sub finem.

P. 467, 10. *Τυφλὸν δὲ ὅσοι.*] Cum acumine hoc dictum, aecutire quicumque Homerum caecum fuisse prodiderint. Homerum patruelem Hesiodi fuisse Ephorus tradiderat: v. Vita lomeri Plutarcho tributa. Quod Noster id negat, feramus: ed ratio adiecta est ieiuna, quod ex poematum diversitate G.470 em manifestam esse vult, haud patrueles eos esse potuisse. *Ἄθλιοι δὲ οἱ τὸ αἴνιγμα πλάσαντες.* Cur *αἴνιγμα* dixerit, uod *ἐπίγραμμα* erat, non dixerim. Respuendum hoc tanuam serius fictum nemo dubitaverit. Egere de hoc passim iri docti, etiam in Hesiodi vita; vide vel Robinsoni Diss. 'otuit tamen tripus in Helicone positus esse, qui ad Hesiolum referebatur, *τόνδ' ἀνέθηκεν* in Anthol. Steph. est *τῇ δ' ἀνέθηκα.* Locus in Hesiodi *Ἐργ.* est 654—658. Quae aullo post de rerum copia Homero ex peregrinatione affluente subiiciuntur, aut Procli aut alterius iudicium haud admodum cutum produnt, qui res non ex Homerica, sed ex sua aetate estimare et diiudicare maluit. Non minus e pravo ad sua empora facto iudicio alii Homerum *ἀλήτην* aliquem et errorem stipe collecta se sustentantem exhibuerant: prorsus immemores priscae vitae, qua *ἀοιδοὶ* adire solebant urbes et coetus hominum, et ab iis hospitio excepti invitari, ut carmina sua recitarent.

P. 468, 2. *Οἱ δὲ περὶ Κράτητα.*] Conveniunt Tatiani verba: *Οἱ περὶ Κράτητα πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου φασὶν αὐτὸν ἠκμακέναι μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἐνδοτέρω ὀγδοήκοντα ἐτῶν.* Eadem cum Dionysio (Barnes. p. XXX.) alter Grammaticus ap. Wassenberg. p. 2. Recte vero ille: *τοῦτο δὲ ἀπίθανον ὑπάρχει· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ὑστεροῦντα πολλοῖς χρόνοις ἑαυτὸν ἀποδείκνυται λέγων· Ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.*

Ibid. 11. *Γέγραφε δὲ ποιήσεις δύο.*] In hoc sane acutiores consentiunt: recte et alter Grammaticus ap. Allat. *οὐδὲν δὲ αὐτοῦ θετέον ἔξω τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας* etc. Confer Wassenb. not. p. 11.

Ibid. 12. *Xenon* sane vel *Xenion* inter historicos memoratur; sed ad h. l. vix spectare videtur. Puto *Zenon* (*Ζήνων*) *Citiensis*, quem in Iliadem, Odysseam et Margiten scripsisse satis constat, vel ex Dione Chrys. et Laertio. Nec tamen satis bene ille cum Hellanico iungitur. Post *Ξένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦσιν αὐτοῦ* videntur excidisse nomina; etsi retrahi ad illa verba potest e seqq. *τὸν κύκλον.* Illud

in his animo tenendum: antiquiores multo plura tribuisse Homero quam Grammaticos Alexandrinos: quia Hellanici aetate nulla adhuc critices subtilitas aut fuit aut esse potuit.

Ibid. ult. Ἔν τε πάκτιον αἶγα.] Bentleius Diss. ad Millam p. 63. ingeniose, sed perperam τὸν Ἑπταεπάκτιον emendarat, respectu ad praedones ἐπ' ἀκτῆς in Herodot. Vit. Hom. 19. 20. et Certam. H. et H. At Allatii emendationem ἐπιπεκτον αἶγα, *villosam*, *hirsutam*, *ita ut vel septies tonderi possit*, satis firmavit Toupius Ep. Crit. p. 142. (T. II. p. 578.) Κέρκωπας κενούς. Ultima vox nata videtur ex καὶ Νόστους, quos Homero cum Cyclo tributos esse constat. Toupius eodem loco Κέρκωπας ἐκείνους legit, quod vix probes.

(B) ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ

ΛΕΓΟΜΕΝΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ τούτοις τὰ λεγόμενα Κύπρια ἐν βιβλίοις φερόμενα ἕνδεκα· ὧν [a] περὶ τῆς γραφῆς ὕστερον ἐροῦμεν, ἵνα μὴ τὸν ἑξῆς λόγον νῦν ἐμποδίζωμεν· τὰ δὲ G. 472

Hunc praeclarum locum de *Cyprio carmine* unice Codici Escurialensi debemus. Argumento hoc eorum semel cognito lux affunditur multis antiquiorum poetarum et scriptorum locis, qui de fabulis Troianis agunt, quarum primus auctor adhuc ignorabatur. Nolo hic repetere ea, quae ad Virgilii Aen. II. Exc. I. (secundis curis in nova paratur editione) exposita sunt cum de reliquis, tum de Cypriis: multo minus de fabulis ipsis hic recensitis. Sufficit Cypria XI. libris complexa esse res inde a Thetidis et Pelei nuptiis usque ad Iliadis initia.

a) *ὧν περὶ τῆς γραφῆς ὕστερον ἐροῦμεν.*] Fuit *συγγραφῆς quisnam esset eius carminis auctor fuit:* quippe de quo parum liquido constitit, cum alii ipsum Homerum, alii Stasinum vel Hegesiam, alii alios traderent. Sed probabilior auctoritas ea est, quae de Stasino Cyprio habetur, a cuius patria quoque nomen ductum. Ceterum illa, quae Proclus de auctore post haec adiecerat, suppleri ex parte possunt ex Photio: *Λέγει δὲ καὶ περί τινων Κυπρίων ποιημάτων· καὶ ὡς οἱ μὲν ταῦτα εἰς Στασῖνον ἀναφέρουσι Κύπριον, οἱ δὲ Ἡγήσιον τὸν Σαλαμίνιον* (Hegesias est Athen. XV. p. 682. D.) *αὐτοῖς ἐπιγράφουσιν, οἱ δὲ Ὅμηρον· δοῦναι δὲ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς Στασίνῳ* (Homerum ea dedisse pro dote, filia ei elocata) *καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι· ἀλλ' οὐ τίθεται ὁ συγγραφεὺς τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ, μηδὲ γὰρ Κύπρια προπαροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποιήματα.* Obscura haec ultima

περιέχοντά ἐστι ταῦτα. Ζεὺς βουλεύεται [b] μετὰ τῆς Θέμιδος περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· [c] παραγενομένη δὲ Ἔρις εὐωχουμένων τῶν θεῶν ἐν τοῖς Πηλέως γάμοις νεῖκος περὶ κάλλους ἐνίστησιν Ἀθηνᾷ, Ἥρᾳ, καὶ Ἀφροδίτῃ· αἳ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐν Ἴδῃ κατὰ Διὸς προσταγὴν ὑφ' Ἑρμοῦ πρὸς τὴν κρίσιν ἄγονται· καὶ προκρίνει τὴν Ἀφροδίτην ἐπαρθεὶς τοῖς Ἑλένης γάμοις Ἀλέξανδρος. Ἔπειτα δὲ, Ἀφροδίτης ὑποθεμένης, ναυπηγεῖται· καὶ Ἕλενος περὶ τῶν μελλόντων αὐτοῖς προθεσπίζει· καὶ ἡ Ἀφροδίτη Αἰνείαν συμπλεῖν αὐτῷ κελεύει· καὶ Κασσάνδρα περὶ τῶν μελλόντων προδηλοῖ· ἐπιβὰς δὲ τῇ Λακεδαιμονίᾳ Ἀλέξανδρος ξενίζεται παρὰ τοῖς Τυνδαρίδαις, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Σπάρτῃ παρὰ Μενελάῳ· καὶ Ἑλένῃ παρὰ τὴν εὐωχίαν δίδωσι δῶρα ὁ Ἀλέξανδρος. Καὶ μετὰ ταῦτα Μενέλαος εἰς Κρήτην ἐκπλεῖ, κελεύσας τὴν Ἑλένην τοῖς ξένοις τὰ ἐπιτήδεια παρέχειν, ἕως ἂν ἀπαλλάγωσιν. Ἐν τούτῳ δὲ Ἀφρο-
C.473 δίτη συνάγει τὴν Ἑλένην τῷ Ἀλεξάνδρῳ· καὶ μετὰ τὴν μίξιν τὰ πλεῖστα κτήματα ἐνθέμενοι, νυκτὸς ἀποπλέουσι· χειμῶνα δὲ αὐτοῖς ἐφίστησιν Ἥρα· καὶ προσενεχθεὶς

sunt et perplexa: putes carmen fuisse inscriptum ἡ Κυπρία sc. ποίησις, non τὰ Κύπρια ἔπη. Hoc tamen nomine cum alii tum ipse utitur: ut forte inversa ratione scribendum sit: καὶ διὰ τὴν αὐτοῦ πατρίδα Κύπρια τὸν πόνον ἐπικληθῆναι. Cui rationi scriptor (Proclus) non accedit, μηδὲ γὰρ Κυπρία παροξυτόνως ἐπιγράφεσθαι τὰ ποίηματα: scilicet, si a Cypro dicta esset poesis, ἡ Κυπρία sc. ποίησις inscripta esse deberet. Sed vel sic argutiae sunt.

b) μετὰ τῆς Θέτιδος scriptum erat: verum μετὰ τῆς Θέμιδος legendum: cum illa enim consilia miscet Iupiter; eadem super eventu nuptiarum fatali monuit: nasciturum esse filium patre potentiorem v. Pind. Isthm. VIII. 58. sq. 68. Apollon. IV. 800. Apollodor. III. 15, 5.

c) Fabulae notae sunt omnes, quae hic sequuntur. Breviorem earum texturam, cum ipsa Iliade, videbis in Vita Plutarcho tributa p. 148. Ern. Iudicii dearum fundus fuit Il. Ω. 19. 30. Nonnulla alia ex antiquis petita, sed recentioribus figmentis interpolata dabit Coluthus. Mox αὐτοῖς leg. αὐτῷ

Σιδῶνι ὁ Ἀλέξανδρος, αἱρεῖ τὴν πόλιν· καὶ ἀποπλεύσας ἐς Ἴλιον γάμους τῆς Ἑλένης ἐπετέλεσεν. Ἐν τούτῳ δὲ Κάστωρ μετὰ Πολυδεύκους τὰς Ἴδα καὶ Λυγκέως βοῦς ὑφαιρούμενοι ἐφωράθησαν· καὶ Κάστωρ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἴδα ἀναιρεῖται, Λυγκεὺς δὲ καὶ Ἴδας ὑπὸ Πολυδεύκους, καὶ Ζεὺς αὐτοῖς ἑτερήμερον νέμει τὴν ἀθανασίαν. Καὶ μετὰ ταῦτα Ἶρις ἀναγγέλλει τῷ Μενελάῳ τὰ γεγονότα κατὰ τὸν οἶκον· ὁ δὲ παραγενόμενος περὶ τῆς ἐπ' Ἴλίου στρατείας βουλεύεται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ· καὶ πρὸς Νέστορα παραγίνεται Μενέλαος· Νέστωρ δὲ ἐν παρεκβάσει διηγεῖται αὐτῷ, [e] ὡς Ἐπωπεὺς, φθείρας τὴν Λυκούργου θυγατέρα, ἐξεπορθήθη· καὶ τὰ περὶ Οἰδίπουν καὶ τὴν Ἡρακλέους μανίαν· καὶ τὰ περὶ Θησέα καὶ Ἀριάδνην. Ἔπειτα τοὺς ἡγεμόνας ἀθροίζουσιν, ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα· καὶ μαίνεσθαι προσποιησάμενον G.474 τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τῷ μὴ θέλειν συστρατεύεσθαι ἐφώρασαν, Παλαμήδους ὑποθεμένου, τὸν υἱὸν [f] Τηλέμαχον

---

d) De Castoris et Pollucis pugna cum Ida et Lynceo praeclarus locus est Pindari Nem. X. Alia v. ad Apollod. III. 11, 2. p. 730. Pro Λυγκέως scriptum erat Λυγέως et Λυγεὺς, porro αἴρει, et ὑφαιρόμενοι. Reliqui mox ἀναγγέλλει usitatius ἀπαγγέλλει.

e) ὡς Ἐπωπεὺς, φθείρας τὴν Λυκούργου θυγατέρα ἐξεπορθήθη.] Obscurior fabula, cuius tamen vestigia reperire mihi videor apud Apollodorum III. 5, 5. Sed vitium inesse arbitror nomini *Lycurgi*: Λύκου legendum est. Lycus, Nyctei frater, regnum Thebanum tenebat. Nyctei filia erat Antiope, quae a Iove compressa, ut patris minas effugeret, Sicyonem ad Epopeum regem fugit, eique nupsit. Nycteus pater, dolore victus, sibi manus infert, fratri tamen Lyco iniungit, ut filiam et Epopeum ulciscatur. Ducit Lycus copias adversus Sicyonem, eaque capta et Epopeo caeso Antiopen captam abducit, e qua nascuntur Zethus et Amphion. Haec est illa narratio, cuius fundum in Cypriis fuisse nunc discimus. De Iovis amoribus nihil hic narratum esse videtur: cum Epopeus vitiasse filiam Lyci dicatur, non a Iove compressam in matrimonium duxisse.

f) τὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαντες.] Vulgaris narratio est de puero Telemacho arantis Ulyssis aratro subiecto: v. Hygin. f. 95. et ibi laudata. Primus auctor in

ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαντες. Καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύουσι· καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθοὺς γενόμενα δείκνυται· καὶ Κάλχας περὶ τῶν ἀποβησομένων προλέγει αὐτοῖς· [g] *ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανίᾳ προσίσχουσι· καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθουν. Τήλεφος δὲ* [h] *ἐκ βοηθείας Θέρσανδρόν τε τὸν Πολυνείκους κτείνει, καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώσκεται· ἀποπλέουσι δὲ αὐτοῖς ἐκ τῆς Μυσίας χειμὼν ἐπιπίπτει, καὶ διασκεδάννυνται· Ἀχιλλεὺς δὲ Σκύρῳ προσχὼν γαμεῖ τὴν Λυκομήδους θυγατέρα* [i] *Δηϊδάμειαν· ἔπειτα Τήλεφον κατὰ μαντείαν παραγενόμενος εἰς Ἄργος ἰᾶται Ἀχιλλεύς, ὡς ἡγεμόνα γενησόμενον τοῦ ἐπ'*
G.475 *Ἴλιον πλοῦ. Καὶ τὸ δεύτερον ἠθροισμένου τοῦ στόλου ἐν Αὐλίδι· Ἀγαμέμνων* [k] *ἐπὶ θήραν βαλὼν ἔλαφον, ὑπερβάλλειν ἔφησε καὶ τὴν Ἄρτεμιν· μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς ἐπέσχεν αὐτοὺς τοῦ πλοῦ, χειμῶνας ἐπιπέμπουσα. Κάλχαντος δὲ εἰπόντος τὴν τῆς θεοῦ μῆνιν, καὶ Ἰφιγένειαν κελεύσαντος θύειν τῇ Ἀρτέμιδι, ὡς ἐπὶ γάμον*

Cypriis rem ita narrare debuit, ut Achivi se iratos Ulyssi puerum Telemachum vi protractum necare velle simularent.

g *ἔπειτα ἀναχθέντες Τευθρανίᾳ προσίσχουσι.*] **Habemus hic duplicem ad Troiam navigationem. Priore, qua ad Mysiae littus escensione facta, res cum Telepho gestae sunt: de quibus copiose exposuit Dictys Cretensis II. 1. sq.** *καὶ ταύτην ὡς Ἴλιον ἐπόρθουν*: **mirus error, si pro Ilio habuere? Leg.** *ὡς Ἰλιέων.* **quippe Mysi societate cum Troianis iuncti.** ***Teuthrania*, Mysiae regio. v. Pausan. VI. 4. c. Strab. et Steph. Byz.**

h) *ἐκ βοηθείας*, ***ut vim propulsaret*, dum opitulatur, nec necesse** *ἐκβοηθήσας* **scribere.** ***Thersandrum* Telephus occidit Polynicis filium. Sic et Pausan. IX. 5. p. 722. Dictys II. 2. Mox** *διασκεδάννυνται* **scripsimus pro** *διασκεδάννυται.*

i) De Achillis cum Deidamia nuptiis aliter hic traditum, quam quod ab aliis narratur ad Lycomedem, Scyri regem, puellari habitu deductus esse; quod forte Tragicis debetur. Mox leg. *παραγενόμενον.* **Ibid.** *τοῦτ' ἐπ' Ἴλιον πλοῦν* **in codice erat.**

k) *ἐπὶ θήραν βαλὼν* **f. excidit** *ἐπὶ θήραν ἐξιών*, **vel** *ἐξαγαγών, καὶ β.* **Paullo post** *ἐπὶ γάμον αὐτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμψάμενοι*, **in cod. erat** *αὐτῇ.*

υτὴν Ἀχιλλεῖ μεταπεμψάμενοι, θύειν ἐπιχειροῦσιν· Ἄρ-
ₑμις δὲ αὐτὴν ἐξαρπάσασα εἰς Ταύρους μετακομίζει,
αὶ ἀθάνατον ποιεῖ· ἔλαφον δὲ αντὶ τῆς κόρης παρίσ-
ησι τῷ βωμῷ. Ἔπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον· καὶ
ὠχουμένων αὐτῶν Φιλοκτήτης, ὑφ' ὕδρου πληγεὶς,
ιὰ τὴν δυσοσμίαν ἐν Λήμνῳ κατελήφθη· καὶ Ἀχιλλεὺς
στερος κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα· ἔπειτα
ποβαίνοντας αὐτοὺς εἰς Ἴλιον εἴργουσιν οἱ Τρῶες, καὶ
νήσκει Πρωτεσίλαος ὑφ' Ἕκτορος· ἔπειτα Ἀχιλλεὺς
ὐτοὺς τρέπεται, ἀνελὼν [l] Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος· καὶ
οὺς νεκροὺς ἀναιροῦνται· καὶ διαπρεσβεύονται πρὸς τοὺς
Γρῶας, τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαιτοῦντες· ὡς
ὲ οὐχ ὑπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ τειχομαχοῦσιν.
Ἔπειτα τὴν χώραν ἐπεξελθόντες πορθοῦσι καὶ τὰς πε-
ιοίκους πόλεις· καὶ μετὰ ταῦτα Ἀχιλλεὺς Ἑλένην ἐπι-
θυμεῖ θεάσασθαι, καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ αὐτὸ
Ἀφροδίτη καὶ Θέτις. Εἶτα ἀπονοστεῖν ὡρμημένους τοὺς
Ἀχαιοὺς Ἀχιλλεὺς κατέχει· κἄπειτα ἀπελαύνει τὰς Αἰνείου
βόας, καὶ Λύρνησον καὶ Πήδασον πορθεῖ, καὶ συχνὰς τῶν
περιοικίδων πόλεων· καὶ Τρωΐλον φονεύει· [m] Λυκάονά G.476
τε Πάτροκλος εἰς Λῆμνον ἄγων ἀπεμπολᾷ· καὶ ἐκ τῶν
λαφύρων Ἀχιλλεὺς μὲν Βρισηΐδα γέρας λαμβάνει, Χρυ-
σηΐδα δὲ Ἀγαμέμνων. Ἔπειτά ἐστι Παλαμήδους θάνα-
τος· καὶ Διὸς βουλὴ, ὅπως ἐπικουφίσῃ τοὺς Τρῶας,
Ἀχιλλέα τῆς συμμαχίας τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστήσας· καὶ
κατάλογος τῶν τοῖς Τρωσὶ συμμαχησάντων.

---

l) De Cycno hoc inter plu-
es hoc nomine memoratos v.
d Apollod p. 415.

m) Λυκάονά τε Πάτροκλος
ἐς Λῆμνον ἀγαγὼν ἀπεμπολᾷ.
ductum hoc ex Il. Φ. 35. sq. quemadmodum multarum alia-
rum a Stasino et aliis Cyclicis
narratarum rerum prima sta-
mina ex loco aliquo Homerico
ducta sunt: quae res facile ex-
emplis pluribus doceri potest.

G.477[a] ΠΡΟΚΛΟΥ ΧΡΗΣΤΟΜΑΘΕΙΑΣ

ΤΟ Γ̄ [b] ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑἸΘΙΟΠΙΔΟΣ Ē ΑΡΚΤΙΝΟΥ.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ δὲ τοῖς προειρημένοις ἐν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ Ἰλιάδα Ὁμήρου. μεθ' ἣν ἐστὶν Αἰθιοπίδος βιβλία ε̄ Ἀρκτίνου [c] Μιλησίου περιέχοντα τάδε.

---

a) Quae hinc sequuntur, exscripta sunt e *Cod. Veneto D. Marci* a viro doctissimo Io. Pet. Siebenkees, Norimbergensi. Codex ille est praestantissimus Iliadis (Num. 454.) scholiis instructus, quorum editionem avide expectamus a V. C. Villoison. In eius primis foliis, partim margine, partim in foliis singulis, Procli haec excerpta sunt adscripta. Praecedebat vita Homeri titulo praefixo: *Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς τῶν εἰς δ̄ διῃρημένων τὸ ᾱ. Ὁμήρου χρόνοι. βίος. χαρακτὴρ. ἀναγραφὴ ποιημάτων.* Subiecta a Proclo esse debuit superioribus brevis expositio argumenti *Iliadis:* hancque excipere *Arctini Aethiopis:* etsi in codice *Νόστων* argumentum praemittitur, omninoque ordo diversus est, sed haud dubie perturbatus.

Est in Bibliotheca D. Marci Codex 531. qui complectitur 1. *Ἐξηγήσεις τινας μετ' ἀλληγοριῶν καὶ ἱστοριῶν τινων εἰς τὸν Ὅμηρον.* 2. *Ἐπιτομὴν νέαν γραμματικῆς ἐν βιβλίοις β̄.* 3. *Ἐπιτομὴν τῶν ἐννέα μέτρων.* 4. *Φουρνούτου ἐπιτομὴν περὶ τῶν παραδεδομένων περὶ θεῶν κ. τ. λ.* 5. *Αἰνίγματα καὶ ζητήματα.* 6. *Ἐξήγησιν εἰς τὸν Διονύσιον τὸν περιηγητήν.* 7. *Πλουτάρχου περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως.* 8. *Ἡφαιστίωνος περὶ μέτρων.* 9. *Ἐκ τῆς Πρόκλου χρηστομαθίας γραμματικῆς ἐκλογάς.* Codex est in folio minore, quod vocatur, papyraceus, fuitque olim inter Bessarionis copias: inscriptum

Ἀμάζων Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρωσὶ συμμαχήσουσα, Ἄρεως μὲν θυγάτηρ, Θρᾷσσα δὲ τὸ γένος, καὶ κτείνει αὐτὴν ἀριστεύουσαν Ἀχιλλεὺς, οἱ δὲ Τρῶες αὐτὴν θάπτουσι. καὶ Ἀχιλλεὺς Θερσίτην ἀναιρεῖ, λοιδορηθεὶς πρὸς αὐτοῦ, καὶ ὀνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσιλείᾳ λεγόμενον ἔρωτα. καὶ ἐκ τούτου στάσις γίγνεται τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θερσίτου φόνου. Μετὰ δὲ ταῦτα Ἀχιλλεὺς εἰς Λέσβον πλεῖ, καὶ θύσας Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι, καὶ Λητοῖ, καθαίρεται τοῦ φόνου ὑπ' Ὀδυσσέως. Μέμνων δὲ, ὁ Ἠοῦς υἱὸς, ἔχων [d] ἡφαιστό- G.478

---

enim est primo folio ab eius manu: *τοῦτο τὸ βιβλίον πολλὰ καὶ καλὰ καὶ δυσεύρετα περιέχον ἐστὶν ἐμοῦ Βεσσαρίωνος Καρδινάλεως τοῦ τῶν Τούσκλων.* Procli nomine allectus humanissimus vir, Siebenkees, libro inspecto nihil aliud quam Excerptum Photianae Bibliothecae reperit. *Ἐξηγήσεις* vero primo loco adscriptas scholia haud contemnenda continere vidit, quorum Specimen ad nos misit. Idem Photii codicem praeclarum in eadem bibliotheca manu versaverat N. 450.

b) Quomodo haec expediri possint, non reperio, nisi secundum ea, quae supra exposui, mecum statuas, e binis Chrestomathiae Procli libris factam esse Epitomen quatuor libris comprehensam: ex qua Excerpta aliquis codici suo adscripserat plura: e quibus derivata sunt, quae Escurialensis et Venetus nobis servarunt. Itaque cum ex Epitomes seu *Eclogarum libro primo Excerptum* appositum esset *primum* de Homero, et argumentum *Cyprii Carminis*, praetermissis iis, quae altero Eclogarum libro de Iliadis argumento apposita erant, nunc *ex tertio Eclogarum libro Τμῆμα τὸ δεύτερον*, *Excerptum alterum* apponitur. Itaque *ἐν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ* Eclogarum intellige. Pro *Ἰλιάδα* in MS. erat *Ἰλιάς*, cum tamen praecessisset *ἐπιβάλλει*.

c) De *Arctino* v. ad Virgil. Aen. II. Exc. I. add. ad lib. I. Exc. XIX. In iis, quae sequuntur, comparanda sunt Paralipomena Quinti Smyrnaei: quorum novam recensionem dabit Tychsen noster V. C. Complexa autem est *Aethiopis* non modo Memnonis ex Aethiopia res gestas, verum omnia, quae inde ab Iliadis argumento, Hectore caeso, ad Troiam contigerunt. Vitia scripturae codicis manifesta statim sustuli. Ita pro *Θρᾷσσα* erat *θρασα* (sic).

d) *ἡφαιστότευκτον.*] Dictum de hac voce ad Apollodorum p. 52.

τευκτον πανοπλίαν, παραγίνεται τοῖς Τρωσὶ βοηθήσων· καὶ Θέτις τῷ παιδὶ τὰ κατὰ τὸν Μέμνονα προλέγει· G.479 καὶ συμβολῆς γενομένης Ἀντίλοχος ὑπὸ Μέμνονος ἀναιρεῖται. ἔπειτα Ἀχιλλεὺς Μέμνονα κτείνει· καὶ τούτῳ μὲν Ἠώς, παρὰ Διὸς αἰτησαμένη, ἀθανασίαν δίδωσι.

Τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεὺς τοὺς Τρῶας, καὶ εἰς τὴν e * * εἰσπεσών, ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλωνος· καὶ [f] μέχρι τοῦ πτώματος γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει, Ὀδυσσέως ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν. ἔπειτα Ἀντίλοχόν τε θάπτουσι, καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλέως προτίθενται· καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς θρηνεῖ τὸν [g] παῖδα· καὶ μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πυρᾶς ἡ Θέτις ἀναρπάσασα τὸν παῖδα εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον διακομίζει, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τὸν τάφον χώσαντες ἀγῶνα τιθέασι· καὶ περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων Ὀδυσσεῖ καὶ Αἴαντι στάσις ἐμπίπτει.

---

e) εἰς τὴν f. πόλιν. l. πύλην.

f) μέχρι τοῦ πτώματος.] Puto περὶ τοῦ πτ. nisi fuit: μέχρι τοῦ [τινὸς] περὶ τοῦ πτ. *per aliquod tempus.* Mox in Cod. ἀνελόμενον.

g) ἀδελφὰς Nereidas esse puta. Hic ille *threnus* est, de quo praeclare Pindar. Isthm. VIII. 124. praeter Quintum III. et Odyss. Ω. p. 58. *Leuce* insula Borysthenis ostio obiecta, vel ex Mela et Plinio nota.

ΙΛΙΑΔΟΣ ΜΙΚΡΑΣ Α

ΛΕΣΧΕΩ.

ΕΞΗΣ δ' ἐστιν Ἰλιάδος μικρᾶς βιβλία τέσσαρα Λέσχεω Μιτυληναίου περιέχοντα τάδε· Ἡ τῶν ὅπλων κρίσις γίνεται, καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ βούλησιν Ἀθηνᾶς λαμβάνει. Αἴας δὲ ἐμμανὴς γενόμενος τήν τε λείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ. Μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχήσας Ἕλενον λαμβάνει, καὶ, χρήσαντος περὶ τῆς ἁλώσεως τούτου, Διομήδης ἐκ Λήμνου Φιλοκτήτην ἀνάγει. Ἰαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος, καὶ μονομαχήσας Ἀλεξάνδρῳ, κτείνει· καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου καταικισθέντα ἀνελόμενοι θάπτουσιν οἱ Τρῶες.

Μετὰ δὲ ταῦτα Δηΐφοβος Ἑλένην γαμεῖ· καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν, τὰ ὅπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρός· καὶ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ φαντάζεται. Εὐρύπυλος δὲ ὁ Τηλέφου ἐπίκουρος τοῖς Τρωσὶ παραγίνεται, καὶ ἀριστεύοντα αὐτὸν ἀποκτείνει Νεοπτόλεμος.

Καὶ οἱ Τρῶες πολιορκοῦνται· καὶ Ἐπειὸς κατ' G.482 Ἀθηνᾶς προαίρεσιν τὸν Δούρειον Ἵππον κατασκευάζει. Ὀδυσσεὺς δὲ αἰκισάμενος ἑαυτὸν, κατάσκοπος εἰς Ἴλιον

a) Egimus de *Iliade parva* in Exc. I. ad Aen. II. Ex Argumento hoc e Proclo servato intelligitur exordium illud carmen habuisse ab Achillis morte et armorum iudicio et productum fuisse usque ad urbis excidium. [Conferendus Hermannus ad Aristot. Poet. XXIII. 7.] In Cod. lectum erat ἐξ ἧς, et *Μιτυληναίου* solita varietate. Et pro Ὀδυσσεὺς (sc. αὐτὰ) λαμβάνει, scriptum erat Ὀδυσσέα: et τὴν τέλειαν et sic al.

παραγίνεται; καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑφ' Ἑλένης περὶ τῆς ἁλώσεως τῆς πόλεως συντίθεται· κτείνας τε τινὰς τῶν Τρώων ἐπὶ τὰς ναῦς ἀφικνεῖται· καὶ μετὰ ταῦτα σὺν Διομήδει τὸ Παλλάδιον ἐκκομίζει ἐκ τῆς Ἰλίου.

Ἔπειτα εἰς τὸν Δούρειον Ἵππον τοὺς ἀρίστους ἐμβιβάσαντες, τάς τε σκηνὰς καταφλέξαντες, οἱ λοιποὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τένεδον ἀνάγονται· οἱ δὲ Τρῶες, τῶν κακῶν ὑπολαβόντες ἀπηλλάχθαι, τόν τε Δούρειον Ἵππον εἰς τὴν πόλιν εἰσδέχονται, διελόντες μέρος τι τοῦ τείχους, καὶ εὐωχοῦνται, ὡς νενικηκότες τοὺς Ἕλληνας.

ΙΛΙΟΥ ΠΕΡΣΙΔΟΣ Β
ΑΡΚΤΙΝΟΥ a).

ΕΠΕΤΑΙ δὲ τούτοις Ἰλίου πέρσιδος βιβλία β' Ἀρκτίνου Μιλησίου, περιέχοντα τάδε·

Ὡς τὰ περὶ τὸν ἵππον οἱ Τρῶες ὑπόπτως ἔχοντες, περιστάντες βουλεύονται, ὅ τι χρὴ ποιεῖν. καὶ τοῖς μὲν δοκεῖ, κατακρημνίσαι αὐτὸν, τοῖς δὲ καταφλέγειν, οἱ δὲ ἱερὸν αὐτὸν ἔφασαν δεῖν τῇ Ἀθηνᾷ ἀνατεθῆναι· καὶ τέλος, νικᾷ ἡ τούτων γνώμη. Τραπέντες δὲ εἰς εὐφροσύνην, εὐωχοῦνται, ὡς ἀπηλλαγμένοι τοῦ πολέμου.

Ἐν αὐτῷ δὲ δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τὸν Λαοκόωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθορούσιν· ἐπὶ δὲ τῷ τέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνείαν ὑπεξῆλθον εἰς τὴν Ἴδην, καὶ Σίνων τοὺς πυρσοὺς ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰσεληλυθὼς προσποίητος b)· οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προσπλεύσαντες, καὶ οἱ ἐκ Δουρείου Ἵππου, G.484 ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις, καὶ, πολλοὺς ἀνελόντες, τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι.

---

a) Vide de Arctino eundem Excursum ad Aen. II. Complexum est carmen hoc novissima Troiae, inde ab urbe capta ad discessum Archivorum. Pleraque ex his nota vel ex Virgilii Aen. II. ad quem multa illustrata dedimus. cf. Pausanias X. 26. [Huius operis egregium exstat fragmentum in Scholiis ad Homerum Victorianis apud Heynium T. VI. p. 631.]

b) προποίητος e cod. notatum. προσποίητος, etsi paullo duriore verborum positu, hominem fictum et simulatorem designat. Forte fuit προσποιήτως, *simulate per fraudem*.

Καὶ Νεοπτόλεμος μὲν ἀποκτείνει Πρίαμον, ἐπὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου βωμὸν καταφυγόντα. Μενέλαος δὲ ἀνευρὼν Ἑλένην, ἐπὶ τὰς ναῦς κατάγει, Δηΐφοβον φονεύσας. Κασσάνδραν δὲ Αἴας Ὀϊλέως πρὸς βίαν ἀποσπῶν, συνεφέλκεται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ξόανον· ἐφ' ᾧ παροξυνθέντες οἱ Ἕλληνες, καταλεῦσαι βούλονται τὸν Αἴαντα. ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν καταφεύγει, καὶ διασώζεται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ἔπειτα ἀποπλέουσιν οἱ Ἕλληνες, καὶ φθορὰν αὐτοῖς ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ τὸ πέλαγος μηχανᾶται. c . . . . d * * * * καὶ Ὀδυσσέως Ἀστυάνακτα ἀνελόντος, Νεοπτόλεμος Ἀνδρομάχην γέρας λαμβάνει· καὶ τὰ λοιπὰ λάφυρα διανέμονται. Δημοφῶν τε καὶ Ἀκάμας Αἴθραν εὑρόντες ἄγουσι μεθ' ἑαυτῶν. ἔπειτα ἐμπρήσαντες τὴν πόλιν, Πολυξένην σφαγιάζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον.

---

c) In apographo haec ita scripta erant, ut desiderari nonnulla significaretur. Videtur tamen carminis argumentum in hoc substitisse.

d) De hoc fragmento vero non habeo quod satis tuto statuam. Superioris argumenti particula esse non potuit. Sed narrationis alterius est particula. Siebenkees V. C. haec monuit: „tertium folium desi„derari, in quarto haec legi.“ Etsi non assequor, quomodo ea, quae praecesserunt, folii spatium explere potuerint, suspicor tamen hanc esse particulam alterius *Excidii Ilii*, a *Lescheo perscripti*. Eius enim Ἰλίου πέρσις apud Pausaniam memoratur X. 25. 26. et ib. nonnulla ex his ipsis, de quibus hic agitur. Suspicabar aliquando, fuisse illam forte eandem cum ea, quae Arctino ab aliis esset tributa. Nunc probabilius videtur, diversam eam ab illa fuisse: adeoque Proclum nunc subiecisse argumentum illius. Dicerem etiam tertiam Stesichori Ἰλίου πέρσιδα partem folii occupasse; si satis esse putarem apponere meas coniectationes.

ᵃ ΝΟΣΤΩΝ Ε ΑΥΓΙΟΥ.

ΣΥΝΑΠΤΕΙ δὲ τούτοις τὰ τῶν Νόστων βιβλία ε Αὐγίου Τροιζηνίου, περιέχοντα τάδε·

Ἀθηνᾶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον εἰς ἔριν καθίστησι περὶ τοῦ ἔκπλου [b]. Ἀγαμέμνων μὲν οὖν τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐξιλασόμενος χόλον ἐπιμένει. Διομήδης δὲ καὶ Νέστωρ ἀναχθέντες εἰς τὴν οἰκίαν διασώζονται. Μεθ' ἰοὺς ἐκπλεύσας ὁ Μενέλαος, μετὰ πέντε νεῶν εἰς Αἴγυπτον παραγίνεται, τῶν λοιπῶν διαφθαρεισῶν νεῶν ἐν τῷ πελάγει. Οἱ δὲ περὶ Κάλχαντα καὶ Λεοντέα καὶ Πολυποίτην πεζῇ πορευθέντες εἰς Κολοφῶνα, Τειρεσίαν ἐνταῦθα τελευτήσαντα θάπτουσι [c].

---

a) Νόστοι fuere plures a diversis auctoribus profecti: conf. Suid. et ibi Kuster. et ad Apollodorum p. 990. fuere in his *cyclici* h. e. qui ad *Cyclum epicum* referebantur. Horum auctorem nunquam alias legere memini *Augiam Troezenium*, nomen prorsus ignotum.

b) Fundus fabulae in Od. Γ. 132. sq. sic et reliquorum, quae hic sequuntur cod. et quarto libro.

c) Si haec recte se habent, *Tiresias* Colophonem fuit abductus; id quod alii de filia eius *Manto* narrant, quae Thebis captis ab Epigonis Delphos pro manubiis missa (Apollod. III. 7, 4. Diod. IV. 66.) inde in Asiam ducta templum Clarium ad Colophonem constituit (vid. Schol. Apollon. I. 308. Pausan. VII. 3.) Sane iam ap. Apollod. III. 7, 3. et ap. Pausan. IX. 33. fama inter Graecos memoratur, Tiresiam ipsum Delphos abductum ad fontem Tilphussam animam efflasse: potuit nunc idem aliter ornatum esse ab aliis. Iam in Tiresiam, seu Manto, incidunt Achivi, qui eo perrexerant, *Calchas*, *Leonteus*, et *Polypoetes*. Calchantis quidem in haec loca adventus nobilis est congressu cum Mopso, vate, Mantus f. facto: videndi de his laudd. Not. ad Apollod. p. 655. Incoluit idem Pamphyliam: Pausan. VII. 3. p. 529. Strabo XIV. p. 984. A. Leonteus

G.486 *Τῶν δὲ περὶ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀποπλεόντων, Ἀχιλλέως εἴδωλον ἐπιφανὲν πειρᾶται διακωλύειν, προλέγον τὰ συμβησόμενα. Εἶτ' ὁ περὶ τὰς Καφηρίδας πέτρας δηλοῦται χειμών, καὶ ἡ Αἴαντος φθορὰ τοῦ Λοκροῦ.*

[d] *Νεοπτόλεμος δὲ, Θέτιδος ὑποθεμένης, πεζῇ ποιεῖται τὴν πορείαν· καὶ παραγενόμενος εἰς Θράκην Ὀδυσσέα καταλαμβάνει ἐν Μαρωνείᾳ· καὶ τὸ λοιπὸν ἀνύει τῆς ὁδοῦ, καὶ τελευτήσαντα Φοίνικα θάπτει, αὐτὸς δὲ εἰς Μολοσσοὺς ἀφικόμενος ἀναγνωρίζεται Πηλεῖ.* [[e] *ἔπειτα*] *Ἀγαμέμνονος, ὑπὸ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας αναιρεθέντος, ὑπ' Ὀρέστου καὶ Πυλάδου τιμωρία, καὶ Μενελάου εἰς τὴν οἰκίαν ἀνακομιδή.*

---

et Polypoetes, ex Gyrtone aliisque Thessaliae urbibus copias ad Troiam duxerant: Il. B. 138. iidem Aspendum in Pamphylia condiderunt. cf. Eustath. ad l. c.

d) Plura ad haec monita ad Virgil. Aen. III. Exc. X. et XII.

e) Ex Cod. notatum *Πηλει . . . τα αγαμ.* Potuit esse *ἔπειτα τὰ Α. — καὶ τούτων ὑπ' Ο.*

G.487 # ΤΗΛΕΓΟΝΙΑΣ Β

[a] ΕΥΓΑΜΜΩΝΟΣ.

ΜΕΤΑ ταῦτά ἐστιν Ὁμήρου Ὀδύσσεια· ἔπειτα Τηλεγονίας βιβλία δύο Εὐγάμμωνος Κυρηναίου περιέχοντα τάδε·

---

a) De *Eugammonis* nomine vix satis adhuc constabat.. Meminerat Hieronymus in Chron. Euseb. ad Ol. LIII. *Eugamon Cyrenaeus, qui Telegoniam scripsit, agnoscitur*: et Syncell. p. 239. (191.) *Εὐγάμων Κυρηναῖος, ὁ τὴν Τηλεγονίαν ποιήσας, ἐγνωρίζετο.* Eugammonem Cyrenaeum integrum librum de Thesprotiis ex Musaeo transcripsisse narrat Clemens Alex. VI. Strom. pr. et ex eo Eusebius Praep. Ev. X. 1. etsi in hoc Eugrammon editur. Fabulam

Οἱ μνήστορες ὑπὸ τῶν προσηκόντων θάπτονται. Θ.488
καὶ Ὀδυσσεὺς θύσας Νύμφαις, εἰς Ἦλιν ἀποπλεῖ, ἐπισκεψόμενος τὰ βουκόλια, καὶ ξενίζεται παρὰ Πολυξένῳ, δῶρόν τε λαμβάνει κρατῆρα. Καὶ ἐπὶ τούτῳ τὰ περὶ Τροφώνιον καὶ Ἀγαμήδην καὶ Αὐγέαν. Ἔπειτα εἰς Ἰθάκην καταπλεύσας, τὰς ὑπὸ Τειρεσίου ῥηθείσας τελεῖ θυσίας. Καὶ μετὰ ταῦτα εἰς Θεσπρωτοὺς ἀφικνεῖται, καὶ γαμεῖ Καλλιδίκην βασιλίδα τῶν Θεσπρωτῶν. Ἔπειτα πόλεμος συνίσταται τοῖς Θεσπρωτοῖς πρὸς Βρύγους, Ὀδυσσέως ἡγουμένου· ἐνταῦθα Ἄρης τοὺς περὶ τὸν Ὀδυσσέα τρέπεται, καὶ αὐτῷ εἰς μάχην Ἀθηνᾶ καθίσταται· τούτους μὲν Ἀπόλλων διαλύει.

Μετὰ δὲ τὴν Καλλιδίκης τελευτὴν, τὴν μὲν βασιλείαν διαδέχεται Πολυποίτης, ὁ Ὀδυσσέως υἱὸς, αὐτὸς δὲ εἰς Ἰθάκην ἀφικνεῖται· κἂν τούτῳ Τηλέγονος ἐπὶ ζήτησιν τοῦ πατρὸς πλέων, ἀποβὰς εἰς τὴν Ἰθάκην,

---

de Telegono ad mentem Eugammonis expressam videbis apud Hygin. f. 127. Ad Odysseae ductum, uti res ipsa ferre debuit, pleraque fuere comparata, *summa* vero *carminis ad Od. Λ.* 118—136. Alia aliunde. Ita *Musis sacrificat* Ulysses, secundum Od. *N.* 347. sq. 355. sq. *Ξ.* 435. *De armentis in Elide* subnata res ex Od. *Δ.* 635. *Polyxenus* autem ex Il. *B.* 623. Episodium de *Trophonio* et *Agamede*, Ergini Minyae filiis, fundum habere potuit in Hymno ad Apoll. 295. sq. Quae enim de thesauro Hyriei ab ipsis exstructo clamque expilato narrata sunt v. c. ap. Pausan. IX. 37. ea transtulere alii ad Augeae domum, qui rex Elidis fuit: diversus utique ab illo antiquiore ab Hercule caeso. *Sacra a Tiresia monstrata* sunt in Νεκυίᾳ Od. *Λ.* 128. sq. *Ad Thesprotos* in continente accessit see. v. 120. sq. *Brygi* Thraces ex Herod. VI. 45. noti esse possunt. *Telegonus* ignarus patrem occidit, see. *Λ.* 132. ubi v. Interpretes. Telum autem pastinacae marinae (τρυγόνος, marinam turturem Dictys VI. extr. dixit) aculeo erat munitum; unde Sophoclis fabula, Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ inscripta: qua de re plures egere. Andr. Schottus ad Proclum p. 22. (416. h. ed.) Salvagnius ad Ovidii Ibin et al. ad Homeri l. c.

b) συνοικειοῖ scripsi: cum e cod. notatum esset συνοικεῖ, ipsa ratione grammatica

τέμνει τὴν νῆσον· ἐκβοηθήσας δ' Ὀδυσσεὺς, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀναιρεῖται κατ' ἄγνοιαν. Τηλέγονος δὲ ἐπιγνοὺς τὴν ἁμαρτίαν, τό τε τοῦ πατρὸς σῶμα καὶ τὸν Τηλέμαχον καὶ τὴν Πηνελόπην πρὸς τὴν μητέρα καθίστησιν· ἡ δὲ αὐτοὺς ἀθανάτους ποιεῖ, καὶ [b] συνοι-
G.489 κοῦσι τὴν μὲν Πηνελόπην Τηλέγονος, Κίρκην δὲ Τηλέμαχος.

---

postulante: *sibi matrimonio coniungit, edocuit.* Hyginus loc. cit. *Eiusdem Minervae monitu Telegonus Penelopen, Telemachus Circen duxerunt,* sc. nunc deas factas.

Secundum has particulas, magno cum literarum beneficio e Proclo servatas, de poetis cyclicis longe aliter, quam vulgo factum, statuendum erit. Egimus ea de re ad Virgilii Aen. II. Exc. I. Ut, ad Procli ductum, rem paucis complectar: *Cyclus epicus* variis modis dictus est: primo, ut sit *cyclus mythorum* inde ab Urano usque ad Ulyssis reditum in Ithacam et mortem: hic proprie est *Cyclus mythicus* dictus tamen *epicus*, quoniam plura erant carmina epica, quibus illae fabulae expositae erant: secundo *Cyclus epicus* dictus est *ipsorum horum carminum epicorum*, quae ita digesta et ordinata a Grammaticis fuerant, ut contextus fabularum inde a Theogonia ad Ulyssis novissima haberetur. *Carmina* haec dicta *cyclica* et *poetae cyclici*. Iam in hoc Cyclo extremum, nec ignobilem tamen, locum tenebant res Troianae, adeoque carmina, quibus illae expositae erant. Huius partis posterioris notionem nunc habemus pleniorem ex Procli fragmentis hic in lucem prolatis. Scilicet secundum historiarum ordinem comprehensa in hoc Cyclo, parte quidem extrema, fuere haec: *Cyprium carmen. Homeri Ilias. Arctini Aethiopis. Leschis* sive *Leschei Ilias parva. Arctini Excidium Ilii,* forte et *alterum Leschei. Nosti. Odyssea. Telegonia.* Carmina haec fundum fecerunt fabularum quae hinc a Tragicis variis modis tractatae, ab aliis poetis pro suo cuiusque ingenio fuere ornatae, inter haec etiam a rerum Graecarum scriptoribus pro antiquissima rerum memoria in fronte historiarum praefixae sunt. Fuit quoque *Dionysius Milesius*, qui in historiarum suarum corpore *Cyclum Mythicum* et *historicum* constituit. Ad quae melius discernenda, diiudicanda, et ordinanda patefactam nunc esse viam arbitror.

INDICES QUATUOR.

I. *Scriptorum ab Hephaestione et Scholiastis laudatorum.*

II. *Vocabulorum, quae in locis ab Hephaestione laudatis reperiuntur.*

III. *Rerum et Versuum.*

IV. *Rerum in Procli Chrestomathia memorabilium.*

INDEX SCRIPTORUM
AB
HEPHAESTIONE ET SCHOLIASTIS
LAUDATORUM.

Numerus prior paginam (edit. Londin.), alter versum designat.

INDEX VOCABULORUM

QUAE IN

LOCIS AB HEPHAESTIONE LAUDATIS

REPERIUNTUR.

NB. * *Stellula verbo praefixo indicat restitutam esse, aut restituendam lectionem.* † *Obelus pravam lectionem designat, notatu tamen non indignam.*

Z.

H.

Θ.

I.

Π.

INDEX
RERUM ET VERSUUM.

B.

INDEX RERUM
IN PROCLI CHRESTOMATHIA
MEMORABILIA.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

IN TEXTU.

Pag. 40, 12. πεντάμετρον δὲ legitur Turneb. 57, 11. ἐφθημιμερές. 67, 11. πέδ'. 73, 5. ὁπόταν 77, 3. γένοιτ' 81, 16. ὅμως 82, 5. χορὸν 87, 2. οἷον. *adde* (Ursin. 104.) Ibid. 6. συνεμπίπτον 94, 2. ἐφαρμόζον 95, 5. παίωνος 96, 1. μολοσσὸς 103, 8. χορῷ 123, 5. ἀπολελυμένον, 128, 6. ποιητὴς Ibid. 7. γέγραπται 134, 14. καθάπερ. 137, 11. ἐν ταῖς 142, 4. φαμὲν 205, 3. προσήκοι.

IN SCHOLIIS.

Pag. 50, 2. Ὡς 51, 5. ἀρχῇ; pen. δάκτυλος. 54, 16. χορίαμβός ἐστιν· οἷόν 19. ἀμφίμακρος 24. μακρᾷ 67, 6. μία 74, 1. συλλαβῇ 83, 5. τετάρτον 92, 1. ἀπαρτίζον. 94, 2. μολοττὸν 115, ult. ΟΝΥΣΟΥ. 117, 11. χορίαμβος· 120, 8. ΡΟΙ ΔΕΥΡ' ΗΔΗ. 133, 7. ἀνόμοια 158, 22. αἰτίῃ 168, 9. Ἔστιν οὖν πρῶτος ὁ Ibid. 19. παντὸς 169, 9. γαμετῇ 169, 12. ῥυθμῷ 171, 19. 20. 24. βραχείας. Ibid. 26. 27. ὑποβάκχειος 173, 7. Ἕκτος Ibid. 9. βραχειῶν Ibid. 11. ἱστορίας 179, 15. Pro εὗρας κόμμα l. εὑρισκομενα 186, 15. 19. 25. ὁ 186, 33. et 187, 3. εὐέθειρα 189, 25. αἰτίῃ· ἀπηρτισμένοι 190, 17. ἢ 192, 10. Ἄρτεμις 196, 29. ἀήτον 197, 7. δύναται 198, 1. ταῦθ'.

IN NOTIS.

P. 4, col. 2, 13. „Acataleetus." Et ita saepius. Forma altera *acatalecticus*, *brachycatalecticus*, analogiae legibus

repugnat. In Prisciano laudato infra pag. 233. *Acatalecti, hypercatalecti, brachycatalecti* recte conservat editio Aldina: ult. χέρς.

P. 37, col. 1, 2. Adde, „Lambinum ad Horat. Ep. I. 3. 14.“ Ibid. col. 2, 27. „οἰνάνθης“ et dele „forte τ' ἄγων.“ 41, col. 1, 29. „πενθημιμερῆ,“ 47, col. 1, ult. „διαιρουμένου.“ Ibid. col. 2, 1. „αὐτῷ“ 48, col. 2, 20. „Athenaeus XV. p. 699. A. γέγραφε δὲ καὶ κωμῳδίαν εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον.“ Ibid. 21. ἀλαζονίαν iam correxerat Morellus Pros. Gr. 53, col. 2, 7. De vv. αὐτοῖς et Ἀττικοῖς permutatione vide eundem Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. p. 256. 61, col. 2, 6. ὑπερκατάληκτον 62, col. 2, 6. „ἐναντία.“ 63, col. 2, 6. In fragmento Telephi Euripidei apud Dionys. Halic. T. II. p. 59. = Συνθεσ. p. 256. ed. Upton. recte reposuit Musgravius ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον Πὰν ἐμβατεύεις. Euripidis versus ob oculos proculdubio habuit Castorio Athenaei X. p. 455. A. 67, col. 2, 12. „πέδ'“ 83, col. 2, 6. Nec minus esset vitiosus versiculus, si secunda vocis Ἐνυάλιος corriperetur. Paeon enim tertius ιος ενσχο numerorum legibus adversatur. 88, col. 2, 2. Vide Piersonum ad Moerin p. 263. 101, col. 2, 20. Adde, Alio detorsit Strato in Analectis Brunckii T. II. p. 360. ἑβδόματον δὲ Καὶ δέκατον ζητεῖν οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ Διός. 103, col. 1, 6. χορῷ. 109, col. 2. In versibus Metagenis corrigendis rem Arnaldo longe melius gessit Elmsleius in auctario annotationum ad Aristoph. Acharn. 108. 132, col. 1, 3. „ὁπόσα“ 143, col. 2. 3. Dele comma post „agit“ 150, col. 1, 8. „παραδεδέγμεθα“ 168, col. 1, 12. „antep.“ Ibid. col. 2, 10. In alio ed. Turneb. exemplo penes me recte legitur διαλλάσσοντες. 172. col. 1, 10. Monuisse debueram verba φυλοκρινέω φυλοκρίνομαι in H. Stephani Thes. IV. p. 242. 246. comparere, nullis tamen scriptorum veterum locis munita et illustrata. Mox l. 18. pro „quanta“ lege „quotquot.“ 176, col. 1, 3. „Macrobium Saturn. V. 20.“ 186, ult. διανύσας Turn. 199, col.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

2, ult. post p. 233. „et sic MS. N." 210, 21. „V. 14[illegible] 225, 33. Hunc versum Manuscriptorum iussu delevit Hei[illegible] sius. Vide eius notam ad I. 332. 233, 20. „Ἐπιχρ[illegible] ϑης." Pessime correxi. Nunc video minima vocabulor[illegible] traiectione legendum, Ἐπίχαρμος, Ὅμηρος, Χοίριλος — i[illegible] 28. Exempla vocis ἀϑάνατος prima longa protulit Elmslei[illegible] Addend. ad Aristoph. Acharn. 47. 234, 38. Emenda[illegible] viri docti λυσαίμην. Mox dele „et 1140 ἀμφὶ ῥυτάν." [illegible] Simylo pro ῥηϑὲν forsan quis malit λεχϑέν. 247, ul[illegible] „Amphimaros," Delendum videtur hoc vocabulum, ex „Am[illegible] phimacrus" in vicinia profectum. 258, 17. „ἀνηρπάσϑη[illegible] 263, 18. οὐδ' ἐνὶ divisim scribendum observavit Elmsleiu[illegible] 273, 21. Dele „leg. ὄψις." Ibid. in col. 2, 1. Pro „qui[illegible] lege „de quibus," 277. not. ult. post μηδὲ adde, Et si[illegible] nunc serius video Scaligerum citasse ad Catalect. pag. 268[illegible] Μηδενὸς et οὐδενὸς confunduntur in MSS. Polybii III. 42[illegible] 274, 18. Hoc metrum adhibuit Ausonius Epigr. 78. *De* usu dactylicae hephthemimeris haec Terentianus *Maurus* p. 2426.

Quum autem hephthemimeres fuerit divisio versus,
In tragicis plerumque choris deprehenditur unus
Insertus multis non una lege creatis.
Fabula sic Euripidis inclyta monstrat Orestes;
Nam tali versu, cunctis trepidantibus intus,
Argivum fugiens eunuchus flagitat ensem.
Caetera non simili componit lege; sed aptos
Continuo trepidos plures connectit iambos.

Confer Marium Victorinum p. 2578.

P. 327, 14. Pro „dimetros" lege „monometros." 328, 4. βλέποντες. 350, 26. et 27. ab im. οὔτε. 376, 37. ὁδῷ. 391. not. Locum Pherecratis ex Suida et Polluce emendate protulit Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 730. 415, col. 1, 2. et 3. ὡς τὸ, (Aristoph. Thesm. 200.)

